

Yaşatan Gerçekler

Her Gün Bir Defa

Yazan: William MacDonald

Publisher of the English Original: **EVERYDAY PUBLICATIONS INC.**
310 Killaly St W
Port Colborne, L3K 6A6; ON
Canada

Telif hakkı 1985 William MacDonald

Dördüncü basım 1996

ISBN of English Original 0-88873-080-2

Copyright of the Turkish translation by William MacDonald 2012
www.william-macdonald.org

Teşekkürler:

Okuma günleri:

- 18 Şubat John Oxenham'ın "Tanrı büyük harfler ile yazar" adlı şiiri Desmond Dunkerley'in izni ile kullanıldı.
- 21 Temmuz LeRoy Eims'in "Olman Gereken Önder Ol" adlı yazısından alıntı, Victor Books Yayıncılarının izni ile kullanıldı.
- 7 Ağustos "Güzel Bir Şey" adlı şiir; sözler Gloria Gaither'e ait ve müzik yapımcısı William J.Gaither, telif hakkı 1971, sahibi William J.Gaither. bütün hakları saklıdır. Benson Company, Inc Nashville'in izni ile basıldı.
- 2 Eylül Elisabeth Elliot tarafından editörlüğü yapılan yazar "Jim Elliot'un Günlüğü"nden Telif hakkı 1978 sahibi Elisabeth Elliot. Fleming H. Revell yayıncılık şirketinin izni ile kullanıldı.
- 30 Eylül Walter Hennchen'in "Öğrenci Doğulmaz, Öğrenci Oluru" adlı yazısından alıntı. Victor Books yayınevinin izni ile kullanıldı.
- 22 Kasım John White'in "Yaklaşmaya Cesaret Etmek" adlı yazısından alıntı. InterVarsity Christian Fellowship of the USA Telif hakkı 1977 ve Intervarsity Press'in izni ile kullanıldı.
- 24 Aralık Ronald J.Sider'in "Bir Açlık Çağındaki Zengin Hıristiyanlar" adlı yazısından alıntı. InterVarsity Christian Fellowship Telif hakkı 1977 ve InterVarsity Press'in izni ile kullanıldı.

Kanada'da basıldı

BİR

*Her günün başarısızlıkları ve korkuları,
Yaraları ve hataları, zayıflıkları ve gözyaşları,
Acı payı ve endişe yükü ile,
Her gün bir defa karşılaşmamız ve dayanmamız gerekir.*

*Her gün bir defa sabırlı ve güçlü olmak; denemeden geçerken sakın kalmak
Ve haksızlıkla karşılaşınca sessiz olmak; o zaman duyulan zahmet geçecek
Ve üzüntü bitecektir; zahmet ve üzüntü gözden kaybolacak ve ölecektir,
Ve gece esenlik getirecektir.*

DEFA

*Her gün bir defa – ama gün öylesine uzun,
Ve yürek hiç cesur değil ve can hiç güçlü değil.
Ey, Sen, merhamet uyandıran Mesih, tüm yol boyunca bana Sen yakın ol;
Gün için ihtiyacım olan cesareti ve sabrı ve gücü sen ver.*

*O'nun yanıtı çabuk gelir, öyle net ve öyle tatlıdır ki;
"Evet, sıkıntılarını gidermek için seninle olacağım;
Seni unutmayacağım, hayal kırıklığına uğratmayacağım ve üzmeyeceğim;
Seni terk etmeyecek ve seni asla yüzüstü bırakmayacağım."*

*Bizden dünün yükünü taşımamız istenmiyor; yarının belirsiz ve gölgedeki endişesini de
Taşımaya çağrılmadık; ileriye ya da geriye neden korku ile bakalım? İhtiyaçlarımız da aynı bize
Lütfedilen merhametler gibi, her gün, o gün karşılaşılır.*

*Her gün bir defa ve her gün, O'nun günüdür; hızlı ya da yavaş geçmelerine rağmen O,
Günün saatlerine numara koymuştur. O'nun lütfü yeterlidir; tek başımıza yürümez;
Gün nasıl O'na ait ise, günü yaşamak için bize verdiği güç de O'na aittir.*

Annie Johnson Flint

1 Ocak

“Bu ay sizin için ilk ay, yılın ilk ayı olacak.” (Mısır’dan Çıkış 12:2)

Yeni yıl ile ilgili alınan kararlar iyidir, ama bu kararlardan çabuk vazgeçilir, yani verilen sözlerin tutulmaması kolay olur. Yeni yıl ile ilgili dualar daha iyidir; bu dualar Tanrı’nın tahtına yükselirler ve yanıt veren tekerlekleri harekete geçirirler. Yeni bir yılın başlangıcına geldiğimiz zaman, aşağıda belirtilmiş olan dua isteklerini kendimize mal etmemiz iyi olacaktır:

Rab İsa, kendimi Sana bu gün taze bir şekilde yeniden adıyorum. Bu önümüzdeki yıl yaşamımı almanı ve Kendi yüceliğin için kullanmanı istiyorum. Yaşamımı al ve Kendin için tahsis et.”

Beni günahattan ve Senin adına utanç getirecek olan herhangi bir şeyden koruman için dilekte bulunuyorum.

Beni Kutsal Ruh aracılığı ile öğrenmeye hevesli olarak muhafaza et. Senin için ileriye doğru hareket etmek istiyorum. Değişmez bir program içinde sıkışıp kalmama izin verme.

Bu yıl için hedefim şu olsun: “O’nun yükselmesi gerekir; benim ise alçalmam gerekir.” Tüm yücelik yalnız Sana ait olmalıdır. Bu yüceliğe dokunmamam için bana yardım et.

Her kararımı bir dua konusu yapmamı bana öğret. Kendi anlayışıma dayanma düşüncesinden hiç hoşlanmıyorum. “İnsanın yaşamının kendi elinde olmadığını, adımlarına yön vermenin ona düşmediğini biliyorum, ya Rab!” Yeremya 10:23

Dünyanın önünde ve hatta sevdiklerimin ya da dostlarımla onayının ya da utandırmasının karşısında ölü olayım. Senin yüreğini hoşnut eden şeyler için bana tek düşünceli ve saf bir arzu ver.

Beni diğer kişiler hakkında dedikodu yapmaktan ve onları eleştirmekten uzak tut. Bunlar yerine eğitici ve yararlı olan şeyleri konuşmam için yardımcı ol.

Beni ihtiyaç içindeki canlara yönlendir. Senin gibi ben de günahkarlar için bir dost haline geleyim.

Mahvolmakta olan kişiler için bana şefkat gözyaşları ver.”Kalabalıklara, gözlerim yaşlardan bulanıklaşınca kadar Kurtarıcımın baktığı gözler ile bakmamı sağla; dolaşan koyunlar için beni acıma ve merhamet ile doldur ve onları O’nun sevgisi ile seveyim.”

Rab İsa, Hıristiyan yaşamımda başıma ne gelirse gelsin, yüreğimin soğumasına, acılaşmasına ya da alaycı olmasına izin verme, yüreğimi koru.

Para konusundaki kahyalığım ile ilgili bana rehberlik et. Bana emanet ettiğin her şeyin iyi bir kahyası olabilmem için bana yardım et.

Bedenimin Kutsal Ruh’un bir tapınağı olduğunu her an hatırlayabilmem için bana destek ol. Bu muhteşem gerçek tüm davranışlarımı etkilesin.

Ve, Rab İsa, bu yılın Senin döneceğin yıl olması için dilekte bulunuyorum. Senin yüzünü görmeyi ve ayaklarına kapanarak Sana tapınmayı özlüyorum. Bu yeni yıl süresince kutsanmış umut yüreğimde taze olarak kalsın, beni burada tutacak olan şeyler ile meşgul olmama engel olsun ve beklentimin ayak parmaklarının ucunda yürümem mümkün olsun. “Amin, gel, ya Rab İsa!”

2 Ocak

“Her biriniz alçakgönüllülük ile öbürünü kendinden üstün sayısın.”

(Filipeliler 2:3b)

İnsanın diğer kişileri kendisinden üstün sayması, doğal değildir; düşmüş insanın doğası egosuna böyle bir darbe vurulmasına karşı isyan eder. Bunu yapmak insani açıdan mümkün değildir, bizim, doğamıza aykırı böyle bir yaşam sürdürmek için gücümüz yoktur. Ancak tanrısal açıdan bunu yapmak mümkündür, içimizde konut kurmuş olan Kutsal Ruh başkalarının onurlandırılması için benliğimizi yok sayma konusunda bizi güçlendirir.

Gideon, bu yazdıklarımız için iyi bir örnek oluşturur. Gideon'un üç yüz adamı Midyanlıları bozguna uğrattıktan sonra, Gideon, son darbeyi vurduktan sonra Efrayimli adamları çağırdı. Bu adamlar düşmanın kaçış yolunu kestiler ve Midyanlı iki önderi esir aldılar. Ama bu Efrayimoğulları neden daha önce çağrılmadıkları için Gideon'u sert bir dil ile eleştirdiler. Gideon ise, onlara şöyle karşılık verdi: “Efrayim'in bağ bozumundan arta kalan üzümler, Aviezer'in bütün bağ bozumu ürününden daha iyi değil mi?” (Hakimler 8:2) Bu sözlerin anlamı şuydu: Efrayimoğullarının düşmanı temizleme hareketi Gideon tarafından sürdürülen tüm savaştan daha şanlı ve şerefli idi. Gideon'daki bencillikten uzak bu ruh Efrayimoğullarını teskin etti.

Yoav, Rabba'nın saray semtini ele geçirdiği zaman, büyük bir alçakgönüllülük gösterdi ve sonra ulaklar göndererek Davut'u çağırdı ve ammon Kralının başında bulunan çok değerli tacı alarak Davut'un başına koydu (2.Samuel 12:26-28). Yoav, kazanılan zaferin Davut'u şerefleştirmesinden oldukça hoşnuttu. Bu olay, Yoav'ın yaşamında görülen soylu davranışlardan bir tanesini ortaya koyuyordu. Elçi Pavlus, Filipelilere kendisinden daha fazla değer verdi ve onlara şöyle dedi: “Kanım imanınızın sunusu ve hizmeti üzerine adak şarabı gibi dökülecek olsa da seviniyor, hepinizin sevincine katılıyorum.” (Filipeliler 2:17)

Daha yakında olmuş olaylardan birinde Mesih'in sevgili hizmetkarlarından biri diğer değerli vaizler ile birlikte bekleme odasında platforma çıkmak üzere hazır bekliyordu; sonunda nihayet kapıya vardığı zaman, gök gürlemesini andıran coşkun bir alkış koptuğunda, bu kişi, kendisini izleyen kişilerin bu alkışa maruz kalmaları için çabucak kenara çekiliverdi.

Birinin kendisinden feragat etmesine ilişkin en üstün örnek, Rab İsa'nın Kendisidir. Bizim yüceltmemiz için O, Kendisini alçalttı. Bizim zengin olabilmemiz için O, yoksul oldu. Bizim yaşayabilmemiz için O, öldü.

“Mesih İsa'da olan bu düşünce, sizlerde de olsun.”

3 Ocak

“Dış görünüşe göre yargılamayın, yargınız adil olsun.”
(Yuhanna 7:24)

Düşmüş insanın en derin yerlerinde var olan en büyük zayıflıklardan biri, dış görünüşe göre yargılama konusundaki ısrarlı eğilimdir. Bizler, bir kişiyi dış görünüşüne göre yargılarız. Kullanılmış bir arabayı karoserine göre değerlendiririz. Ne kadar sık hayal kırıklığına uğramış olsak da, “parlayan her şeyin altın olmadığını” öğrenmeyi inatla reddederiz.

Dr. James Dobson ‘Gizlen ya da Ara’ adlı kitabında kültürümüzde en fazla değer verilen özelliğin fiziksel güzellik olduğunu söyler. Bizler fiziksel güzelliği, “insan değerinin altın parçası” yapmışızdır. Bu nedenle, güzel bir çocuk, yetişkinler tarafından daha az gösterişli bir çocuğa kıyasla daha fazla değer görür. Öğretmenler çekici çocuklara daha yüksek not verme eğilimindedirler. Güzel çocuklar diğer çocuklara kıyasla daha az disiplin edilirler. Çirkin çocuklar kötü davranışları nedeni ile daha fazla azarlanırlar.

Samuel’e kalsa, kral olarak uzun boylu ve yakışıklı Eliav’ı seçerdi (1.Samuel 16:7). Ama Rab onun düşüncesini düzeltti, “Onun yakışıklı ve uzun boylu olduğuna bakma. Ben onu reddettim. Çünkü RAB insanın gördüğü gibi görmez; insan dış görünüşe, Rab ise yüreğe bakar.”

Tarihteki en büyük adaletsizlik davası, Rab İsa gezegenimizi ziyaret ettiği zaman, meydana geldi. Anlaşıldığına göre O, çekici bir dış görünüşe sahip değildi. Bakılacak biçimden, güzellikten yoksundu, gönlümüzü çeken bir görünüşü de yoktu (Yeşaya 53:2). Onlar, şimdiye kadar yaşamış, tek gerçek güzelliğe sahip olan Kişi’de hiç bir güzellik göremediler!

Ancak O’nun Kendisi bu dış görünüşe göre yargılama gibi korkunç tuzağa asla düşmedi, çünkü O’nun gelişinden önce Kendisi hakkında şu peygamberlikte bulunuldu: “Gözü ile gördüğüne göre yargılamayacak, kulağı ile işittiğine göre karar vermeyecek.” (Yeşaya 11:3). O’nun için önemli olan yüz değil, karakter idi. Örtü değil, ama içerik. Fiziksel olan değil, ama ruhsal olan.

4 Ocak

“Güç ile kuvvet ile değil, ancak benim Ruhum ile başaracaksın, böyle diyor Rab.”
(Zekeriya 4:6)

Bu ayet, Rabbin işinin insan zekası ya da gücü ile değil, Kutsal Ruh ile yapılacağına ilişkin önemli gerçeği içerir.

Bu gerçeğin yerine geldiğini, Eriha kentinin ele geçirilişinde görürüz. Kentin duvarlarının çökmesine neden olan İsrail’in silahlı gücü değildi. Kahinler boruları yedi kez çaldıkları zaman, kenti İsraililerin eline teslim eden Rabbin Kendisi idi.

Eğer zafer çok büyük bir ordunun gücüne bağlı olsa idi, Gidyon’un Midyanlıları yenilgiye uğratması asla mümkün olmazdı, çünkü Gidyon’un ordusunda bulunan adamların sayısı üç yüze düşürülmüştü. Silahları borular, boş testiler ve testilerin içinde yakılacak olan çıralardan ibaret idi. Onlara bu zaferi veren, yalnızca Rab olabilirdi.

İlyas maksatlı olarak dört küp suyu sunaktaki odunların üzerine döktü, öyle ki, sunağı insan gücünün ya da kuvvetinin tutuşturmasına ilişkin herhangi hiç bir olasılık mümkün olmasın. Gökten Rabbin ateşi düştüğü zaman, bu ateşin kaynağının Tanrı olduğu konusunda hiç bir kuşku duyulamadı.

İnsan marifetine kalsa idi, öğrenciler bütün gece balık tutmak için uğraşır, ama hiç bir şey yakalayamazlardı. Rab bu durumu bir fırsat olarak kullandı ve onlara hizmette gerçek etkinlik için Kendisine bakmaları gerektiğini gösterdi.

Bizler için Hıristiyan hizmetindeki en büyük ihtiyacın para olduğunu düşünmek kolaydır. Aslında bu konudaki en büyük ihtiyaç asla para değildi ve asla para da olmayacaktır. Hudson Taylor şu sözleri söylerken haklı idi: “Korkmamız gereken yeterince paramız olmaması değil, ama gereğinden fazla takdis edilmemiş paramız olmasıdır.

Ya da sahne arkasındaki maharete ya da çok güçlendirilmiş terfi programlarına ya da insanların psikolojik hilelerine ya da akıllıca söylenen sözlere başvururuz. Büyük yapılandırma programları ile örgütsel imparatorluk binaları ile ilgilenir ve boşu boşuna tüm bunların başarıya götüren anahtarlar olduklarını düşünürüz.

Ama Tanrı’nın işinin ilerlemesi güç, kuvvet ya da tüm bu şeyler aracılığı ile olmaz. Rabbin Ruhu’nun aracılığı ile olur.

Günümüzdeki sözde Hıristiyan işlerinin çoğu Kutsal Ruh olmasa idi, yine de devam ederdi. Ama samimi olan Hıristiyan işi, ruhsal savaşı dünyasal silahlar ile değil, dua, iman ve Tanrı Sözü aracılığı ile sürdürür ve O’nsuz asla yapılamaz.

5 Ocak

“Yanıdaki adamlar benim için fazla..” (Hakimler 7:2)

Hepimizin, başarıyı istatistiklere göre yargılamak için gizli bir arzusu ve eğilimi vardır. Küçük gruplar ile bağlantılı olarak bir kınama ölçüsü vardır, oysa büyük kalabalıklar dikkat çeker ve saygı uyandırır.

Bu gibi bir konuda nasıl davranmamız gerekir?

Büyük sayılar, eğer Kutsal Ruh’un ürünü iseler, küçümsenmemeleri gerekir. Örneğin, Pentikost gününde 3.000 canın Tanrının Krallığına alınması Kutsal Ruh’un bir ürünü idi. Tanrı için yücelik ve insanlık için bereket anlamına geldikleri zaman, büyük sayılar için sevinmemiz gerekir. Yüreklerini ve seslerini övgüler söyleyerek Tanrı’ya kaldıran ve kurtuluş mesajı ile dünyaya ulaşan kalabalıklar görmeyi özlememiz son derece yerinde bir istektir.

Öte yandan, gurura kapılmaya yönlendirdikleri zaman, büyük sayılar kötüdürler. İsrail, “Kendi gücümüz ile kurtulduk” (Hakimler 7:2) diyemesin diye Tanrı, Gidyon’un ordusundaki adamların sayısını azaltmıştı. E. Stanley Jones bir defasında “rakamlar konusunda acele etmenin toplu bencilliğe yönlendirdiği “ çağımızdan tiksindiğini söylemişti.

Büyük rakamlar, Rab yerine insan gücüne güvenmeye yönlendirdikleri takdirde kötüdürler. Davut’un nüfus sayımı konusunda sıkıntı çekmesinin nedeni büyük olasılık ile bu idi (2.Samuel 24:2-4). Yoav, kralın niyetinin saf olmadığını sezdi ve buna karşı çıktı, ama karşı çıkması bir işe yaramadı. Eğer onlara ulaşmak için standartları düşürür, Kutsal Kitap ilkelerinden ödün verir, mesajın netliğini bozar ya da tanrısal disiplin uygulama konusunda başarısız olur isek, o zaman büyük sayılar arzu edilmez hale gelirler. Eğer zihinlerimiz Rab yerine kalabalıklar üzerinde düşünmeye başlarsa, yukarıda yazılı olanları yapmak için her zaman ayartılırız.

Büyük rakamlar, eğer yakın paydaşlığın kaybı ile sonuçlanırlar ise, hiç de ideal değildirler. İnsanlar kalabalık içinde kayboldukları zaman, bulunmadıkları yerde eksiklikleri hissedilmediği zaman, sevinçlerini ve üzüntülerini hiç kimse paylaşmadığı zaman, işte o zaman, bir bedende yaşama kavramının tamamı terk edilmiş olur.

Büyük rakamlar, eğer beden içindeki armağanın gelişimini boğdukları takdirde kötüdürler. İsa’nın 12 öğrenci seçmesinin özellik taşıyan bir anlamı vardır. Büyük bir kalabalığın idaresi güç olurdu.

Tanrı’nın genel kuralı, küçük bir kalabalığın tanıklığı aracılığı ile çalışmak olmuştur. Büyük kalabalıklar O’na çekici gelmez ya da küçük gruplar aracılığı ile reddedilmez. Büyük rakamlar ile övünmememiz gerekir, ama büyük rakamlar aynı zamanda eğer kendi tembelliğimiz ve kayıtsızlığımızın sonuçları iseler, küçük rakamlara da razı olmamız gerekir.

6 Ocak

“İçimde, yani benliğimde iyi bir şey bulunmadığını biliyorum.” (Romalılar 7:18)

Eğer genç bir imanlı bu dersi Hıristiyan yaşamının erken döneminde öğrenir ise, kendisini daha sonraki dönemde çok büyük bir sıkıntıdan kurtarmış olur. Kutsal Kitap bize eski, kötü ve tövbe etmemiş doğamızda İYİ BİR ŞEY BULUNMADIĞINI öğretir. Benlikte iyi olan hiç bir şey yoktur. Tövbe edilen anda da benlikte en küçük bir şey bile gelişmez. Bir ömür boyu süren Hıristiyan yaşamı aracılığı ile de hiç bir şey değişmez. Aslında Tanrı, eski doğayı iyileştirmeye çalışmaz. Tanrı, eski doğayı Çarmıhta ölüme mahkum etmiştir ve onu ölü bir şekilde muhafaza etmek ister.

Buna gerçekten inanır isem, bu inancım beni boş ve yararsız bir uğraştan kurtaracaktır. Tanrı'nın iyi bir şey bulunmadığını zaten söylemiş olduğu bir yerde herhangi iyi bir şey aramayacağım.

Kendimi hayal kırıklığından kurtaracağım. Kendimde herhangi iyi bir şey bulmadığım zaman, asla hayal kırıklığına uğramayacağım. İçimde iyi bir şey bulunmadığını önceden de biliyordum.

Bu inancım beni iç gözlem yapmaktan da kurtaracak. Benlikte zaferin mevcut olmadığı açıklaması ile başlıyorum. Aslında benlik ile meşgul olmak yenilgi ifade eder.

Bu inancım beni aynı zamanda araştırma ışığını benliğe yönelten psikolojik ve psikiyatrik danışmanlık almaktan da koruyacak. Bu tür bir tedavi sorunu çözmek yerine sorunu şiddetlendirir.

İnancım bana yalnızca Rab İsa ile meşgul olmam gerektiğini öğretir. Robert Murray McChesney, “Kendinize bir kez bakarsanız, Mesih'e on kez bakmalısınız” demiştir. Bu, iyi bir dangedir! Başka biri ise, kutsanmış bir benliğin bile yüceltilmiş Mesih'in yerini asla alamayacağını söylemiştir. Ve ilahi yazarının sözlerine kulak verelim: “Benlikten kaçarak Kurtarıcımıza sığınmak ne kadar tatlıdır.”

Pek çok modern vaaz ve pek çok yeni Hıristiyan kitabı kişileri iç gözleme yönelik bir aleme gönderirler ve onları huyları ile, öz değerleri ile, takıntıları ve çekingenlikleri ile meşgul ederler. Bu tür bir akımın tamamı bir dengesizlik faciasıdır ve geride bıraktığı iz bir insan enkazıdır.

“Bu konuda düşünmeye layık olamayacak kadar kötüyüm, istediğim şey kendimi unutmak ve tüm düşüncelerimi gerçekten hak eden Tanrı'ya bakmaktır.”

7 Ocak

“Göz ile görülene değil, imana dayanarak yaşarız.” (2.Korintliler 5:7)

Bir beyzbol maçının insanların çoğuna neden bir dua toplantısından daha çok heyecan verdiğini merak etmekten vazgeçtiniz mi hiç? Yine de, beyzbol maçına gidenlerin daha çok olduğuna dair kayıtlar bu ifadenin doğru olduğunu kanıtlarlar.

Ya da şu soruyu sorabiliriz, “Amerika Birleşik Devletleri Başkanı olmak neden bir toplantı yöneticisi olmaktan daha çekicidir?” Anne ve babalar çocuklarına, “Yemeğini yersen, bir gün bir kilise mütevelli heyeti üyesi olabilirsin” demezler. Hayır, böyle demezler. Ne derler? “Tabağındakilerin hepsini bitirirsen büyür ve bir gün Başkan olabilirsin” derler.

Neden iş hayatındaki başarılı bir kariyer bir misyonerin yaşamından daha çekicidir? Hıristiyanlar, genellikle çocuklarını bir hizmet alanına gitme konusunda teşvik etmezler; onların “dünyasal şirketlerde ünvan sahibi memurlar” olmak üzere büyüdüklerini görmekten hoşnutturlar.

Bir televizyon belgeseli insanı neden Tanrının sözünü çalışmaktan daha çok içine çeker? Televizyonun önünde geçirilen saatleri ve Kutsal Kitap’ı açmadan önceki telaşlı anları bir düşünün!

İnsanlar neden İsa’ya olan sevgi nedeni ile yapmayacaklarını para için yapmaya isteklidirler? Bir anonim şirketindeki işleri için yorgunluk nedir bilmeyen pek çok kişi Kurtarıcı tarafından çağrıldıkları zaman neden uyuşuk davranır ve tepki göstermezler?

Son olarak, ulusumuz neden Kiliseden daha büyük ve daha önemli görünür? Ulusal politika renklidir ve zihni meşgul eder. Kilise genellikle enerjiden yoksun, hantal hantal yürüyor gibi görünür.

Tüm bu konuların yanıtı imana değil göz ile görülene dayanarak yürümemizdir. Görüşümüz çarpılmıştır. Gördüklerimizi gerçekten oldukları gibi görmeyiz. Geçici olana sonsuz olandan daha fazla değer veririz. Cansal olanı ruhsal olandan daha çok önemseriz. Tanrının düşüncesi yerine insanın düşüncesine önem veririz.

Ama iman ile yürüdüğümüz zaman, her şey değişir. Ruhsal görüşümüz 20/20 olur. Her şeyi Tanrının gördüğü şekilde görürüz. Dua etmeyi, evrenin Egemeninin huzuruna doğrudan kabul olunmak gibi söz ile anlatılamaz bir ayrıcalık olarak değerlendiririz. Bir toplantı yöneticisinin Tanrının gözünde bir ulusun yöneticisinden daha önemli olduğunu anlarız. Spurgeon ile birlikte, eğer Tanrı bir kişiyi misyoner olmaya çağırdı ise, o kişinin bir misyoner yerine bir kral olup da saçmalamasının bir facia olacağını anlarız. Televizyonu bir hayal ülkesi gerçeksizliği olarak görürüz; oysa Kutsal Kitap bir yaşam boyu sürececek doyumun anahtarını elinde tutar. Harcamaya ve İsa için harcanmaya öyle bir şekilde istekli oluruz ki, değersiz ve kişisel olmayan bir şirket için asla istekli olmayız. Ve yerel kilisemizin Tanrının ve Tanrı halkının gözünde dünyanın en büyük imparatorluğundan daha önemli olduğunu anlarız.

Bütün farkı yaratan, iman ile yürümektir!

8 Ocak

“Lanet olsun Rabbin işini savsaklayana!” (Yeremya 48:10)

Rabbin işi öylesine önemli, acil, yüce ve huşu doludur ki, O’nun işini savsaklayarak yapan herkesin üzerinde bir lanet bulunur. En iyiyi isteyen ve hak eden Tanrı tembelliğe, gecikmelere, yarı istekliliğe ve dikkatsizce uygulanan yöntemlere tahammül edemez. Bu konu ile ilgisi olan büyük meseleleri düşündüğümüz zaman, şaşırırız.

1968 yılının son yarısı sırasında Çekoslovakya Prag’da yaşayan genç bir Hıristiyan adı Jan Palach olan bir başka genç Çek vatandaşına tanıklık etti. Jan, konuya içten bir ilgi gösteriyor gibi idi ve bu yüzden Hıristiyan, ona bir Yeni Antlaşma vereceğini vaat etti; bu vaadinde ve niyetinde samimi idi, ama Yeni Antlaşmayı tedarik etmesi birkaç haftasını aldı. Sonra da onu Jan’a götürmeyi erteledi.

16 Ocak 1969 yılında Jan, St.Wencelas Meydanında vücuduna gaz döküp kendini yaktı. Kendisine getirileceğine söz verilen Yeni Antlaşma’yı görece kadar yaşamadı.

İyi niyetli olmak yeterli değildir. Cehennemden caddelerinin iyi niyetler ile döşenmiş olduğu söylenmiştir. Ama iş yerine getirilmemiştir. İyi niyetlerin eyleme dönüştürülmeleri gerekir. Bunun nasıl yapılacağına dair size bazı yollar göstereyim.

Öncelikle, Tanrı sizi Kendisi için bir hizmet eylemine yönlendirdiği zaman, bunu asla geri çevirmeyin. Eğer O Rab ise, o zaman bize hiç soru sormadan O’na itaat etmek düşer.

İkinci olarak, ağırdan almayın. Gecikmeler ölümcül olabilir. Gecikmeler, diğer kişilerden ihtiyaçları olan yardım ve bereketi çalarlar ve bizi suçluluk ve pişmanlık duyguları ile doldururlar.

Üçüncü olarak, gayretli çalışın. “Çalışmak için eline ne geçerse, var gücünle çalış.” (Vaiz 9:10) Eğer işin yapmaya geçiyor ise, o zaman onu iyi yapmaya da geçiyordur.

Son olarak, yaptığınız işi Tanrının yüceliği için yapın. “Sonuç olarak ne yer ne içerseniz, ne yaparsanız her şeyi Tanrının yüceliği için yapın.” (1.Korintliler 10:31)

Hepimizin şu sözleri yazan Amy Carmichael’in ruhuna sahip olmamız gerekir, “Tanrı ant içti ve bu antlar benim üzerimdedir. İşimi tamamlayana ve hesabımı verene kadar gölgeler ile oyun oynamak ya da yersel çiçekler kopartmak için zamanım olmayabilir.”

9 Ocak

“...ev halkına yardım ederek Tanrı yolunda yürümeyi öğrensinler..” (1.Timoteos 5:4)

“Evde bir şeytan, dışarıda bir kutsal” ifadesini duymuşsunuzdur. Bu ifade ile tanımlanan şudur: dış dünyadaki kişilere lütufkar ve dostane davranmak ama evdekilere karşı haince ve kötü davranmak gibi korkunç bir eğilim. Bu, herhangi bir özel insan sınıfı ile sınırlanmayan bir kusurdur. Gençlerin bu hataya karşı dikkatli olmaları gerekir. Gençlerin akrabaları ile birlikte iken, bir TV kişiliği olmaları öylesine kolaydır ki, ama yine de aynı gençler anne ve babalarını dehşete düşürebilirler. Kocalar iş arkadaşları ile birlikte iken, çekici biri olabilirler, ama sonra evlerine geldikleri zaman, çekiciliklerinden sıyrılır ve normal, itici benliklerine dönebilirler. Vaizler kürsüde iken, yıldız gibi parlar ve canlı bir şekilde konuşurlar ve aileleri ile aynı odada iken berbat ve çekilmez bir huy sergilerler.

Bu durum, düşmüş konumumuzun en sapkın darbelerinden biridir; bazen bize en yakın olan, bizim için en çok uğraşan ve aklımızın başında olduğu anlarda en çok sevdiğimiz kişiler olan yakınlarımıza en kaba halimiz ile davranırız. Ella Wheeler Wilcox buna ilişkin şu satırları yazmıştır:

Batı'ya doğru yolculuk ederken,

Yaşamda gördüğüm en büyük gerçeklerden biri şudur;

Yalnızca en çok sevdiğimiz kişiler gerçekten yaraladığımız kişilerdir.

Çok az tanıdığımız kişilere iltifatlar ederiz.

Kısa bir süre için misafir ettiğimiz kişiyi hoşnut ederiz,

Ve en çok sevdiğimiz kişilere ise hiç düşünmeden darbeler vururuz.

Bir başka şiir aynı duyguları şu şekilde yansıtır: “Tanımadığımız kişilere selam gönderir ve misafire gülümseriz, ama bize ait olan kişileri sevmemize rağmen, onlarla konuştuğumuz zaman sesimizin tonu genellikle acıdır.”

Bir kilise inancına ya da bir dua toplantısına ya da bir imanlı hizmetine duyulan inanca sahip olmak çok kolaydır, ama her gün var olan bir inanca sahip olmak tamamen farklı bir şeydir. “Ev halkına yardım etmek” Hıristiyanlığın en önemli bölümlerinden biridir, ama bu inanç, aynı zamanda çok ender görülen bir inançtır; ve “insanlar tarafından görülmesi için iyiliklerini dışarıda gösteren, ama bu inançlarını evlerinde gösterme konusunda insanı kederlendiren bir şekilde başarısızlığa uğrayan Hıristiyanlara rastlamak çok sık görülen bir durumdur. Haftalık dua toplantısında çok güçlü olan ve verdiği öğütler ile tüm kiliseyi eğiten bir baba tanıyorum. Ama bu baba toplantılardan sonra evine gittiği zaman, öylesine çirkin ve kaba davranırdı ki, karısı ve ailesi onun yanında tek bir kelime etmekten dahi korkarlardı.” (H.W.Smith)

Samuel Johnson şöyle demiştir: “Her hayvan acılarının öcünü kendisine en yakın olan kimse ondan çıkarır.” İnsanlar kendilerini bu doğal eğilimden sakınmalıdırlar. Evimizde nasıl biri olduğumuz, herkesin önünde nasıl biri olduğumuzdan daha önemlidir, çünkü bizim gerçek Hıristiyan karakterimizi gösterir.

10 Ocak

“.. ve önümüze konan yarışı sabırla koşalım.” (İbraniler 12:1)

Pek çok kişi aşırı idealistik olan bir Hıristiyan yaşamı görüşüne sahiptir. Ve bu kişiler Hıristiyan yaşamının kesintisiz bir zirve deneyimleri dizisi olması gerektiğini düşünürler. Hıristiyan kitapları ve dergileri okurlar ve dramatik olaylar içeren kişisel tanıklıklar işitirler ve yaşamın hepsinin böyle geçmesi gerektiği sonucuna varırlar. Onların hayal dünyasında sorunlar, baş ağrıları, denemeler ve karmaşalara yer yoktur. Ağır iş, günlük rutin ve tekdüzelik bulunmaz. Her şey sevinç ve mutluluk ile dolu olmalıdır. Yaşamlarının bu modele uymadığını fark ettikleri zaman, kendilerini hayal kırıklığına uğramış, cesaretsiz ve yoksun hissederler.

Asıl gerçekler şöyledir. G.Campbell Morgan Hıristiyan yaşamının çoğunu “görünüşe göre küçük şeyler yaparken, ağır ağır ama sebatla yürüme biçimi” olarak adlandırır. Ben de böyle düşünüyorum. Herkes sıradan ve basit görevler yapar, disiplinli bir şekilde uzun saatler çalışır ve görünürde sonuç vermeyen hizmetlerde bulunur. Bazen şu soru sorulur: “Başarılmış olan bir şey gerçekten var mı?” İşte tam o zaman Rab teşvik edici bir belirti verir, edilen duaya harika bir yanıt sağlar, ya da rehberlik eden kesin bir söz söyler. Ve böylece ben yürüdüğüm yolda bir süre daha devam edebilmek için güçlendirilirim.

Hıristiyan yaşamı uzun mesafeli bir yarıştır, 46 metrelik bir hızlı kısa mesafe koşusu değildir ve bu uzun mesafeli yarışı koşmak için dayanma gücüne ihtiyacımız vardır. Yarışa iyi başlamak önemlidir, ama asıl önemli olan, yarışı ateşli bir yücelik ile tamamlamamızı sağlayacak olan dayanma gücüdür.

Hanok dayanma gücü ile ilgili tarihi olaylarda her zaman onurlu bir yere sahip olacaktır. Hanok Tanrı ile – bir düşünün – tam 300 yıl yürüdü (Yaratılış 5:22) Ama bu yılların her an parlak ya da kesintisiz bir heyecan ile geçtiklerini düşünmemiz gerekmez. Yaşadığımız gibi bir dünyada Hanok’un da denemelerden, zihin karıştıran durumlardan ve hatta zulümlerden payını almış olduğu kaçınılmaz bir gerçektir. Ama o buna rağmen iyilik yapmakta zayıflamadı. Sona kadar dayandı.

Eğer vazgeçmeniz için ayartılırsanız, İbraniler 10:36 ayetindeki sözleri hatırlayın: “Tanrının isteğini yerine getirmek ve vaat edilene kavuşmak için dayanma gücüne ihtiyacınız vardır.”

*Soylu bir yaşam aniden kazanılan bir yüceliğin
Aydınlığı değildir.*

*Yalnızca Tanrı’nın isteğinin yerine getirildiği
Günlere yapılan bir eklemedir.*

11 Ocak

“... Söylenen her şey iki ya da üç tanığın sözü ile doğrulansın.” (Matta 18:16)

Kutsal Kitap'ta belirtildiği gibi, geçerli bir yargıya sahip olmak için iki ya da üç kişinin tanıklığı gereklidir. Eğer kendimizi yalnızca bu ilke üzerinde odaklanmaya adarsak, kendimizi pek çok sıkıntı okyanusundan kurtarmış oluruz.

Bizlerdeki doğal eğilim, bir konu hakkında yalnızca bir kişinin söylediklerini dinlemek ve hemen o kişinin lehinde karar almaktır. Dinlediğimiz kişi ikna edici şeyler anlatır ve biz de ona sempati duyarız. Ama daha sonra bu kişiden duyduklarımızın öykünün yalnızca bir bölümü olduğunu öğreniriz. Aynı konu ile ilgili konuşan diğer kişiyi dinlediğimiz zaman, ilk konuşan kişinin gerçekleri saptırdığının ya da gerçekleri en azından kendi lehine renklendirdiğinin farkına varırız. Yani, “Duruşmada ilk konuşan haklı görünür, başkası çıkıp onu sorgulayana dek.” (Süleyman'ın Özdeyişleri 18:17) Tam gerçekleri belirlemek için uğraşmadan önce bir karar verirsek, o zaman dünyanın adalet sisteminden daha az adil davranmış oluruz ve kendimizi Süleyman'ın Özdeyişleri 18:13 ayetinin ithamı altına koyarız: “Dinlemeden yanıt vermek ahmaklık ve utançtır.”

Siva, Davut'a Mefiboşet'in tahtı elde etmeyi düşündüğünü haber verdiği zaman, Davut bu iftirayı hiçbir araştırma yapmaya gerek duymadan kabul etti ve Mefiboşet'in sahip olduğu her şeyi Siva'ya verdi (2.Samuel 16:1-4). Daha sonra, Mefiboşet'in krala asıl gerçekleri söylemek için fırsatı oldu. Davut o zaman yeterli kanıtı sahip olmadan bir karar vermiş olduğunun farkına vardı.

Rab İsa bu ilkeye önem verdi. O'nun Kendisi ile ilgili tanıklığının yeterli olmadığını söyledi (Yuhanna 5:31). Bu yüzden, dört tanığın tanıklığını sundu: Vaftizci Yahya (32-35. ayetler); O'nun yaptığı işler (36. ayet); Baba Tanrı (37 ve 38. ayetler); Kutsal Yazılar (39 ve 40. ayetler).

İki ya da üç tanığın yetkili tanıklığına sahip olmadan karar alırsak, kalplerin kırılmasına, kişilerin ünlerinin zedelenmesine, bölünen kiliselere ve bozulan dostluklara neden olabiliriz. Eğer Tanrı'nın Sözü'nü izlersek, tonlarca adaletsiz davranıştan ve insanları yaralamaktan sakınmış oluruz.

12 Ocak

“.. Tanrı’dan almadığın neyin var ki?” (1.Korintliler 4:7)

Bu çok yerinde bir sorudur, çünkü hepimizin büyüklüğünü azaltır. Almadığımız hiçbir şeye sahip değilizdir. Fiziksel ve zihinsel donanımımıza doğum aracılığı ile sahip olduk. Nasıl görüldüğümüz ve ne kadar zeki olduğumuz, gururu aklamayacak kadar kontrolümüzün ötesinde olan bir şeydir. Görünümümüz ve zekamız, doğumun eseridir.

Tüm bildiğimiz aldığımız eğitimin bir sonucudur. Zihinlerimize bilgiyi diğer kişiler boşaltmıştır. Çoğu zaman özgün bir düşünceye sahip olduğumuzu düşündüğümüzde, o düşüncenin ilk kez yirmi yıl önce okumuş olduğumuz bir kitapta yer aldığını görürüz. Emerson: “En iyi düşüncelerimin hepsi eskiden yaşamış olan kişiler tarafından çalınmıştır” der.

Yeteneklerimiz konusunda ne diyebiliriz? Bazı yeteneklerin aileden geldikleri kesindir. Bu yetenekler eğitim ve uygulama aracılığı ile gelişirler. Ancak burada önemli olan nokta bu yeteneklerin bizden kaynaklanmadıklarıdır. Bu yetenekler bize verilmiştir.

Pilatus, elinde bulunan yetki nedeni ile kibirlendi, ama Rab İsa ona şunu hatırlattı: “Sana gökten verilmese idi, benim üzerimde hiç bir yetkin olmazdı.” (Yuhanna 19:11)

Kısaca ifade edecek olur isek, insanın aldığı her soluk Tanrı’dan gelen bir armağandır. Pavlus, 1.Korintliler 4:7 ayetinde aynı soruyu sormaya devam eder: “Tanrıdan almadığın neyin var ki? Madem aldın, niçin almamış gibi övünüyorsun?”

Örneğin, Harriet Beecher Stowe, yazmış olduğu ‘Uncle Tom’s Cabin’ adlı kitabından kendisine pay çıkarmayı bu nedenden dolayı reddetmiştir. “Uncle tom’s Cabin kitabının yazarı ben miyim? Aslında, ben öyküyü kontrol edemedim. Öykü kendi kendisini yazdı. Kitabı Rab yazdı ve ben O’nun elindeki alçakgönüllü bir araç idim. Öykünün tamamı bana peşe peşe vizyonlar halinde geldi ve ben sadece bu vizyonları sözcüklere döktüm. Tüm övgü yalnızca O’na aittir!”

Tanrıdan almadığımız hiç bir şeye sahip olmadığımız ile ilgili sürekli farkındalık bizi övünmekten ve kendimizi kutlamaktan kurtarır ve bizde olan herhangi iyi bir şey ya da yaptığımız herhangi iyi bir şey için bizi, yüceliği Tanrıya vermeye yönlendirir.

Bu nedenle, “dünyada iyilik yapanın, adaleti, doğruluğu sağlayanın, ben Rab olduğumu anlamak ile ve beni tanımak ile övünsün övünen. Çünkü ben bunlardan hoşlanırım, diyor RAB.” (Yeremya 9:23-24)

13 Ocak

“Beni güçlendiren Mesih aracılığı ile her şeyi yapabilirim.” (Filipeliler 4:13)

Bu tür bir ayeti yanlış anlamak çok kolaydır. Bu ayeti okuruz ve aklımıza hemen yapamayacağımız binlerce şey gelir. Örneğin, fiziksel alanda insan üstü bir güç talep eden saçma bir insan hüneri düşünürüz. Ya da bizi çok aşan büyük bir zihinsel başarı aklımıza gelir. Bu nedenle, sözcükler bize huzur vermek yerine işkence ederler.

Bu ayetin ifade ettiği anlam aslında elbette Rabbin bize O'nun yapmamızı istediği her şeyi yapabilecek kadar güç verecek olmasıdır. O'nun isteğinin kapsamında olan hiçbir şey imkansız değildir.

Petrus bu sırrı biliyordu; kendisine kaldığı takdirde suyun üzerinde yürüyemeyeceğini biliyordu. Ama aynı zamanda, eğer Rab ona bir şey yapmasını söylerse, o zaman O'nun söylediği şeyi yapabileceğini de biliyordu. Rab, Petrus'a “Gel!” der demez, Petrus tekneden çıktı ve suyun üzerinde O'na doğru yürüdü.

Normalde bir dağ ben ona emrettiğim zaman, gidip kendini denize dikmez. Ama eğer bu dağ benim ve Rabbin isteğinin yerine gelmesi arasında duruyor ise, o zaman dağa, “köklerinden sökül ve git” dediğim zaman söylediğimi yapacaktır.

Kısaca belirtecek olur isem, “O'nun buyrukları O'nun sağlayışlarıdır.” Bu yüzden, O, her denemeye katlanabilmem için bana güç sağlayacaktır. Her ayartmaya karşı durmamı ve her kötü alışkanlığı yenmemi mümkün kılacaktır. Temiz bir düşünce yaşamına, saf niyetlere sahip olmam için ve her zaman O'nun yüreğini hoşnut eden şeyi yapabilmem için beni güçlendirecektir.

Eğer bir şeyi tamamlamak için güce sahip değil isem, eğer fiziksel, zihinsel ya da duygusal çöküş ile tehdit ediliyorsam, o zaman kendime şunu sorabilirim: Tanrının isteğini kaçırdım ve kendi arzularımın peşinden mi gidiyorum? Belki de Tanrının işi olmayan bir Tanrı işi yapıyor olabilirim. Böyle bir iş, O'nun gücü konusunda verdiği vaade dahil değildir.

Bu nedenle, O'nun planlarının akışına göre ilerleyip ilerlemediğimizi bilmemiz çok önemlidir. Ancak bildiğimiz takdirde O'nun lütfunun bizi destekleyeceğine ve güçlendireceğine dair sevinçli güvenceye sahip olabiliriz.

14 Ocak

“Her şey sizindir.” (1.Korintliler 3:21-23)

Korint'teki kutsal yaşamayan kutsallar kilisedeki insan önderler ile ilgili kavgaya tutuşmuşlardı. Bazıları için Pavlus ideal önder idi. Diğerlerinin favorisi Apollos idi. Bir çok başka kişi ise Kefas'ın en üstün önder olduğunu ileri sürüyorlardı. Pavlus ise, onlar tüm bu kişilerin kendilerine ait olduğunu söylediği zaman, seçimlerini tek bir kişi ile sınırlamalarının saçma olduğunu belirtiyordu. “Apollos benimdir” demek yerine, Pavlus, Apollos ve Kefas, üçü de benimdir” demeleri gerekirdi.

Bu sözlerden bu gün ders alabiliriz. Luther, Wesley, Booth, Darby, Billy Graham ya da kiliseye verilmiş olan herhangi başka büyük bir armağanın yoğun izleyicileri haline geldiğimiz zaman, yanılığa düşmüş oluruz. Bu kişilerin hepsi bizimdir ve her birinin bize verdiği ışığın ölçüsü dahilinde sevinebiliriz. Hiç bir insanın izleyicisi haline gelmememiz gerekir.

Ama bizim olanlar yalnızca Rabbin hizmetkarları değildirler. Dünya bizimdir. Bizler, Tanrının mirasçılarımız ve Mesih ile ortak mirasçımız. Bir gün geri gelecek ve Rab İsa bile birlikte dünya üzerinde egemenlik süreceğiz. Bu arada, tövbe etmemiş kişiler sanki dünya onlara aitmiş gibi egemenlik sürmektedirler. Ama dünya onlara ait değildir. Onlar yalnızca biz sahip olduğumuz dünyayı elde edeceğimiz güne kadar dünyayı şu anda bizim için yöneten kahyalardır.

Yaşam bizimdir. Bu ifade, yaşama yalnızca sahip olduğumuz anlamına gelmez; Tüm insanlar yaşama sahiptirler. Bu ifadenin anlamı, bizim bol yaşama, sonsuz yaşama, Mesih'in Kendi yaşamına sahip olduğumuz anlamına gelir. Bizim yaşamımızda boşluk ya da ruh sıkıntısı yoktur. Yaşamımız anlamlı, amaçlı ve ödüllendiricidir.

Ve ölüm bizimdir. Artık yaşamlarımız boyunca ölüm korkusu yüzünden tutsaklığa boyun eğmiyoruz. Ölüm, şimdi Tanrının canlarımızı cennete götüren ulaştırıcıdır. Bu nedenle, ölmek kazançtır. Tüm bunlara ek olarak, biz Mesih'e aidiz ve Mesih Tanrıya aittir. Bu konuyu düşündüğüm zaman, aklıma Guy King'in şu mizah içeren doğru sözleri gelir: “Bizler ne kadar bahtiyar dilencileriz!”

15 Ocak

“Kardeşler, siz özgür olmaya çağrıldınız. Ancak özgürlük, benlik için fırsat olmasın. Birbirinize sevgi ile hizmet edin.” (Galatyalılar 5:13)

Tanrı çocuğunun özgürlüğü, onun sahip olduğu paha biçilmez şeylerden biridir. Oğul tarafından özgür kılındığı için gerçekten özgürdür. Ama Tanrı çocuğu, sorumsuz değil, sorumlu bir özgürlüğe çağrılmıştır.

Çocuklar evdeki sınırlamalardan özgür olmak isterler. Gençler okul disiplininden özgür olmak isterler. Yetişkinler evlilik yeminlerinden özgür olmak isterler. Diğer pek çok kişi ise çalıştıkları yerlerde kendilerini kapana kısılmış gibi hissettikleri için isyan ederler. Ancak bunlar bizim çağrıldığımız özgürlükler değildirler.

Yıldızlar, yörüngelerinden ayrılmak ve uzayda dolaşmak için özgür değildirler. Bir tren raylarından ayrılmak ve kırlarda gezinmek için özgür değildir. Bir uçak belirlenen yönünden ayrılmak için özgür değildir; uçağın güvenliği pilotun kurallara riayet etmesine bağlıdır.

Jowett şu yorumu yapar: “Yasasız olanların özgür bulunduğu hiç bir alan mevcut değildir. Eğer özgürlüğü keşfetmek istiyorsa, gitmek istediğimiz yol hangi yol olursa olsun, bağlı olmayı kabul etmemiz gerekir. Bir müzisyen eğer sevgi dolu dünyasında coşmak istiyorsa, uyum yasalarına saygı göstermek zorundadır. Bina inşa eden birinin yerçekimi yasasına bağımlı olarak hareket etmesi gerekir, aks takdirde bina ettiği bir ev değil bir enkaz yığını olur. Sağlık yasalarına sürekli kafa tutan bir insan ne tür bir özgürlüğün tadını çıkarabilir? Tüm bu alanlarda sınırları geçmek sakatlanmak olur, sınırlara riayet etmek özgürlüktür.”

İmanlının yasadan özgür olduğu doğrudur (Romalılar 7:3). Ama bu durum, imanlının yasadan özgür olduğu anlamına gelmez. Şimdi Mesih'e sevgi bağları ile bağlıdır ve Yeni Antlaşma'da bulunan sayısız buyruklara itaat etmeye adanmıştır.

İmanlı, artık günahın efendiliğinden özgürdür (Romalılar 6:7,18,22,) ama bu yalnızca Tanrının ve doğruluğun bir hizmetkarı olması içindir.

İmanlı, tüm insanların bir hizmetkarı haline gelmek için tüm insanlardan özgürdür (1.Korintliler 9:19).

Ama özgürlüğünü kötülük yapmak için bir bahane olarak kullanma konusunda özgür değildir (1.Petrus 2:16). İmanlı benliğe fırsat tanımak için özgür değildir (Galatyalılar 5:13). Vicdanni zayıf olan bir başka insanın sürçmesine neden olmak için özgür değildir (1.Korintliler 8:9) Rab İsa'nın adını lekelemek için özgür değildir (Romalılar 2:23-24). Dünyayı sevmek için özgür değildir (1.Yuhanna 2:15-17). İçinde konut kurmuş bulunan Kutsal Ruh'u kederlendirmek için özgür değildir (1.Korintliler 6:19).

İnsan kendi başına hareket ederek doyum ya da huzur bulamaz. Doyum ve huzuru yalnızca Mesih'in boyunduruğunu yüklenerek ve O'ndan öğrenerek bulabilir. “O'nun hizmeti mükemmel özgürlüktür.”

16 Ocak

“Rab Yunus’a ikinci kez seslendi.” (Yunus 3:1)

Bu ifadede umut ve vaat ile parlayan bir mesaj yer alır. İnsanın günaha düşmesi, Tanrının ondan vazgeçmesi ya da onu bir kenara bırakması anlamına gelmez.

Davut’un başarısızlıkları tam bir gerçekçilik ile kaydedilmiştir. Davut hakkında yazılanları okuduğumuz zaman, onunla birlikte yas tutar ve utanç ile yanarız. Ama Davut Rabbin önünde nasıl kırılması gerektiğini ve nasıl kanını dökecek kadar ciddi bir şekilde tövbe edeceğini biliyordu. Ve Tanrının onunla olan işi henüz bitmemişti. Tanrı onu bağışladı ve onu ürün veren bir yaşama sahip olması için yeniledi.

Yunus Tanrının hizmet çağrısına yanıt verme konusunda başarısız oldu ve büyük bir balığın karnında kaldı. Hayvan şeklindeki bir denizaltının içinde iken, Yunus itaat etmeyi öğrendi. Tanrı, onu ikinci kez çağırdığı zaman Ninova’ya gitti, yakında gelecek olan yargıyı vaaz etti ve tüm kent çula sarınıp oruç tutarak tövbe etti.

Yuhanna Markos, Pavlus ve Barnaba ile birlikte harika bir başlangıç yaptı, ama daha sonra oyunbozanlık etti ve evine döndü. Ama buna rağmen Tanrı onu yine de terk etmedi. Markos savaşa geri döndü, Pavlus’un güvenini tekrar kazandı ve Başarılı Hizmetkarın Müjdesini yazmak için görevlendirildi.

Petrus, Mesih uğruna ölecek kadar sadık olduğunu ifade eden sözlerine rağmen, bu konuda başarısız oldu. İnsanlar, kanadı kırık kuşun bir daha asla eskisi kadar yükseklere uçamayacağını söyleyerek onun değerini sıfıra indirdiler. Ama Tanrı onun değerini sıfıra indirmede ve Petrus öncekinden daha da yükseklere uçtu. Pentikost gününde 3000 can’a krallığın kapılarını açtı. Hiç yorulmadan çalıştı ve ona zulmeden kişilerin ellerinde defalarca acı çekti. Kendi adını taşıyan iki mektup yazdı, sonra görkemli bir hizmet yaşamını bir şehidin ölümü ile taçlandırdı. Bu nedenle, hizmet söz konusu olduğu zaman, Tanrı her zaman ikinci bir fırsat tanıyan Tanrıdır; bir insan başarısızlığa uğradı diye Tanrı o insandan vazgeçmez. Tanrı ne zaman kırık ve pişman bir yürek bulur ise, düşen askerinin başını yukarı kaldırmak için eğilir.

Ama yine de O’nun bu davranışı ile günaha ya da başarısızlığa göz yumduğu düşünülmemelidir. Rabbi üzen kişinin duyduğu acı ve pişmanlığın yeterli bir caydırıcı olarak hizmet etmeleri gerekir.

Burada sözü edilen konu, aynı zamanda Tanrının tövbe etmemiş günahkara bu yaşamdan sonra ikinci bir fırsat vermeyeceği anlamına da gelmez. Ölüm ile ilgili korkunç bir nihailik mevcuttur, çünkü günahları içinde ölecek olan kişiye gelecek olan yargı, “ağaç ister güneye ister kuzeye çevrilsin, devrildiği yerde kalır.” (Vaiz 11:3)

17 Ocak

“İnsanlara değil, Rabbe hizmet eder gibi gönülden hizmet edin.” (Efesliler 6:7)

Pavlus’un kölelere verdiği öğütler (Efesliler 6:5-8), İsa Mesih’in hizmetkarları olduklarını ağızları ile ikrar eden tüm kişilere hitap eden anlamlar yüklüdür.

Bu öğütler her şeyden önce şunu ortaya koyarlar: takdir edilecek herhangi bir iş ne kadar basit olur ise olsun, yine de Tanrının yüceliği için yapılabilir. Pavlus’un yazdığı mektuplarda hitap ettiği köleler, büyük olasılıkla yerleri silen, yemek pişiren, bulaşık yıkayan, hayvanlara bakan ya da ürün yetiştiren kişilerdir. Ama elçi yine de tüm bu hizmetlerin “Mesih’in sözünü dinler gibi” (ayet 5) yapılabileceklerini söyler; köleler bu işleri yaparken, “Mesih’in kulları olarak Tanrının isteğini candan yerine getirirler” (ayet 6); “Rabbe hizmet eder gibi gönülden hizmet ederler”(ayet 7); ve “yaptıkları her iyi işin” (ayet 8) karşılığı için Rabden ödül alacaklardır.

Zihnimizde dünyasal ve kutsal olanı ikiye bölmek kolaydır. Hafta içinde yaptığımız işlerin dünyasal olduklarını düşünürüz, ama vaaz vermek, tanıklık etmek ve Kutsal Kitap öğretmek bize göre kutsal işlerdir. Ancak bu bölüm bize bir Hıristiyan için böyle bir ayrımın söz konusu olamayacağını öğretir. İyi tanınan bir vaizin karısı bu gerçeğin farkına vararak mutfaktaki lavabosunun üzerine şu sözü asmıştır: “Burada üç kez tanrısal hizmet verilir.”

Bu koşullarda bir hizmetkar ağır ve sıkıcı işleri

Tanrısal işler haline getirir;

Bir odayı Senin sözlerini düşünerek süpüren kişi, bu işi

Ve başka pek çok işi iyi yapar. “George Herbert”

Bu konu ile ilgili bir başka noktaya değinelim; bir kişi sosyal merdivenin ne kadar alt basamaklarında olur ise olsun, Hıristiyanlığın en seçme bereketlerinden ve ödülllerinden geri kalmaz. İş giysilerini bir takım elbise ile asla değiş tokuş etmeyebilir, ama yaptığı iş Mesih’e yücelik getirecek kadar iyi bir özelliğe sahip ise, büyük bir ödül olacaktır. “Çünkü ister köle ister özgür olsun, herkesin yaptığı her iyi işin karşılığını Rabden alacağını biliyorsunuz” (ayet 8).

Buna inanarak, George Herbert’in şu dizeleri ile dua etmemiz gerekir:

*Tanrım ve Kralım, bana her şeyde Seni görmeyi ve
Yaptığım her işi Sana hizmet eder gibi yapmayı öğret.*

18 Ocak

“Benim Krallığım bu dünyadan değildir; eğer Krallığım bu dünyadan olsa idi, yandaşlarım savaşırlandı.”
(Yuhanna 18:36)

Mesih’in Krallığının bu dünyadan olmadığına ilişkin gerçek beni dünyanın siyaset işlerinden uzak tutmak için yeterlidir. Eğer siyasete katılır isem, o zaman dünyanın sorunlarını çözmek için sistemin yeterliliğine güvenoyu vermiş olurum. Ama samimi olmak gerekir ise, ben böyle bir güvene sahip değilim, çünkü “bütün dünyanın kötü olanın denetiminde” (1.Yuhanna 5:19) olduğunu biliyorum.

Siyaset, toplumun sorunlarını çözme konusundaki yetersizliğini kanıtlamıştır. Politik çözümler iltihaplı yaranın üzerindeki bir yara bandından başka hiç bir şey değildir; yara bandı iltihabın kaynağına ulaşamaz ve bu yüzden onu yok edemez. Hasta toplumumuzdaki temel sorunun günah olduğunu biliyoruz. Günah ile başa çıkamayan herhangi bir şey ciddi bir tedavi olarak kabul edilemez.

O zaman konu, bir ayrıcalıklar konusu haline dönüşür. Zamanımı siyasete katılarak geçirmem gerekir mi, yoksa bu zamanı Müjdenin yayılmasına mı adamam gerekir? İsa, şu sözleri ile bu sorunun yanıtını verdi: “Bırak ölüleri kendi ölülerini kendileri gömsün. Sen gidip Tanrının Egemenliğini duyur” (Luka 9:60). En üstün ayrıcalığımızın Mesih’i tanıtmak olması gerekir, çünkü yalnızca Mesih bu dünyanın sorunlarının yanıtıdır.

Savaşımızın silahları insansal silahlar değil, kaleleri yıkan tanrısal güce sahip olan silahlardır” (2.Korintliler 10:4). Bu gerçek nedeni ile, ulusal ve uluslar arası tarihin biçimini bir oy pusulası ile değil, ancak dua, oruç ve Tanrı Sözü aracılığı ile değiştirebileceğimiz gibi bir farkındalığa varmaya cesaret edebiliriz.

Bir kez bir toplum önderi, siyasetin doğası itibarı ile çürümüş olduğunu söylemişti; sözlerine şu uyarıyı da eklemiştir: “Kilise, insan ilişkileri ile ilgili bir alana katılarak gerçek işlevini unutmamalıdır; kilise böyle bir alanda çok zayıf bir rekabetçi olur... bu tür katılımlar kilisenin amacının saflığını yok eder.”

Tanrının bu çağ için planı, öteki uluslardan Kendi adı için bir halk çıkartmaktır (bakınız Elçilerin İşleri 15:14). Tanrı, insanları çürümüş bir dünyada rahatlatmak yerine, Kendisini insanları bu çürümüş dünyadan kurtarmaya adamıştır. Bu görkemli özgür kılma planında kendimi Tanrı ile çalışmaya adamam gerekir.

İnsanlar İsa’ya Tanrının işlerini nasıl yapacaklarını sordukları zaman, Tanrının işinin O’nun göndermiş olduğu Mesih’e iman etmek olduğunu yanıtını verdi (bakınız Yuhanna 6:28,29). O zaman bizim hizmetimiz budur – insanları oy sandığına değil, iman etmeye yönlendirmek.

19 Ocak

“Ama günahlarımızı itiraf eder isek, güvenilir ve adil olan Tanrı günahlarımızı bağışlayıp bizi her kötülükten arındıracaktır.” (1.Yuhanna 1:9)

Bu ayetin verdiği güvence olmaksızın, Hıristiyan yaşamına başlamak pratik açıdan imkansız olurdu. Lütufta Büyüdükçe, nihai günahkarlığımız hakkında daha derin bir farkındalığa sahip oluyoruz. Günahlarımızın bir kerede temizlenmesi için bir sağlayışa sahip olmamız gerekir, aksi takdirde sürekli olarak suçluluk ve yenilgi felaketlerine maruz kalırız.

Yuhanna bize ihtiyacımız olan bu sağlayışın tövbe etmemiz aracılığı ile gerçekleşeceğini söyler. İmansız kişi, günahlarımızın cezasının yasal bağışlanmasını Rab İsa'ya iman aracılığı ile elde eder. İmanlı, günahların kirliliğinden tövbe aracılığı ile kurtulur ve bağışlanma alır.

Günah, Tanrı çocuğunun yaşamındaki paydaşlığı kesintiye uğratar ve bu paydaşlık günah itiraf edilene ve günahtan vazgeçilene kadar, kesilmiş olarak kalır. İtiraf ettiğimiz zaman, Tanrı sözüne sadıktır; O, bağışlamaya söz vermiştir. Tanrı bağışlarken adildir, çünkü Çarmıhtaki Mesih'in işi O'nun bağışlaması için adil bir temel sağlamıştır.

O zaman bu ayetin anlamı şudur: bizler günahlarımızı itiraf ettiğimiz zaman, borç hesabının kapandığını, tamamen temizlendiğimizi ve mutlu aile ruhunun yenilendiğini bilebiliriz. Yaşamlarımızdaki günah konusunda bilinçlenir bilinçlenmez Tanrının huzuruna gidebilir ve bu günahı adı ile belirtebilir, reddedebilir ve bu günahın ortadan kaldırıldığını kesin olarak bilebiliriz.

Ama bunu kesin olarak nasıl bilebiliriz? Kendimizi bağışlanmış hissediyor muyuz? Konu, kesinlikle duygular ile ilgili bir mesele değildir. Bağışlandığımızı kesin olarak biliyoruz, çünkü Tanrı, Sözünde böyle söylüyor. Duyguların en iyisi bile güvenilmezdir. Kesin olan yalnızca Tanrı Sözüdür.

Ancak birinin şöyle dediğini varsayalım: “Tanrının beni bağışlamış olduğunu biliyorum, ama ben kendimi bağışlayamıyorum”? Bu ifade kulağa çok dindar gelebilir, ama aslında Tanrıya bir hakarettir. Eğer Tanrı beni bağışladı ise, o zaman benim O'nun bu bağışlamasını iman ile kendime mal etmemi, bağışlandığım için sevinmemi ve harekete geçip temizlenmiş bir kap olarak O'na hizmet etmemi ister.

20 Ocak

“Onların günahlarını ve suçlarını artık anmayacağım.” (İbraniler 10:17)

Tanrının, Mesih’in kanıyla örtülmüş olan günahları bağışlama konusundaki kudreti Kutsal Yazılarda bulunan ve canı en çok tatmin eden gerçeklerden biridir.

“Doğu batıdan ne kadar uzak ise, o kadar uzaklaştırdı bizden isyanlarımızı” (Mezmun 103:12) ayetini okuduğumuz zaman, harika bir şaşkınlık yaşarız. Hizkiya ile birlikte, “günahlarımızı arkana attın” (Yeşaya 38:17) diyebilmemiz bir mucizedir. Rabbin söylediği şu sözleri işittiğimiz zaman zihinlerimiz ürker ve tereddüde kapılır: “İsyanlarınızı bulut gibi, günahlarınızı sis gibi sildim” (Yeşaya 44:22). Ama şimdi okuyacaklarımız okuduğumuz bu sözlerden daha da harikadır. “Suçlarını bağışlayacağım, günahlarını artık anmayacağım” (Yeremya 31:34).

Günahlarımızı itiraf ettiğimiz zaman Tanrı bizleri yalnızca affetmez, aynı zamanda hemen o anda onları unuttur. Günahlarımızı O’nun unutmaya denizine hemen gömdüğünü söylediğimiz zaman, gerçeği esnetmiş olmayız. Bu konu ile ilgili olarak, yakasını bırakmayan bir günahın aynen tekrar eden sesi ile mücadele eden bir imanlının deneyimi örnek gösterilebilir. İmanlı, bir zayıflık anında ayartmaya teslim oldu. Ve hemen Rabbin huzuruna koşarak şöyle dedi: “Rab, aynı şeyi yine yaptım.” Sonra, Rabbin şöyle söylediğini duyduğunu düşündü. “Neyi tekrar yaptın?” Burada anlatılmak istenen şey elbette imanlının itirafını izleyen o bir anlık saniye içinde Tanrının işlenen günahı çoktan unutmuş olduğudur.

Her şeyi bilen Tanrının unutabilmesi harika bir paradokstur. Buna rağmen O her şeyi bilir. Yıldızların her birinin sayısını ve adını bilir. O, geçirdiğimiz sarsıntıların sayısını bilir ve döktüğümüz gözyaşlarımızı bir şişede toplar. O, tek bir serçe yere düştüğü zaman bundan haberdardır. O, başımızda kaç tel saç olduğunu bile bilir. Ama tüm bunlara rağmen yine de itiraf edilen ve bir daha işlenmeyen bu günahları unuttur. David Seamands şöyle demiştir: “Her şeyi bilen tanrısal bilginin nasıl olup da unutabileceğini bilmiyorum, ama unuttuğunu biliyorum.”

Son olarak belirteceğimiz bir nokta daha var! Tanrının bağışladığı ve unuttuğu söylendiği zaman, oraya üzerinde “Balık tutmak yasaktır!” yazan bir levha yerleştirdiği doğrudur. Tanrının unutmuş olduğu benim ya da diğer kişilerin geçmişteki günahlarını bir balık tutarcasına bu denizden çıkarmak bana yasaklanmıştır. Bu konuda çok zayıf bir belleğe ve çok iyi bir unutkanlığa sahip olmamız gerekir.

21 Ocak

“Bu sıralarda Rabbin Ruh’u Saul’den ayrılmıştı. Rabbin gönderdiği kötü bir ruh ona sıkıntı çektiriyordu.” (1.Samuel 16:14)

Kutsal Kitap’ta bazı kötü eylemleri Tanrıya atfeden ayetler yer alır. Örneğin, Avimelek İsrail’i üç yıl yönettikten sonra, “Tanrı, Avimelek ile Şekem halkının arasına kötü bir ruh gönderdi” (Hakimler 9:23). Ahav’ın krallığı döneminde Mikaya kötü krala şöyle dedi: “İşte Rab bütün bu peygamberlerin ağzına aldatici bir ruh koydu” (1.Krallar 22:23). Eyüp ise şu sözleri ile tüm kayıplarını Rabbe atfetti: “Nasıl olur? Tanrıdan gelen iyiliği kabul edelim de kötülüğü kabul etmeyelim mi?” (Eyüp 2:10) sonra Rabbin Kendisi Yeşaya 45:7 ayetinde şu sözleri tekrar söyler, “esenliği ve felaketi yaratan benim.”

Ama biz, Tanrı kutsal olduğu için O’nun hem kötülüğe neden olamayacağını hem de kötülüğe göz yumamayacağını biliriz. Günah, hastalık, acı ya da ölüm, bunların hiç biri Rabden gelmez. Tanrı ışıktır ve O’nda hiç karanlık yoktur (1.Yuhanna 1:5). Tanrının Kendi ahlak mükemmelliğine karşıt olan hiç bir şeyin nedeni olacağını düşünmek imkansızdır.

Hastalığın, acının, felaketin ve yıkımın kaynağının Şeytan olduğu diğer ayetlerdeki ifadelerden net olarak anlaşılır. Eyüp’ün kayıplarının ve yoğun acılarının nedeni Şeytan idi. İsa, iki büklüm olmuş, belini hiç doğrultamayan kadının Şeytan tarafından on sekiz yıldır bağlı tutulduğunu söyledi (Luka 13:16). Pavlus, bedenindeki dikenden “şeytanın bir meleği” olarak söz eder (2.Korintliler 12:7). İnsanlığın tüm sıkıntılarının ardındaki suçlu şeytandır.

Peki o zaman tüm bu ayetleri, Tanrıyı kötülük yaratıcısı olarak resmeden diğer ayetler ile nasıl bağdaştırabiliriz? Açıklama çok basittir: Kutsal Kitap’ta sık sık Tanrının yapılmasına izin verdiği şeylerin yapıldığından söz edilir. Farklılık, O’nun doğrudan isteği ve O’nun izin veren isteği arasında bulunur. Tanrı sık sık halkının Kendisinin onlar için asla seçmemiş olduğu deneyimlerden geçmelerine izin verir; örneğin, İsrail’in kırk yıl çölde gezmesine izin verdi, oysa eğer kabul edilmiş olsa idi, O’nun asıl isteği, halkını Vaat Edilen Diyara daha kısa bir yoldan getirmek idi.

Tanrı, cinlerin ve insanların kötülüğüne izin verse bile, her zaman son sözü söyler. Tanrı, kötülüğü, Kendi yüceliği ve kötülük aracılığı ile denenen kişilerin bereketi için geçersiz kılar.

22 Ocak

“Yakup soyunda suç bulunmadı, ne de İsrail’de kötülük.” (Çölde Sayım 23:21)

Ücretli peygamber Balak, her şeyi gören Tanrının, halkı İsrail’de günah göremediğini söylediği zaman, dikkat çekici bir gerçeğe değindi. O zaman İsrail için geçerli olan, bu gün de harika bir şekilde imanlı için geçerlidir. Tanrı, imanlıya baktığı zaman, onu sonsuz ölüm ile cezalandırması için onda tek bir günah bile göremez. İmanlı, “Mesih’te”dir. Bunun anlamı şudur: İmanlı, Tanrının önünde Mesih’in tüm mükemmelliği ve değerliliği içinde durur. Tanrı, imanlıyı, Kendi sevgili Oğlu’nu kabul ettiği gibi, yani tamamen kabul eder. Bu konum asla geliştirilemeyecek ve asla son bulmayacak olan bir konumdur. Tanrı, görmek için araştırarak dahi olsa, Mesih’te olan biri için herhangi hiç bir suç bulamayacaktır.

Bu konu ile ilgili olarak bir İngiliz ve onun Rolls Royce’u hakkındaki bir olayı örnek verelim. Bu İngiliz, arabasının arka dingili kırıldığı zaman, Fransa’da tatilde idi; yerel garaj kırılan dingilin yerine yenisini koyamadı ve bu yüzden İngiltere’ye telefon ettiler. Şirket yalnızca yeni bir arka dingil göndermekle kalmadı, ama aynı zamanda arka dingilin düzgün bir şekilde yerleştirilmesini garantilemek için iki makine ustası da yolladı. İngiliz yolculuğuna devam etti ve sonra kendisine fatura gönderilmesini bekleyerek İngiltere’ye döndü. Aradan aylar geçti, ama İngiliz’e fatura gelmedi, o da bunun üzerine konu ile ilgili detayları şirkete yazdı ve kendisine fatura gönderilmesini istedi. Kısa bir süre sonra, şirketten bir mektup aldı; mektupta şunlar yazılı idi: “Kayıtlarımızı özenle inceledik ve şimdiye kadar bir Rolls Royce’un arka dingilinin kırıldığına ilişkin hiç bir kayıt bulamadık.”

Tanrı, kayıtlarını özenle inceleyebilir ve bir imanlının hesabında onu cehenneme gitmeye mahkum edebilecek hiçbir günahın kaydını bulamaz. İmanlı, Sevgili’de kabul edilir. İmanlı, Mesih’te tamdır, eksikliği yoktur; Tanrının tüm doğruluğunu giyinmiştir. Tanrının önünde mutlak mükemmeliyette bir konuma sahiptir. İmanlı, zafer ve güvenle şöyle diyebilir:

Önce benim kutsal Kurtarıcıma ulaş;

Tanrının değerliliğini O’ndan uzaklaştır;

İsa’da tek bir günah olduğunu kanıtla,

Ondan sonra bana temiz olmadığımı söyle.

“Büyük şeylerin peşinde mi koşuyorsun? Sakın koşma.” (Yeremya 45:5)

Hıristiyan hizmetinde bile, büyük olmak, adını dergilerde okumak ya da radyodan işitmek gibi sinsi bir ayartma mevcuttur. Ancak, ün peşinde olmak büyük bir günahdır. Mesih'in yüceliğinden çalmaktır. Bizden esenlik ve sevincimizi çalar. Ve bizi şeytanın kurşunlarının ilk hedefi haline getirir.

Ün peşinde olmak, Yücelik Mesihinden çalar. Bu konuda C.H.Macintosh'un neler söylediğine bakalım, “Bir insanın ya da işinin dikkat çekici olduğu durumlarda böyle bir tehlike her zaman söz konusudur. İmanlı, Rab İsa'nın Kendisinden başka bir şeye ya da kişiye dikkat çekildiği zaman, şeytanın amacına ulaştığından emin olabilir. Bir iş mümkün olan en iyi şekilde başlayabilir, ama işçinin kutsal uyanıklığı ve ruhsallığının eksikliği nedeni ile kendisinin ya da yaptığı işin sonuçları genel bir dikkat çekebilir ve bu yüzden kişi şeytanın tuzağına düşebilir. Şeytanın yaptığı en büyük ve kesintisiz süren işi Rab İsa'nın onuruna leke sürmektir. Ve eğer bunu Hıristiyan hizmeti gibi görünen bir iş aracılığı ile yapabilir ise, kazanacağı en büyük zafere ulaşmış olur. Bu konuda Denney'in söylediği şu sözler de doğrudur: “Hiç kimse kendisinin büyük ve Mesih'in harika olduğunu aynı anda kanıtlayamaz.”

Süreç içinde kendimizden çalarız. Biri şöyle demiştir: “Büyük olma hizmetimden vazgeçinceye kadar yaptığım hizmette gerçek esenliği ve sevinci asla bulamam.”

Ve işte bu büyük olma arzusu bizi şeytanın saldırılarında kolay ele geçirilebilen bir hedef yapar. İyi tanınan bir kişiliğin düşmesi ise, Mesih'in davasına daha büyük bir leke getirir.

Vaftizci Yahya kendi büyüklüğü hakkındaki tüm iddiaları geri çevirdi. Onun her zaman söylediği söz: “O büyümeli, ben ise küçülmeliyim” idi.

Bizlerin de, Rab bizi daha yükseklerle çıkmaya çağırınca kadar en alçak yerde oturmamız gerekir. Her birimiz için en iyi dua şekli şudur, “Beni, yalnızca Mesih tarafından sevilen ve ödüllendirilen biri olarak önemsiz ve ünsüz şekilde muhafaza et.”

Nasıra küçük bir yerd-

Ve Celile de öyle idi.

24 Ocak

“Hiç bir zaman hiç bir konuda kaygılanmayın.” (Filipeliler 4:6)

Bir insanın kaygılanabileceği o kadar çok şey vardır ki – kanser hastalığına yakalanma, kalp rahatsızlıkları ya da bir çok başka diğer hastalık olasılıkları; zararlı olduğu söylenen yiyecekler, kazalar sonucu ölümler, istenmeyen kötü bir yönetimin başa geçmesi, nükleer savaş, artan enflasyon, belirsiz bir gelecek ve böyle kötü bir dünyada yetişen çocukların asık suratlı görünüşleri. Olasılıkların sayısı sınırsızdır.

Ama yine de Tanrının Sözünde bize şunlar söylenir, “Hiç bir zaman hiç bir konuda kaygılanmayın.” Tanrı bizlerin kaygılardan özgür yaşamlar sürmemizi ister. Ve iyi düşünceler ile yaşamımızı arzu eder!

Kaygı gereksizdir. Tanrı bize dikkat eder. O, bizi avuçlarının içinde tutar. O'nun izin veren iradesi dışında bize hiç bir şey yaşamayız. Bizler kör talih, kazalar ya da yazgının kurbanları değiliz. Yaşamlarımız planlanmış, düzenlenmiş ve yönlendirilmiştir.

Kaygı, işe yaramaz. Kaygı bir sorunu hiç bir zaman çözmez ya da bir krizi uzaklaştırmaz. Biri bu konu ile ilgili şu sözleri söylemiştir: “Kaygı, yarının üzüntüsünü asla çalmaz; yalnızca yarının gücünü tüketir.”

Kaygı zararlıdır. Doktorlar, hastalarının çoğunun hastalıklarına kaygı, gerginlik ve sinirliliğin neden olduğu konusunda hemfikirdirler. Ülser hastalıkları, kaygı ile ilişkili hastalıklar listesinin ilk sırasında yer alırlar.

Kaygı, günahtır. “Kaygı, Tanrının bilgeliğinden kuşku duymak demektir; kaygı, Tanrının yaptığı şeyi bilmediğini ima eder. Tanrının sevgisinden kuşku duyar. Tanrının bizimle ilgilenmediğini ifade eder. Tanrının gücünden kuşku duyar; kaygı, Tanrının, benim endişelenmeme neden olan koşulların üstesinden gelemeyeceğini söyler.”

Ne yazık ki, genellikle kaygılanmaktan gurur duyarız. Bir eş, karısını sürekli kaygılandığı için azarladığı zaman, karısı ona şöyle karşılık verdi:” Eğer ben kaygılanmasa idim, ortada yapılmış olan çok az şey olurdu.” Kaygının bir günah olduğunu itiraf etmediğimiz ve onu sonuna kadar azarlamaya devam etmedikçe kaygıdan asla kurtulamayacağız demektir. O zaman güvenle şöyle diyebiliriz:

Benim yarın ile hiç bir işim yok;

Yarın ile Kurtarıcım ilgilenecektir.

Eğer O, yarını zahmet ve üzüntü ile doldurur ise,

Acı çekmeme ve katlanmama yardım edecektir.

Benim yarın ile hiç bir işim yok;

O zaman neden yarının yüklerini taşımam gereksin?

Yarının lütfunu ve gücünü bugünden borç olarak alamam;

O zaman neden kaygısını borç olarak alayım?

25 Ocak

“Tanrı sevgidir.” (1.Yuhanna 4:8)

Mesih'in gelişi Grek diline yeni bir sevgi sözcüğü ekledi –*agape*. Daha önceden dostluk (*philia*) ve tutkulu bir sevgi (*eras*) ile ilgili sözcükler vardı, ama Tanrının biricik sevgili Oğlunu vererek gösterdiği ve aynı şekilde halkından da birbirlerine göstermelerini istediği türdeki sevgiyi ifade eden hiç bir sözcük yoktu.

Bu sevgi, farklı bir dünyaya ait ve yeni boyutlara sahip bir sevgi idi. Tanrının sevgisinin başlangıcı yoktu ve sonu da olamaz. Bu tür bir sevgide sınır yoktur ve asla ölçülemez; mutlak bir saflığa sahiptir, şehvetin tüm lekelerinden özgürdür. Kendini bedeli asla hesaplamadan feda eden bir sevgidir. Sevgi kendisini vermek eylemi ile gösterir, çünkü şu sözleri okuruz: “Tanrı dünyayı öyle çok sevdi ki, biricik Oğlunu verdi.” Ve “aynı şekilde Mesih de bizleri sevdi ve Kendisini bizim uğrumuza feda etti.” Sevgi, sürekli olarak diğer kişilerin iyiliğini ister. Yalnız sevinebilir kişileri değil, sevinebilir kişileri de sever. Dostları nasıl seviyor ise, düşmanları da sever. Sevdiklerinin değerliliği ya da erdemi söz konusu değildir; bağışta bulunduğu kişinin yalnızca iyiliğini düşünür. Asla bencilliğe yer vermez, karşılık beklemez ve diğer kişileri kendi çıkarları için sömürmez. Yanlışların hesabını tutmaz, ama önemsiz şeylerin ve hakaretlerin üzerine bir iyilik örtüsü örter. Sevgi, kötülüğe bile iyilik ile karşılık

verir ve kendisini öldürecek kişiler için bile dua eder. Sevgi her zaman diğer kişileri düşünür ve onlara kendine verdiği değerden daha fazla değer verir.

Ama sevgi aynı zamanda sert de olabilir. Tanrı sevdiklerini terbiye eder. Sevgi günah ile yüz yüze gelemez, çünkü günah zararlıdır ve yıkıcı olur ve sevgi sevdiklerini zarardan ve yıkımdan korumayı arzu eder.

Tanrının sevgisi en büyük şekilde Golgota'daki çarmıhta bizim yerimize ölen biricik sevgili Oğlunu vermesi ile gösterildi.

Ey Tanrı, Senin sevgini kim ölçebilir?

Hazinesini bizim uğrumuza ezen sevgi.

Senin tüm zevkin, sevgi Oğlu olan Mesih'te idi.

Sevgini kim ölçebilir?

(Allaben)

26 Ocak

“Sevgililer, Tanrı bizi bu kadar çok sevdiğine göre, biz de birbirimizi sevmeye borçluyuz.”

(1.Yuhanna 4:11)

Sevgiyi düşündüğümüz zaman, onun kontrol edilemez, önceden bilinemez bir duygu olduğunu düşünmememiz gerekir. Bize sevmemiz için buyruk verilmiştir ve bu, eğer sevgi ele geçmez, anlaşılması zor, ara sıra olan bir duygu olsa ve sıradan bir üşütme gibi habersizce gelse idi, gerçekleşmesi imkansız olurdu. Sevgi, duyguları kapsar, ama duygulardan çok irade ile ilişkisi olan bir konudur.

Sevgi konusunda kendimizi aynı zamanda şu düşünceden de korumamız gerekir: Sevgi, günlük yaşamın zor tarafları ile az ilişkisi olan bir hayali şatolar dünyası ile sınırlıdır. Ay ışığı ve güllerin her saati için tahta bezleri ve kirli bulaşıklar ile geçirilen haftalar da vardır.

Başka bir deyiş ile, sevgi, yoğun bir şekilde uygulamaya dönüktür. Örneğin, masada uzatılan bir muz tabağında üzerinde lekeler olan bir muz var ise, sevgi bu muzu alır. Sevgi, mutfak lavabosunu ve banyo küvetini kullandıktan sonra, onları temizler. Sevgi, kağıt havlu bittiği zaman, yerine yenisini koyar, öyle ki, onu kendisinden sonra kullanacak olan kişi için kolaylık olsun. Sevgi, kullanılmayan ışıkları kapatır. Yere buruşturularak atılmış bir kağıt mendili onun üzerinden yürüyerek geçmek yerine, yere eğilir ve onu yerden alır. Ödünç aldığı arabayı kullandıktan sonra arabaya benzin ve yağ koyar. Sevgi, kendisinden istenilmeden çöpleri döker. İnsanları bekletmez. Kendisinden önce diğer kişilere hizmet eder. Yaygaralar kopartarak bağırarak bir çocuğu, toplantıyı rahatsız etmemesi için dışarı çıkartır. Sevgi, ağır işiten kişilerin duyabilmeleri için yüksek ses ile konuşur. Ve sevgi, elindekileri diğer kişiler için paylaşmak amacı ile iş görür.

Sevginin giysisinin aşağıdaki toza kadar ulaşan bir eteği vardır-

Caddelerin ve dar sokakların kirliliğine ulaşır

Ve ulaşabildiği için ulaşması gerekir.

Dağda dinlenmeye cesaret etmez, aşağıdaki vadiye inmesi gerekir.

Çünkü başarısızlığa uğramış yaşamların ateşlerini yakıncaya kadar

Düşünceleri rahat bulamayacaktır.

“Fırsatı değerlendirin.” (Efesliler 5:16)

Dünya insanların, işlerine artan bir alerji duyar hale geldikleri bir zamanda, Hıristiyanların, geçen her anı değerlendirmeleri gerekir. Zaman harcamak bir günahdır.

Her çağdan yükselen sesler, gayretli çalışmanın önemine tanıklık ederler. Kurtarıcının Kendisi şöyle dedi: “Beni gönderenin işlerini vakit daha gündüz iken yapmalıyız. Gece geliyor, o zaman kimse çalışamaz.” (Yuhanna9:4)

Thomas a Kempis şöyle yazmıştı: “Asla aylak ya da işsiz olmayın; her zaman okuyun, yazın ya da dua edin ya da düşünün ya da herkesin iyiliği için yararlı bir işte çalışın.”

Tanrı Sözü’nü yorumlayan biri olarak başarısının sırrı sorulduğu zaman, G.Campbell Morgan şöyle dedi: “Çalışın – çok çalışın- ve tekrar söylüyorum, çalışın!”

Rab İsa dünyaya geldiği zaman, O’nun bir marangoz olarak çalıştığını hiç bir zaman unutmamalıyız. O, yaşamının en büyük zamanını Nasıra’daki bir dükkanda geçirdi.

Pavlus, çadır yapıyordu. Kendisi bu işi hizmetinin önemli bir kısmı olarak gördü.

Çalışmanın, günahının girişinin bir sonucu olduğunu düşünmek bir hatadır. Günah girmeden önce, Adem bahçeye bakması ve onu koruması için bahçeye yerleştirildi (Yaratılış 2:15). Lanet, çalışmaya eşlik edecek olan zahmet ve ter ile ilgili idi (Yaratılış 3:19). Cennette bile çalışacağız, çünkü “kulları O’na tapınacak” (Vahiy 22:3).

Çalışmak bir berekettir. Çalışmak aracılığı ile yaratıcılık ihtiyacımızı tatmin etmiş oluruz. Zihin ve beden, biz gayret ile çalıştığımız zaman en iyi şekilde işlevlerini yerine getirirler. Yararlı bir şey ile meşgul olduğumuz zaman, günahın daha iyi korunmanın tadını çıkartırız, çünkü “Şeytan her zaman aylak ellere yapacakları kötü bir iş verir.” (I.Watts) Thomas Watson ise şöyle demiştir: “aylaklık, şeytanı ayartma konusunda harekete geçirir.” Dürüst, gayretli ve sadık çalışma Hıristiyan tanıklığımızın önemli bir parçasıdır. Ve çalışmamızın sonuçları bizim daha uzun yaşamamızı sağlayabilirler. Biri bu konuda şöyle demiştir: “Herkes kendisine, bedeni mezarda yatarken yararlı bazı meşguliyetler sağlama konusunda borçludur.” Ve William James şöyle demiştir: “Bir yaşamın en iyi kullanılma şekli, onu yaşamından daha çok dayanan bir şey için harcamaktır.”

28 Ocak

“O’na güvenen acele etmez.” (Yeşaya 28:16)

Sesten hızlı yolculuklar yapılan ve son süratle yürütülen bir haberleşme çağında, parolası telaş olan bir kültür içinde telaş sözcüğünün Tanrı tarafından Kutsal Kitap’ta olumlu bir anlam ile ender olarak kullanıldığını öğrenmek bizi şaşırtır. Telaş sözcüğü Kutsal Kitap’ta ender olarak kullanılır diyorum, çünkü geri dönen kaybolan oğlu karşılamak için koşan bir babadan söz edilir; burada ifade edilmek istenen, Tanrının bağışlama konusunda acele ettiğidir. Ama genel olarak konuşulduğu zaman Tanrı, acele etmez.

Davut, “Kralın işi acele gerektirir” (1.samuel 21:8) dediği zaman, bir bahane ileri sürmek ile suçlu idi ve bizler Davut’un sözlerini oraya buraya heyecanla yaptığımız koşuşturmaları haklı çıkartmak için kullanamayız. Sade gerçek, metnimizde ifade edildiği gibi şöyledir: Eğer gerçekten Rabbe güveniyor isek, o zaman telaş içinde olmamız gerekir. Görevimizin acilliğine çılgınca yapılan bir dünyasal aktivite yerine Kutsal ruh’ta sessiz bir yürüyüş ile daha iyi hizmet edebiliriz.

Evlenmek için acele eden bir delikanlıyı düşünelim. Eğer çabuk hareket etmez ise, evlenmek istediği kızın bir başkası ile evleneceği mantığı ile acele etmek istemektedir. Ama gerçek şudur ki, eğer Tanrı o kızı o delikanlı için istiyor ise, o kız ile hiç kimse evlenemez. Ama eğer o kız Tanrının seçtiği kız değil ise, delikanlı o zaman dersini zor yoldan öğrenecektir, “Acele ile evlen, acelesizce pişman ol.”

Bir başkası ise tam gün çalışmak için acele etmektedir. Dünyanın perişan olduğunu düşünür ve bekleyemez. İsa, Nasıra’da geçirdiği yılları sırasında böyle hareket etmedi. Tanrı O’nu hizmete çağırana kadar bekledi.

Kişisel olarak müjdeyi duyururken gereğinden fazla acele ederiz. İman ikrarlarını işitmek için öyle acele ederiz ki, meyve olgunlaşmadan onu dalından kopartmış gibi oluruz. Kutsal Ruh’a kişiyi günah konusunda tamamen ikna etmesi için izin verme konusunda başarısız oluruz. Bu tür bir yöntemin sonucu, sahte iman ikrarlarına ve insan enkazına neden olur. “dayanma gücünün ya da sabrın tam bir etkinliğe erişmesine izin vermemiz gerekir” (Yakup 1:4)

Yaşamlarımızın gerçek etkinliği kendimizin tayin ettiği görevlere çılgınlar gibi koşmak değildir; Rabbi sabırla beklemek aracılığı ile doğru olduğunu anladığımız Kutsal Ruh tarafından yönlendirilen eylemlerde bulunmamız yerinde olur.

“Evet Baba, senin isteğın buydu.” (Matta 11:26)

Hemen hemen herkesin yaşamında asla kendisinin seçmemiş olduğu, kurtulmak istediği, ama yine de asla değiştirilemeyen şeyler vardır. Fiziksel noksanlıklar ya da normal olmayan gariplikler gibi. Ya da sorun kronik ve bizi rahat bırakmayan bir hastalık olabilir. Ya da davet edilmemiş bir misafir gibi rahatsız eden bir gerginlik ve duygusal bir düzensizlik söz konusu olabilir.

Eğer şöyle ya da böyle olsa idi diye hayal edilerek yenilgi içinde yaşanan öylesine çok yaşam vardır ki; keşke daha uzun boylu olsalardı, keşke daha güzel olsalardı, keşke farklı bir ailede, ırkta ya da hatta farklı bir cinsiyette doğmuş olsalardı, keşke atletizm dalında üstün olacak şekilde yaratılmış olsalardı. Keşke mükemmel bir sağlığa sahip olsalardı.

Bu kişilerin öğrenmeleri gereken ders, değiştirilemeyecek olanı kabul ettikleri zaman huzur bulacak olmalarıdır. Her ne isek, Tanrının lütfu sayesinde böyleyizdir. Tanrı yaşamlarımızı sınırsız sevgisi ve sınırsız bilgeliği ile planladı. Eğer biz de O'nun görebildiği gibi görebilsek idik, o zaman biz de her şeyi tam olarak O'nun planladığı şekilde düzenlerdik. Bu nedenle, şöyle diyebilmemiz gerekir: “ böyle de olsa razıyız Baba, çünkü bu senin gözünde iyi olan idi.”

Ama bundan ilerde olan bir adım vardır. Bu şeyleri alçakgönüllü bir teslimiyet içinde kabul etmememiz gerekir. Bunlara bir sevgi Tanrısı tarafından izin verildiğini bildiğimiz zaman, onları bir övgü ve sevinç nedeni haline getirebiliriz. Pavlus, bedenindeki dikenin ondan uzaklaştırılması için üç kez dua etti. Rab, ona bu dikene katlanabilmesi için lütuf vaat ettiği zaman, elçi şöyle dedi: “Mesih'in gücü içimde bulunsun diye güçsüzlüklerim ile sevinerek daha çok övüneceğim” (2.Korintliler 12:9).

Yaşamda, görünürde bize karşıt durumlar içinde kaldığımızda sevinebildiğimiz ve onları Tanrıyı yüceltme araçları olarak kullandığımız zaman, bunun ruhsal olgunluk belirtilerinden biri olduğunu görürüz. Fanny Crosby bu dersi yaşamının erken döneminde öğrendi. Yalnızca sekiz yaşında olan bu gözleri görmeyen şair kız şu dizeleri yazdı:

Ah, her ne kadar gözlerim görmüyor olsa da,

Ben ne kadar mutlu bir çocuğum!

Bu dünyada hoşnut olarak yaşamaya kararlıyım.

Diğer insanların tadını çıkartamadıkları ne kadar çok bereketten zevk alıyorum!

Benim gözlerim görmüyor diye sen istersen ağla ve içini çek,

Ben ağlamayacak ve iç çekmeyeceğim!

30 Ocak

“Karşılıksız aldınız, karşılıksız verin.” (Matta 10:8)

Dünyanın en ünlü viyolonistlerinden biri olan Fritz Kreisler şöyle der: “Ben uzuvlarımda müzik ile doğdum. Daha alfabeyi öğrenmeden önce müzik parçalarının notalarını içgüdüsel olarak biliyordum. Bu, bana İlahi Takdirin bir armağanı idi. Bunu ben kazanmadım. Bu nedenle müzik konusunda bana edilen teşekkürleri hak dahi etmiyorum. Müzik satılamayacak kadar kutsaldır. Ve bu gün müzik dünyasındaki ünlülere ödenen insafsızca paralar topluma karşı işlenen gerçek bir suçtur.”

Bu sözler, Hıristiyan hizmetindeki herkesin yürekten kabul etmesi gereken sözlerdir. Hıristiyan hizmeti bir verme değil, bir alma hizmetidir. Bu konuda sorulacak olan soru, “Benim bundan çıkarım ne olacak?” sorusu değil, Bu mesajı en fazla sayıda kişi ile en iyi nasıl paylaşabilirim?” sorusu olmalıdır. Mesih’in hizmetinde en iyi olan, mesaj için ne kadar ödemeleri gerektiği değil, mesajın bedelinin ne olduğudur.

“İşçinin ücretini hak ettiği” (Luka 10:7) doğrudur ve “Müjdeyi yayanların geçimlerini Müjdeden sağlaması” (1.Korintliler 9:14) da aynı şekilde doğrudur. Ama bu, bir insanın armağanına fiyat koymasını aklamaz. İlahilerin kullanılması için fahiş fiyatlı telif fiyatları talep edilmesini haklı çıkarmaz. Sözlü yayınların ya da şarkıların vicdana sığmayan ücretlerini doğrulamaz.

Büyücü Simon el koyma hareketi ile Kutsal Ruh’u verme gücünü satın almak istedi (Elçilerin İşleri 8:19) Hiç kuşkusuz bunu kendisi için bir para kazanma yolu olarak gördü. Simon, bu eylemi ile İngilizce diline inanç ayrıcalıklarını satın alma ya da satma konusunu tanımlayan bir ifade (“simony”= kutsal tutulan şeylerden pay çıkarma) ekledi. Bu gün inanç dünyasının kutsal tutulan şeylerden pay çıkarma eylemleri tarafından darmadağın edildiğini söylediğimiz zaman abartılı konuşmuş olmayız.

Eğer para bir şekilde burada sözü edilen Hıristiyan hizmetinden uzaklaştırılabilse idi, bu hizmetin büyük bir kısmı kendiliğinden dururdu. Ama yine de güçlerinin son gramını sarf edinceye kadar dayanacak olan Rabbe sadık hizmetkarlar olurdu.

Biz karşılıksız aldık; karşılıksız vermemiz gerekir. Biz ne kadar çok verirsek, bereket ve ödül de o kadar büyük olurdu – iyice bastırılmış, silkelenmiş ve taşmış...

“Başkasını yargılamayın ki, siz de yargılanmayasınız.” (Matta 7:1)

Kutsal Kitap hakkında çok az bilgiye sahip olan kişiler, bu ayeti genellikle bilirler ve onu çok garip bir şekilde kullanırlar. Bir kişi, söz ile anlatılamayacak bir kötülük ile eleştirildiği zaman bile, dindarca çağıldayarak şöyle konuşurlar: “Başkasını yargılamayın ki, yargılanmayasınız.” Başka bir deyişle, bu ayeti kötülüğün herhangi bir suçlamasını yasaklamak için kullanırlar.

Bu konu ile ilgili basit gerçek şudur: yargılamamız gereken alanlar mevcut olmasına rağmen, yargının buyrulduğu diğer alanlar da vardır.

Yargılamamız gereken bazı durumlar şunlardır; insanların güdülerini yargılamamak gerekir. Her şeyi bilen kişiler olmadığımız için yaptıkları şeyi neden yaptıklarını bilemeyiz. Bir başka imanlının hizmeti ile ilgili yargıda bulunamayız. Onun yaptıkları kendi Efendisini ilgilendirir. Ahlaki açıdan tarafsız olan konular hakkında vicdani tereddütleri olan kişileri yargılamamız gerekir; onların vicdanlarını ihlal etmemiz hatalı olacaktır. Kişileri dış görünüşlerine göre yargılamak ya da saygı göstermek yanlıştır; önemli olan, yürekte neyin olduğudur. Ve kendimizi, katı, sürekli hata bularak eleştiren bir ruhtan sakınmalıyız. Hata bulmayı alışkanlık haline getiren kişi, Hıristiyan imanı için kötü bir reklam yapan kişidir.

Ancak, bize yargılamamız buyrulan başka alanlar da mevcuttur. Kutsal Yazılar ile uyuşup uyuşmadığını görmek için tüm öğretiş yargılamamız gerekir. Adil olmayan boyunduruklardan uzak durmamız için diğer kişilerin gerçek imanlılar olup olmadıklarını yargılamamız gerekir. Hıristiyanlar imanlılar arasındaki kavgaların sivil mahkemelere götürülmesine izin vermek yerine kendi aralarında yargılanmasını tercih etmelidirler. Yerel topluluk suçlu kişiyi, günahın aşırı şekilleri söz konusu olduğu zaman yargılamalı ve paydaşlıktan çıkartmalıdır. Toplulukta bulunanlar yaşlıların ve gönüllü yardımcılardan özelliklerine sahip kişiler olarak yargıda bulunmalıdırlar.

Tanrı, eleştiri özelliğini bir kenara bırakmamızı ya da tüm ahlaki ve ruhsal ölçütlerden vazgeçmemizi beklemez. Tanrının bizden tek istediği, yasak olanı yargılamaktan uzak durmamız ve bize buyrulan konularda adil olarak yargılamamızdır.

1 Şubat

“... Mesih’in yüceliğinin müjdesi...” (2.Korintliler 4:4)

Müjdenin, Mesih’in yüceliğinin iyi haberi olduğunu asla unutmamamız gerekir. Müjdenin, çarmıha Gerilen ve Gömülen ile ilgili olduğu doğrudur. Ama O, artık çarmıhta değildir, artık mezarda da değildir. O, dirilmiştir, göğe yükselmiştir ve yüceltilmiştir. Tanrının sağında oturan yüceltilmiş İnsan’dır.

Size O’nu Nasıra’nın alçakgönüllü Marangoz’u, acı çeken Hizmetkar ya da Celile’li Yabancı olarak sunmuyoruz. Modern din sanatının erkekçe tavırları olmayan ve reform yapan naif bir idealist ya da hümanisti olarak da sunmuyoruz.

Vaaz ettiğimiz Kişi, yaşamın ve yüceliğin Rabbidir. O, Tanrının çok yükselttiği ve Kendisine her adın üzerinde olan bir Ad vermiş olduğu Kişi’dir. O’nun adı anıldığı zaman her diz çökecek ve her dil Baba Tanrının yüceliği adına O’nun Rab olduğunu kabul edecektir. O, yücelik ve onur ile taçlandırılmış olan bir Prens ve bir Kurtarıcıdır.

Vaaz ettiğimiz mesajlar ile, O’nun onuruna gereğinden fazla halel getiririz. Yetenekleri nedeni ile insanı yüceltir ve Tanrının, Kendisine hizmet edecek böyle bir insana sahip olmak ile şanslı olduğuna dair bir izlenim yaratırız. Öyle bir konuşuruz ki, sanki kulağa, insan Tanrıya güvenmek ile Rabbe çok büyük bir iyilik yapıyormuş gibi gelen sözler kullanırız. Elçilerin vaaz ettikleri Müjde bu değildir. Aslında elçilerin söyledikleri şöyle idi: “Sizler, Rab İsa Mesih’in suçlu katillerisiniz. O’nu aldınız ve kötülüğün elleri ile çarmıha çivilediniz. Ama Tanrı O’nu ölümden diriltti ve göklerde Sağında oturarak yüceltti. O, bugün et ve kandan oluşan yüceltilmiş bir beden içinde Tanrının sağında oturuyor. Çivi delikleri bulunan elinde evrensel egemenliğin esasını tutuyor. Dünyayı adalet ile yargılamak için tekrar geri gelecek. Ve sizin yapacağınız en iyi şey TÖVBE ETMEK ve İMAN İLE O’na dönmektir. Kurtuluşun TEK yolu budur. Bu göğün altında insanlara bağışlanmış, bizi kurtarabilecek başka hiç bir ad yoktur.”

Oh, yücelik içindeki İnsan’ı yeni ve taze bir görünüm ile görebilmek! Ve O’nun alnını taçlandıran çok sayıdaki yücelikleri anlatacak bir dile sahip olmak! O zaman Pentikost gününde olduğu gibi, günahkarlar O’nun önünde kesinlikle titreyecekler ve şöyle bağıracaklar, “Kardeşler, ne yapmalıyız?”

2 Şubat

“... ‘Işık karanlıktan parlayacak’ diyen Tanrı, İsa Mesih’in yüzünde parlayan Kendi yüceliğini tanımamızdan doğan ışığı bize vermek için yüreklerimizi aydınlattı.” (2.Korintliler 4:6)

“Tanrı ışığı bize vermek için... yüreklerimizi aydınlattı.” Burada öğrendiğimiz şudur: bizler Tanrının bereketlerinin ucu ya da sonu değil, yalnızca kanallarıyız. “Tanrı aydınlattı” ifadesi, tövbe etmemize işaret eder. Oysa ilk yaratılışta Tanrı ışığa parlamasını emretti, yeni yaratılışta ise Tanrının Kendisi yüreklerimizde parladi.

Ama Tanrı bunu O’nun bereketlerinin kabarmasını bencilce bir şekilde biriktirip saklayabilmemiz için yapmadı. Bunu yapmasının nedeni, İsa Mesih’in yüzünde parlayan Kendi yüceliği ile ilgili bilgi, bizler aracılığı ile diğer kişilere bildirilmesidir.

Pavlus aynı nedenle şunları söyledi: “Tanrı, uluslara müjdelemem için Oğlunu bana göstermeye razı oldu” (Galatyalılar 1:16). Tanrı, Oğlunu bize açıklar, öyle ki biz de O’nu diğer kişilere açıklayalım. Bu gerçek yıllar önce tarafımdan anlaşıldığı zaman, Kutsal Kitabımın başında boş bırakılmış olan yaprağa şunları yazdım:

Eğer onların İsa Mesih hakkında

Tek görüşleri sende gördükleri İsa Mesih olacak ise,
O zaman ne görecekler, MacDonald?

MacPherson'un şu sözlerine şaşmamak gerekir: "Vaaz etmek, muhterem, yüce, huşu yaratan ve doğaüstü bir eylem ise, bir Kişi'nin bir kişi aracılığı ile bir kişiler topluluğuna aktarılması sonsuza kadar kalıcı olan İsa'nın ifade edilmesidir." MacPherson, bu sözlerine Kral V.George radyoda konuştuğu ve söylediklerini Amerika işittiği zaman meydana gelen bir olay aracılığı ile şu örneği ekledi: New York istasyonunda çok önemli bir kablo koptu ve personel büyük bir panik yaşadı. "Sonra Harold Vivien adlı genç bir teknisyen bir anda ne yapılması gerektiğini gördü. Kopan kablonun uçlarını bir araya getirerek onları, kraliyet mesajı sona erene kadar tüm gücü ile ve kahramanca tuttu. İki yüz elli voltluk elektrik vücudunu, başından ayaklarına kadar şiddetle sarstı ve çok büyük acı çekmesine neden oldu. Ama o yine de kablo uçlarını bir arada tutmaktan vazgeçmedi. Azimle ve kararlılık ile insanlar kralın sözlerinin hepsini işitinceye kadar kablonun uçlarına yapışmış olarak kaldı."

Kutlu Efendi, biz kanallar,

*Yalnızca Senin harika gücün her gün ve her saat
Bizlerden aktığı sürece Sen bizleri kullanabilirsin.*

3 Şubat

“Ve altın bir buhurdan taşıyan bir başka melek gelip sunağın önünde durdu. Tahtın önündeki altın sunakta bütün kutsalların duaları ile birlikte sunmak üzere kendisine çok miktarda buhur verildi.”
(Vahiy 8:3)

Biz, bu bölümde sözü geçen meleğin Rab İsa'nın Kendisi olduğuna inanıyoruz. Ve O'nun buradaki hizmeti bize tam bir huzur ve teşvik vermek içindir.

Rab İsa burada ne yapıyor? Tüm kutsalların dualarını alıyor ve onlara Kendi değerli buhurunu ekliyor ve sonra onları Baba Tanrıya sunuyor.

Bizler dualarımızın ve övgülerimizin mükemmel olmadıklarını biliyoruz. Ne şekilde dua etmemiz gerektiğini bilmiyoruz. Yaptığımız her şey, günah, yanlış dürtüler ve bencillik ile lekelidir.

*“Dizlerimizin üzerinde dua ederek geçirdiğimiz en kutsal saatlerde,
Övgü şarkılarımızın hoşnut edeceğini sandığımız zamanlarda,
Sen, yüreklerimizi Araştıran, dua ve övgülerimizin üzerine bağışlamayı dök.”*

Ama, tapınmamız ve aracılık dualarımız Baba Tanrıya ulaşmadan önce Rab İsa'dan geçerler. Rab İsa, onlardan mükemmellikten uzak olan her şeyi temizler ve sonunda Babaya kusursuz olarak ulaşmalarını sağlar. Ve bu arada başka çok harika bir şey daha gerçekleşir. Rab İsa buhuru kutsalların duaları ile birlikte sunar. Bu buhur, O'nun Kişiliğinin hoş kokulu mükemmelliğinin ve tamamladığı işin sembolüdür. Dualarımızı etkili hale getiren işte budur.

Bu gerçeğin bizler için çok büyük bir teşvik olması gerekir. Hepimiz dua ederken ne kadar acemi olduğumuzun farkındayız. Dilbilgisi kurallarını katlederiz, kendimizi ifade ederken güzel konuşma sanatını kullanamayız ve öğretim açısından saçmalık olan sözler ile konuşabiliriz. Ama bunların dua etme konusundaki cesaretimizi kırmaması gerekir. Baba ile olan tüm iletişimizi düzelten ve temizleyen yüce Başkahinimiz var.

Mary Bowley gerçeği şiirsel bir biçimde şu satırlarında yazdı:

Sonsuz tahtın önünde pek çok buhur yükseliyor;

Tanrı her zayıf iniltiyi işitmek için lütfederek eğiliyor;

Mesih tüm dualarımıza ve övgülerimize Kendi tatlı kokusunu ekliyor.

Ve sevgi buhurdanı tüm bu kokuları tüketmek için yükseliyor.

“Ben de onlar gibi konuşayım’ deseydim, senin çocuklarına ihanet etmiş olurdum.”
(Mezmur 73:15)

Mezmur yazarı zor bir yoldan geçmektedir. Dünyadaki kötülüğün arttığını görmüştür, oysa kendi yaşamı sıkıntı ve acılardan oluşan bir kabustan farksızdır. Tanrının adaleti, sevgisi ve bilgeliği konusunda kuşkular duymaya başlamıştır. Rab sanki kötülüğü ödüllendiriyor ve doğruluğu cezalandırıyor gibidir.

Ama Asaf soylu bir karar aldı. Tanrının çocuklarının sendelemelerine neden olmamak için kuşkularının boy göstermesine izin vermemeye kararlıydı.

Büyük ihtimal ile her birimiz zaman zaman kuşkular duyar ve sorular sorarız. Özellikle artık dayanma gücümüzün sonuna geldiğimiz zaman, her şey başımızın üzerine yıkılmaya hazır gibi görüldüğü zaman, Tanrının ilahi takdirini sorgulamak kolay olur. Bu durumda yapmamız gereken nedir?

Bize ruhsal öğüt verebilecek özelliklere sahip biri ile kuşkularımızı paylaşmamıza izin verildiği kesindir. Bazen tünelin sonundaki ışığı göremeyecek kadar huzursuzluk içinde oluruz. Oysa bu durum, başka kişilerin gözünde oldukça nettir ve bizi bu ışığa yönlendirebilirler.

Genel bir kural olarak, “karanlıkta iken, bize ışıkta açıklanmış olandan asla kuşku duymamamız” gerekir. Tanrının sözünü, koşullar ne kadar kasvetli ve sıkıcı olsalar da, onlara göre yorumlamamız gerekir. Tam aksine, koşullarımızı Kutsal Yazılardaki sözlere göre yorumlamamız ve Tanrının amaçlarına hiçbir şeyin asla engel olamayacağını ya da O’nun vaatlerini söylemeyeceğinin farkında olmamız gerekir.

Ama her şeyden çok ortalıkta kuşkularımızın boy göstermesine izin vererek dolaşmamıza hiç gerek yoktur. Mesih’in küçüklerinin sendelemesine neden olabilecek korkunç tehlike mevcuttur ve O, bu konuda şöyle demiştir: “ama kim bana iman eden bu küçüklerden birini günaha düşürür ise, boynuna kocaman bir değirmen taşı asılıp denizin dibine atılması kendisi için daha iyi olur” (Matta 18:6).

Kesinliklerimiz sayısızdır; eğer kuşkularımız var ise de, sayıları çok azdır. Kesinliklerimizi paylaşalım. Goethe’nin dediği gibi: “Bana, eğer varsa inancınızın yararını söyleyin, ama kuşkularınızı kendinize saklayın, çünkü benim kuşkularım bana yeter.”

5 Şubat

“Senin her şeyi yapabileceğini biliyorum ve senin hiç bir amacına engel olunmaz.” (Eyüp 42:2)
Tanrının hiç bir amacına engel olunamaz. İnsan kötülük planlayabilir, ama Tanrının Kendi yolu vardır. İnsanın söyleyeceği çok şey olabilir, ama son sözü Tanrı söyleyecektir. Süleyman bize şunu hatırlatır: “Rabbe karşı başarılı olabilecek bilgelik, akıl ve tasarı yoktur.” (Süleymanın Özdeyişleri 21:30) Ve Yeremya bu konuya kendi tanıklığını ekler: “Rabbin her amacı yerine gelmeli.” (Yeremya 51:29)

Yusuf’un kardeşleri Yusuf’tan kurtulmak için onu Midyanlı tüccarlara satmaya karar verdiler. Ancak bunu yaparken başarılı olmalarının tek nedeni, Tanrının isteğini yerine getiriyor olmalarıdır. Midyanlı tüccarlar, Yusuf’un, Baş Bakan ve halkının kurtarıcısı olması için yükseleceği ülke olan Mısır’a ücretsiz olarak ulaşmasını sağladılar.

Gözleri doğuştan kör olan adam tekrar görmeye ve Kurtarıcısına güvenmeye başladığı zaman, Yahudiler onu havra dışına attılar. Böyle yapmakla büyük bir zafer mi kazandılar?⁷ Hayır, İsa zaten onu havradan dışarıya yönlendirecekti, çünkü İyi Çoban “ koyunlarını adları ile çağırır ve onları dışarı götürür” (Yuhanna10:3). Bu nedenle onlar yalnızca İsa’yı bunu yapma çabasından korumuş oldular.

İnsanların kötülüğü, Rab İsa’yı alıp, O’nu bir çarşıya çiviledikleri ve öldürdükleri zaman, bu doruk noktasına varan bir kötülük oldu. Ama Petrus onlara İsa’nın “Tanrı’nın belirlenmiş amacı ve öngörüsü uyarınca ellerine teslim edildiğini” (Elçilerin İşleri 2:23) hatırlattı. Tanrı insanın bu kocaman suçu üzerinde Mesih’i Rab ve Kurtarıcı olarak ölümden diriltmek ile bu suçun üzerinde egemen oldu.

Donald Gray Barnhouse, arazisi üzerinde güzel ağaçlara sahip olan zengin bir toprak sahibinin öyküsünü anlatır: “Ama bu zengin adamın, ‘onun ağaçlarından birini keseceğim; ve bu onu çok üzecek’ diyen çok kötü bir düşmanı vardı. Düşman, gecenin karanlığında gizlice çitin üzerinden geçti ve ağaçların arasındaki en güzel ağaca yaklaştı ve elindeki testere ve balta ile çalışmaya başladı. Sabahın ilk ışıkları ile birlikte uzaktaki tepenin üzerinden at sırtında iki adamın geldiğini gördü ve bu atlılardan birinin arazi sahibi olduğunun farkına vardı ve elindeki aleti ile ağacı gövdesinden ayırdı ve ağacın yere düşmesine izin verdi, ama ağacın dallarından biri onu yakaladı ve hareket edemeyeceği bir şekilde yere yapıştırdı, adam öylesine kötü yaralandı ki, hemen orada öldü. Ölmeden önce, acı bir çığlık attı ve şunları söyledi: “Sonunda güzel ağacını kestim işte!” arazi sahibi ise ona acıyarak baktı ve şöyle dedi: ‘Benimle birlikte gelen yanımdaki kişi bir mimardır. Bir ev yapmayı planlamıştık ve bu eve yer açılması için bir ağacın kesilmesi gerekiyordu, o ağaç, senin bütün gece kesmek için uğraştığın bu ağaçtı!’”

“Tanrı Sözü’nü yalnız duymakla kalmayın, sözün uygulayıcıları da olun.” (Yakup 1:22)

Toplantılara, seminerlere ve konferanslara katılmakla Tanrı’nın işinin yapıldığına ilişkin çok sinsi bir aldatma mevcuttur. Mesajları dinleriz ve yapmamız gereken şeyler hakkında konuşuruz ve böylece aldatıcı ve asılsız bir düşünce, O’nun işini yerine getirdiğimize dair bir düşünceyi bize hissettirmeden yüreğimize yaklaştırır. Aslında yaptığımız şey, sorumluluğumuzu arttırmak ve kendimizi aldatmaktır. Gerçekte oldukça dünyasal olmamıza rağmen, ruhsal olduğumuzu düşünüp kendimizi aldatırız. Büyüdüğümüzü düşünerek kendimizi kandırmış oluruz, oysa gerçek, yerimizde hareket etmeden durduğumuzdur. Hastalıklı bir şekilde akılsızca davrandığımız zamanlarda, bilge olduğumuzu düşünerek kendimizi aldatırız.

İsa, bilge olan kişinin O’nun sözlerini işiten ve uygulayan kişi olduğunu söyledi. O’nun sözlerini aynı zamanda akılsız kişi de duyar, ama bu sözler ile ilgili hiç bir şey yapmaz.

Bir mesajı dinlemek ve sonra, “Ne harika bir mesaj idi” diyerek kalkıp gitmek yeterli değildir. Asıl deneme, vaaz bittikten sonra kalkıp giderken “İşittiklerim ile ilgili bir şeyler yapacağım” diyebilmektir. Biri iyi bir vaazın zihni esnettiğini, yüreği ısıttığını ve birine dayak attığını, ama aynı zamanda eyleme geçmek için iradeyi kışkırttığını da söylemiştir.

Bir kez bir vaiz, mesajının tam orta yerinde topluluğa söyledikleri ilk ilahinin adını sordu. Hiç kimse bilemedi. Okunan Kutsal Yazıların hangi bölüm olduğunu sordu. Yine hiç kimse bilemedi. Sonra, hangi duyuruların yapılmış olduğunu sordu. Hiç kimse hatırlayamadı. İnsanlar, sanki kilisecilik oyunu oynuyorlardı.

Her toplantıdan önce kendimize pekala şu soruları sorabiliriz. Neden geldim? Tanrının bana kişisel bir şekilde konuşması için istekli miyim? Eğer konuşursa O’nun sözünü dinleyecek miyim?

Ölü Denizin adını nereden aldığı bellidir. Dışarıdan gelen bir akıntı ile sürekli bir iletişimi yoktur. Yaşamlarımızda sahip olduğumuz uygulanmayan bilgiler durgunluğa yol açarlar. Kulaklarımıza Kurtarıncının ısrarla sorduğu şu soru gelir, “ Neden beni ‘Rab, Rab!’ diye çağırıyor ama söylediklerimi yerine getirmiyorsunuz?”

7 Şubat

“Ben, Mesih ile birlikte çarmıha gerildim.” (Galatyalılar 2:20)

Rab İsa çarmıhta öldüğü zaman, O yalnızca Benim Yerime Geçen olmakla kalmadı, aynı zamanda benim Temsilcim olarak da öldü. O yalnızca benim yerime ölmedi, aynı zamanda ben olarak da öldü. O öldüğü zaman, benim de öldüğüme dair gerçek bir anlam mevcuttur. Adem'in bir çocuğu olarak olduğum her şey, eski yaratık iken her ne isem, kötü ve tövbe etmemiş tabiatım Çarmıha çivilendi. Et ve kan olarak sahip olduğum tarihim Tanrının gözünde son buldu.

Hepsi bu kadar değil! Kurtarıcı mezara konduğu zaman, ben de mezara kondum. Ben O'nun gömülüşünde Mesih ile özdeşleştim. Bu gerçek, eski 'ben'in, Tanrının gözünden sonsuza kadar uzaklaştırılmış olduğunu resmeder.

Ve Rab İsa ölümden dirildiği zaman, ben de dirildim. Ancak, burada resim değişir. Dirilen, gömülmüş olan eski ben değildir. Hayır, dirilen yeni yaratıktır – içimde yaşayan Mesih. Ben, Mesih ile birlikte yaşam yeniliğinde yürümek üzere dirildim.

Tanrı tüm bunları **konumsal** olarak gerçekleşmiş şekilde görürü. Şimdi ise bunların benim yaşamımda **uygulanmasını** ister. Tanrı, benim bu ölüm, gömülme ve diriliş döngüsünden geçmiş olduğumu varsaymamı arzu eder. Ama bunu nasıl yapabilirim?

Üzerime bir ayartma geldiği zaman, bu ayartmaya aynı bir cesedin herhangi bir kötülüğün ayartmasına verdiği tepki ile karşılık vermem gerekir. Yani hiçbir tepki vermemek! Aslında böyle durumlarda söylemem gereken şey şudur: “Ben günah karşısında ölüyüm. Günah, sen artık benim efendim değilsin. Sen söz konusu olduğun zaman ben ölüyüm.”

Her geçen gün eski, çürümüş ben'in İsa'nın mezarında gömülmüş olduğunu varsaymam gerekir. Bunun anlamı şudur: Artık eski ben ile iç gözlemler yaparak ilgilenmemem gerekir. Onda değerli bir şey arayamadığım gibi nihai çürümüşlüğü karşısında hayal kırıklığına da uğrayamam.

Son olarak her anı Mesih ile birlikte yaşam yeniliğine dirilmiş biri olarak yaşayacağım –yeni istekler, yeni arzular, yeni motifler, yeni özgürlük ve yeni güç.

George Müller, bu Mesih ile özdeşleşme gerçeğini ilk kez nasıl anladığını şöyle anlattı:

Öldüğüm bir gün vardı. George Müller'e, onun düşüncelerine, tercihlerine, zevklerine ve iradesine; dünyaya, dünyanın onayına ya da eleştirisine öldüğüm bir gün; hatta kardeşlerimin ya da dostlarımla onayına ve suçlamasına öldüğüm bir gün ve o günden beri kendime yalnızca “Tanrı tarafından onaylandığımı” göstermek için gayret ettim.”

“Benden yana olmayan bana karşıdır. Benimle birlikte toplamayan dağıtıyor demektir.” (Matta 12:30)

Rab İsa bu sözleri Ferisiler ile ilgili olarak söyledi. İsa bunu söylediği zaman, Ferisiler o sırada O'nun mucizelerini cinlerin prensi Baalzevul'a atfederek bağışlanamaz günahı işlemişlerdi; aslında bu mucizeler Kutsal Ruh'un gücü ile yapılmışlardı. Şimdi Ferisilerin onu İsrailin Mesihi ve dünyanın Kurtarıcısı olarak kabul etmeyecekleri kanıtlanmış oluyordu. Çünkü Mesih'ten yana olma konusunda bir karar almadılar. Bu durumda ister istemez O'na karşı oldular. Çünkü O'nun yanında hizmet etmediler, O'na karşı çalıştılar.

Söz konusu olan Mesih'in Kişiliği ve işi olduğunda, yansızlık olamaz. Bu konuda tereddüt edilemez. Bir kişi ya Mesih içindir ya da O'na karşıdır. Karar veremediğini söyleyen biri aslında kararını vermiştir.

Konu Mesih ile ilgili gerçek olduğu zaman hiç bir ödün verilemez. Kutsal Kitap'a uygun Hıristiyanlıkta makul bir düşünce farklılığının olabileceği bazı alanlar vardır, ama bu konu bu alanlardan biri değildir. A.W.Tozer'in de bize hatırlattığı gibi, “Bazı konuların pazarlığı yapılamaz.” Rab İsa'nın Tanrı olduğunun mutlaklığına, bir bakireden doğduğuna, gerçek bir insan olduğuna, O'nun günahsız doğasına, günahkarların yerine geçerek öldüğüne, bedence dirildiğine, Tanrının sağına yükseltildiğine ve tekrar geleceği gibi gerçeklere sınıksız sarılmamız gerekir. İnsanlar bu belli başlı öğretiler üzerine engeller koydukları zaman, tamamen Kurtarıcı olmayan bir yarı-Kurtarıcı ile kalmış olurlar.

Şair şu sözleri ile bu konuyu vurgular:

“Mesih hakkında ne düşünüyorsunuz?” sorusu,

Hem konumunuzu hem de planınızı denemek içindir;

Eğer O'nun hakkında doğru düşünceye sahip değilseniz,

Testi geçemezsiniz:

İsa, sizin düşüncenize göre

Ya sevgilidir ya da değildir.

Tanrı sizi nasıl düşündüğüne göre görür,

Ve payınız ya merhamet ya da gazap olur.

9 Şubat

“Bize karşı olmayan bizden yanadır.” (Luka 9:49,50)

İlk bakışta bu sözler bir önceki ayetimiz ile tamamen karşıt gibi görünür, ama aslında hiç bir karşıtlık yoktur. Bir önceki ayette İsa imansız Ferisilere konuşuyor ve şöyle diyordu. “ Benden yana olmayan bana karşıdır.” Ancak burada farklı bir konu ele alınmaktadır. Öğrenciler burada İsa'nın adı ile cin kovan birini görmüş ve ona engel olmaya çalışmışlardır. Bu kişi kendileri ile birlikte İsa'yı izlemediği için bu sonuca varmışlardı. İsa onlara şöyle dedi: “Ona engel olmayın. Size karşı olmayan sizden yanadır.”

Konu kurtuluş olduğu zaman, İsa'dan yana olmayanlar O'na karşıdırlar. Ama konu hizmet olduğu zaman, O'na karşı olmayanlar O'ndan yanadırlar.

Bizler, Rabbe hizmet edenlere engel olmamaya çağrıldık. Dünya büyük ve geniş bir dünyadır; ve hepimiz için birbirimizin ayaklarına basmadan işimizi görebileceğimiz yeterince yer mevcuttur. Kurtarıncının söylediği, “Ona engel olmayın!” sözlerini yürekten kabul etmeliyiz.

Aynı zamanda İsa'nın Yuhanna ve diğerlerine gidip bu adama katılmalarını söylemediğine de dikkat etmemiz gerekir. Bazı kişiler, diğer kişiler tarafından kabul edilemez olan yöntemler kullanırlar. Bazıları duyurdukları mesajda farklı noktalarda vurgulamalar yaparlar. Bazıları diğerlerinden daha büyük ışığa sahiptirler. Ve bazıları ise diğerlerinin vicdanlarını rahatsız eden konularda hareket ederken özgürlüğe sahiptirler. Her imanlının bizimle tam olarak aynı durumda olmasını bekleyemeyiz. Ama Pavlus'un yaptığı gibi Müjdenin her zaferi ile sevinebiliriz ve onun gibi şöyle diyebiliriz: “Gerçi kimi Mesih'i kıskançlık ve rekabet ile, kimi ise iyi niyet ile duyuruyor. Sonuncular, Müjdeyi savunmaya atandığını bilerek bunu sevgi ile yapıyorlar. Ötekiler ise Mesih'i temiz yürek ile değil, bencil tutkular ile duyuruyorlar. Böylece tutukluluğumda bana sıkıntı vereceklerini sanıyorlar. Ama ne önemi var? İster art niyetle, ister içtenlikle olsun, her durumda Mesih duyurulmuş oluyor. Buna seviniyorum ve sevineceğim de.” (Filipeliler 1:15-18)

Sam Shoemaker, nasihat kabilinden şu soruyu sordu: “Zamanımızda ışığın karanlığa karşı olan büyük savaşında kişisel zevklerimize uymayabilen müttefiklerimizin desteğine ihtiyaç duyacağımızı ve Mesih karşıtı fırtınaya karşı durmak için bir araya geleceğimizi ne zaman öğreneceğiz?”

“Şunu demek istiyorum: Kutsal Ruh’un yönetiminde yaşayın.” (Galatyalılar 5:16)

Ruh ile yürümek ifadesi tam olarak neleri kapsar? Aslında bazı kişilerin Ruh ile yürümenin karışık ve pratik olmayan bir konu olduğunu düşünme eğilimlerine rağmen, bu düşünceleri doğru değildir. Size bir gün içinde ruh ile yürümenin nasıl olacağını aktarayım.

Önce güne dua ile başlarsınız. Yaşamınızda bildiğiniz her günahı itiraf edersiniz, bu davranışınız sizi temiz bir kase haline getirir ve bu nedenle Tanrı tarafından kullanılabilir olursunuz. Övgü ve tapınma ile zaman geçirirsiniz, böylece canınızı akort etmiş olursunuz. Yaşamınızın kontrolünü O’na devredersiniz. Böylece, Rabbin, Yaşamını sizin aracılığınız ile yaşaması için elverişli hale gelirsiniz. Bu yeniden adanma eyleminde “gereksiz planlar yapmaz ve yaşamınızın kontrolünü O’na teslim etmiş olursunuz.”

Sonra Tanrının sözünden beslenmek için zaman ayırırsınız. Bu zaman içinde Tanrının yaşamınız için olan isteği ile ilgili genel ana hatları elde edersiniz. Ve aynı zamanda O’nun, sizin içinde bulunduğunuz koşullar ile ilgili isteği hakkında bazı belirli imalar da alırsınız.

Sessiz zamanınızı tamamladıktan sonra önünüze gelen işleri yaparsınız. Genellikle bu işler yaşamın sıkıcı, rutin, olağan ve dünyevi işleri olacaktır. İşte bu noktada pek çok kişi yanlış düşüncelere sahiptir. Bu kişiler Ruh ile yürümenin dünyanın önlüklerine ve iş tulumlarına yabancı olduğunu düşünürler. Aslında, Ruh ile yürümek, en çok kişinin günlük sadakat ve gayretlerinden oluşmaktadır.

Tüm gün boyunca günahın farkına varır varmaz onu itiraf eder ve ondan vazgeçersiniz. Rabbin bereketlerini aklınıza getirerek O’nu översiniz. İyi olanı yapmak için gelen her çağrıya itaat eder ve kötülük için gelen her ayartmayı reddedersiniz.

Sonra gün boyunca size O’nun isteği olarak geleni alırsınız. Kesintiler hizmet etme fırsatlarına dönüşürler. Hayal kırıklıkları O’nunla olan randevularınız haline gelirler. Telefon konuşmaları, mektuplar ve ziyaretçiler O’nun planının bir parçası olarak görünürler.

Harold Wildish kitaplarından birinde şu kısa özeti aktarır:

“Günahınızın tüm yükünü terk ettiğiniz ve Mesih’in tamamladığı işte dinlendiğiniz zaman, yaşamınızın hizmetini ve yükünü bırakır ve Kutsal Ruh’un içinizde mevcut olan işleyişinde dinlenirsiniz.”

“Her sabah kendinizi Kutsal Ruh tarafından yönlendirilmek üzere teslim edin ve övgü sunmaya devam edin ve O’nun sizi ve gününüzü düzenlemesine izin vererek dinlenin; Tüm gün boyunca böyle yapma alışkanlığı geliştirin; sevinçle O’na bağlı olun ve söz dinleyin. Size rehberlik etmesine, sizi aydınlatmasına, azarlamasına, size öğretmesine, sizi kullanmasına ve O her ne istiyor ise sizde ve sizinle yapmasını bekleyin. Gördüğümüz ya da hissettiğinizden tamamen ayrı olarak O’nun sizdeki işleyişinin bir gerçek olduğunu hesaba katın. Yalnızca inanalım ve Kutsal Ruh’a yaşamlarımızın egemeni olarak itaat edelim ve kendimizi düzenlemeye çalışma yükünden vazgeçelim. Sonra Kutsal Ruh’un ürünü, Tanrının yüceliği için O’nun istediği şekilde bizlerde görünecektir.

11 Şubat

“... can ve ruhu birbirinden ayırır..” (İbraniler 4:12)

Kutsal Kitap insanın üç kısımdan ibaret varlığından söz ettiği zaman, bu varlıktaki düzen her zaman şöyledir: ruh, can ve beden. İnsanlar bu ifadeleri birlikte kullandıkları zaman, düzen, hemen her zaman beden, can ve ruh şeklinde yer alır. Günah, Tanrı'nın bu konudaki düzenini alt üst etmiştir. Şimdi insan bedeni ilk sıraya, canı ikinci sıraya koyar ve ruhu en sona bırakır.

İnsan varlığının maddesel olmayan iki kısmı onun ruhu ve canıdır. Ruh, insanın Tanrı ile paydaşlığa sahip olmasını mümkün kılar. Canın duygular ve tutkular ile ilişkisi vardır. Ruh ve can anlık detayları ile birbirlerinden ayırmak bizim için mümkün olmasa bile, ruhsal ve cansal olanın aralarındaki farkı ayırt etmeyi öğrenebiliriz ve öğrenmemiz de gerekir.

O zaman ruhsal olan nedir? Mesih'i yücelten şeyler duyurmak ruhsaldır. Tanrıya İsa Mesih aracılığı ile Kutsal Ruh'un gücünde dua etmek, ruhsaldır. Rabbe sevgi tarafından motive edilen ve Kutsal Ruh tarafından güçlendirilerek verilen hizmet, ruhsaldır. Ruhta ve gerçekte yapılan tapınma, kutsaldır.

Ve cansal olan nedir? Dikkati insan üzerine, insanın söz söyleme yeteneğine, üstün duruş ve zeka hakimiyetine çekmek, cansaldır. İçten olmayan yürekten çıkan mekanik dualar, yalnızca insanları etkilemek için düzenlenmiştir. İnsan tarafından atanan, para ile ilgili ödüller için devam ettirilen yada dünyasal yöntemler ile ilgilenen hizmet, cansaldır. Görünmeyen ruhsal gerçekliklerden çok göz ile görünen maddesel yardımlar etrafında mütalaa edilen tapınma, cansaldır.

Tanrının Kilisesinin adanmış binalar, renkli cam pencereler, kiliseye ya da kilise örgütüne ait resmi giysiler, şeref payesi ünvanları, mumlar, buhurlar ve süslü takımlar ile ne işi olabilir? Ya da, daha yakın çevreden örnekler verecek olur isek, Tanrının Kilisesinin, Madison Avenue'nun terfi ya da satış artışı sağlamak için yaptığı çabalar, ücret ödeyerek vakıf kurmak, hileli tarafları çok olan müjde duyurma çabaları, şahıslara ait mezhepler ve hayal gücüne dayanan müzik fantezileri ile ne ilgisi olabilir?

Sıradan bir Hıristiyan dergisinde verilen reklam, ne kadar cansal hale geldiğimizi göstermek için yeterlidir.

Pavlus, altın, gümüş ve değerli taşlar ile tahta, ot ya da kamış arasındaki farka dikkat çeker (1.Korintliler 3:12). Ruhsal olan her şey Tanrının nitelikleri sınavan yargısının ateşine dayanacaktır. Cansal olan her şey yanacaktır.

“... ne bu dağda, ne de Yeruslaim’de....” (Yuhanna 4:21)

Samiriyeliler için tapınma yerinin merkezi Gerizim dağı idi. Yahudiler için ise Yeruslaim, yeryüzünde Tanrının adını vermiş olduğu yerdirdi. Ama İsa Samiriyeli bir kadına yeni bir düzen ile ilgili duyuruda bulundu. “... içtenlikle tapınanların Baba’ya ruhta ve gerçekte tapınacakları saat geliyor. İşte o saat şimdirdir. Baba da kendisine böyle tapınanları arıyor.”

Artık yeryüzünde tapınma için belirlenmiş olan tek bir yer bile yoktur. Bizim düzenimizde kutsal bir mevkiin yerini Kutsal bir Kişi almıştır. Rab İsa Mesih, şimdi halkının toplandığı merkezdir. Yakup’un söylediği sözler yerine gelmiştir. (Yaratılış 49:10)

Biz O’nda toplanırız. Biz, renkli cam pencereleri olan ve org çalınan adanmış bir bina var diye bir araya gelmiyoruz. Ne kadar yetenekli olursa olsun ve ne kadar etkili ve güzel konuşursa konuşsun bir insan için bir araya gelmeyiz. Rab İsa, tanrısal mıknaştır.

Yeryüzündeki yer önemli değildir; küçük bir kilisede, bir evde, bir tarlada ya da bir mağarada da toplanabiliriz. Gerçek tapınmada, göksel tapınağa iman aracılığı ile gireriz. Baba Tanrı oradadır. Rab İsa oradadır. Melekler, şenlik alayında yer almışlardır ve oradadırlar. Eski Antlaşma döneminin kutsalları oradadırlar. Ve ölmüş olan Kilise çağı kutsalları da oradadırlar. Bizler işte böyle bir muhterem topluluk ile Kutsal Ruh’un gücünde Rab İsa aracılığı ile Tanrının önünde tapınırken yüreklerimizi dökmek ayrıcalığına sahibiz. Bedenlerimiz hala burada yeryüzünde olsa da, ruhlarımız “aşağıda savaşılan huzursuz dünyanın çok çok ötesine geçmiştir.”

Bu sözler, Kurtarıcının sözleri ile çelişki içinde midir? “Nerede iki ya da üç kişi benim adım ile toplanır ise, ben de orada, aralarındayim.” (Matta 18:20) Hayır, aynı zamanda bu da gerçektir. Halkı O’nun adı ile bir araya geldiği zaman, O da özel bir şekilde aralarındadır. Rab İsa, dualarımızı ve övgülerimizi alır ve onları Baba’ya sunar. Rab İsa’nın aramızda olması bizim için ne kadar büyük bir ayrıcalık.

13 Şubat

“Birbirinizi sevmekten başka hiç kimseye bir şey borçlu olmayın” (Romalılar 13:8)

Bu ayeti herhangi ve her tür bir borca karşı bir yasak olarak düşünmemiz gerekmez. Yaşadığımız toplumda telefon, gaz, elektrik ve su faturalarından kaçmamız mümkün değildir. Aynı zamanda belirli koşullar altında kira için her ay aynı miktarı ödemektense, bir evi ipotekle almak daha iyi bir yol olabilir; böylelikle ipotek bittikten sonra ev üzerinde hak kazanılmış olunur. Ve bu gün bir iş sahibi olmak, bazı borçlar için anlaşmaya girmeden mümkün değildir.

Ama buradaki ayet diğer uygulamaları kesinlikle yasaklar. Borcun ödenmesi için en küçük bir fırsat bile yok ise, o zaman bu ayet borcu yasaklar; değerini kaybeden bir ürünün satın alınması için borç alınmasını yasaklar; borcun zamanında ödenmemesini yasaklar. Gerekl olmayan konular için borca girilmesini yasaklar. Boyumuzu aşan borçlar altına girilmesini yasaklar. Kredi kartımız olduğu için anlık bir dürtü ile alışverişler yapmak bir ayartmadır. Had derecede fahiş dengeler üzerinde aşırı faiz ücretleri ödeyerek Rabbin parasını boş yere harcamayı yasaklar.

Bu ayetin amacı, bizi borçluyu sıkıştıran alacaklılardan, aşırı harcamalar sonucu ortaya çıkan evlilik sorunlarından ve Hıristiyan tanıklığına zarar verecek olan iflas davaları gibi sıkıntılı durumlardan korumak içindir.

Genelde alçakgönüllü bir yaşam sürerek ve elimizde bulunanlar ile yaşamak için ekonomik sorumluluk üstlenmemiz gerekir. Bir borçlunun alacaklısına her zaman köle olduğunu hatırlamamız gerekir (Süleyman'ın Özdeyişleri 22:7)

Hıristiyanların tek borcu her zaman birbirlerini sevmeye konusundaki zorunluluklarıdır. Henüz kurtulmamış olanları sevmeye ve Müjdeyi onlarla paylaşmaya borçluyuz (Romalılar 1:14). Kardeşlerimizi sevmeye ve onlar için canlarımızı vermeye hazır olmaya borçluyuz (1.Yuhanna 3:16). Bu tür bir borcumuz olmadıkça başımız yasa ile asla derde girmeyecektir. Pavlus'un da söylediği gibi, sevgi, yasanın yerine getirilmesidir.

“Ve şimdi ya Rab, onların savurduğu tehditlere bak! Senin sözünü tam bir yüreklilik ile duyurmak için biz kullarına güç ver.” (Elçilerin İşleri 4:29)

İlk Hıristiyanlar zulüm ve işkence gördükleri zaman, koşullarının değişmesini beklemediler. Aksine, içinde buldukları koşullar içinde iken de Tanrıyı yücelttiler.

Biz neredeyse her zaman onların örneklerini izlemek konusunda başarısız oluyoruz. Koşullar daha iyi bir hale gelinceye kadar eyleme geçmeyi erteliyoruz. Yolumuza çıkan terslikleri sıçrama taşları olarak görmek yerine engeller olarak görüyoruz. Engeller karşısında geri çekilmek isteğimizi koşulların ideal olmadığı bahanesi ile uyguluyoruz.

Öğrenci, okulundan mezun olana kadar Hıristiyan hizmetine katılmaktan uzak duruyor. Sonra aşk ve evlilik konularına öncelik vererek onlarla meşgul oluyor. Daha sonra ise çalışma koşulları ve ailevi durumlarının baskıları onu hizmete başlamaktan alıkoyuyor. Emekli olana kadar beklemeye karar veriyor, sonra yaşamının geri kalanını Rabbe vermek için özgür olacağını düşünüyor. Emekli olduğu zaman enerjisi ve vizyonu yok oluyor ve işsiz ve boş yaşamı bol olan bir zamana yeniliyor.

Ya da kendimizi bizim yanlış yolda yürümemize neden olan kişiler ile çalışmak zorunda kalmış olarak buluyor olabiliriz. Bu tür kişiler belki yerel kilisede önderlik konumunda bulunan kişiler olabiliyorlar. Bu kişiler sadık ve çok çalışan kişiler olmalarına rağmen, onları itiraz edilebilir kişiler olarak görüyoruz. Ve bu nedenle ne yapıyoruz? Asıl işten ayrı olan bir meşguliyet sahasında somurtarak kalıyor ve bu arada birinci sınıf bir kaç cenaze törenini bekliyoruz. Ama işe yaramıyor. Bu tür insanlar her zaman şaşırtıcı bir ömür uzunluğuna sahiptirler. Cenaze törenlerini beklemek üretken bir eylem değildir.

Yusuf, yaşamını anlamlı hale getirmek için hapisneden çıkmayı beklemedi; hapisnede iken Tanrı için bir hizmeti vardı. Daniel, Babil’deki sürgünlüğü sırasında Tanrı için bir güç haline geldi. Eğer Daniel sürgünlüğünün bitmesini beklemiş olsa idi, o zaman iş işten geçmiş olacaktı. Pavlus Efeslilere, Filipelilere, Koloselilere ve Filimon’a hapisnede bulunduğu zaman içinde mektuplar yazdı. Bunu yapmak için koşullarının değişmesini beklemedi.

Bu konudaki basit gerçek, bu dünyadaki koşulların asla ideal olmadıklarıdır. Ve Hıristiyan için de koşulların gelişeceğine ilişkin hiç bir vaat yoktur. Kurtuluş konusunda olduğu gibi, hizmet konusunda da kabul edilmiş olan zaman şimdi’dir.

Luther, şöyle dedi: “İşini yapmak için koşulların en iyi hale gelmesi için beklemeyi arzu eden kişi, uygun koşulu asla bulmayacaktır.” Ve Süleyman da bu konuda şöyle bir uyarıda bulundu: “Rüzgarı gözetken ekmez; bulutlara bakan biçmez.” (Vaiz 11:4)

15 Şubat

“Ekmegi ni suya at, çünkü günler sonra onu bulursun.” (Vaiz 11:1)

Ekmek, burada büyük olasılıkla, yapıldığı tahıl nedeni ile mecazi anlamda kullanılıyor. Tohum, Mısır’da üstüne su salıverilen alanlara ekilirdi. Sular geri çekildiği zaman, ürün ortaya çıkardı. Ama ürün hemen yetişmezdi. Hasat, aradan “pek çok gün geçtikten sonra” yapılırdı.

Bizler bu gün her şeyin “hemen” olmasını ve çabuk sonuçlar görmek isteyen bir toplumda yaşıyoruz. Anında patates püresi, anında çay, kahve ve kakao, anında çorba ve anında yulaf ezmesi. Aynı zamanda bankadan da ani kredi alıyor ve televizyonda da ani oyun tekrarları.

Ama Hıristiyan yaşamında ve hizmetinde durum böyle değildir. Yaptığımız iyiliklerin ödülünü hemen almıyoruz. Dualarımız her zaman hemen o anda yanıtlanmaz. Ve hizmetimiz de genellikle ani sonuçlar üretmez.

Kutsal Kitap ruhsal hizmeti resmetmek için sürekli olarak zirai döngüyü kullanır. “Bir çiftçi tohum ekmeye çıktı...” Ben ekdim, Apollos suladı ve Tanrı büyümeyi sağladı.” Önce kürek palası, sonra başak, ve sonra başakta büyüyen tahıl.” Bu zirai döngü geniş bir zaman dönemi içindeki aşamalı bir süreçtir. Bir balkabağı bir meşe ağacından çok daha çabuk büyür, ama yine de büyümesi zaman alır.

Bu yüzden çıkar düşünmeden yaptığımız bir iyilikten ani sonuçlar beklememiz gerçekçi olmaz. Edilen bir duaya hemen yanıt almayı beklemek olgun bir düşünce değildir. Müjdeyi ilk kez duyan bir kişiye bir karar vermesi için baskı yapmak bilgece değildir. Olağan deneyimin, vermek, dua etmek ve uzayan bir zaman dönemi içinde yorulmadan hizmet etmek olduğu kesindir. Rab için yaptığınız işin boşuna olmadığını bilerek güvenle böyle hareket edersiniz. Bir süre sonra sonuçlar görürsünüz; bu sonuçlar sizin kibirden kabarmanıza değil, dayanmaya devam etmek için teşvik edilmeniz açısından yeterlidir. Tam sonuçlar bizler cennete ulaşınca kadar bilinmeyecektir, çünkü ne de olsa cennet, işlerimizin ürünlerini görmemiz için var olan en iyi ve en güvenilir yerdir.

“Gülerken bile yürek sızlayabilir.” (Süleyman’ın Özdeyişleri 14:13)

Bu yaşamda hiç bir şey mükemmel değildir. Her kahkahanın içinde bir acı mevcuttur. Her pırlanta bir kusura sahiptir. Her kişide bir karakter kusuru vardır. Yaşamın her alanında, elmanın içinde bir kurtçuk bulunur.

İdealist olmak iyi bir şeydir; Tanrı içimize bir mükemmellik özlemi koymuştur. Ama aynı zamanda gerçekçi olmak da iyidir. Güneşin altında mutlak mükemmellik asla bulmayacağız.

Genç insanlar için ailelerinin tek kusur bulan kişiler olduklarını ya da yalnızca kendi anne ve babalarının televizyon kişilikleri gibi zeki, akıllı, gösterişli ve pırlı pırlı kişiler olmadıklarını düşünmek çok kolaydır.

Yerel topluluk ile olan paydaşlığımızda toplulukta her şeyin pembe renkte olduğunu varsaydığımız takdirde hayal kırıklığı yaşamamız çok kolay olur.

Ya da bu dünyada yaşarken mutlak ideal olan dostlar aramamız da çok kolaydır. Biz kendimiz mükemmelliği üretmez iken, diğer kişilerin mükemmel olmalarını bekleriz.

Herkesin kişilik hatalarına sahip olduğu, bazen başkalarının diğerlerinden daha göz kamaştırıcı olabilmelerine rağmen, yine de kusurlu oldukları gerçeğini dürüstçe kabul etmemiz gerekir.

Genellikle, bir kişi ne kadar göze çarpıyor ise, kusurları da o kadar aşikar olur. Kusurlar yerine hayal kırıklığına uğramak yerine diğer imanlılardaki iyi özellikleri vurgulamak ile yerinde davranmış oluruz. Herkes kusurlu olsa da, herkeste yine de bazı iyi özellikler bulunur. Ancak tüm iyi özelliklere sahip, mutlak iyi olan tek Kişi, Rab İsa’dır.

Ben sık sık şöyle düşünürüm; Rab bize, bu dünyada kasti olarak mükemmellik ile ilgili tatmin olmayan bir istek vermiştir, öyle ki, yalnızca hiç bir kusuru ve lekesi olmayan O’na bakalım. O, tüm ahlak güzelliklerinin toplamını temsil eder. O’nda hayal kırıklığına uğramak imkansızdır.

17 Şubat

“Sıkıntıya düştüğümde beni ferahlattın.” (Mezmur 4:1)

“Bir gemicinin sakin denizlerde yetişmeyeceği” doğrudur. Sabır, sıkıntılar aracılığı ile gelişir. Sıkıntılar aracılığı ile büyürüz.

Dünya insanları bile zorlukların eğitici ve değerleri geliştirici sonuçlarının farkına varmışlardır. Charles Kettering bir kez şöyle demişti: “Sorunlar, ilerlemenin bedelidirler. Bana yalnızca sorun getirin. İyi haberler beni zayıflatırlar.”

Ama özellikle Hıristiyan dünyasından denemelerden elde edilen yararlar ile ilgili tanıklıklar gelir.

Örneğin, şu tanıklığı okuruz: “Acılar geçicidir, ama acı çekmiş olmak sonsuzluk boyunca devam eder.”

Şair bu konu ile ilgili şu onayını ekler:

Bu ışık çocukları arasındaki kendinden geçmiş

Pek çok ortaçağ halk şairi, müziklerin en tatlısı olan şunu söyleyeceklerdir:

“Bunu gece öğrendim.”;

Ve babanın evini dolduran ağır ağır çalan pek çok şükran ve sevinç ilahisi

İlk provalarını karanlık bir odanın gölgesinde içlerini çekerek ve hıçkırarak yapmıştır.

Spurgeon eşi bulunmayan üslubu ile şunları yazmıştır:

“Rahat ve kolay zamanlarımdan ve mutlu saatlerimden elde ettiğim tüm lütfun bir kuruş değeri olmamasından korkarım. Ama üzüntü, acı ve kederlerimden aldıklarımın hiç birinin hesabı dahi yapılamaz. Çekice ve dolaplara neler borçluyum? Evimdeki mobilyanın en iyi matkabı sıkıntıdır.”

O zaman neden şaşırmanız gereksin? İbranilere mektubu yazan adı bilinmeyen kişi bize şu sözleri söylemez mi? “‘Terbiye dilmek’ başlangıçta hiç tatlı gelmez, acı gelir. Ne var ki, böyle eğitilenler için bu sonradan esenlik veren doğruluğu üretir.” (İbraniler 12:11)

“Bütün dünyayı yargılayan adil olmalı.” (Yaratılış 18:25)

Yaşamda bizim kavrayamayacağımız kadar derin gizemler ile karşılaştığımız zaman, tüm yeryüzünün Yargıç'ının mutlak ve sınırsız doğruluğunun güvencesinde rahat bulabiliriz.

Sorumluluk çağına ulaşmadan önce ölen çocukların konumları ile ilgili bir soru mevcuttur. Pek çoğumuz için bu çocukların “Tanrının egemenliğine sahip oldukları”nı bilmek yeterlidir. Onların Mesih'in kanı aracılığı ile güvende olduklarına inanıyoruz. Ama hala tatmin olmamış diğer kişiler için ayetimizde yer alan sözlerin Tanrının doğru olanı yapacağından emin olmak için yeterli olmaları gerekir.

Seçme ve önceden ilahi takdirde bulunma ile ilgili daimi bir sorun mevcuttur. Tanrı bazı kişileri kurtuluş için seçerken diğer bazı kişileri mahvolmaları için mi seçer? Calvinistler ve Arminiyanlar ne derlerse desinler, bizler Tanrının adaletsiz olmadığına ilişkin tam bir güvenceye sahibiz.

Yine aynı şekilde genellikle kötüler refah içinde iken, doğruların derin vadilerden geçmeleri benzer bir adaletsizlik teşkil eder. Müjde'yi asla duymamış olan putperestlerin yazgısı hakkında sürekli sorulan bir soru vardır. İnsanlar, Tanrının, ilk günahın dünyaya neden girmesine izin verdiği konusunda zihinlerinde bir karışıklık yaşarlar. Genellikle trajediler, yoksulluk ve açlık, korkunç fiziksel ve zihinsel bozukluklar karşısında dilimiz tutulur, sessiz kalırız. Kuşku, sürekli olarak şikayette bulunur: “Eğer Tanrı kontrolü elinde tutuyor ise, o zaman tüm bu şeylere neden izin veriyor?”

İman bu soruya şu karşılığı verir: “ Son bölüm yazılana kadar bekleyin. Tanrı, ilk hatasını yapmamıştır. Durumları daha net bir bakış açısından görebildiğimiz zaman, tüm yeryüzünün Yargıç'ının her şeyi doğru yaptığının farkına varacağız.”

Az görüşe sahip olan bizlerin anlaması için Tanrı büyük harfler ile yazar.

Bizim görebildiğimiz yalnızca kırılmış çatlaklardır ve solmuş umutların, ölümün,

Yaşamın, son bulmayan savaşın, yararsız çabanın tüm gizemini kavramaya çalışırız.

Ama daha geniş bir görüşümüz olduğu zaman, O'nun yolunun doğru olduğunu göreceğiz.

John Oxenham

9 Şubat

“İnsanın ahmaklığı yaşamını yıkar,yine de içinden Rabbe öfkelenir.” (Süleyman’ın Özdeyişleri 19:3)

Psikoloji konusunda Kutsal Kitap kadar başarılı başka hiç bir kitap yoktur. İnsan davranışı hakkında başka hiç bir yerde bulamayacağınız anlayışlar sağlar. Örneğin burada, kendi dik başlılığı yüzünden yaşamını enkaza çeviren bir insan tanımlanır, ancak bunun utancını kendisi yüklenmek yerine arkasını döner ve kendi hatasından dolayı ortaya çıkan öfkesini Rabbin üzerine yıkar.

Yaşam bu konuyla ilgili gerçekler ile doludur! Ağızları ile Hıristiyan olduklarını ikrar eden insanlar tanırız, ama sonradan cinsel ahlaksızlığın en kötü şekillerine bulaşmış kişiler haline gelirler. Bu akılsızlıkları onları utanca boğar, onurları lekelenir ve ekonomik açıdan mahvolurlar. Peki, tövbe ederler mi? Hayır, Mesih’e karşı tavır almışlar, imandan dönmüşler ve saldırgan ateistlere dönüşmüşlerdir.

Büyük olasılıkla bizim farkına vardığımızdan daha sık bir şekilde sapkınlığın kökleri ahlaki hatalarda bulunur. A.J.Pollock, Kutsal Yazılar ile ilgili her tür kuşku ve inkarlarını dışarı kismaya başlayan genç bir adam ile karşılaştığını anlatır. Pollock bu genç adama şu soruyu sorar: “Hangi günahı işledin?” Genç adam patlar ve günah ve ahlaksızlık ile ilgili korkunç bir öykü anlatarak içini döker.

En büyük adaletsizlik insanın kendi günahlarının sonucu için Rabbe öfke duyarak sapmasından kaynaklanır. W.F.Adeney, “Tanrının yasaklamış olduğu eylemlerin sonuçlarından Tanrının ilahi takdirini suçlu çıkartmak gaddarlıktır” demiştir.

“Kötülük yapan herkes ışıktan nefret eder ve yaptıkları açığa çıkmasın diye ışığa yaklaşmaz.” (Yunanna 3:20)! Bu sözler ne kadar da doğrudur. Elçi Petrus bize, alay eden kişilerin “kendi tutkularının ardından gittiklerini” ve “isteyerek bilgisiz” kaldıklarını hatırlatır. Pollock ise şu yorumda bulunur: “Ahlaka uygun olması nedeni ile Tanrının gerçeğini kabul etme konusunda yetersiz ve isteksiz olmak gibi çok önemli bir durumun gerçekliği ile karşı karşıyayız. Bir insan genellikle günahına devam etmek ister ya da benlik doğal hali ile Tanrıdan hoşlanmaz. Belki de ışığın araştıran özelliği ve Kutsal Kitap’ın sınırlayıcı etkisine karşı bir gücenme oluşur. Bu konuda hata yapan, baştan çok yürekler.”

“Niçin geldiğimi anlatmadan yemek yemeyeceğim.” (Yaratılış 24:33)

İbrahim’in hizmetkarı nasıl görevi ile bağlantılı olarak acil bir sorumluluk duygusuna sahip ise, bizlerin de aynı şekilde davranmamız gerekir. Bu, aynı anda tüm yönlere birden koşmamız gerektiği anlamına gelmez. Her şeyi sinirli bir telaş ile yapmamız gerektiği anlamına da gelmez. Ama bu ayetin anlamı, önümüzdeki göreve en büyük önceliği tanıyarak kendimizi ona adamamız anlamına gelir.

Robert Frost’un şu satırlarında ifade edilen davranışı kendimiz için uyarlamamız gerekir:

Ormanlar sevimlidirler, koyu ve derindirler, ama benim yerine getirmem

Gereken vaatler ve uyumadan önce kat etmem gereken kilometreler var.

Amy Carmichael yazdığı şu sözler ile ruhu ele geçirdi: “Tanrının antları üzerimdedir. İşimi tamamlayana ve hesabımı düzenleyene kadar gölgeler ile oynamak ya da yersel çiçekler kopartmak için zaman kaybedemem.”

Başka bir yerde ise şu sözleri yazar:

Yalnızca on iki kısa saat var- ey İyi Çoban,

İçimizdeki aciliyet duygusu ölmesin, tepeleri Seninle birlikte araştıralım.

Charles Simeon’un, çalışma odasının duvarına Henry Martin’in bir resmini astığı ve odanın ne tarafında bulunsa, Martin’in sanki ona baktığını gördüğü ve şu sözleri söylediği anlatılır, “Gayretli ol, gayretli ol, oyalanma, oyalanma.” Ve Simeon bu sözlerle şu yanıtı verir: “Evet, gayretli olacağım; olacağım, gayretli olacağım; oyalanmayacağım, çünkü canlar mahvoluyorlar ve İsa’nın yüceltilmesi gerek.”

Cesur elçi Pavlus’un sözlerindeki aciliyete kulak verin: “Kardeşler, kendimi bunu kazanmış saymıyorum. Ancak şunu yapıyorum: Geride kalan her şeyi unutup ileride olanlara uzanarak Tanrının Mesih İsa aracılığı ile yaptığı göksel çağrıda öngörülen ödülü kazanmak için hedefe doğru koşuyorum.” (Filipeliler 3:13,14)

Ve kutlu Kurtarıcımız da bir aciliyet duygusu ile yaşamadı mı? O, şöyle dedi: “Katlanmam gereken bir vaftiz (çarmıhtaki ölümü) var. Bu vaftiz gerçekleşinceye dek nasıl da sıkıntı çekiyorum!” (Luka 12:50)

Hıristiyanların bir süre dinlenmek gibi bir bahaneleri yoktur.

21 Şubat

“Ben halkımın arasında mutlu yaşıyorum.” (2.Krallar 4:13)

Şunem’de bulunan zengin bir kadın, Elişa ne zaman Şunem’e gitse, ona konukseverlik gösterirdi. Sonunda, kocasına, peygamberin kendisine ait bir odası olması için fazladan bir yatak odası yapmalarını önerdi. Elişa, bu lütufkar konukseverliği ödüllendirmeyi arzu etti ve kadına kendisi için katlandığı zahmetlere karşılık ne yapabileceğini sordu – belki de kadın için kral ile ya da ordu komutanı ile konuşabilirdi. Kadının bu yardım teklifine verdiği alçakgönüllü karşılık şu oldu: “Ben halkımın arasında mutlu yaşıyorum.” Başka bir deyişle, “Ben yaşamdaki payım ile mutluyum. Aralarında yaşadığım sıradan insanları seviyorum. Üst tabakadaki insanların arasına girmeyi özellikle arzu etmiyorum. Ün sahibi kişiler ile sıkı fıkı olmak bana hiç de çekici gelmiyor.”

Bu kadın bilge bir kadın idi! Ünlü, varlıklı ve aristokrat kişiler ile sosyal ilişkide olmadıkça asla hoşnut olmayan kişilerin öğrenmek zorunda oldukları gerçek genellikle şudur: yeryüzünün en seçkin insanların çoğu asla birinci sayfada ya da sosyete sayfasında haber olmazlar.

Ben müjde yayanların dünyasındaki büyük isimler ile bazı temaslarda bulundum, ama itiraf etmem gerekir ki, çoğu zaman bu yaşadığım tecrübeler hayal kırıcı oldu. Ve Hıristiyan basınında heyecanlı ve göze batan yazıları ne kadar çok gürdümse, uğradığım hayal kırıklıkları o kadar büyük oldu. Eğer bir seçim yapmam gerekir ise, bu dünyada tanınmayan ama cennette çok iyi tanınan o alçakgönüllü, tanrısayar ve güvenilir kişileri vermenizi tercih ederim.

A.W.Tozer, benim bu duygularımı şu sözleri ile çok güzel yansıtmıştır:” Kutsallara inanıyorum. Komedi oyuncularını ile karşılaştım; girişimci kişiler ile görüştüm; adını inşa ettiği binanın önüne, insanların bunu bilmeleri için yazdıran kurucu kişiler ile tanıştım. Gereğince tövbe etmemiş, ama yine de tövbe ettiğini söyleyen kovboylar ile karşılaştım. Amerika ve Kanada’da ne kadar garip insan türü var ise ben onların hepsi ile karşılaştım, ama yüreğim kutsalları arıyor. Rab İsa Mesih’e benzeyen kişiler ile karşılaşmak istiyorum. Aslında, sahip olmak istediğimiz ve sahip olmamız gereken, insanların göğüslerinde bulunan Tanrımız Rabbin güzelliğidir. Sevimli, neşeli ve çekici bir kutsal, 500 girişimciden ve dindar mühendisten çok daha değerlidir.”

Charles Simeon benzer duygular aktardı: “İlk günden başlayarak şu andaki saate kadar benim ilişkim, yeryüzünün harikası ve Rab uğruna bana iyilik etmek için gücünün son noktasına kadar mücadele veren herkes ile olmuştur.”

Bu nedenle, Şunem’li bu kadına şu sözlerindeki ruhsal anlayış için orkideler sunuyorum: “Ben halkımın arasında mutlu yaşıyorum.”

“Kutsallar hizmet görevini yapmak ve Mesih’in bedenini geliştirmek üzere donatılınsın.”(Efesliler 4:12)
Devrimsel nitelikte bir anlayış! Efesliler 4. Bölümde yer alan armağanlar kutsalları hizmet işi için yetkin kılmak üzere verilmişlerdir. Kutsallar devam edebildikleri sürece armağanlar ilerleyebilirler. Bunun anlamı şudur: Hıristiyan hizmetindeki başarı, hizmet eden kişinin mümkün olan en kısa zamanda işi başarması ve sonra fethetmek üzere yeni dünyalar aramasıdır.

Pavlus da böyle yaptı. Örneğin, Selanik’e gitti, üç Sebt günü Yahudilere vaaz etti ve arkasında işleyen bir topluluk bıraktı. Hiç kuşkusuz bu durum, hızı nedeni ile bir işin bina edilmesi ile ilgili bir istisna idi. Pavlus’un bir kerede en uzun kaldığı yer Efes idi; Pavlus orada hiç ayrılmadan iki yıl kaldı.

Tanrı, kutsallarının sözü edilen armağanlardan hiç birine sürekli bağlı kalmaları gerektiğine karar vermedi. Armağanlar sarf edilebilirler. Eğer kutsallar profesyonel vaaz çeşnicileri olarak kalır ve asla hizmet işine dahil hale gelmezler ise, gereken şekildeki ruhsal gelişmeyi hiç bir zaman göstermezler ve müjde dünyaya Tanrının amaçladığı şekilde asla yayılmaz.

William Dillon başarılı bir yabancı hizmetin asla başarılı bir halefi olmadığını söyledi. Aynı şey ülkedeki işçiler için de aynı derecede gerçektir. İşçinin görevi tamamlandığı zaman, kutsallar kürsüye çıkacak başka birini aramaya başlamak yerine kürsüyü kendileri devralmalıdırlar.

Biz vaizler, gereğinden fazla sık olarak konumumuza ömür boyu sürecek olan bir atanma olarak bakarız. Diğer kişilerin işi aynı derecede iyi yapamayacakları mantığına sahibizdir. Konumumuzda sürekli kalmak için biz ayrıldığımız takdirde yerimize gelecek olan kişinin başarısız olacağı bahanesinin ardına sığınırız. Diğer kişilerin işleri doğru yapamadıklarından ve güvenilir olmadıklarından şikayet ederiz. Ancak gerçek, bu kişilerin öğrenmek zorunda olduklarıdır. Ve öğrenmeleri için de kendilerine fırsatlar tanınması gerekir. Eğitimin, sorumluluk dağılımının ve süreç değerlendirmesinin mevcut olması gerekir.

Kutsallar belirli bir vaiz ya da öğretmen olmadan devam edebileceklerini hissettikleri noktaya ulaştıkları zaman, yara almış duyguları surat asmak ya da iyileştirmek için nedenleri yoktur. Aksine, kutlama zamanıdır. İşçi kendisine daha çok ihtiyaç duyulan bir yere gitme konusunda özgür bırakılır. Bir kişi ne kadar armağanlı biri de olsa, Tanrının işinin sürekli olarak tek bir kişi etrafında bina edilmesi kötü bir seçimdir. İşçinin asıl hedefi şudur: kutsalları artık kendisine bağlı olmadıkları noktada bina ederek etkinliğini çoğaltmaktır. İçinde yaşadığımız bu dünyada işçinin diğer yerlerde işsiz kalması asla gerekmez.

23 Şubat

“Bilge kişi dinler.” (Süleyman’ın Özdeyişleri 1:5)

Süleyman’ın Özdeyişleri adlı kitapta bilge kişi ve akılsız kişi arasındaki esas fark, bilge kişinin dinlemesi ve akılsız kişinin dinlememesidir.

Konunun, akılsız kişinin zihinsel kapasitesi ile ilgisi yoktur. Aksine, alışılmamış bir zihinsel yeteneğe sahip olabilir. Ama yalnızca kendisine hiçbir şey anlatılamaz. Kendi bilgisinin sınırsız ve yargılarının yanılmaz olduğuna dair mahvedici bir kuruntu ya da hayal altında iş görür. Arkadaşları ona öğüt vermek istedikleri takdirde, bu çabaları alay ile karşılır. Günahlı ve akılsız eylemlerin kaçınılmaz sonuçlarından kaçmaya çalıştığını görürler, ama akılsızı yiyeceği darbeden korumak için çareleri yoktur. Ve akılsız bir krizinden diğerine sürüklenip durur. Bu arada ekonomik durumu da feci bir hale gelmiştir. Aynı zamanda özel yaşamı da alt üst olur. İş hayatı ise bir kaosun ucunda sallanmaktadır. Ancak o, yaşamın kendisine kötü davrandığına ilişkin bir mantık yürütmektedir. En büyük düşmanının kendisi olduğunu asla fark edemez. Diğer kişilere öğütler dağıtma konusunda cömert davranır, oysa kendi yaşamını yürütmek için yeterli değildir. Sürekli konuşur, kendisine aşırı güven duyarak uzun uzadıya açıklamalarda bulunur.

Bilge adam daha iyi bir maddeden yapılmıştır. O, herkesin zihinsel kablolarının ilk günah nedeniyle bir şekilde çarpılmış olduğunun farkındadır. Diğer kişilerin, bazen kendisinin gözünden kaçan bir sorunun görünümünü görebileceklerini bilir. Hafızasının arada sırada hatalar yapabileceğini kabul etme konusunda isteklidir. Öğretilebilir biridir; doğru kararları vermek için kendisine yardım edebilecek olan bir görüşü memnuniyet ile karşılır. Aslında o, diğer kişilerin öğütlerine değer verir, çünkü “danışmanı bol olan zafere gider.” 8Süleyman2in Özdeyişleri 11:14) O da herkes gibi, zaman zaman hatalar yapar. Ama onu kurtaran bir erdeme sahiptir; hatalarından öğrenir ve her hatasını başarıya ulaşmak için bir sıçrama tahtası olarak kullanır. Hak ettiği bir azarlama için minnettar olur ve “hatalı idim, özür dilerim” demek için isteklidir. Bilge çocuklar anne ve babalarının disiplinine boyun eğerler; ahmaklar isyan ederler. Bilge gençler ahlak saflığı ile ilgili ayetlerin sözlerine itaat ederler; ahmaklar kendi bildiklerini yaparlar. Bilge yetişkinler bir konuyu o konunun Rabbi hoşnut edip etmediğine göre değerlendirirler; ahmaklar ise kendilerini hoşnut eden şey ne ise onu yaparlar.

Ve bilgiler böylelikle daha bilge olurlar ve akılsızlar kendi ahmaklarının içinde takılıp kalırlar.

“Adem’in ... kendi suretinde, kendisine benzer bir oğlu oldu.” (Yaratılış 5:3)

Kendi suretimizde, bize benzer çocuklar dünyaya getirmemiz fiziksel yaşamın temel bir gerçeğidir. Adem’in kendisine benzer bir oğlu oldu ve onun adını Şit koydu. İnsanlar Şit’i gördükleri zaman, büyük olasılıkla insanların o zamandan bu yana söylemekte oldukları şu sözleri söylediler: “Tıpkı babasına benziyor.”

Kendi benzeyişimizde çocuklar dünyaya getirdiğimiz konusu aynı zamanda ruhsal yaşam ile ilgili ciddi bir gerçektir de. Diğer kişileri rab İsa’ya takdim etmek için kullanıldığımız zaman, onlar da farkına varmadan bizim özelliklerimize benzeyen özellikler alırlar. Burada bir kalıtım değil, bir taklit söz konusudur. Onlar bize Hıristiyanların olması gereken ideal kişisi olarak bakarlar ve davranışlarında bilinçsiz bir şekilde bizim davranışlarımızı model olarak alırlar. Ve çok geçmeden aile benzerliğini sergilerler.

Bu şu anlama gelir: benim, yaşamımda Kutsal Kitap için ayırdığım yer, imandaki çocuklarım için bir ölçü teşkil edecektir. Benim dua konusundaki davranışım aynı zamanda onların da dua konusundaki davranışları haline gelecektir. Eğer ben tapınan biri isem, bu özelliğim büyük olasılıkla onlara da geçecektir.

Eğer ben öğrenci olmanın sıkı taleplerine yapışır isem, o zaman onlar bunun tüm imanlılar için bir kural olduğunu düşüneceklerdir. Öte yandan eğer ben, Kurtarıcının sözlerine su katarak saflıklarını korumaz ve zenginlik, ün ve zevk için yaşar isem, o zaman onların da benim yönümü izleyeceklerini beklemem gerekir.

Can kazanma konusunda gayretli olanlar, ateşli kişiler işçiler dünyaya getirmeye eğilimlidirler. Ayet ezberlemekten ve bundan yarar gören kişiler bu vizyonu ruhsal çocuklarına da aktarırlar.

Eğer siz topluluğun toplantılarına katılma konusunda düzensiz iseniz, ruhsal çocuklarınızın sizden farklı hareket etmelerini bekleyemezsiniz. Eğer siz genellikle geç kalan biri iseniz, onlar da büyük olasılıkla geç kalan kişiler olacaklardır. Eğer siz arka sırada oturan biri iseniz, onlar bundan etkilendikleri ve aynı şeyi yaptıkları zaman şaşırmanın.

Öte yandan, eğer siz disiplinli, güvenilir, geç kalmayan ve toplantılara katılan biri iseniz, sizin Timoteoslarınız da sizin imanınızı izleyeceklerdir.

Bu nedenle, her birimize sorulacak olan soru şudur: “Kendi benzeyişimde çocuklar dünyaya getirmekten hoşnut muyum?” Elçi Pavlus, “Benim izleyicilerim olun” diyebildi (1.Korintliler 4:16) biz de aynı şeyi söyleyebilir miyiz?

25 Şubat

“İmanınıza göre olsun.” (Matta 9:29)

İsa, gözleri görmeyen iki kör adama onların gözlerini açabileceğine güvenip güvenmediklerini sorduğu zaman, O’na inandıklarını söylediler. İsa, onların gözlerine dokunduğu zaman, şöyle dedi: “İmanınıza göre olsun.” Ve adamların gözleri açıldı.

Bu olaydan şöyle bir sonuç çıkarmak çok kolay olurdu: eğer yalnızca yeterli imana sahip olduğumuz takdirde, istediğimiz her şeyi, zenginliği ve şifayı ya da herhangi bir şeyi elde edebiliriz. Ancak işin aslı böyle değildir. İman, Rabbin bir sözünü, bir vaadini, ayetlerdeki bir buyruğu temel almalıdır. Aksi takdirde, bu ayet arzu ettiğiniz bir şeye ya da her şeye sahip olabileceğiniz anlamına gelirdi.

Buradaki metinden öğrendiğimiz, Tanrının vaatlerine sahip çıktığımız ölçü, imanımızın ölçüsüne bağlıdır. Elişa, Kral Yehoaş’a Suriyeliler karşısında zafer kazanacağını vaat ettikten sonra, ona bir yay ile bir kaç ok almasını ve okları yere vurmasını söyledi. Yehoaş, okları üç kez yere vurdu ve sonra durdu. Elişa çok kızdı ve ona oku beş altı kez vursaydı, Aramlılara karşı kesin bir zafer kazanacağını, ama şimdi üç kez vurduğu için onları sadece üç kez bozguna uğratacağını bildirdi (2.Krallar 13:14-19). Zaferinin ölçüsü, imanına bağlı idi.

Aynı durum öğrencilik yaşamı için de geçerlidir. Biz her şeyden vazgeçmeye ve imanla yaşamaya çağırıldık. Yeryüzünde hazineler biriktirmemize izin yoktur. Bu buyruklara itaat etme konusunda ne kadar ileriye gitmeye cesaret edebiliriz? Yaşam sigortası, sağlık sigortası, banka hesabındaki birikimler ve hisse senetleri ve bonolardan vazgeçmemiz mi gerekir? Bu sorunun yanıtı, “İmanınıza göre olsun” dur. Eğer, “hali hazırdaki ihtiyaçlarım ve ailemin ihtiyaçları için çok çalışacağım, her şeyi Rab İsa’nın işinden sonraya koyacağım ve gelecek için Tanrı’ya güveneceğim” diyecek imanınız var ise, o zaman Rabbin geleceğiniz ile ilgileneceğinden kesinlikle emin olabilirsiniz. Rab böyle yapacağını söyledi ve O’nun söz ü her zaman gerçekleşir. Öte yandan, eğer yağmurlu bir gün için sağlayış aracılığı ile “insan sağduyusu” kullanarak hareket etmemiz gerektiğini hisseder isek, Tanrı bizi yine sevecek ve bizi imanımızın ölçüsüne göre yine kullanacaktır.

İman yaşamı, Hezekiel 47.bölümdeki Tapınaktan akan sulara benzer. Ayak bileklerinize, dizlerinize ve belinize kadar suya girebilir, ya da daha iyisi, bu suların içine tamamen girerek yüzebilirsiniz.

Tanrının en seçkin bereketleri elbette O’na en çok güvenen kişiler içindir. O’nun sadakatini ve yeterliliğini bir kez tattıktan sonra, “sağduyunun” desteklerini, yardımını ve yastıklarını bir kenara atmak isteriz. Ya da bir kişinin söylediği gibi, “Eğer bir kez suyun üzerinde yürüdü iseniz, artık bir daha bir gemi ile seyahat etmek istemezsiniz.”

“Birbirinizden övgüler kabul ediyor, tek olan Tanrının övgüsünü kazanmaya çalışmıyorsunuz. Bu durumda nasıl iman edebilirsiniz?”

Rab bu sözleri ile bize, aynı zamanda hem insanların onayını hem de Tanrının onayını talep edemeyeceğimizi ima ediyor. Rab aynı anda, eğer bir kez “insana itimatname belgesinin” peşinden koşar isek, o zaman iman yaşamımıza büyük bir darbe vuracağımızı da göstermiş oluyor.

Benzer şekilde elçi Pavlus da insanın övgüsüne ve Tanrının övgüsüne imrenmek arasındaki ahlaki dengesizliği ifade etmektedir: “...eğer hala insanları hoşnut etmek isteseydim, o zaman Mesih’in kulu olmazdım.” (Galatyalılar 1:10)

Bu konuyu bir örnek ile resmedeyim: Teolojinin belirli bir dalında ileri bir derece elde etmek isteyen genç bir imanlı düşünelim. Ama kendisi bu belgeyi muadelet belgesine sahip bir üniversiteden almak istemektedir. Bu dereceyi muadele belgesine sahip bir kuruluştan alması gerekmektedir. Ama ne yazık ki, istediği bu dereceyi alabileceği muadelet belgesine sahip olan üniversiteler imanın büyük temel gerçeklerini inkar eden üniversitelerdir. Genç imanlı için bu dereceye kendi adı ile sahip olmak öylesine büyük önem taşımaktadır ki, bu dereceyi, bilim adamları olarak tanınmalarına rağmen, aslında Mesih’in Çarmıhı’nın düşmanları olan bu kişilerden almaya razıdır. Genç imanlı süreç içerisinde kaçınılmaz bir şekilde bozulur. Ve bir daha asla aynı inanç kanaati ile konuşamaz hale gelir.

Dünyada bir bilim adamı ya da bilgin olarak tanınmak arzusu, bir tehlike tuzağıdır. Ödün vermek, daha özgür bir duruş için Kutsal Kitap ilkelerinden fedakarlıkta bulunmak, aşırı dindar kişilere karşı modern görüşlü kişilerden daha fazla eleştiride bulunmak gibi gizli ve sinsî bir tehlikeden söz ediyoruz.

Hıristiyan okulları acı veren bir seçim ile yüz yüzedirler – bu eğitim ağırlıklı dünyada tanınmış bir kuruluştan bir muadelet belgesi almak ya da almamak. “İtimat edilir olma” duygusu genellikle şu sonuca varır: Kutsal Kitaplarının değerini düşürürler ve Kutsal Ruh’a sahip olmayan insanların koydukları dünyevi ilkelere uyarlanırlar.

Arzu edilmesi gereken en büyük değer, “tanrı tarafından onay almaktır.” Seçeneğin bedeli çok ağırdır, çünkü “uğruna gerçeğin satıldığı madeni paranın üstünde ne kadar soluk durursa dursun her zaman Mesih karşıtının resmi mevcuttur.” (F.W.Grant)

27 Şubat

“Tanrı bilgeleri utandırmak için dünyanın saçma saydıklarını, güçlülere utandırmak için de dünyanın zayıf saydıklarını seçti.” (1.Korintliler 1:27)

Eğer bir marangoz kullanılmayan bir kereste parçası alabilir ve ondan harika görünümlü bir mobilya yapabilir ise, o zaman malzemelerin en iyisini kullanarak yapabileceği bir ürün ile elde edeceği takdirden çok daha fazlasını elde edecektir. Aynı şekilde Tanrı, görkemli sonuçlar ortaya çıkarmak için akılsız, değersiz ve güçsüz olanı değerlendirdiği zaman, Ustalığını ve Gücünü yüceltmış olacaktır. İnsanlar başarıyı işlenmemiş malzemelere atfedemezler; ve böylece övgüyü hak edenin yalnızca Rab olabileceğini itiraf etmek zorunda kalırlar.

Hakimler kitabı, Tanrının dünyanın güçlü saydıklarını şaşırtmak için dünyanın zayıf saydıklarını kullanması ile ilgili pek çok örneğe yer verir. Örneğin, Ehut, Benyamin oymağından gelen ve sol elini kullanan biri idi. Kutsal Yazılarda sol el, zayıflığı sembolize eder. Ancak Ehut buna rağmen, Moav kralı Eglon’u yendi ve İsrail’e seksen yıl esenlik sağladı (Hakimler 3.12-30).

Ehut’tan sonra Enat oğlu Şamgar başa geçti ve Filistlilerden altı yüz kişiyi üvendire ile öldürerek İsrailileri kurtardı (Hakimler 3:31) Debora “daha zayıf bir cinsiyetin” üyesi idi, ama yine de Tanrının gücü aracılığı ile Kenanlılara karşı yapılan savaşta ezici bir zafer kazandı (4:1; 5:31) İnsan gözü ile bakıldığı zaman Barak’ın on bin yaya askeri, Sisera’nın dokuz yüz demir arabası karşısında bir hiç idi, ancak Barak buna rağmen onun demir arabalarını ve ordusunu kılıçtan geçirdi ve tek bir kişi bile kurtulamadı. (4:10,13) yine “daha zayıf bir cinsiyetin üyesi” olan Yael Sisera’yı bir çadır kazığı ve tokmak ile öldürdü. (4:21) Eski Ahit’in M.Ö 270 yılında başlanılan Yunanca çevirisinde yazılana göre Yael, kazığı sol eli ile tuttu. Gidyon Midyanlılara karşı Rabbin 32.00 kişiden 300 kişiye düşürdüğü bir ordu ile yürüdü (7:1-7). Ordusu arpa unundan yapılmış bir somun ekmeğe benzetilir. Arpa ekmeği yoksulların yiyeceği olduğu için buradaki benzetme zayıflığı ve yoksulluğu simgeler (7:13). Gidyon’un savaş geleneklerine uymayan silahları borular, boş testiler ve çıralardan oluşmaktaydı (7:10) Ve sanki tüm bunların yenilgiyi kesin kıldıkları yetmiyormuş gibi testilerin de kırılmaları gerekiyordu (7:19). Avimelek değirmenin üst taşını üzerine atıp başını yaran bir kadın tarafından yere düşürüldü (9:53). Tola adı, askeri bir kurtarıcıya hiç yakışmayan bir anlama sahiptir; bu ada solucan anlamına gelir (10:1). Önceleri Şimşon’un kısır annesinin adından bile söz edilmez (13:2). Şimşon sonunda yeni ölmüş bir eşeğin çene kemiğini eline alıp bununla bin kişiyi öldürdü (15:15).

“Tanrınız Rab onları ortadan kaldıracak, öyle ki siz onları kovabilirsiniz ve bir çırpıda yok edebilirsiniz.”
(Yasanın Tekrarı 9:3)

Tanrının insanlık ile ilgili tüm davranışlarında tanrısal ve insani özelliklerin ilginç bir karışımı mevcuttur.

Örneğin, Kutsal Kitap’ı ele alalım. Tanrısal bir Yazar vardır ve Kutsal Ruh tarafından harekete geçirilerek yazan insan yazarlar mevcuttur.

Kurtuluş ile ilgili konu baştan sona tamamen Rabbin konusudur. Bir insanın kurtuluşu kazanabilmesi ya da hak edebilmesi için yapabileceği hiç bir şey yoktur. Ama insan bu kurtuluşu yine de iman aracılığı ile almak zorundadır. Tanrının bireyleri kurtuluş için seçtiği aşikardır, ancak kişilerin yine de dar yoldan girmeleri gerekir. Ve Pavlus bu nedenle Titus’a “Tanrının seçtiği kişilerin iman etmeleri” konusunda yazar (Titus 1:1).

Tanrısal bakış açısına göre, “Tanrının gücü tarafından korununuz” (1.Petrus 1:5). “İman sayesinde Tanrının gücü ile korunuyorsunuz.”

Beni yalnızca Tanrı kutsal kılabilir. Ancak Tanrı yine de benim işbirliğim olmaksızın beni kutsal kılmayacaktır. İmanıma erdemi, bilgiyi, özdenetimi, dayanma gücünü, Tanrı yoluna bağlılığı, kardeş severliği ve sevgiyi eklemem gerekir (2.Petrus 1:5-7). Tanrının sağladığı tüm zırhı üzerime giymem lazımdır (Efesliler 6:13-18). Eski yaratıktan soyunmam ve yeni yaratığı giyinmem gerekir (Efesliler 4:22-24). Kutsal Ruh’ta yürümeliyim (Galatyalılar 5:16).

Tanrısal ve insani birleşimi Hıristiyan hizmetinin tüm alanında görürüz. Pavlus eker, Apollos sular, ama büyüten Tanrıdır (1.Korintliler 3:6).

Yerel kilisedeki önderlik konusuna geldiğimiz zaman, bir insanı yalnızca Tanrının önder yapabileceğini öğreniriz. Pavlus Efes’teki kilisenin ihtiyarlarına gözetmenleri tayin edenin Kutsal Ruh olduğunu hatırlattı (Elçilerin İşleri 20:28). Ama bu konuya yine de insanın kendi iradesi de dahildir. Bir kimse gözetmen olmayı gönülden istiyor ise , iyi bir görev arzu etmiş olur (1.Timoteos 3:1).

Son olarak, başlamış olduğumuz bölümde düşmanlarımızı yok edenin Tanrı olduğunu görürüz, ama onları kovması ve yok etmesi gerekenin de *biz* olduğunu anlarız (Yasanın Tekrarı 9:3).

Dengeli Hıristiyanlar olmamız için bu tanrısal ve insani olan bileşimin farkında olmamız gerekir. Her şey yalnızca Tanrıya bağlı imiş gibi dua etmemiz gerekir, ama sanki her şey bize bağlı imiş gibi de çalışmamız gerekir. Bu konuda savaş zamanı öğüdünü örnek olarak borç alabiliriz. “Rabbi öv ve cephe ile hamle yap.” Birinin önermiş olduğu gibi, iyi bir hasat için dua etmeliyiz, ama çapa kullanmaya devam etmeliyiz.

29 Şubat

“İsa Mesih, herkesin Rabbidir.” (Elçilerin İşleri 10:36)

Yeni Antlaşmanın ana konularından bir tanesi, İsa Mesih’in Rab oluşudur. Bize defalarca O’nun Rab olduğu ve yaşamlarımızda O’na Rab olarak yer vermemiz gerektiği hatırlatılır.

İsa’yı Rab olarak taçlandırmanın anlamı yaşamlarımızı O’na teslim etmemizdir. Bu, kendimize ait bir isteğe sahip olmamız ve yalnızca O’nun iradesini istememiz anlamına gelir. O’nun istediği her yere gitmeye, O’nun arzu ettiği her şeyi yapmaya ve O’nun istediği her şeyi söylemeye istekli olmamız anlamına gelir. Yeşu, Rabbin ordusunun komutanına “Sen bizden misin, karşı taraftan mı?” diye sorduğu zaman, Komutan aslında şu yanıtı verdi: “Ne size yardım etmek için ne de size engel olmak için geldim. Komutayı ele almak için geldim” (Yeşu 5:14). Bu nedenle Rab, yüceltilmiş bir yardımcı olarak gelmez; yaşamlarımızın tüm yönetimini ele almak için gelir.

Rab olmanın önemi şöyle açıklanabilir: Yeni Antlaşma’da “Kurtarıcı” sözcüğü yalnızca 24 kez yer alırken, “Rab” sözcüğü, 522 kez yer alır. Aynı zamanda önemli olan bir başka konu daha vardır; insanlar her zaman “Kurtarıcı ve Rab” şeklinde bir düzen içinde konuşurlar, Kutsal Yazılar ise, her zaman “Rab ve Kurtarıcı” şeklindeki bir düzene yer verirler.

İsa’yı Rabbimiz yapmak yapabileceğimiz en makul ve en mantıklı şeydir. O bizim uğrumuza öldü; biz de en azından O’nun için yaşayabiliriz. O bizleri satın aldı; bizler artık kendimize ait değiliz. “Hayretlere düşmemize neden olan bu Tanrı sevgisi canlarımızı, yaşamlarımızı ve her şeyimizi talep eder.

Eğer sonsuz kurtuluşumuz için O’na güvenebiliyorsa, yaşamlarımızın yönetimi için O’na güvenemez miyiz? “O’na en önemli olanı verdiğimiz ve O’ndan en önemsiz olanı esirgediğimizi ağızımızla ikrar ederken samimi davranmamış oluruz; sonsuz canı Tanrıya teslim etmek ve sonra ölümlü yaşamı O’ndan esirgemek?” (R.A.Laidlaw)

O zaman İsa’yı Rab olarak nasıl taçlandırırız? Kontrolü ilk kez O’na devrettiğimiz zaman, bir kriz deneyimi yaşanmalıdır; yaşamımızın her alanı O’nun egemenliği altına yerleştirilir. Bu teslimiyet içinde “hiç bir kayıtsızlığa, hiç bir geri çekilmeye, hiç bir pişmanlığa” yer vermeyen tam bir adanmadır.

Bu noktadan sonra konu artık an be an O’nun rehberliğine teslim olmak haline gelir; bedenlerimizi O’na sunarız, öyle ki, O bizler aracılığı ile Kendi yaşamını sürebilsin. Kriz bir süreç haline gelir.

Bu çok anlamlıdır! O, Kendi bilgeliği, sevgisi ve gücü ile yaşamlarımızın yönetilmesi konusunda bizden çok daha iyi bir iş yapacaktır.

“Günün on iki saati yok mu?” (Yuhanna 11:9)

İsa, Yahudiye’ye gitmeyi önerdiği zaman, öğrenciler korkudan dehşete kapıldılar. Kısa bir süre önce Yahudiler İsa’yı Yahudiye’de taşlamaya kalkışmışlardı. Ve İsa şimdi aynı yere tekrar geri dönmekten söz ediyordu. Öğrencilerin bu konudaki itirazlarına yanıt veren İsa şöyle dedi: “Günün on iki saati yok mu?” İlk bakışta İsa’nın bu sorusunun yapılan konuşma ile hiçbir ilgisi olmadığı akla gelebilir. Ama Kurtarıncının söylediği sözler aynen bunlardı! İş günü on iki saatten oluşur. Bir kişi Tanrıya teslim olduğu zaman, her günün belirlenmiş bir programı vardır. Bu programın tamamlanmasına hiç bir şey engel olamaz. Bu nedenle, eğer İsa Yeruşalim’e gitseydi ve Yahudiler O’nu tekrar öldürmeye kalkışsalar bile, başarılı olamazlardı. İsa’nın işi henüz tamamlanmamıştı. O’nun saati henüz gelmemişti.

Her Tanrı çocuğu “iş tamamlanana kadar ölümsüzdür” ifadesi gerçektir. Bu gerçeğin yaşamlarımıza büyük bir esenlik ve sakinlik katması gerekir. Eğer Tanrının isteği dahilinde yaşıyor isek ve eğer sağlık ve güvenlik ile ilgili makul kuralları izliyor isek, zamanımızdan bir an önce asla ölmeyeceğiz. O’nun izin vermiş olduğu iradesinin dışında hiç bir şey ile karşılaşmayacağız.

Pek çok Hıristiyan yedikleri yemek, içtikleri su ve soludukları hava konusunda kaygı duyarak kendilerini hasta ederler. Çevre kirliliği konusunda son derece bilinçli olan toplumumuzda her zaman “ölümün kapıyı çaldığı” şeklinde fikirler öne sürülür. Ancak bu tür bir kaygı gereksizdir. “Günün on iki saati yok mu?” Tanrı, imanlının çevresine bir çit yerleştirmemiş midir? (Eyüp 1:10) Şeytanın bu çitten içeri girecek gücü yoktur.

Eğer buna inanıyor isek, o zaman pek çok gereksiz varsayımlardan korunmuş oluruz. Örneğin, şu sözleri söylemeyiz: “Eğer ambulans daha erken varmış olsa idi” ya da “eğer doktor büyümeyi dört hafta önce fark etmiş olsa idi” ya da “eğer kocam başka bir havayolları ile uçmuş olsa idi.” Yaşamlarımız sınırsız bilgelik ve sınırsız güç ile planlanmıştır. Tanrının her birimiz için harika bir tren tarifesi vardır ve O’nun trenleri her zaman tarife saatlerine uygun şekilde hareket ederler.

2 Mart

“Ruh’un ürünü sevgidir...” (Galatyalılar 5:22)

“Ruh’un ürünü” ifadesi, bize başlangıç olarak şunu öğretir: sevgiyi izleyen erdemler yalnızca Kutsal Ruh tarafından üretilebilirler. Yeniden doğmamış biri bu lütuf ürünlerini gösterme konusunda yetersizdir. Gerçek bir imanlının bile bu ürünleri kendi gücü ile üretmesi imkansızdır. Bu yüzden, bu lütuf ürünleri hakkında düşündüğümüz zaman, onların doğaüstü olduklarını ve bu dünyadan olmadıklarını hatırlamamız gerekir.

Örneğin, burada sözü edilen sevgi, tutku ile ilgili olan **eros** ya da dostluk ile ilgili olan **philia**, ya da şefkat ile ilgili olan **duygu** değildir. Burada sözü edilen sevgi **agape**’dir – bu, Tanrının bize göstermiş olduğu ve bizim de başkalarına göstermemizi istediği sevgi türüdür.

Bu konuda bir örnek vereyim: Ed McCully Ekvator’da Auka Hintlileri tarafından şehit edilmiş olan beş hizmetkardan bir tanesi idi; Dr. T.E.McCully, Ed McCully’nin babası idi. Bir gece Dr. McCully ve ben Illinois’de Oak Park’ta birlikte dizlerimizin üstüne çöktüğümüz zaman, o, tekrar Ekvator’u ve Ed’in bedeninin kaybolduğu Curaray Nehri’ni düşünmeye başladı. Ve şöyle dua etti: “Rab, çocuklarımızı öldüren bu kişilerin kurtulduklarını göreceğ kadar uzun yaşat beni, öyle ki, onlara kollarım ile sarılıp Mesih’i sevdikleri için onları sevdiğimi söyleyebileyim.” Ayağa kalktığımız zaman, gözyaşlarının yanaklarından aşağı süzöldüklerini gördüm.

Tanrı bu sevgi duasına yanıt verdi. Bu Auka Hintlilerinin bazıları daha sonra Mesih’e iman ettiklerini ağızları ile söylediler. Dr.McCully Ekvator’a gitti, oğlunu öldüren bu insanlar ile görüştü ve onlara sarıldı ve kendilerine Mesih’i sevdikleri için onları sevdiğini söyledi.

İşte bu sevgi, agape sevgidir. Yansızdır, taraf tutmaz; herkes için en iyiyi arzu eder – güzel ya da çirkin, düşman ya da dost, herkesin! Agape, koşulsuz sevgidir, sürekli verdiklerine karşılık hiç bir şey geri istemez. Fedakarlıkta bulunur, bedelin ne olduğuna asla aldırılmaz. Bencil değildir, kendi ihtiyaçlarından önce başkalarının ihtiyaçları ile ilgilenir. Saftır, en ufak bir sabırsızlık, kıskançlık, gururu, öç ya da kine asla yer vermez.

Sevgi, Hristiyan yaşamının en büyük erdemidir. Sevgi içermeyen çabalar ne kadar soylu olurlarsa olsunlar, hiç bir değerleri yoktur.

“Ruh’un ürünü... sevinçtir.” (Galatyalılar 5:22)

İnsan, Rabbi buluncaya kadar gerçek sevinci asla bulamaz. Ve sonra Petrus’un “söz ile anlatılmaz yüce bir sevinç” olarak adlandırdığı sevinci yaşar. (1.Petrus 1:8)

Her şey yolunda gittiği zaman herkes sevinebilir, ama Ruh’un ürünü olan sevinç yersel koşulların bir sonucu olan sevinç değildir. Bu sevinç, Rab ile olan ilişkimizden ve O’nun bize vermiş olduğu değerli vaatlerinden kaynaklanır. Kilisenin sevincinin çalınabilmesi için önce Mesih’in, tahtından indirilmesi gerekir.

Hıristiyan sevinci acı ile bir arada var olur. Pavlus sevinci ve acıyı şu sözleri ile bir araya getirir: “Her şeye sevinç ile katlanıp sabredebilmeniz için O’nun yüce gücüne dayanarak bütün kudret ile güçlenmenizi diliyoruz.” (Koloseliler 1:11) Selanikli kutsallar da sözü” büyük sıkıntılara karşın, Kutsal Ruh’un verdiği sevinç ile almışlardı” (1.Selanikliler 1:6). Acı çeken kutsallar yüzlerce yıl boyunca Rabbin kendilerine geceleri nasıl şarkılar söylediği konusunda tanıklık ettiler.

Sevinç üzüntü ile bir arada var olabilir. İmanlı, sevdiği kişinin mezarının başında durabilir, kaybı nedeni ile üzüntü gözyaşları dökebilir, ama yine de sevdiği kişinin artık Rabbin huzurunda bulunduğunu bildiği için sevinebilir.

Ama sevinç günah ile bir arada var olamaz. Bir Hıristiyan ne zaman günah işlese, şarkısını kaybeder. Bu günahı itiraf edene ve ondan vazgeçene kadar kurtuluş sevinci yenilenemez.

Rab İsa öğrencilerine şöyle dedi: “Benim yüzümden insanlar size sövüp zulmettikleri, yalan yere size karşı her türlü kötü sözü söyledikleri zaman ne mutlu size! (Matta 5:11-12) Ve öğrencileri böyle yaptılar. Öğrenciler, birkaç yıl sonra mahkemedен “sevinç içinde ayrıldıklarını” okuruz (Elçilerin İşleri 5:41).

Rabbin bilgisinde büyüdükçe sevincimiz artar. Önceleri, belki küçük kırgınlıklar sırasında, kronik hastalıklarda ve küçük hastalıklar sırasında bunlara rağmen sevinebiliriz, ama Tanrının Ruhü bizi koşullar en kötü halde iken, Tanrıyı görebileceğimiz hale getirmeyi ve O’nun yolunun mükemmel olduğu bilgisi ile sevineceğimiz bir noktaya getirmeyi arzu eder. Habakkuk ile birlikte şu sözleri söyleyebildiğimiz zaman, ruhsal olarak olgunlaşırız: “Tomurcuklanmasa incir ağaçları, asmalar üzüm vermese, boşa gitse de zeytine verilen emek, tarlalar ürün vermese de, boşalsa da davar ağılları, sığır kalmasa da ağıllarda, ben yine Rab sayesinde sevineceğim, Kurtuluşumun Tanrısı sayesinde sevinçle coşacağım.” (Habakkuk 3:17,18)

4 Mart

“Ruhun ürünü esenliktir..” (Galatyalılar 5:22)

İman ile aklanır aklanmaz Rabbimiz İsa Mesih aracılığı ile Tanrı ile barışırsız. (Romalılar 5:1) Bunun anlamı bizim ve Tanrının arasındaki düşmanlığın Mesih bu düşmanlığın – günahlarımız- nedenini etkin bir şekilde ortadan kaldırdığı için sona erdiğiidir.

Aynı zamanda işin tamamlandığını, Mesih’in günahlarımızın cezasını ödediğini ve Tanrının günahlarımızı unuttuğunu bildiğimiz için vicdan esenliğine de sahibiz.

Ancak Kutsal Ruh bununla yetinmez, O aynı zamanda bizlerin yüreklerimizdeki Tanrı esenliğinden de keyif almasını arzu eder. Yüreklerimizdeki bu esenlik zamanlarımızın Tanrının elinde olduğunu bildiğimiz ve bize O’nun isteğine bağlı olarak verdiği iznin dışında hiç bir şeyin olamayacağını bilmemizden kaynaklanan bir sukunet ve sakinlik oluşturur.

Bu nedenle işlek bir ana yolda lastiğimiz patladığı zaman sakinliğimizi koruyabiliriz. Yoğun trafik nedeni ile uçağımızı kaçırdığımız zaman, dinginliğimizi kaybetmemiz gerekmez. Esenlik, bir araba kazası olduğu zaman, sakin kalabilmek anlamına gelir. Ya da mutfak alanında pişen bir etin yağı ateş aldığı zaman telaşa kapılmamak da yüreğimizdeki Tanrı esenliğinin bir göstergesidir.

Ruhun bu ürünü, Petrus’un bir hapishanede rahat bir şekilde uyumasını, Stefanus’un kendisini taşıyarak öldüren kişiler için dua etmesini ve Pavlus’un bir gemi kazasında gemide bulunan kişileri rahatlatmasını sağlar.

Bir uçak açık bir havada bir türbülansa girip havada uçan bir tüy gibi savrulmaya başladığı, kanatların uçları dört metreye yakın bir bükülme gösterdikleri ve yolcuların çoğunun uçak aniden sallanıp silkindiği, irtifa kaybettiği ve tekrar yükseldiği, ve tekrar aşağı doğru daldığı zaman, esenlik, bir imanlının başını önüne eğip, canını Tanrıya teslim etmesini ve sonuç ne olursa olsun Tanrıyı övebilmesini sağlar.

Ya da bu konuda verilen örneği değiştirecek olur isek, doktorun muayenehanesinde oturmuş, onun “tümörün kötü huylu olduğunu söylemem gerektiği için çok üzgünüm” dediğini işittiğimiz zaman, ancak Tanrının Ruhu bize esenlik verebilir. Tanrının ruhu doktora şu yanıtı vermemizi sağlayabilir: “Ben gitmeye hazırım, doktor. Tanrının lütfu ile kurtuldum, ve bu durum benim için “bedenden ayrı, yani Rab ile birlikte yuvamda olacağım anlamına geliyor.”

Ve aynı şekilde Bickersteth’in şu güzel ilahisinde de esenlik sözlerine sahip olabiliyoruz: “Bu karanlık günah dünyasında esenlik, mükemmel esenlik.... Başımıza üşüşmüş baskı yapan görevlerimiz... çevremizde kabarıp taşan üzüntü dalgaları... sevdiklerimiz çok uzaklarda Geleceğimiz hakkında hiçbir bilgiye sahip değiliz, ama İsa’yı tanıyoruz ve O’nun taht üzerinde oturduğunu biliyoruz.”

“Ruhun ürünü sabırdır...” (Galatyalılar 5:22)

Sabır yaşamın ağır ve kötü koşulları altında dayanan ve hatta zaferli bir şekilde ilerlememizi sağlayan erdemdir. Dayanmak, karşıt koşullara rağmen sabırlı tepkiler vermeye işaret ederken aynı zamanda genellikle insanların tahriklerine merhametli bir katlanış göstermeyi de belirtir.

Tanrı, insanlara sabreder. Bir an için durun ve günümüzdeki insan soyunun büyük günahkarlığı üzerinde düşünün – fahişeliğin yasallaştırılması, homoseksüelliğin rağbet görmesi, kürtajlara izin veren yasalar, evliliklerin sona ermesi, yuvaların yıkılması, ahlak standartlarının bütünüyle reddedilmesi ve elbette insanın en büyük günahı olan, Tanrının Oğlunun tek Rab ve tek Kurtarıcı olarak nihai şekilde reddedilmesi. Eğer Tanrı bir vuruşta insanlığı silerek ortadan kaldıracak olsa idi, böyle yaptığı için Tanrıyı hiç kimse suçlayamazdı. Ama Tanrı bunu yapmıyor. O'nun iyiliği insanları tövbeye getirmek için tasarlanmıştır. O, hiç kimsenin mahvolmasını istemez.

Ve O'nun isteği, bu katlanışın Kutsal Ruha teslim olmuş olan Kendi halkının yaşamlarında da görülmesidir. Bunun anlamı, aceleci kişiler olmamamız gerektiğidir. Hemen kızıp köpürmememiz gerekir. İnsanlar bize haksızlık ettikleri aman, onlardan öğ almaya çalışmamamız doğrudur. Bunu yapmak yerine, birinin dediği gibi, “galip gelen bir sabır türü” sergilememiz gerekir.

Corrie ve Betsie ten Boom, toplama kampında söz ile ifade edilemez acılara katlandıkları zaman, özgür bırakıldıktan sonra bu kişilere yardım etmeleri gerektiğini sık sık söylerdi. Onlara yardım etmeleri için bir yol bulmaları gerekiyordu. Corrie elbette kız kardeşinin Nazi kurbanlarını tedavi edecek bir program planladığını düşündü. Ancak Corrie, çok sonraları Betsie'nin kendilerine zulmeden kişilere yardım etmek istediğini söylediğinin farkına vardı. Kız kardeşi bu zalim kişilere sevmeyi öğretmek için bir yol bulmak istemişti. Corrie'nin bu konudaki yorumu şöyle oldu: “Kız kardeşimin nasıl biri olduğunun, ilk kez olmasa da farkına varıp şaşırırım. Ben onun yanında ayaklarımı yere sağlam basıp yürürken, o nasıl da farklı bir yoldan yürüyordu.” (The Hiding Place, sayfa 175.)

Betsie'nin izlediği yol, katlanış yolu idi. Ve Corrie de alçakgönüllü, hakkından vazgeçmiş kız kardeşine rağmen, sonradan aynı yoldan yürüdü.

6 Mart

“Ruhun ürünü şefkattir..” (Galatyalılar 5:22)

King James çevirisi, buradaki bu sözcüğü ‘nezaket’ olarak tercüme etmiştir, ama hemen hemen tüm modern çevirilerde bu sözcüğün ‘şefkat’ olarak tercüme edildiğini okuruz. “Ruhun ürünü, şefkattir.”

Şefkat sözcüğünü şöyle tanımlayabiliriz: iyilik yapmak, merhamet göstermek ve diğer kişiler için yararlı olacak davranışlarda bulunmak gibi sonuçlar veren nazik, lütufkar ve cömert tutum içinde olmak. Şefkatli kişi lütufkardır, sert değildir; sempati gösterir; kayıtsız kalmaz; ve yardımcı olur, ancak müdahale etmez. Düşüncelidir, yumuşak davranır ve karşılık beklemeden iyilik eder.

Dünyadan olan insanların bile birbirlerine gösterdikleri doğal bir şefkat vardır. Ama kutsal Ruh tarafından üretilen şefkat doğaüstüdür. İnsanın kendi gücü ile yapabileceğinin çok üstüne çıkar ve her şeyin ötesine geçer. Bir imanlının parasını geriye alacağı umudunu taşımadan borç vermesini sağlar. Ona geri ödemeyen kişilere düşmanlık duyguları beslememesini mümkün kılar. Kendisine edilen her hakareti bir nezaket ile ödüllendirmesi için güç verir. Hıristiyan bir üniversite öğrencisi bu doğaüstü şefkati alkolik olan bir başka öğrenciye gösterdi. Alkolik öğrenci çevresinde öylesine tiksinti uyandırıyor ki, sınıf arkadaşları tarafından reddedilmiş ve yatakhanelen uzaklaştırılmıştı. Hıristiyan öğrencinin odasında fazladan bir yatak vardı ve böylece alkolik öğrenciyi kendisi ile birlikte aynı odada yaşamaya davet etti. İmanlı öğrencinin pek çok gece oda arkadaşının kusmuklarını temizlemesi, giysilerini çıkarması, ona banyo yaptırması ve onu yatağına yatırması gerekti. Bu yaptıkları Hıristiyan şefkatinin harika bir örneğini oluşturdu.

Ve öyküyü tamamlayalım – imanlı öğrencinin tüm bu yaptıkları işe yaradı. Bir kez, alkolik öğrenci içki içmediği bir zamanda şaşkınlık ve biraz da gerginlik hissederek, “Bana baksana sen, neden benim için tüm bu şeyleri yapıyorsun? Neyin peşindesin sen?” diye sordu. İmanlı, “Canının peşindeyim” yanıtını verdi – ve kayıp can kurtuldu.

Dr. Ironside bir gün bodrumunu temizliyordu; eski eşyalar alan bir Yahudi çağırıdı; gazeteleri, dergileri, kilimleri ve bazı metal artıklarını satmak istiyordu. Dr.Ironside atılacak bu eşya yığını için iyi bir fiyat almak amacıyla ciddi bir pazarlık yapma niyetinde gibi göründü, ama elbette Yahudi eskici kazandı; son parça eşyayı kamyonuna yüklerken Dr. Ironside onu nazikçe geri çağırıldı ve şöyle dedi: “ah, bir şey unuttum. Bunu sana Rab İsa’nın adıyla vermek istiyorum. “ Ve ona elli sent uzattı.

Eskici oradan ayrılırken şunları söyledi: “Daha önce bana hiç kimse Rab İsa’nın adıyla hiç bir şey vermemişti.”

“Ruhun ürünü şefkattir.”

“Ruhun ürünü iyiliktir..” (Galatyalılar 5:22)

İyilik, karakter harikası anlamına gelir. Biri iyilik sözcüğünü şöyle tanımlamıştır: “Her düşüncede donanımlı erdem”; basit olarak şöyle açıklayalım: iyilik ürününe sahip olan bir kişi, şefkatlidir, erdemlidir ve yaşamın her alanında doğru ve adildir.

İyilik, kötülüğün karşıtıdır. Kötü bir insan hilekar, ahlaksız, hain, adaletsiz, zalim, bencil, nefret eden, kıskanç ve /veya sert olabilir. İyi bir insan, mükemmel olmamasına rağmen, gerçekten, adaletten, saflıktan ve diğer benzer arzu edilen kişilik özelliklerine sahip biridir.

Elçi Pavlus Romalılar 5:7 ayetinde doğru ve iyi bir insan arasındaki farkı belirtir; doğru kişi adildir, içtendir ve davranışlarında nettir, ama diğer kişilerden soğuk bir tavır ile uzaklaşabilir. Öte yandan, iyi bir insan nazik ve sevecendir. Doğru bir kişi için biri çok ender olarak ölür, ama iyi bir kişi için biri ölebilir.

Ama yine de iyiliğin sabit olduğunu hatırlamamız gerekir. Günah konusunda ödün vermek ya da günahı görmezden gelmek iyi bir tutum değildir. Ve bu yüzden iyilik, azarlayabilir, düzeltebilir ve disiplin edebilir. Bu gerçeği, beden almış iyilik olan Rab İsa Tapınakta temizlik yaptığı zaman görebiliyoruz.

İyiliğin eşsiz bir özelliği, kötülüğün üstesinden gelebilmesidir. Pavlus Romalı imanlılara bu konuda şunları yazdı: “Kötülüğe yenilmeyin, ama kötülüğü iyilik ile yenin.” (Romalılar 12:21) Başka birinin nefretinin huyumuzu mahvetmesine izin verdiğimiz zaman, onun kötülüğü tarafından yenilmiş oluruz. Ama bize yapılan kötülüğün üzerine çıkabildiğimiz ve lütuf, sevgi ve merhamet gösterdiğimiz zaman, kötülüğü iyilik ile yenmiş oluruz.

Murdoch Campbell, yaşamını mahvetmeye uğraşan bir karısı olan Kuzey İskoçyalı tanrısayar bir bakandan söz eder; bu bakan bir gün Kutsal Kitap’ını okurken, karısı Kutsal Kitap’ı kocasının elinden kaparak şöminede yanan ateşin içine attı! Bakan karısının yüzüne bakıp sakın bir şekilde şöyle dedi: “Hiç bir zaman bundan daha sıcak bir şömine ateşinin yanında oturduğumu sanmıyorum.” Onun iyiliği karısının kötülüğüne üstün gelmişti. Karısı sevecen, lütuf ile dolu bir eş haline geldi. Campbell bu konuda şu yorumu yapar: “Kuzey İskoçyalı be bakanın Jezebel’i bir Lydia’ya dönüştü. Dikeni bir kır zambağı haline geldi.” İyilik galip gelmişti!

8 Mart

“Ruhun ürünü bağlılıktır..” (Galatyalılar 5:22)

Ruhun bu ürünü genellikle sadakat olarak anlaşılır. Bizi kurtaran iman ya da gün be gün (aslında bu konuyu kapsamasına rağmen) Tanrıya duyduğumuz güven değildir; Rab ile ve birbirimiz ile olan ilişkilerimizdeki sadakat ve güvenilirliktir. Biri bu sözcüğü “kişinin kendisine, doğasına, vermiş olduğu herhangi bir söze ve adanmış olan herhangi bir güvene sadık olması” olarak tanımlamıştır.

Bir insanın sözünün onun kefaleti olduğunu söyleyecek olur isek, bu kişi ile olan ilişkimizde herhangi yazılı bir antlaşmanın gerekli olmadığını kastetmiş oluruz. Eğer bu kişi bir şeyi yapmayı kabul etti ise, o zaman bu söylediğini yapacağı konusunda kendisine güvenilebilir.

Sadık kişi randevularına zamanında gelir, faturalarını gecikmeden öder, yerel paydaşlık toplantılarına düzenli olarak katılır, kendisine verilmiş olan görevlerin bu kişiye sürekli olarak hatırlatılması gerekmez. Evlilik yeminine değişmez bir şekilde bağlı kalır ve aile sorumluluklarını üstlenme konusunda başarılıdır. Rabbin işi için bir kenara para ayırma konusunda bilinç sahibidir ve aynı zamanda zaman ve armağanlar ile ilgili kahyalığında da özenli davranır.

Sadakat, kişinin kendisine pahalıya mal olmasına rağmen verdiği söze bağlı kalmasıdır. Sadık kişi, “kendi zararına ant içse bile, dönmez andından” (Mezmur 15:4c) Başka bir deyişle, daha iyi bir menü ya da daha çekici bir refakat vaadi aldığı zaman bile vermiş olduğu bir akşam yemeği sözünü iptal etmez. Eğlence amaçlı bir seyahate gitmek için (en azından yerine bakacak tatmin edici birini bulmadığı sürece) yapacağı bir iş görüşmesi sözünü geri almaz. Biri daha sonra ona on bin dolar daha fazla para teklif etse bile, evini daha önceden kabul etmiş olduğu fiyattan satar.

Sadakatin en nihai şekli Mesih’e olan sadakatten vazgeçmektense, ölmeye dahi istekli olmaktır. Kral, sadık bir Hıristiyan’dan Mesih’i inkar etmesini talep ettiği zaman, adam şu yanıtı verdi: “Bunu yürek düşündü; ağız konuştu, el imzaladı ve eğer gerekir ise, Tanrının lütfu aracılığıyla da kan mühürleyecektir.” Polycarp’a Rabbi inkar ettiği takdirde kendisine yaşamının bağışlanacağı söylendiği zaman, o şu sözler ile yakılarak öldürülmeyi tercih ettiğini bildirdi: “Ben seksen altı yıl boyunca Rabbime hizmet ettim. O bana hiç bir zarar vermedi, ben şimdi Rabbimi ve Efendimi inkar edemem.” Şehitler ölüm derecesinde sadık kaldılar ve yaşam tacını alacaklardır (Vahiy 2:10)

“Ruhun ürünü yumuşak huyluluktur...” (Galatyalılar 5:22)

Yumuşak huyluluk özelliği üzerinde düşündüğümüz zaman, korkak ve zayıf bir karakteri canlandıran Caspar Milquetoast adlı çizgi film kahramanı aklımıza gelir. Ama Ruhun bu ürünü oldukça farklı bir şeydir. Zayıflık ya da güçsüzlükten değil, doğaüstü bir güçten kaynaklanır.

Yumuşak huyluluk, her şeyden önce imanlı bir kişinin Tanrının, yaşamı ile ilgili tüm planlarına severek teslim olmasına işaret eder. Yumuşak huylu adam Tanrının isteğine isyan etmeden, sorgulamadan ya da şikayet etmeden boyun eğer. “Tanrının hata yapmayacak kadar bilge ve kaba olmayacak kadar sevecen olduğunu bilir.” Şans ya da tesadüf gibi şeylerin mevcut olmadığını farkında olduğu için Tanrının yaşamında gerçekleşen her şeyi iyilik için işlediğine inanır.

Yumuşak huyluluk aynı zamanda imanlının diğer kişiler ile olan ilişkisini de kapsar. Yumuşak huylu kişi bu ilişkilerde kendini geri planda tutar, kendi fikrinde ısrar etmez ve alçakgönüllüdür, asla kibirli değildir. Yumuşak huylu kişi terbiyeli davranan kişidir. Yanlış bir şey söylediği ya da yaptığı zaman, “özür dilerim, lütfen beni affet” diyerek kibir karşısında zafer kazanmış kişidir. İtibarını kaybetmektense öz saygısını kaybetmeyi tercih eder. Doğruyu yaptığı için acı çektiği zaman, karşılık vermeyi aklına bile getirmeden bu duruma sabır ile katlanır. Yalan yere suçlandığı zaman, kendini savunmaz. Trench’in de söylemiş olduğu gibi, yumuşak huylu kişi diğer kişiler kendisini incittiği ve ona hakaret ettikleri zaman, Tanrının bu durumlara kendisini terbiye etmek ve arıtmak amacı ile izin verdiğini düşünür.

Biri yumuşak huylu bir kişiyi şöyle tanımlamıştır: “Tanrının isteğini güceniklik duymadan kabul eden ve içsel gücü sayesinde nazik ve yumuşak olmayı başarabilen ve Tanrının mükemmel kontrolü altında olan kişi.” Bir kilise cemiyetinin üyesi, Dr. Alexander Whyte’a toplulukta bulunan birinin imansız biri olarak kınandığını söylediği zaman, Dr. Whyte çok kızdı. Aynı kişi, bu iddiada bulunan cemiyet üyesinin aynı zamanda Dr. Whyte’in da gerçek bir imanlı olmadığını söylediğini sözlerine ekledi. Dr. Whyte ona şu karşılığı verdi:” Lütfen hemen bürodan ayrıl ki, ben tek başıma kalabileyim ve Rabbin önünde yüreğimi sınavabileyim.” İŞTE BU yumuşak huylu olmaktır.

Hepimiz “yumuşak huylu ve yüreği alçakgönüllü Olan’ın boyunduruğunu takınmaya çağrıldık. Bunu yaptığımız zaman, canlarımız huzur bulur ve yeryüzünü nihai olarak miras alırız.

10 Mart

“Ruhun ürünü özdenetimdir..” (Galatyalılar 5:23)

Ruhun bu son ürünü, “kendine hakim olma” ifadesi ile de belirtilir. Kendine hakim olma, özellikle sarhoş eden içkilerin kullanımı ile ilgili olarak anlam kazanmıştır. Özdenetim, yaşamın her alanındaki itidalli düşünceyi ya da kendini geri tutmayı ifade eder.

İmanlı, Kutsal Ruhun gücü ile düşünce yaşamı, yiyecek ve içeceği duyduğu ihtiyaç, konuşması, cinsel yaşamı, mizacı ve Tanrının ona vermiş olduğu her diğer gücü uygulamak için muktedir kılınmıştır. Herhangi bir tutku ya da arzu tarafından tutsak edilmesi gerekmez.

Pavlus Korintlilere’e, yarışa katılan her atletin kendisini her yönden denetlediğini yazar (1.Korintliler 9:25). Pavlus’un kendisi hiçbir şeye tutsak olmayacağı konusunda kararlı idi (1.Korintliler 6:12) ve bu yüzden diğer kişilere vaaz ettikten sonra reddedilmemek için bedenini yumruklayıp onu köle etti. (Bakınız 1. Korintliler 9:27)

Terbiye edilmiş Hıristiyan aşırı yemekten sakınır. Eğer kahve, çay ya da kola onu tutsak etti ise, bu alışkanlığı tekme ile kovar. Tütünün herhangi bir türünün kendisine efendilik etmesini reddeder. Doktor tarafından reçete ile yazılmış olan ilaçlar dışındaki yatıştırıcı, uyku hapi ya da diğer kimyevi ilaçları kullanmaktan özenle sakınır. Uyku uyumak için verilen zamanı kontrol altında tutar. Eğer şehvet sorunu tarafından rahatsız ediliyor ise, saf olmayan düşünceleri kovmayı öğrenir ve temiz bir düşünce yaşamı üzerinde odaklanır ve yapıcı eylemler ile meşgul olur. Her tür bağımlılık ya da yerleşmiş günah onun için fethedilmesi gereken bir Golyat’tır.

Hıristiyanlardan genellikle belirli bir alışkanlıktan vazgeçemedikleri için şikayetler işitiriz. Bu tür bir yenilgi başarısızlığı garantiler. Başka bir deyişle böyle bir durum, Kutsal Ruhun ihtiyaç duyulan zaferi sağlayamayacağı anlamına gelir. Gerçek şudur ki, Kutsal Ruha sahip olmayan yeniden doğmamış kişiler sigara ya da içki içmeyi ya da kumar oynamayı ya da küfretmeyi terk edebilirler. Hıristiyanların, içlerinde konut kurmuş olan Kutsal Ruh aracılığı ile tüm bu bağımlılıklardan kolayca kurtulmaları daha kolay olması gerekmez mi!

Özdenetim, Ruhun diğer ürünleri gibi, doğaüstüdür. Özdenetim imanlılara diğer kişilerin ulaşamayacağı yollar ile kendi üzerlerinde disiplin uygulamalarını sağlar.

“Senden davacı olan ile daha yolda iken çabucak anlaş. Yoksa o seni yargıca, yargıç da gardiyana teslim edebilir; sonunda da hapse atılabilirsin.” (Matta 5:25)

Bu bölümden yüzeysel olarak öğrendiğimiz derslerden biri, Hıristiyanların dava ile ilgili konulara karışmak için eğilim göstermemeleri gerektiğidir. Üzüntüler ve uğranan zararlar konusunda hakkını almak için mahkemeye koşmak doğal bir karşılıktır. Ancak imanlı doğal tepkilerden daha yüksek ilkeler tarafından rehberlik alır. Tanrının isteği genellikle doğanın mizacına göre daha kestirme yoldan gider ve ondan üstündür.

Günümüzdeki yasal mahkemeler kaza iddiaları, kötülüğe karşı açılmış davalar, boşanma davaları ve miras haklarını arama gibi konular ile dolup taşmaktadır. Pek çok olayda kişiler çabuk zengin olmayı umarak avukata koşarlar. Ama Hıristiyan sorunları, yasanın süreçleri aracılığı ile değil, sevginin gücü aracılığı ile halletmelidir. Birinin söylemiş olduğu gibi: “Eğer yasal yollara başvurmayı tercih edersen, o zaman yasal yollar seni teslim alırlar ve son kuruşuna kadar harcamak zorunda kalırsın.”

Kazanacağı kesin olan tek kişi avukattır; onun ücreti garantilenmiştir. Bir karikatürde bu süreç şöyle resmedilir. Bir davacı bir ineğin başını çekmektedir, davalı ise ineğin kuyruğunu çeker ve avukat ise ineğin sütünü sağlar.

1.Korintliler 6.bölümde Hıristiyanlara, diğer Hıristiyanlara karşı dava açmaları kesinlikle yasaklanır. Çözülemeyen sorunları kilisedeki bazı bilge kişilere götürmeleri doğru olur. Ama bunun dahi ötesinde, bu dünyanın sisteminin yargıçlarının önündeki yasalara başvurmaktansa, kendilerine yanlış yapılmasına ve aldatılmaya istekli olmaları daha doğrudur. Aklıma gelmişken söyleyeyim, böyle yapmak, imanlı eşleri kapsayan tüm boşanma davalarını ortadan kaldırabilir.

Ama bir imanlı ve bir imansız arasındaki davalar için ne söylenebilir? Hıristiyan'ın haklarını koruması gerekmez mi? Yanıt şudur: Mesih'in bir kişinin yaşamında bir farklılık yarattığını göstermek için Hıristiyan'ın haklarından vazgeçmesi daha iyidir. Kendisine haksızlık eden bir kişiye karşı dava açmak tanrısal yaşam gerektirmez. Ama davayı Tanrının eline bırakmak ve bu durumu Mesih'in kurtaran ve değiştiren gücüne tanıklık etmesi için kullanmak tanrısal yaşam gerektirir. Hıristiyan, elinden geldiğince tüm insanlar ile barış içinde yaşamaya gayret etmelidir (Romalılar 12:18)

“Bir adam, kendisi ve komşusu arasında bir çit inşa etmeye başladı. Komşu adama geldi ve ona şöyle dedi: ‘Sen bu araziyi satın aldığın zaman, bu arazi ile birlikte bir mahkeme davası da satın aldın. Bu çit benim arazimde iki buçuk metre uzunluğunda olacak.’ Adam ona şu yanıtı verdi: ‘Yanımda iyi bir komşu olacağını her zaman biliyordum. Sana bu konudaki önerimi söyleyeyim: çitin nereye kadar gideceğini sen düşün ve çiti inşa et, faturayı da bana yolla, masrafını ben öderim.’ Çit hiçbir zaman inşa edilmedi. İhtiyaç kalmadı!” (E.Stanley Jones).

12 Mart

“Size doğrusunu söyleyeyim, bu en basit kardeşlerimden biri için yaptığınızı, benim için yapmış oldunuz.” (Matta 25:40)

Burada hem ödüllendiren bir teşvik hem de öğretici bir uyarı bulunmaktadır. Mesih’in kardeşlerinden birine her ne yapar isek, bu yaptığımız Mesih’in Kendisine yapılmış sayılır. Her gün imanlı bir kardeşimize nazik davranarak Rab İsa’ya nezaket göstermiş oluruz. Tanrı halkına konukseverlik sunduğumuz zaman, Rab İsa’yı evlerimizde ağırlamış gibi oluruz. Eğer Tanrı halkına en iyi yatak odamızı verirsek, bu odayı Rab İsa’ya vermiş oluruz.

Eğer Rab İsa kralların Kralı ve rablerin Rabbi olarak gelmiş olsa idi, o zaman herkes Kurtarıcı için elinden gelen her şeyi yapma konusunda hızlı davranırdı. Ama Rab İsa kapımıza genellikle çok alçakgönüllü bir görünüm içinde gelir ve zaten bizim denenmemize neden olan durum da budur. O’nun en basit kardeşlerine davranış şeklimiz, O’na davranış şeklimiz demektir.

Tanrısayar yaşlı bir vaiz kutsallar ile Söz’ü paylaşma amacı ile bir topluluğu ziyaret etti. Bu vaizin kişisel bir karizması yoktu ve dinamik bir kürsü konuşmacısının tarzına da sahip değildi. Ama Tanrının bir hizmetkârı idi ve Rab’den aldığı ve topluluğa aktaracağı bir mesajı vardı. Kilise ihtiyarları ondan toplantılar için kalmasını istemeyeceklerini bildirdiler ve ona siyahların yaşadığı bir kenar mahalledeki toplantıya gitmesini önerdiler. O da söyleneni yaptı ve gittiği toplantıdaki kardeşler tarafından sıcak bir sevgi ile karşılandı. Toplantılarının devam ettiği o hafta sırasında, yaşlı vaiz bir kalp krizi geçirdi ve öldü. Rab sanki kibar kişilerin bulunduğu revaç gören topluluktaki kardeşlere şunu söylemek istiyordu: “Siz onu istememiş olabilirsiniz, ama ben istemiştim. Onu reddetmek ile Beni reddetmiş oldunuz.”

Edwin Markham, “Büyük Konuk Nasıl Geldi” adlı şiirinde, Rabbin kendisini ziyaret ettiğini hayal ederek özenli hazırlıklar yapan yaşlı bir ayakkabı tamircisinden söz eder. Rab onu ziyarete hiç bir zaman gelmedi. Ama kapısına bir dilenci geldiği zaman ayakkabı tamircisi ona ayakkabı verdi. Yaşlı bir hanım geldiği zaman onun dinlenmesini sağladı ve ona yiyecek verdi. Kaybolmuş bir çocuk geldiği zaman, ayakkabı tamircisi onu annesine geri götürdü.

Sonra sessizlik içinde yumuşak bir ses duydu:

Yüreğini kaldır, çünkü ben sözümü tuttum.

Senin dostane kapına üç kez geldim;

Gölgem üç kez senin evindeydi.

Yaralı ayakları olan dilenci Ben’dim, yiyecek verdiğin kadın Ben’dim,

Yolda kaybolmuş, evini arayan çocuk Ben’dim.

“İşittiklerinize dikkat edin.” (Markos 4:24)

Rab İsa duyduklarımıza dikkat etmemiz konusunda bizi uyarır. Kulak kapımızdan içeri nelerin gireceğini kontrol etmekten biz sorumluyuz ve aynı şekilde işittiklerimizi uygun şekilde kullanmaktan da yine bizler sorumluyuz.

Yanlış olduğu aşikar olan şeyi dinlemememiz gerekir. Mezhepler, propagandalarını çok yüksek ses ile haykırırlar. Her zaman dinlemeye istekli olan birini ararlar. Yuhanna, mezhep yanlısı olan kişileri evimize sokmamamız ve hatta onlara selam dahi vermememiz gerektiğini söyler. Mezhep yanlısı kişiler Mesih’e karşıdırlar.

Aldatıcı bir şekilde altüst eden şeyi dinlememiz yanlıştır. Kolejler, üniversiteler ve seminerlerdeki genç insanlar her gün genellikle Tanrının Sözü ile ilgili bir kuşku ve inkarlar engeli ile karşılaşır. Mucizelere karşı konuşmalar işitirler, Rab İsa’ya sahte övgülerin sunulması ile yüz yüze gelirler ve Kutsal Yazılardaki sade anlamın sulandırıldığını görürler. Oturup yıkıcı öğretiler dinlemek ve bundan etkilenmemek imkansızdır. Öğrencinin imanı mahvolmasa bile zihni kirlenir. “İnsan koynuna ateş alır da giysisi yanmaz mı? Korlar üzerinde yürür de ayakları kavrulmaz mı?” (Süleyman’ın Özdeyişleri 6:27,28) Aşikar yanıt, ‘Hayır’dır.

Saf olmayan ya da imalı sözü dinlemememiz gerekir. Bu günün toplumundaki kirliliğin en kötü şekli, zihin kirliliğidir. Pek çok gazeteyi, dergiyi, kitabı, radyoyu ve televizyon programlarını, filmleri ve insan sohbetlerini tanımlayan tek bir sözcük vardır: iğrenç. Hıristiyan sürekli olarak bunlara maruz kaldığı için günahın günahlılığı duyumunu kaybetme tehlikesi içindedir. Ve tek tehlike yalnızca bu değildir! Zihinlerimize kötü ve imalı sözlerden oluşan öyküleri kabul ettiğimiz zaman, en kutsal anlarımız sırasında gelip bizi rahatsız edecek bir yol bulmuş olurlar.

Zihinlerimizi değersiz ya da önemsiz şeyler ile doldurmamamız gerekir. Yaşam gereğinden fazla kısıdır ve görev bu konuda yeterinden fazla acildir. “Bizimki gibi bir dünyada her şeyin içten olması gerekir.”

Tanrının Sözüne işitme konusunda özenli davranmamız kesinlikle gereklidir. Zihnimizi Tanrının Sözü ile ne kadar çok doldurur ve onun kutsal buyruklarına ne kadar çok itaat eder isek, o kadar çok Tanrının düşünceleri ile düşüneceğiz ve çevremizdeki ahlak kirliliğinden o kadar çok uzaklaşmış olacağız.

14 Mart

“Nasıl dinlediðinize dikkat edin.” (Luka 8:18)

Hıristiyan yaşamında yalnızca ne işittiðimize değil, ama nasıl işittiðimize dair bir soru da vardır.

Tanrının Sözü'nü kayıtsız bir tutum ile işitmek de mümkündür. Kutsal Kitap'ı, bu kitapta Gücü Her Şeye Yeten Tanrının bize konuştuğu gerçeği ile ilgilenmeden başka herhangi bir kitabı okumuş gibi okuyabiliriz.

Tanrının Sözü'nü eleştiren bir tutum içinde dinleyebiliriz. O zaman insan zekasını Kutsal Yazılardan üstün tutmuş oluruz. Kutsal Kitap'ın bizi yargılamasına izin vermek yerine Kutsal Kitap'ı yargılamaya kalkışmış oluruz.

Tanrının sözünü isyankar bir tutum ile dinleyebiliriz. Öğrenciliğin katı talepleri ya da kadınların boyun eğmeleri ve başlarını örtmeleri gerektiği hakkındaki konular ile ilgili bölümlere geldiğimiz zaman, kızar ve itaat etmeyi tamamen reddederiz.

Yakup kitabındaki kişi gibi sözü unutanlardan olabiliriz: “Sözün dinleyicisi olup da uygulayıcısı olmayan kişi, aynada kendi doğal yüzüne bakan kişiye benzer. Kendini görür, sonra gider ve nasıl bir kişi olduğunu unuttur.” (Yakup 1:23,24)

Belki de en çok görülen grup, bu umursamaz dinleyicilerdir. Bu kişiler Sözü öylesine çok duymuşlardır ki, Söze karşı duyarsızlaşmışlardır. Bir vaazı mekanik olarak dinlerler. Vaaz can sıkıcı bir rutine dönüşmüştür. Bu kişilerin kulakları yorulmuş ve bitkin hale gelmiştir. “Bana daha önce duymamış olduğum ne söyleyebilirsin?” şeklinde bir tutum içindedirler.

Tanrı Sözü'nü dinlediðimize itaat etmeden ne kadar çok dinler isek, giderek o kadar çok sağır hale geliriz. İşitmeyi reddettiğimiz takdirde işitme kapasitemizi kaybederiz.

Dinlemenin en iyi şekli saygı ile, itaat ederek ve ciddi bir tutum içinde dinlemektir. Bizden başka hiç kimse yerine getirmiyor olsa dahi, Kutsal Kitap'a söylediğini yapmaya kararlı olarak yaklaşmamız gerekir. Bilge kişi, Sözü yalnızca işiten değil ama aynı zamanda yerine de getirendir. Tanrı, Sözü'nden titreyen kişileri aramaktadır (Yeşaya 66:2).

Pavlus Selanikliler'e öğütte bulundu, çünkü onlar Sözü işittikleri zaman, onu “insan sözü olarak değil, gerçekte olduğu gibi, Tanrı sözü olarak benimsediler” (1.Selanikliler 2:13). Bizler de aynı şekilde işittiklerimize dikkat etmeliyiz.

“Canını kurtarmak isteyen onu yitirecek, canını Benim uğruna yitiren ise onu kazanacaktır.”

(Luka 9:24)

Biz imanlıların temelde yaşamlarımız ile ilgili sahip olabileceğimiz iki tür tutum bulunur. Ya yaşamımızı kurtarmaya çalışır ya da onu Mesih’in uğruna amaca sahip bir şekilde kaybedebiliriz.

Doğal tutum yaşamımızı kurtarmaya çalışmaktır. Benlik merkezli bir yaşam sürebilir, kendimizi çaba ve rahatsızlıklardan korumaya çalışabiliriz. Kendimizi şoklardan korumak, kayıplara karşı güvenlikte tutmak ve rahatsızlığın her türünden sakınmak için özenli planlar yapabiliriz. Evimiz, ön tarafına “Giriş yasaktır” levhaları konulan özel bir mülk haline gelir. Evimiz yalnızca ailemiz içindir – diğer kişilere en az düzeyde konukseverlik gösterilir. Kararlarımız, durumların bizi nasıl etkileyeceği temel alınarak verilir hale gelmiştir. Eğer diğer kişiler planlarımızı bozar ya da bu planlara pek çok iş dahil ederler ise ya da başkalarına yardım etmek için vakıflar kurulmasını talep ederler ise, o zaman kabul etmez ve geri çekiliriz. Kişisel sağlığımıza büyük bir dikkat ile adanmaya eğilimli hale geliriz, bizim için uykusuz gecelere neden olabilecek herhangi bir hizmeti reddederiz, fiziksel risk almamak için hastalık ya da ölüm ile temas kurmayı reddederiz. Aynı zamanda çevremizdeki kişilerin ihtiyaçlarından çok kendi kişisel görünümümüze daha büyük bir ayrıcalık da tanırız. Kısaca, eğer Rab gelmez ise, bir kaç yıl sonra solucanlar tarafından yenecek olan bedenimize özen göstermek için yaşar hale geliriz.

Yaşamımızı kurtarmak için çaba gösterdiğimiz zaman, onu kaybederiz. Bencil bir varoluşun bütün sefaletlerinin acısını çeker ve diğer kişiler için yaşamının sağladığı tüm bereketlerden yoksun kalırız.

Buradaki seçenek, yaşamımızı Mesih uğruna gözden çıkarmaktır. Bu seçenek bir hizmet ve fedakarlık yaşamıdır. Gereksiz riskler almadan ya da şehitliği davet etmeden tüm bedellere göze alarak yaşamamız gerektiği düşüncesi ile görevden ayrılmayız. “canımızı ve bedenimizi Tanrı için feda etmek ve onları gömmek” eylemimizin bir anlamı vardır. O’nun uğruna harcamayı ve harcanmayı en büyük sevincimizi sayarız. Evimiz açıktır, sahip olduklarımızı ve zamanımızı ihtiyaç içinde olanlar ile paylaşmaya hazırız.

Mesih ve diğer kişiler uğruna yaşamlarımızı bu şekilde ortaya dökmek ile gerçek yaşam olan yaşamı bulmuş oluruz. Yaşamlarımızı kaybetmek ile, aslında yaşamlarımızı kurtarmış oluruz.

16 Mart

“Size şunu söyleyeyim, kimde var ise, ona daha çok verilecek. Ama kimde yok ise, kendisinde olan da elinden alınacak.” (Luka 19:26)

Bu ayetin başlangıcındaki “var” sözcüğü, yalnızca mal mülkten daha fazlasını ifade eder. Bu sözcükte, bize öğretilmiş olanın ve bize verilmiş olanın kullanımı ile ilgili düşünce mevcuttur. Başka bir deyişle, önemli olan neye sahip olduğumuz değil, bize verilmiş olan ile ne yaptığımızdır.

O zaman burada Kutsal Kitap’ı çalışan bizler için büyük bir ilke yer alır. Almış olduğumuz ışığı izlediğimiz zaman, Tanrı bize daha çok ışık sağlar. Hıristiyan yaşamında en büyük ilerlemeyi gösteren kişi, çevresinde aynı şekilde hareket eden hiç kimse görmese bile, Kutsal Kitap’ın söylediğini yapmaya kararlıdır. Başka bir deyişle bu konu, kişinin zihinsel yeteneği ile ilgili bir konu değildir. Gerçekten önemli olan şey onun itaat etmesidir. Kutsal Yazılar, içlerinde barındırdıkları hazineleri itaatkar bir yüreğe hemen açarlar. “rabbi tanıyalım, Rabbi tanımaya gayret edelim” (6:3) diyen Hoşea doğru söylemiştir. Bize öğretileni ne kadar çok uygular isek, Rabbini bize yapacağı açıklamalar o kadar çok olacaktır. Bilgiye uygulama eklendiği zaman, bilgi çoğalır. Uygulaması yapılmayan bilgi çürüyüp kokacaktır.

Aynı ilke, armağanlarımız ve yeteneklerimiz için de geçerlidir. Beş talantı alan ve hemen gidip bu parayı işleterek on talant haline getiren kişiye on kent üzerinde yönetici olma yetkisi verildi ve elindeki talant ile beş talant daha kazanan kişi beş kent üzerine yönetici yapıldı (Matta 25:16-19).

Bu ayetler gösteriyor ki, sorumluluklarımızı uygun bir şekilde yüklediğimiz zaman, daha büyük ayrıcalıklar ve sorumluluklar ile ödüllendiriliriz. Talantını işletmeyen kişi, onu kaybetti. Bu nedenle, sahip olduklarını Rab uğruna kullanmayı reddedenler, sonunda talantlarını kullanma yeteneklerini kaybederler, bu nedenle, “eğer kullanmazsanız, kaybedersiniz.”

Bedenin bir bölümünü kullanmakta başarısız olduğumuz zaman, bedenin dumura uğrayıp zarar gördüğünü biliriz. Normal gelişmenin gerçekleşmesi ancak sürekli kullanım ile mümkün olur. Ruhsal yaşam için de aynı şey geçerlidir. Eğer korkaklık ya da tembellik nedeni ile armağanımızı gömer isek, çok geçmeden Tanrının bizi rafa kaldırdığını ve bizim yerimize başka kişiler aracılığı ile çalışmaya başladığını görürüz.

Bu yüzden Kutsal Kitap’ın buyruklarına itaat etmemiz, vaatlere sahip çıkmamız ve Tanrının bize vermiş olduğu her armağanı kullanmamız çok büyük önem taşır.

“At ya da katır gibi anlayışsız olmayın.” (Mezmun 32:9)

Bana göre, at ve katır, Rabbin rehberliğini aradığımız zaman, sahip olabileceğimiz iki yanlış tutumu resmeden örnekler gibidirler. At önde olmak, katır ise arkada kalmak ister. At sabırsız, heyecanlı ve yerinde duramayan bir hayvandır; katır ise, inatçıdır, söz dinlemez ve tembeldir. Mezmur yazarı her iki hayvanın da anlayışlarının olmadığını söyler. Her ikisinin de gem ve dizgin ile kontrol edilmeleri gerekir, aksi takdirde efendilerinin yanına yaklaşmayacaklardır.

Tanrının arzusu, O'nun yönlendirişine duyarlı olmamız, O isteğinin ne olduğunu gösterdiği zaman, kendi bilgeliğimiz ile öne çıkmamız ya da geride kalmamızdır.

Aşağıda bu konuya yardımcı olacağını düşündüğümüz bir kaç kurala yer veriyoruz:

Tanrının, bize verdiği yönü, iki ya da üç tanığın ağzından onaylamasını isteyin. Tanrı, “Söylenen her söz iki ya da üç tanığın sözü ile doğrulansın.” (Matta 18:16) Bu tanıklar, Kutsal Yazılardaki bir ayet, diğer Hıristiyanların öğüdü ve koşulların bir noktada harika bir şekilde birleşmeleri gibi durumlar ile ortaya çıkabilir ve bize konuşabilirler. Eğer O'nun isteği ile ilgili iki ya üç kesin ima alırsanız, o zaman hiç bir kuşkunuz ya da korkunuz kalmayacaktır.

Eğer Tanrının rehberliğini arıyor iseniz ve bu rehberlik gelmiyor ise, o zaman Tanrının size verdiği rehberlik, bulunduğunuz yerde durmanızdır. “Gitmek ile ilgili karanlık, kalmak ile ilgili ışıktır.”

Rehberliğin çok net hale gelmesi için bekleyin, öyle ki, bu rehberliği reddetmek, kesin itaatsizlik haline gelsin. İsrailoğullarına bulut ve ateş sütunu hareket edene kadar harekete geçmeleri yasaklanmıştı. Kendi düşüncelerinin ürünü olan bir mantık ile bağımsız hareket etme eylemlerine bahane bulamazlardı. Onların sorumluluğu bulut harekete geçtiği zaman hareket etmeleri idi – daha erken ya da daha geç değil.

Sonunda, Mesih'in esenliği yüreklerinizde hakem olsun. Bu sözler, Koloseliler 3:15 ayetinin özgür bir çevirisidirler. Şu anlama gelirler: Tanrı gerçekten yön veriyor ise o zaman herhangi bir yol ile değil, yalnızca doğru yol ile ilgili esenliğe sahip olmamız için zihinlerimizi ve yüreklerimizi de benzer şekilde etkileyecektir.

Eğer tanrısal isteği bilmek için çok istekli isek ve bu isteğe hemen itaat edecek isek, o zaman Tanrının gem ve dizginine ihtiyaç duyulmayacaktır.

18 Mart

“Yalnız kendinizin değil, başkalarının yararını da gözetin.” (Filipeliler 2:4)

Filipeliler 2. Bölümde yer alan anahtar sözcük, “başkaları” sözcüğüdür. Rab İsa başkaları için yaşadı. Pavlus başkaları için yaşadı. Timoteos başkaları için yaşadı. Efafroditus, başkaları için yaşadı. Bizler de başkaları için yaşamalıyız.

Bize böyle yaşamamız, bu yalnızca doğru olduğu için değil, ama aynı zamanda bizim için de yararlı olduğu içindir. Eğer bazen başkaları için yaşamanın bedeli büyük ise, o zaman böyle yapmanın bedeli de daha ağır olur.

Toplumumuz yalnızca kendilerini ilgilendiren şeyler için yaşayan insanlar ile doludur. Diğer kişilere hizmet ederek dolu bir zaman geçirmek yerine evde canları sıkılarak otururlar. En küçük bir ağrı ya da sızı onları düşündürür ve çok geçmeden hastalık hastası kişiler haline gelirler. Yalnızlıkları içinde hiç kimsenin kendileri ile ilgilenmediklerinden şikayet eder ve kendilerine acıma çamuru içinde yuvarlanırlar. Kendileri hakkında düşünmek için ne kadar çok zamanları olur ise, o kadar çok bunalırlar. Yaşam, onlar için karanlığın büyük bir iç gözlem dehşeti haline gelir. Çok geçmeden doktora gitmeye başlarlar ve benlik merkezli olmaktan kaynaklanan rahatsızlıklarını asla tedavi edemeyecek olan çok sayıda haplar yutarlar. Sonra da sık sık bir psikiyatristin sofasına uzanır ve yaşamlarındaki can sıkıntısı ve bezginlikten kurtulmak için çözüm arayıp rahatlamaya çalışırlar.

Bu tür insanlar için en iyi tedavi, diğer kişilere sunacakları bir hizmet yaşamıdır. Eve kapanmış yaşlı ve hastalar ziyaret edilmeyi beklerler. Bir dosta ihtiyaç duyan yalnız kişiler vardır. Gönüllü yardımcılardan hoşnut olacak olan hastaneler mevcuttur. Bir mektup ya da kart ile teşvik edilerek sevindirilecek kişiler çoktur. Yuvalarından gelecek haberler ile sevinecek hizmetliler vardır. Kurtarılacak canlar ve öğretilecek imanlılar doludur. Özetleyecek olur isek, hiç kimsenin canının sıkılması için bir bahanesi yoktur. Kişinin yaşamını üretken eylemler ile doldurması için yapılacak yeterince çok iş mevcuttur. Ve başkaları için yaşama sürecinde dostluk çevremizi genişletir, kendi yaşamlarımızı daha ilginç hale getirir ve doyuma ulaşır ve tatmin buluruz. P. M.Derham şöyle der: “Başkaları için şefkat ile dolu bir yürek kendi üzüntülerinin içine dalıp kalamaz ve kendisine acıyarak kendisini zehirlememiş olur.”

Başkaları, evet Rab, başkaları,

Benim düsturum bu olsun.

Başkaları için yaşamama yardım et ki,

Ben de Senin gibi yaşayabileyim.

“Rabbin meleği, ‘Meroz kentini lanetleyin’ dedi. ‘Halkına lanetler yağdırın, çünkü Rabbin yardımına, zorbalara karşı Rabbin yardımına koşmadılar.’” (Hakimler 5:23)

Debora’nın ezgisi, İsrail ordusu Kenanlılar ile savaşırken, zor durumda olmasına rağmen Meroz yan tarafta durup beklediği için üzerine gelen lanetten söz eder. Ruben oymağının bölükleri büyük bir kararsızlık içinde idiler; niyetleri iyi idi, ama ağıllarından hiç bir zaman ayrılmadılar. Gilat, Aşer ve Dan oymakları konuya müdahale etmedikleri için, Debora’nın ezgisinde kendilerinden, onurlandırıcı sözler ile bahsedilmedi.

Dante şöyle demiştir: “Cehennemdeki en kızgın yerler büyük ahlak krizleri dönemlerinde yansız kalan kişiler için hazırlanmıştır.”

Aynı duygular Süleyman’ın Özdeyişleri kitabında da yansıtılırlar. Orada şu sözleri okuruz: “Ölüm tehlikesi içinde olanları kurtar, ölmek üzere olanları esirge. ‘İşte bunu bilmiyordum desen de, insanın yüreğindeki bilen sezmez mi? Senin canını koruyan anlamaz mı? Ödetmez mi herkese yaptığını?’” (Süleyman’ın Özdeyişleri 24:11,12) Kidner şu yorumda bulunur: “Kötü koşullarda yalvaran gerçek çoban değil, kiralık çobandır (10), umutsuz görevlerde (10) ve bağışlanabilir cehalette (12) mazeret gösteren kiralık çobandır; sevgi böyle kolayca susturulamaz- hele Tanrının sevgisi hiç susturulamaz.”

Ülkemizi Yahudilere karşı büyük bir düşmanlık dalgası kaplasa idi, Yahudiler toplama kamplarına, gaz odalarına ve fırınlara gönderilseler idi, o zaman ne yapardık? Onları korumak için kendi yaşamlarımızı riske atar mıydık?

Ya da Hıristiyan kardeşlerimizden bazıları zulüm görseler idi, ve eğer onları korumak konusunda bir yasak konmuş olsa idi, onları evlerimize alıp saklar mıydık? Ne yapardık?

Ya da belki daha az kahramanca ama çağımıza daha uygun bir durumu ele alalım. Bir Hıristiyan organizasyonunun müdürü olduğunuzu varsayın; sadık bir eleman zengin ve etkin olan bir başka müdürün huysuzluğunu tatmin etmek için işten çıkartılacak ve bu konu toplantıda ivedi bir karar verilerek kesin hale getirilecek. Son oy atıldığı zaman, eliniz kolunuz bağlı durarak sessiz mi kalacaksınız?

Bir an için İsa yargılandığı zaman, bizim de orada Sanhedrin kurulunda ya da İsa çarmıha gerildiği zaman çarmıhın dibinde olduğumuzu varsayalım. Yansız mı kalırdık yoksa kendimizi O’nunla özdeşleştirir miydik?

“Sessiz kalmak her zaman altın değerinde değildir; bazen yalnızca sarı bir renkten ibarettir.”

20 Mart

“Sana karşı günah işledim.” (Luka 15:21)

Baba, ancak kaybolan oğul pişman olup geri döndüğü zaman, onu karşılamaya çıktı, boynuna atıldı ve onu öptü. Tövbe gerçekleşmeden önce, bağışlama sunmak doğru olmazdı. Kutsal Yazılardaki ilke, “Tövbe eder ise, onu bağışlayın” dır. (Luka 17:3)

Kaybolan oğul uzak ülkede iken, babanın ona yardım gönderdiğine dair bir kayıt hiç bir yerde yoktur. Aslında böyle yapılmış olsa idi, o zaman Tanrının bu isyankarın yaşamındaki işine engel konmuş olurdu. Rabbin hedefi, kaybolan oğlun pişman olması idi. Baba, oğlunun gücünün sonuna gelmesi gerektiğini biliyordu, çünkü kaybolan oğul dibe vurmadığı takdirde asla yukarı çıkamayacaktı. Ne kadar çabuk çaresiz kalır ise, kırılmaya o kadar çabuk hazır olacak idi. Bu nedenle, babanın oğlunu Rabbin eline bırakması ve onun yüreğinde gelişecek olan tövbeyi beklemesi gerekiyordu.

Bu, anne ve babaların yapmaları gereken en zor şeylerden biridir. Bu durum özellikle anneler için çok zordur. Baş kaldıran oğul ya da kızlarını Rabbin göndermiş olduğu her acil durumdan çekip çıkarmaya çalışmak doğal bir eğilimdir. Ancak anne ve babalar böyle davranmak ile ancak Rabbin tasarılarını engellemiş ve sevdikleri kişinin çektiği acıyı uzatmış olurlar.

Spurgeon bir kez şöyle demiştir: “Hata yapan kişilere gösterilecek olan en gerçek sevgi, onlara hatalarında arkadaşlık etmemek, ama her konuda Rab İsa’ya sadık kalmaktır.” Kötülük yapan bir kişiye düşkünlük göstermek, sevgi değildir. Gerçek sevgi, kişiyi Rabbin eline bırakır ve şöyle dua eder: “Rab, onu yenile, bedeli ne olursa olsun onu yenile!”

Davut’un yaptığı en büyük hatalardan bir tanesi Avşalom’un yüreğinde herhangi bir şekilde bir tövbe oluşmadan önce onu geri getirmiş olmasıdır. Avşalom çok geçmeden halkı yanına çekerek birçok yüreği kazandı ve babasına karşı bir suikast düzenledi. Sonunda babasını Yeruşalim’den attı ve onun yerine geçerek kral oldu. Avşalom ordusu ile birlikte babasını yok etmek için yola çıktığı zaman bile, Davut, adamlarına Avşalom’un canını esirgemeleri için buyruk verdi. Ama Yoav, Davut’un düşündüğünden daha iyisini düşündü ve Avşalom’u öldürdü.

Tanrının oğullarını ya da kızlarını yenilemek için yaptığı plana katlanmak için istekli olan anne ve babalar kendilerini daha büyük bir üzüntüden esirgemiş olurlar.

“İnsanların gazabı bile sana övgüler doğuruyor, gazabından kurtulanları çevrene topluyorsun.”
(Mezmur 76:10)

İnsanlık tarihinin en büyüleyici özelliklerinden biri, Tanrının insan gazabını, O'na sunulan övgüler haline dönüştürme şeklidir. İlk günaha düşüşten bu yana insanoğlu tanrıya karşı, O'nun halkına karşı ve O'nun davasına karşı yumruk sıkıp sallamıştır. Tanrı bu davranışı anında gazap göstererek yargılamak yerine, duruma müdahale etmemiş, aksine bu durumu Kendi adını yüceltmek ve Halkına bereket vermek için kullanmıştır.

Kendi kardeşlerine karşı kötülük tasarlayan bir grup adam onu Mısır'a götürecek olan köle tüccarlarına sattılar. Tanrı ise onu bulunduğu ülkede ikinci güç haline yüceltti ve halkına kurtarıcı yaptı. Yusuf daha sonra kardeşlerine şunu hatırlattı: “Siz bana kötülük düşündünüz, ama Tanrı o kötülüğü iyiliğe çevirdi.” (Yaratılış 50:20)

Haman'ın Yahudilere karşı olan öfkesi kendisinin yıkımı ile sonuçlandı ve mahvetmek istediği kişilerin yüceltilmesine neden oldu.

Üç genç İbrani öylesine kızgın bir fırına atıldılar ki, onları fırına atan kişiler fırının ateşinden tükenerek öldüler. Ama İbranilerin kılına bile zarar gelmedi ve giysilerinin üzerine is kokusu bile sinmedi. Putperest kral bu olaydan sonra, Yahudilerin Tanrısına karşı tek bir söz bile söyleyecek olan her kişinin öldürüleceğini duyurdu.

Daniel göklerin Tanrısına dua ettiği için aslanların mağarasına atıldı. Ama onun mucizevi bir şekilde kurtarılışı, başka bir putperest kralın, Daniel'in Tanrısına saygı gösterilmesini talep eden bir buyruk çıkartması ile sonuçlandı.

Yeni Antlaşma dönemine gelecek olur isek, kiliseye yapılan zulüm müjdenin daha hızlı yayılması ile sonuçlandı. Stefanus'un şehit edilmesi, Pavlus'un tövbesinin tohumları bulunuyordu. Pavlus'un hapse atılması, Kutsal Kitap'a dört mektup eklenmesi gibi güzel bir sonuç üretti.

Daha sonra, John Hus'un külleri nehre atıldı ve kısa bir süre sonra nehrin aktığı her yerde müjdenin yayıldığı görüldü.

İnsanlar Kutsal Kitap'ı yırtarlar ve rüzgarın önünde sürüklenmesi için yere atarlar, ama biri bir sayfasını görüp alır, okur ve görkemli bir şekilde kurtulur. İnsanlar Mesih'in ikinci gelişi ile ilgili öğretilerle alay ederler ve böylece son günlerde alaycı, bilgisiz ve kararsız kişilerin ortaya çıkacağı ile ilgili bu peygamberliğin yerine gelmesine neden olurlar. (2.Petrus 3:3-4)

İşte bu şekilde Tanrı insanların gösterdiği gazabı Kendisine övgü haline getirir ve O'nu övmeyecek olan her duruma ise engel olur.

22 Mart

“Yürekten istemen iyi bir şey.” (1.Krallar 8:18)

Davut’un yüreğindeki en büyük arzulardan bir tanesi Yehova için Yeruslaim’de bir Tapınak inşa etmek idi. Rab ona Tapınağı inşa etmesi için izin verilmeyeceğine dair söz gönderdi, çünkü Davut bir savaşçı idi, ama Rab sözlerine şu önemli kelimeleri ekledi: “adına bir tapınak yapmayı yürekten istemen iyi bir şey” dedi. Bu ifadeden anladığımız göre, Tanrı, O’nun için duyduğumuz arzuları yerine getiremeyeceğimiz zaman, eylemimiz olmasa da arzumuzu hesaba katmaktadır.

Ancak başarısızlığımız sürüncemede bırakmamızdan ya da eylemsizliğimizden kaynaklandığı zaman, Tanrının düşüncesi yukarda belirttiğimizden farklı olacaktır. Burada yürekten istemek yeterli değildir. Her zaman söylendiği gibi cehennemin caddeleri iyi niyetler ile döşenmiştir.

Ancak Hıristiyan yaşamında Rabbi hoşnut etmemiz için bir şey yapmak istediğimiz zaman, bizim kontrolümüz dışındaki koşullar tarafından engellenen pek çok durum da söz konusudur. Örneğin tövbe etmiş genç biri, vaftiz olmak ister ama imansız annesi ve babası tarafından vaftiz edilmesi yasaklanır. Böyle bir durumda Tanrı, bu genç imanlı evinden ayrılıp anne ve babasına bağımlı olmadan O’na itaat edebileceği zamana kadar onun vaftiz edilmemesini vaftiz edilmiş sayar.

Bir Hıristiyan hanım yerel topluluğun tüm toplantılarına katılmayı arzu eder, ama sarhoş kocası onun evde kalması için ısrarcı davranır. Rab hem onun kocasına olan bağımlılığını hem de O’nun adı ile diğer kişiler ile bir araya gelmeyi arzu etmesini ödüllendirir.

Yaşlı bir kız kardeş diğer kişilerin bir Kutsal Kitap konferansında yemek hizmeti vermelerini izlerken ağladı. Yemek hizmeti vermek kendisi için yıllar boyunca büyük bir sevinç olmuş idi, ama şimdi fiziksel olarak bunu yapamayacak bir durumda idi. Tanrı açısından bu yaşlı kız kardeş, döktüğü gözyaşları için, diğer kişilerin verdikleri hizmet nedeni ile alacakları ödül kadar zengin bir ödül alacaktır.

Hizmet bölgelerinde görev yapmak için istekli olarak kendilerini sunan kişilerin sayısını kim bilebilir? Ama yine de hiç bir zaman oturdukları kentin dışına dahi çıkamamış olmalarına ne demeli? Tanrı bilir – ve tüm bu kutsal istekler Mesih’in yargı kürsüsünün önünde ödüllendirileceklerdir.

Bu ilke, aynı zamanda verme konusunda da geçerlidir. Daha şimdiden Rabbin işinde fedakarlıkta bulunarak yatırım yapmış olan ve bundan daha fazlasını da verebilmeyi arzu eden pek çok kişi mevcuttur. Gelecekte bir gün tanrısal hesap defteri onların daha fazlasını verdiklerini gösterecektir.

Hastalar, özürülüler, eve kapanmış olanlar ve yaşlılar ilk onura sahip yerlerden kesilip atılmamışlardır, çünkü “Tanrı merhameti sayesinde bizi yalnız başarılarımıza göre değil, kurduğumuz hayallere göre de yargılayacaktır.”

“Tanrım Rabbe karşılığını ödemedi yakmalık sunular sunmam.” (2.Samuel 24:24)

Davut’a, Rabbin vebayı durdurduğu yerde yakmalık sunu sunması buyrulduğu zaman, Aravna Davut’a, yakmalık sunu için öküzler ve odun için düvenler ile öküzlerin takımlarını sundu. Ama Davut bunları satın alma konusunda diretti. Rabbe karşılığını ödemediği bir şeyi sunmak istemiyordu.

Hıristiyan olmak için hiç bir bedel ödenmesi gerekmediğini biliyoruz, ama aynı zamanda içten bir öğrencilik yaşamının çok fazla şeye mal olması gerektiğini de biliyoruz. “Hiç bir şey ödenmeyen bir dinin hiç bir değeri olmadığını biliyoruz.”

Adanmışlığımızın ölçüsüne çok sık olarak rahatlık, bedel ve refah ile ilgili düşünceler tarafından karar verilir. Evet, eğer yorgun değil isek ya da başımız ağrıyorsa ise, dua toplantısına gideceğiz. Evet, eğer saati dağlarda geçirilecek bir hafta sonu ile çatışmıyor ise Kutsal Kitap sınıfında öğreteceğiz.

İnsanların içinde dua etmek, bir tanıklıkta bulunmak ve müjdeyi vaaz etmek bizi gergin yapabilir – bu nedenle sessiz kalırız. Bitlenme ya da pirenlenme korkusu nedeni ile kurtarma hizmetinde görev almak için arzu duymayız. Hizmet alanına gitme düşüncesine zihnimizi kapatırız, çünkü yılanlardan ya da örümceklerden korkarız.

Verdiklerimiz genellikle bir kurban yerine bir bahşıdır. Eksikliğini hiç bir zaman hissetmeyeceğimiz bir şeyi veririz – durumumuz elinde kalan son şeyi veren dulun durumundan çok farklıdır. Konukseverliğimizin ölçüsü, masraflara, evimizde hissedeceğimiz rahatsızlığa ve karışıklığa bağlı olarak kararlaştırılır – bu durum evindeki her halının üzerine kusmuş olan sarhoşlar yüzünden lekelenildiğini söyleyen canlar kazanan birinin durumundan farklıdır. İhtiyaç içinde olan insanlara verebileceklerimiz su yatağına uzanıp yattığımızda son bulur – bu durum ruhsal ya da maddesel yardım için her saat uyandırılmaya istekli olan kilise ihtiyarının durumundan farklıdır.

Mesih’in çağrısı bize geldiği zaman, kendimize şu soruları sorma eğilimini gösteririz, “Bu çağrıda bana düşen nedir?” “İşe yarayacak mı?” Aslında sorularımız şu tür sorular olmalıdır: “Bu gerçekten bedel ödeten bir sunu mudur?” Birinin söylediği şu sözler çok yerindedir: “Ruhsal yaşamda olması gereken en iyi şey, ödemedi çok bedel ödemektir.”

Kurtuluşumuzun Kurtarıcımıza neye mal olduğunu düşündüğümüz zaman, O’nun uğruna bedel ödemek ve fedakarlıkta bulunmak çok zayıf bir karşılık olarak kalır.

24 Mart

“Ama lütuf her birimize Mesih’in armağanı ölçüsünde bağışlandı.” (Efesliler 4:7)

Her zaman hatırlamamız gereken şey şudur: Rab bize ne zaman bir şey yapmamızı söyler ise, aynı zamanda ihtiyacımız olan gücü de verir. O’nun tüm buyrukları O’nun gücünü de kapsar, O’nun buyrukları imkansızlık alanında olsa bile.

Yitro Musa’ya şöyle dedi: “Eğer böyle yaparsan Tanrı da buyurur ise, dayanabilirsin.” (Mısır’dan Çıkış 18:23) “İlke, Tanrının, insanına, ona vermiş olduğu her görevi yerine getirmesi için gerekli sorumluluğu üstlenecek gücü de sağlıyor olmasıdır.” (J.O.Sanders)

Rab İsa hizmeti sırasında en azından iki kez felçli iki adam ile karşılaştı (Matta 9:6, Yuhanna 5:9). Her iki durumda da ayağa kalkmalarını ve şiltelerini taşımalarını söyledi. Bu kişiler itaat etme isteklerini uyguladıkları zaman, çaresiz haldeki hareketsiz organlarına güç aktı.

Petrus eğer su üstünde yürümesi için kendisini çağıran Rab İsa ise, o zaman suyun üzerinde yürüebileceğini hissetti. İsa, ona “Gel!” der demez, Petrus tekneden çıktı ve suyun üzerinde yürüebildi.

Kurumuş eli olan adamın elini uzatabileceği kuşkulu idi; ama Rabbimiz ona elini ileri uzatmasını söylediği zaman, adam söyleneni yaptı ve eli iyileşti.

Bir kaç somun ekmek ve balık ile beş bin kişiyi doyurma fikri gerçekleşmesi imkansız gibi görünen bir fikir idi. Ama İsa, öğrencilerine, “Onlara yiyecek bir şeyler verin” dediği zaman, bu imkansız durum ortadan kayboldu.

Lazarus, İsa, “Lazarus, dışarı çık!” dediği zaman, dört gündür mezarda yatmakta idi. İsa’nın bu buyruğuna, gerekli olan güç de dahil edilmişti. Lazarus mezardan çıktı.

Bu gerçeği kendimize mal etmemiz gerekir. Tanrı bizi yönlendirdiği zaman, asla yapamayacağımızı söyleyerek oyunbozanlık etmemeliyiz. Eğer O bize bir şey yapmamızı söylüyor ise, bu iş için gerekli gücü de sağlayacaktır. Birinin söylemiş olduğu şu sözler çok doğrudur: “Tanrının isteği sizi asla Tanrının lütfunun desteklemeyeceği bir yere yönlendirmeyecektir.”

Aynı şekilde, Tanrı size bir şey yapmanızı buyurdu ise, bu buyurduğu şey için gerekli ekonomik desteği de sağlayacak demektir. Eğer bizi O’nun yönlendirdiğinden emin isek, para konusunda kaygılanmamız gerekmez. O, Sağlayacak’tır.

Halkının geçebilmesi için Kızıldeniz’i ve Şeria ırmağını ortadan ikiye ayıran Tanrı, bu gün de aynıdır. Halkı O’nun isteğine itaat ettiği zaman, Tanrı hala imkansızlıkları ortadan kaldırma görevini sürdürmektedir. O, hala buyurmuş olduğu her şeyin yapılması için gerekli olan tüm lütfu sağlar. Ve hala O’nu hoşnut eden şeyi yapmamız için bize istek veren ve güç sağlayan işleyişi ile bizde çalışır.

“Başlangıçta Tanrı---“ (Yaratılış 1:1)

Yaratılış 1:1 ayetinin ilk dört sözcüğünü ayırdığımız takdirde, bu sözcükler tüm yaşam için bir tür vecize oluştururlar. “Önce Tanrı” demektedirler.

Bu aynı vecizeyi ilk buyrukta görebiliriz. “Benden başka tanrın olmayacak.” Hiç bir şey ve hiç kimse gerçek ve diri Tanrının yerini almamalıdır.

Aynı konunun İlyas’ın öyküsünde öğretildiğini görürüz ve bu öyküdeki dul kadını hatırlarız; oğlu ve kendisi için son pidesini yapmak için sakladığı küpteki bir avuç ununu ve çömleğin dibindeki azıcık yağını esirgememişti.(1.Krallar 17:12) İlyas kadını çok şaşırtan bir şey söyledi: “Önce bana küçük bir pide yapıp getir.” İlyas’ın bu sözleri kulağa çok büyük bir bencillik ifadesi olarak gelmesine rağmen, bencillik değildi. İlyas Tanrının bir temsilcisi idi. Söylediklerinin anlamı şuydu: “Yalnızca, Tanrıyı ilk sıraya koy, o zaman yaşamdaki ihtiyaçların için sağlayış asla eksilmeyecek.”

Rab İsa yüzlerce yıl önce Dağda iken, şu sözleri ile aynı konuda öğretti: “Siz öncelikle O’nun egemenliğinin ve O’ndaki doğruluğun ardından gidin, o zaman size bütün bunlar da verilecektir.” (Matta 6:33) Yaşamdaki temel ayrıcalık O’nun egemenliği ve O’ndaki doğruluktur.

Kurtarıcı yine aynı şekilde öncelik isteyen bu talebini Luka 14:26 ayetinde de dile getirdi, “Biri bana gelip de babasını, annesini, karısını, çocuklarını, kardeşlerini hatta kendi canını bile gözden çıkarmaz ise, öğrencim olamaz.” İlk yer Mesih’e ait olmalıdır.

Ama Tanrıyı ilk sıraya nasıl koyabiliriz? İlgilenmemiz gereken bir ailemiz var. Düşünmemiz gereken dünyevi işlere sahibiz. Zamanımızı ve kaynaklarımızı elde etmek için haykıran bir çok işimiz var. Tanrıyı, öyle büyük bir sevgi ile sevmemiz gerekir ki, tüm diğer sevgiler ile Tanrıya olan sevgimiz kıyaslandığı zaman, diğer sevgilerin hepsi gözden çıkarılan sevgiler olsun. Maddesel olan her şeyi O’ndan gelen emanetler olarak kullandığımız zaman, bu şeylerin hepsi O’nun krallığı ile bağlantılı olarak kullanılmış olurlar. İyi şeylerin bile bazen en iyi şeylerin düşmanı olduklarını hatırlayarak sonsuz değerler ile ilgili konulara en büyük önceliği veririz.

İnsanın en büyük ihtiyacı Tanrı ile doğru bir ilişki içinde olmasıdır. Doğru ilişki, Tanrıya ilk yerin verildiği ilişkidir. İnsan Tanrıyı ilk sıraya koyduğu zaman bile bazı sorunları olacaktır, ama yaşamdan doyum alması mümkün olacaktır. Ama Tanrıyı ikinci sıraya koyduğu zaman, sadece sorun yaşayacaktır ve sefil bir varoluş içinde hayatını sürdürecektir.

26 Mart

“Bundan sana ne? Sen ardımdan gel!” (Yuhanna 21:22)

Rab İsa Petrus’a yaşlanacağını ve sonra şehit olarak öleceğini tam söylemişti ki, Petrus hemen Yuhanna’ya doğru baktı ve yüksek ses ile Yuhanna’nın daha iyi bir geleceği olup olmayacağı konusundaki merakını dile getirdi. Rabbin Petrus’a yanıtı ise şöyle oldu: “Bundan sana ne? Sen ardımdan gel!”

Petrus’un tutumu bize Dag Hammarskjold’un şu sözlerini hatırlatır: “Size verilmeyen bir şeyden diğer kişilerin zevk almaları halinde duyduğunuz acılık, her şeye rağmen, her zaman, ani öfke ile parlamaya hazırdır. Bu acılık en iyi hali ile bir kaç güneşli gün boyunca sesini çıkarmadan durabilir. Ama yine de söz ile anlatılamaz bu kötü seviyeye geldiği zaman, kendisini hala ölümün gerçek acılığının bir ifadesi olarak gösterir – diğer kişilerin yaşamalarına izin verilmiş olması ile ilgili gerçek acıdır.”

Rabbin sözlerini yürekten kabul ettiğimiz takdirde, bu tutumumuz Hıristiyan halkı arasındaki pek çok sorunu çözecektir.

Diğer kişilerin bizden daha fazla refah içinde olduklarını gördüğümüz zaman, güceniklik duymamız çok kolay olur. Rab onların yeni bir eve, yeni bir arabaya ve göl kenarındaki bir dağ evine sahip olmalarına izin vermiştir.

Biz, iki ya da üç kronik hastalık ile mücadele eder iken, Rabbe daha az adanmış olduklarını gözlemlediğimiz diğer kişilerin sağlıkları yerindedir.

Bir aile, atletizm ve akademi konusunda başarılı güzel görünümlü çocuklara sahiptir, bizim çocuklarımız ise sıradan ve dikkat çekmeyen çocuklardır.

Diğer imanlıların bizim yapma özgürlüğümüzün olmadığı şeyleri yaptıklarını görürüz. Yaptıkları şeyler günahlı olmasa dahi, yine de onların özgürlükleri nedeni ile güceniklik duyarız.

Söylemesi üzücü, ama Hıristiyan görevliler arasında belirli ölçüde bir kıskançlık da söz konusudur. Bir vaiz gücenir, çünkü bir başka vaiz daha büyük rağbet görmektedir, daha fazla dostu vardır, herkesin dikkatini daha çok çeker. Ya da bir başka vaiz darılır ve kırılır, çünkü meslektaş kendisinin onaylamadığı yöntemler kullanır.

Rab, tüm bu değersiz tutumlara karşı, çarpıcı güce sahip şu sözleri söyler: “Bundan sana ne? Sen ardımdan gel!” Rabbin, diğer Hıristiyanlara nasıl davrandığı bizi gerçekten hiç ilgilendirmez. Bize düşen sorumluluk, O’nun bizim için planlamış olduğu yol ne olur ise olsun, O’nun ardından gitmektir.

“Yel dilediği yerde eser.” (Yuhanna 3:8)

Tanrının Ruhu egemendir; dilediği şekilde hareket eder. Biz onu belirli bir şekle sokmaya gayret ederiz, ama bu konudaki girişimlerimiz her zaman hayal kırıklığı ile sonuçlanacaktır.

Kutsal Ruhun şekillerinin çoğu akıcıdır – rüzgar, ateş, yağ ve su. Bunları elimiz ile tutmaya çalışırız, ama onlar sanki bize, “Bizi elinizde tutmayın” der gibidirler.

Kutsal Ruh hiç bir zaman, ahlaki açıdan yanlış olan bir şey yapmayacaktır, ancak diğer alanlarda istisnai ve alışılmamış şekillerde hareket etme hakkını mahfuz tutar. Örneğin, Tanrının erkeğe baş olma görevini verdiği doğrudur, ama Kutsal Ruhun, arzu ettiği takdirde Tanrının halkına önderlik etmek üzere ortaya bir Debora çıkaramayacağını söyleyemeyiz.

Çökme günleri söz konusu olduğu zaman, Kutsal Ruh normalde yasaklanmış olan davranışlara izin verir. Bu nedenle, Davut ve adamlarına yalnızca kahinler için ayrılmış olan mayasız ekmekten yemeleri için izin verildi. Ve öğrenciler Şabat gününde buğday başakları kopardıkları zaman hatalı hareket etmiş olmadılar.

İnsanlar Elçilerin İşleri kitabında, müjdenin duyurulması ile ilgili kesin ve önceden bildirilen bir örneğin mevcut olduğunu söylerler. Ancak benim bu konuda görebildiğim tek örnek, Kutsal Ruhun egemen olmasıdır.

Elçiler ve diğerleri müjdeyi yayma konusunda bir metin kitabı izlemediler; Kutsal Ruhun yönlendirişinin ardından gittiler; bu yönlendirme genellikle insan sağduyusunun söyleyeceği şeyden oldukça farklı idi.

Örneğin, Kutsal Ruhun Filipus’u Yeruşalim’den Gazze’ye inen çöl yolunda yolculuk eden yalnız bir Etiyopyalı vezire tanıklık etmesi için Samiriyedeki başarılı bir uyanıştan ayrılmaya yönlendirdiğini görürüz.

Günümüzde Kutsal Ruha O’nun ne yapabileceği ya da ne yapamayacağı konusunda dikte etmeye karşı kendimizi korumamız gerekir. Kutsal ruhun asla günahlı bir şey yapmayacağını biliriz. Ama diğer alanlarda Kutsal Ruhtan sıra dışı şeyler yapması beklenebilir. Kutsal Ruh belirli bir yöntem dizisi ile sınırlı değildir. Bizim geleneksel yollarımız da O’nu hiç bir şekilde bağlamaz. Kutsal Ruh biçimciliği, törenciliği ve ölü işleri kendine özgü bir şekilde protesto ederek uyandıran gücü ile yeni akımlar yaratır. Bu yüzden Kutsal Ruhun bu egemen işleyişine kendimizi açık tutalım ki, O işlediği zaman, kenarda oturup eleştiri yapar halde yakalanmayalım.

28 Mart

“Amnon Tamar’dan öylesine nefret etti ki, ona duyduğu nefret, beslemiş olduğu sevgiden daha güçlü idi.” (2.Samuel 13:15)

Amnon üvey kız kardeşi Tamar için şehvet ile yanıyordu. Tamar güzel bir kız idi ve Amnon onunla yatmaya kararlı idi. Yapmak istediği şeyin Tanrının Yasası tarafından kesin olarak yasaklandığını bildiği için kızgındı. Ama Tamar’a duyduğu arzu ile öylesine yanıyordu ki, bu arzusundan başka hiçbir şey Amnon için önemli görünmüyordu. Bu nedenle, hasta numarası yaptı, Tamar’ın odasına getirilmesini sağladı ve ona tecavüz etti. Bir anlık isteği uğruna her şeyi feda etmeye istekli idi.

Ama sonra sevgisi nefrete dönüştü. Bencil bir şekilde Tamar’ı üzdükten sonra, onu küçümsedi ve belki de onu bir daha asla görmemeyi arzu etti. Uşağı çağırıp Tamar’ı odasından dışarı çıkardı ve arkasından odasının kapısını sürgüledi.

Tarihin bu kısa öyküsü her gün tekrar edilmektedir. Kendince özgür toplumumuzda ahlak ölçüleri aşırı şekilde terk edilmiş durumdadır. Evlilik öncesi cinsel yaşam normal olarak kabul edilmektedir. Çiftler evlilik resmiyeti olmadan birlikte yaşıyorlar. Fahşelik yasal hale geldi. Homoseksüellik ise kabul edilen bir yaşam tarzı seçeneği olarak görülmekte.

Genç yaşlı herkes hoşlandığı birini görüyor ve bu yeterli oluyor. Birbirlerinden hoşlanmalarından daha yüksek bir yasa olduğunun farkında değiller. Hiç bir sınırlama onları bağlamıyor. İstedikleri şeyi elde etmek konusunda kararlı davranıyorlar. Bir düşüncenin doğruluğunu ya da yanlışlığını dikkate almıyorlar ve bir başka şekilde de normal bir yaşam sürebileceklerini akılları almıyor. Bu yüzden, Amnon’un yaptığı gibi tehlikeli bir girişimde bulunuyorlar ve doyuma ulaştıklarını düşünüyorlar.

Ama ilk anda çok güzel görünen şey, daha sonra genellikle çok kötü görünüyor. Suçluluk, ne kadar şiddetli bir şekilde inkar edilirse edilsin kaçınılmaz hale geliyor. Karşılıklı bir öz saygı kaybı gücenkliğe yol açıyor. Bu gücenklik daha sonra tartışmalar ile kaynıyor ve sonunda nefrete dönüşüyor. Bir zamanlar vazgeçilemez olarak görülen kişi sonradan kesinlikle itici hale geliyor. Bu noktadan sonra da dayak atmalar, mahkemelerde süren davalar ve hatta cinayet bile söz konusu olabiliyor.

Şehvet, kalıcı bir ilişki için çürümüş bir temel teşkil eder. İnsanlar, Tanrının yasına aldırmadıkları zaman, kendi kayıplarına ve yıkımlarına yol açmış oluyorlar. Yalnızca Tanrının lütfu, bağışlama, şifa ve yenileme getirebilir.

“Askerlik yapan kişi, günlük yaşam ile ilgili işlere karışmaz, kendisini askerliğe çağıranı hoşnut etmeye çalışır.” (2.Timoteos 2:4)

Hıristiyan Rab tarafından çağrılmıştır ve O'nun için aktif hizmettedir. Kendisini günlük yaşamın işlerine karıştırmaması gerekir. Buradaki vurgu 'karışma' sözcüğü üzerindedir. Kişi, kendisini dünyasal işlerden bütünü ile ayıramaz. Ailesi için gerekli olan yaşam koşullarını sağlayabilmesi için çalışmak zorundadır. Bu noktada, kaçınılması imkansız olan bazı günlük ilgi alanları ile ilgili belirli sayıda işler olacaktır. Aksi takdirde, Pavlus'un bize 1.Korintliler 5:10 ayetinde hatırlattığı gibi, bu dünyadan çıkıp gitmesi gerekir.

Ancak bu günlük işlere karışmış hale gelmesine izin vermemesi gerekir. Önceliklerini sağlam bir şekilde muhafaza etmelidir. Kendi içinde iyi olan şeyler bile bazen en iyinin düşmanları haline gelebilirler.

Wm. Kelly “kendimizi günlük yaşamın işlerine karıştırmamızın”, iyi niyetli bir partner olarak bir başka kişinin dış işleri ile ilgilenmemizin, gerçekten dünyadan ayrılmaktan vazgeçmemiz anlamına geldiğini söyler.

İnsanların sorunlarına çözüm getirmek amacı ile dünya politikasına dahil olduğum zaman, dünya işlerine karışmış olurum. Bu davranışım “Titanik'in güvertedeki şezlonglarını yeniden düzenlemek” gibi bir konu için zaman harcamama benzer.

Ya da Müjde yerine, sosyal hizmet üzerinde daha fazla durduğum zaman, dünyanın her derdine deva bulmak isteyen biri olarak dünya işlerine karışmış olurum.

Çabalarımın çoğunu ve en iyilerini para kazanmak için harcar isem, iş hayatı beni öylesine sıkı bir şekilde kavrar ki, yine dünya işlerine karışmış olurum. Böylece yaşamımı kazanırken, bir yaşam kaybetmiş olurum.

Tanrının egemenliği ve O'ndaki doğruluk yaşamımdaki ilk yerden gittiği zaman, dünya işlerine karışmış olurum.

Sonsuzluğa ait bir çocuk olarak benim için gereğinden fazla önemsiz işler tarafından ele geçirildiğim zaman, dünya işlerine karışmış olurum – domates ve kazık otundaki mineral eksiklikleri, Wyoming antilopunun yaz alışkanlıkları, pamuklu tişörtlerin mikrobik içeriği, patates cipslerindeki yanığın reaksiyonu ya da bir güvercinin gözündeki yön hareketleri gibi. Bu tür araştırma ve incelemeler yaşamın bir parçası olarak yerinde çalışmalar olabilirler, ama bir yaşam tutkusu ile kıyaslandıkları zaman hiç bir değerleri yoktur.

30 Mart

“Tanrının, kendisini sevenler ile amacı uyarınca çağrılmış olanlar ile birlikte her durumda iyilik için etkin olduğunu biliriz.” (Romalılar 8:28)

Bu ayet, durumumuz en kötü hale geldiği zaman, zihnimizi en çok karıştıran ayetlerden biridir. Rüzgar yumuşak estiği sürece, “Rab, iman ediyorum” demek kolaydır. Ama yaşamın fırtınaları şiddetlendiği zaman, “Rab, imansızlığıma yardım et” deriz.

Ve yine de buna rağmen, bu ayetin doğru olduğunu biliriz. Tanrı her durumu iyilik için işler. Bunun doğru olduğunu biliriz, çünkü Kutsal Kitap böyle söyler. Göremediğimiz ya da anlayamadığımız zaman dahi iman bu söze sahip çıkar.

Tanrının karakterinden ötürü bu sözün doğru olduğunu biliriz. Eğer O sınırsız sevginin, sınırsız bilgeliğin ve sınırsız gücün Tanrısı ise, o zaman O’nun planlarının ve işleyişinin bizim için en iyisi olduklarını biliriz.

Bu ayetin doğru olduğunu Tanrı halkının yaşadığı tecrübelerden de biliriz. Choice Gleanings’de bir gemi enkazından kurtulan tek kişi olan ve tek bir insanın bile yaşamadığı bir adaya düşen birinin öyküsü anlatılır. Bu kişi kurtulmak için Tanrıya dua eder ve her gün gayret ile ufka bakar ve bir geminin geçmesini bekler. Bir gün kulübesinin yandığını görerek dehşete düşer; ıssız adada sahip olduğu tek şeyden geriye dumanlar kalmıştır. En kötü olarak görünen bu durum aslında o anda başına gelebilecek en iyi durumdur. Onu kurtarmaya gelen geminin kaptanı, “Dumanlar ile verdiğiniz işaretleri gördük” der. Eğer yaşamlarımız Tanrının ellerinde ise, o zaman “yaşadığımız her durumun iyiliğimiz için işleyeceğini” hatırlayalım.

İtiraf etmemiz gerekiyor ki, yük taşınamayacak kadar ağır ve karanlık tahammül edilemeyecek kadar koyu hale geldiği zaman, imanımız sarsılır. Umutsuzluk içinde, “Bu durumdan ortaya nasıl iyi bir şey çıkabilir?” diye sorarız. Bu sorunun yanıtı vardır. Tanrının işlediği iyiliği bir sonraki ayette okuyabiliriz (Romalılar 8:29) – “Oğlunun benzerliğine dönüşmemiz için.”

Heykeltraşın keskişi, insanın görünümünün ortaya çıkması için mermeri harcar. Yaşamın darbeleri de aynı şekilde O’nun kutsanmış benzerliğine dönüştürülmemiz için bizde değersiz olan her şeyi yontup atar. Bu nedenle yaşamın krizlerinde herhangi iyi bir şey bulamazsanız, bunu, yani Mesih’in benzerliğine dönüştürülmeyi hatırlayın.

“Gözetmen yeni iman etmiş biri olmamalı. Yoksa gurura kapılıp İblis’in uğradığı yargıya uğrayabilir.”
(1.Timoteos 3:6)

Elçi Pavlus bir gözetmenin özelliklerini sıralar iken, bu görevin imanda yeni olan bir kişi tarafından yerine getirilmesi varsayımına karşı tedbirli davranılmasını ister. Gözetmenlik, yalnızca, ruhsal olgunluk ve tanrısal deneyim ile sağlanan bilgelik ve sağduyulu yargı talep eder. Ama yine de bu ilke sık sık ihlal edilir! Başarılı genç bir iş adamı, politikacı ya da profesyonel bir kişi yerel kiliseye katılarak paydaşlığa başlar. Eğer bu kişiyi topluluğu hemen dahil etmez isek, onun bizden ayrılıp başka bir topluluğa gideceğini hissederiz, bu nedenle onu bir mançınık ile önderlik konumuna atarız. Aslında Pavlus’un kilise görevlilerinin atanması konusunda verdiği öğütleri daha iyi izlememiz gerekir, “... bunlar önce denensin.”

Bu ruhsal ilkenin daha çok göze çarpan bir ihlali müjdecilik semalarında tanıtılan ve rağbet gören yeni iman etmiş yıldızlara gösterilen davranışlarda gerçekleşir. Bu kişilerden biri Mesih’e yeni iman etmiş olan bir futbol kahramanı olabilir. Böyle birinin dindar destekleyicisi, ona sınımsız yapışır ve onu Dan’dan Beerşeba’ya olan tüm yol boyunca afişe eder. Bir Hollywood yıldızının yeniden doğduğuna ilişkin bir söz duyulur duyulmaz, bu kişi gazetelerin baş sayfalarında yer alır. Kendisine, ölüm cezasından evlilik öncesi cinsel yaşam ile ilgili konulara kadar bir çok konuda ne düşündüğü sorulur – sanki yeniden doğmuş olması bu kişiye tüm konularda aniden bir bilgelik kazandırmış gibi hareket edilir. Ve şimdi de daha önceden bir hapisanede mahkum olan biri Rabbe gelmiştir. Terfisini temin etmeye uğraşan açgözlü kişiler tarafından istifade edilmek istenen bu kişi için endişe duyarız.

Dr.Paul Van Gorder, “Ben hiç bir zaman dizleri üstünde yeni tövbe etmiş bir günahkârı kaldırmaktan ve onu bir kalabalığın önünde sergilemekten yana olmadım. Eğlence, spor ve politika dünyasının tanınmış kişilerini zamanından önce müjdecilik platformuna getirerek sergilemek, Mesih’in davasına telafi edilemeyecek kadar büyük zarar getirmiştir. Tanrı sözünün tohumu nüfuz edinceye ve gerçekten kök salıncaya kadar böyle bir davranışta bulunmak son derece hatalıdır.”

Bir uyuşturucu bağımlısı ya da bir politikacı imanlıların arasına yeni katıldığı zaman, büyük olasılıkla bazı Hıristiyanların dini egoları kabarmaktadır. Belki bu Hıristiyanlar güvensizlik ya da aşağılık duyguları nedeni ile acı çekmektedirler ve iman eden her ünlü onların bu çökmüş güvensizlik duygularının yükselmesine yardımcı olmaktadır.

Ama afişe edilen bu erkek ya da kadın kahramanlar genellikle şeytanın top ya da tüfek atarak kolayca vurduğu hedefleridirler. Şeytanın sinsi hilelerinden haberleri olmaksızın Rab İsa'nın tanıklığına büyük leke sürülmesine neden olurlar.

Ünlü ya da ünsüz gerçekten kurtulmuş olan her can için müteşekkirimiz. Ama eğer Mesih’in davasının ilerlemesi için en iyi yolun yeni iman etmiş olan kişileri kürsüye ya da televizyon kameralarının önüne çıkartarak konuşurmak olduğunu düşünüyor isek, yanılıyor demektir.

1 Nisan

“... siz de Mesih’te doluluğa kavuştunuz.” (Kolosaliler 2:10)

Rağbet gören düşüncenin aksine, cennete uygunluk konusunda dereceler mevcut değildir. Bir kişi ya tamamen uygundur ya da hiç uygun değildir. Tanrının totem heykelinin en üstünde bulunan kişilerin iyi ve temiz bir yaşam süren kişiler, dibinde bulunanların ise dolandırıcılar ve gangsterler olduklarına ve arada yer alanların ise cennete uygunluk konusunda farklı derecelere sahip kişiler olduklarına dair ortak düşünce ile tamamen karşıttır. Bu şekilde düşünenler muazzam bir hata yapmaktadırlar. Ya uygunuzdur ya da uygun değilizdir. Bunun ortasında hiç bir şey mevcut değildir.

Aslında hiç kimse kendi içinde uygun değildir. Her birimiz sonsuz cezayı hak eden suçlu günahkarlarız. Hepimiz günah işledik ve Tanrının yüceliğinden yoksun kaldık. Her birimiz yoldan saptık ve kendi yolumuza döndük. Bizler murdarız ve en iyi işlerimiz bile kirli bez parçalarından ibarettir.

Cennet için hiç bir şekilde uygun değiliz, ama yalnızca bu kadar da değil; aynı zamanda kendimizi cennet için uygun hale getirmek amacı ile yapabileceğimiz hiç bir şey de yoktur. En iyi çözümlerimiz ve en soylu çabalarımız bile günahlarımızı ortadan kaldıramaz ve bize Tanrının talep ettiği Kendi doğruluğunu sağlayamaz. Ancak iyi haber şudur ki, Tanrının sevgisi bu doğruluğu bize bir armağan olarak sağlar. “İman yolu ile, lütuf ile kurtuldunuz. Bu sizin başarınız değil, Tanrının armağanıdır. Kimsenin övünmemesi için iyi ilerin ödülü değildir.” (Efesliler 2:8,9)

Cennete uygunluk yalnızca Mesih’te bulunur. Ne zaman bir günahkar yeniden doğsa, Mesih’i alır. Tanrı artık onu bedendeki bir günahkar olarak görmez; Mesih’te görür ve onu bu temel üzerinde kabul eder. Tanrı günah nedir bilmeyen Mesih’i bizim için günah yapmıştır, öyle ki Tanrı doğruluğu nedir bilmeyen bizler Mesih’te Tanrının doğruluğu olalım (bakınız 2.Korintliler 5:21).

Tüm bunlardan ortaya çıkan sonuç şudur: Ya Mesih’e sahibizdir ya da Mesih’e sahip değilizdir. Eğer Mesih’e sahip isek, cennet için Tanrının bizi uygun kılacağı kadar uygunuzdur. Mesih’in uygunluğu bizim uygunluğumuz olur. Biz Mesih kadar değerliyiz, çünkü O’ndayız.

Öte yandan, eğer Mesih’e sahip değil isek, olabileceğimiz en kötü şekilde kaybolmuşuz demektir. O’nsuz olmak ölümcül bir eksiklik. Bu ciddi eksikliğin yerini hiç kimse hiç bir zaman dolduramaz.

O zaman şu noktanın aşkar olması gerekir: hiç bir imanlı cennet için bir başka imanlıdan daha uygun değildir. Tüm imanlılar yücelik ile ilgili aynı ünvana sahiptirler. Bu unvan, Mesih’tir. Her imanlı Mesih’e eşit şekilde sahiptir. Bu nedenle, hiçbir imanlı cennet için bir başka imanlıdan daha uygun değildir.

“Çünkü bedende yaşarken gerek iyi gerek kötü, yaptıklarımızın karşılığını almak için hepimiz Mesih’in yargı kürsüsü önüne çıkmak zorundayız.” (2.Korintliler 5:10)

Bir önceki sayfada cennete uygunluk ile ilgili derecelerin olmadığını okuduk, bu okuduğumuz elbette doğrudur, ama aynı zamanda cennette ödül derecelerinin olacağı da doğrudur. Mesih’in yargı kürsüsü önünde yapılan işler gözden geçirilecek ve bazı kişiler diğerlerine kıyasla daha fazla ödül alacaklardır.

Orada aynı zamanda cennetin görkemlerinden zevk alma konusunda farklı kapasiteler de söz konusu olacaktır. Herkes mutlu olacaktır, ama bazı kişilerin mutlu olma kapasitesi diğer kişilerin mutlu olma kapasitesinden daha büyük olacaktır. Herkesin kasesi dolu olacaktır, ama bazı kişilerin kaseleri diğerlerinin kaselerinden daha büyük olacaktır.

Yüceltilmiş konuma ulaştığımız zaman her birimizin tıpatıp aynı olacağıma dair bir düşünceden kurtulmamız gerekir. Kutsal Kitap hiç bir yerde böyle sıkıcı bir benzerlik öğretişine yer vermez. Aksine şöyle bir öğretişe yer verir: sadık ve adanmış yaşamlar taçlar ile ödüllendirilecekler ve bazı kişiler ödüllendirilirken, bazı kişiler kayba uğrayacaklardır.

Aynı yaşta ve aynı zamanda tövbe etmiş olan iki genç imanlıyı ele alalım. Biri gider ve önündeki kırk yıl boyunca yaşamındaki ilk önceliği Tanrının krallığına ve O’ndaki doğruluğa vererek hayatını sürdürür. Diğeri ise yaşamının en iyi yıllarını para kazanmak için sarf eder. Birinci imanlı Rabbin konular ile ilgili olarak büyük bir heves ile konuşur, ikinci imanlı ise piyasadaki aktivitelerden aynı coşku ile söz eder. Birinci imanlı şimdi Rabden zevk alma konusunda daha büyük bir kapasiteye sahiptir ve bu daha büyük kapasitesini cennete beraberinde götürecektir. İkinci imanlı, Mesih’in Kişiliği ve tamamladığı iş aracılığı ile cennete uygunluk konusunda birinci imanlı ile tamamen eşit olmasına rağmen, ruhsal olarak cüce kalmıştır ve cennete giderken bu dar kapasitesini de yanında götürür.

Her yaşadığımız gün, cennette alacağımız ödüllerin ve sonsuz yuvamızda ne kadar mutlu olacağımızın ölçüsüne biz karar vermekteyiz. Buna, Kutsal Kitap hakkında olan bilgimiz ve ona itaatimiz, dua yaşamımız, Tanrı halkı ile olan paydaşlığımız, Rabbe yaptığımız hizmet ve Tanrının bize vermiş olduğu her şeye yaptığımız sadık kahyalık aracılığı ile biz karar veririz. Her geçirdiğimiz gün ile sonsuzlukta bina ettiğimizin farkına varır varmaz, yaptığımız seçimler ve koyduğumuz ayrıcalıklar üzerinde muazzam bir etki oluştururuz.

3 Nisan

“Bir insan içinden nasıl düşünürse kendisi öyledir.” (Süleyman’ın Özdeyişleri 23:7)

A.P.Gibbs şöyle derdi: “siz, olduğunuzu düşündüğünüz kişi değilsiniz, ama ne düşünüyorsanız siz osunuz.” Bu ifadenin anlamı şudur: zihin, davranışın aktığı bir kaynaktır. Kaynağı kontrol ettiğiniz zaman, ondan çıkan akıntıyı da kontrol etmiş olursunuz. Bu nedenle, düşünce yaşamının kontrol edilmesi esastır. Süleyman bu yüzden şu sözleri söylemiştir,

“Her şeyden önce de yüreğini koru, çünkü yaşam ondan kaynaklanır.” (Süleyman’ın Özdeyişleri 4:23) Burada yürek sözcüğü, zihne eş anlamlı bir sözcük olarak kullanılmıştır. Yakup bize, günahın zihinde başladığını hatırlatır (Yakup 1:13-15). Eğer bir konu hakkında çok uzun zaman düşünür isek, sonunda onu yapacağız demektir.

Bir düşünce ek ve bir eylem biç.

Bir eylem ek ve bir alışkanlık biç.

Bir alışkanlık ek ve bir karakter biç.

Bir karakter ek ve bir yazgı biç.

Rab İsa düşünce yaşamının önemini nefreti, cinayet ile eş tutarak vurgulamıştır (Matta 5:21-22), aynı zamanda şehvet dolu düşünceleri ise zina ile eş tutar (Matta 5:28). “Dışarıdan insanın içine giren hiçbir şeyin onu kirletemeyeceğini bilmiyor musunuz?” (Markos 7:14-23)

Ne düşündüğümüzden biz sorumluyuz, çünkü düşüncelerimizi kontrol etme gücüne sahibiz. İffetsiz ve kötü şeyler düşünebiliriz ya da saf ve Mesih’e benzeyen konuları düşünürüz. Her birimiz bir kral gibiyizdir. Üzerinde egemenlik sürdürdüğümüz imparatorluk, düşünce yaşamımızdır. Bu imparatorluk iyilik yapmak için çok büyük bir potansiyele ve yine aynı şekilde kötülük yapmak için de çok büyük bir potansiyele sahiptir. Hangi potansiyelin kullanılacağına karar veren kişiler bizleriz.

Şimdi size bizim bu konuda ne yapabileceğimiz hakkında bazı olumlu önerilerde bulunalım. Her şeyden önce, tüm konuyu olduğu gibi dua ile Rabbin önüne götürün ve şöyle deyin: “Ey Tanrı, yemiz bir yürek yarat, yeniden kararlı bir ruh var et içimde” (Mezmun 51:10). İkinci olarak, her düşünceyi Mesih’in huzurunda görüldüğü şekilde yargılayın (2.Korintliler 10:5). Üçüncüsü, her düşünceyi hemen o anda itiraf edin ve zihninizden kovun. (Süleyman’ın Özdeyişleri 28:13). Daha sonra ise, boş, ya da hiç bir düşüncenin yer almadığı bir zihinden sakının. Zihninizi olumlu ve değerli düşünceler ile doldurun (Filipeliler 4:8). Beşincisi, okuduğunuz, gördüğünüz ve işittiğiniz şeyler üzerinde disiplin uygulayın. Eğer zihninizi kirlilik ve bozulma ile beslerseniz, saf bir düşünce yaşamına sahip olmayı bekleyemezsiniz. Son olarak, kendinizi Rab ile meşgul edin. Zihninizi yansız olmaya yönlendirdiğiniz zaman, kötü düşünceler kabul görmeyi isterler.

“İman sayesinde anlıyoruz.” (İbraniler 11:3)

“İman sayesinde anlıyoruz...” Bu sözler, ruhsal yaşamın en temel ilkelerinden birini ifade ederler. Önce Tanrının sözüne iman ederiz ve sonra anlarız. Dünya, “Görmek, inanmaktır” der. Tanrı ise, “İnanmak, görmektir” der. Rab İsa, Marta’ya şöyle dedi: “Ben sana, iman edersen Tanrının yüceliğini göreceksin demedi mi?” (Yuhanna 11:40) Rab İsa daha sonra Thomas’a şöyle dedi: “görmeden iman edenlere ne mutlu!” (Yuhanna 20:29) Ve elçi Yuhanna şöyle yazdı: “Bunları size, iman edesiniz... bilesiniz diye yazdım.” (1.Yuhanna 5:13) Önce inanın, sonra bileceksiniz.

Billy Graham bu ilkenin kendi hayatında nasıl görünür hale geldiğini anlatır:”1949 yılında Kutsal Kitap ile ilgili çok önemli bazı kuşkulara sahip idim. Kutsal Yazılarda birbirleri ile çelişen bölümler olduğunu düşünüyordum. Bazı bölümleri benim sınırlı Tanrı anlayışım ile bağdaştıramıyordum. Vaaz etmek için kürsüye çıktığım zaman, geçmişteki tüm büyük vaizlerin yetkin özelliği eksik idi. Diğer yüzlerce seminer öğrencisi gibi ben de yaşamımın zihinsel savaşı içinde idim. Sonucun gelecekteki hizmetimi etkileyeceği kesindi.

“Ağustos ayında Los Angeles’in dışındaki dağların tepesinde yapılan Forest Hdome adlı bir yerdeki bir Presbiteryen konferansına davet edilmişim. Bir yoldan aşağı doğru ağır ağır yürüdüğümü ve ağaç köklerinin üstüne basarak geçtiğimi hatırlıyorum, o anda Tanrı ile güreştiğimi söyleyebilirim. Kuşkularım ile düello yapıyordum ve canım sanki çapraz bir ateş altına girmiş gibi idi. Sonunda, umutsuzluk ve çaresizlik içinde, irademi Kutsal Yazılarda kendini açıklayan diri Tanrıya teslim ettim. Kutsal Kitap’ı açarak önünde diz çöktüm ve şöyle dedim. “Rab, bu kitaptaki pek çok şeyi anlamıyorum. Ama sen, “Doğru kişi, iman ile yaşayacak” dedin. Senden aldığım her şeyi iman ile aldım. Ve şimdi burada Kutsal Kitap’ı iman ile Senin sözün olarak kabul ediyorum. Hepsini kabul ediyorum. Hiç bir sınırlama yapmadan kabul ediyorum. Anlayamadığım yerlerin bulunduğu bölümleri daha fazla ışık alınca kadar yargılamamayı kabul ediyorum. Eğer bu seni hoşnut ediyor ise, o zaman bana Senin sözünü duyurduğum zaman yetki ver ve bu yetki aracılığı ile insanları günahlı olduklarına ve günahkarları Kurtarıcıya dönmeleri için ikna et!

Şimdi geçmişte kalan Los Angeles konferansına altı hafta içinde başladık. Bu konferans sırasında hizmetimi değiştiren sırrı keşfettim. Kutsal Kitap’ın doğru olduğunu kanıtlamaya çalışmaktan vazgeçtim. Kendi zihnimde Kutsal Kitap’ın doğru olduğuna karar verdim ve bu imanı beni dinleyenlere aktardım.”

5 Nisan

“Ve birbirinize karşı iyi yürekli ve şefkatli olun. Tanrı sizi Mesih’te bağışladığı gibi siz de birbirinizi bağışlayın.” (Efesliler 4:32)

Kutsal Yazılardaki bağışlama ile bağlantılı olarak izlenmesi gereken belirli bir düzen mevcuttur. Eğer bu düzeni izler isek, kendimizi pek çok baş ağrısından ve yürek acısından kurtarmış oluruz.

Size bir kötülük yapıldığı zaman sizin yapacağınız ilk şey, o kişiyi yüreğinizde bağışlamaktır. Yine de o kişiyi kendi yüreğinizde bağışlamak ile o kişiye bağışlandığını söylemiş olmazsınız; konuyu Rab ile onun arasına devretmiş olursunuz. Bu davranışınız gastritten kaynaklanan midenizdeki acı suların sülfürik aside dönüşmesine engel olur ve sizi diğer korkunç fiziksel ve duygusal düzensizliklerden korumuş olur.

Sonra o kardeşe gider ve onu azarlarsınız (Luka 17:3). Diğer kişilere size nasıl kötülük edildiği konusunda gevezelik etmek yerine, “Eğer kardeşin sana karşı günah işler ise, ona git, suçunu kendisine göster. Her şey yalnız ikinizin arasında kalsın.” (Matta 18:15) sorunu mümkün olduğu kadar diğer kişilere yansıtmamaya çalış, yani, bu konuyu elinden geldiğince gizli tutmaya gayret et.

Eğer kardeşin suçunu itiraf etmez ve bağışlanma dilemez ise, o zaman yanına bir ya da iki tanık alarak yine onun yanına git. (Matta 18:16) Böyle yaparsan, hata işleyen kişinin tutumu hakkında Kutsal Yazılar açısından yeterli bir tanıklık sağlar.

Eğer bu kardeş hala suçunu kabul etmiyor ise, o zaman konuyu tanıkların da eşlik ettiği topluluğa götür. Eğer hatalı kardeş topluluğun yargısını dinlemeyi reddeder ise, o zaman elbette topluluktan uzak tutulacaktır (Matta 18:17).

Ama eğer bu sürecin herhangi bir noktası sırasında pişman olur ve tövbe eder ise, onu affedersin (Luka 17:3). Onu yüreğinde zaten affetmiştin, ama şimdi bu bağışlamayı ona göstermiş olursun. Burada önemli olan olayı sahte bir şekilde gizlemekten kaçınmaktır. “Oh, sorun yok. Sen gerçekten kötü bir şey yapmadın ki” deme. Aksine şöyle söyle: “Seni memnuniyetle bağışlıyorum. Artık bu mesele tamamen kapanmıştır. Şimdi diz çökelim ve birlikte dua edelim.”

Kabul ettiği ve tövbe ettiği için dudyduğu utanç onun sana tekrar kötülük yapmasına engel olacaktır. Ama eğer yine de günahını tekrar eder ise ve sonra tekrar tövbe eder ise, onu yine affetmen gerekir. Bir gün içinde sana karşı yedi kez günah işlese ve yedi kez tövbe etse ve sen onun samimi olup olmadığından emin değilsen bile, onu her seferinde affetmen gerekir. (Luka 17:4)

Mecazi anlamda konuşacak olur isek, bize milyonların bağışlandığını asla unutmamalıyız. Birkaç sent için bize kötülük eden diğer kişileri bağışlamak için tereddüt etmememiz gerekir (Matta 18:23-35)

“Eğer bir kimse tanrının isteğini yerine getirmek istiyor ise, bu öğretinin Tanrıdan mı olduğunu,yoksa kendiliğimden mi konuştuğumu bilecektir.” (Yuhanna 7:17)

Bu günkü İngilizce çeviri bu ayetin ilk kısmını şöyle tercüme ediyor, “Tanrının isteğini yapmak isteyen herkes, bilecektir. “ Eğer bir kişi bilmeyi içtenlikle arzu ediyor ise, Tanrı ne istediğini ona gösterecektir.

Bir günahkar gücünün sonuna geldiği zaman, derin bir ihtiyaç ile dua ettiğinde ve “Ey Tanrım, bana Kendini açıkla” diye istekte bulunduğu zaman, Tanrı onun duasına her zaman yanıt verecektir. Bu dua, her zaman yanıtlanacak bir duadır. Güneybatıdaki bir mağarada yaşayan bir hippie her şeyi sona erdirmeye hazırды. Likör, uyuşturucu, seks ve büyü ile tatmin bulmaya çalışmıştı. Ama yaşamı hala boştu, bomboştu. İçinde bulunduğu sefil durumdan çıkabilmek için hiçbir yol göremiyordu. Tıkılmış olduğu mağarada bir gün feryat etti: “Ey Tanrı – eğer bir Tanrı var ise – bana kendini açıkla, aksi takdirde yaşamıma son vereceğim.”

On dakika sonra oradan “geçmekte” olan genç bir Hıristiyan başını mağaranın kapısından içeri soktu, münzevi hippie’yi gördü ve şöyle dedi: “Merhaba, sana İsa’dan söz etmemde bir sakınca var mı?”

Ne olduğunu anladınız! Hippie Rab İsa Mesih’e iman aracılığı ile kurtuluş hakkındaki iyi haberi dinledi. Kurtarıcıya geldi ve bağışlanma, kabul ve yeni yaşam buldu. Tüm canıyla dua etmişti ve Tanrı işitti ve duasına yanıt verdi. Ben şimdiye kadar bu şekilde dua edip de canına, özel bir açıklama almayan bir kişinin var olduğunu asla duymadım.

Elbette böyle bir vaat Hıristiyanlar için de geçerlidir. Eğer bir kişi gerçekten, Tanrının yaşamı ile ilgili isteğini bilmeyi içtenlikle arzu eder ise, Tanrı ona bunu gösterecektir. Eğer bir imanlı kilise paydaşlığı konusundaki uygun yolu bilmeyi isterse, Tanrı kendisine bunu bildirecektir. Duyulan ihtiyaç ne olur ise olsun, Tanrı, eğer biz O’nun isteğinin ne olduğunu en mükemmel surette bilmek istiyor isek, bu ihtiyacı karşılamaya Kendisini adamıştır. Bizim ve Tanrının düşüncesi ile ilgili gerçek bilgi arasında duran şey, bizim çaresizlik içinde arzu ettiğimiz şeydir.

7 Nisan

“Benim her şeyim var, bolluk içindeyim. Epafroditus’un eli ile gönderdiğiniz armağanları alınca bir eksikim kalmadı. Bunlar güzel kokulu sunular, Tanrı’nın beğenisini kazanan, O’nu hoşnut eden kurbanlardır.” (Filipeliler 4:18)

Pavlus’un Filipeliler’e yazdığı mektup, gerçekten, Filipe’de yaşayan imanlılardan kabul etmiş olduğu bir armağan hakkında idi. Bu armağanın bir para armağanı olduğu ile ilgili tahminimizin doğru olduğunu düşünüyoruz. Burada şaşırtıcı olan, elçinin, bu armağandan “Tanrıya sunulan güzel kokulu bir sunu ve kurban” olarak söz etmesidir. Rabbin bir hizmetkarına verilen bir armağanın söz ile anlatılamaz Armağan olarak tanımlanan bir dil ile hatırlanması gerektiğini düşünmek nefes kesicidir.

J.H.Jowett , “O zaman göz ile görünen bir yerel iyiliğin ölçüsü ne kadar da geniştir” diyerek bu konuda çok güzel bir yorumda bulunur. Biz yoksul bir kişiye hizmet ettiğimizi düşündük, ama aslında sohbet ettiğimiz Kişi bir Kral idi. Biz bu hoş kokunun dar bir çevre içinde yayılacağını düşündük, ama işte bakın, bu hoş koku tüm evrene yayılmakta. Biz yalnızca Pavlus ile ilgilendiğimizi düşündük, ama kendimizi Pavlus’un Kurtarıcısına ve Rabbine hizmet ederken bulduk. Hıristiyanlıkta vermenin gerçek ruhsal doğasını ve bunun derin ölçüsünü anladığımız zaman, söylenerek ya da zorunluluktan dolayı vermekten kurtulmuş oluruz. Böylece sonsuza kadar kandırma, merhamet hissi uyandırma ve komedi aracılığı ile para sızdıran ya da profesyonelce para talebinde bulunan kişilerin hilelerinden sonsuza kadar bağışıklık kazanmış oluruz. Vermenin, yasal bir eylem değil, kahinlere özgü bir hizmet türü olduğunu anlarız. Sevdiğimiz için veririz ve vermeyi severiz.

Benim Büyük Tanrıya verdiğim, evrenin taht odasını hoş koku ile dolduran küçük ve önemsiz armağanlarım bana alçakgönüllü tapınma ve cömertçe vermeyi esinlemedirler. O zaman Pazar sabahları verilen sunu artık asla can sıkıcı olmayacaktır, yalnızca hizmetin bir parçası haline geleceklerdir. Sanki Rab İsa bedence yanı başımızda imiş gibi ve biz sanki doğrudan O’na veriyormuş gibi hissedeceğiz.

“Tanrının Sözü diri ve etkilidir ve iki ağızlı kılıçtan daha keskindir.” (İbraniler 4:12a)

Hıristiyan bir üniversite öğrencisi bağımsız bir seminerde bulunan bir başka öğrenciye tanıklık ediyordu. İmanlı bir ayet aktardığı zaman, seminerdeki öğrenci şöyle dedi: “Ben Kutsal Kitap’a inanmıyorum.” Hıristiyan hemen başka bir ayet söyledi, ama buna rağmen seminerdeki diğer öğrenci, “Kutsal Kitap’a inanmadığımı sana söyledim” diye karşılık verdi. Hıristiyan bu karşılık üzerine üçüncü bir ayet aktardığı zaman, seminer öğrencisi kızdı ve öfke ile patladı, “Bana Kutsal Kitap’tan aktarmalar yapma, sana ona inanmadığımı daha önce de söyledim.” İmanlı, bu durumda cesaretini tamamen kaybetti ve yenilgiye uğradı. Can kazanmak için çalışan bir kişi olarak tam anlamı ile başarısız biri olduğunu düşündü.

Dr.H.A.Ironside tesadüfen o gece bu Hıristiyan öğrencinin evine konuk oldu. Hıristiyan öğrenci akşam yemeğinde Dr.Ironside ile o gün seminer öğrencisi tarafından nasıl hayal kırıklığına uğratıldığını paylaştı. Ve sonra Dr. Ironside’a sordu: “Birine tanıklık etmeye çalıştığınız zaman, o kişi size, ‘Kutsal Kitap’a inanmıyorum’ derse ne yaparsınız?” Dr. Ironside mutlu bir şekilde gülümsedi ve, “o kişiye Kutsal Kitap’tan başka bir ayet aktarırım.”

Bu öğüt can kazanmaya çalışan her imanlı için harika bir öğüttür. İnsanlar Kutsal Kitap’a inanmadıklarını söyledikleri zaman, onlara daha çok ayet aktarın. Tanrının Sözü diri ve etkilidir. İnsanlar bu ayetlere inanmadıklarını söyleseler bile, onlardan etkilenirler.

İki kişinin bir söz düellosuna giretiklerini varsayalım. Biri diğerine şöyle der: “Senin kılıcının gerçekten çelik olduğuna inanmıyorum.” Bu durumda ne olur? İkinci kişi kılıcını bırakır ve yenilgiyi kabul mü eder? Ya da kılıcındaki karbon içeriği ve metalinin çekice gelir yani dövülür özelliği hakkında bilimsel bir söylev mi verir? Saçmalık! Kendisi ile çekişen düşmanını keskin kılıcı ile dürter ve onun kılıcın ne kadar gerçek olduğunu hissetmesine izin verir. Aynı durum Kutsal Kitap için de geçerlidir. Tanrı Sözü, Ruhun kılıcıdır. Onun savunma yapmak yerine kullanılması gerekir. Kutsal Kitap kendisini savunacak güçtedir.

Kutsal Yazıların esin ile yazıldıklarına dair yerinde kanıtlar mevcut olduğunu inkar etmiyorum. Bu tür kanıtlar daha önceden kurtarılmış kişilerin imanlarını onaylamak gibi değerli bir amaca hizmet ederler. Bazı durumlarda insanlara kurtaran imana gelmeleri için yardım ederler. Ama bu konu hakkında genel olarak konuştuğumuz zaman, kişiler insanların mantıkları ya da söyledikleri ile ikna edilmezler. “Kendi iradesine aykırı olarak ikna edilen bir insan hala kendi düşüncesine sahiptir. İnsanların Tanrı Sözü’nün gücü ile yüz yüze gelmeye ihtiyaçları vardır. Kutsal Yazılardan alınan tek bir ayet, binlerce ikna edici söze bedeldir.

Bu gerçek, Kutsal Yazıları ezberlemenin önemine işaret eder. Eğer ben belleğime ayetleri yüklemedi isem, o zaman Kutsal Ruh uygun zamanda onlar ortaya çıkaramayacaktır. Ancak buradaki önemli düşünce şudur: Tanrı benim sözlerimi onurlandırmak için vaatte bulunmamıştır, Tanrı kendi sözlerini onurlandırmak için vaatte bulunmuştur. Bu nedenle, kurtulmamış kişiler ile ilgilendiğim zaman, Ruhun kılıcını cömert bir şekilde kullanmam ve onun bir lütuf mucizesi aracılığı ile ikna ve tövbe ürettiğini izlemem gerekir.

9 Nisan

“.. kesime götürülen kuzu gibi, kırkıcıların önünde sessizce duran koyun gibi...” (Yeşaya 53:7b)
Bir kez ölmekte olan bir kuzuyu izledim. Şimdiye kadar izlediğim en dokunaklı ve en korkunç görünümdü.

Öldürüleceği yere getirilirken o kadar sevimli idi ki, çocuklar ona sarılmaya bayılırlardı. Her hayvanın küçüğü çok sevimlidir – kedi yavruları, köpek yavruları, civcivler, buzağılar ve sıpalar – ama bir kuzu hepsinden daha çok çekici bir sevimliliğe sahiptir.

Kuzu orada dururken bir masumiyet örneğini temsil ediyordu. Lekesiz ve beyaz postu onu bir saflık sembolü yapıyordu. Yumuşak huylu ve sakindi, çaresiz ve savunmasızdı. Özellikle gözleri çok etkileyici idi; korku ile bakıyorlardı, kendisine bakan kişide merhamet ve sempati uyandırıyor ve ona bakan ıstırap duyuyordu. Böyle küçük ve güzel bir yavrunun neden ölmesi gerektiğine ilişkin hiç bir makul düşünce yok gibi görünüyordu.

Şimdi ayakları bağlandı ve yana yatırıldı, öylece acıklı bir şekilde yerde yatıyordu, sanki yaklaşan ölümün farkında imiş gibi ağır ağır nefes alıyordu. Eli işine yatkın kasabın becerikli tek bir hareketi ile bıçak kuzunun boğazını kesti. Yere kan aktı. Yavru hayvanın bedeni ölümün ıstırapı ile şiddetle sarsıldı ve kısa bir süre sonra hareketsiz kaldı. Narin kuzu ölmüştü.

Olayı izleyen bazı kişiler olup biteni görmemek için başlarını çevirmişlerdi; olay izlenemeyecek kadar üzücü idi. Bazı kişiler gözlerinden akan yaşları siliyorlardı. Hiç kimse tek bir söz bile söylemek istemedi.

Ben iman aracılığı ile başka bir Kuzu'nun öldüğünü görüyorum – bu kuzu, Tanrının Kuzusu. Olabilecek görünümlerin hem en bereketlisi hem de en korkuncu.

Bu Kuzu, her şeyi ile sevimli; O'nun gibi saf ve temiz bir Kuzu yok. Öldürülmek üzere getirildiği yerde iken, yaşamının en güzel döneminde.

O, yalnızca masum değil, aynı zamanda kutsal, zararsız, günahsız, günahkarlardan tamamen farklı, ne ufacık bir lekesi ne de minicik bir lekesi var. Böylesine saf birinin öldürülmesinin gerekmesi için hiç bir makul neden yok.

Ama O'nu öldürenler, O'nu alır ve ayakları ve ellerini çivileyerek Çarmıha gererler. Orada günahkarların Yerine Geçen olarak cehennemin en yoğun elemelerinin ve dehşetlerinin acısını çeker. Bu acıları çekerken gözleri sevgi ve bağışlama ile dolu olarak bakar.

Artık acı çekme zamanı sona ermiştir. Ruhunu teslim eder ve bedeni çarmıhta asılı kalır. Bir asker mızrak ile O'nun göğsünü deler ve bağrından kan ve su akar. Tanrı Kuzusu ölmüştür.

Yüreğim dopdolu, gözyaşlarıma engel olamıyorum ve özgürce akıyorlar. Dizlerimin üstüne çöküyorum ve O'na şükrederek O'nu övüyorum! Ve düşünüyorum - O benim için öldü! O'nu sevmekten azla vazgeçmeyeceğim.

“Kimsenin size bir şey öğretmesine gerek yoktur.” (1.Yuhanna 2:27)

İlk bakışta, bu ayet sorun yaratacak bir ifadeye yer veriyor gibi görünür. Eğer hiç kimsenin bize öğretmesine gerek yok ise, o zaman dirilen Rab neden kutsalları hizmet işi için bina etsinler diye öğretmenler verdi? (Efesliler 4:11,12)

Yuhanna'nın ne demek istediğini anlamak için bu mektubun neden yazıldığının bilinmesi yarar sağlar. Yuhanna bu mektubu yazdığı zaman, kilise Gnostikler olarak bilinen sahte öğretmenler tarafından rahatsız edilmekte idi. Bu sapkın kişiler bir zamanlar Rab İsa'ya içtenlikle iman ettiklerini söylemişlerdi ve yerel topluluklar ile paydaşlıkta bulunmuşlar idi. Ama sonra Rab İsa'nın insanlığı ve tanrılığı ile ilgili sahte görüşlerini yaymak için topluluklardan ayrılmışlardı.

Bu sahte öğretmenler en üstün bilgiye sahip olduklarını söylediler, kendilerine Gnostik dendi, çünkü Grekçe'de gnosis kelimesi “bilmek” anlamına gelir. Büyük bir olasılık ile Hıristiyanlara şu tür sözler söylediler: “Sizin sahip olduğunuz öğretiler iyidir, ancak biz buna eklenecek bir gerçeğe sahibiz. Biz sizi basit öğretilerin ötesine götürebilir ve sizin yeni ve daha derin gizemlere sahip olmanızı sağlayabiliriz. Eğer tam olarak büyümek ve dolmak istiyorsanız, o zaman bizim öğretilerimize ihtiyacınız var.”

Ama Yuhanna tüm bu sözlerin birer hileden ibaret olduğu konusunda Hıristiyanları uyarır. Hıristiyanların kendilerine öğretiler verilmesi için bu sahtekarlara ihtiyaçları yoktur. Onlar, Kutsal Ruh'a sahiptirler. Gerçeğin Sözüne sahiptirler. Ve Tanrı tarafından atanmış olan öğretmenleri vardır. Kutsal Ruh onlara gerçeği ve yanlış ayırt edebilmeleri için gerekli olan gücü sağlar. Hıristiyan imanı ilk ve son kez olarak imanlılara verilmiştir (Yahuda 3) ve buna eklenmesi gerektiği iddia edilen her şey hilekarlıktır. Hıristiyan öğretmenlere Kutsal Yazıları açıklamaları ve uygulamaları için ihtiyaç duyulur, ama bunlar asla Kutsal Yazıların anlamlarının ötesine geçerek onları ihlal etmemelidirler.

Yuhanna kilisede öğretmenlere ihtiyaç duyulduğunu inkar edecek olan son kişidir. Yuhanna'nın kendisi harika bir öğretmen idi. Aynı şekilde yine Yuhanna Kutsal Ruhun nihai yetkiye sahip olduğunu ve Kutsal Yazıların sayfaları aracılığı ile Halkını tüm gerçeğe yönlendirdiğini söyleyerek bu konuda ısrar edecek olan ilk kişidir. Tüm öğretiler Kutsal Kitap aracılığı ile test edilmelidir. Eğer öğretiler, Kutsal Kitap'a eklenme yapılması gerektiğini söylüyor ise, Kutsal Kitap ile eşit yetkiye sahip olduğunu iddia ediyor ise, ya da Kutsal Kitap ile uyumuyor ise, o zaman reddedilmesi gerekir.

11 Nisan

“Baş kahinler ileri gelenler ile birlikte toplanıp birbirlerine danıştıktan sonra askerlere yüklü para vererek dediler ki, ‘Siz şöyle diyeceksiniz: öğrencileri geceleyin geldi ve biz uyurken O’nun cesedini çalıp götürdüler.’” (Matta 28:12,13)

Rab İsa daha ölümden dirilmeden önce düşmanları mucizenin etkisini yok etmek için yalanlar uydurmaya başladılar. Akıllarına gelen en iyi yalan, öğrencilerin gece gelip bedeni çalıp götürmüş olmaları idi. (Rab İsa’nın bayıldığı teorisi; ‘İsa ölmedi, yalnızca bayıldı’ yalanı yüzlerce yıl boyunca ağızdan ağza söylenmeye devam etti). Ne yazık ki, tüm diğer teoriler gibi bedenin çalındığı teorisi de yanıtlardan çok sorulara neden olur. Örneğin:

Baş kahinler ve ileri gelenler neden nöbetçi askerlerin boş mezar ile ilgili özgün haberlerini sorgulamadılar? Bu haberi gerçek olarak kabul ettiler ve bu olayın nasıl olduğu hakkında bir açıklama uydurmak için acele ettiler.

Nöbetçiler nöbette iken uyanık olmaları gerektiği halde neden uyuyorlardı? Roma yasalarına göre nöbette iken uyumanın cezası ölüm idi. Ama nöbetçi askerler yine de ceza almadan kurtuldular. Neden?

Tüm nöbetçi askerlerin hepsi nasıl olup da aynı anda uyuyabildiler? Birazcık uyku adına canlarını ölüm cezasına maruz bıraktıklarını düşünmek safdillik olarak yorumlanmaz mı?

Öğrenciler nöbetçi askerleri uyandırmadan mezarın ağır taşını nasıl olup da yuvarlayabildiler? Bu taş çok büyüktü ve gürlüğü çıkartmadan yuvarlanması imkansızdı.

Ayrıca öğrenciler bu taşı kaldırabilecek gücü nereden buldular? Herod dönemine özgü bir mezarın taşının dar ve uzun bir yiv ya da delik açmadan aşağı düşünceye kadar yuvarlanması gerekiyordu. Böyle bir mezarı mühürlemek, onu açmaktan daha kolaydı. Ayrıca mezar Romalı yetkililer tarafından olabilecek en “emin” şekilde kapatılmış idi.

Kısa bir süre önce yaşamlarını kurtarmak için kaçacak kadar korkan öğrenciler Romalı nöbetçiler ile karşı karşıya gelecek ve mezar taşını yuvarlayacak cesareti nereden buldular? Böyle bir cesaretin karşılığının çok ciddi bir ceza ile verileceğini biliyorlardı.

Eğer nöbetçi askerlerin hepsi uyudular ise, o zaman öğrencilerin bedeni çaldıklarını nereden biliyorlardı?

Eğer öğrenciler bedeni çalmış olsalar idi, o halde neden keten bezleri sermek ve peşkiri dürmek için zaman harcamışlardı* (Luka 24:12; Yuhanna 20:6,7) Öğrencilerin bedeni çalmak için ne gibi bir nedenleri vardı?

Hiç bir nedenleri yoktu. Aslına bakılacak olur ise, öğrencileri O’nun dirildiğini işittikleri zaman, şaşırılmışlar ve inanmamışlardı.

Son olarak, onurlu kişiler olan öğrenciler eğer dirilişin bir yalan olduğunu bilseler idi, büyük bir kişisel rizikoyu göze alarak gidip O’nun dirildiğini vaaz ederler miydi? Paul Little şöyle dedi: “İnsanlar yalan olduklarını bildikleri bir şey uğruna ölüme gitmezler.” Onlar İsa’nın dirildiğine içtenlikle inandılar. Rab dirildi! O gerçekten dirildi!

“Dünyanın aldatıcı serveti konusunda güvenilir değilseniz, gerçek serveti size kim emanet eder?”
(Luka 16:11)

Dünyanın aldatıcı serveti burada yersel zenginliklere ya da maddesel hazinelere işaret etmektedir. Pek çok maddesel varlığı olan bir adamın zenginliği kadar aldatıcı hiç bir şey yoktur. Mal mülk olarak sözünü ettiğimiz, evler ve arazilerdir, çünkü gerçek zenginliğin bunlar olduğunu düşünürüz. Hisse senetlerinden ve bonolardan bahsederiz, çünkü bunların güvenlik sağladıklarını düşünürüz.

Ama Luka 16:11 ayetinde Rab, dünyanın aldatıcı serveti ve gerçek zenginlikleri arasında bir ayırım yapar. İnsanların zenginlik ve varlık olduklarını düşündükleri şeylerin zenginlik ve varlık ile ilgileri yoktur.

John varlıklı bir aristokratın mülkünde bir kahya olarak hizmet veren tanrısayar bir Hıristiyan idi. John bir gece çok canlı bir rüya gördü ve bu rüyada kendisine vadideki en zengin adamın ertesi akşam gece yarısından önce öleceği söylendi. John, ertesi sabah işvereni ile karşılaştığı zaman, bu rüyasını onunla paylaştı. Milyoner önce bu işittiği konu ile hiç ilgilenmiyormuş gibi göründü. Kendisini çok iyi hissediyordu ve ayrıca hiç bir zaman rüyalara inanmazdı.

Ama John yanından ayrılır ayrılmaz, hemen kendisini doktorun muayenehanesine götürmesi için şoförünü çağırdı. Doktordan kendisine tam bir fiziksel check-up yapılmasını istedi. Beklendiği gibi, yapılan testlerin sonucunda sağlık durumunun çok iyi olduğu ortaya çıktı. Ancak bu varlıklı kişi yine de John'un gördüğü rüyadan dolayı kaygılanmaya devam ediyordu. Bu nedenle, doktorun muayenehanesinden ayrılırken şöyle dedi: “Doktor, bu arada bu akşam bana yemeğe gelir miydiniz? Yemekten sonra da birlikte oturur sohbet ederiz.” Doktor, bu daveti kabul etti.

Akşam yemeği her zamanki düzen içinde normal olarak geçti ve pek çok konu üzerinde sohbet edildi. Doktor gece boyunca pek çok kez evine dönmek için ayağa kalktı, ama ev sahibi her seferinde ondan biraz daha kalmasını rica etti.

Sonunda saat gece yarısını vurduğunda , tanrısaymaz varlıklı adam çok rahatladı ve doktora iyi geceler dileyerek gitmesine izin verdi.

Birkaç dakika sonra evin kapısı çaldı. Ev sahibi kapıyı açtığı zaman, yaşlı John'un büyük kızının kapıda durduğunu gördü ve kız kendisine şöyle dedi: “Bayım, annem size bir haber vermemi istedi; babam kalp krizi geçirdi ve kısa bir süre önce öldü.”

Vadide yaşayan en zengin adam o gece ölmüştü.

13 Nisan

“Sonuç olarak ne yer ne içerseniz, ne yaparsanız, her şeyi Tanrının yüceliği için yapın.” (1.Korintliler 10:3)

Hıristiyan davranışında Tanrı için herhangi bir yüceliğin var olup olmadığını araştırmak bu konuda yapılacak en büyük testlerden biridir. Davranışlarımızı çoğu zaman şu soruyu sorarak test ederiz:

“Davranışım herhangi bir zarara yol açıyor mu?” Ama bu konuda sorulacak soru bu değildir.

Sormamız gereken soru şudur: “Bu davranışında Tanrıyı yüceltecek herhangi bir şey var mı?”

Herhangi bir eyleme girişmeden önce, başımızı öne eğip, Rabden yapmak üzere olduğumuz işte Kendisini yüceltmesini istememiz gerekir. Eğer bu eylem aracılığı ile Tanrı onurlandırılmıyor ise, o zaman o eylemden kendimizi uzak tutmamız doğru olur.

Diğer inançlar zararsız davranışlar ile tatmin olabilirler. Hıristiyanlık yalnızca olumsuz olmanın ötesine hareket eder; Hıristiyanlık ayırt edilebilen bir olumluluktur. Bu nedenle, Keith L.Brooks’un şu sözleri çok yerinde söylenmiş sözlerdir: “Eğer başarılı bir Hıristiyan olacak iseniz, durumlarda mevcut olan zararların peşinden koşmaktan vazgeçin ve iyi olanı aramaya başlayın. Eğer mutlu bir yaşamınızın olmasını istiyor iseniz, durumlardaki ‘zararı’ değil, ‘iyiyi’ isteyen kişilerin arasında bulunun.

Durumlar kendi içlerinde zararsız olabilirler ve yine de Hıristiyan yarışında gereksiz bir ağırlığa neden olurlar. Olimpiyatlardaki bir koşucunun 1500 m.lik yarışta bir çuval patates taşımasına karşı olan bir yasa mevcut değildir. Patates çuvalını taşıyabilir, ama yarışı kazanamaz. Aynı durum bir Hıristiyan için de geçerlidir. Durumlar zararsız olabilirler ama yine de bir engel oluşturmaktadırlar.

Ama genellikle, “Bu eylemde bir zarar var mı?” diye sorduğumuz zaman, sorumuz duyduğumuz gizli bir kuşkuyu ele verir. Bu soruyu, dua etmek, Kutsal Kitap çalışması yapmak, tapınmak, tanıklık etmek ve günlük işlerimiz gibi görünüşte yasal olan eylemler ile ilgili olarak sormayız.

Aklıma gelmiş iken, onurlu her iş Tanrının yüceliği için yapılabilir. Bazı ev kadınlarının mutfak duvarlarına şu sözleri asmalarının nedeni budur: “Burada günde üç kez tanrısal hizmet verilir.”

Kuşkuya düştüğümüz zaman, John Wesley’in annesinin şu öğüdünü izleyebiliriz: “bir zevkin yasaya aykırı olup olmadığına karar vermek istiyor iseniz, şu kuralı izleyin: “Mantığınızı güçsüz kılan, vicdan huzurunuzu rahatsız eden, Tanrıyı hissetmenize engel olan ya da ruhsal değerlerin lezzetini alıp götürən ve bedeninizi zihninizden daha etkin kılan her ne var ise, günahdır.”

“... Aranızda büyük olmak isteyen, ötekilerin hizmetkarı olsun. Aranızda birinci olmak isteyen, ötekilerin hizmetkarı olsun.” (Matta 20:26,27)

Gerçek büyüklük nedir?

Bu dünyanın krallığında büyük olan kişi, zenginlik ve güç konumuna yükselmiş olan kişidir. Refakatinde onun emirlerini yerine getirmek zorunda olan bir yardımcı ve asistanlar heyeti bulunur; Çok Önemli Kişi davranışı görür ve gittiği her yerde özel iyilikler kabul eder. Bulunduğu konum nedeni ile insanlar ona saygı ve hürmet göstererek davranırlar. Kendisi bir şey yapmak için asla eğilmez; işlerini yerine getiren hizmetkarları vardır.

Ama bizim Rabbimizin Krallığında durumlar bundan oldukça farklıdır. Rabbin Krallığında büyüklük bize ne kadar hizmet edildiği ile değil, bizim ne kadar hizmet ettiğimiz ile ölçülür. Büyük kişi, diğerleri için bir hizmetkar olmak üzere eğilen kişidir. Hiç bir hizmet alçaltıcı değildir. Böyle bir kişi özel bir davranış ya da teşekkür beklemez. George Washington’un adamlarından biri onu hizmet ederken gördükleri zaman, itiraz ederek şöyle demiştir: “Generalim, siz böyle bir işi yapamayacak kadar büyüksünüz.” Washington ise ona şu yanıtı vermiştir: “Oh, hayır, ben tam doğru büyüklüğe sahibim.”

Luka 17:7-10 ayetleri üzerinde yorum yapan Roy Hession bize şunları hatırlatır:

“Hizmetkarlığın beş işareti bulunur: (1) Kendisine ne gibi bir iş verildiğini göz etmeksizin onu yapmak için istekli olmalıdır. (2) Bu işi yaparken takdir ya da teşekkür beklememek için istekli olmalıdır. (3) Tüm bunları yaptıktan sonra kendisine bu işi vereni bencillik ile suçlamaması gerekir. (4) Yararsız bir hizmetkar olduğunu itiraf etmesi gerekir. (5) Yumuşak huylu ve alçakgönüllü bir şekilde sadece görevini yerine getirdiğini söylemelidir.”

Rabbimiz bu gezegende bir insan olmak için göklerdeki yüceliğinden vazgeçtiği zaman, “kul özünü aldı” (Filipeliler 2:7) O, aramızda hizmet eden Biri gibi oldu. (Luka 22:27) “İnsanoğlu hizmet edilmeye değil, hizmet etmeye ve canını bir çokları için fidye olarak vermeye geldi.” (Matta20:28) Bir havlu alıp beline doladı ve öğrencilerinin ayaklarını yıkadı (Yuhanna 13:1-17)

“Köle efendisinden üstün değildir” (Yuhanna 13:16). Eğer O bize hizmet etmek için bu kadar alçaldı ise, o zaman bizim neden diğer kişilere hizmet etmemizin saygınlığımıza gölge düşüreceğini düşünmemiz gereksin?

Ey Kurtarıcım, Sen En Yüce Olan iken,

*Bu kadar alçaldı isen, o zaman zayıf, ve günahkar ve kutsal olmayan ben,
Nasıl olur da başımı yukarı kaldırmaya cesaret ederim?*

15 Nisan

“... birbirinize sevgi ile hizmet edin.” (Galatyalılar 5:13)

Biri şöyle demiştir: “Benlik büyük olduğunu ve kendisine hizmet edilmesi gerektiğini düşünür. Sevgi ise hizmet eder ve büyüktür.”

Rağbet gören bir Müjde şarkıcısı restoranda yanında oturan bir adama tanıklık etti ve onu Mesih’e getirmenin sevincini yaşadı. Bu olayı izleyen haftalar içinde bu yeni imanlıya destek oldu. Sonra adı Fred olan yeni imanlı, ameliyat edilemez bir kansere yakalandı ve nekahat dönemindeki hastaları kabul eden bir hastaneye yatırıldı ve ne yazık ki bu hastanede bakım normal hastane standartlarının çok altında idi. Radyoda ün kazanmış olan Müjde şarkıcısı Fred’i sadık bir şekilde hastaneye giderek ziyaret etti, yatak çarşaflarını değiştirdi, banyosunu yaptırdı ve “Timoteos’unu” besledi ve hastane personelinin yapması gereken daha başka pek çok işi Fred için kendisi yaptı. Fred’in öldüğü akşam, bu ünlü şarkıcı onu kollarında tutuyor ve Kutsal Yazıların huzur veren ayetlerini onun kulağına fısıldıyordu. “...birbirinize sevgi ile hizmet edin.”

Kutsal Kitap okulundaki bir eğitimci, sabah telaşından sonra kirlenen baylar tuvaletini sabırla temizler ve sonra eğilip yerleri kuruları. En iyi öğretişini yalnızca sınıfta vermiyordu. Öğrencileri alçakgönüllü oldular ve saygı duydukları öğretmenlerinin kullandıkları tuvaleti temizleme örneğinden esin aldılar. “... birbirinize sevgi ile hizmet edin.”

Aynı Kutsal Kitap okulundaki basketbol takımı üyelerinden biri gerçek bir hizmetkarın yüreğine sahipti. Bir gün oyun bittikten sonra tüm oyuncular bir an önce duş sırası kapmak için acele ettikleri zaman, bu oyuncu salonda kalır ve ertesi gün için salonu düzenli hale koyardı. “O, diğer kişilerin bencilliğini herkesin hizmetkarı olarak Rab ile kimliğini özdeşleştirme fırsatı olarak görürdü.” “...birbirinize sevgi ile hizmet edin.”

Türkiye’deki kırsal kesimden bir anne, hasta olan oğlu için böbrek bağışında bulunmak üzere Londra’ya götürüldü. Bu anne, bir böbrek bağışının yaşamına mal olacağını sanıyordu. İngiliz doktor kendisine oğlu için bir böbreğini vermeye istekli olduğu konusunda emin olup olmadığını sorduğu zaman, doktora şu yanıtı verdi: “İki böbreğimi vermeye istekliyim.” “... birbirinize sevgi ile hizmet edin.”

İnsanların çoğunlukla kendileri ile ilgilendikleri bir dünyada fedakarlık hizmeti veren yol fazla kalabalık değildir. Her gün yeni hizmetkarlık eylemleri için fırsatlar ile doludur.

“... ölümün ağzındayız, ama işte yaşıyoruz.” (2.Korintliler 6:9)

Kutsal Kitap paradokslar ile doludur, yani, normal olarak kabul ettiğimiz gerçeklere karşıt gibi görünen gerçekler, birbirleri ile çelişkide gibi görünen gerçekler... G.K.Chesterton, bir paradoksun, dikkat çekmek için başının üstünde duran bir gerçek olduğunu söyler. Aşağıda dikkatimizi çekmek için baş aşağı duran *bir kaç* paradoksu sıralıyoruz:

Yaşamlarımızı onları yitirerek kurtarıyoruz; yaşamlarımızı onları severek yitiririz (Markos 8.35).

Ne zaman zayıf isek, o zaman güçlüyüz (2.Korintliler 12:10) ve kendi gücümüz ile hiç bir şey yapamayız (Yuhanna 15:5).

Mesih’in kölesi olduğumuz zaman mükemmel özgürlüğe sahip oluruz ve O’nun boyunduruğundan özgür olduğumuz zaman, tutsak oluruz (Romalılar 6:17-20).

Bizi sevinçli kılan daha fazlasına sahip olmak değil, sahip olduğumuzu paylaşmaktır. Ya da başka bir deyişle, “Vermek, almaktan daha büyük bir mutluluktur.” (Elçilerin İşleri 20:35)

Eli açık olan daha çok kazanır, hak yiyenin sonu ise yoksulluktur. (Süleyman’ın Özdeyişleri 11:24)

Günah işlemeye devam edemeyen yeni bir doğaya sahibiz (1.Yuhanna 3:9), yine de yaptığımız her şey günah tarafından lekelenmiştir (1.Yuhanna 1:8).

Boyun eğerek galip geliriz (Yaratılış 32:24-28) ve savaştığımız zaman yenilgi yaşarız (1.Petrus 5:5c).

Kendimizi yücelttiğimiz zaman alçaltılırız, ama biz kendimizi alçalttığımız zaman, O bizi yüceltir (Luka 14:11).

Sıkıntıya düştüğümüzde ferahlatılırız (Mezmun 4:1) ve güvenlikte iken durgun kalırız (Yeremya 48:11). Yoksuluz, ama birçoklarını zengin ediyoruz. Hiç bir şeyimiz yok, ama her şeye sahibiz (2.Korintliler 6:10).

(İnsanın bakış açısına göre) bilge olduğumuz zaman, (Tanrının bakış açısına göre) akılsız, ama Mesih uğruna akılsız olduğumuz zaman, gerçekten bilge oluyoruz (1.Korintliler 1:20,21).

İman yaşamı kaygı ve endişeden özgürlük sağlar; yeryüzünde kendimize göz ile görünen hazineler biriktirdiğimiz zaman, güve ve pas onları yiyip bitirir ve hırsızlar çalar. (Matta 6:19)

Şair Hıristiyan yaşamını başından sonuna kadar bir paradoks olarak görmektedir:

Bu durumda bir kişinin gitmesi gereken yön gariptir.

Yürümesi gereken yol ne kadar da karışıktır;

Mutluluk umudu korkudan yola çıkar

Ve yaşamını ölümden alır.

En adil haklarından tamamen feragat etmesi gerekir.

Ve en iyi çözümleri çapraşıktır;

Kendisini tamamen kaybolmuş halde bulana kadar

Mükemmel bir şekilde kurtarılmasını bekleyemez.

Tüm bunlar olduğu ve yüreği tüm günahlarından bağışlandığına emin olduğu zaman;

Bağışlandığı imzalandığı ve esenliği tedarik edildiği zaman,

İşte o an çatışması başlar. (Seçme)

17 Nisan

“Kimse sizi ‘Rabbi’ diye çağırmasın. Çünkü sizin tek öğretmeniniz var ve hepiniz kardeşsiniz. Yeryüzünde kimseye ‘Baba’ demeyin. Çünkü tek Babanız var, O da göksel Baba’dır. Kimse sizi ‘Önder’ diye çağırmasın. Çünkü tek önderiniz var, O da Mesih’tir.” (Matta 23:8-10)

Rab İsa öğrencilerini egoyu besleyen yüksek ünvanlar ile çağrılmamaları ve kendilerini Üçlü birliğin yerine koymamaları konusunda uyardı. Tanrı Babamız, Mesih Efendimiz ve Kutsal Ruh Öğretmenimizdir. Toplulukta kendimiz için bu tür ünvanları benimsemememiz gerekir. Dünyada elbette yersel bir babamız, çalıştığımız bir iş yerinde bir efendimiz ya da bir işverenimiz ve okulda öğretmenlerimiz vardır. Ama ruhsal alanda Üçlü birliğin üyeleri bu rolleri üstlenmişlerdir ve onların yalnızca bu şekilde onurlandırılmaları gerekir.

Tanrı, bize yaşam veren olduğu için Babamızdır. İsa, O’na ait olduğumuz ve O’nun yönüne bağımlı olduğumuz için Efendimizdir. Kutsal Ruh Kutsal Yazıların Yazarı ve Yorumcusu olduğu için Öğretmenimiz’dir; tüm öğretilimize rehberlik etmesi gereken yalnızca O’dur.

Kiliselerin, sanki Mesih onları bu konuda hiç bir zaman uyarmamış gibi üyeleri arasında bu tür onurlandırıcı ünvanlara yer vermeleri ne kadar da gariptir. Kahinler ve görevliler hala Baba ve Peder olarak adlandırılmaktadırlar ve bazen kendilerine ‘Rab’ anlamına gelen Dominie (Papaz) ünvanı dahi verilmektedir. Ruhban sınıfına dahil olan kişiler genellikle papaz ya da vaizlere ‘Saygıdeğer Efendim’ anlamına gelen ‘Reverend’ ünvanını yakıştırırlar; bu sözcük, Kutsal Kitap’ta yalnızca Tanrı’dan söz ederken kullanılan bir sözcüktür (bakınız Mezmur 111:9 – “adı kutsal ve müthüştür.”) “Doktor” ünvanı Latince’de öğretmek anlamına gelen *docere* sözcüğünden gelir. Bu nedenle *doktor* sözcüğü *öğretmen* anlamına gelir. Kazanılmış ya da onurlandırılmak için verilen ünvan, Hıristiyan imanının bir siperi değil, sadakatsizliğe ait bir veba hastanesi olan bir kurumdan gelir. Yine de bir insan bir toplulukta “doktor” olarak takdim edildiği zaman, bu unvan nedeni ile kendisine bir otorite verilmiş olduğunu ima eder. Bu durum elbette tamamıyla temelsizdir. Kutsal Ruh ile dolu olan bir kambur çöp toplayıcısı bile bir doktorun söylediklerinden çok daha gerçek sözler söyleyebilir.

Ruhsallıktan uzak dünyevi yeryüzünde bu tür ünvanlara her zaman yer verilir. Bu alanda uygulanan ilke şudur: “Herkes hakkını verin; saygı hakkı olana saygı, onur hakkı olana onur verin” (Romalılar 13:7). Ancak toplulukta uygulanacak olan ilke, Rab İsa tarafından şu sözler ile ifade edilmiştir: “...hepiniz kardeşsiniz” (Matta 23:8)

“Şimdi her şeyi aynadaki silik görüntü gibi görüyoruz..” (1.Korintliler 13:12)

Hıristiyan tecrübemizde birçok defalar Rabbin sofrasına O'nun bizim yerimize geçerek öldüğünü hatırlamak için geldiğimiz zaman, bu yukarıdaki ifade çok belirgin hale gelir. “Aynadaki silik görüntü gibi görüyoruz.”

Burada kalın, içine nüfuz edilemez bir peçe var gibi görünür. Bizler, sonu olmayan sınırlamalarımızın tümü ile bu peçenin bir tarafında yer alırız. Peçenin öbür yanında kurtuluşumuzun büyük dramasının tamamı – Beytlehem, Getsemani, Gabatha, Golgotha, boş mezar, Tanrının sağında oturan yüceltilmiş Mesih – bulunmaktadır. Orada muazzam bir boşluğun var olduğunun farkına varırız ve onu içimize almaya gayret ederiz, ama bunu yaptığımız zaman kendimizi yaşayan varlıklardan çok budala ya da ahmak kişiler gibi hissederiz.

Kurtarıcının günahlarımız uğruna çektiği acıları anlamaya çalışırız. Zihinlerimiz O'nun Tanrı tarafından terk edildiğine ilişkin dehşeti, kavrayabilmek için gerginlik yaşarlar. Tüm sonsuzluk boyunca bizim katlanmamız gereken işkenceye O'nun katlandığını biliriz. Ancak bunun da ötesinde çok daha fazla şeyin mevcut olduğunun farkına varamayacak kadar cesaretimiz kırılır. Keşfedilmemiş bir denizin kenarında ayakta dururuz!

Cennetin en iyisini, yeryüzünün en kötüsü için gönderen sevgiyi düşünürüz. Tanrının kaybolanı aramak ve kurtarmak için bu vahşi günah ormanına biricik Oğlunu gönderdiğini hatırladığımız zaman, yüreğimiz burkulur. Ama burada sözü edilen, bilgiyi çok aşan bir sevginin varlığıdır. Bunu yalnızca kısmen bilebiliriz.

Zengin olmasına rağmen, O'nun yoksulluğu ile bizler zengin kılınabilelim diye bizim uğrumuza yoksul olan Kurtarıcımızın lütfu ile ilgili şarkılar söyleriz. Bu gerçek, meleklerin soluklarını tutmaları için yeterlidir. Gözlerimiz böylesine zengin bir lütfun engin boyutlarını görmek için çaba sarf ederler. Ama bu çaba boştur. İnsani görüşümüz bunu göremeyecek kadar sınırlıdır.

O'nun Golgota'da yaptığı fedakarlığı düşünerek soluğumuzun kesilmesi gerektiğini biliriz, ama ne gariptir ki, genellikle bundan etkilenmeyiz. Eğer peçenin arkasındaki yere gerçekten girebilse idik, gözyaşlarına boğulurduk. Yine de aşağıda yazılı olan şu ifadeleri itiraf etmemiz gerekir...

Ah, ben kendimin nasıl biri olduğuna şaşırıyorum; Sen, seven, kanını döken, ölen Kuzu, Bu gizemi defalarca inceleyebilirim, ama bu, seni daha çok sevmem için beni yine de harekete geçirmez.

Ya da bir başka kişinin sözleri ile kendimize şunu sormamız gerekir:

Ey Mesih, ben bir insan değil bir taş mıyım ki, Senin çarmıhının yanında durabileyim Ve kaybettiğin kanının damlalarını teker teker sayıp da ağlamayayım?

Emmaus yolundaki iki öğrenci gibi, gözlerimiz kapalıdır. Peçenin kaldırılacağı ve kırılmış ekmeğin ve dökülmüş şarabın müthiş anlamını göreceğimiz o zamanı yüreklerimizi yakan bir arzu ile özleriz.

19 Nisan

“Tanrının Oğlunun adına iman eden sizlere sonsuz yaşama sahip olduğunuzu bilirsiniz diye bunları yazdım.” (1.Yuhanna 5:13)

Bazılarımız bu ayet için Tanrıya sonsuza kadar müteşekkir olacağız, çünkü bu ayet bize kurtuluş güvencesinin ilk sırada yer aldığını ve bize duygularımız aracılığı ile değil, öncelikle Tanrının Sözü aracılığı ile geldiğini öğretti. Kutsal Kitap diğer nedenler ile birlikte bu nedenle de yazıldı, öyle ki, Tanrının Oğlunun adına iman edenler sonsuz yaşama sahip olduklarını bilsinler.

Güvence, duygular aracılığı ile gelmediği için müteşekkir olabiliriz, çünkü duygular her geçen gün ile birlikte iniş ve çıkışlar gösterirler. Tanrı, canın şu sözleri söylemesini istemez, ‘Teşekkürler Tanrım, çok iyi hissediyorum/aksine, gözlerini bir başka yöne İsa’ya ve O’nun Sözüne çevirir. Biri bir kez Martin Luther’e “Günahlarının bağışlandığını hissediyor musun?” diye sorduğunda, Martin Luther ona şu yanıtı verdi: “Hayır, ama nasıl göklerde bir Tanrının olduğundan emin isem, aynı şekilde günahlarımın bağışlandığından da eminim. Çünkü duygular gelirler ve duygular gelirler/ ve duygular aldaticıdır/benim teminatım Tanrının Sözüdür/inanılacak tek gerçek Tanrının sözüdür.” C.I.Scofield bize şu gerçeği hatırlatır: “Aklanma Tanrının düşüncesinde meydana gelir, imanlının sinir sisteminde değil.” H.A.Ironside her zaman şöyle derdi: “Ben, kendimi mutlu hissettiğim için kurtulduğumu bilmiyorum. Ama kendimi mutlu hissediyorum, çünkü kurtulduğumu biliyorum.” Ve Ironside Tanrının yazılı Sözü aracılığı ile kurtulduğunu biliyordu.

Ruh’un kendisi bizim ruhumuz ile birlikte Tanrının çocukları olduğumuza tanıklık eder (Romalılar 8:16), Kutsal Ruhun bize öncelikle Kutsal Yazılar aracılığı ile tanıklık ettiğini hatırlamamız gerekir. Örneğin, Yuhanna 6:47 ayetinde şunu okuruz: “Bana iman edenin sonsuz yaşamı vardır.” Sonsuz kurtuluşumuz için Mesih’e güvenmiş olduğumuzu biliriz. Bizim cennet konusundaki tek umudumuz O’dur. Bu nedenle, Tanrının Ruhu bize bu ayet aracılığı ile Tanrının çocukları olduğumuz konusunda tanıklık eder.

Elbette bu konuda teminat aracı olan başka konular da vardır. Kurtulduğumuzu biliriz, çünkü kardeşlerimizi severiz; çünkü gınahtan nefret ederiz ve doğru davranırız; çünkü Tanrının Sözüne severiz ve çünkü içimizden dua etmek gelir. Ama kurtuluş güvencemizin ilk ve temel aracı en kesin ve tek güvenilebilir teminat olan Tanrının Sözüdür. George Cutting akıllardan silinmeyen eseri, *Safety, Certainty and Enjoyment* (güvence, Kesinlik ve Tadını Çıkarma) adlı kitabında yazdıklarında çok haklıdır: “Bizi güvenli kılan kandır; bizi emin kılan Söz’dür.”

“Eğer bu lütuf ile olmuş ise, iyi işler ile olmamış demektir. Yoksa lütuf artık lütuf olmaktan çıkar.”
(Romalılar 11:6)

Eğer bir kişi iman eder etmez hemen lütuf öğretişinde köklenir ise, kendisini daha sonraki yaşamda karşılaştığı pek çok sorundan kurtarmış olur. Kurtuluşun Tanrı lütfunun karşılıksız bir armağanı olduğunu ve bu lütfun yalnızca onu hak etmeyenlere değil, ama aynı zamanda aslında lütfun tam aksini hak edenlere verildiğini anlamak çok önemli bir temel noktadır. Bir insanın sonsuz yaşamı kazanmak için yapabileceği hiç bir çaba mevcut değildir. Lütuf, kişisel çaba gayretlerini ve düşüncelerini tamamen terk etmiş olan ve doğru olma konusundaki istekleri için yalnızca Kurtarıcının doğruluğuna güvenenlere verilir.

Eğer kurtuluşun tamamen lütuf olduğunu anlar isek, o zaman tam güvenceye sahip olabiliriz. Kurtarılmış olduğumuzu bilebiliriz. Eğer kurtuluş çok az bir derece de olsa bize ve sefil çabalara bağımlı olsa idi, o zaman kurtulduğumuzdan asla emin olamazdık. Yeterince iyi ya da doğru işler yapıp yapmadığımızı bilemezdik. Ama kurtuluş Mesih'in tamamladığı işe bağlı olduğu zaman, bizi rahatsız edecek herhangi hiç bir kuşku olamaz.

Aynı şey sonsuz güvenliğimiz için de geçerlidir. Eğer devam eden güvencemiz, dayanmak için herhangi bir şekilde bizim gücümüze bağlı olmuş olsa idi, o zaman bu gün kurtulup yarın yine kaybolabilirdik. Ama güvenliğimiz Kurtarıcımızın bizi kurtarma gücüne bağlı olduğu sürece, sonsuza kadar güvenlik içinde olduğumuzu bilebiliriz.

Lütuf altında yaşayan kişiler asla günahın çaresiz piyonları değildirler. Günah, yasa altında olan kişiler üzerinde egemenlik sürer, çünkü yasa onlara ne yapmaları gerektiğini söyler, ama söylediğini yapmaları için onlara güç vermez. Lütuf, kişiye, Tanrının önünde mükemmel bir duruş sağlar ve ona çağırdığı şekle uygun olarak yürümesini öğretir. Söylediği şeyi yapabilmesi için içinde konut kurmuş olan Kutsal Ruh ona gerekli gücü sağlar ve bunu yaptığı için onu ödüllendirir.

Lütuf altında yaşayan biri için hizmet etmek, yasal bir esaret değil, sevinçli bir ayrıcalık haline gelir. İmanlı korku aracılığı ile değil sevgi ile teşvik edilerek yönlendirilir. Kurtarıcının kurtuluş sağlamak için ne gibi acılar çektiğini hatırlamak, kurtarılmış günahkara yaşamını adanmış bir hizmete dökmesi için esin verir.

Lütuf aynı zamanda şükretme, tapınma, övgü ve hayranlık esinleyerek yaşamı da zenginleştirir. Kurtarıcının kim olduğu hakkındaki bilgi, doğamız ve davranışlarımız itibarı ile günahkar olduğumuzu bilmek ve O'nun bizim uğrumuza yaptığı her şey yüreklerimizin O'na sevgi dolu bir hayranlık ile akmasına neden olur.

Tanrının lütfu gibi önemli olan başka hiç bir şey yoktur. Tanrının lütfu O'nun tüm niteliklerinin tacındaki en değerli mücevherdir. Tanrının egemen lütfunun gerçeğinde temellenin ve o zaman bu lütuf tüm yaşamınızı değiştirecektir.

21 Nisan

“Öğrenci öğretmeninden üstün değildir, ama eğitimini tamamlayan her öğrenci öğretmeni gibi olacaktır.” (Luka 6:40)

Rab İsa bu bölümde Onikiler’e şu önemli noktayı hatırlattı: diğer kişileri öğrencileri olarak yetiştirmek üzere gittikleri zaman, öğrencilerinin ruhsal yaşamlarında kendilerinin elde ettiklerinden daha büyük bir ilerleme bekleyemezler. Başka bir deyişle, diğer kişiler üzerindeki olumlu etkimizin derecesi, bizlerin ne olduğumuz ile sınırlıdır. Ya da O.L.Clark’ın dediği gibi:

Bilmediğinizi öğretemezsiniz;

Gitmediğiniz yere götüremezsiniz.

Kurtarıcı verdiği öğretisi çöp ve mertek öyküsü ile güçlendirmeye devam eder. Bir adam, rüzgarın aniden savurduğu minik bir çöp parçasının gözüne kaçtığı sırada bir harman yerinde yürümektedir. Gözünü ovuşturur, üst göz kapağını çekerek alt göz kapağının üstüne getirir ve arkadaşlarının verdiği tüm iyi niyetli öğütleri yerine getirerek gözüne kaçan çöpü çıkartmaya uğraşır. O sırada ben gözümden çıkıntı halinde dışarı fırlamış bir telefon direği ile onun yanına gelir ve şöyle derim: “Dostum, bak işte geldim, gözündeki küçük çöpü çıkartmam için sana yardım etmeme izin ver.” Belli bir açıda duran başını kaldırarak bana görebildiği gözü ile bakar ve “Sence önce senin gözündeki direği çıkartman gerektiğini düşünmüyor musun?”

Elbette! Bir günahahtan kurtulmak için mücadele veren birine ben, eğer benzeri bir günaha zincirler ile daha fazla bağlı bir durumda isem, yardımcı olmam mümkün değildir. Eğer ben kendim Kutsal Yazılara itaat etmedi isem, ona, aynı Kutsal Yazıların buyruğuna itaat etmesi için baskı yapamam. Yaşamımdaki herhangi bir ruhsal başarısızlık, bu belirli konuda konuşmamı engel olarak dudaklarımı mühürler.

Öğrencim mükemmel hale geldiği zaman, yani, ben onun eğitimini tamamladığımda, onun benim ruhsal konumumun bir santimetre dahi yükseğinde olmasını bekleyemem. Benim uzunluğuma gelerek gelişme göstermiş olabilir, ama ben onu bunun ötesine götüremem.

Burada vurgulananlar ile belirtilen, kendimize dikkat etmemiz gerektiğidir. Hizmetimiz, bir karakter hizmetidir. Önemli olan, içerde bulunandır. Güzel ve hızlı konuşabilir ve akıllı olabiliriz, ama eğer yaşamlarımızda ihmal ve itaatsizlik gibi kör noktalar mevcut ise, o zaman diğer kişileri öğrenci olarak yetiştirmek bir körün bir başka köre kılavuzluk etmesine benzer.

“İsa'nın Rab olduğunu ağız ile açıkça söyler ve Tanrının O'nu ölümden dirilttiğine yürekten iman edersen, kurtulacaksın.” (Romalılar 10:9)

Bu çok rağbet gören Müjde ayeti, düşmüş bir insanın kabul etmesi çok zor olan iki temel gerçeği – beden alma ve diriliş – tek bir noktada toplar. Bu öğretileri ve vurguladıkları her şeyi kabul etmeden kurtuluş gerçekleşemez.

Önce İsa'nın Rab olduğunu açıkça söylememiz gerekir, yani, Beytlehem'deki yemlikte doğan bu Kişi'nin beden alan Tanrı olduğunu kabul etmeli ve bunu ağızımız ile söylemeliyiz. Rab İsa'nın Tanrı olduğu, tüm kurtuluş planındaki en önemli gerçektir.

İkinci olarak, yüreğimizde Tanrının O'nu ölümden dirilttiğine inanmamız gerekir. Ancak, bu gerçek, diriliş gibi basit bir gerçekten çok daha büyük bir anlama sahiptir. Bu gerçeğe, Rab İsa'nın çarmıhta Yerimize Geçen Kişi olarak öldüğü gerçeği de dahildir. Bizim günahlarımızın hak ettiği cezayı O ödedi. Bizim sonsuza kadar katlanmamız gereken Tanrının gazabına O katlandı. Sonra Tanrı O'nu üçüncü gün Mesih'in bizim tüm günahlarımız için kurban oluşuna ilişkin Tanrının tam olarak tatmin olduğu ile ilgili bir kanıt olarak ölümden diriltti.

O'nu Rab ve Kurtarıcı olarak kabul ettiğimiz zaman, Kutsal Kitap kurtulduğumuzu söyler. Ama biri şöyle bir soru sorabilir: “Ağız ile açıkça söylemek neden inanmaktan önce gelir? Önce inanıp sonra ağızımız ile açıkça söylemez miyiz?”

Pavlus, 9. Ayette beden alma ve diriliş vurgular ve bunların ne şekilde oluştuklarına dair tarihsel düzeni ortaya koyar – önce beden alma ve otuz üç yıl sonra dirilme.

Bir sonraki ayette inanma konusuna ağızla açıkça söyleme konusundan önce yer verir. “Çünkü insan yürekten iman ederek aklanır, imanını ağız ile açıklayarak kurtulur.” Buradaki sıralama yeniden doğduğumuz zaman gerçekleşir. Önce Kurtarıcıya iman ederiz ve sonra aklanırız. Ve sonra gider zaten elde etmiş olduğumuz kurtuluşu ağızımız ile açıkça söyleriz.

Ayetimiz, saf ve açık sözlü bir sadeliğe sahiptir ve bu konuda uzun süreli bir tazeliği vardır. Bu nedenle şu çocuk şarkısındaki sözlere şaşırılmamalıdır:

Romalılar on ve dokuz

*Benim en sevdiğim ayettir;
Mesih'in Rab olduğunu açıkça söylersem,
Tanrısal lütuf aracılığı ile kurtulurum;
Çünkü oradaki vaat sözleri
Altın harfler ile parlarlar:
Romalılar on ve dokuz.*

23 Nisan

“Öyle ise biz de O’nun uğradığı gibi aşağılanmaya katlanarak ordugahtan dışarı çıkıp yanına gidelim.”
(İbraniler 13:13)

Bu ayetten ilk öğrendiğimiz, Mesih’in, halkı için bir toplanma merkezi olduğudur. Bir mezhepte, bir kilisede, bir binada ya da ünlü bir vaizde değil, yalnızca Mesih’te toplanıyoruz. “Yönetim hep O’nun soyunda kalacak” (Yaratılış 49:10). “Toplayın önüme sadık kullarımı, kurban keserek benimle antlaşma yapanları” (Mezmur 50:5).

İkinci olarak verilen ders, ordugahtan çıkıp O’nun yanına gitmemiz gerektiğidir. Ordugah burada, “doğal insana uyarlanmış olan tüm yersel din sistemi” olarak tanımlanır. Bu yer, Mesih’in aşağılandığı ve küçümsendiği dini alandır. Bu gün Hıristiyanlık adı altında maskelenen putperest canavarlıktır; “tanrısayar bir görünüşe sahiptir, ama onun gücünü inkar eder.” Mesih dışarıdadır ve bizim de O’nun yanına gitmemiz gerekir.

Aynı zamanda yalnızca ordugahın dışına giderek Mesih ile karşılaşma gerçeğimize azarlanmanın da dahil olduğunu öğreniriz. Kilise paydaşlığı konusunda Rabbe itaat etmek ile bağlantılı olarak bir azarlanma mevcut olması Hıristiyanlar tarafından çok ender yaşanan bir durumdur. Kilise kurumlarında genellikle daha çok ayrıcalığa ve konuma göre değerlendirme yapılır. Ama Yeni Antlaşma idealine ne kadar çok yaklaşır isek, O’nun azarlanmasına paydaş olmak durumunda kalacağımız o kadar olasıdır. Bu bedeli ödemek için istekli miyiz?

*Giyileri paylaşılan Adam beni ordugahın dışına çağırdı.
O’nun sesini tanıyordum – çarmıha gerilen Rabbim;
O kendisini bana gösterdi ve oh, yerimde duramadım.
O’nu izlemem – O’na itaat etmem gerekiyordu.*

*Dünya beni dışarı attı – çünkü bu isyankar yüreğimin içinde
Taçlandırmış olduğum Adamı dünya reddetti,
Onunla alay etti ve onu öldürdü, Tanrı ise
Harika gücü ile bu Adamı, egemenlik sürmesi için ölümden diriltti.*

*Ve böylece Rabbim ve ben şimdi ordugahın dışındayız.
Ama ah, O’nun varlığı yersel herhangi bir bağdan çok daha tatlıdır;
Bir zamanlar ben O’nun varlığından haberdar bile değildim;
Ben O’nun adı uğruna dünyanın dışındayım.*

Seçme

“Kim Tanrının tapınağını yıkarsa, Tanrı da onu yıkacak. Çünkü Tanrının tapınağı kutsaldır ve o tapınak sizsiniz.” (1.Korintliler 3:17)

Bu ayette, Tanrının tapınağı yersel topluluğa işaret eder. Pavlus, bireysel Hıristiyanlara değil, toplu olarak imanlılara şu sözler ile konuşur: “O tapınak siz(çoğul)siniz.” Korint’teki kutsallar bir Tanrı tapınağı oluşturdular.

Elbette aynı zamanda, Hıristiyanların bireysel olarak da Kutsal Ruhun bir tapınağı oldukları doğrudur. Elçi, bu konudan 1.Korintliler 6:19 ayetinde söz eder: “Bedeninizin Tanrıdan aldığınız ve içinizdeki Kutsal Ruhun tapınağı olduğunu bilmiyor musunuz? Kendinize ait değilsiniz.” Tanrının Kutsal Ruhunu, Tanrının çocuklarının her birinin bedeninde konut kurar.

Ama bu güne ait metnimizde üzerinde durulan konu topluluktur. Pavlus, eğer biri bu tapınağı yıkarsa Tanrının da onu yıkacağını söylemektedir. Bu ayette “kirletmek” ile “yok etmek” anlamında kullanılan iki sözcük birbirinin aynıdır. Yerel bir kiliseyi kutsal bir yaşam ve saf bir öğretişin koşullarından ayırarak lekelemek anlamında kullanılır. Yerel kilisenin kutsal ve saf koşullarda kalması gerekir ve bunun aksi davranarak günah işleyen suçlu kişi Tanrının yıkımına maruz kalacaktır. (W.E.Vine)

Ayetimiz bu nedenle bizi şu konuda uyarır: yerel bir kilisenin paydaşlığına hile karıştırmak ciddi bir meseledir. Aslına bakılacak olur ise, bu tür bir davranış öz yıkım demektir. Ancak insanlar bu önemli konuda ne kadar da farklı davranırlar. Toplulukta yapılması gerekeni yerine getirmeyen bir adam düşünelim, ya da bu adamın bir başka kardeş ile vahşice bir kişilik çatışmasına girdiğini varsayalım. Olup bitenleri Kutsal Yazılar ile uyumlu bir şekilde düzeltmek yerine topluluktaki diğer kişileri de kendi tarafına alır ve böylece kilisede bir hizipleşme meydana getirir. Durumlar kötüden daha kötüye gider ve çok geçmeden büyük bir yarık ortaya çıkar.

Ya da belki de bir dedikodu kampanyası başlatan ve buna karşı gelen kişilere diş bileyen dünyevi bir kız kardeş sorun çıkartır. Hakaret ile dolu dili kilise acılık ve çekişme ile doluncaya kadar susmak bilmez. Bu kız kardeş bir zamanlar düzenli işleyen bir topluluk harabe haline dönüşüncüye kadar dedikodudan vazgeçmeyecektir.

Bu tür kişiler çok tehlikeli bir oyun oynamaktadırlar. Bu oyunlarının sonuçlarından kurtulamazlar. Evrenin Yüce Tanrısı, Kendisini, topluluğunu enkaz haline getirenleri, enkaz haline getirmeye adanmıştır. Hizipleşme eğilimi gösteren herkese karşı ayık ve uyanık kalınmalıdır!

25 Nisan

“Bizi her zaman Mesih’in zafer alayında yürüten, O’nu tanımanın güzel kokusunu aracılığımız ile her yerde yayan Tanrıya şükürler olsun.” (2.Korintliler 2:14)

Genellikle Pavlus’un burada, yabancı bir ülkeyi fethettikten sonra geri dönmüş bir askeri önderin zafer alayını örnek olarak kullandığı anlaşılır. Komutan zafer alayının başındadır ve zaferinden aldığı doyumun tatlı kokusunu koklamaktadır. Komutanın arkasından zafer sevinci ile dolu askeri birlikler yürümektedirler. Onların arkasından ise ceza görecektir ya da öldürülecek olan savaş esirleri gelmektedirler. Zafer alayı boyunca ilerleyen kişiler buhar yakmakta ve havayı buharların hoş kokusu ile doldurmaktadırlar. Ancak bu koku farklı kişiler için, yenmiş ya da yenilmiş olmalarına bağlı olarak farklı anlamlar ifade etmektedir. Komutana sadık kalan yandaşları için koku, bir zafer kokusunu ifade eder. Ama savaş esirleri için bu koku bir yenilgi ve aşağılanmış olmanın bildirisidir.

Rabbe hizmet eden birinin yolu, pek çok açıdan bu örnek ile benzerlik taşır. Rab, hizmetkarını daima zafer alayında yürütür. Bu durum her zaman zafer gibi görünmeyebilir, ama yine de buna rağmen asıl olan, Rabbin hizmetkarının kazanan tarafta olması ve Tanrının davasının asla başarısızlığa uğramayacağıdır.

Rabbin hizmetkarı gittiği her yerde, beraberinde Mesih’in hoş kokusunu taşır. Ama bu koku farklı kişiler için farklı durumlar anlamına gelir. Rab İsa’nın önünde eğilenler için bu kokunun anlamı, sonsuz yaşam kokusu olmasıdır. Öte yandan Müjdeyi reddedenler için bu koku, ölümün ve yıkımın kokusu anlamına gelir.

Ancak her iki durumda da Tanrı yüceltilmiş olur. Tanrı, tövbe eden kişinin kurtuluşunda yücelir ve aynı zamanda mahvolmakta olan kişilerin kurtuluşu reddetmeleri ile de haklı çıkar. Mahvolmakta olan kişiler Büyük Beyaz Tahtın Yargısında Mesih’in önünde durdukları zaman, içine düştükleri durumdan ötürü Tanrıyı suçlayamayacaklardır. Kurtarılmak için kendilerine fırsat verilmiş, ama onlar bunu reddetmişlerdir.

Bizler Hıristiyan hizmetinin etkinliğini genellikle kurtulan kişilerin sayısına göre değerlendiririz. Belki de bu bölümde şöyle bir öneri de yer almaktadır: Müjdenin net bir sunumunu kabul ettikten sonra kaç kişinin Müjdeyi reddedip cehenneme gittiği konusunda bir hüküm vermek eşit derecede geçerli olurdu.

Her iki durumda da Tanrı yüceltilmiş olur. İlk örnekte lütfun hoş kokusu ve ikinci örnekte adaletin hoş kokusu Tanrıyı yüceltilmiş olur.

Ciddi konular! Elçinin bölümün sonunda şu soruyu sormasına şaşırılmaması gerekir: “Böylesi bir işe kim yeterlidir?”

“Benim ayaklarımı asla yıkamayacaksın!” (Yuhanna 13:8)

Rab İsa biraz önce beline bir havlu bağlamış ve bir leğene su doldurmuştu; öğrencilerinin ayaklarını yıkamak için hazırlık yapıyordu. Petrus’un yanına geldiği zaman, ondan ayaklarını yıkamasını istemediğini ifade eden şu karşılığı aldı: “Benim ayaklarımı asla yıkamayacaksın.”

Neden? Petrus neden Rabbin bu lütufkar hizmetine boyun eğmeyi istemedi? Bir açıdan bakıldığında Petrus bir değersizlik duygusu ile bu tepkiyi vermiş olabilirdi; kendisini Rab tarafından hizmet görmeye layık bulmuyordu. Ama aynı zamanda Petrus’un bu davranışının bir kibir ve bağımsızlık ifadesi olabileceğine dair gerçek bir olasılık da mevcut idi. Alan kişi konumunda olmak istemedi. Yardım almak için başkalarına bağımlı kalmak istemedi.

Bu davranışın aynısı pek çok insanın kurtulmasına engel olur. Kurtuluşu kazanmak ya da hak etmek isterler, ama Kurtuluşu lütfun karşılıksız bir armağanı olarak almak saygınlıklarına leke sürer. Tanrıya borçlu kalmak istemezler. Ama “borçlu kalmayı istemeyecek kadar gururlu olanlar hiç bir zaman Hıristiyan olmayacaklardır. (James S.Stewart)

Aynı zamanda burada zaten Hıristiyan olan kişiler için de bir ders yer almaktadır. Hepimiz her zaman vermek isteyen Hıristiyanlar ile karşılaşmışızdır. Her zaman başkaları için bir şeyler yaparlar. Yaşamları, akrabaları ve komşuları için hizmet etmeye dönüşmüştür. Cömert tutumları büyük övgüyü hak eder. Ancak bu durumda keyfe keder veren bir şey mevcuttur! Bu kişiler asla alan tarafta olmak istemezler. Hiç kimsenin onlar için bir şey yapmasına izin vermek istemezler. Cömertçe vermenin ne demek olduğunu öğrenmişlerdir, ama lütuf ile sunulan bir şeyi almayı asla öğrenmemişlerdir. Başkalarına hizmet etme bereketinin tadını çıkartırlar, ancak başkalarına aynı bereketi sunmayı inkar ederler.

Pavlus, Filipelilerin lütufkar armağanlarını kabul ederek bu konuda kendisini kanıtlamıştır. Onlara teşekkür ederek şu sözleri söyledi: “Armağan peşinde değilim, ama ruhsal kazancın hesabınızda birikmesini istiyorum.” (Filipeliler 4:17) Pavlus, kendi ihtiyacından çok onların alacakları ödülü düşündü.

Piskopos Westcott hakkında şunlar anlatılır: Kendisi, yaşamının sonunda büyük bir hata yaptığını söyledi; diğer insanlar için her zaman gücünün yettiğince iyilik yapmış idi, ama başkalarının ona iyilik yapmaları konusunda izin vermeye hiç bir zaman istekli olmamıştı. Ve bunun sonucu olarak bazı tatlılık ve bütünlük unsurlarından yoksun kalmış idi. Geri ödenmesi mümkün olmayan pek çok iyiliği kabul etmenin disiplininden kurtulması için kendisine izin vermemişti.” (Q.O.Sanders)

Sevgi uğruna cömertlik ile, gayretli irade ile

Vereni üstün tuttum,

Ama sevginin tatlılığı uğruna alanı

Sanırım daha da cömert buldum.

27 Nisan

“Herkesi candan ve yürekten Rabbe bağlı kalmaya özendirdi.” (Elçilerin İşleri 11:23)

Bazı Hıristiyan çevrelerinde Mesih’in kişiliğine sadakatsizlik göstermelerine rağmen, sırf bilim adamı oldukları için bazı kişilere dalkavukluk etmek gibi tehlikeli bir eğilim mevcuttur.

Örnek olarak çok başarılı bir yazarı ele alalım; bu kişi mecaz kullanımlarında ustadır, kelime incelemelerinde üstün bir yorumcudur. Ancak bu kişi Bakireden Doğma gerçeğini inkar eder. Rabbin mucizelerini ciddiye almaz. Kurtarıcının birebir, bedensel dirilişini reddeder. İsa’dan söz ettiği zaman, O’nu dünya galerilerinden birinde yer alması gereken biri olarak görür ve O’ndan bahseder iken kendisini büyük gören bir tavır ile konuşur. Onun gözünde İsa, yalnızca diğer büyük kahramanlardan bir tanesidir. Böyle bir davranış elbette Tanrının Oğlunun övgüsüne gölge düşürmektedir. Böyle birinin Rabbe gerçekten sadık olmadığı aşikardır.

Bu durumda Hıristiyanların böyle bir adamı yalnızca harika bir bilgin oldukları için savunmaları şok edicidir. Samimi davranmayarak, onun cesaret isteyen zihinsel işini yüceltir ve Mesih konusundaki sapkın davranışının üzerinde durmazlar. Ondaki saygı gören bir otorite olarak söz etmeyi severler ve onun bulunduğu bilimsel çevrelere girmekten hoşlanırlar. Eğer Mesih’in çarmıhının düşmanı olan bir kişi ile arkadaşlık etme konusunda kendilerine meydan okunacak olur ise, yaptıkları hatanın ciddiyetini azaltmak için kaçamak sözler kullanırlar. Kutsal Kitap’a inanan önemli Hıristiyanlara böylesine bilgili bir otoriteye karşı konuşmaya cesaret ettikleri için saldırmaları dahi rastlanılan olaylardandır.

Kurtarıcıları bilim adamlarının çevrelerince ihanete uğradığı zaman, Hıristiyanların artık haklı bir öfkeye kapılmalarının zamanı gelmiştir. Bu konuda ödün verilecek bir zaman yoktur. O’nun kişiliği ve işi ile ilgili gerçek pazarlık edilecek bir konu değildir. Bu duruma karşı koymalıyız ve aldığımız tavır hesaba katılması gereken bir tavır olmalıdır.

Tanrı ile ilgili gerçek tehlike ile karşılaştığı zaman, peygamberler tavırlarından ödün vermediler. Onlar ateşli bir şekilde Rabbe sadık kaldılar ve O’nu inkar etmeye ya da aşağılamaya cüret eden kişilere gerekeni söylemekten kaçınmadılar.

Elçiler, Rabbin yüceliğini çalma konusundaki herhangi bir çabaya çok büyük öfke gösterdiler. Teoloji dünyasının ünlü kişilerine karşı çıkararak Mesih’e sadık kalmayı seçtiler.

Şehitler Tanrının Oğluna olan sadakatlerinden ödün vermektense, ölmeyi tercih ettiler. Onlar insanlar tarafından onay görmek yerine Tanrı tarafından onay görmeyi daha ilgi çekici buldular.

Bize düşen sorumluluk, Rab İsa’ya her durumda sadık kalmak ve O’na üstünlüğü ile ilgili uygun yeri vermeyi başaramayan herhangi biri ya da herhangi bir şey ile dostane ilişkiler içinde bulunmamaktır.

“Çocuklarım, babanızın uyarılarına kulak verin. Dikkat edin ki, anlayışlı olasınız.” (Süleyman’ın Özdeyişleri 4:1)

Süleyman’ın Özdeyişleri 4.bölümün ilk dört ayetinde Süleyman iyi öğüdün nasıl olacağını ve bir kuşaktan diğerine nasıl aktarılması gerektiğini tanımlar. Babasının kendisine nasıl öğrettiğini anlatır, sonra kendi oğluna aynı konuda ısrar eder ve iyi öğretişe ve doğru uyarılara dikkat etmelerini öğütler.

Genç insanların yaşamın pratikteki ilişkileri ile ilgili konuları yersel anne ve babalarından mümkün olan en fazla şekilde öğrenmeleri sağduyulu bir tutumdur. Ama aynı zamanda eşit derecede doğru olan bir başka önemli nokta daha vardır; her genç Hıristiyan’ın ruhsal bir öğreticisi olması gerekir; bu kişi, genç imanlının sorular sorabileceği, güvенеbileceği, paylaşımlar ile geniş tecrübesinden yararlanabileceği ve ihtiyaç duyduğu alanlarda yardım alabileceği biri olmalıdır. Eğer bir anne ve baba bu rolü üstlenebiliyor ise, o zaman çok daha iyi olur. Ancak böyle bir anne ve baba yok ise, o zaman yukarıda belirtilen bir ruhsal öğreticinin bulunması gerekli hale gelir.

Tanrısayar ve olgun imanlılar çok engin bir pratik bilgi birikimine sahiptirler. Hiç kuşkusuz yenilgiler tecrübe etmişlerdir, ama bu yenilgilerden değerli dersler öğrenmişlerdir ve sonraki zamanlarda bu tür yenilgilerden kendilerini nasıl sakınabileceklerini de bilirler. Yaşça olgun olan Hıristiyanlar genellikle bir sorunun genç insanların gözden kaçırabilecekleri görünümünü görebilirler. Ve dengeli olmayı ve makul olmayan aşırılıklardan uzak durmayı öğrenmişlerdir.

Bilge ve genç bir Timoteos onun bilgeliğinden ve tecrübesinden yararlanmaya çalışarak bir Pavlus yetiştirecektir. Kendisinden önce aynı durumlardan geçmiş olan birine danışarak, kendisini aşağılanmadan ve budalaca hareket etmekten korumuş olur. Bir kişinin yaşlılığını küçük görmek yerine, yaşlı kişileri çatışma anında savaşmış ve iyi bir sonuç elde etmiş olan kişiler olarak onurlandıracaktır.

Genel olarak konuştuğumuz takdirde, yaşlı kutsallar, gençler üzerinde baskı kurmayacaklardır. Onlar, talep edilmemiş bir öğüdün iyi bir öğüt olduğunu bilirler. Ancak, kendilerine danışıldığı zaman, tecrübeleri sonucu elde ettikleri anlayışı paylaşmaktan her zaman sevinç duyarlar.

Bu nedenle, eğer bir genç kişi şehvet ile mücadele ediyor ise, ya da Tanrının rehberliğini nasıl bulacağını bilmek istiyor ise, ya da Tanrının onu hizmet alanına çağırıp çağırmadığını merak ediyor ise, ya da ekonomik alandaki konularını düzenlemek için yardıma ihtiyaç duyuyor ise, ya da daha etkin bir dua yaşamına sahip olmayı özlüyor ise, belirli sorunun üzerine ışık tutabilecek olan ruhsal bir rehberin yardımını aramak ile bilgece davranmış olacaktır. Başın üzerindeki o gri saçların altında genellikle yarar sağlayacak olan bir bilgelik temeli yer almaktadır. Diğer kişilerin anlayışlarından ve geçmişteki tecrübelerinden yararlanmak durur iken, neden öğrenmek için zor yollar tercih edilsin?

29 Nisan

“İman umut edilenlere güvenmek, görünmeyen şeylerin varlığından emin olmaktır.” (İbraniler 11:1)

İman, Tanrının Sözüne tam güvenmektir. Tanrının güvenilirliğinden emin olmaktır. Tanrı ne söyledi ise onun doğru olduğuna ve O'nun vaatlerinin gerçekleşeceğine duyulan kanaattir. İman, öncelikle, gelecek alanında (“umut edilenler”) ve görünmeyen alanda (“görünmeyen şeyler”) iş yapar.

Whitter, “iman adımları boşluk gibi görünen yere atılırlar ve aylında kayayı buluruz” demiştir. Ama öyle değildir! İman, karanlıkta sıçramak değildir. İman en kesin kanıtı talep eder ve bu kanıtı Tanrının sözünde bulur.

Bazı kişiler bir şeye yeterince güçlü bir şekilde inandığın takdirde o şeyin gerçekleşeceğine inanmak gibi yanlış bir tutuma sahiptirler. Ama bu iman değil, safdilliktir. İmanın temel aldığı ve dayandığı bir Tanrı açıklamasının, ya da yapışacağımız bir Tanrı vadinin bulunması gerekir. Eğer Tanrı bir konuda söz verir ise, o zaman bu konu sanki zaten gerçekleşmiş kadar kesindir. Eğer Tanrı geleceği önceden bildirir ise, o zaman bunun gerçekleşeceği kesindir. Başka bir deyiş ile iman geleceği bu güne getirir ve görülmeyeni görünür yapar.

Tanrıya inanma konusunda hiç bir riziko mevcut değildir. Tanrı yalan söyleyemez. Tanrı aldatmaz ve aldatılmaz. Tanrıya inanmak, bir kişinin yapabileceği en akıllı, en sağduyulu ve en makul şeydir. Yaratığın Yaratana inanması gerekir; bundan daha mantıklı ne olabilir?

İman, mümkün olan şeyler ile sınırlı değildir ve imkansızlık alanını istila eder. Biri şöyle demiştir: “İman, mümkün olan durumların sona erdiği yerde başlar. Eğer bir durum mümkün olsa idi, o zaman bu durumda Tanrı için yücelik mevcut olmazdı. Eğer bir durum imkansız ise, o zaman gerçekleşebilir.”

Vaadi gören iman, güçlü iman yalnızca Tanrıya bakar;

İmkansızlıklara güler ve, “Yerine gelecek” diye bağırır.

İman yaşamında zorlukların ve sorunların var olduğunu itiraf etmek gerekir. Tanrı imanımızın içten olup olmadığını görmek için denemeler sonucu acı çekmemize izin vererek imanımızı test eder (1.Petrus 1:7). Tanrının vaatlerinin yerine geldiğini görmek için genellikle uzun yıllar beklememiz gerekir ve bazen diğer tarafa ulaşıncaya kadar beklememiz gerekebilir. Ama “zorluklar imanını beslenmesi için gelen yiyecektir.” (George Müller)

“İman olmadan Tanrıyı hoşnut etmek imkansızdır” (İbraniler 11:6). O'na inanmayı reddettiğimiz zaman, O'nun bir yalancı olduğunu söylemiş oluruz (1.Yuhanna 5:10) ve Tanrı, Kendisini bir yalancı olarak adlandıran kişiler tarafından nasıl hoşnut edilebilir?

“Eğer beni seviyor iseniz, buyruklarımı yerine getirirsiniz.” (Yuhanna 14:15)

Buyruklar? Yeni Antlaşma’da? İnsanlar ne zaman buyruklar sözünü işitseler, akıllarına hemen yasacılık gelir. Ancak iki sözcük eş anlamlı değildir. Buyruklar konusunda en çok konuşan Kişi, Rab İsa’nın Kendisidir, ancak dindar olmayan tek Kişi yine de O’dur.

Yasacılık ne demektir? Bu sözcük, Yeni Antlaşma’da bulunmamaktadır, ama buna rağmen insanın Tanrının iyiliğini kazanmak ya da hak etmek için durmak bilmeyen çabasını tanımlar. Yasacılık, temelde yasayı yerine getirerek aklanmayı ya da kutsallaşmayı kazanmak için bulunulan girişimi tanımlar. Yasacılığın gerçek anlamı budur.

Ama bu sözcük günümüzde katı, ahlak kuralları olarak düşünülen şeyi tanımlamak için daha geniş bir anlamda kullanılır. Belirli uygulamaları “tabu” olarak sınıflandırmak konusundaki herhangi bir girişim, “yasacı” bir girişimdir. Aslında “yasacılık” sözcüğü, Hıristiyan davranışı ya da her tür olumsuzluk hakkındaki neredeyse her sınırlamayı geri püskürtmek için ustaca kullanılan bir sopaya benzer.

O zaman, bir Hıristiyan’ın “yasacılık” ile bağlantılı olan tehlikeden kendisini sakınması için nasıl düşünmesi gerekir?

Her şeyden önce, bir Hıristiyan’ın yasadan özgür olduğu doğrudur, ama bu noktada onun yasadışı biri olmadığını eklememiz gereklidir. Mesih’in yasası Hıristiyan’ın içindedir. Hıristiyan’ın kendisini hoşnut edenini değil, Mesih’i hoşnut edenini yapması gereklidir.

İkinci olarak, Yeni Antlaşmanın, oldukça fazla sayıda olumsuz olanın da dahil olduğu buyruklar ile dolu olduğunun da hatırlanması gerekir. Farklılığın nedeni, bu buyrukların cezanın eklenmiş olarak verildiği yasa olmadığıdır. Tanrı halkının doğru kişilerine talimat olarak verilmişlerdir.

Ayrıca, durumlar bir Hıristiyan için yasaya uygun olabilirler, ama yararlı olmayabilirler. Yasaya uygun olabilirler, ama aynı zamanda tutsak edici de olabilirler (1.Korintliler 6:12). Bir imanlının bir şey yapmak için özgürlüğe sahip olması mümkündür ve buna rağmen imanlı yine de başka birinin bunu yapmasına köstek olabilir. Böyle bir durumda bu özgürlüğünü kullanmaması doğrudur. Yalnızca biri bir yasaklamayı “yasacılık” olarak adlandırdığı için, bu yasaklamanın kötü olduğu anlamına gelmez. İnsanlar aynı zamanda davranışın belirli özelliklerini tanıtmak için “sofu” sözcüğünü de kullanırlar. Ama Puritanlar’ın (Sofular’ın) davranışı onları eleştiren pek çok kişininkinden daha fazla Mesih’i onurlandıran bir davranıştır.

Hıristiyanlar çok sık olarak tanrısayar davranış modellerini “yasacılık” olarak kınadıkları zaman, bu durum onların giderek daha izin veren kişiler haline geldiklerini ve ahlak bağlarından koptuklarını gösteren bir işaret olabilir. Sözde yasacılara ya da Sofular’a çamur atmak ile kendilerinin daha iyi kişiler olarak görüneceklerini safiyane bir şekilde hayal ederler. Bizim güvenliğimiz, elimizden geldiğince Kutsal Yazıların öğretilerine yakın kalmamız ile mümkün olur; uçurumun kenarına ne kadar yakın gelebileceğimizi görmeye çalışmamalıyız.

1 Mayıs

“Benim adım ile benden ne dilerse yapacağım.” (Yuhanna 14:14)

Tanrı duaları yanıtlar. Eğer biz sınırsız bilgeliğe, sevgiye ve güce sahip olsa idik, duaları nasıl yanıtlardık? İşte Tanrı da aynı tam bu şekilde duaları yanıtlar. Bazen bize ne istiyor isek onu verir, bazen bize istediğimizden daha iyisini verir, ama her zaman ihtiyacımız olan ne ise onu verir. Bazen dualarımızı çabucak yanıtlar; bazen ise bize sabırla beklemeyi öğretir.

Tanrı duaları yanıtlar; bazen yürekler zayıf olduğu zaman,

Çocuklarına, tam istedikleri armağanları verir.

Ama imanın genellikle daha derin bir dinlenmeyi öğrenmesi gerekir.

Ve Tanrı konuşmadığı zaman O'nun sessizliğine güvenmelidir.

Çünkü adı sevgi olan Tanrı en iyisini gönderecektir.

Yıldızlar yanıp yok olabilir, dağ duvarları ayakta kalamazlar,

Ama Tanrı güvenilirdir, O'nun vaatleri dileyenler için kesindir.

Dua etmenin koşulları vardır. Genellikle boş bir çek gibi görünen bir şeye (“her ne dilerse”) bazı koşullar eklenmiştir (“Benim Adım ile”). Bireysel dua vaatlerinin, konu ile ilgili tüm diğer Kutsal Yazıların ışığında gözden geçirilmeleri gerekir.

Dua ile ilgili gizemler mevcuttur. “Nedenler” ve “Niçinler” ile ilgili tüm sorular hakkında düşünmek kolaydır. Ama, genellikle çoğu zaman bunlar eğitici değildirler. Dua etmek ve Tanrının dua etmek ile bağlantısı olan tüm gizemleri çözmek için çalıştığını görmek daha iyidir. Başpiskopos Temple’ın şu sözlerini çok beğenirim: “Dua ettiğim zaman, tesadüfler meydana gelir. Dua etmediğim zaman, tesadüfler meydana gelmez.”

Tanrıya Rab İsa’nın adı ile dua ettiğimiz zaman, sanki Rab İsa bizim dileklerimizi Tanrıya bildiriyor gibi olur. İşte, dualarımızın önem kazanmasını ve güçlenmesini sağlayan budur. İşte yine bu yüzden dua ettiğimiz zaman, Gücü Her Şeye Yeten’e en çok yaklaştığımız zamandır. Elbette, bizim gücümüz her şeye asla yetmeyecektir, sonsuzlukta bile gücümüz asla her şeye yetmez. Ama Rab İsa’nın adı ile dua ettiğimiz zaman, bu sınırsız güce tutunmuş oluruz.

En iyi dua, güçlü bir içsel ihtiyaçtan ortaya çıkar. Bunun anlamı şudur: Rabbe ne kadar çok bağımlı olur isek, dua yaşamımız o kadar etkin olacaktır.

Dua ettiğimiz zaman, asla şans ve olasılık yasalarına göre meydana gelmeyecek olan durumların gerçekleştiğini görürüz. Yaşamlarımız doğaüstü olan ile çatırdar. Yaşamlarımız Kutsal Ruh ile birlikte radyoaktif hale gelirler. Ve bizler diğer yaşamlara dokunduğumuz zaman, Tanrı için bir şey meydana gelir.

“Bıraktığım etkiyi dua etmemi isteyen ve benim için dua eden kişilerin sayısına göre ölçerim.”

Ve İsa Celile bölgesinin her tarafını dolaştı. Buralardaki havralarda öğretiyor, göksel egemenliğin Müjdesini duyuruyor, halk arasında rastlanan her hastalığı, her illeti iyileştiriyordu.” (Matta 4:23)

Hıristiyanlar arasında sık sık ortaya çıkan sorun, müjde yayma ve sosyal açıdan müdahil olma arasındaki uygun dengeyi elde etme konusundadır. Müjde duyuran kişiler genellikle insanların canları ile gereğinden fazla ve bedenleri ile yeterince ilgilenmedikleri konusunda eleştiri alırlar. Başka bir deyiş ile, açları beslemek, çıplakları giydirmek, hastaları iyileştirmek ve eğitimsiz kişileri eğitmek gibi konular ile yeterince ilgilenmezler.

Bu hizmetlerin her birine karşı herhangi bir şey söylemek anneliği eleştirmek gibi bir şey olacaktır. Rab İsa'nın insanların fiziksel ihtiyaçları ile yakından ilgilendiği kesindir. Ve o, öğrencilerine de bu konulara aynı şekilde ilgi göstermeleri gerektiğini öğretti. Tarihi açıdan bakıldığında zaman Hıristiyanların her zaman sevgi konusunda önceliğe sahip oldukları görülür.

Ama yaşamın pek çok başka alanında olduğu gibi, burada da mesele, önceliklerdir. Hangisi daha önemlidir? Geçici olan mı, kalıcı olan mı? Bu temel üzerinde bir karar alındığı zaman, Müjde temel konudur. İsa, şu sözleri ile bunu doğruladı: “Siz iman edesiniz diye, bu, Tanrının işidir...” Öğretiş, sosyal müdahil olmaktan önce gelir.

İnsanın en fazla baskı gördüğü sosyal sorunların bazıları, sahte dinin sonucudur. Örneğin, bir inekte akrabasının ruhunun bulunduğu inandığı için ineği kesmeyen ve bu yüzden aklıktan ölen insanlar bulunmaktadır. Diğer ülkeler, çok miktarda buğdayı gemilere yükleyip gönderdikleri zaman, bu buğdayın çoğunu insanlardan çok sıçanlar yer, çünkü hiç kimse sıçanları öldürmez. Bu tür kişiler sahte din tarafından zincire vurulmuşlardır ve sorunlarının yanıtı, Mesih'tir.

Müjde duyurma ve sosyal hizmet verme arasındaki uygun dengeyi sağlamak için çaba sarf eder iken, her zaman şöyle bir tehlike mevcuttur: “kahve ve kekler ile” çok meşgul hale geldiği zaman, Müjdeye yer kalmaz. Hıristiyan kurumlarının tarihçesi iyinin, en iyinin düşmanı haline geldiği bu tür örnekler ile doludur.

Eğer tamamen “dışarıda” bırakılmıyorlar ise, sosyal müdahil olmanın bazı biçimleri sorgulanabilir hale gelirler. Bir Hıristiyan asla yönetimi devirmek için devrimsel nitelikli girişimlere katılmamalıdır. Sosyal adaletsizlikleri düzeltmek için politik süreçlere başvurmasının gerekmesi kuşkulu bir davranış olacaktır. Ne Rab ne de öğrencileri bu şekilde hareket etmediler. Yasalara başvurmak yerine Müjde yayma aracılığı ile çok daha fazlası başarılabılır.

Mesih'i izlemek için her şeyden vazgeçen, yoksullara vermek için her şeyini satan, ne zaman gerçekten gerekli olan bir ihtiyacın karşılanması gerekse, yüreğini ve cüzdanını açan bir Hıristiyan'ın sosyal konularda ilgisiz kaldığına dair suçlu bir vicdana sahip olması gerekmez.

3 Mayıs

“Kendi benliğine eken, benlikten ölüm biçecektir.” (Galatyalılar 6:8)

Günah işleyen birinin işlediği günah yanına kalmaz. Günahın sonuçları yalnızca kaçınılmaz değil, ama aynı zamanda çok da acıdır. Günah, zararsız bir kedicik gibi görünebilir, ama sonunda günah işleyen kişiyi acımasız bir aslan gibi yutabilir.

Günahın sözde parlaklığı büyük ilgi çeker. Günahın öte yanında olanları çok ender olarak ışıtırız. Çok az kişi düşüşünü ve bunu izleyen sefaleti tanımlar.

İrlanda'nın en gözde yazarlarından biri bunu yaptı. Bu adam doğal olmayan bir kötü oyun ile uğraşmaya başladı. Bir olay başka bir olayı izledi ve sonunda durum mahkeme davalarında konu haline geldi ve bu adam sonunda aşağıdaki satırları yazdığı bir hapisaneyeye atıldı:

“Tanrılar bana hemen hemen her şeyi vermişlerdi. Zeki idim, ünlü bir ada sahip idim, yüksek bir sosyal konumum, ihtişamım ve zihinsel cesaretim vardı. Sanatı bir felsefe, felsefeyi ise bir sanat haline getirmiş idim; insanların zihinlerini ve var olan şeylerin renklerini değiştirdim. Söylediğim ya da yaptığım her şey insanları şaşırtıyordu. Sanat, bana göre en üstün gerçeklik idi ve yaşam ise yalnızca bir kurgu modundan ibaret idi. Yüzyılımın hayal gücünü uyandırdım, öyle ki, bu durum benim çevremde bir mit ve efsane yarattı: tüm sistemleri tek bir ifade ile özetledim ve tüm varoluşu bir nükteli söz halinde topladım.

“Tüm bu şeyler ile birlikte farklı durumlar ile de karşılaştım. Duyumsal olmayan ve aynı zamanda duyusal rahatlığın da sürekli tılsımları tarafından cezbedilmeme izin verdim. **Kentin caddelerinde bir yere varmayı hedeflemeden gezinerek**, çitkırıldım ve moda uygun giyinen bir kişi olmam ile kendimi eğlendirdim. Çevreme benim seviyemin altında ve daha kötü düşüncelere sahip kişileri topladım. Kendi zekamın mirasyedisi haline geldim ve sonsuz bir gençliği harcamak bana garip bir sevinç verdi. Yükseklerde dolaşmaktan yoruldum ve kasti olarak yeni duyular arayışı içinde derinliklere girdim. Düşünce alanında benim için paradoks olan şey, tutku alanında benim için ahlaksızlık haline geldi. Arzu, sonunda ya bir hastalık, ya da bir çılgınlık ya da her ikisi birden oldu. Diğer insanların yaşamları beni ilgilendirmemeye başladı. Hoşuma giden yerde eğlendim ve bu şekilde devam ettim. Sıradan bir günün her küçük eyleminin bir karakter oluşturduğunu ya da oluşturmadığını unuttum ve bu yüzden birinin gizli odasında yaptığı şeyi bir gün başka birinin evlerin damlarından bağıracığını hatırlamadım Böylece sonunda dehşet verici bir utanç ile yüz yüze kaldım.”

Yukarıdaki itiraf dolu satırları yazmış olduğu öykü, içeriği ile uyumlu bir başlık taşır; **De Profundis** – derinlerden sana seslendim Ya Rab.

“Öyle yol var ki, insana düz gibi görünür, ama sonu ölümdür.” (Süleyman’ın Özdeyişleri 14:12)

Süleyman’ın Özdeyişleri kitabında iki kez (14:12 ve 16:25) insanın doğru yolu bulma konusunda güvenilir karar veremediğini öğreniriz. İnsana doğru gibi görünen şey felaket ve ölüm ile son bulur.

II. Dünya Savaşı sırasında Donanma uçuş personeline bu konuda canlı bir örnek verdi. Bu örnek ile onları etkilemeye çalıştıkları nokta, yüksek irtifalarda uçtukları zaman, oksijen kullanmadıkları takdirde, duyularına güvenemeyecekleri idi. Bir pilot, uçuşa hazırlık için normal basıncı azaltan kapalı hücreye girmesi için eğitildi ve bu pilotun üzerinde bir çok matematik probleminin yazılı olduğu bir sayfa bulunan bir masaya oturması istendi. Odanın içinden yüksek irtifaları taklit etmek amacı ile oksijen çekildi. Hava daha az kesifleştiği zaman, pilota matematik problemlerini çözmesi söylendi. Pilota aynı zamanda bu problemleri şimdiye kadar hiç kimsenin çözmemiş olduğu da söylendi.

Pilot bu sistemde başarılı olacağına dair tam güvene sahip olarak problemleri kolaylıkla bitirecek idi. Problemlerin çözümü kolay görünüyordu ve pilot mükemmel bir sonuç alacağından kesinlikle emin idi. Bu konu ile ilgili olarak zihninde hiç bir kuşku duymuyordu.

Ama odadan oksijen çekildiği zaman ve kendisinden kağıdın üzerindeki hatalarını düzeltmesi istendiğinde, pilot problemleri çözme konusundaki gücünün beynine giden oksijen eksikliği nedeni ile ciddi şekilde bozulduğunun farkına vardı. Buradaki ders elbette, yüksek irtifalarda oksijen kullanmadan uçtuğu takdirde, kendi kararlarına güvenemeyeceği ve bir uçak kazasını davet edeceği idi.

İnsanların kararları günah nedeni ile ciddi şekilde bozulmuştur. İnsan, cennete gitme yolunun elinden gelenin en iyisini yapmak olduğu konusunda kesin duygulara sahiptir. Eğer ona şimdiye kadar iyi işler ile hiç kimsenin kurtulmadığını söyleyecek olur iseniz, kendisinin bu sistemi yenecek olan ilk kişi olduğuna dair hala her türlü güven duygusuna sahiptir. Tanrının onu cennetin kapılarından geri çevirmeyeceğinden emindir.

Ama yanlış düşünmektedir ve eğer “ruhsal oksijen” eksikliği konusunda ısrarlı davranır ise, mahvolacaktır. Güvenliği, kendi kararından çok Tanrının Sözüne güvenmesine bağlıdır. Eğer Tanrının Sözüne güvenir ise, günahlarından tövbe edecek ve Rab İsa Mesih’i Rabbi ve Kurtarıcısı olarak kabul edecektir. Tanrının Sözü gerçek olduğu için, Tanrının Sözüne inananlar doğru yolu izlediklerinden emin olabilirler.

5 Mayıs

“İlk oğulluk hakkını bir yemeğe karşılık satan Esav gibi..” (İbraniler 12:16)

Fiziksel bir iştahın anlık zevkini yaşamın en iyi değerleri ile takas etmek genellikle mümkün olmaktadır.

Esav böyle bir davranışta bulundu. Tarladan yorgun ve aç olarak eve dönmüş idi. Yakup ise tam o anda bir kırmızı mercimek çorbası pişiriyordu. Esav, pişen çorbadan bir tabak istediği zaman, Yakup ona şu sözleri söyledi: “Elbette veririm, ancak bu çorba karşılığında bana ilk oğulluk hakkını satarsan.”

Belirtmemiz gereken, bu ilk oğulluk hakkının ailenin en büyük oğluna ait olan değerli bir ayrıcalık olduğudur. İlk oğulluk hakkı değerli idi, çünkü bu hak en büyük oğula ailedeki ya da oymaktaki baş olma konumunu sağlıyor ve ona mirastan çift pay alma ayrıcalığı veriyordu.

Ama Esav o anda ilk oğulluk hakkının değersiz olduğunu düşündü. Benim gibi açlıktan ölmek üzere olan bir adam için ilk oğulluk hakkının ne yararı olacak diye düşündü. Duyduğu fiziksel açlık görünürde öylesine güçlü idi ki, bu açlığını gidermek için neredeyse her şeyini vermeye razı idi. Bir anlık bir iştahı yatıştırmak için kalıcı bir değere sahip olan bir şeyden vazgeçmeye istekli idi. Ve böylece korkunç bir pazarlığa alet oldu!

Buna benzer dramlar hemen hemen her gün tekrarlanmaktadır. Size burada, yıllarca iyi bir tanıklık sürdürmüş olan bir adamdan söz edelim. Harika ailesinin sevgisine ve Hıristiyan paydaşlığının saygısına sahiptir. Konuştuğu zaman, sözlerinde ruhsal yetkiye sahiptir ve Tanrının bereketi hizmetinin üzerindedir. Sözünü ettiğimiz bu kişi örnek bir modeldir. Ancak daha sonra ateşli bir tutku anı gelir. Sanki cinsel ayartmanın ateşleri tarafından tüketiliyor gibi görünmektedir. Ve aniden bu fiziksel dürtünün tatmin edilmesi her şeyden daha önemli hale gelmiş gibidir. Bu kişi akılcı düşüncenin gücünü terk eder. Bu caiz olmayan beraberlik için her şeyi feda etmeye istekli hale gelir.

Ve böylece bu çılgın adımı atar! O tutku anını, tanrının onuru, kişisel tanıklığı, ailesinin değerliliği, dostlarının saygısı ve harika bir Hıristiyan karakterinin gücü ile takas eder. Ya da Alexander Maclaren’in dediği gibi, “doğruluk için duyduğu özlemleri unuttur, tanrısal paydaşlığın sevinçlerinden vazgeçer, canını karartır, refahını sona erdirir, yaşamının geri kalan yıllarında başı aşağı düşer ve adını ve dinini kendisinden sonra gelecek olan alaycı kuşağın hain alayları için bir hedef haline getirmiş olur.”

Kutsal Yazılara özgü klasik sözleri kullanacak olur isek, ilk oğulluk hakkını bir kap çorba için satmış olur.

“Ben Saul’un İsrail kralı olmasını reddettim diye sen daha ne zamana dek onun için üzüleceksin?”
(1.Samuel 16:1)

Yaşamda geçmiş ile ilgili yas tutmaktan vazgeçmemiz ve bu günün işine devam etmemiz gereken bir zaman gelir.

Tanrı, Saul’ü krallıktan reddetmişti. Ve bu kararı nihai ve geri dönülmez idi. Ancak Samuel bu durumu kabul etmekte güçlük çekiyordu.Saul ile yakın bir ilişki kurmuştu ve şimdi onun umutlarının yerine gelmediğini görerek ağlıyordu. Asla tazmin edilemeyecek olan bir kayıp için yas tutmaya devam etti. Ve Tanrı ona şu sözleri söyledi: “Yas tutup üzülmekten vazgeç. Git ve Saul’dan sonra kral olacak kişiyi meshet. Benim planım başarısızlığa uğramadı. Ben, İsrail’in tarih sahnesine adım atacak olan Saul’dan daha iyi bir adama sahibim.”

Samuel’in bu dersi yalnızca kendisi için öğrenmediğini ama aynı zamanda kral olarak Saul’ün yerine geçen Davut’a da bu aynı dersi verdiğini düşünmekten hoşlanırsınız. Davut, her durumda bu dersi iyi öğrendiğini gösterdi. Bebeği ölmek üzere olduğu sırada oruç tuttu ve yasa büründü; böyle yaptığı zaman Tanrının, oğlunu esirgeyeceğini düşünüyordu. Ama bebek öldüğü zaman banyo yaptı, giysilerini değiştirdi, tapınmak için tapınağa gitti ve sonra da yemek yedi. Onun gerçekçiliğini sorgulayan kişilere ise şöyle dedi: “Ama şimdi çocuk öldü. Artık neden oruç tutayım? Onu geri getirebilir miyim ki? Ben onun yanına gideceğim,ama o bana geri dönmeyecek.” (2.Samuel 12:23)

Bu sözler Hıristiyan yaşam ve hizmetimiz için işitemiz gereken önemli sözlerdir. Bazen bir hizmet bizden geri alınabilir ve bir başkasına verilebilir. Bir hizmetin giriş ya da çıkış yolu nedeni ile keder duyabiliriz.

Bir dostluk ya da bir ortaklık bozulabilir ve böyle bir olayın sonucu olarak yaşam boş ve dümdüz görünebilir. Ya da çok sevdiğimiz biri bizi çok zalim bir şekilde hayal kırıklığına uğratmış olabilir. Böyle değer verdiğimiz bir ilişkinin ölmesinin yasını tutabiliriz.

Ya da ömür boyu hayalini kurduğumuz bir şey paramparça olmuş olabilir ya da bazı isteklerimiz yerine gelmeyebilir. Soylu bir amaç ya da vizyonun ölümünün yasını tutabiliriz.

Yas tutmak konusunda hatalı ya da yanlış olan hiç bir şey yoktur. Ama bu yasin yaşadığımız günün meydan okumalarına karşı etkin olmamızı sakatlayacak derecede uzatılmaması gerekir. E.Stanley Jones yaşamın kederlerinden ve darbelerinden “bir saat içinde” kurtulmak için kararlı olduğunu söyledi. Çoğumuz için bir saat yeterli olmayabilir, ama değiştirilemeyecek olan koşullar için sonsuza kadar teselli kabul etmez bir şekilde davranmamamız gerekir.

7 Mayıs

“O sizi kayırır.” (1.Petrus 5:7)

Kutsal Kitap, Tanrının, halkına gösterdiği harika bakım ile ilgili belirtiler ile doludur. İsrail, çölde güçlük ile geçirdiği kırk yıl sırasında gökten inen ekmekten yedi (Mısır’dan Çıkış 16:4), asla son bulmayan bir su kaynağına sahip oldu (1.Korintliler 10:4) ve İsrail’e asla eskimeyen ayakkabılar sağlandı (Yasa’nın Tekrarı 29:5).

Bizim çöl yolculuğumuz için de aynı şey geçerlidir. Rabbimiz bunu kanıtlamak için bize kuşlardan, çiçeklerden ve hayvanlardan daha büyük ilgi duyduğunu ve daha iyi baktığını hatırlatır. Örneğin, serçelerden söz eder. Serçeler için yiyecek sağlar (Matta 6:26). Tanrının önünde serçelerden bir tanesi dahi unutulmamıştır (Luka 12:6). O’nun haberi olmadan tek bir serçe dahi yere düşmez (Matta 10:29), ya da H.A.Ironside’in söylediği gibi, “Tanrı, her serçenin cenaze törenine katılır.” Öyküde anlatılmak istenen elbette, bizim O’nun gözünde serçelerden daha değerli olduğumuzdur (Matta 10:31).

Eğer Tanrı kır zambaklarını kral Süleyman’ı giydirdiğinden daha güzel giydiriyor ise, o zaman bizi de giydireceği çok daha kesindir (Matta 6:30). Eğer öküzlerin bakımı için sağlayışta bulunuyor ise, o zaman bizim ihtiyaçlarımız ile ilgileceği çok daha kesindir (1.Korintliler 9:9).

Rab İsa, Başkahinimiz olarak adlarımızı omuzlarımızın – güç yeri - üzerinde ve göğsünün – sevginin yeri - üzerinde taşır (Mısır’dan Çıkış 28:9-12 ve 28:15-21). Aynı zamanda adlarımız O’nun avuçlarının içine de kazınmıştır (Yeşaya 49:16); bu gerçek bize kaçınılmaz olarak O’nun Golgota’da bizim için çivilenen ellerindeki yaraları hatırlatır.

Başımızdaki saçların sayısını tam olarak bilir (Matta 10:30). Geceleri uyuyamadığımız zaman sağa sola dönüşlerimizin sayısını bilir ve gözyaşlarımızı bir şişe içinde biriktirir (Mezmur 56:8).

Bize dokunan O’nun gözbebeğine dokunmuş olur (Zekeriya 2:8). Bize karşı kalkan hiç bir silah işe yaramayacaktır (Yeşaya 54:17). Putperestler putlarını omuzlayıp taşır iken (Yeşaya 43:2) bizim Tanrımız biz halkını yüklenerek taşır (Yeşaya 46:4).

Suların içinden geçerken ve ateşin içinden yürür iken, O bizimledir (Yeşaya 43:2) Çektiğimiz sıkıntılarda O da bizimle birlikte sıkıntı çeker (Yeşaya 63:9).

Bizi koruyan ne uyur ne de uyuklar (Mezmur 121:3,4). Biri tanrının bu özelliği ile ilgili olarak “tanrısız uykusuzluk” ifadesini kullanmıştır.

Bizim için yaşamını feda eden İyi Çoban bizden iyi olan hiç bir şeyi esirgemeyecektir (Yuhanna 10:11; Mezmur 84:11; Romalılar 8:32).

Tanrı bizimle yılın başlangıcından sonuna kadar ilgilenir (Yasa’nın Tekrarı 11:12). Yaşlılığımızda da bizi taşıyan O’dur (Yeşaya 46:4). Gerçek odur ki, Tanrı bizi asla terk etmez ve bizden asla vazgeçmez (İbraniler 13:5). Tanrı bizimle gerçekten ilgilenir!

“Ve karanlıkta kalmış hazineleri sana vereceğim.” (Yeşaya 45:3)

Tanrı Koreş’e bu vaatte bulunduğu zaman, Koreş’in fethedeceği karanlıktaki ülkelerin maddesel hazinelerinden söz ediyordu. Ancak eğer biz bu ayeti alır ve ruhsal bir anlamda uygular isek, ayeti ihlal etmiş olmayız.

Yaşamda, güneşli günlerde asla bulunmayan ama yaşamın karanlık gecelerinde keşfedilen hazineler mevcuttur.

Örneğin, Tanrı bize koyu karanlık gecelerde ezgiler verebilir (Eyüp 35:10) ve bu ezgiler, denenmelerin hiç bulunmadığı bir yaşamda hiç bir zaman söylenemezler. Şair bu nedenle şu satırları yazmıştır:

Ve bu ışık oğulları

Arasındaki kendinden geçmiş pek çok aşıktan biri,

En tatlı şarkılarından birini söyleyecektir,

“Bu şarkıyı gece öğrendim.”

Ve Baba’nın evini dolduran pek çok şükran ve hamt ilahisinden biri

Karanlık bir odanın gölgesinde hıçkırıklara boğularak ilk provasını yaptı.

J.Stuart Holden’in sözünü ettiği bir karanlık vardır, “yaşamın nedeni izah edilemez gizemleri – afetler, felaketler, yaşamın içine aniden giriveren beklenmedik tecrübeler ve önceden düşünerek kaçınmamızın mümkün olmadığı her şey; ve yaşam üzüntü, kayıp, hayal kırıklığı, haksızlık, güdünün yanlış yorumlanması ve atılan iftiralar nedeni ile kararır. Yaşamı karanlık hale getiren şeyler genellikle bunlardır.

İnsani açıdan konuşacak olur isek, hiç birimiz bu karanlığı seçmeyiz, ancak yine de bu karanlığın yararları sayılamayacak kadar çoktur. Leslie Weatherhead şunları yazdı: “Her insan gibi ben de sevinçli tecrübeler yaşamayı sever ve tercih ederim. Sağlık, mutluluk ve başarı bol olduğu zaman, güneş parlamaktadır, ama ben Tanrı ve yaşam ve kendim hakkında korku ve başarısızlığın karanlığı içinde iken, güneş ışığında öğrendiğimden çok daha fazlasını öğrendim. Karanlığın hazineleri diye adlandırılan şeyler de mevcuttur. Tanrıya şükürler olsun ki, karanlık kalıcı değildir, geçip gider. Ancak karanlıkta öğrenen biri, öğrendiklerine sonsuza kadar sahip olur.

9 Mayıs

“... İsraili kızın...” (2.Krallar 5:4)

Bir kişinin Tanrı için büyük yararlar sağlaması için adı ile tanınması gerekmez. Aslında, ölümsüz bir ün kazanan Kutsal Kitap'taki bazı kişiler adları aracılığı ile tanımlanmazlar.

Beylehem'deki kuyudan Davut'a su getiren üç adam vardı (2.Samuel 23:13-17). Davut, bu adanma hizmetini öylesine dikkate değer buldu ki, suyu içmedi ve onu kutsal bir sunu olarak döktü. Ama suyu getiren adamların adları belirtilmemiştir.

Şunem'deki değerli kadının adını bilmeyiz (2.Krallar 4:8-17), ama kendisi Elişa peygamber için bir oda yapan kadın olarak her zaman hatırlanacaktır.

Naaman'ın deri hastalığından kurtulmak için Elişa peygambere gitmesinin yarar sağlayacağı öğüdünü veren İsraili küçük tutsak kızın adı da belirtilmemiştir (2.Krallar 5:3-14). Ama Tanrı bu kızın adını bilir ve önemli olan da zaten budur.

İsa'nın başını yağ ile mesheden kadın kimdi? (Matta 26:6-13). Matta bu kadının adını söylemez, ama kadının ünü Rabbin sözleri aracılığı ile duyurulur: “Size doğrusunu söyleyeyim, bu Müjde dünyanın neresinde duyurulur ise, bu kadının yaptığı da onun anılması için anlatılacak.” (ayet 13)

Bağış kutusuna iki bakır para atan yoksul dul kadın, “Tanrının tanınmayan kişilerinden” bir başkasıdır (Luka 21:2). Kimin ün kazanacağına önem vermediğiniz takdirde, Tanrı için ne kadar çok şey yapabileceğinizin harikalığını resmeden gerçek için çok güzel bir örnek teşkil eder.

Sonra elbette bir de beş ekmek somununu ve iki balığını Rabbe götürüp veren küçük erkek çocuğu vardır; bu çocuk verdiklerinin çoğalarak beş bin erkek ile birlikte kadınları ve çocukları nasıl doyurduğunu gördü (Yuhanna 6:9). Bu çocuğun adını bilmiyoruz, ama yaptığı hiç bir zaman unutulmayacaktır.

Son bir örnek verelim! Pavlus iki kardeşi Titus ile birlikte Korint'e Yeruslaim'deki yoksul kutsallar için bağış yardımında bulunmaları için gönderdi. Pavlus bu iki kardeşin adını vermez, ama onlardan kilisenin elçileri ve Mesih'in kıvancı olarak söz eder (2.Korintliler 8:23).

Gray, kent dışındaki bir kilisenin avlusunda bulunan kim oldukları bilinmeyen kişilerin mezar taşlarına bakarak şunları yazdı:

*Çiçeklerin çoğu hiç kimse tarafından görünmemek için pembeleşip doğar,
Ve çöl havasında tatlılığını boşuna harcar.*

Ama her şeye rağmen *Tanrı* ile hiç bir şey boşuna harcanmaz. O, ün kazanmadan kendisine hizmet eden herkesin adını bilir ve onları Kendisine yakışan bir davranış ile ödüllendirecektir.

“... şeytanın düzenlerini bilmez değiliz.” (2.Korintliler 2:11)

Düşmanımız şeytanın hilelerinden haberdar olmamız önemlidir. Aksi takdirde o bizim bilgisizliğimizden yararlanacaktır.

Onun bir yalancı olduğunu ve başlangıçtan beri yalan söylediğini bilmemiz gerekir. Aslında o yalanın babasıdır (Yuhanna 8:44); O, Havva’ya Tanrıyı yanlış tanıtarak yalan söyledi ve o günden bu güne kadar hala yalan söylemeye devam etmektedir.

O, aldatan ve saptırandır (Vahiy 20:10). Şeytan gerçeğin bir bölümünü yalan ile karıştırır. Tanrıya ait olan her şeyi ya taklit eder ya da sahtesini sunar. Bir ışık meleği görünümüne girer ve elçilerini doğruluk hizmetkarları olarak gönderir (2.Korintliler 11:14,15). İnsanları büyük belirtileri ya da sahte mucizeleri kullanarak aldatır (2.Selanikliler 2:9). İnsanların zihinlerini karıştırır (2.Korintliler 11:3).

Şeytan öldürmek ve mahvetmek için gelir (Yuhanna 8:44; 10:10). Onun hedefi ve tüm cinlerinin hedefi mahvetmek ve yok etmektir. Bu ifade için hiç bir istisna mevcut değildir. Kükreyen bir aslan gibi, yutacak birini bulmak üzere dolanır (1.Petrus 5:8). Tanrının halkına işkence eder (Vahiy 2:10) ve kendi esirlerini uyuşturucu, cincilik, alkol, ahlaksızlık ve benzeri kötülükler ile yok eder.

Şeytan kardeşlerin suçlayıcısıdır (Vahiy 12:10). “Şeytan” sözcüğü (Grekçe’de *diabolos*) suçlayıcı ya da lekeleyici anlamına gelir ve aynı adı gibi şeytan da böyledir. Kardeşleri suçlayanların hepsi şeytana hizmet etmektedirler.

Şeytan, hayal kırıklığı eker. Pavlus, Korintlileri tövbe eden düşmüş kardeşi bağışladıkları takdirde onu kedere boğmuş olacaklarını söyleyerek uyarır ve böyle bir kardeşi bağışlamaları ve teselli etmeleri için öğütte bulunur (2.Korintliler 2:7-11).

Şeytanın aynı Petrus aracılığı ile konuşarak, İsa’nın çarmıha gitmesini engellemek istemesi gibi (Markos 8:31-33), Hıristiyanları da kendilerini çarmıha taşımanın utancından ve acısından esirgemeleri gibi konularda teşvik eder.

Kötü Olan’ın en sevdiği tuzak, bölmek ve fethetmektir. Şeytan “içinden bölünmüş bir evin ayakta kalmayacağını” bildiği için kutsalların arasına çekişme ve çatışma tohumları eker. Bunu söylemek üzücüdür, ne yazık ki şeytan bu stratejisinde çok başarılı olmuştur.

Tanrının görünümü olan Mesih’in yüceliği ile ilgili Müjdenin ışığı imansızların üzerine doğmasın ve kurtulmasınlar diye imansızların zihinlerini kör etmiştir (2.Korintliler 4:4). Onların zihinlerini eğlence, sahte din, sürüncemede bırakma ve gurur ile kör eder. Onları gerçeklerden çok duygular ile ilgilenmeleri için meşgul eder ve Mesih’ten çok kendileri ile meşgul olmaları için kandırır.

Son olarak şeytan gururlanma tehlikesinin çok büyük olduğu bir zamanda, yani büyük ruhsal zaferler ya da zirvede yaşanan tecrübelerin hemen ardından saldırır. Zırhımızda zayıf bir nokta arar ve oklarını hemen doğrudan o zayıf noktaya atar.

Şeytana karşı yapılacak en başarılı savunma Rab ile kutsal bir karakterin koruyucu donanımı ile örtülmüş olan, bulutsuz bir paydaşlık içinde yaşamaktır.

11 Mayıs

“Moav gençliğinden bu yana güvenlikte idi, şarap tortusu gibi durgun kaldı. Bir kaptan öbürüne boşaltılmadı. Sürgüne gönderilmedi, o yüzden tadını yitirmedi, kokusu bozulmadı.” (Yeremye 48:11)

Yeremya burada bize şarap yapımı ile ilgili sanatı konu alarak rahat bir yaşamın karakter gücü üretmediğine dair bir örnek vermek ister. Şarap ne zaman varillerde ya da fıçılarda mayalansa, tortusu ya da posası dibe çöker. Eğer şarap, dokunulmadan bırakılır ise, nahoş ve içilemez hale gelir. Bu nedenle şarap üreten kişi, tortuları ve saf olmayan kısımları yok etmek için şarabı bir kaptan diğer kaba dökmek zorundadır. Bunu yaptığı zaman, şarap güç, koku, tat ve renk kazanır.

Moav rahat bir yaşam sürmüştü. Asla esaret altında yaşamadı ve bu nedenle acı çekmedi. Moav kendisini dertlerden, denemelerden ve yoksunluklardan izole etmişti. Bunun sonucu olarak yaşamı tatsız ve yavan bir hal almıştı. Yaşamında koku ve cazibe eksikti.

Şarap için geçerli olan şey aynı zamanda bizler için de geçerlidir. Bizi saf olmayan özelliklerimizden kurtarmaları ve Mesih ile dolu bir yaşamın lütuflarının gelişmesi için bozulma, muhalefet, güçlükler ve rahatsızlıklara ihtiyaç duyarız.

Doğal eğilimimiz kendimizi bizi tedirgin edecek olan her şeyden kendimizi korumaktır. Barınmak ya da sığınmak için hiç durmadan uğraşırız.

Ama Tanrının bizim için isteği yaşamlarımızın O'na sürekli bağımlı kalacak olan bir kriz içinde geçmesi gerektiğidir. Tanrı, yuvayı sonsuza kadar karıştırmaktadır.

Hudson Taylor'un biyografisinde Bayan Howard Taylor şunları yazmıştır: “Bereketi tüm dünyaya yamak için yaratılan bu yaşam, çok zor bir sürecin içinden geçmek zorundadır (örneğin, tortularının içinde durgun kalmaktan farklı olarak), “Kaptan kaba” boşaltmak ve sonra yeniden tekrar boşaltmak gibi arıtmakta olduğumuz eski doğanın boşaltılması çok acı vericidir.”

İlahi Bağcı'nın yaşamlarımızda neyi tamamlamak istediğinin farkına vardığımız zaman, isyan etmekten kurtulur ve boyun eğme ve bağımlılığı öğreniriz. Bize şu sözleri söylememiz öğretilmiş olur:

Her şeyi O'nun seçen ve buyuran

Egemen yönetimine bırak;

Böylece O'nun götürdüğü yolda yürüyeceksin.

O'nun eli nasıl da bilge ve güçlüdür.

O'nun öğüdü senin düşüncenin çok

Ötesinde olacak ve yarar sağlayacaktır.

O, senin gereksiz korku duymana

Neden olan işini tamamladığı zaman,

O'nun öğüdü ortaya çıkarak görünecektir.

12 Mayıs

“Madem ki dünya Tanrının bilgeliği uyarınca Tanrıyı kendi bilgeliği ile tanımadı, Tanrı iman edenleri saçma sayılan bildiri ile kurtarmaya razı oldu.” (1.Korintliler 1:21)

Korint'teki kilisedeki bazı kişiler Müjdenin zihinsel olarak kabul görmesi için gayret ediyorlardı. Öncelikli meşguliyetlerinin bu dünyanın bilgeliği olması, onları, filozofları gücendiren Müjde mesajının bu tür görünüşleri konusunda duyarlı hale getirmişti.

Korint kilisesindeki bu kişilerin akıllarından imanlarını terk etmek gibi bir düşünce geçmiyordu; onlar mesajı yalnızca arındırmak istiyorlardı, öyle ki mesaj bilginler için makbul hale gelsin.

Pavlus, dünya bilgeliği ile Tanrı bilgeliğinin uzlaştırılması konusundaki bu girişimin üzerine sert bir tepki göstererek gitti. Pavlus, zihinsel konum ile ilgili başarının ruhsal gücün kaybı ile sonuçlanacağını çok iyi biliyordu.

Gelin bu konu ile yüzleşelim! Bu Hıristiyan mesajı Yahudiler tarafından bir yüz karası, öteki uluslar tarafından da bir saçmalık sayılıyordu. Ve yalnızca bu kadar da değil – Hıristiyanların çoğu dünyanın bilge, güçlü ya da soylu gördüğü kişiler değillerdi. Er ya da geç yüzleşmemiz gereken gerçek şudur: aydınlar sınıfına dahil değiliz; akılsız, önemsiz, soysuz ve değersiz – aslında dünyanın gözünde bizler birer hiç kimseyiz.

Ancak burada harika olan, Tanrının iman eden kişileri kurtarması ile ilgili akılsızca gibi görünen bu mesajı kullanmasıdır. Ve Tanrı bizim gibi hiç kimseleri Kendi amaçlarını yerine getirmek için kullanır. Ve Tanrı, böyle başaracağı tahmin edilmeyen araçlar seçmek ile bu dünyanın tüm ihtişam ve gösterişini şaşırtır ve utandırır; kendimiz ile övünme konusundaki her olasılığı ortadan kaldırır ve tüm yüceliğin O'na verilmesini garanti eder.

Bu söylediklerimiz bilginlerin önemsiz bir yere sahip oldukları anlamına gelmez. Elbette onlar da önemlidir. Ama bu bilginlik derin ruhsallık ile birleştirilmediği takdirde, öldüren ve tehlikeli olan bir şey haline gelir. Bilginlik Tanrı Sözü'nü yargılamaya kalktığı zaman, örneğin, bazı yazarların diğer yazarlara kıyasla daha güvenilir kaynaklar kullandıklarını iddia ettiği zaman, Tanrının gerçeğinden ayrılmayı temsil etmiş olmaktadır. Ve biz bilginlerin onayı ile bu şekilde flört ettiğimiz zaman, onların tüm sapkınlıkları tarafından yaralanabilir hale geliriz.

Pavlus Korintliler'e güzel konuşan ya da bilgelik ile konuşan biri olarak gelmedi. Onların arasında iken İsa Mesih'ten ve O'nun çarmıha gerilmesinden başka hiç bir şey bilmemeye kararlı idi. Pavlus, gücün, Müjdenin basit olarak, dürüstlük ve açıklık ile sunulmasından kaynaklandığını biliyordu. Gücün kaynağı, düğüm haline gelmiş sorunlar ya da yarar zağlamayan teoriler ya da entelektüelliğe tapınma gibi teoriler değildi.

13 Mayıs

“Ama kim bana iman eden bu küçüklerden birini günaha düşürür ise, boynuna kocaman bir değirmen taşı asılıp denizin dibine atılması kendisi için daha iyi olur.” (Matta 18:6)

Boğulma konusunda bundan daha etkin ve kesin kanıtlı bir yöntem düşünmek zor olurdu. Burada sözü edilen değirmen taşı, el ile çalıştırılan küçük olanı değil, bir eşek tarafından döndürülen büyük olanıdır. Böyle büyük bir değirmen taşıyı birinin boynuna asıp denize atmanın anlamı, hızlı ve kaçınılması imkansız bir boğulmadır.

Önce, Kurtarıcının sözlerinin sertliği ile ilgili olarak büyük şaşkınlık yaşarız. Küçüklerden birini günaha düşürmenin karşılığını alılmamış bir yargı ile ağır bir tehdit savurarak bildiriyor gibidir. Böylesine bir öfkeyi tahrik eden şey nedir?

Bu konuya bir örnek vererek yaklaşalım! Danışmanlık almak için kendisine sürekli olarak pek çok insanın geldiği bir Müjde hizmetkarı düşünelim. Danışmanlık almak için gelen kişilerin arasında bazı cinsel günahlar tarafından esir edilen biri vardır. Bu genç kişinin acil olarak yardıma ihtiyacı vardır. Erkek (ya da kadın) olan bu genç kişi, danışmanlık hizmeti verene kendisine kurtuluş konusunda yardım verecek olan güvenebileceği biri olarak bakmaktadır. Ama danışmanlık hizmeti veren kişi, kendisini tutku alevleri içinde bulur ve yardım etmek yerine uygunsuz ilerlemeler gösterir ve kendisinden yardım uman gencin kısa bir süre sonra tekrar ahlaksızlığa geri dönmesine neden olur. Genç kişi, güvenine gösterilen bu ihanet ile sarsılır ve dindar dünya tarafından tam anlamı ile hayal kırıklığına uğratılır. Belki de bu yüzden hayatının sonuna kadar ruhsal açıdan sakat kalabilir.

Ya da gücendiren kişi, öğrencilerinde mevcut olan imanını onlardan çalmak için acımasızca uğraşan bir kolej öğretmeni de olabilir. Öğrencilerinin yüreklerine kuşku ve inkarlar ekerek Kutsal Yazıların yetkisini küçümser ve Rabbimizin Kişiliğine saldırıda bulunur.

Başka bir örnekte, genç bir imanlının sürçmesine neden olan bir Hıristiyan da yer alabilir. Özgürlük ve lisans arasındaki ince çizgiyi aşarak, bazı sorgulanabilir eylemler ile ilgilendiği ortaya çıkar. Genç Hıristiyan onun bu davranışlarını kabul edilebilir bir Hıristiyan tavrı olarak yorumlar ve tanrısal ayrılmışlık yolundan saparak dünyasal ve ödün veren bir yaşama geçiş yapar.

Kurtarıcımızın sözleri aracılığı ile verilen uyarıya ciddi şekilde önem vermeliyiz; Mesih'e ait olan bir küçüğün etik, ahlaki ya da ruhsal bir hatasına katkıda bulunmak çok ama çok ciddi bir konudur. O'nun küçüklerinden birinin günaha düşmesine neden olan bir suçluluk, utanç ve pişmanlık denizine atılıp boğulmaktan ise, normal bir suda boğulmak daha iyidir.

“Aranızda açık saçıklık, budalaca konuşmalar, bayağı şakalar olmasın. Bunlar size yakışmaz.”
(Efesliler 5:4)

Budalaca konuşmalar ve bayağı şakalardan kaçınılması gerekir, çünkü bu tür tutumlar kaçınılmaz olarak ruhsal gücün sızıntı yapması ile sonuçlanırlar.

Vaiz, yaşam ve ölüm, zaman ve sonsuzluk gibi ciddi konular ile ilgilenir. Bir mesajın başyapıtını aktarabilir, ama yine de buna rağmen eğer mesajında uygunsuz bir şaka yer alıyor ise, insanlar yapılan bu tür şakaları hatırlamaya ve geri kalanı unutmaya eğilimlidirler.

Bir mesajın gücü çok sık olarak daha sonraki budalaca konuşmalar tarafından etkisini yitirebilir. Ciddi bir Müjdenin çekiciliği bir toplantıdan üstün gelerek sonsuzluğun sessizliği içinde sonuçlanabilir. Ama insanlar ayrılmak için kaktıkları zaman, sosyal konuşmalarında bir dedikoduya yer vereceklerdir. İnsanlar, futbol maçlarının sonuçları ya da günlük işler hakkında konuşurlar. Kutsal Ruhun kederlenmesine ve Tanrı için hiç bir şey olmayışına şaşırılmamalıdır.

Toplulukta sürekli şakalar yapan ileri gelenler, esin almak için kendilerine bakan genç insanlar üzerinde ruhsal etki yapma konusunda yetersiz kalırlar. Yaptıkları nüktelerin kendilerini genç insanlara sevdirdiklerini düşünebilirler. Ancak gerçek, bu genç insanların büyük bir hayal kırıklığına uğradıkları ve cesaretlerinin kırılmasıdır.

Budalaca konuşmanın özellikle zarar veren bir şekli, bir yaşamı değiştirmek yerine insanları güldürmek için Kutsal Yazıların bölümlerini kullanarak nükteli sözler söylemektir. Kutsal Kitap hakkında ne zaman bir şaka yapsak, onun yaşamlarımızdaki ve diğer kişilerin yaşamlarındaki etkisinin anlamını küçümsemiş oluruz.

Bu söylediklerimiz bir imanlının hiçbir mizahi anlayışa sahip olmayan hüznü biri olması gerektiği anlamına gelmez. Aksine, söylemek istediğimiz imanlı kişinin mizah anlayışını kontrol etmesi gerektiğidir, öyle ki, verdiği mesaj bu yüzden iptal olmasın.

Kierkegaard, dış mahalledeki sirk çadırının yandığını bağırarak söylemek için bir şehre koşan bir sirk palyaçosundan söz eder. İnsanlar onun bağırıklarını dinler ve kahkahalar ile gülerler. Öylesine palyaçoluk etmiştir ki, güvenilirliğini yitirmiştir.

Charles Simeon, çalışma odasında Henry Martyn'in bir fotoğrafını bulundururdu. Simeon, çalışma odasına her girdiği zaman, Martyn sanki onu gözleri ile izler ve şöyle derdi: “Gayretli ol, gayretli ol; boş şeyler ile oyalanma, boş şeyler ile oyalanma.” Ve Simeon o zaman şu yanıtı verirdi: “Evet, gayretli olacağım; olacağım, gayretli olacağım; boş şeyler ile zaman harcamayacağım, çünkü canlar mahvolmaktalar ve İsa'nın yüceltilmesi gerekiyor.”

15 Mayıs

“Kimileri gibi de söylenip durmayın. Söylenenleri ölüm meleği öldürdü.” (1.Korintliler 10:10)

Çölde dolaştıkları sırada İsraililer kronik olarak şikayet ediyorlardı. İçecek suları yok diye şikayet ettiler. Yiyecek konusunda yakındılar. Önderleri ile ilgili olarak şikayette bulundular. Tanrı onlara gökten ekmek indirdiği zaman, kısa sürede bu ekmekten bıktılar ve Mısır’daki pırasaları, soğanları ve sarımsakları özlediler. Çölde yiyecek mağazaları ya da ayakkabı dükkanları olmadığı halde, Tanrı onlara kırk yıl boyunca son bulmayan bir yiyecek sağlayışında bulundu ve ayakkabıları hiç bir zaman eskimedi. Ama İsraililer bu mucizevi sağlayış için müteşekkirek olmak yerine durmadan sürekli olarak şikayet ettiler.

Zamanlar değişmemiştir. İnsanlar bu gün de hava ile ilgili şikayette bulunurlar; hava ya çok soğuktur ya da çok sıcaktır ya da çok yağmurludur ya da çok kuraktır. Topaklaşmış soslar ya da yanmış tostlar gibi konularda yiyecek hakkında yakınırlar, işleri ve aldıkları ücretten şikayetçidirler ve eğer işleri yok ise bu kez de işsizlikten yakınırlar. Hükümette ve vergilerinde kusur bulurlar, ama aynı zamanda yararların ve hizmetlerin her zaman artış sağlaması gerektiğini söylerler. Diğer kişiler, ya da arabaları ya da lokantada verilen hizmet ile ilgili olarak mutsuzdurlar. Küçük acılardan ve ağrılardan şikayet ederler ve daha uzun boylu, daha ince ya da daha iyi bir dış görünüş arzu ederler. Tanrı onlara ne kadar iyilik yapmış olur ise olsun, “Tanrı benim için en son ne zaman iyilik etti?” sorusunu sorarlar.

Tanrının ellerinde bizim gibi bir Tanrı halkının bulunması Tanrı için bir deneme olması gerekir. Tanrı bize çok büyük iyilikte bulunmuştur. Sadece yaşamdaki ihtiyaçları karşılamak ile kalmamış, Kendi Oğlunun yeryüzünde iken tadını çıkartmadığı lüksler de sağlamıştır. İyi yiyeceğe, saf suya, rahat evlere ve bol sayıda giysilere sahibiz. Görebiliyor ve işitebiliyoruz, yemek için iştahımız var, bir belleğe sahibiz ve değerini bilmediğimiz pek çok başka merhametler sağlanıyor. Tanrı bizi korumuş, rehberlik etmiş ve desteklemiştir. Her şeyden üstün olarak da O bize Rab İsa Mesih’e iman aracılığı ile sonsuz yaşam vermiştir. Ve Tanrı tüm bunların karşılığında ne gibi teşekkürler alır? Genellikle bir şikayetler tiradından başka bir şey işitmez.

Yıllar önce Chicago’da “Nasılın?” sorusu sorulduğu zaman, çok iyi bir yanıt veren bir arkadaşım vardı. Bu soruya verdiği karşılık her zaman aynı idi: “Şikayet eder isem, günah olur.” Ben genellikle, mızımızlanmamız için ayartıldığımız zaman, şikayet etmenin bir günah olduğunu düşünürüm. Şikayet etmenin panzehiri teşekkür etmektir. Rabbin bizler için neler yaptığını hatırladığımız zaman, şikayet etmek için bir nedenimiz olmadığının farkına varırız.

“Dünyayı da dünyaya ait şeyleri de sevmeyin. Dünyayı sevenin Baba’ya sevgisi yoktur.”
(1.Yuhanna 2:15)

Yeni Antlaşma’da dünya, Tanrıya muhalif olan bir krallık olarak sunulur. Bu krallığın egemeni şeytandır ve tüm imansızlar onun maiyetidirler. Bu krallık insana kendisini gözlerin tutkusu, benliğin tutkusu ve yaşamın gururu aracılığı ile çekici kılmak ister. Dünya krallığı, insanın kendisini Tanrı olmadan mutlu etmeye çalıştığı bir toplumdur. Ve bu krallıkta Mesih’in adından hoşlanılmaz. Dr. Gleason L. Archer Jr., dünyanın “Tanrıya karşı olan insan soyunu karakterize eden isyankarlığı, kendini hoşnut etmeyi ve düşmanlığı içeren organize bir sistem” olduğunu söyler.

Dünyanın kendisine özgü eğlenceleri, politikası, sanatı, müziği, düşünce biçimleri ve yaşam tarzı vardır. Dünya herkesi kendisine uyum sağlaması için zorlar ve reddedip kabul etmeyenlerden nefret eder. Bu tutumu, Rab İsa’ya olan nefretini açıklamaktadır.

Mesih bizi bu dünyadan kurtarmak için öldü. Artık biz dünyanın gözünde ve dünya bizim gözümüzde çarmıha gerilmiştir. İmanlıların bu özelliklere sahip bir dünya sistemini sevmeleri kesinlikle bir hainliktir. Aslında elçi Yuhanna dünyayı sevenlerin Tanrıya düşman olduklarını söylemektedir.

İmanlılar bu dünyadan değillerdir, ama bu dünyaya karşı tanıklık etmek, işlerinin kötü olduğunu duyurmak ve Rab İsa Mesih’e iman aracılığı ile bu dünyadan kurtuluşu vaaz etmek için dünyaya gönderildiler.

Hıristiyanlar dünya sisteminden ayrı olarak yürümeye çağrıldılar. Geçmişte bu çağrının şeklinde dans etmenin, tiyatronun, sigara içmenin, alkol kullanmanın, kağıt oyunları ve kumar oynamanın sınırlamaları bulunmuş olabilir. Ancak bu sınırlamalara bundan çok daha fazlası dahildir. Televizyon kanalı ile gelen pek çok şey dünyasaldır ve gözlerin tutkusuna ve benliğin tutkusuna hitap eder. Kibir hangi konuda olur ise olsun, dünyasaldır; unvan, konum, maaş ve miras ya da ünlü bir ad, tüm bunlar dünyasal konulardır. Lüks yaşam dünyasaldır; saray gibi evler, seçme yiyecekler, dikkat çeken giysiler ve mücevherler ve pahalı arabalar, dünyasaldırlar. Aynı şekilde rahat ve zevkli bir yaşam, lüks gemi seyahatleri ile, alış veriş alemleri ile, spor ve spor ve eğlenmek de dünyasaldır. Kendimiz ve çocuklarımız için isteklerimiz, ruhsal ve dindar göründüğümüz zamanlarda bile dünyasal olabilir. Son olarak, evlilik dışı cinsel yaşam da dünyasallığın bir biçimidir.

Kurtarıcıya kendimizi ne kadar çok adarsak ve ne kadar çok O’nun uğruna yaşar isek, dünyasal zevkler ve eğlenceler için o kadar az zamanımız olacaktır. C.Stacey Woods şöyle demiştir: “Mesih’e olan adanmışlığımızın ölçüsü, dünyadan ayrı olmamızın ölçüsüdür.”

Bizler bu dünyada yabancılarız, Sana mezardan başka

Bir şey vermeyen bu yeryüzünde bir yuva aramıyoruz;

Senin çarmıhın bizi buraya bağlayan bağları kopardı,

Sen bize daha parlak bir alemde hazine oldun. J.G.Deck

17 Mayıs

“İster art niyet ile, ister içtenlikle olsun, her durumda Mesih duyurulmuş oluyor. Buna seviniyorum, sevineceğim de.” (Filipeliler 1:18)

İnsanlar arasında kendi özel çevrelerinin dışında iyi olan hiç bir şeyin bulunmadığını düşünmek çok sık rastlanılan bir hatadır. Üstünlük konusunda sanki tekellilik onların elinde imiş gibi hareket ederler ve kendileri ve yaptıkları ile kıyaslanabilecek birinin ya da bir işin olduğunu kabul etmeyi reddederler. Bize, oraya buraya yapıştırılan çıkartmaların üzerindeki komik yazıları hatırlatırlar. “Ben iyiyim. Sen ise şöyle böylesin.” Bazıları için bu tür sözler söylemek bile can sıkıcı bir itiraftır.

Yalnızca onların kiliseleri doğrudur. Yalnızca onlar Rab için işe yarayan hizmet verirler. Kendilerinin tüm konular hakkında sahip oldukları görüşler tek yetkili görüşlerdir. Tek bilge kişiler kendileridir ve bilgelik onlarla birlikte son bulacaklardır.

Pavlus bu ekole ait değildi. O, aynı zamanda diğer kişilerin de Müjdeyi vaaz ettiklerinin farkına vardı. Evet, bazıları gerçekten de Müjdeyi onu kızdırmak amacı ile duyuruyorlardı. Ama Pavlus hala onlara Müjdeyi duyurdukları için değer verebiliyor ve Mesih duyurulduğu için hala sevinebiliyordu.

Pastoral Mektuplar ile ilgili yorumunda Donald Guthrie şöyle yazdı: “Gerçeğin kendi kanallarından başka kanallardan da akabileceği kabul etmeleri için bağımsız düşünürlerin büyük lütfu ihtiyaçları vardır.”

Mezhep önderlerinin iman ve ahlak ile ilgili tüm konular hakkında son sözü söylediklerini kabul etmek onlara özgü olan ayırt edici bir özelliktir. Kendi duyurularını sorgulama yapılmadan itaat edilmesini talep ederler ve izleyicilerini kendilerinden farklı düşünen kişiler ile iletişim kurmaktan uzaklaştırmak isterler.

Kutsal Kitap’ın King James çevirisinde çok az okunan bir giriş bölümü bulunur; çevirmenler şöyle yazmışlardır: “Kendini beğenmiş kardeşler, kendi yollarında yürürler ve başka hiç bir şey ile ilgilenmezler, ama böyle yapmakla kendilerini çerçeve içine koymuş olur ve kendi örslerine çekiç vurmuş olurlar.” Bizlerin bu konuda almamız gereken ders, canlarımızı sıkıştırmamak ve hiç bir imanlının ya da Hıristiyan paydaşlığının sadece kendilerinin doğru olduklarını ya da gerçek ile ilgili tekelliliği ellerinde bulundurduklarını iddia etmeye hakları olmadığını farlına varmak ve iyiyi nerede bulursak bulalım onu kabul etmektir.

“.. o da düşünmeden konuştu.” (Mezmun 106:33)

İsrailoğulları Kadeş'te su bulunmadığı zaman şikayet ettiklerinde, Tanrı Musa'ya kayaya konuştuğu takdirde suyun akacağını söyledi. Ama Musa artık uzun zamandır katlandığı halktan bıkmıştı ve onlara bağırarak şöyle dedi: “ey siz baş kaldıranlar, beni dinleyin! Bu kayadan size su çıkaralım mı?” Sonra kolunu kaldırıp değneği ile kayaya iki kez vurdu. Musa'nın öfkeli sözleri ve itaatsiz eylemi, Tanrının İsrail halkı önünde yanlış temsil edilmesine neden oldu. Ve Musa bu olayın bir sonucu olarak İsrailoğullarını vaat edilen topraklara götürme ayrıcalığından mahkum bırakıldı. (Çölde Sayım 20:1-13)

Amaçları konusunda çok gayretli olan bir insan için diğer imanlıların önünde duygularına hakim olamaması çok kolaydır. Öylesine güçlü özdenetime sahiptir ki, oysa diğer imanlıların kendilerine sonsuza kadar çocuk muamelesi yapılmasına ihtiyaçları vardır. Amaçları konusunda gayretli olan imanlı bilgide üstündür, ama diğerleri bilgisizdirler.

Ancak bu kişinin öğrenmesi gereken, diğer imanlıların da hala Tanrının sevgili halkı oldukları ve Tanrının onlara yapılacak olan sözlü bir tacizi hoş görmeyeceğidir. Tanrının Sözü'nü insanları ikna edip kırılmalarını sağlayacak bir güç ile vaaz etmek önemli bir şeydir. Ama onları, kişisel bir kızgınlığın ifadesi olarak küçümsemek, farklı bir konudur. Böyle bir davranış, bir insanı Tanrının en iyi ödülllerinden yoksun bırakabilir.

Davut'un önemli adamları 2.Samuel 23. Bölümde, liste halinde yer aldıkları zaman, bu listedeki yokluğu ile dikkat çeken tek bir isim vardır. Bu isim, Davut'un komutanı olan Yoav'ın ismidir. Ama bu komutanın adı listede neden yer almamıştır? Bu soruya yanıt olarak, Yoav'ın bazı dostlarına kılıç kullandığı söylentisini gösterebiliriz. Eğer bu söylenti doğru ise, o zaman dillerimizi Tanrı halkına karşı bir kılıç olarak kullanmak gibi bir ayartma ile karşılaştığımız zaman, bu olayda bizim için büyük uyarıların bulunduğunu anlarız.

Gökgürültüsü oğulları olarak bilinen Yakup ve Yuhanna Samiriyelileri yok etmek için üzerlerine gökten ateş yağdırmayı istedikleri zaman, İsa onlara şöyle dedi: “Siz hangi ruha ait olduğunuzu bilmiyorsunuz” (Luka 9:55). İsa'nın onları azarlaması ne kadar yerinde ve uygun bir azarlamadır; yaratılış itibarı ile yalnızca O'na ait olmakla kalmayan (Samiriyelilerin olduğu gibi), ama aynı zamanda uğurlarına öterek onlara kurtuluş sağladığı bu kişilere nasihat almadan konuştuğumuz zaman, azarlanmak gerekli olur.

19 Mayıs

“Böyle davrananları Tanrının haklı olarak yargıladığını biliriz.” (Romalılar 2:2)

Evrende mükemmel bir şekilde yargılama hakkına sahip olan tek Kişi Tanrıdır. Nihai yargı konusunda bize güvenmediği için O'na sonsuzlarca müteşekkir olabiliriz. Yersel bir yargıcın ne gibi yetersiz koşullar altında çalıştığını bir düşünün. Yersel bir yargıç için tamamen yansız olmak hiç bir zaman mümkün olamaz. Davalı olan kişinin özelliklerinden ya da görünümünden etkilenebilir. Rüşvet teklifleri ya da bundan daha sinsice düşünceler onu etki altına alabilirler. Bir tanığın yalan söyleyip söylemediğini her zaman tam olarak bilemez. Ya da tanık yalan söylemiyor olabilir, ama gerçeği tam olarak anlatmayabilir. Ya da gerçeği gizliyor olabilir. Ya da son olarak, tanık içten olabilir ama hatalıdır.

Yargıç, karşısına gelen kişilerin durumlarını her zaman tam olarak bilemez. Ancak pek çok yasal davada durumların tam olarak bina edilmesi çok önem taşır.

Nabız kaydeden cihaz ya da yalan makinesi insanı yanıltabilirler. Vicdanları sertleşmiş suçlular bazen suçluluk duygusuna karşı verdikleri reaksiyonu kontrol dahi edebilirler.

Ama Tanrı mükemmel Yargıç'tır. O'nun tüm eylemler, düşünceler ve niyetler ile ilgili mutlak bilgisi vardır. Tanrı insanların yüreklerindeki sırları yargılayabilir. Tanrı, tüm gerçeği bilir; O'nun gözünden hiç bir şey gizlenemez. O, insanları birbirinde ayırmaz, herkese yansız olarak taraf tutmadan davranır. Bir insanın zihinsel yeterliliğinden haberdardır. Zihni sorunlu biri eylemleri konusunda diğer normal kişiler kadar sorumlu tutulmayabilir. Tanrı, yarattığı kişilerin değişen ahlak güçlerinden haberdardır; bazı kişiler ayartmaya karşı, diğer kişilere kıyasla daha kolay karşı koyabilirler. Tanrı, her bir kişinin farklı ayrıcalıklarını ve fırsatlarını bilir. Ve bir kişinin ışığa karşı ne derecede günah işleyebileceğini önceden bilir. Bir suçun ihmal suçu mu yoksa eylem suçu mu olduğunu bilir ve gizli suçları herkesin önünde işlenen suçlar kadar iyi görür.

Bu yüzden Müjdeyi hiç bir zaman işitmemiş olan putperestlerin adaletsiz bir davranışa maruz kalmalarından korkmamıza gerek yoktur. Ya da yaşamda haksız yere acı çekmiş kişilerin öçlerinin alınmayacağını düşünmemiz gerekmez. Ayrıca bu yaşamda kötülük yapmış hainlerin cezasız kalacaklarını aklımıza getirmemeliyiz.

Kürsüde oturan Yargıç mükemmel bir Yargıç'tır ve O'nun adaleti gerçeğe uygun olacağı için mutlak şekilde mükemmel olacaktır.

“..hiç kimse yeni şarabı eski tulumlara doldurmaz. Yoksa yeni şarap tulumları patlatır; hem şarap dökülür hem de tulumlar mahvolur.” (Luka 5:37,38)

Burada sözü edilen tulumlar aslında hayvan derilerinden yapılan kaplar idi. Bu şarap tulumları yeni oldukları zaman, eğilip bükülebilen tulumlar idi ve bir şekilde esnek idiler. Ama eskidikleri zaman, katılaşmış esnekliklerini kaybederlerdi. Eğer yeni şarap eski tulumlara konur ise, şarabın mayalanma işlemi, eski şarap tulumlarında öylesine baskı yapardı ki, patlamalarına neden olur idi.

Burada Luka 5.bölümde İsa bu durumu Yahudilik ve Hıristiyanlık arasındaki çarpışmaya örnek vermek için kullanır. İsa buradaki sözleri ile “Yahudiliğin modası geçmiş, geçerliliğini yitirmiş biçimlerinin, düzenlerinin, geleneklerinin ve törenlerinin, Hıristiyanlığın sevinç, coşku ve enerjisini taşıyamayacak kadar katı olduğunu” ifade etmektedir.

Bu bölümde dramatik örnekler yer alır. 18-21 ayetlerinde dört adamın felçli bir arkadaşlarını iyileştirmesi için İsa’ya getirdikleri zaman, bir evin damını yıktıklarını görürüz. Onların başvurduğu bu alışılmamış ve gelenek dışı yöntem, yeni şarap ile ilgili bir örneğin resmedilişidir. 21.ayette yazıcılar ve Ferisiler İsa’da hata bulmaya başlarlar; bu kişiler eski şarap tulumları gibidirler. Yine 27-29 ayetlerinde Levi’nin Mesih’in çağrısına verdikleri coşkulu karşılık yer alır ve onun arkadaşlarını İsa ile tanıştırmak için verdiği ziyafeti okuruz. İşte bu, yeni şaraptır. 30.ayette yazıcılar ve Ferisiler yine homurdanmaya başlarlar. Onlar eski şarap tulumlarıdır.

Bu tür örnekleri tüm yaşamda görürüz. İnsanlar işlerini yaparken geleneksel yolları kullanırlar ve değişmek için yeniliğe uyarlanmayı zor bulurlar. Ev hanımı bulaşıklarını yıkarken kendine özgü bir tarza sahiptir ve başka birinin mutfak lavabosunun çevresinde dolaştığını gördüğü zaman sinirlenir. Bir koca, bir arabanın nasıl sürülmesi gerektiği konusunda kendine özgü düşüncelere sahiptir ve eşi ya da çocukları arabasını kullandıkları zaman neredeyse kendisini kaybeder.

Ama bu konuda her birimizin alacağı en önemli ders, ruhsal alanda olacaktır. Geleneksel yollar ile gelme dahi, Hıristiyan imanının sevincine, coşkusuna ve heyecanına izin verecek kadar esnek olmamız gerekir. Tanrı çalıştığı zaman, hemen eleştiride bulunmaya kalkan Ferisilerin hazımsızlıklarına ve soğuk şekilciliklerine ne istek ne de ihtiyaç duyarız.

21 Mayıs

“Size doğrusunu söyleyeyim, buğday tanesi toprağa düşüp ölmedikçe, yalnız kalır. Ama ölür ise çok ürün verir.” (Yuhanna 12:24)

Bir gün bazı Grekler Filipus’a geldiler ve “Efendimiz, İsa’yı görmek istiyoruz” diye ricada bulundular. Ama onlar İsa’yı neden görmek istediler? Belki de onu rağbet gören yeni bir düşünür olarak beraberlerinde Atina’ya geri götürmek istemişlerdi. Ya da belki O’nu şimdi artık kaçınılmaz gibi görünen çarmıha gerilme infazından kurtarmak istemişlerdi.

İsa onlara önemli hasat yasalarından birini kullanarak yanıt verdi: eğer bir buğday tanesinin ürün vermesi isteniyor ise, toprağa düşmesi ve ölmesi gerekirdi. Eğer İsa Kendisini ölümden kurtarmak istese idi, tek başına kalırdı. Cennetin yüceliklerinden sadece Kendisi zevk almış olurdu; orada O’nun yüceliğini paylaşmak için kurtulmuş hiç bir günahkar bulunmazdı. Ama eğer ölür ise, pek çok kişinin sonsuz yaşamın tadını çıkartacağı bir kurtuluş yolu sağlamış olurdu. O’nun için rahat bir yaşam sürmek yerine Kendisini feda ederek ölmesi zorunlu idi.

Bir kez T.G.Ragland şöyle demiştir: “Başarıyı garanti eden tüm planlar içinde en kesin olanı, Mesih’in planıdır: bir buğday tanesi olarak toprağa düşmek ve ölmek. Eğer buğday taneleri olmayı reddeder isek, eğer ne ümitleri feda eder, ne karakteri, ne de malı mülkü ya da sağlığı tehlikeye atmaz isek, ya da Mesih uğruna çağrıldığımız zaman, evi terk etmez ve aile bağlarını kırmaz isek, o zaman tek başımıza kalırız. Ama eğer ürün vermek istiyor isek, bir buğday tanesi haline gelerek ve ölererek bereketli Rabbimizin Kendisini izlememiz gerekir, o zaman çok ürün veririz.

Yıllar önce Afrika’da Tanrı için kalıcı hiç bir ürün görmeksizin durup dinlenmeden çalışan bir hizmetkar grubu ile ilgili bir yazı okumuştum. Sonunda umutsuzluk içinde Tanrının önüne gidecekleri bir konferans düzenlemek için duyuruda bulundular. Konferansta devam eden konuşmalar sırasında hizmetkarlardan biri şöyle dedi: “Ben bir buğday tanesi toprağa düşüp ölmediği sürece hiç bir zaman bir bereket göremeyeceğimizi düşünüyorum.” Bundan kısa bir süre sonra aynı hizmetkar hastalandı ve öldü. O zaman önceden bildirmiş olduğu hasat başladı.

Samuel Zwemer şunları yazdı:

*Ancak bir kayıp aracılığı ile bir kazanç sağlanır,
Sadece bir çarmıh aracılığı ile kurtuluş gelir.
Buğday tanesinin çoğalması için
Toprağa düşmesi ve ölmesi gerekir.
Altın başaklarını Tanrıya sağlayan
Olgun tarlalar gördüğünüz zaman,
Bazı buğday tanelerinin öldüğünden emin olabilirsiniz.
Orada bazı canlar çarmıha gerilmiştir-
Biri mücadele etmiş, ağlamış ve dua etmiştir,
Ve dehşete düşmeden cehennem lejyonları ile savaşmıştır.*

“Ölümlü insana güvenmekten vazgeçin. Onun ne değeri var ki?” (Yeşaya 2:22)

Eğer yaşamımızda yalnızca Tanrının sahip olması gereken yere bir erkeği ya da kadını koyar isek, acı bir hayal kırıklığına hazır olmamız gerekir. Çok geçmeden insanların en iyisinin olsa olsa sadece insan olduğunu öğreneceğiz. İnsanlar bazı çok güzel özelliklere sahip olsalar bile, bacakları yine demirden ve çamurdandır. Bu ifade, kulağa ahlakı hor görme gibi gelebilir, ama değildir. Gerçekçiliktir.

İstila kuvvetleri Yeruşalim’i tehdit ettikleri zaman, İsrail halkı kurtuluş için Mısır’dan yardım istedi. Yeşaya onları yanlış kişilere güvendikleri için azarladı ve şöyle dedi: “İşte sen şu kırık kamış değneğe, Mısır’a güveniyorsun. Bu değnek kendisine yaslanan herkesin eline batır, deler. Firavun da kendisine güvenenler için böyledir.” (Yeşaya 36:6) Ve daha sonra benzer koşullar altında bulunan Yeremya da şunları söyledi: “RAB diyor ki, insana güvenen, insanın gücüne dayanan, yüreği RAB’den uzaklaşan kişi lanetlidir.” (Yeremya 17:5)

Mezmun yazarı yazdığı şu sözler ile bu konuda içten bir anlayışa sahip olduğunu gösterdi: “Rabbe sığınmak, insana güvenmekten iyidir. Rabbe sığınmak soylulara güvenmekten iyidir.” (Mezmun 118:8,9) Aynı onuda bir başka ayet daha: “Önderlere, sizi kurtaramayacak insanlara güvenmeyin. O son soluğunu verince toprağa döner, o gün tasarıları da biter” (Mezmun 146:3,4).

Elbette birbirimize nasıl güveneceğimiz konusunda belirli bir anlamın mevcut olduğunun farkına varmamız gerekir. Örneğin, belirli bir güven ve saygı ölçüsü olmadan bir evlilik ne hale gelirdi? İş yaşamında çeklerin para olarak kullanımı karşılıklı bir güven sistemi üzerine kuruludur. Doktorlara koydukları teşhis ve yazdıkları ilaçlar konusunda güveniriz. Yiyecek marketindeki konserve kutularının ve paketlerin üzerindeki etiketlere güveniriz. Herhangi bir toplulukta bizimle birlikte yaşayan kişilere biraz olsun güvenmeden yaşamak hemen hemen imkansız bir durumdur.

Tehlike ancak, yalnızca Tanrının yapabileceği bir iş konusunda insana güvendiğimiz zaman kendini gösterir; Tanrıyı tahtından indirdiğimiz ve O’nun tahtına insanı yerleştirdiğimiz zaman, tehlike ortaya çıkar. Sevdiklerimiz arasında Tanrının önüne geçen, Güvendiğimiz Kişi olan Tanrının yerini alan, yaşamlarımızda O’nun öncelik hakkını ya da yetkisini ele geçiren kişinin bizi acı bir hayal kırıklığına uğratacağı kesindir. Böyle bir kişinin bizim güvenimize layık olmadığını farkına vardığımız zaman, çok geç kalmış olacağız.

23 Mayıs

“Öyle ki, bizim bir olduğumuz gibi bir olsunlar. Baba, senin bende olduğun ve benim sende olduğum gibi, onlar da bizde olsunlar. Dünya da beni senin gönderdiğine iman etsin.” (Yuhanna 17:21)

Rabbimiz, büyük baş kahin duasında iki kez halkının bir olması için dua etti (21 ve 22,23.ayetler). Birlik konusunda edilen bu dua, kiliselerin birleşmesine ait akım – Hıristiyan olduğunu ikrar eden tüm kiliselerin organize edilmiş büyük bir birliği - için Kutsal Yazılara özgü bir destek olarak müsadere edilmiştir. Ne yazık ki kiliselerin birleşmesine yönelik bu beraberlik temel Hıristiyan öğretilerini terk etmek ya da yeniden yorumlamak aracılığı ile elde edilebilecek bir beraberliktir. Malcolm Muggeridge'nin de yazdığı gibi, “Günümüzde yapılan en büyük işnelemelerden biri kiliselerin birleşmesi ile ilgili konu ancak birleşmeye yönelik hiç bir şey mevcut olmadığı zaman, zaferli olacağı hakkındadır. Çeşitli dini kesimlerin genellikle bir araya gelmeyi kolay bulmalarının nedeni, az inandıkları zaman, az farklılıklara sahip olmalarıdır. “

Yuhanna 17. Bölümde Rab İsa'nın dua ettiği birlik bu tür bir birlik midir? Böyle olduğunu düşünmüyoruz. Rab İsa düşüncesindeki birliğin, dünyanın O'nu Tanrının gönderdiğine iman etmesi ile sonuçlanacak olan bir birlik olacağını söyledi. Dışarıdan herhangi bir federasyonun bu etkiyi sağlayacağını düşünmek konusunda kuşkularda mevcuttur.

Rab, zihnindeki birliği söylediği şu sözler ile tanımladı: “Baba, senin bende olduğun ve benim sende olduğum gibi onlar da bizde olsunlar.” Aynı zamanda Rab İsa şu sözleri de bildirdi: “Bizim bir olduğumuz gibi bir olsunlar. Ben onlarda sen de bende olmak üzere tam bir birlik içinde bulunsunlar..” Baba ve Oğul aynı zamanda bizim de içinde bir payımızın olabileceği hangi birliği paylaşabilirler? Burada kast edilen her ikisinin de ortak tanrılıklarına ilişkin gerçek değildir; biz asla böyle bir konuya paydaş olamayız. Ben, Rab İsa'nın burada ortak bir ahlak benzerliğini temel alan bir birliğe işaret ettiğini düşünüyorum. Rab İsa'nın Tanrının ve Mesih'in karakterini dünyaya göstermeleri amacı ile iman edenlerin bir olması için dua ediyordu. Bunun anlamı doğruluk, kutsallık, lütuf, sevgi, saflık, dayanma gücü, özdenetim, yumuşak huyluluk, sevinç ve cömertlik ile yaşanan yaşamlardır. Ronald Sider **Rich Christians in an Age of Hunger** (Bir Açlık Çağında Zengin Hıristiyanlar) adlı eserinde, Mesih'in dua etmiş olduğu birliğin ilk Hıristiyanların duyulan her ihtiyaç anında birbirleri ile karşılıksız paylaşmayı düşündükleri zamanda gösterilmiş olduğunu düşünüyorum. İlk Hıristiyanlar gerçek bir **koinonia** ya da topluluk paylaşımı ruhuna sahip idiler.” İsa'nın öğrencilerinin sevgi dolu birliğinin O'nun Tanrı tarafından gönderildiğine insanları ikna edecek kadar dikkat çekici olmuştur ve bu nedenle Baba'ya ettiği duanın yanıtını almıştır – en azından bir kez! Bu durum Yeruşalim kilisesinde gerçekleşti. İlk Hıristiyanların yaşamlarındaki alışılmamış bu beraberlik özelliği elçilerin vaazlerine güç verdi” (bakınız Elçilerin İşleri 2:45-47; 4:32-35).

Böyle bir birlik bugünkü dünya üzerinde çok büyük bir etki yarattı. Hıristiyanlar Rab İsa'nın yaşamını yansıtmada konusunda birlik ve beraberlik içinde bir tanıklık sundular. İmansızlar günahlılıkları konusunda ikna oldular ve diri sular için susuzluk hissettiler. Bu gün ile ilgili trajedi şudur: pek çok Hıristiyan dünyasal komşularından çok az bir farklılık göstermektedirler. Bu koşullar altında imansızların tövbe etmesi için çok az bir teşvik mevcuttur.

“Havadan kazanılan para yok olur.” (Süleyman’ın Özdeyişleri 13:11)

100.000 \$ kazanmış olabilirsiniz! Bu ve benzeri tuzaklar ile bir tür kumar oynama katılımına katılmak için bir ayartma ile her zaman karşı karşıya gelinir. Bir süper markette alışveriş yapan bir ev kadını sunulan en son kampanya piyangoları ile ayartılır. Sıradan vatandaş, milyonların dahil olduğu bir piyango oyununda yer alması için adını (bir dergiye kaydını yaptırmayı talebi ile) göndermesi konusunda teşvik edilir. Ya da kazanacağınıza dair neredeyse garanti verilen bir bingo yarışmasına katılması da önerilebilir.

Sonra elbette, kumar oynamanın daha aşikar biçimleri de – rulet, at yarışı, köpek yarışı, sayısal oyunlar v.b. – mevcuttur.

Kutsal Kitap tüm bu konular hakkında ne der? İyi şeyler söylemez.

Şunları der: “Havadan kazanılan para yok olur. Azar azar biriktirenin serveti çok olur.” (Süleyman’ın Özdeyişleri 13:11).

“Cimri servet peşinde koşar, yoksulluğa uğrayacağını düşünmez” (Süleyman’ın Özdeyişleri 28:22)

“Yumurtlamadığı yumurtaların üzerinde oturan keklik nasıl ise, haksız servet enden kişi de öyledir. Yaşamının ortasında serveti onu bırakır. Yaşamının sonunda kendisi aptal çıkar.” (Yeremya 17:11)

On Buyruk, açıkça, “Kumar oynamayacaksın” demiyor ise de, “Göz dikmeyeceksin” der (Mısır’dan Çıkış 20:17) ve kumar oynamak, göz dikmenin bir başka şekli değildir de nedir?

İmanlılar, Romalı askerlerin Rab çarmıha gerildiği sırada Kurtarıcının dikmiş giysileri için zar attıklarını hatırladıkları zaman, kumarın kötü bir davranış olduğunu hemen fark edecektir.

Aynı zamanda kronik kumarcıların ailelerinde neden oldukları yoksulluk ve kederi düşünün; kaybettiklerinin zararını ödemek için işlenen suçlar ve kumar ile sık sık bağlantısı olan kötü eylemler; bu tür şeylerin bir Hıristiyan’ın yaşamında yer almaması gerektiği aşikardır.

Pavlus, Timoteos’a, bir imanlının yiyecek ve giysiye razı olması gerektiğini hatırlattıktan sonra onu şöyle uyardı: “Zengin olmak isteyenler ayartılıp tuzağa düşerler, insanı çöküşe ve yıkıma götüren bir çok saçma ve zararlı arzulara kapılırlar.” (1.Timoteos 6:9)

25 Mayıs

“..ona git, suçunu kendisine göster, her şey yalnız ikinizin arasında kalsın.” (Matta 18:15b)

Biri sizi gücendiren ya da bir şekilde rahatsız eden bir şey yaptı ya da söyledi. Kutsal Kitap bu kişiye gidip ona hatasını söylemenizi ister, ama siz böyle yapmak istemezsiniz; size yapamayacağınız kadar zor gelir.

Böylece bu konu üzerinde düşünmeye ve fikir üretmeye başlarsınız. Defalarca zihninizden size yaptığını geçirirsiniz ve ne kadar yanlış hareket ettiğini düşünürsünüz; bu konu hakkında düşünmeye başladığınız zaman, aklınızdan her tür ayrıntıyı geçirirsiniz ve midenizdeki asitler kükürtlü hale gelirler. Uyku uyumanız gerekir iken, tatsız hadiseyi alevlendirirsiniz ve kapta kaynayan suyun basıncı yükselmeye başlar. Kutsal Kitap size, gidip o kişiye hatanızı bildirmenizi söyler, ancak siz bu olay ile bir türlü yüz yüze gelemezsiniz.

Bu mesajı hatalı kişiye isim vermeden bildirmek için bazı yollar düşünmeye başlarsınız. Ya da hatalı kişinin utanmasını sağlayacak bir olayın gerçekleşmesini ümit edersiniz. Ümit ettiğiniz gerçekleşmez. Yapmanız gerekenin ne olduğunu bilirsiniz, ama yüz yüze gelinerek yapılacak bir konuşmanın sizi sarsacağından korkarsınız.

Bu geçen süre zarfında ateşten gömlek, size, hatalı kişiye verdiğiinden daha çok zarar verir. İnsanlar hüzünlü halinizi gördükleri zaman, sizi rahatsız eden bir şey olduğunu hemen anlarlar. Size bu konuda konuştukları zaman, zihniniz çok farklı yerlerde olur. Bu mesele aklınızı çok meşgul ettiği için işinizde zorluklar ile karşılaşılırsınız. Genel olarak söyleyecek olur isek, etkili olamayacak kadar zihniniz karışmıştır. Ve Kutsal Kitap hala aynı şeyi söyler: “Ona git, suçunu kendisine göster, her şey yalnız ikinizin arasında kalsın.” Muazzam bir irade gücü göstererek bu konuda başka birine konuşmaktan kendinizi alıkoyarsınız. Ama sonunda baskı dayanılmaz hale gelir. Alt üst olursunuz ve elbette sadece dua paydaşlığı olarak bir kişiye konudan söz edersiniz. Bu kişi size beklediğiniz sempatiyi göstermek yerine, “Neden gidip bu konuyu seni gücendiren kişi ile konuşmuyorsun?” der.

O zaman anlarsınız! Dişinizi sıkarak zor bir karar alırsınız. Söyleyeceklerinizin provasını yaptıktan sonra, ona hatasını söyleme konusundaki Söze itaat edersiniz. Hatalı kişi sizi şaşırtacak bir şekilde davranır, olanlar için üzgün olduğunu söyler ve onu affetmenizi ister. Görüşmeniz dua ile sonuçlanır.

Kişinin yanından ayrılır iken, omuzlarınızdan büyük bir yük kalkmıştır. Midenizin sancıları yok olur ve metabolizmanız normale döner. Kutsal Yazılara daha önceden itaat etmediğiniz için kendinize biraz kızsınız bile.

“İşte söz dinlemek kurbandan, sözü önemsemek de koçların yağlarından daha iyidir.” (1.Samuel 15:22)

Tanrının Kral Saul'e verdiği talimatlar yeterince açıktı. Amaleklileri öldür ve sahip oldukları her şeyi yakıp yık. Her şeyi. Hiç bir ganimet alma. Ancak Saul Kral Agak'ın yaşamını esirgedi ve hayvanların arasındaki en seçme koyunları, öküzleri, sığırları ve kuzuları kendisine aldı.

Ertesi sabah Samuel Gilgal'de Saul ile karşılaştığı zaman, Saul ona, kendinden emin bir şekilde aynen kendisine Rabbin buyurduğu şekilde hareket ettiğini bildirdi. Ama tam o anda koyunlar melemeye ve sığırlar böğürmeye başladılar. Ne kadar da utanç verici bir durum!

Samuel elbette koyunları öldürdüğünü söyleyen Saul'e koyunların nasıl olup da melediklerini sordu. Kral o zaman, halkı suçladı ve ayrıca hayvanları Rabbe kurban sunmak için esirgediğini söyleyerek dini bahaneler ileri sürdü. Ve şöyle dedi: “Halk, Tanrın Rabbe kurban sunmak üzere davarların, sığırların en iyilerini esirgedi.”

Saul o zaman Tanrı peygamberi Samuel'in şu ikna edici sözlerini işitti, “İşte söz dinlemek kurbandan, sözü önemsemek de koçların yağlarından daha iyidir. Çünkü başkaldırma falcılık kadar günahdır ve dik başlılık putperestlik kadar kötüdür.”

İtaat, törenlerden, kurbanlardan ve sunulardan çok daha önemlidir. Bir defasında, anneleri yaşadığı sürece ona küçümseme ve itaatsizlik gibi kötü davranışlar gösteren bir aileden söz edildiğini duymuştum. Ama bu anne öldüğü zaman, onun bedenine orijinal bir Dior elbise giydirdiler. İsyan ve saygısızlık ile geçen yıllara kefarete için girilen alçakça ve yararsız bir tutum!

İnsanların daha geniş bir etki yaratabilmeleri amacı ile Kutsal Kitap'a uymayan bir konum ya da kurumu savunduklarını sık sık işitiriz. Ama Tanrı bu tür samimi olmayan bahaneler ya da mantıklı kılma çabaları ile aldatılmaz. Tanrı bizim itaatimizi ister. Yaratacağımız etki alanı ile kendisi ilgilenecektir. Gerçek şudur ki, itaatsizlik ettiğimiz zaman, etkimiz olumsuz olacaktır. Yalnızca Rab ile paydaşlık içinde yürüdüğümüz zaman, diğer kişiler üzerinde tanrısal bir etki yaratabiliriz.

William Gurnall şöyle dedi: “İtaat etmeden kurban kesmek, kutsal olana yapılan saygısızlıktır.”Ve itaatsizliğimize bazı dindar bahaneler ile engel olmaya çalıştığımız zaman, her şey daha da kötü hale gelir. Tanrı aldatılma ve O'nun gözleri boyanamaz.

27 Mayıs

“Hangisi daha önemli? Altın mı, altını kutsal kılan tapınak mı?” (Matta 23:17)

İsa'nın günündeki yazıcılar ve Ferisiler eğer bir kişi Tapınak üzerine ant içer ise, ille de vaat etmiş olduğu şeyi yerine getirmek zorunda değildi. Ama eğer Tapınağın altını üzerine ant içer ise, o zaman durum tamamen farklı olurdu. İçmiş olduğu bu anda bağlı kalmak zorunda olurdu. Onlar sunak ve sunağın üzerindeki kurban üzerine ant içmek arasında aynı sahte ayrımı yaptılar. İlk ant bozulabilirdi, ama ikinci ant bozulabilirdi.

Rab onlara değerler konusundaki kavramlarının tamamen çarpıtılmış olduğunu söyledi. Altına özel değerini veren Tapınak'tır ve kurbanı özel bir şekilde ayıran ise, sunaktır.

Tapınak, Tanrının yeryüzünde konut kurduğu yeri idi. Herhangi bir altının sahip olabileceği en büyük değer bu konutta kullanılmış olması idi. Tapınağın Tanrının Evi oluşu ile ilgili bağlantısı onu eşsiz bir şekilde ayrı kıları. Aynı şey sunak ve sunağın üzerindeki kurban için de geçerli idi. Sunak, tanrısal hizmetin ayrı bir bölümünü oluşturuyordu. Bir hayvan için sunakta kurban edilmek kadar büyük bir onur olamazdı. Eğer hayvanlar bir amaca sahip olabilseler idi, hepsi de böyle bir yazgıya sahip olmayı hedeflerlerdi.

Bir turist Paris'te ikinci elden alım satım yapan bir dükkandan pahalı kehribar bir gerdanlık satın aldı. New York'ta çok yüksek bir gümrük vergisi ödediği zaman, meraklandı. Gerdanlığın değerini öğrenmek için hemen bir kuyumcuya gitti ve kehribar gerdanlık için kendisine 25.000\$ teklif edildi. Daha sonra gittiği ikinci kuyumcu ise gerdanlığa 35.000\$ fiat biçti. Kuyumcuya gerdanlığın neden bu kadar değerli olduğunu sorduğu zaman, kuyumcu ona bir büyüteç verdi ve turist gerdanlığın üzerindeki yazıyı okudu, “Napoleon'dan Josephine'e.” Gerdanlığı bu kadar değerli yapan Napoleon'un adı idi.

Bu öykünün açıklamasının aşikar olması gerekir. Bizler kendi başımıza hiç bir şeyiz ve hiç bir şey yapamayız. Bizi özel bir şekilde değerli kılan Rab ile olan beraberliğimiz ve O'na olan hizmetimizdir. Spurgeon'un söylediği gibi, “Hakkınızdaki en harika şey, Golgota ile olan bağlantınızdır.”

Alışılmışın üzerinde harika bir zihine sahip olabilirsiniz. Bu durum, müteşekkir olunması gereken bir durumdur. Ama şunu hatırlayın. Bu zihnin en yüksek yazgısını elde etmesi ancak Rab İsa Mesih'in uğruna kullanılması ile mümkün olur. Zihninizi kutsal kılan Mesih'tir.

Dünyanın sahip olmak için çok yüksek bedel ödemeye istekli olduğu yeteneklere sahip olabilirsiniz. Hatta kilisenin bu yetenekler için yeterince önemli olmadığını dahi düşünebilirsiniz. Ama yeteneklerinizi kutsal kılan kilisedir ve kiliseyi kutsal kılan yetenekleriniz değildir.

Destelerle paranız olabilir. Onu biriktirebilirsiniz, kendi zevkleriniz için harcayabilirsiniz ya da Krallık için kullanabilirsiniz. Paranızın en değerli kullanımı onu Mesih'in davası uğruna harcamanız olacaktır. Zenginliğinizi kutsal kılan Krallıktır, zenginlik Krallığı kutsal kılmaz.

“Ve biz hepimiz peçesiz yüz ile Rabbin yüceliğini görerek yücelik üzerine yücelik ile O’na benzer olmak üzere değiştiriliyoruz. Bu da Ruh olan Rab sayesinde oluyor.” (2.Korintliler 3:18)

Kutsal Kitap bize, neye tapınır isek ona benzediğimizi söyler. Bu önemli anlayış bu günkü metnimizde yer almaktadır. Bu konudaki açıklamayı aşağıda şu şekilde getiriyoruz:

Ama biz –yani, tüm gerçek imanlılar;

Peçesiz yüz ile – günah bizim yüzlerimiz ve Rab arasında bir peçeye neden olur. Günahı itiraf edip ondan vazgeçtiğimiz zaman, açık ya da peçesiz bir yüze sahip olmuş oluruz.

Bir camda yansıtarak – cam ya da ayna baktığımız Tanrı Sözü’dür.

Rabbin yüceliği – O’nun ahlak üstünlüğü anlamında kullanılır. Kutsal Kitap’ta O’nun karakterinin mükemmelliğine, tüm işlerinin ve yollarının güzelliğine bakarız;

O’na benzer olmak üzere değiştiriliyoruz – O’nun gibi oluyoruz. Değiştirilmemiz O’na bakarak oluyor. O’nunla ne kadar çok meşgul olur isek, o kadar çok O’na benzer hale geliyoruz..

Bu değişim

Yücelik üzerine yücelik ile oluyor – bir yücelik derecesinden diğer bir yücelik derecesine.

Değişim, hemen bir kerede meydana gelmez. Değişim, O’na baktığımız sürece devam eden bir süreçtir. Karakterimizin değişimi

Ruh olan Rab sayesinde oluyor – Kutsal Ruh Kutsal Kitap’ta açıklanan Kurtarıcıya iman aracılığı ile bakan herkeste Mesih’e benzerlik üretir.

In The Tales of Nathaniel Hawthorne (Nathaniel Hawthorne’un Masalları) adlı kitapta, sessiz düşüncelere dalarak Büyük Taş Yüz’e bakan ve sonunda ona benzeyen kişi, Mr.Gathergold ya da General Blood ve Thunder ya da Old Stony Phiz ya da şair değil, Ernest idi.

Bir zamanlar her gün bir Budist tapınağına giden ve orada ayakları böğründe, kollarını kavuşturarak oturuyor ve gözlerini kaldırarak yeşil heykele bakıyordu. Söylentiye göre bu kişi böyle bir meditasyonu yıllarca yaptı ve sonra da gerçekten Buda’ya benzer hale geldi. Bu anlatılan öykünün gerçek olup olmadığını bilmiyorum, ama Tanrının Oğlu ile saygılı bir tavır ile meşgul olmanın O’na ahlak açısından benzemeyi üreteceğini biliyorum.

Kutsallığa götüren yol, Rab İsa’ya gözlerimizi dikerek bakmak ile gerçekleşir. Aynı anda hem Mesih’i hem de günahı düşünmek mümkün değildir. O’na odaklandığımız bu anlar sırasında günden en özgür olduğumuz anları yaşarız. O zaman hedefimiz, gözlerimizi dikerek O’na baktığımız zamanı çoğaltmak olmalıdır.

29 Mayıs

“Bunu ihtiyacım olduğu için söylemiyorum..” (Filipeliler 4:11)

Pavlus’un ekonomik ihtiyaçları hakkında hiç bir zaman bilgi vermemiş olması dikkat çekicidir. O, bir iman yaşamı sürdürdü. Tanrının onu hizmete çağırdığına inandı ve Tanrının buyurduğu hizmetlerin bedelini ödeyeceğinden kesinlikle emin idi.

Hıristiyanlar bu gün ihtiyaçlarını bildirmeli ya da para için ricada bulunmalı mıdır? Size bu konu ile ilgili birkaç düşünce sunalım: Böyle bir uygulama için herhangi bir Kutsal Yazı doğrulaması mevcut değildir. Elçiler, diğer kişilerin ihtiyaçlarını duyurdular, ama kendileri için hiç bir zaman para istemediler.

Her konuda yardım için yalnızca Tanrıya bakmak ya da O’na güvenmek iman yaşamı ile daha uyumlu görünür. Tanrı, bizden yapmamızı istediği her şey için gerekli olan parayı sağlayacaktır. O’nun tam doğru zamanda tam doğru rakamı sağladığını gördüğümüz zaman, imanımız çok güçlü bir şekilde büyüyecektir. Ve sağlığı inkar edilemez bir mucize olarak görüldüğü zaman, Adı çok yücelmiş olacaktır. Öte yandan, biz paramızı akıllıca bir şekilde arttırma tekniklerini uyguladığımız zaman, O’nun adına yücelik verilmemiş olacaktır.

Yardım talebinde bulunmak ve rica ederek istemek gibi yollara başvurmak ile “Tanrı için” asla O’nun isteği olmayabilecek işleri yapmaya devam edebiliriz. Ya da Kutsal Ruh yaptığımız işten ayrıldıktan sonra bile hala elimizdeki işe devam ediyor olabiliriz. Ancak biz O’nun doğaüstü sağlığına bağımlı olduğumuz zaman, ancak O sağlığıta bulunduğu sürece devam edebiliriz.

Baskıya varan rica talepleri Hıristiyan hizmetinde başarının ölçüsü ile ilgili yeni bir yol ortaya koyar. Halkla ilişkiler konusunda en başarılı ve deneyimli olan kişi, en fazla parayı alan kişi haline gelir. Para kampanyalarından gelen para kesildiği zaman, değerli işler sıkıntıya uğrayabilir ve böyle bir durum da genellikle kıskançlığa ve birliğin bozulmasına yol açar.

C.H.Mackintosh, bir insanın kişisel ihtiyaçlarını ortaya dökme konusundaki görüşünü şu sözler ile bildirir: “İhtiyaçlarımı insani bir varlığa doğrudan ya da dolaylı olarak bildirmek, iman yaşamından ayrılmak ve Tanrının onuruna kesinlikle leke sürmek anlamına gelir. Böyle bir davranış aslında O’na ihanet etmektir. “Tanrı beni başarısızlığa uğrattı ve ben bu konuda insanlara başvurmak zorundayım” demek ile aynı şeydir. Diri suların aktığı çeşmeyi terk etmek ve kurumuş bir kuyudan yardım beklemektir. Kendi canım ve Tanrı arasına yaratığı koymakla ve canımdan zengin bereketi çalmış ve aynı zamanda Tanrıya ait olan yüceliği de O’ndan almış olurum.”

Corrie Ten Boom aynı konuda *Tramp for the Lord* (Rab için yolculuk etmek) adlı kitabında şunları yazar: “dünyasal insanların kapısında dilenci olmaktan ise, zengin bir Baba’nın O’na güvenen çocuğu olmayı tercih ederim.”

“Oğul’u Baba’dan başka kimse tanımaz.” (Matta 11:27)

Rab İsa Mesih’in Kişiliği ile bağlantılı derin bir gizem mevcuttur. Gizemin bir bölümü, tek bir Kişi’de mutlak tanrılık ve tam bir insanlığın bileşiminin var olmasıdır. Akla örneğin, şöyle bir soru gelebilir: “Tanrının özelliklerine sahip olan Biri nasıl olur da aynı zamanda ölümlü bir İnsan’ın sınırlamalarına sahip olabilir? Yalnızca insan olan hiç kimse Mesih’in Kişiliğini tam olarak kavrayamaz. Bunu yalnızca Baba Tanrı anlayabilir.

Kiliseyi sarsan pek çok ciddi sapkınlıkların çoğu bu konudan kaynaklanan sapkınlıklardır. Kendi zayıflıklarının farkında olmayan insanlar anlayamayacakları kadar derin olan bu konu ile kendilerini meşgul etmişlerdir. Bazıları Rabbimizin tanrılığını, O’nun insanlığından daha fazla vurgulamışlardır. Başkaları ise, O’nun insanlığı konusuna öylesine odaklanmışlardır ki, düşüncelerini O’nun tanrılığından ayırmışlardır.

William Kelly bir kez şunları yazdı:” Hatanın ortaya çıktığı nokta, Tanrı Oğlu’nun İnsan olması hakkındadır. Çünkü Rab İsa’nın karmaşık Kişiliği insanları bütünüyle yanılmaya maruz bırakır. Ama hiç kuşkusuz O’nun tanrısız yüceliğini inkar eden kişiler de vardır. Ancak Rab İsa’nın bundan daha sinsi bir şekilde alçaltıldığı başka bir yol daha vardır: O’nun tanrılığının kabul edilmesine rağmen, Rabbin insanlığına O’nun yüceliğini zor duruma sokmak ve Kişiliğinin inkar edilmesini etkisiz kılmak için izin verilir. Bu yüzden biri kısa süre içinde akli karıştırır ve diğeri O’nun Tanrı ile bir olduğunu yalanlamak için O’nu burada bizimle aynı işi yapan bir konuma yerleştirir. Ancak bu konu ile ilgili olarak canı yanlıştan koruyan yalnızca tek bir ihtiyat tedbiri mevcuttur. Bu ihtiyat tedbiri de şudur: merakla bakmaya cüret edemez ve bunu tartışmaya asla cesaret edemeyiz, kutsal toprak üzerinde durup insan akılsızlığına düşmekten korkarız ve böyle bir toprak üzerinde bizim yalnızca tapınan kişiler olabileceğimizi hissederiz. Can tarafından bu gerçeğin unutulduğu her yerde Tanrının can ile birlikte olamayacağı değişmez bir şekilde görülecektir. Rab İsa’dan söz etme cüretini gösteren bu kendine güvenen kişiye Tanrı, böylece kendi akılsızlığını kanıtlaması için izin verecektir. İnsan, Rab İsa hakkında açıklananları ancak Kutsal Ruh aracılığı ile anlayabilir. Rabbin saygıdeğer bir hizmetkarı bir kez öğrencilerine Rabbin çift doğası konusunda tartıştıkları zaman, Kutsal Yazıların yazdıklarına bağlı kalmaları için öğüt verdi. Kendi düşünce ya da tahminlerimizi ortaya koyduğumuz zaman, hatalar sinsice gelirler.

Oğul’u kimse bilmez. O’nu yalnızca Baba tanır.

O’nun ününün yüce gizemlerini

Kavramak bir yaratığın anlayışını aşar.

Oğul’u yalnızca –yüce iddia –

Baba kavrayabilir.

Josiah Conder

31 Mayıs

“Doğal kişi Tanrının Ruhü ile ilgili gerçekleri kabul etmez. Çünkü bunlar ona saçma gelir, ruhça değerlendirildikleri için bunları anlayamaz.” (1.Korintliler 2:14)

Doğal kişi, hiç bir zaman yeniden doğmamış olan kişidir. Kendisinde Tanrının Ruhü bulunmaz. Ruhsal gerçekleri alabilecek kapasitede değildir, çünkü bunlar ona saçmalık gibi görünür. Ama hepsi bu kadar değil! Ruhsal gerçekleri **anlayamaz**. Çünkü ruhsal gerçekler ancak Kutsal Ruhun bunlara ışık tutması aracılığı ile anlaşılabilirler.

Bu konunun vurgulanması gerekir. Burada söz edilen yalnızca kurtulmamış kişinin Tanrının değerlerini anlamak istememesi değildir. Onları anlayamaz. Bunu yapabilecek bir kapasiteye sahip değildir.

Bu durum bana bilim adamlarını, filozofları ve dünyanın diğer profesyonel kişilerini uygun bir şekilde değerlendirmem için yardımcı olur. Onlar günlük ve olağan konular hakkında konuştukları sürece uzmanlıklarına saygı duyarım. Ama ruhsal alana girdikleri andan itibaren bu alanda herhangi bir yetki kullanarak konuşmaları için onların yetersiz olduklarını bilirim.

Eğer bazı kolej profesörleri ya da hatta bazı özgür ruhban sınıfı Kutsal Kitap ile ilgili temel hatları kuşku duyarak ya da inkar ederek karşılarlarsa, aşırı derecede şaşırmam. Bunu onlardan beklemeyi ve tutumlarına değer vermemeyi zaten öğrenmişimdir. Yeniden doğmamış kişiler Tanrının Ruhü hakkında konuştukları zaman, hadlerini aştıklarının farkına varırım.

F.W.Boreham bilim ve felsefe alanındaki ünlü kişileri bir okyanus aşan gemide ikinci sınıfta yolculuk eden kişilere benzetir. Bu yolcuların birinci sınıfta yolculuk eden kişilerin buldukları yerde dolaşmaları engellenmiştir. “Bilim adamları ve filozoflar benzetme yerinde ise, bu ikinci sınıftaki yolcular gibidirler ve kendilerine dolaşma izni verilen yerde muhafaza edilmeleri gerekir. Onlar Hıristiyan imanını konusunda yetkili değildirler. Gerçek şudur ki, bizler ikinci sınıf yolcularının aşağılaması tarafından şoka uğramayacak bir imana sahibiz ve onların onaylamalarına ve bize efendilik taslamalarına destek vermemiz beklenemez.”

Elbette, arada bir imanlı bir bilim adamı ya da imanlı bir filozof da olacaktır. Böyle bir durumda Boreham şunları söyler: “Ben her zaman böyle birinin cebinin ucundan bir birinci sınıf yolcu biletinin görüldüğünün farkına varırım ve onunla sohbet etmeye devam ettikçe konuşmamızdan zevk alırım ve nasıl Bunyan’ı bir seyyar tenekeci olarak görmüyor isem onu da artık bir bilim adamı olarak düşünmem. Her ikimiz de birinci sınıfta yolculuk eden kişilerizdir.”

Robert G.Lee şöyle demiştir: “İnsanlar eleştirici ve ilmi ve bilimsel olabilirler; kayalar, moleküller ve gazlar hakkında her şeyi bilebilirler ve buna rağmen Hıristiyanlık ve Kutsal Kitap hakkında yargıda bulunacak kadar yeterli değildirler.”

“Rab Yusuf ile birlikte idi ve onu başarılı kılıyordu.” (Yaratılış 39:2)

İngilizce Kutsal Kitap'ın ilk çevirilerinden birinin bu ayeti şu şekilde çevirdiğini işittim: “Ve Rab Yusuf ile birlikte idi ve Yusuf şanslı bir kişi idi.” Belki de o zamanlar “şanslı” sözcüğünün bu günkünden farklı bir anlamı vardı. Çevirmenler Yusuf'u şans alanından dışarı çıkardıkları için her hali karda sevinçliyiz.

Tanrı çocuğu için şans diye bir şey mevcut değildir. Tanrı çocuğunun yaşamı sevecen bir göksel Baba tarafından kontrol edilir, korunur ve tasarlanır. Tanrı çocuğunun başına gelen hiç bir şey şans değildir. Durum böyle olduğu için bir Hıristiyan'ın bir başkasına “iyi şanslar” dilemesi uygun değildir. Aynı şekilde “şansım yoktu” dememesi de gerekir. Bu tür ifadeler tanrısal takdir ile ilgili gerçeklerin uygulamalı bir inkarı olmaktadır.

İmansız dünya çeşitli şeylerin şans getirdiğine inanır; bir tavşan ayağı, lades kemiği, dört yapraklı bir yonca, bir at nalı (şansın kaçmaması için uçlarının her zaman yukarı bakması gerekir). İnsanlar parmaklarını çapraz bir şekilde birleştirirler ve tahtaya vururlar; sanki bu eylemler olayları iyi şekilde etkileyecek ya da şanssızlığı kovacakmış gibi düşünürler.

Dünyasal insanlar aynı şekilde farklı şeyleri de şanssızlık olarak yorumlarlar; siyah kedi, Cuma 13, bir merdivenin altından geçmek, 13 numaralı bir oda ya da bir binanın 13.katı. İnsanların bu tür yararsız ve ürünsüz batıl itikatların etkisi altında yaşadıklarını düşünmek çok üzücüdür.

Yeşaya 65:11 ayetinde Tanrı, şans ya da talih ilahına tapındıkları ima edilen Yahuda halkını cezalandırmak ile tehdit eder:

Ama sizler, Rabbi terk edenler,

Kutsal dağımı unutanlar,

Talih ilahına sofra kuranlar,

Kısmet ilahına karışık şarap sunanlar.

İşlenen bu belirli günah hakkında olumlu düşünmek mümkün değildir, ama kısmet ve talih olarak adlandırılan bu ilahlara sunular getirdiklerini okuduğumuz zaman, bizde kuşku uyandırır. Tanrı bundan nefret etti ve hala da nefret etmektedir.

Kör talihin çaresizlik içindeki avları ya da kozmik oyun zarları olmadığını bilmek, bize nasıl da güven verir. Yaşamdaki her şey planlıdır, anlamlıdır ve bir amaca sahiptir. Bizim için kader değil, Babamız, şans değil, Mesih, talih değil, sevgi vardır.

2 Haziran

“Ya Rab, yeter artık, canımı al, ben atalarımdan daha iyi değilim.” (1.Krallar 19:4b)

Tanrı halkı için aynı İlyas'ın da başına gelmiş olduğu gibi, sinirsel bir bunalım yaşamayı alışılmamış bir şey değildir. Musa ve Yunus da ölmek istediler (Mısır'dan Çıkış 32:32; Yunus 4:3) Rab, imanlılara bu tür bir sıkıntı ile karşılaşmayacakları konusunda hiç bir vaatte bulunmadı. Aynı zamanda bu tür bir sıkıntının mevcudiyetinin bir ruhsallık ya da iman eksikliği anlamına gelmesi gerekmez. Böyle bir sıkıntı her birimizin başına gelebilir.

Böyle sıkıntılı bir durum ile karşılaştığınız zaman, bu şuna benzer. Tanrı sizi terk etmiş gibi hissedersiniz, ama aslında yine de O'nun kendisine ait olanları asla terk etmediğini çok iyi bilirsiniz. Teselli bulmak için Tanrının sözüne başvurursunuz. Ve genellikle ya bağışlanamaz bir günah ya da bir elçinin başına gelen umutsuz bir durumun yer aldığı bir bölüm karşınıza çıkar. Ameliyat ile çözüm bulamayan ve ilaçlar ile tedavi edilemeyen bir sıkıntıya sahip olmanın hayal kırıklığını tecrübe edersiniz. Dostlarınız “kendinize gelmenizi” söylerler, ama bunu nasıl yapacağınızı hiç bir zaman söyleyemezler. Dua eder ve hızlı bir çözüme özlem duyarsınız. Ama sinirsel bezginlik ağır adımlar ile gelir ve hemen gitmez. Düşünebildiğiniz tek şey kendiniz ve içinde bulunduğunuz sıkıntılı durumdur. Umutsuzluğunuz içinde Tanrının dramatik bir eylemi aracılığı ile ölebilmeyi istersiniz.

Bu tür bunalımın çeşitli farklı nedenleri olabilir. Fiziksel bir sorun olabilir; örneğin anemian rahatsızlığı zihninizin size oyunlar oynamasına neden olabilir. Ruhsal bir neden söz konusu olabilir; itiraf edilmemiş ya da bağışlanmamış bir günah bu soruna neden olabilir. Bu durumun temelinde duygusal bir sorun bulunabilir; bir eşin sadakatsizliği bu sorunu ortaya çıkartabilir. Aşırı çalışma ya da yoğun zihinsel stres sinirsel tükenmeye yol açabilir. Ya da bir kişinin kullandığı bir ilacın yan etkileri yüzünden böyle bir sorun ile karşılaşılabilir.

Çözüm için ne yapılabilir? Öncelikle, Tanrıdan harika amaçlarını gerçekleştirmesi için dua etmek üzere Tanrıya gidilir. Bilinen her günah itiraf edilir ve bu günahdan vazgeçilir. Size yanlış davranmış olabilecek herkesi bağışlayın. Sonra da olası bir nedeni araştırmak için tıbbi bir kontrolden geçin. Aşırı çalışma, kaygı, stres ve sizi rahatsız ediyor olabilecek herhangi bir şeyi ortadan kaldırmak için kesin eyleme geçin. Düzenli olarak dinlenmek, iyi yemek ve spor yapmak iyi bir tedavi sağlarlar.

Ve bunlardan sonra kendinizi belirli bir düzene nasıl sokacağınızı öğrenmeniz gerekir; ayrıca sizi tekrar uçurumun kenarına itebilecek olan durumlara “hayır” demeye cesaret etmeye karar vermelisiniz.

“Bu nedenle ben gerek Tanrı gerek ise insanlar önünde vicdanımı temiz tutmaya her zaman özen gösteriyorum.” (Elçilerin İşleri 24:16)

Bizim içinde yaşadığımız toplum gibi bir toplumda Hıristiyan ilkelerine adanmışlığımızın içtenliğini test eden etiksel sorunlar ile sürekli yüz yüze gelmekteyiz.

Örneğin, bir öğrenciyi ele alalım; sınavlarında kopya çekmek için ayartılır. Eğer dürüstlük ile kazanılmamış olan tüm diplomalar geri çevrilmiş olsa idi, okullara ve kolejlere zor sığarlardı.

Vergi mükellefi gelirini daha düşük göstermesi için masraflarını çoğaltmak ya da bazı ilgili bilgilerin hepsini esirgemek gibi konularda sonsuza kadar ayartılır. İş hayatı, politika ve yasa alanlarında oynanan oyunun adı rüşvet'tir. Rüşvetler adaleti saptırmak için kullanılırlar. Armağanlar düzenler kurmak için el değiştirirler. Ücret ya da komisyon payları için devam etmesini muhafaza ederler. Genellikle aşırı ve bazen saçma taleplerde bulunan yerel müfettişler rüşvet aracılığı ile yatıştırılırlar.

Hemen hemen her meslekte dürüst davranmamak için yeterince baskı mevcuttur. Hıristiyan doktor doğru olmayan bilgilerin bulunduğu sigorta kağıtlarına imza atmak gibi durumlar ile karşılaşır. Avukat, suçlu olduğunu bildiği bir kişiyi savunup savunmayacağına karar vermek zorundadır ya da her iki tarafında Hıristiyan olduğunu bildiği bir boşanma davasını üstlenip üstlenmeyeceği konusunda bir tercih yapmak ile karşı karşıyadır. Kullanılmış araba satıcısı daha düşük bir kilometre göstermesi için odometreyi (araba ile katedilen mesafeyi ölçen alet) ayarlamak konusunda bir içsel kavga verir. Bir sendikaya ait olan bir işçi bir grev olayındaki vahşete katılıp katılmama konusunda karar verme sıkıntısını yaşar. Hıristiyan bir hostesin likör servisi yapması gerekir mi? (ya da böyle bir meslek seçtiği için başka bir şans var mıdır?) Hıristiyan bir atlet Rabbin gününde oyunlara katılmalı mıdır? Hıristiyan bir dükkan sahibi kansere yol açtığı bilinen sigarayı satmalı mıdır?

Hıristiyan bir mimarın bir gece kulübü dizayn etmesi mi ya da modern, özgür bir kilise binası yapması mı daha kötüdür? Bir Hıristiyan organizasyonu bir bira fabrikasından ya da günah içinde yaşayan bir Hıristiyan'dan gelen armağanları kabul etmeli midir? Bir müşteri Noel zamanında ihtiyaçlarını tedarik ettiği firmadan bir sandık portakal ya da bir kutu reçel kabul etmeli midir?

Metnimizde yer alan en iyi karar verme ölçüsü şudur – “ gerek Tanrı gerek ise insanlar önünde temiz bir vicdana sahip olmak.”

4 Haziran

“Rab büyüktür, övgüye yaraşan yalnız O’dur, akıl ermez büyüklüğüne.” (Mezmur 145:3)

İnsan zihnini meşgul edebilecek olan en büyük ve en önemli düşünce hiç kuşkusuz Tanrı hakkındaki düşüncedir. Tanrı hakkındaki yüce düşünceler yaşamın tamamını soylu hale getirir. Tanrı hakkındaki küçük düşünceler böyle düşüncelere sahip olan kişileri yıkıma uğratır.

Tanrı çok yücedir. Eyüp, Tanrının gücü ve kudreti ile ilgili harika bir tanımlamada bulunduktan sonra şöyle dedi: “İşte bunlar O’nun yaptıklarının küçücük parçaları, O’ndan duyduğumuz hafif bir fısıltıdır. Gürleyen gücünü kim anlayabilir?” (Eyüp 26:14) gördüklerimiz yalnızca küçücük parçalar ve işittiklerimiz yalnızca bir fısıltıdır!

Mezmur yazarı bize, O baktığı zaman yeryüzünün titrediğini ve O dokunduğu zaman dağların tüttüğünü hatırlatır (Mezmur 104:32)

Rabbin yeryüzünde ve göklerde olanlara bakmak için eğilmesi gerekir (Mezmur 113.6). O, öylesine yücedir ki, yıldızları adları ile çağırır (Mezmur 147:4).

Yeşaya bize yüce Rabbin giysisinin eteklerinin Tapınağı doldurduğunu söyler (Yeşaya 6:1). Ve O’nun sahip olduğu yüceliğin ne kadar büyük olması gerektiğini düşünmeyi bizim hayal gücümüze bırakır. Yeşaya daha sonra, bize Tanrıyı denizleri avucu ile, gökleri karışı ile ölçebilen, yerin toprağını ölçüye sığdıran ve tepeleri terazi ile tartabilen bir Tanrı olarak resmeder (Yeşaya 40:12). Uluslar Rab için kovada bir damla su, terazideki toz zerreciği gibidir (Yeşaya 40:15). Lübnan’ın tüm ormanları ve hayvanları Tanrıya adak yakmaya yetmez ve yakmalık sunu için az gelirler (Yeşaya 40:16).

Peygamber Nahum şunları söyler: “Rabbin geçtiği yerde kasırgalar, fırtınalar kopar, bulutlar O’nun ayaklarının tozudurlar (Nahum 1:3).

Tanrının yüceliğine ilişkin bir diğer soluk kesici tanımlama Habakkuk tarafından yapılır:” ...ve gücünün gizi ellerinde” (Habakkuk 3:4). Bu sözlerin hepsi, Tanrının yüceliğini resmetmek için girişilen her çabada insan dili yetersiz kalır.

Önümüzdeki birkaç gün içinde Tanrının bazı nitelikleri üzerinde düşündüğümüz zaman, yönleneceğimiz niteliklerin şunlar olması gerekir:

Hayret – çünkü O harikadır.

Tapınma – O Tanrı olduğu ve bizim için tüm yaptıkları için.

Güven – çünkü O bizim tam ve bölünmemiş güvenimize layıktır.

Hizmet – Çünkü böyle bir Efendiye hizmet etmek yaşamın en büyük ayrıcalıklarından biridir.

Benzemek – çünkü O bizim giderek O’na daha çok benzememizin gerekli olduğunu arzu eder. (ancak yine de Tanrının bizim benzemeyeceğimiz nitelikleri mevcuttur, örneğin, O’nun gazabını taklit etmemiz gerekmez ve sınırsızlığını taklit edemeyiz.)

“Tanrı her şeyi bilir.” (1.Yuhanna 3:20)

Tanrı her şeyi bilir, çünkü her konuda mükemmel bilgiye sahiptir. Tanrı hiçbir zaman öğrenmemiştir ve asla öğrenemez.

Kutsal Kitap'ta bu konudaki en önemli bölümlerden biri, Davut'un yazmış olduğu Mezmur 139:1-6 ayetlerinde yer alır: “Ya Rab sınavıp tanıdın beni. Oturup kalkışımı bilirsin, niyetimi uzaktan anlarsın. Gittiğim yolu, yattığım yeri inceden inceye elersin. Bütün yaptıklarımın haberin var. Daha sözü ağzıma almadan, söyleyeceğim her şeyi bilirsin ya Rab. Beni çepeçevre kuşattın, elini üzerime koydun. Kaldıramam böylesine bir bilgiyi. Başa çıkamam, erişemem.”

Mezmur 147:4 ayetinde Tanrının yıldızların sayısını bildiğini ve onların her birini adları ile çağırdığını okuruz. Bu konudaki hayretimiz Sir James Jeans'in şu sözlerini okuduğumuz zaman daha da artar: “Evrendeki yıldızların tam sayısı belki de dünyanın tüm denizlerinin kumsallarındaki kum taneciklerinin tam sayısına benzer.”

Rabbimiz öğrencilerine Babamızın izni olmadan tek bir serçenin bile yere düşmeyeceğini hatırlattı. Ve yine aynı bölümde bize saçlarımızın tellerinin sayısının bile O'nun tarafından bilindiğini belirtti. (Matta 10:29,30)

O zaman aşikardır ki, “Tanrının görmediği hiç bir yaratık yoktur. Kendisine hesap vereceğimiz Tanrının gözü önünde her şey çıplak ve açıktır” (İbraniler 4:13). Bunu okuduğumuz zaman, hepimiz Pavlus'un şu sözleri ile hemfikir oluruz, “Tanrının zenginliği ne büyük, bilgeliği ve bilgisi ne derindir! O'nun yargıları ne denli akıl ermez, yolları ne denli anlaşılmazdır!” (Romalılar 11:33)

Tanrının her şeyi biliyor olması her birimiz için pratik bir anlam taşır. Burada uyarı vardır. Tanrı yaptığımız her şeyi görür. O'ndan hiç bir şey saklamamız mümkün değildir.

Aynı zamanda rahatlık da vardır. O, hangi sıkıntılardan geçtiğimizi bilir. Eyüp'ün de söylediği gibi, “O tuttuğum yolu bilir” (Eyüp 23:10). Çektiğimiz acıları kaydeder, gözyaşlarımı tulumunda biriktirir.” (Mezmur 56:8)

Teşvik de mevcuttur. Hakkımızdaki her şeyi biliyordu ve bizi yine de kurtardı. O, biz tapınırken ve dua ederken hissettiğimiz ama ifade edemediğimiz şeyleri de bilir.

Hayret vardır. Tanrı her şeyi biliyor olmasına rağmen, bağışlamış olduğu günahları yine de unutulabilir. David Seamand'ın dediği gibi, “Her şeyi bilen Tanrının nasıl unutabileceğini bilmiyorum, ama unuttur.”

6 Haziran

“Yeri göğü doldurmuyor muyum?’ diyor Rab.” (Yeremya 23:24b)

Her şeyi bilen bir Tanrıdan söz ettiğimiz zaman, O’nun her yerde aynı anda bulunduğunu ifade etmiş oluyoruz. John Arrowsmith adındaki bir Püriten, bir kez, “Tanrı nerede?” diye soran bir putperest düşünürden bahsetti. Hıristiyan ona şu yanıtı verdi: “Önce ben sana şunu sorayım: Tanrı nerede değil ki?”

Bir ateist bir duvara şunları yazdı: “Tanrı hiç bir yerdedir.” Duvarın yanına bir çocuk geldi ve bu yazıyı şöyle değiştirdi: “Tanrı şimdi buradadır.”

Tanrının aynı anda her yerde bulunduğuna ilişkin özelliği konusunda yazılmış olan bu klasik bölüm için Davut’a çok şey borçluyuz. Davut şunları yazmıştı: “Nereye gidebilirim senin Ruhundan, nereye kaçabilirim huzurundan? Göklere çıksam oradasın, ölümler diyarına yatak sersem yine oradasın. Seherin kanatlarını alıp uçsam, denizin ötesine konsam, orada bile Elin yol gösterir bana, sağ elin tutar beni” (Mezmun 139: 7-10).

Her zaman her yerde olmak konusundan söz ettiğimiz zaman, bu konuyu panteizm (kamutanrıcılık/vahdeti vücut) ile karıştırmamaya özen göstermeliyiz. Panteizm, her şeyin Tanrı olduğunu söyler. Panteizmin bazı şekillerinde insanlar ağaçlara, ırmaklara ya da doğa güçlerine taparlar. Gerçek Tanrı evreni kontrol eder ve evreni doldurur, ama Kendisi evrenden uzaktır ve evrenden büyüktür.

Tanrının her yerde aynı anda bulunduğu gerçeğinin Tanrı halkının yaşamında ne gibi pratik etkiler yaratması gerekir?

Bu konudan söz ederken, elbette Tanrıdan hiç bir şekilde gizlenemeyeceğimiz gerçeğini de hatırlamamız gerekir. Tanrının huzurundan kaçmak mümkün değildir.

Tanrının her zaman halkı ile birlikte olduğunu bilmek, söz ile anlatılamaz bir rahatlık sağlar. Tanrı bizi asla terk etmez. Hiç bir zaman yalnız değildir.

O zaman ortaya şöyle bir meydan okuma çıkacaktır! O her zaman bizim ile birlikte olduğu için bizim de kutsallık içinde yürümemiz ve dünyadan ayrılmamız gerekir.

O bize Huzurunu özel bir şekilde, iki ya da üç kişi O’nun adı ile bir araya geldiği zaman, vaat etti; O, adı ile toplanan iki ya da üç kişinin ortasındadır. Bu gerçeğin, kutsalların toplantılarını derin bir saygı ve ağırbaşlılık esinlemesi gerekir.

“Her Şeye Gücü Yeten Rab Tanrımız egemenlik sürüyor” (Vahiy 19:6)

Tanrının gücünün her şeye yetiyor olması O'nun diğer nitelikleri ile uyum içinde olan her şeyi yapabileceği anlamına gelir. Kutsal Yazılardaki benzer tanıklığa kulak verin! “Ben Gücü Her Şeye Yeten Tanrırım!” (Yaratılış 17:1) “Rab için olanaksız bir şey var mı?” (Yaratılış 18:14) “Senin her şeyi yapabileceğini biliyorum. Senin hiç bir amacına engel olunmaz.” (Eyüp 42:2) “Senin yapamayacağın hiç bir şey yok!” (Yeremya 32:17) “Tanrı için her şey mümkündür!” (Yeremya 32:17) “Tanrının yapamayacağı hiç bir şey yoktur!” (Luka 1:37)

Ancak Tanrının Kendi karakteri ile uyum içinde olmayan hiç bir şeyi yapamayacağı da bilinen bir gerçektir. Örneğin, Tanrının yalan söylemesi imkansızdır (İbraniler 6:18). Tanrı Kendisini inkar edemez (2.Timoteos 2:13). Tanrı günah işleyemez, çünkü O mutlak kutsaldır.O, hayal kırıklığına uğratamaz, çünkü mutlak güvenilirdir.

Tanrının her şeye yeten gücü, O'nun yarattıklarında ve evrenin devam etmesini sağlایışında, ilahi takdirinde, günahkarları kurtarışında ve tövbe etmeyenleri yargılamasında görülür. Gücünün doruğunu Eski Antlaşmadaki Mısır'dan Çıkış bölümünde sergiler; Yeni Antlaşma'da ise Mesih'in dirilişinde gösterir.

Eğer Tanrının gücü her şeye yetiyor ise, o zaman O'na karşı savaşılan hiç kimse başarılı olamaz. “Rabbe karşı başarılı olabilecek bilgelik, akıl ve tasarı yoktur.” (Süleyman'ın Özdeyişleri 21:30)

Eğer Tanrının gücü her şeye yetiyor ise, o zaman imanlı kazanan taraftadır. Tanrı ve bir tek insan bir arada, çoğunluktur. “Eğer Tanrı bizden yana ise, o zaman kim bize karşı olabilir?” (Romalılar 8:31)

Eğer Tanrının gücü her şeye yetiyor ise, o zaman dua ederek, imkansız olan alan ile başa çıkabiliriz. Koro şarkısında söylendiği gibi, imkansızlıklara gülebilir ve şöyle bağırabiliriz:” Mümkün olacaktır!”

Eğer Tanrının gücü her şeye yetiyor ise, o zaman aşağıda belirtilen konularda söz ile anlatılamaz bir rahatlığa sahip olabiliriz:

Kurtarıcı her sorunu çözebilir,

Düğüm olmuş karmakarışık her şeyi açabilir.

İsa için zor olan hiç bir şey yoktur,

O'nun yapamayacağı hiç bir şey yoktur.

“Benim zayıflık ve güçsüzlüğüm O'nun gücüne dayandığı zaman, her yerde ışık görünür.”

8 Haziran

“Bilge olan tek Tanrıya İsa Mesih aracılığı ile sonsuza dek yücelik olsun. Amin!” (Romalılar 16:27)

Tanrının bilgeliği Kutsal Kitap'ın tamamı boyunca devam eden bir ipliğe ya da çizgiye benzetilebilir. Bir örnek verelim! “Bilgelik ve güç Tanrıya özgüdür, O'ndadır öğüt ve akıl. Güç ve zafer O'na aittir. Aldanan da aldatan da O'nundur” (Eyüp 12:13,16). “Ya Rab, ne çok eserin var. Hepsini bilgece yaptın. Yeryüzü yarattıkların ile dolu” (Mezmun 104:24). “Rab, dünyanın temelini bilgelik ile attı. Gökleri akıllıca yerleştirdi” (Süleyman'ın Özdeyişleri 3:19). “Tanrının adına öncesizlikten sonsuzluğa dek övgüler olsun! Bilgelik ve güç O'na özgüdür.” (Daniel 2:20) “Madem ki dünya Tanrının bilgeliği uyarınca Tanrıyı kendi bilgeliği ile tanımadı, Tanrı iman edenleri saçma sayılan bildiri ile kurtarmaya razı oldu” (1.Korintliler 1:21). “Tanrı sayesinde İsa Mesih'teyiz. O, bizim için tanrısal bilgelik oldu.” (1.Korintliler 1:30)

Tanrının bilgeliği O'nun mükemmel anlayışına, yanlıya yer vermeyen ayırımlarına ve hatasız kararlarına işaret eder. Biri O'nun bu niteliğini şöyle tanımlamıştır: mümkün olan en iyi vasıtalar aracılığı ile mümkün olan en iyi sonuçları üretmek. Bilgelik, bilginin ötesinde bir kavramdır. Bilgelik, sahip olunan bilgiyi en uygun şekilde kullanabilme yeteneğidir.

Tanrının tüm işleri O'nun bilgeliğini ifade ederler. Örneğin, insan bedeninin harikulade tasarımı bu konu için güzel bir örnek teşkil eder.

Ve Tanrının bilgeliği kurtuluş planında kendisini çok harika bir şekilde gösterir. Müjde bize, günahın cezasının nasıl ödendiğini, Tanrının adaletinin nasıl haklı çıkarıldığını, merhametinin nasıl adil bir şekilde yerine geldiğini ve Mesih'teki imanlının Adem'in günaha düşmemiş halinden bile çok daha iyi bir konumda olduğunu gösterir.

Şimdi kurtulmuş olduğumuz için Tanrının bilgeliği canlarımıza yumuşak bir teselli vererek konuşur. Biz, Tanrımızın bir hata yapmayacak kadar bilge olduğunu biliriz. Yaşamda anlaşılması çok zor olan şeyler mevcut olsa bile, biz Tanrının hata yapamayacağını biliriz.

O'nun rehberliği konusunda mutlak bir güvenceye sahip olabiliriz. O, sonu başlangıçtan bilir. Bizim tamamen habersiz olduğumuz bereketin yollarını O bilir. O'nun yolu mükemmeldir.

Son olarak söyleyeceğimiz şey, O'nun bizlerin bilgelikte büyümemizi arzu etmesidir. İyilik konusunda bilge olmamız gerekir. (Romalılar 16:19) Nasıl yaşadığımıza çok dikkat etmemiz gerekir. Bilgelikten yoksun olanlar gibi değil, bilgiler gibi yaşamamız doğru olandır. Fırsatları değerlendirmemiz gerekir, çünkü yaşadığımız günler kötüdür. (Efesliler 5:15:16) Yılan kadar kurnaz ve güvercin kadar saf olmamız gerekir (Matta 10:16).

“Kutsal, kutsal, kutsaldır Her Şeye Gücü Yeten Tanrı! Var olmuş, var olan ve gelecek Olan.” (Vahiy 4:8)

Tanrının kutsallığından söz ettiğimiz zaman, O'nun düşünce, eylem, niyet ve her yolunda ruhsal ve ahlaksal açıdan mükemmel olduğunu kast ederiz. Tanrı günahattan ve murdarlıktan mutlak şekilde özgürdür. Tanrı, saf olmaktan başka hiç bir şey olamaz.

Kutsal Yazılar O'nun kutsallığına ilişkin bol miktarda tanıklığa yer verirler. Bu konu ile ilgili birkaç örneği burada sıralayalım. “Kutsal olun, çünkü ben Tanrınız RAB kutsalım” (Levililer 19:2). “Kutsallıkta Rabbin benzeri yoktur.” (1.Samuel 2:2) “Ya Rab, Kutsal Tanrım, kötüye bakamayacak kadar saftır gözlerin” (Habakkuk 1:12,13). “Tanrı kötülük ile ayartılamadığı gibi, kendisi de kimseyi ayartmaz.” (Yakup 1:13) “Tanrı ışıktır ve O'nda hiç karanlık yoktur.” (1.Yuhanna 1:5b) “Kutsal olan yalnız sensin.” (Vahiy 15:4)

O'nun gözünde yıldızlar bile temiz değildir (Eyüp 25:5)

Eski Antlaşmada öğretilen kahinlik ve kurban sistemi diğer konular ile birlikte Tanrının kutsallığından da söz eder. Günahın Tanrı ve insan arasına ayrılık getirdiğini ve bu uçurumu aşabilmek için bir köprünün mevcut olması gerektiğini ve kutsal bir Tanrıya yalnızca kesilen bir kurbanın kanı temelinde yaklaşılacağı öğretilir.

Tanrının kutsallığı aynı zamanda çarmıhta da eşsiz bir şekilde ortaya kondu. Tanrı göklerden aşağı baktığı ve Oğlu'nu bizim günahlarımızı taşıyırken gördüğü zaman, biricik sevgili Oğlu'nu, karanlığın bu üç dehşetli saati boyunca terk etti.

Tüm bu ifadelerin bize nasıl uygulandıkları oldukça aşikardır. Tanrının isteği, bizim kutsal olmamızdır, “Tanrının isteği şudur: kutsal olmanız” (1.Selanikliler 4:3) “Sizi çağıran Tanrı kutsal olduğuna göre, siz de her davranışınızda kutsal olun.” (1.Petrus 1:15)

Tanrının kutsallığı hakkındaki düşüncelerin aynı zamanda içimizde derin bir saygı ve huşu da üretmeleri gerekir. Tanrının Musa'ya dediği gibi: “Çarıklarını çıkar, çünkü bastığın yer kutsal topraktır.” (Mısır'dan Çıkış 3:5)

T. Binney, Tanrının huzurunda durmak için talep edilen kutsallık karşısında hayrete düştü.

Sonsuz ışık! Sonsuz ışık!

Can, Senin araştıran bakışların ile karşılaştığı zaman,

Ne kadar da saf olmalıdır!

Can geri çekilmez, ama sükunet içinde

Keyif alarak Sana bakıp yaşayabilir.

Yüreklerimiz gerekli olan bu temizliğin Rab İsa'ya iman aracılığı ile bize sağlandığının farkına vardığı zaman, tapınma coşkusu ile dolup taşar.

10 Haziran

“Ben Rabbim; değişmem” (Malaki 3:6)

Tanrıyı değişmez olarak tanımlayan özellik O’nun değişmeden hep aynı kalmasıdır. Tanrı öz varlığında değişmez. Nitelikleri açısından da değişmez. İşlediği ilkelerinde de değişiklik söz konusu değildir.

Mezmun yazarı, göklerin ve yeryüzünün değişecek olan yazgısını Tanrının değişmezliği ile karşılaştırır: “Dünyanın temelleri ve gökler yok olacak, ama sen kalıcısın.” (Mezmun 102:26,27) Yakup, Rabbi, “kendisinde değişkenliğin ya da dönekliğin gölgesi bulunmayan, Işıklar Babası” olarak tanımlar. (Yakup 1:17)

Ayrıca, bize Tanrının pişman olmadığını hatırlatan diğer ayetler de mevcuttur. “Tanrı insan değil ki, yalan söylesin. İnsan soyundan değil ki, düşüncesini değiştirsin” (Çölde Sayım 23:19). “İsrail’in yüce Tanrısı yalan söylemez, düşüncesini de değiştirmez. Çünkü O insan değil ki, düşüncesini değiştirsin.” (1.Samuel 15:29)

Ama bu durumda Tanrının pişman olduğunu söyleyen ayetlerin de varlığı nedeni ile ne yapmamız gerekir? “Tanrı, yeryüzünde insanı yarattığına pişman oldu. Yüreği sızladı.” (Yaratılış 6:6) “Rab, Saul’ü İsrail kralı yaptığına pişmandı” (1.Samuel 15:35b) Aynı zamanda Mısır’dan Çıkış 32:14 ve Yunus 3:10 ayetlerine de bakınız.

Burada bir karşıtlık mevcut değildir. Tanrı her zaman şu iki ilke ile hareket eder: itaati her zaman ödüllendirir ve itaatsizliği her zaman cezalandırır. İnsan, itaatten itaatsizliğe kaydığı zaman, Tanrının her zaman ilk ilkedeki ikinci ilkeye geçiş yaparak Kendi karakterine sadık kalması gerekir. Bu durum bize pişmanlık imiş gibi görünür ve insani dil kullanarak bunu bir değişiklik olarak tanımlayabiliriz. Ancak, bu durum pişmanlık ya da değişkenlik göstermek olarak ima edilemez.

Tanrı her zaman aynıdır. Aslında, bu özelliği O’nun adlarından biridir. “Her Şeye Egemen Rab, tüm dünya krallıklarının tek Tanrısı sensin” (Yeşaya 37:16). Bu isim, aynı zamanda 2.Samuel 7:28, Mezmun 102:27 ve Yeşaya 41:4 ayetlerinin hepsinde (Darby çevirisinde) yer alır.

Tanrının değişmezliği, tüm çağlar boyunca O’nun kutsalları için bir teselli ve şarkıları için bir konu olmuştur. Bu gerçeği, Henry F.Lyte’nin şu ölümsüz satırları ile kutlarız:

*Çevremde gördüğüm her şey değişiklik ve bozulma –
Ey, sen değişmeyen! Benimle kal!*

Tanrının değişmezliği aynı zamanda bizim için taklit edilecek bir özelliktir. Sabit, sürekli ve değişmez kalmamız gerekir. Eğer kararsız olur, döneklik yapar ve değişkenlik gösterir isek, Babamızı dünyanın önünde yanlış temsil etmiş oluruz.

“Bu nedenle sevgili kardeşlerim, Rab yolunda verdiğiniz emeğin boşa gitmeyeceğini bilerek dayanın, sarsılmayın. Rabbin işinde her zaman gayretli olun.” (1.Korintliler 15:58)

“Tanrıyı biz sevmiş değildik, ama O bizi sevdi. Ve Oğlu’nu günahlarımızı bağışlatan kurban olarak dünyaya gönderdi. İşte sevgi budur.” (1.Yuhanna 4:10)

Sevgi, Tanrının diğer insanlar üzerine sınırsız bir şekilde boca etmesine neden olan bir niteliği değildir. O’nun sevgisi sevdiklerine iyi ve mükemmel armağanlar vermesi ile gösterilir.

Tanrının bu sevgisinden söz eden pek çok ayetten yalnızca birkaç tanesine verecek yerimiz var. “Seni sonsuz bir sevgi ile sevdim. Bu nedenle sevecenlik ile seni kendime çektim” (Yeremya 31:3). “Tanrı ise bizi sevdiğini şunun ile kanıtlıyor: Biz daha günahkar iken Mesih bizim için öldü.” (Romalılar 5:8) “Ama merhameti bol olan Tanrı, bizi çok sevdiği için bizi Mesih ile birlikte yaşama kavuşturdu –” (Efesliler 2:4) “Çünkü Tanrı dünyayı o kadar çok sevdi ki, biricik Oğlu’nu verdi. Öyle ki, O’na iman edenlerin hiç biri mahvolmasın, hepsi sonsuz yaşama kavuşsun.” (Yuhanna 3:16)

Yuhanna, “Tanrı sevgidir” dediği zaman, (1.Yuhanna 4:8), Tanrıyı tanımlamaz, ama bu ifadesi ile ısrar ettiği nokta, sevginin O’nun tanrısal doğasındaki ya da özündeki anahtar olduğu düşüncesidir. Biz sevgiye tapmayız, sevgi olan Tanrıya taparız.

Tanrının sevgisinin başlangıcı yoktu ve sonu olamaz. O’nun sevgisinin boyutları sınırsızdır. Sevgisi mutlak saftır; bir bencilliğin ya da herhangi başka bir günahın lekesi bulunmaz. Tanrının sevgisi fedakardır, bedelini asla düşünmez. Yalnızca diğer kişilerin rahatını ister ve karşılığında hiç bir şey beklemez. Yalnızca sevilmesi kolay kişilere değil, sevilmesi imkansız kişilere de ulaşır ve dostları sevdiği gibi düşmanları da sever. Sevgi, sevdiği kişileri, erdemleri neden ile sevmez, sevginin kaynağı yalnızca Veren’in iyiliğidir.

Bu üstün gerçeğin pratikteki ifadeleri aşikardır. Pavlus, “Bunun için sevgili çocukları olarak Tanrıyı örnek alın. Mesih bizi nasıl sevdi ise ve bizim için kendisini güzel kokulu bir sunu ve kurban olarak nasıl Tanrıya sundu ise, siz de öylece sevgi yolunda yürüyün.” (Efesliler 5:1,2) Sevgimizin Rabbe yükselmesi gerekir, bizden kardeşlerimize akması gerekir ve kurtulmamış olan dünyaya yayılması gerekir.

Aynı zamanda en derin tapınmayı aşılایana şeyin de O’nun sevgisi hakkında düşünmek olması gerekir. O’nun ayaklarının dibine kapandığımız zaman, sürekli olarak şunları tekrar etmemiz lazımdır:

Beni nasıl böyle sevebiliyor ve aynı zamanda

Tanrı olabiliyorsun?

Aklım sevgini anlamayabilir,

Ama sevgin yüreğim için güneş ışığıdır.

12 Haziran

“Sizleri Mesih’te sonsuz yüceliğine çağıran ve tüm lütfun kaynağı olan Tanrının Kendisi..” (1.Petrus 5:10)

Tanrının lütfu, bu lütfu hak etmeyen kişilere Tanrının sunduğu iyilik ve onları kabul etmesidir. Lütfu görenler aslında iyiliğin tam aksini hak ederler, ama İsa Mesih’e Rableri ve Kurtarıcıları olarak güvendikleri için hak etmedikleri iyilik olan lütfu alırlar.

Lütfu hakkında bilinen en iyi dört ayeti örnek olarak yazalım! “Yasa Musa aracılığı ile verildi, ama lütfu ve gerçek İsa Mesih aracılığı ile geldi” (Yuhanna 1:17). İnsanlar, İsa Mesih’te olan kurtuluş ile Tanrının lütfu ile karşılıksız olarak aklanırlar. (Romalılar 3:24) “Rabbimiz İsa Mesih’in lütfunu bilirsiniz. O’nun yoksulluğu ile siz zengin olasınız diye, O zengin olduğu halde sizin uğruna yoksul oldu” (2.Korintliler 8:9). “İman yolu ile, lütfu ile kurtuldunuz. Bu sizin başarınız değil, Tanrının armağanıdır. Kimsenin övünmemesi için iyi işlerin ödülü değildir.” (Efesliler 2:8,9)

Bazı kişiler Tanrının lütfunu O’nun tüm erdemlerinin en büyüğü olarak yüceltirler. Örneğin, Samuel Davis şöyle yazar:

Mucizelerin yüce Rabbi!

Senin tüm yolların tanrısal niteliklerini sergilerler;

Ama Senin lütfunun parlak yücelikleri,

Senin diğer mucizelerinin çok üstünde parlarlar.

Senin gibi bağışlayan bir Tanrı var mı?

Ya da seninki gibi zengin ve karşılıksız bir lütfu kim sahip?

Ama kim Tanrının niteliklerinden birinin diğerinden daha büyük olduğunu söyleyebilir?

Tanrı her zaman Yeni Antlaşmada olduğu gibi Eski Antlaşmada da bir lütfu Tanrısı olmuştur. Ama O’nun karakterinin bu görünümü Mesih’in gelişi ile birlikte yeni ve çekici bir şekilde açıklanmıştır.

Bir kez Tanrının lütfunun birazını anlar isek, sonsuza kadar tapınan kişiler haline geliriz. Kendimize şu soruyu sorarız: “Neden beni seçmesi gereksin ki? Rab İsa’nın hak etmeyen biri için neden Kendi yaşamının kanını dökmesi gereksin? Tanrı beni neden yalnızca cehennemden kurtarmak ile kalmasın, ama aynı zamanda beni daha şimdiden göklerdeki ruhsal bereketler ile bereketlesin ve sonsuzluğu cennette O’nunla birlikte geçirmemi sağlasın?” bizim gibi sefilleri kurtaran şaşırtan lütfu şarkısını söylememize hayret etmemiz gerekir!

O zaman Tanrı, Lütfunun bizim kendi yaşamlarımızda da yeniden üretilmesini ve bizler aracılığı ile diğer kişilere de akmasını isteyecektir. O, bizlerin diğer kişiler ile olan ilişkilerimizde lütfu davranmamızı ister. Sözlerimiz tuz ile terbiye edilmiş gibi her zaman lütfu ile dolu olmalıdır (Koloseliler 4:6). Başkalarının zengin olabilmesi için bizim kendimizi yoksul kılmamız gerekir. (2.Korintliler 8:9) Hak etmeyen ve sevilmesi zor olan kişilere iyilik yapmalı ve onları kabul etmeliyiz.

“Merhameti bol olan Tanrı...” (Efesliler 2:4)

Tanrının merhameti O'nun suçlu, başarısız, sıkıntı ya da ihtiyaç içinde olan kişilere gösterdiği acıması, iyiliği ve şefkatidir. Kutsal Yazılar Tanrının merhametinin bol olduğunu (Efesliler 2:49 ve herkese bol sevgi gösterdiğini (Mezmun 86:5) vurgularlar. O'nun merhameti boldur (1.Petrus 1:3); sadakati gökyüzüne ulaşır (Mezmun 57:10). “Çünkü gökler yeryüzünden ne kadar yüksek ise, kendisinden korkanlara karşı sevgisi de o kadar büyüktür.” (Mezmun 103:11) Tanrıdan “merhametler Babası” olarak söz edilir. (2.Korintliler 1:3) “Rab çok şefkatli ve merhametlidir.” (Yakup 5:11) Tanrı, merhametini taraf tutmadan boca eder; “O, güneşini hem kötülerin hem iyilerin üzerine doğdurur; yağmurunu hem doğruların hem iyilerin üzerine yağdırır” (Matta 5:45). İnsanlar kendi yaptıkları iyi işler ile kurtulmazlar (Titus 3:5), ama O'nun egemen merhameti aracılığı ile kurtulurlar (Mısır'dan Çıkış 33:19; Romalılar 9:15). O'nun merhameti Kendisinden korkanlar için sonsuza kadar sürer (Mezmun 136:1; Luka 1:50). Ama tövbe etmemiş kişi için var olan yalnızca bu yaşamdır.

Lütuf ve merhamet arasında bir farklılık mevcuttur. Lütuf, Tanrının beni hak etmediğim bereketlere boğması anlamına gelir. Merhamet ise, bana hak ettiğim cezayı vermemesi anlamına gelir.

Kutsal Yazıların her öğretiğine bağlı olan bir görev vardır. Tanrının merhametleri her şeyden önce bedenlerimizin diri, kutsal ve kabul edilebilir kurbanlar olarak Tanrıya sunulmasını talep ederler. (Romalılar 12:1) Bu bizim yapabileceğimiz en makul, en akılcı, en mantıklı ve en sağduyulu şeydir.

Tanrı, sonra, bizim birbirimize karşı merhametli davranmamızı ister. Merhamet gösteren kişiler için özel bir ödül vaat edilmiştir: “onlara merhamet edilecektir” (Matta 5:7). Rab, kurbandan çok merhametten hoşlanır (Matta 9:13). Yani, bir kurbanın büyük işleri, eğer kişisel tanrısayarlıktan ayrı iseler, kabul görmezler.

İyi Samiriyeli komşusuna merhamet gösteren kişidir. Açları doyurduğumuz, yoksulları giydirdiğimiz, hastalara baktığımız, dul ve yetimleri ziyaret ettiğimiz ve ağlayanlar ile ağladığımız zaman, merhamet göstermiş oluruz.

Bize haksızlık eden birinden öç alma fırsatımızı reddettiğimiz zaman, ya da hata yapmış kişilere sevgi gösterdiğimiz zaman, merhametli davranmış oluruz.

Ne olduğumuzu hatırlamamız ve bize merhamet gösterilmesi için dua etmemiz gerekir (İbraniler 4:16), aynı şekilde diğer kişiler için de dua etmeliyiz (Galatyalılar 6:16; 1.Timoteos 1:2).

Son olarak, Tanrının merhametlerinin yüreklerimizi O'nu övmek için şarkılar söylemeye akord etmesi gerekir.

Ey Tanrım, yükselen canım

*Senin tüm merhametlerini düşündüğün zaman,
Kaybolan beni ışık krallığına aktardığını hatırladığın zaman,
Hayret, sevgi ve övgü içinde kendimi kaybederim.*

Joseph Addison

14 Haziran

“Haksızlık ile gerçeğe engel olan insanların tüm tanrısızlığına ve haksızlığına karşı Tanrının gazabı gökten açıkça gösterilmektedir.” (Romalılar 1:18)

Tanrının gazabı, zaman içinde ve sonsuzlukta tövbe etmemiş günahkarlara karşı yönelmiş olan şiddetli öfkesi ve paylayıcı cezasıdır. A.W.Pink Tanrının gazabının O'nun sadakati, gücü ve merhameti gibi tanrısal bir mükemmelliği olduğuna işaret etmiştir. Bu konuda hiç bir bahane ileri süremeyiz.

Tanrının gazabı üzerinde düşünür iken, aklımızda tutmamız gereken birkaç gerçek mevcuttur.

Tanrının sevgisi ve gazabı arasında herhangi bir çelişki yoktur. Gerçek sevgi, günahı, isyanı ve itaatsizliği cezalandırır.

Eğer insanlar Tanrının sevgisini reddederler ise, o zaman geriye Tanrının gazabından başka ne kalır? Yalnızca iki tane sonsuz konut vardır: cennet ve cehennem. Eğer insanlar cenneti reddederler ise, cenneti reddetmek ile cehennemi seçmiş olurlar.

Tanrı cehennemi insanlar için değil, ama şeytan ve onun melekleri için yarattı (Matta 25:41). Rab, kötü kişilerin ölümünden zevk duymaz (Hezekiel 33:11). Ama Mesih'i reddeden kişiler için başka bir seçenek mevcut değildir.

Yargıdan Tanrının tuhaf işi olarak söz edilir (Yeşaya 28:21). İleri sürülen, O'nun merhamet göstermeyi seçmesidir. (Yakup 2:13b)

Tanrının gazabında kincilik ya da inatçılık veya garez yoktur. Tanrının gazabı adil gazaptır; O'nun gazabında hiç bir günah lekesi bulunmaz.

Tanrının gazabı, örnek almaya çağrılmadığımız bir niteliktir. Garip bir şekilde bu gazabı yalnızca O'na aittir ve yalnızca Tanrı bu gazabı mutlak bir adalet ile uygulayabilir. Pavlus bu nedenle Romalılar'a şunları yazar: “Sevgili kardeşler, kimseden öç almayın; bunu Tanrının gazabına bırakın. Çünkü şöyle yazılmıştır: ‘Rab diyor ki, öç benimdir, ben karşılık vereceğim.’” (Romalılar 12:19)

Hıristiyan adil öfkeyi göstermeye çağrılmıştır, ama bu öfkenin haklı olması gerekir. Böyle bir öfkenin günah dolu bir gazaba doğru geçiş yapmaması gerekir (Efesliler 4:26). Haklı öfkenin yalnızca Tanrının onuruna leke sürülme tehlikesi halinde uygulanması gerekir, asla kendini savunmak ya da kendini haklı çıkarmak için değil.

Eğer Tanrının gazabına gerçekten inanıyor isek, bu inancımızın bizi Müjdeyi hala yıkıma götüren geniş yolda yürüyen kişiler ile paylaşmak için harekete geçirmesi gerekir. Ve Tanrının gazabını vaaz ettiğimiz zaman, sözlerimiz sevgi gözyaşları ile dolu olmalıdır.

“Rabbin sevgisi hiç tükenmez, merhameti asla son bulmaz, her sabah tazelenir onlar; Sadakatin büyüktür.” (Ağıtlar 3:22,23)

Tanrı sadıktır ve doğrudur. O yalan söyleyemez ya da aldatamaz. Verdiği sözden geri dönemez. Tanrı mutlak güvenilirdir. O’nun hiç bir vaadi boş çıkmaz.

“Tanrı insan değil ki, yalan söylesin. İnsan soyundan değil ki, düşüncesini değiştirsin. O söyler de yapmaz mı? Söz verir de yerine getirmeyebilir mi?” (Çölde Sayım 23:19). “Tanrınız Rabbin Tanrı olduğunu bilin. O, güvenilir Tanrıdır.” (Yasa’nın Tekrarı 7:9) Sadakatin kuşaklar boyu sürüyor” (Mezmun 119:90).

Sizleri Oğlu Rabbimiz İsa Mesih ile paydaşlığa çağıran Tanrı güvenilirdir (1.Korintliler 1:9). “Tanrı güvenilirdir, gücünüzü aşan biçimde denemenize izin vermez.” (1.Korintliler 10:13) “Ama Rab güvenilirdir, O sizi pekiştirecek, kötü olandan koruyacaktır.” (2.Selanikliler 3:3). Bazı kişiler iman etmeseler bile, O yine de sadık kalır. Çünkü Kendisini inkar edemez (2.Timoteos 2:13).

İsa, beden almış olan gerçektir (Yuhanna 14:6). Tanrının Sözü kutsal kılan gerçektir (Yuhanna 17:17). “Her insan yalancı olsa bile, Tanrının doğruyu söylediği bilinmelidir.” (Romalılar 3:4)

Tanrının sadık ve doğru olduğunu bilmek, canlarımızı güven ile doldurur. O’nun sözünün yanlış olamayacağını biliyoruz, O vaat ettiği sözü yerine getirecektir, çünkü vaat eden Tanrı güvenilirdir. (İbraniler 10:23) Örneğin, sonsuza kadar güvende olduğumuzu biliyoruz, çünkü O, koyunlarından hiç birinin mahvolmayacağını söyledi (Yuhanna10:28). Hiçbir zaman hiçbir eksikliğimizin olmayacağını biliyoruz, çünkü O tüm ihtiyaçlarımızı karşılayacağına söz vermiştir. (Filipeliler 4:19)

Tanrı, Halkının sadık ve doğru olmasını arzu eder. O verdiğimiz söze sadık olmamızı ister. Randevularımıza bağlı kalmamızı bekler. Kendimizi yalanlara, abartmalara ya da yarı gerçeklere teslim etmememiz gerekir. Vaatlerimizi yerine getirme konusunda sadık olmamız lazımdır. Hıristiyanlar, evlilik antlaşmasına tüm insanlardan daha çok sadık kalmalıdır. Toplulukta, iş yerinde ya da evde verdikleri sözleri yerine getirme konusunda sadık davranmaları gerekir.

Rabbe, sadık olduğu için ne kadar çok övgü sunmalı ve ne kadar çok teşekkür etmeliyiz. O, umutları kıramayan Tanrıdır.

O yarı yolda bırakmaz,- O, Tanrıdır.

O başarısız olamaz- Sözü verdi.

O’nun gücü kesilemez-O, sıkıntını atlatana kadar yardım edecektir.

O, ihmal etmez- sana cevap verecektir.

C.E.Mason.Jr.

16 Haziran

“Bizim Tanrımız göklerde; O, ne isterse yapar.” (Mezmun 115:3)

Tanrı egemendir. Bu ifade, O'nun evrenin üstün egemeni olduğu anlamına gelir. Ve O istediği her şeyi yapabilir. Ama bunu söyledikten sonra, hemen eklememiz gereken şudur: Tanrının istediği her şey her zaman doğrudur. O'nun yolları mükemmeldir.

Yeşaya Rabbin şu sözlerini alıntı olarak aktarır: “Tasarım gerçekleşecek, istediğim her şeyi yapacağım.” (Yeşaya 46:10) Nebukadnessar'ın akli yeniden kendisine geri verildiği zaman, şu sözleri söyledi: “dünyada yaşayanlar bir hiç sayılır. O, gökteki güçlere de dünyada yaşayanlara da dilediğini yapar. O'nun elini durduracak, 'O'na ne yapıyorsun?' diyecek kimse yoktur.” (Daniel 4:35) Elçi Pavlus, insanın Tanrının yaptıklarını sorgulama hakkına sahip olmadığı konusunda ısrar eder: “Ama ey insan, sen kimsin ki, Tanrıya karşılık veriyorsun? Kendisine biçim verilen, biçim verene, 'Beni niçin böyle yaptın?' der mi?” (Romalılar 9:20) Ve yine başka bir bölümde Tanrıdan “Her şeyi Kendi isteği doğrultusunda düzenleyen Tanrı” olarak söz eder. (Efesliler 1:11)

Spurgeon şöyle dedi: “Biz tahtında oturan bir Tanrıyı ilan ediyoruz ve O, Kendisine ait olan kişiler ile istediği şekilde hareket etme hakkına sahiptir; yarattıklarına herhangi bir konu ile ilgili olarak danışmaksızın her şeyi Kendi isteği doğrultusunda düzenler.”

Çok basit bir şekilde ifade edecek olur isek, Tanrının egemenliğine ilişkin öğretiş, Tanrının Tanrı olmasına izin veren bir öğretiştir.

Bu beni saygı ve huşu ile dolduran bir gerçektir. Bu gerçeğin tüm sonuçlarını ya da dallarını kavrayamam, ama tapınabilir ve hayranlık duyabilirim.

Bu gerçek, benim Kendimi O'na teslim etmem için beni harekete geçirir. O, Çömlekçidir ve ben de O'nun hamuruyum. Beni yarattığı ve kurtardığı için üzerimde haklara sahiptir. Hiç bir koşulda O'na karşı yanıt veremem ya da O'nun kararlarını sorgulayamam.

Bu gerçek, rahatlık dolu bir gerçektir. O, en üstün egemen olduğu için O'nun amaçlarını yerine getirdiğini ve bu amaçların arzu edilen sona ulaşacaklarını bilirim.

Yaşamda anlayamadığım şeyler mevcut olmasına rağmen, emin olduğum nokta şudur: O'nun altın ve gümüş iplikler ile örmesi nasıl gerekli ise, aynı şekilde koyu renk iplikler ile de örmesi gereklidir.

“Tanrının derin sırlarını anlayabilir misin* Her Şeye gücü Yeten’in sınırlarına ulaşabilir misin?” (Eyüp 11:7)

Yalnızca kısa bir şekilde olsa dahi, Tanrının, sözü edilmesi gereken diğer nitelikleri de mevcuttur. Bu tanrısal mükemmelliklerin üzerinde düşünmek, canı yeryüzünden gökyüzüne, önemsiz olandan yukarılara doğru kaldırır.

Tanrı adildir, yani, tüm işlerinde eşit, doğru ve dürüstçe davranır. O, “adil Tanrı ve Kurtarıcıdır. (Yeşaya 45:21)

O, anlaşılamazdır (Eyüp 11:7,8). O, insan zihni tarafından anlaşılamayacak kadar büyüktür. Stephen Charnock’un söylediği gibi, “Tanrının var olduğu göz ile görünür. Göz ile görünmeyen O’nun ne olduğudur.” Ve Richard Baxter şunları söylemiştir: “Tanrıyı bilebilirsiniz, ama O’nu anlayamazsınız.”

Tanrı, başlangıcı ya da sonu olmaksızın, sonsuzdur. (Mezmun 90:1-4) O’nun zaman yaşamı sonsuzluktur.

Tanrı iyidir (Nahum 1:7). “Rab herkese iyi davranır, sevecenliği bütün yapıtlarını kapsar” (Mezmun145:9).

Tanrı sınırsızdır (1.Krallar 8:27). O sınır ya da engellere sahip değildir. “O’nun büyüklüğü hesapların, ölçülerin ya da insanın hayal gücünün çok ötesindedir.” Tanrı kendiliğinden vardır, O yaratılmamış Olan’dır (Mısır’dan Çıkış 3:14). O, varoluşunu herhangi bir dış kaynaktan almaz. O, tüm diğer yaşamların olduğu gibi Kendi yaşamının da Kaynağıdır. Tanrı, kendi kendine yeterlidir, yani, Üçlü birlik içinde ihtiyacı olabilecek her şeye sahiptir. Tanrı her şeyden üstündür; O, evren ve zamanın çok ötesindedir ve maddesel yaratılıştan ayrıdır. Tanrının son bir niteliği O’nun her şeyi önceden bilmesidir. Hıristiyanlar Tanrının her şeyi önceden bilmesi konusunda farklı görüşlere sahiptirler. Kimin kurtulacağına ya da Kurtarıcıya kimin güveneceğinin yalnızca bir ön bilgi olup olmadığına Tanrının her şeyi önceden biliyor oluşunun karar verip vermediği hakkında hemfikir değildirler. Romalılar 8:29 ayetini düşünüp bir sonuca vardığım zaman, Tanrının egemen bir şekilde belirli bireyleri seçtiğine ve O’nun önceden bildiği tüm kişilerin yüceltileceğini buyurduğuna inanıyorum.

Ve böylece Tanrının niteliklerinin düşünülmesi ve incelenmesi konusunun sonuna gelmiş oluyoruz. Ama bu konu bir başka anlam açısından sonu olmayan bir konudur. Tanrı öylesine büyük, yüce ve hayranlık uyandırıcıdır ki, O’nunla ilgili her şeyi yalnızca bir cam aracılığı ile karanlık bir şekilde görebiliriz. Çünkü Tanrı sınırsızdır, O, sınırlı zihinler tarafından asla tam olarak bilinemez. Tüm sonsuzluk boyunca O’nun Kişiliğinin harikaları üzerinde düşünüp duracağız ve hala şu sözleri söylüyor olacağız: “bize yarısı bile açıklanmadı.”

18 Haziran

“Baba Tanrının gözünde temiz ve kusursuz dindarlık, kişinin sıkıntı çeken dullar ve öksüzler ile ilgilenmesi ve kendini dünyanın lekelemesinden korumasıdır.” (Yakup 1:27)

Yakup bu sözleri yazdığı zaman, imanlı bu gibi şeyleri yaptığı takdirde kendisinden talep edilen her şeyi yerine getirdiğini söylediği anlamına gelmez. Yakup’un burada söylemek istediği yalnızca ideal dindarlığın önde gelen iki örneğinin öksüzleri ve dulları ziyaret etmesi ve kendisini dünyanın lekelemesinden korumasıdır.

Bu sözleri okuduğumuz zaman, Yakup’un açıklayıcı vaazleri, ya da hizmet görevini ya da kişisel canları kazanmak gibi konuları sıfırladığını düşünmemiz mümkün olabilir. Ama hayır! Yakup burada öncelikle bu kişilerin ziyaret edilmesini düşünür.

Elçi Pavlus Efes’teki yaşlılara kendisinin nasıl “evden eve” dolaştığını (Elçilerin İşleri 20:20) hatırlattı. J.N.Darby, ziyaret etme konusunun, “hizmetin en önemli kısmı” olduğunu düşündü. Ve şöyle yazdı: “Saat zamanları vurur ve yanından geçenler bunu işitirler, ama saati yürüten içeride yapılan iştir ve vuruşların ve akrep ile yelkovanın işlemelerini sağlar. Ben bu ziyaret etme konusunun sizin sabit ve devamlı olarak yapmanız gereken bir iş olduğunu düşünürüm ve diğer konuların kendiliklerinden işlediklerini kabul ederim. Herkesin önündeki tanıklıktan fazla hoşlanmam; ve özellikle eğer kişiye özel bir iş mevcut değil ise, bundan ürkerim” (2.Ağustos 1839 yılında G.V.Wigram’a yazılmış bir mektuptan alıntı).

Tek başına yaşayan yaşlıca bir dul, komşularının ve dostlarının yardımına muhtaç olduğu bir aşamaya geldi. Zaman içinde, özellikle dış dünya ile temasta bulunduğu zamanlar ile ilgili günlerde meydana gelmiş olan herhangi bir şeyi ve her şeyi eli ile yazarak bir günlük tuttu. Bir gün, komşuları onun evinden birkaç gündür hiç bir yaşam belirtisi göremediklerinin farkına vardılar. Eve girmesi için polisi çağırdılar ve bu yaşlı hanımın birkaç gün önce ölmüş olduğunu gördüler. Ölümünden üç gün önce günlüğüne yazmış olduğu yegane satırların, “Hiç kimse gelmedi,” “Hiç kimse gelmedi”, “hiç kimse gelmedi” şeklindeki hep aynı satırlar idi.

Günlük yaşamlarımızın meşguliyeti içinde yalnız, ihtiyaç sahibi ve halsiz kişileri unutmak çok kolaydır. Diğer başka konulara ayrıcalık veririz ve ayrıcalık tanıdığımız bu hizmet konuları genellikle herkesin görebileceği ve hayranlık duyacakları konulardır. Ama eğer dindarlığımızın saf ve bozulmamış olmasını istiyor isek, öksüzleri, dulları, yaşlıları ve eve kapanmış kişileri ihmal etmememiz gerekir. Rab, yardıma ihtiyaç duyan kişiler için özel bir ilgi duyar ve bu ihtiyacı karşılamak için öne adım atacak kişilere vereceği özel bir ödülüdür.

“.. ve gücün yaşamın boyunca sürecektir..” (Yasa'nın Tekrarı 33:25)

Tanrı, Halkına, belirli zamanlardaki ihtiyaçlarına uygun olarak güç sağlayacağına dair vaatte bulunur. Tanrı, bu vaadini ihtiyaç ortaya çıkmadan önce vermez, ancak kriz geldiği zaman, bu krizi karşılayacak olan lütuf da sağlanır.

Belki bir sıkıntı ya da sorun arasından geçmeye çağrıldınız. Eğer böyle bir denemenin ne kadar büyük olduğunu biliyor olsa idiniz, şöyle diyecaktiniz: “Buna asla katlanamayacağımı biliyorum.” Ama deneme ile birlikte sizi de başka birilerini de şaşırtacak olan tanrısal desteğin tamamı da gelir.

Sevdiklerimizin ölüm tarafından çağrılacakları zamanın gelmesinden korku duyarak yaşarız. Küçük dünyamızın yıkılacağından ve bizim bununla kesinlikle başa çıkamayacağımızdan eminizdir. Ama hiç de böyle olmaz. Rabbin varlığının bilincinde oluruz ve daha önce hiç bilmediğimiz bir şekildeki güç ile destek alırız.

Çoğumuz kazalarda ve büyük tehlike arz eden durumlarda ölümden sıyrılmışızdır. Normal olarak panik yaşamamız gerekir iken, yüreklerimizin içinden esenlik aktığının farkına varırız. Ve bu durumu sağlayan bize yardım etmek için gelmiş olan Rab olduğunu anlarız.

Kahramanlıkta bulunarak Mesih'in uğruna yaşamlarını feda etmiş olan kişilerin öykülerini okuduğumuz zaman, Tanrının “şehitlik günleri için şehitlik lütfunu” verdiğinin tekrar taze bir şekilde farkına varırız. Onların sakin cesaretleri, insanın yiğitliğinin çok ötesinde idi. Onların bu kahramanca verdikleri tanıklığın göklerden gelen bir güç ile sağlandığı ortada idi.

Bu durumda bir ihtiyaç ortaya çıkmadan önce kaygı duymanın ülser hastalığından başka bir şey üretmediğinin aşikar olması gerekir. Gerçek şudur ki, Tanrı, lütuf ve güce ihtiyaç duyuluncaya kadar, lütuf ve güç vermez. D.W.Whittle'ın bu konuda söylediklerini okuyalım,

Benim yarın ile hiç bir işim yok,

Bu konu ile Kurtarıcı ilgilenenecektir.

Yarının lütfunu ve gücünü bu günden borç alamam.

O zaman neden kaygısını da borç almam gereksin?

Annie Johnson Flint'in akıldan çıkmayan şu satırları her zaman bu konu ile uygunluk gösterir.

Yükler ağırlaşmaya başladığı zaman Tanrı daha çok lütuf verir.

İşler fazlaştığı zaman Tanrı daha çok güç gönderir.

Eklenen sıkıntıya Tanrı merhametini ekler;

Çoğalan denemelere O'nun çoğalan esenliği eşlik eder.

Dayanma gücümüz tükendiği zaman,

Gücümüz sona ermeden önce, günün yarısı geçmiştir.

Kendi kaynaklarımızın sonuna geldiğimiz zaman,

Babamızın tam sağlayışının başladığı zamandır.

20 Haziran

“Erdemli kadını kim bulabilir? Onun değeri mücevherden çok üstündür.” (Süleyman’ın Özdeyişleri 31:10)

Bir Hıristiyan kocanın karısında bulmayı arzu ettiği bazı özellikler nelerdir? Bu konu hakkında aşağıda bir liste sıraladık. Umuyoruz ki, herkes bu özelliklerin hepsini tek bir kadında bulmayı beklemeyecek kadar olgun yapıdadır.

Her şeyden önce, bu kadın yalnızca yeniden doğmuş tanrısayar bir kadın olmakla kalmamalı, ama aynı zamanda yenilenmiş ruhsal düşüncelere de sahip olmalıdır. Böyle bir kadın yaşamındaki ilk yeri Mesih’e verir. Bir dua kadınıdır ve Rabbin hizmetinde aktiftir. Hıristiyan bir kadının karakteri ve saygınlığına kocası ruhsal bir saygı duyabilir ve karısı da aynı şekilde aynı saygıyı kocasına duyar.

Böyle bir kadın Tanrının kendisinden beklediği teslimiyet yerinde durur ve kocasının da baş olarak uygun yeri alması için kocasına aktif bir şekilde yardımcı olur. Evlilik antlaşmasına sadıktır. Kocasını için iyi bir eş ve çocukları için iyi bir annedir. Kişisel olarak sevimli ve çekicidir; giysilerinde aşırıya kaçmaz, dişidir ve hanımefendidir, ama fazla titiz değildir.

Bu ideal eş, yuvasına özen gösterir, evini temiz ve düzenli tutar ve ev işleri gibi konuları etkili bir şekilde düzenler. Düzenli bir şekilde iyi yiyecekler hazırlar ve diğer insanlara konukseverlik göstermekten hoşlanır. Kocasını ile birlikte aynı hedefleri ve ilgileri paylaşması gerektiğini söylemeye ihtiyaç yoktur.

Farklılıklar baş gösterdiği zaman, sorunları gizlemek, örtmek ya da yok saymak yerine, onları ortaya dökmeye istek gösterir. Farklılıkları azaltmak için gayret gösterir ve gerektiği takdirde özür dilemeye ve yanlışını kabul etmeye razıdır.

Dedikodu yapmaz ve zamanını boşa harcamaz, diğer insanların ilişkilerine burnunu sokmaz. Yumuşak ve sakin bir ruha sahiptir ve söylenmez ya da dırdır etmez.

Böyle bir eş ailenin gelirin katkıda bulunmak için gayret gösterir. Lüks şeyler için arzu duymak gibi bir takıntısı yoktur ve bu tür arzuları olan kişilere yetişmek için mücadele etmez. Gerektiği takdirde karşıtlıkları kabul etmeye isteklidir.

Kocasına, karı kocalığına ait hakları sevinç ile verir; bu konularda pasif ya da ilgisiz kalmaz. İyi huyludur, neşelidir, toplum hayatında yükselmek isteyen biri değildir ve tamamıyla güvenilirirdir.

Kocalar, eşlerinde bu özelliklerin çoğunu buldukları zaman, müteşekkir kalmaları gerekir ve eşler bu özellikleri daha yükseklere tırmanmalarına yardımcı olması için bir kontrol listesi olarak kullanabilirler.

“Ey kocalar, Mesih kiliseyi nasıl sevip onun uğruna Kendisini feda etti ise, sizler de karılarınızı öyle sevin.” (Efesliler 5:25)

Bir Hıristiyan kadın kocasında ne gibi özelliklerin bulunmasını arzu eder? Önem verdiği ilk şey kocasının fiziksel görünümü değil, ruhsal yaşamının nasıl olması gerektiğidir.

Kocasını, önce Tanrının krallığının ve O'ndaki doğruluğun ardından giden bir Tanrı adamı olmalıdır. Amacı Rabbe hizmet ve yerel paydaşlıkta aktif olmak olmalıdır. Evde bir aile sunağı bulundurması ve bir imanlı için örnek bir tutum sergilemesi gerekir.

Bu koca, evde baş olarak uygun konumuna sahiptir, ama baskıcı biri asla değildir. Karısını sever ve bu şekilde karısından boyun eğme talep etme yerine, onun kendiliğinden kocasına boyun eğmesini sağlar. Karısına saygı gösterir, ona her zaman bir hanımefendi olduğunu hatırlayarak davranır. Sadıktır, anlayışlıdır, dayanıklıdır, iyidir, düşüncelidir ve sevinçlidir.

İdeal koca iyi bir sağlayıcıdır, işinde gayretli ve başarılıdır. Ancak paraya öncelik vermez. Kıskanç ya da açgözlü değildir.

Çocuklarını seven, onları eğiten, onlarla zaman geçiren, onlar için sosyal aktiviteler planlayan, onlara iyi bir örnek olan ve her birine ayrı ayrı ilgi gösteren biridir.

Konukseverlikten hoşlanan biridir. Evi, Rabbin hizmetkarlarına, tüm Hıristiyanlara ve aynı zamanda imansız ve henüz kurtulmamış kişilere de açıktır.

Eşi ve aile bireyleri ile iletişime her zaman açıktır. Onların sınırlarını anlar ve kabul eder ve yaptıkları akılsızca hareketlere iyi niyetli bir şekilde güler. Onlarla sosyal ve zihinsel bir temel üzerinde paylaşır. Yanlış bir şey söylediği ya da yaptığı zaman, hatasını kabul etmekte çabuk davranır ve özür diler. Ailesinden gelecek olan önerilere her zaman açıktır. Eşinin canı sıkın olduğu zaman, onun neşesini koruyabilecek bir ruh durumunda kalması kendisinde bulunması çok arzu edilen bir özelliktir.

Diğer arzu edilen özellikler arasında temiz olması, iyi giyinmesi, bencil olmaması, içten, nazik güvenilebilir, sadık, cömert ve takdir etmeyi bilen biri olması yer alır. İyi bir mizah anlayışına sahip olmalıdır ve asık suratlı ya da şikayet eden biri olmamalıdır.

Erkeklerden çok azı bu erdemlerin tümüne sahiptir ve bu özelliklerin hepsinin bir kocada bulunmasını beklemek gerçekçi bir tutum olmaz. Bir kadın burada sayılan özelliklerden bulunduğu zaman müteşekkirek olmalı ve kocasında diğer özellikleri geliştirmesi için sevecenlik ile yardımcı olmalıdır.

22 Haziran

“Her şeyi sınavın, iyi olana sınımsıkı tutunun.” (1.Selanikliler 5:21)

Bazen Hıristiyanlar özellikle geçici heveslere ve öğretiş akımlarına eğilimli gibi görünürler. John Blanchard notlarını karşılaştıran iki tur otobüsü şöförü ile konuştuktan sonra şunları yazdı: biri bir otobüsün Hıristiyanlar ile dolu olduğundan söz ettiğı zaman, diğeri şöyle dedi: “Gerçekten mi? Neye inanıyorlar?” İlk sürücü bu soruyu şöyle yanıtladı: “söylediğim her şeye!”

Konu bir an için, bir yiyecek merakı hakkında olabilir. Bazı belirli yiyecekler zehir olarak görülürler ve diğeri neredeyse sihirli ürünler olarak rağbet görürler. Ya da konu tıbbi bir merak ile ilgili olabilir, bazı garip bitki ya da otların hayret verici sonuçlara yol açtığını iddia ederler.

Hıristiyanlar finans konularından bahsedildiğı zaman kolayca aldanabilirler. En azından bu ülkede öksüzlerin dahil olduğu kurumlara ya da komünizm karşıtı seferlere destek veren acentanın saygınlığı araştırılmaksızın hemen karşılık verirler.

Sahtekar kişiler imanlılar arasında bir enerjik döneme sahiptirler. Göz yaşı döktüren kişisel çyküleri ne kadar saçma olursa olsun, kolayca para kazanabilirler.

Belki de sorun iman ve sahtekarlık arasındaki farkı ayırt edemeyişimizden kaynaklanmaktadır. İman, evrendeki en kesin olan şeye, yani, Tanrının Sözüne inanır. Sahtekarlık ise, kanıtları olmasa da değerleri gerçek olarak kabul eder ve bazen ise karşıtlığı kanıtlanmış olan şeyleri bile gerçek olarak görebilir.

Tanrının Halkı için olan amacı, onların ayırt etme ya da eleştirme güçlerini asla terk etmemeleridir. Kutsal Kitap’ın arasına serpiştirilmiş bazı öğütleri aşağıya sıraladık:
“Her şeyi sınavın, iyi olana sınımsıkı tutunun” (1.Selanikliler 5:21).

“İşe yaramaz sözler değil, değerli sözler söyleyin.” (Yeremya 15:19)

“Duam şu ki, sevginiz, bilgi ve her tür sezgi ile durmadan artsın.” (Filipeliler 1:9)

“Sevgili kardeşlerim, her ruha inanmayın. Tanrıdan olup olmadıklarını anlamak için ruhları sınavın. Çünkü bir çok sahte peygamber dünyanın her yanına yayılmış bulunuyor.” (1.Yuhanna 4:1)

Tehlike elbette özellikle öğretiş ile ilgili hevesler ve yenilikler ile bağlantılı olarak büyümektedir. Ama Hıristiyanlar için pek çok başka alanlarda da yoldan çıkmak ve abartılmış bir gayret ile izledikleri konular ya da çılgnlıklar ile meşgul olmak mümkündür.

“.. İsa’ya bağlı olarak gözlerini yaşama kapamış olanlar...” (1.Selanikliler 4:14)

Rabde olan sevdiklerimizden biri öldüğü zaman nasıl bir karşılık vermeliyiz? Bazı Hıristiyanlar duygusal olarak çökerler. Bazıları ise kedere boğulsalar bile, yine de kahramanca katlanacak güce sahiptirler. Nasıl karşılık vereceğimiz, köklerimiz Tanrıda ne kadar derinlerde bulunduğuyla bağlıdır. Ve aynı zamanda imanımızın büyük gerçeklerine ne kadar sahip çıktığımız ile yakından ilgilidir.

Her şeyden önce, ölümü Kurtarıcımızın bakış açısından görmemiz gerekir. Ölüm, Rabbin Yuhanna 17:24 ayetindeki duasına bir yanittir: “Baba, bana verdiklerinin de bulunduğu yerde benim ile birlikte olmalarını ve benim yüceliğimi, bana verdiğin yüceliği görmelerini istiyorum.” – “Sevdiklerimiz O’nunla birlikte olmaya gittikleri zaman, O canının semeresini görecek ve doycak (Yeşaya 53:11). “Rabbin gözünde değerlidir sadık kullarının ölümü.” (Mezmun 116:15)

O zaman ölmüş olan kişi için ölümün anlamının ne olduğunu takdir etmemiz gerekir. Ölen kişi, Kralı tüm güzelliği içinde görmek için yukarı alınmıştır. Artık günahattan, hastalıktan, sıkıntı ve acıdan sonsuza kadar özgürdür. Doğru kişi göçüp gitmek ile gelecek olan kötülükten kurtarılır (Yeşaya 57:1). “bir tanrı kutsalının yuvaya dönüşü ile kıyaslanabilecek hiç bir şey yoktur. Eve, yuvaya gitmek, bu eski kil kaplarını geride bırakmak, maddenin esaretinden çözülerek sayılmaları mümkün olmayan meleklerin eşliğinde karşılanmak.” Piskopos Ryle şunları yazdı: “İmanlılar öldükleri an, cennettedirler. Savaşları son bulmuştur. Mücadeleleri bitmiştir. Bir gün bizlerin de geçmesi gereken o hüznü vadiden geçmişlerdir. Bir gün bizim de girmemiz gereken o karanlık nehri aşmışlardır. İçine günahın karışmış olduğu o son acı kaseden içmişlerdir. Artık acı ve iç çekişin bulunmadığı o yere ulaşmışlardır. Onların tekrar geri dönmelerini istemememiz gerektiği kesindir. Onlar için değil, kendimiz için ağlamamız gerekir. “İman bu gerçeğe sahip çıkar ve su ırmaklarının kenarına dikilmiş bir ağaç gibi sabit durma gücünü bulur.

Sevilen birinin ölümü bizim için her zaman acı anlamına gelir. Ama bizler umudu olmayan diğer kişiler gibi keder duymayız. (1.Selanikliler 4:13) Sevdığımız kişinin Mesih ile birlikte olduğunu biliriz ve böylesi daha iyidir. Bu ayrılığın çok kısa bir zaman süreceğini biliriz. Sonra İmmanuel’in ülkesinin dağ eteklerinde onlarla yeniden bir araya geleceğiz. Ve orada birbirimizi burada aşağıda gördüğümüzden daha iyi koşullarda göreceklerimizden ve bileceklerimizden eminiz. Rabbinizi tekrar gelişini özlem ile bekliyoruz, önce Mesih’teki ölümler dirilecek ve bizler hayatta kalmış olanlar gözlerini yaşama kapayanların önüne asla geçmeyeceğiz. Rabbin kendisi, bir emir çağrısı ile, baş meleğin seslenmesi ile Tanrının borazanı ile gökten inecek. Sonra biz yaşamakta olanlar, onlarla birlikte Rabbi havada karşılamak üzere bulutlar içinde alınıp götürüleceğiz. (1.Selanikliler 4:16,17) Bu umut tüm farkın nedenidir.

Ve böylece Tanrının söylediği yumuşak teselli sözleri bize az gelmiyor. (Eyüp 15:11) Acımız sevinç ile karışmıştır ve kayıp duygumuz, sonsuz bereket vaadi aracılığı ile fazlasıyla telafi ya da tazmin edilir.

24 Haziran

“Bırakın çocuklar bana gelsin, onlara engel olmayın! Çünkü Tanrının Egemenliği böylelerininindir.”
(Markos 10:14)

Çocukların ölümü her zaman Tanrı halkının imanı ile ilgili özellikle ciddi bir denemedir. Ve böyle zor bir durumda bizi sıkı tutacak bazı sağlam şamandıralara sahip olmamız çok önemlidir.

Hıristiyanlar arasındaki genel inanç sorumluluk yaşına ulaşmadan ölen çocukların İsa Mesih'in kanı aracılığı ile güvende olacaklarıdır. Bu mantığı oluşturan yapı şu şekildedir: çocuğun kendisi Kurtarıcıyı kabul etmek ya da reddetmek için bir kapasiteye hiç bir zaman sahip olmayışıdır. Bu nedenle Tanrı İsa Mesih'in çarmıhta tamamladığı işin tüm değerini çocuğa sayar. Çocuk, Mesih'in tamamladığı işin kurtaran değerini çocuğun kendisi asla tam olarak anlamamış olmasına rağmen, Rab İsa'nın ölümü ve dirilişi aracılığı ile kurtulur.

Sorumluluk yaşı ile ilgili konunun tam olarak hangi yaş anlamına geldiğini Tanrıdan başka hiç kimse bilmez. Bir çocuk bir başka çocuktan daha çabuk olgunlaşabileceği için bu yaş konusunun her durumda farklı olacağı aşikardır.

Sorumluluk çağından önce ölecek çocukların kesin olarak cennete gideceklerini bildiren bir ayet *olmamakla* birlikte Kutsal Yazılarda bu görüşü destekleyen iki satır yer almaktadır. Bu satırlardan ilki bu gün incelediğimiz ayettir. “Bırakın çocuklar bana gelsin. Onlara engel olmayın! Çünkü Tanrının egemenliği böylelerininindir.” (Markos 10:14) İsa, çocuklardan söz ederken şöyle dedi: “... Tanrının egemenliği böylelerininindir.” Onların Tanrının egemenliğine girmeleri için yetişkin olmaları gerektiğini söylemedi. Ama onların kendileri Tanrının egemenliğinde olanların özelliklerine sahipler idi. Bu ifade, küçük çocukların kurtuluşu ile ilgili çok güçlü bir kanıt teşkil eder.

Bu konu ile ilgili bir başka kanıt ise aşağıda belirtildiği gibidir. İsa yetişkinlerden söz ederken şunları söyledi: “Nitekim İnsanoğlu kaybolanı arayıp kurtarmak için geldi.” (Luka 19:10) Ama İsa çocuklardan söz ederken, arama konusunu atladi ve bu konuya değinmedi. Yalnızca şöyle dedi: “İnsanoğlu kaybolanı kurtarmak için geldi.” (Matta 18:11) Burada ima edilen nokta, çocukların yetişkinler gibi yoldan çıkmamış olmaları ve Kurtarıcının onları ölümleri anında egemen bir şekilde kendi ağılına toplayacak olmasıdır. Çocuklar Mesih'in tamamladığı işten hiç bir zaman haberdar olmamalarına rağmen, Tanrı bunu bilir ve Mesih'in çarmıhta tamamladığı işin kurtaran tüm değerini onların hesabına sayar.

Tanrı çocukları bizden aldığı zaman, O'nun bu ilahi takdirini sorgulamamız gerekir. Jim Elliot'un da yazmış olduğu gibi “Benim yaşlanıncaya kadar yeryüzünde tutmak istediğim kişileri Tanrı onlar henüz genç iken aldığı takdirde bunun garip olduğunu düşünmemem gerekir. Tanrı, sonsuzluğu insanlar ile dolduruyor ve ben O'nun bu eylemini yaşlı erkekler ve kadınlar ile sınırlandıramam.”

“Ah oğlum Avşalom! Ah oğlum oğlum Avşalom! Keşke senin yerine ben ölse idim, oğlum! Ah, oğlum Avşalom!” (2.Samuel 18:33)

Avşalom kurtulmuş bir insan mıydı, değil miydi? Bunu bilmiyoruz, ama babasının inlemeleri yıllarca dua ettikleri kurtulmamış bir akrabalarının ölümü nedeni ile yas tutan pek çok imanlının kederini yansıtır. Gilead’da böyle bir durum için bir merhem mevcut mudur? Böyle bir durumda Kutsal Yazılara uygun olan davranış hangisidir?

Pekala, öncelikle, ölen kişinin Mesih ile birleşmeden öldüğünden her zaman emin olamayız. Bindiği atın kendisini üzerinden attığı ve Mesih’e güvnenen bir kişi olan bir adamın tanıklığını duyduk. “Bu kişi üzengi ve zemin arasında iken, merhamet diledi ve merhamet buldu.” Bir başka adam güverte iskelesinden kaydı ve suya düşmeden önce iman etmişti. Bu aksilikler nedeni ile eğer her ikisinden biri ölmüş olsa idi, iman ederek ölmüş olduklarını hiç kimse bilemeyecekti.

Biz bir insanın koma halinde iken bile kurtulmuş olabileceğine inanıyoruz. Tıp yetkilileri bize komadaki bir kişinin kendisi konuşmasa bile, odada söylenen sözleri genellikle işittiklerini ve anladıklarını söylerler. Eğer işitebiliyor ve anlayabiliyor ise o zaman neden kesin bir şekilde iman ederek İsa Mesih’i kabul edemesin?

Ama gelin biz, en kötüsünü varsayalım. Kişinin gerçekten iman etmeden öldüğü varsayımında bulunalım. O zaman ne şekilde davranmamız gerekecektir? Kendi et ve kanımıza karşı çıkarak Tanrının tarafında yer almamız gerektiği çok aşikardır. Eğer biri günahlarının içinde ölür ise, bu Tanrının hatası değildir. Tanrı harika bir bedel ödedi ve insanların günahlarından kurtulabilmeleri için bir yol sağladı. O’nun kurtarıcı, borçtan ve çabadan tamamen ayrı olarak karşılıksız bir armağandır. Eğer insanlar sonsuz yaşam armağanını reddederler ise, Tanrı artık daha ne yapsın? Tanrının, cenneti, orada olmak istemeyen insanlar ile dolduramayacağı kesindir, çünkü o zaman o yer cennet olmazdı.

Bu nedenle, eğer sevdiklerimizden bazıları umutsuz bir şekilde sonsuzluğa giderler ise, yapabileceğimiz tek şey, Yeruşalim için gözyaşı döken ve “kurtulmanı istedim, ama sen istemedin” diyen İnsanoğlu’nun kederini ve yürek acısını paylaşmaktır.

Tüm yeryüzünün adil olanı yapacağını biliyoruz (Yaratılış 18:25). Bu nedenle, O’nun tövbekar günahkarları kurtardığı için ne kadar adil olduğunu düşünüyor isek, kaybolanlar ceza gördükleri zaman da aynı şekilde adil olduğunu düşünüyoruz.

26 Haziran

“İsa onlara, ‘Gelin tek başımıza تنها bir yere gidelim de biraz dinlenin’ dedi. Gelen giden öyle çoktu ki, yemek yemeye bile zaman bulamıyorlardı. Tekneye binip tek başlarına تنها bir yere doğru yol aldılar. Gittiklerini gören pek çok kişi onları tanıdı. Halk civardaki bütün kentlerden yaya olarak yola dökülüp onlardan önce oraya vardı. İsa tekneden inince büyük bir kalabalık ile karşılaştı. Çobansız koyunlara benzeyen bu insanlara acıdı ve onlara bir çok konuda öğretmeye başladı.” (Markos 6:31-34)

Yapmak istediğimiz bir şeyi yapamadığımız zaman kızmamız çok kolaydır. Kendim ile ilgili bazı işlerimi tamamlamama engel olan bazı beklemediğim talepler tarafından engellendiğim zaman, ne kadar sık sinirlendiğimi hatırladığım zaman yüzüm kızarır. Belki yamak için oturmuş ve yazıyorumdur ve sözcükler çabuk ve kolay bir şekilde akmaktadırlar. Tam o sırada telefon çalar ya da bana danışmak isteyen biri gelmiş kapımı çalmaktadır. Bu tür durumların hoşuma gitmeyen istilalar olduklarını düşünürüm.

Ancak Rab İsa istediğini yapamadığı zaman asla siniri bozulmadı. Olup biten her şeyi Babasının o günkü planına ait olan bir bölüm olarak kabul etti. Bu tutumu O’nun yaşamına muazzam bir huzur ve sükunet sağladı.

Aslında, kendi işlerimize engel çıkmasının derecesi ne kadar fazla ise, bu genellikle bizim ne kadar yararlı bir kişi olduğumuzun göstergesidir. Anglican Digest adlı yayının bir yazarı şöyle der: “İşleriniz kesintiye uğradığı zaman çileden çıktığınızda, bu kesintilerin sıklığının sizin yaşamınızın değerliliğini ima ettiğini hatırlamaya gayret edin. Yalnızca yardımcı olabilen ve güç dolu olan kişiler diğer kişilerin ihtiyaçlarının yükü ile karşı karşıya kalırlar. İşlerimizin gecikmesinden dolayı huzursuz olmamıza neden olan kesintiler bizim ne kadar vazgeçilmez olduğumuzun kanıtlarıdır. Bir kişinin karşılaşabileceği en büyük mahkumiyet – ve buna karşı korunmaya geçmek bir tehlike arz eder – gereğinden fazla bağımsız olmaktır, kişi yardımcı olmaktan o kadar uzaktır ki, onun işlerini hiç kimse kesintiye uğratmaz ve bizler rahatsız bir şekilde yalnızlığa terk edilirik.

Hepimiz meşgul bir ev kadınının deneyimleri hakkında okuduğumuz zaman, sinirli bir şekilde gülümseriz. Bu ev hanımı bir gün sıra dışı şekilde çok yoğun bir program planlamıştı. Tam işlerini yaparken kocasının eve her zamankinden erken geldiğini gördü ve yaptığı işten başını kaldırarak: “Senin burada ne işin var?” diye kızgınlığını tam olarak yok edemediği bir ses tonu ile sordu. Kocası, acı dolu bir gülümseme ile, “Ben burada yaşıyorum” diye karşılık verdi. Bu ev hanımı daha sonra şunları yazdı: “O günden sonra, kocam eve geldiği zaman, elimdeki tüm işi bir kenara bırakmaya karar verdim. Onu sevgi ile karşıladım ve ilk yerin gerçekten ona ait olduğunu bilmesini sağladım.”

Her sabah o günü her ayrıntısını düzenlemesini isteyerek günü Rabbin eline teslim etmemiz gerekir. Sonra eğer biri bizi işlerimizden alıkoyar ise, o zaman bu kişiyi Tanrı göndermiştir. Nedenini anlamamız ve bu konuda hizmet etmemiz gerekir. Her ne kadar bir kesinti şekline bürünerek gelmiş olsa dahi, belki de o gün boyunca yapacağımız en önemli iş bu kesinti olabilir.

“Ama çocuğu doğurmak ile kurtulacaktır –“ (1.Timoteos 2:15)

Pavlus’un, kadının kilisedeki hizmeti hakkında koymuş olduğu bazı sınırlamalar kadının önemsiz bir kişi düzeyine indirildiği bir durum gibi görünebilir. Örneğin kadının öğretmesine, erkeğe egemen olmasına izin vermez ve kadının sakin olmasını yazar (1.Timoteos 2:12). Bazı kişiler bu ifadeden kadının Hıristiyan imanında kadının değersiz bir konuma düşürüldüğu gibi bir sonuç çıkarabilirler.

Ama 15.ayet bu tür bir yanlış anlamaya açıklık getirir. “Ama çocuğu doğurmak ile kurtulacaktır...” Bu ayet elbette kadının canının kurtulmasına işaret etmez; kadının kilisedeki konumunun kurtuluşunu belirtir. Kadına, Tanrı için oğullar ve kızlar yetiştirmek gibi harikulade bir önem taşıyan bir ayrıcalık verilmiştir.

William Ross Wallace şunları söyledi: “Beşiği sallayan el, dünyayı yöneten eldir.” Hemen hemen her büyük önderin arkasında büyük bir annenin mevcudiyeti söz konusudur.

Susannah Wesley’in hayatı boyunca bir kürsüden hizmet verdiği kuşku duyulan bir konudur, ama onun evinden verdiği hizmet, John ve Charles adlı iki oğlu aracılığı ile dünya çapında bir yarar sağlamıştır.

Toplumumuzda pek çok kadın için iş hayatında ya da profesyonel dünyada daha parlak kariyerler yapmak için evlerinden ayrılmaları moda olmuştur. Ev işleri bu tür kadınların gözlerinde sıkıcı bir iştir ve bir aile yetiştirmek, elzem olmayan, zor ve zevksiz bir görevdir.

Hıristiyan kadınların düzenlediği bir öğle yemeğinde konu, kariyer ile ilgili alana kaydı. Her biri heyecanlı ve duygusal konuşmalar yaparak, konularından ve maaşlarından söz ettiler. Hiç kuşkusuz bu konuşmalarda bir rekabet ruhu bulunmakta idi! Sonunda bu hanımlardan biri, üç iri yapılı oğlu olan bir ev hanımına döndü ve şu soruyu sordu: “Ee, Charlotte, senin kariyerin nedir?” Charlotte alçakgönüllülük ile, “Ben Tanrı için erkekler yetiştiriyorum” diye yanıt verdi.

Firavunun kızı Musa’nın annesine şöyle dedi: “Bu bebeği al, benim için emzir, ücreti ne ise veririm” (Mısır’dan Çıkış 2:9). Mesih’in Yargı Kürsüsündeki en büyük sürprizlerden biri belki de Rabbin, kendilerini Kendisi için ve sonsuzluk için erkek çocuklar ve kız çocuklar yetiştirmeye adanmış oldukları bu kadınlara vereceği büyük ödüller olacaktır.

Evet, “kadın çocuğu doğurmak ile kurtulacaktır.” Kadının kilisedeki yeri, göz önündeki hizmetlerden biri değildir, ama belki de tanrısayar çocuk yetiştirme hizmeti Tanrının gözünde tüm diğer hizmetlerden çok daha büyük öneme sahiptir.

28 Haziran

“İman edip vaftiz olan kurtulacak, iman etmeyen ise hüküm giyecek.” (Markos 16:16)

Eğer bu ayet Kutsal Kitap'ta geçen bu konu ile ilgili tek ayet olmuş olsa idi, o zaman haklı olarak kurtuluşun iman ve vaftiz aracılığı ile gerçekleştiği sonucuna varacak idik. Ama Yeni Antlaşma'da kurtuluş ile ilgili koşulun yalnızca imana bağlı olduğuna ilişkin 150 ayet yer aldığı zaman, bu 150 ayetin bunun gibi bir ya da iki ayet tarafından çelişkiye düşürülemeyeceği sonucuna varmak zorundayız.

Ancak yine de vaftiz, kurtuluş için elzem olmamasına rağmen, itaat açısından elzemdendir. Tanrı, Oğlu'na Rab ve Kurtarıcı olarak güvenen herkesin kendisini, imanlının vaftizinin sularında herkesin önünde O'nunla birlikte özdeşleştirmesini ister.

Yeni Antlaşma vaftiz olmamış bir imanlı olmayı kural dışı bir durum olarak düşünmez. Bir kişi kurtulduğu zaman, o kişinin vaftiz edilmesini bekler. Elçilerin İşleri kitabında öğrenciler, “anında vaftiz” olarak adlandırabileceğimiz bir vaftiz uyguladılar. Bir kilise ortamında resmi bir hizmet yapılmasını beklemediler. Onlar için bir kişinin imanını ağız ile ikrar etmesi o kişinin hemen vaftiz edilmesi için temel teşkil ediyordu.

İman ve vaftiz, ardılıkları açısından birbirlerine öylesine yakınlardı ki, Kutsal Kitap onlardan bir solukta söz eder. “İman edip vaftiz olan..”

Vaftiz ile ilgili yeniden doğmanın Kutsal Kitap'a özgü olmayan öğretisinden sakınma konusunda duyduğumuz arzu nedeni ile genellikle sarkacın aksi yöne gereğinden fazla sallanmasına izin veririz. Kişiler vaftiz olup olmamalarının gerçekten önemli olmadığına ilişkin sahte düşünce ile hareket etmeye eğilimlidirler. Ama gerçekten önemlidir.

Bazı kişilerin süratli konuşarak şöyle dediklerini duyuyoruz: “Vaftiz olmadan cennete gidebilirim.” Onlara her zaman şu yanıtı veririm: “Evet, bu doğru. Vaftiz olmadan cennete gidebilirsiniz, ama eğer böyle olur ise, o zaman tüm sonsuzluk boyunca vaftiz edilmeden kalırsınız.” Cennette vaftiz olmak için fırsat olmayacaktır. Rabbe şimdi itaat edebileceğimiz ya da asla itaat etmeyeceğimiz türdeki eylemlerden biri de vaftizdir.

İsa Mesih'e Rab ve Kurtarıcı olarak güvenen herkesin vaftiz olma konusunda zaman kaybetmemesi gerekir. Bu şekilde kendilerini herkesin gözü önünde O'nun ölümü ve dirilişi ile özdeşleştirirler ve yine herkesin gözü önünde kendilerini O'nunla birlikte yaşam yeniliğinde yürümek üzere adadıklarına tanıklık etmiş olurlar.

“Size doğrusunu söyleyeyim; sözümü işitip beni gönderene iman edenin sonsuz yaşamı vardır. Böyle biri yargılanmaz, ölümden yaşama geçmiştir.” (Yuhanna 5:24)

Buradaki düşünce pek çok yaşamda devrim yapmış ve pek çok yaşamı değiştirmiş olan bir gerçek içermektedir.

Ayetin başlangıcındaki, “size doğrusunu söyleyeyim” ifadesinin tekrarlanması, önemli ve ciddi bir şeyler işitmeyi beklememiz konusunda bizi harekete geçirmektedir. Ve bu konuda hiç bir zaman hayal kırıklığına uğramayız.

“Size doğrusunu söyleyeyim.” Buradaki “Ben” öznesi İsa Mesih’i belirler; bunun böyle olduğunu 19.ayetten biliriz. Aynı zamanda bilmemiz gereken bir diğer şey de, İsa Mesih’in Kendisi bir şey söylediği zaman, sözü mutlak ve değişmez bir şekilde gerçektir. Rab yalan söyleyemez. Rab aldatamaz. Rab aldatılmaz. Hiç bir şey O’nun söylediği sözden daha emin ve güvenilir olamaz.

Sözlerini kime söylemektedir? “SİZE doğrusunu söyleyeyim.” Tanrının Sonsuz Oğlu size ve bana konuşuyor. Bizimle daha önce böylesine açıklayıcı bir şekilde hiç kimse asla konuşmadı ve hiç bir zaman da konuşmayacak. O’nu dinlememiz gerekir!

“Sözümü işiten”; bu ifadede geçen sözü işiten kişi “herkes” anlamına gelmektedir. Aynı zamanda “her kim olursa” sözlerindeki anlam gücüne de sahiptir. O’nun sözünü işitmek yalnızca kulaklar ile işitmek anlamına gelmez; burada kast edilen, işitmek ve iman etmek, işitmek ve kabul etmek, işitmek ve itaat etmektir.

“.. ve beni gönderene iman edenin..” Rab İsa’yı gönderenin Baba tanrı olduğunu biliyoruz. Ama burada önemli olan soru şudur: “Baba Tanrı, Rab İsa’yı neden gönderdi?” Babanın, Oğlu’nu Benim Yerime Geçerek ölmesi, benim hak ettiğim cezayı ödemesi ve günahlarıma kefarete olarak Kanını dökmesi için gönderdiğine iman etmem gerekir.

Ve şimdi sıra üç yönlü vaade değinmeye geldi. Vaatteki ilk kısım, “sonsuz yaşama sahiptir.” Bir kimse iman eder etmez sonsuz yaşama sahip olur. Konu, bu kadar basittir. Vaatte yer alan ikinci kısım, “böyle birinin yargılanmayacağıdır.” Bu vaat, iman eden kişinin, günahları nedeni ile cehenneme asla gönderilmeyeceği anlamına gelir, çünkü Mesih borcu ödemiştir ve Tanrı borcun iki kez ödenmesini talep etmeyecektir. Vaadin üçüncü kısmında, iman eden kişinin “ölümden yaşama geçmiş olduğu”na değinilir. Tanrı ile olan ilişkisi konusuna gelince, ruhsal ölü olma konumundan ayrılır ve hiç bir zaman son bulmayacak olan yeni bir yaşama yukarıdan doğar.

Eğer O’nun sözünü gerçekten işitti iseniz ve O’nu gönderen Baba’ya iman etti iseniz, o zaman Rab İsa size kurtulmuş olduğunuza dair garanti vermektedir.

Bu gerçeğe, “İyi Haber” denmesine hayret etmemek gerekir.

30 Haziran

“Musa elini kaldırdıkça İsraililer, indirdikçe Amalekliler kazanıyorlardı.” (Mısır’dan Çıkış 17:11)

İsrail , Amalek ordusu ile çatışma halinde idi. Musa savaş alanını gören bir tepenin üzerinde duruyordu. Musa’nın ellerinin konumu, zafer ve yenilgi arasındaki farklılığa neden oluyor idi. Musa’nın elleri yukarda durduğu sürece Amalekliler bozguna uğruyorlardı. Ellerini indirdiği zaman ise İsraililer yenilgiye uğruyorlardı.

Musa ellerini kaldırdığı sürece, Aracımız olan Rab İsa Mesih’i resmetmiş oluyordu. “O, sevgi ve sempati ile bizim için Ellerini kaldırdı.” O’nun aracılığı sayesinde bizler sonsuza kadar kurtarıldık. Ama ondan sonra ideal örnek ortadan kalkar, çünkü bizim aracımızın eli asla aşağı inmez. O hiç bir zaman yorulmaz ve başka birinin yardımına ihtiyaç duymaz. O, bize aracılık etmek için sonsuza kadar yaşar.

Aynı zamanda bu olayı dua bekçileri olarak kendimize de uyarlayabileceğimiz bir ikinci yol da mevcuttur. Yukarı kalkan el, dünyadaki çeşitli hizmet alanlarında ruhsal bir çatışma içinde bulunan imanlılar için yaptığımız sadık aracılığımızı da resmetmektedir. Dua etme hizmetini ihmal ettiğimiz zaman, düşman üstün gelir.

Bir hizmetkar ve onun grubu safaride iken, geceyi haydutlar ile dolu bir bölgede geçirmek zorunda kaldı. Hizmetkarlar kendilerini Rabbin korumasına emanet ettiler, sonra bir köşeye çekilip yattılar. Aylar sonra haydutların başı olan bir adam hizmetkarların görev yaptıkları hastaneye getirildi ve hastanedeki hizmetkarı tanıdı, ona şunları anlattı: “ açık havadaki o bölgede bulunduğunuz gece sizi soymaya niyetlendik, ama yanınızdaki yirmi yedi askerden korktuk.”

Bu sözleri duyan hizmetkar daha sonra ülkesindeki kiliseye mektup yazarak bu haberi bildirdiği zaman, kilise üyelerinden biri ona şunu yazdı: “Biz aynı gece burada bir dua toplantısında idik ve toplantıda bulunan kişilerin sayısı yirmi yedi idi.”

Tanrımız bizi orada dua yerinde

*Dua ederken tuttuğu zaman,
İşte o zaman savaşın gidişatı değişir;
O zaman galibiyet alevi yanar,
O zaman gerçeğin sancağı üstün gelir.
Düşmanlar geri kaçar ve şeytan sürünür!
O zaman korkunun dehşeti,
Zaferin sevincine dönüşür!
Ey Rab, bizi o yere, dua yerine götür,
Orada galibiyet duasını öğreniriz.*

Bu olayda ayrıca başka bir anlayış daha gözümüze çarpar. Rab, kuşaklar boyunca Amalekliler ile savaşacağını ve Amaleklilerin adını yeryüzünden büsbütün sileceğine dair ant içti. Amalek, benliğin bir resmidir. Hıristiyan, benliğe karşı hiç durmadan savaşmak zorundadır. Bu konudaki başlıca savaşlarından biri duadır. Hıristiyan’ın dua yaşamındaki sadakati genellikle zafer ve yenilgi arasındaki farklılığın nedenidir.

“Ama o zaman bilindiğim gibi tam bileceğim.” (1.Korintliler 13:12)

Sevdiklerimizin cennette olup olmadıklarını bilmek ister isek, bu isteğimiz oldukça normal ve anlaşılabilir bir istektir. Bu konuyu özel bir şekilde açıklayan hiç bir ayet bulunmamasına rağmen, bizi olumlu bir sonuca yönlendiren mantığa uygun bazı satırlar mevcuttur.

Her şeyden önce, öğrencileri İsa’yı, diriltilmiş ve yüceltilmiş Bedeni içinde tanıdılar. Fiziksel görünümü değişmemiştir. O’nun “bu aynı İsa” olduğuna dair hiç bir kuşku yoktu. Bu durum bize şunu gösteriyor; bizler de yüceltilmiş bir biçimde bulunacak olmamıza rağmen, cennette bizi diğer kişilerden farklı kılan özelliklere sahip olacağız. Hepimizin aynı şekilde görüneceğimiz ile ilgili bir konudan söz edilemez. 1.Yuhanna 3:2 ayetinde Rab İsa gibi olacağımız söylendiği zaman, bunun anlamı, ahlak açısından O’na benzeyecek olmamızdır; günahın ve günahın sonuçlarından sonsuza kadar özgür olacağız. Ama O’nun gibi görünmeyeceğimiz kesindir. Asla O’nun gibi görünmeyeceğiz. İkinci olarak, cennette, burada yeryüzünde bildiğimizden daha azını bileceğimize inanmak için hiç bir neden yoktur. Burada yeryüzünde birbirimizi tanırız; yukarıda cennette iken birbirimizi tanımamızın gerekmesi neden garip bir düşünce olsun? Eğer o zaman şimdi bilindiğimiz gibi bilir isek, böyle olmasının gerekmesi kesindir.

Pavlus Selaniklileri, cennette tanımayı bekliyordu. Bu nedenle, onların kendisi için umut, sevinç, zafer tacı ve övüncü olacaklarını söyledi (1.Selanikliler 2:19).

Kutsal Kitap’ta insanlara daha önce hiç görmemiş oldukları kişileri tanıma gücünün verilmiş olduğu ve verileceğine ilişkin imalar yer almaktadır. Petrus, Yakup ve Yuhanna, İsa’nın görünümünün değiştiği dağda, Musa’yı ve İlyas’ı tanıdılar (Matta 17:4).

Ölüler diyarındaki zengin adam İbrahim’i tanıdı (Luka 16:24). İsa, Yahudilere İbrahim’i, İshak’ı ve Yakup’u ve Tanrının krallığındaki tüm peygamberleri göreceklerini söyledi (Luka 13:28). Bize, paramıza bilgece kahyalık etmek aracılığı ile dostlar edinmemiz söylendi. Öyle ki, bu dostlar bize sonsuz konutlarımızda ‘hoş geldin’ diyebilinler (burada kast edilen, onların bizi onlara iyilik eden kişiler olarak tanıyacak olmalarıdır). (Luka 16:9)

Ama burada bir tedbir sözü eklememiz gerekiyor! Sevdiklerimizi cennette gördüğümüz zaman tanıyacağımız kesin gibi görünmesine rağmen, onlarla yeryüzünde sahip olduğumuz aynı ilişkilere sahip olmayacağız. Örneğin, karı ve koca ilişkisi cennette olmayacaktır. Bu ifade net olarak Kurtarıcının şu sözlerinde anlam kazanır: “dirilişten sonra insanlar ne evlenir, ne de evlendirilir, gökteki melekler gibidirler.” (Matta 22:30)

2 Temmuz

“Marta, Marta, sen çok şey için kaygılanıp telaşlanıyorsun. Oysa gerekli olan tek bir şey vardır. Meryem iyi olanı seçti ve bu kendisinden alınmayacak.” (Luka 10:41,42)

Meryem sakin bir şekilde İsa'nın ayaklarının dibinde oturmuş, O'nun konuşmasını dinliyordu. Marta ise işlerinin çokluğundan ötürü telaş içinde idi ve Meryem hizmet işlerinde ona yardım etmediği için Meryem'e güceniklik duyuyordu. Rab İsa Marta'yı verdiği hizmet için düzeltmedi, ama hizmeti yapmasına neden olan ruh için düzeltti. Aynı zamanda burada Marta'nın önceliklerinin de hatalı oldukları vurgulandı. Marta'nın tapınmaya hizmetten daha fazla öncelik vermesi gerekiyordu.

Çoğumuz Marta'ya benzeriz. Oturmaktan ziyade bir şeyler yapmak isteyen girişimci kişileriz. Organize olmakla, yeterliliğimiz ile ve bir şeyler başarmak ile gururlanırız. İşimiz ile öylesine meşgulüzdür ki, sabah Kutsal Kitap okur iken belleğimiz genellikle yapılması gereken altmış tane iş tarafından kesintiye uğrar. Dualarımız, karmakarışık ya da telaşlı olmaya eğilimlidir. Çünkü zihnimiz günü planlamak ile meşgul olarak ülkenin sonundan başına kadar dolanır durur. Diğer kişiler ellerine bir havlu kapıp yardıma gelmedikleri zaman, bu duruma hemen güceniriz. Herkesin bizim yaptığımız şeyi yapması gerektiğini hissederiz.

Ve bir de Meryem gibi olan kişiler vardır. Onlar, seven kişilerdir. Yaşamları diğer kişilere olan sevgilerini gösterir. Onlar için insanlar kap kaktan daha önemlidirler. Özellikle bir Kişi onların sevgi odağıdır. Biz Martalara aksi gibi görünüyorsa da, Meryemler tembel kişiler değildirler. Bizden değişik yanları yalnızca farklı ayrıcalıklara sahip olmalarıdır.

Biz kendimiz de soğuk bir güç ve yeterlilik ile hizmet veren kişilerden çok sevecen ve sevgi dolu bir kişiyi takdir ederiz. Yüreklarimizi ele geçiren çocuk, bize fazla dikkat göstermeden, oyuncakları ile fazlası ile meşgul olarak oynayan çocuk değil, sarılmaları ve öpücükleri ile bizi sevgiye boğan çocuktur.

Biri, Tanrının bizim O'na hizmetimizden çok O'na tapınmamız ile ilgilendiğini söylemekle doğruyu söylemiştir; göksel Damat, iş verdiği bir hizmetkara değil, bir geline kur yapar.

Mesih, bizden asla gereğinden fazla yoğun bir hizmet beklemez.

O'nun hiç bir hizmeti, O'nun Ayaklarının dibinde zaman geçirmemize engel olmaz.

Beklenti dolu sabırlı bir tutumu, genellikle

Tam olarak yerine getirilmiş bir hizmetten daha üstün tutar.

Meryem, kendisinden alınmayacak olan iyi olanı seçmiştir. Diliyorum ki, her birimiz aynı şeyi yapalım!

“Konuksever olmaktan geri kalmayın. Çünkü bu sayede bazıları bilmeden melekleri konuk ettiler.”
(İbraniler 13.2)

Konukseverlik yalnızca kutsal bir görev değildir (konukseverliğe yabancıları dahil etmeyi unutmayın); konukseverlik içinde görkemli sürprizler vaadini barındırır (çünkü bu sayede bazıları bilmeden melekleri konuk ettiler).

İbrahim için yine her zamanki gibi sıradan bir gün başlamış idi. Çadırının kapısının önünde otururken birden bire karşısında üç adam belirdi. İbrahim, onlara orta doğu geleneklerine uygun bir şekilde karşılık verdi; onarın ayaklarını yıkadı, bir ağacın altında serin bir yerde dinlenmelerini sağladı, sürüye gidip bir dana seçti ve Sara’ya biraz pide pişirmesini söyledi, sonra onlara lezzetli bir yemek hizmeti sundu.

Bu arada bu üç adam kimdi? Adamlardan iki tanesi melek idi; üçüncüsü ise Rabbin meleği idi. Biz, Rabbin meleğinin bir insan olarak görünen Rab İsa olduğuna inanıyoruz (bakınız Yaratılış 18:13; bu ayette melek, “Rab” olarak adlandırılır.

Böylece, İbrahim yalnızca melekleri ağırlamadı, aynı zamanda O’nun beden almış olarak gerçekleşen pek çok görünümünden birinde Rabbin Kendisi olarak ağırladı. Ve her ne kadar şaşırtıcı da olsa, bizler de aynı ayrıcalığa sahibiz!

Kaç tane Hıristiyan aile evlerinde tanrısayar erkekleri ve kadınları ağırlamak ile elde ettikleri berekete tanıklık edebilirler? Çocuklarına aktardıkları Tanrı hakkındaki düşünceler çocuklarını tüm yaşamları boyunca izlerler. Rab için gayret yeniden alevlendirilmiştir, üzgün yürekler teselli edilmiştir, sorunlar çözüm bulmuştur. Varlıkları ile evimize iyilik getiren bu “meleklerle” ne kadar çok şey borçluyuz!

Ama aynı zamanda Rab İsa’ya konuğumuz olarak sahip olmak da hiç bir şey ile kıyaslanamayacak bir ayrıcalıktır. O’nun halkından birini O’nun adı ile ne zaman evimize kabul etsek, O’nu evimize konuk etmiş oluruz. (Matta 10:40) Eğer buna gerçekten inanıyor isek, harika konukseverlik hizmetini en üst derecesinde yaşamış oluruz. “Söylenmeksizin birbirinize konukseverlik gösterin.” (1.Petrus 4:9) Her konuğa Mesih’in Kendisine davranıyor gibi davranacağız. Ve evlerimiz İsa’nın bulunmaktan hoşlandığı Marta ve Meryem’in Beytanya’daki evleri gibi olacak.

4 Temmuz

“Halkın sende sevinç bulsun diye bize yeniden yaşam vermeyecek misin?” (Mezmur 85:6)

Doğru yoldan yanlış yola sapılması genellikle kanser gibidir; böyle olduğunun farkına varmayız. Ruhsal olarak yavaş yavaş öyle soğuruz ki, ne kadar dünyasal hale geldiğimizin farkına varmayız. Bazen bir felaket, bir kriz ya da bazı Tanrı peygamberlerinin sesi duyduğumuz ihtiyaca uyanmamızı sağlar. Yalnızca o zaman Tanrının vaadini iddia edebiliriz: “Susamış toprağı sulayacak, kurumuş toprakta dereler akıtacağım.” (Yeşaya 44:3)

Tanrı Sözüne olan coşkulu gayretimi kaybettiğim zaman, dua yaşamım can sıkıcı bir rutin haline dönüştüğü zaman (ya da tamamen çöktüğü zaman)ve ilk sevgimden ayrıldığı zaman uyanışa ihtiyaç duyarım. Yerel paydaşlık toplantıları y erine televizyon programlarına daha çok ilgi duyduğum zaman, işime zamanında giderken toplantılara geç kaldığım zaman, işimde düzenli çalışmama ama toplantılara ara sıra gittiğim zaman, para için yapmaya istekli olduğum şeyleri Kurtarıcı için yapmaya istekli olmadığım zaman, Rabbin işi için harcadığım paradan daha fazlasını kendi ilgilerim için harcadığım zaman, uyanışa ihtiyacım var demektir.

Kin, öfke, acı duygular barındırdığım zaman uyanışa ihtiyacım vardır. Dedikodu yaptığım ve acı sözler söylediğim zaman, yaptığım hataları itiraf etmeye isteksiz olduğum zaman, ya da yaptığı hataları bana itiraf eden diğer kişileri bağışlamaya istek duymadığım zaman, evde kavga ettikten sonra toplulukta hiçbir şey olmamış gibi tatlılık ve ışık içinde davrandığım zaman, uyanışa ihtiyaç duyarım. Konuşmalarımızda dünyaya uyum sağlar hale geldiğimiz zaman, yürüyüşümüz ve yaşam biçimimizin tamamı dünyanınkine benzediği zaman, uyandırılmamız gerekir. Gurur, ekmeğe doymuşluk ve umursamazlık gibi Sodom’a özgü günahlara yer verdiğimiz zaman, uyanışa duyduğumuz ihtiyaç ne kadar da büyüktür (Hezekiel 16:49).

Soğukluğumuzun ve kısırlığımızın farkına varır varmaz, 2.Tarihler 7:14 ayetindeki vaadi talep edebiliriz. “adım ile çağrılan halkım alçakgönüllülüğü takınır, bana yönelip dua eder, kötü yollarından döner ise, gökten onları duyacağım, günahlarını bağışlayıp ülkelerini sağlığa kavuşturacağım.”

Kabul etmek uyanışa götüren yoldur!

Ey Kutsal Ruh, uyanış Senden gelir;

Bir uyanış gönder – bendeki işi başlat.

Senin Sözünde ihtiyacımı sağlayacağın yazılıdır.

Şimdi ey Rab, alçakgönüllülük ile bereketler için yalvarıyorum.

J.Edwin Orr

“Ruh’u söndürmeyin. Peygamberlik sözlerini küçümsemeyin.” (1.Selanikliler 5:19,20)

Biz genellikle söndürme eylemini bir ateş ile bağlantılı olarak düşünürüz. Ateşi üzerine su döktüğümüz zaman söndürürüz. Suyu ya tamamen söndürürüz ya da ateşin faaliyetini ve etkinliğini büyük ölçüde azaltırız.

Ateş Kutsal Kitap’ta Kutsal Ruh’un bir örneği olarak kullanılır. Ateş, canlı, yakıcı ve coşkuludur. Kişiler Kutsal Ruh’un kontrolü altında oldukları zaman, coşkulu, gayretli ve canlıdır. Tanrı halkının toplantılarında Tanrının Ruhunun görünmesini bastırduğumuz zaman, Ruh’u söndürmüş oluruz.

Pavlus şöyle der: “Ruh’u söndürmeyin. Peygamberlik sözlerini küçümsemeyin.” Peygamberlikleri küçümseme ile Ruh’u söndürmenin bağlantılı olduğu yol, bizi öncelikle yerel kilisenin toplantılarındaki Ruh’u söndürme eylemine yönlendirir.

Kutsal Ruh’u bir kişiyi Mesih’e tanıklık ettiği zaman, dua ederken, tapınır iken ya da Söz’ün yapıcılığını eleştirirken utandırmak ile söndürürüz, ama bir kişiyi sözler ya da ufak kusurlar arayarak tenkit ettiğimiz zaman, o kişiyi topluluktaki hizmetinde hayal kırıklığına uğratmaya ya da sürçtürmeye eğilim göstermiş oluruz.

Kutsal Ruh’u aynı zamanda aşırı programlar ile yüklü hizmetler düzenlediğimiz zaman, O’na adeta bir deli gömleği giydirmeye çalışırcasına söndürürüz. Eğer Kutsal Ruh’a dua ile bağımlı olan düzenlemeler yapar isek, o zaman kimse buna itiraz edemez. Ama insan aklı temelinde yapılan düzenlemeler Kutsal Ruh’un bir Önder olarak değil, aksine bir Seyirci olarak etkili olmasına neden olur.

Tanrı, kiliseye pek çok armağanlar vermiştir ve farklı zamanlarda farklı armağanları kullanır. Belki bir kardeşin paydaşlıkta öğüt verecek bir sözü vardır. Eğer tüm topluluk hizmeti bazı başka kişileri merkez alıyor ise, o zaman Kutsal Ruh ihtiyaç duyulan mesajı uygun zamanda ortaya çıkartma özgürlüğüne sahip olamaz. Bu da, Ruh’u söndürmenin bir başka yoludur.

Son olarak, Kutsal Ruh’u, O’nun yaşamlarımızdaki işleyişini reddettiğimiz zaman söndürmüş oluruz. Belki de güçlü bir şekilde belirli bir konuda hizmet etmek için harekete geçiriliriz, ama insan korkusu nedeni ile kendimizi geri çekeriz. Topluluk duasına önderlik etmek için çağrıldığımızı hissederiz, ama çekingen davranır ve yerimizden hareket etmez, otururuz. Bir ilahinin özellikle uygun olacağını düşünürüz, ama bunu söyleyecek cesareten yoksunuzdur.

Aşık olan sonuç Kutsal Ruh’un ateşinin söndürülmesidir, toplantılarımız anlık işleyişini ve gücünü kaybeder ve yerel beden kuvvetten düşerek fakirleşir.

6 Temmuz

“Tanrının Kutsal Ruhunu kederlendirmeyin. Kurtuluş günü için o Ruh ile mühürlendiniz.” (Efesliler 4:30)

Kilisedeki toplantılarda Kutsal Ruh’u söndürmemiz nasıl mümkün olabiliyor ise, aynı şekilde özel yaşamlarımızda O’nu kederlendirmemiz de mümkündür.

“Kederlendirme” sözcüğünün anlamında belirli bir yumuşaklık mevcuttur. Yalnızca bizi seven birini kederlendirebiliriz. Komşuların yumurcakları bizi kederlendirmezler, ama kendi yaramaz çocuklarımız kederlendirirler.

Kutsal Ruh ile aramızda özel bir yakınlığa ve sevecenliğe sahibiz. O bizi sever. O bizi kurtuluş günü için mühürlemiştir. Bizim tarafımızdan kederlendirilebilir.

Ama Kutsal Ruh’u kederlendiren nedir? Günahın herhangi bir şekli O’nun yüreğinin üzülmesine neden olur. Pavlus burada O’nu Kutsal Ruh olarak adlandırırken, bunu bilerek yapar. Kutsal olmayan herhangi bir şey O’nu kedere boğar.

“Kederlendirmeyin” öğüdü, uyarıldığımız bir dizi günahların ortasında yer alır. Bu listenin yapılmasının amacı kişiyi tüketip bezdirmek değil, yalnızca öneride bulunmaktır.

Yalan söylemek, Kutsal Ruh’u kederlendirir (ayet 25) – beyaz yalanlar, siyah yalanlar, küçük yalanlar ya da uydurmalar, abartmalar, yarı gerçekler ve gölgelendirilmiş gerçekler. Tanrı yalan söyleyemez ve Kendi halkına da böyle bir ayrıcalık tanınması mümkün değildir.

Günah işlemeye yol açan öfke Kutsal Ruh’u kederlendirir (ayet 26). Öfkenin haklı görüldüğü tek nokta, ancak Tanrının haklı davasında mümkün olabilir. Bunun dışındaki tüm diğer öfke şeytana çıkarma yapması için bir sahil teşkil eder (ayet 27).

Çalmak Kutsal Ruh’u kederlendirir (ayet 28), bu hırsızlık, annenin cüzdanından ya da çalışan bir kişinin zamanından, araçlarından ya da büro malzemelerinden çalmak şeklinde de anlaşılmalıdır.

Ağızdan çıkan kötü söz Kutsal Ruh’u kederlendirir (ayet 29). Kötü söz kapsamı dizisine kirli sözler, çirkin şakalar ve boş laflar girer. Konuşmalarımız eğitici, uygun ve lütufkar sözler içermelidirler.

Acılık, gazap, öfke, kızgınlık, bağışma ve iftira, dördüncü bölümdeki listeyi tamamlarlar.

Kutsal Ruh’un en sevdiği hizmetlerinden bir tanesi, bizim Rab İsa Mesih ile ilgilenmemizi sağlamaktır. Ama günah işlediğimiz zaman, bizim Rab ile uygun paydaşlığımızı tekrar sağlamak için bizi yenileme hizmetini yerine getirir.

Ama kederlendiği zaman bizden ayrılmaz. O bizi asla terk etmez. Biz O’nun tarafından kurtuluş günü için mühürlendik. Ancak yine de bu gerçeğin özensizliğimiz için bir özür olarak kullanılması gerekmez, ama aksine, kutsallık için motiflerin en büyüğünden bir tanesi olması gerekir.

“Kanım şu ki, bu anın acıları gözümüzün önüne serilecek yücelik ile karşılaştırılmaya değmez.”
(Romalılar 8:18)

Tek başlarına ele alındıklarında bu anın acıları insanı dehşete düşürebilir. Hıristiyan şehitlerinin çektikleri korkunç acıları düşünüyorum. Toplama kamplarında bulunan bazı Tanrı çocuklarının katlanmaları gereken korkunç acıları düşünüyorum. Ya savaşlarda çekilen dehşetli acılara ne demeli? Kazalar ile bağlantılı olan zalim parçalanmalar ve felçler? Kanser ya da başka hastalıklar tarafından mahvedilen insan bedenlerinin söz ile anlatılamaz acıları?

Ve yine de her şeye rağmen, çekilen fiziksel acılar öykünün tamamını oluşturmazlar. Bazen fiziksel acılara katlanmak zihinsel işkenceye katlanmaktan daha kolay gibi görünür. Kral Süleyman’ın yazdığı şu sözler ile kast ettiği şu değil midir? “İnsanın ruhu hastalıkta ona destektir. Ama ezik ruh nasıl dayanabilir?” (Süleyman’ın Özdeyişleri) Acı, aynı zamanda evlilik ilişkisindeki sadakatsizlik ile ya da sevilen birinin ölümü ile ya da kırılan bir düşün neden olduğu hayal kırıklıkları ile de gelir. Terk edilme sonucu kırılan bir yürek, ya da yakın bir dostun ihanetine uğramak. Bir insan çerçevesinin yaşamın darbelerine, can çekişmelerine ve ezip geçen kederlerine dayanma gücüne sık sık hayret ederiz.

Tek başlarına incelendiklerinde bu acılar bunaltıcıdır. Ama onlara gelecek olan yücelik göz önünde tutularak bakıldığı zaman, yalnızca sinir bozucu ufak tefek şeylerden ibarettirler. Pavlus onların “gözümüzün önüne serilecek olan yücelik ile karşılaştırılmaya değmediklerini” söyler. Eğer acılar bu kadar büyük iseler, o zaman gelecek olan yüceliğin çok daha büyük olacağı kesindir!

Bir başka bölümde, elçi Pavlus yazdığı şu sözler ile ruhsal bir betimlemenin keyifli bir patlamasını sağlar: “Geçici, hafif sıkıntılarımız bize, ağırlıkta hiç bir şey ile karşılaştırılmayacak kadar büyük ve sonsuz bir yücelik kazandırmaktadır” (2.Korintliler 4:17) Dereceli olarak bakıldığı zaman, sıkıntılar tüy kadar hafif, yücelik ise kıyaslanamayacak kadar ağır görünür. Zaman açısından değerlendirildiği takdirde, sıkıntılar geçici, yücelik ise sonsuzdur.

Yolculuğun sonunda Kurtarıcıyı gördüğümüz zaman, şimdiki zamanın acıları önemini yitireceklerdir.

İsa’yı gördüğümüz zaman, çektiklerimize değecektir.

Mesih’i gördüğümüz zaman, yaşamın denemeleri ufacık kalacaktır.

O’nun sevgili yüzüne bir kerecik bakmak ile tüm acılar silinecektir.

Bu nedenle, Mesih’i görünceye dek önümüze konmuş olan yarışı cesaret ile koşalım.

Esther K. Rusthoi

8 Temmuz

“.. onlar beni bağlara bakmak ile görevlendirdiler. Ama kendi bağıma bakmadım.”

Şulamı kızın erkek kardeşleri onu bağda çalışmaya göndermişlerdi. Diğer bağlar ile o kadar çok meşgul oldu ki, kendi bağına bakamadı, ihmal etti. Burada kendi bağı ile kast edilen, Şulamı kızın kişisel görünümüdür. Cildi karardı, esmerleşti ve kurudu ve hiç kuşkusuz saçları da taranmamıştı.

Bir başkasının bağı ile aşırı meşgul olmamız halinde kendi bağımızı ihmal etme tehlikesi her zaman için mevcuttur. Örneğin, müjdeyi dünyaya duyurma ile öylesine meşgul hale gelinir ki, kişinin kendi ailesinin kaybolma tehlikesi söz konusu olur. Eğer Tanrı bize çocuklar verir ise, bu çocuklar bizim ilk hizmet alanımız olurlar. Rabbin önünde durduğumuz zaman, en büyük sevinçlerden bir tanesi de şu sözleri söyleyebilmek olacaktır: “İşte ben ve Tanrının bana verdiği çocuklar” (İbraniler 2:13). Takdir ederek konuşan izleyicilerin hiç bir övgüsü, kendi oğullarımızın ve kızlarımızın kaybını karşılamayacaktır.

Kutsal Yazılardan anlaşılacağına göre sorumluluk evden ya da aileden başlar. İsa, tümen adlı kötü ruhu cinli adamın içinden çıkardıktan sonra, ondan şunu istedi: “Evine, yakınlarının yanına dön. Rabbin senin için neler yaptığını, sana nasıl merhamet ettiğini onlara anlat” dedi (Markos 5:19). Genellikle, müjdeyi duyurmak için en zor yerin kendi avlumuz olduğu görülür, ama müjdeyi duyurmaya başlamamız gereken yer burasıdır.

Rab öğrencilerine tekrar görev vermeye başladığı zaman, şöyle dedi: “Yeruşalim’de, bütün Yahudiye, Samiriye’de ve dünyanın dört bucağında benim tanıklarım olacaksınız” (Elçilerin İşleri 1:8). “Yeruşalim’den başlayın” (kendi ailenizden)!

Andreas kendi bağına bakmayı ihmal etmeme konusunda kararlı idi. Onun hakkında yazılanları okuyalım: “Andreas önce kendi kardeşi Simun’u buldu ve ona, ‘Biz, Mesih’i bulduk’ dedi. Mesih, meshedilmiş anlamına gelir” (Yuhanna 1:41).

Bir imanlı, sevdiklerini Rab İsa’ya kazanmak için sadakat ile gayret edebilir, ancak hiç kuşkusuz onların yine de imansızlıklarında ısrarlı davranmaları mümkündür. Bizler akrabalarımızın ya da dostlarımızın sonsuz kurtuluşunu garanti edemeyiz. Ama dikkatli olmamız gereken nokta, diğer kişilere hizmet eder iken kendi aile çevremizi ihmal edecek kadar meşgul olmamız gerektiğidir. Bu tür durumlarda kendi aile çevremizin öncelik taşıması gerekir.

“Rabbi adı ile çağırın herkes kurtulacak.” (Romalılar 10:13)

Hiç kimse hiç bir zaman gerçekten kurtulmadan Rabbi adı ile çağıramaz. Umutsuzluk içindeki kişinin içtenlikle yapacağı bu çağrı, asla yanıtız kalmayacaktır. Kendi gücümüzün kaynaklarının sonuna geldiğimiz zaman, kendimizi kurtarma konusundaki tüm umutlarımızı terk ettiğimiz zaman, göklerden başka hiç bir yerde yardım bulamayacağımızı anlayıp Rabbe yöneldiğimiz zaman, işte o zaman eğer sıkıntı içinde Rabbe feryat eder isek, Rab işitecek ve yanıtlayacaktır.

Sadhu Sundar Singh adında genç bir Hintli Sih, eğer aradığı huzuru bulamaz ise intihar etmeye karar verdi. Şöyle dua etti: “Ey Tanrım, eğer bir Tanrı var ise, bana Kendini bu gece açıkla.” Eğer yedi saat içinde bir yanıt alamaz ise Lahor’a giden bir trenin tekerleklerinin altında ölmek için başını rayların üzerine koyacak idi.

Sabahın erken saatlerinde, İsa’nın odasına geldiğini ve ona Hint dilinde “doğru yolu bulmak için dua ediyordun. Neden doğru yolu almıyorsun? Yol, Ben’im.”

Sadhu Sundar Singh hemen babasının odasına koştı ve şöyle dedi: “Ben bir Hıristiyan’ım. Ben İsa’dan başkasına hizmet edemem. Öleceğim güne kadar yaşamım O’na aittir.” Ben bir ölüm kalım ciddiyeti halinde Rabbin adını çağırın herkesin feryadının işitildiğine inanıyorum. Elbette çok sıkışık bir durumda kalıp da Rabbin adını çağırınlar vardır; onları kurtardığı takdirde O’nun için yaşayacaklarını vaat ederler, ama sonra üzerlerindeki baskı kalktığı zaman, verdikleri sözü çabucak unuturlar. Ama Tanrı onların yüreklerini bilir; O’na asla içten bir yürek ile adanmamış olan fırsatçı kişiler olduklarından haberdardır.

Tanrı, gerçekten çaresizlik içinde olup O’nu içtenlikle bulmak isteyen kişilere Kendisini kesinlikle açıklayacaktır. Kutsal Kitap’ın okunması mümkün olmayan ülkelerde Rab Kendisini bir görüm ile açıklayabilir. Başka yerlerde Tanrı, bu açıklamayı bir ayet, bir kişisel tanıklık, Hıristiyan edebiyatı ya da koşulları mucizevi şekilde değiştirmek aracılığı ile yapabilir. Bu nedenle şu söz gerçek anlamda doğrudur: “Tanrıyı arayan kişi O’nu daha şimdiden bulmuştur.” Bu konu bu kadar kesindir!

10 Temmuz

“Bildiginiz bu şeyleri yaparsanız ne mutlu size!” (Yuhanna 13:17)

Hıristiyan imanını öğreten ve vaaz eden kişilerin vaaz ettikleri şeyleri kendilerinin uygulamaları gerekir. Bu kişilerin dünyaya gerçeğin canlı bir örneğini sunmaları gerekir. Tanrının isteği, Söz'ün, Tanrı halkının yaşamında et ve kan haline gelmesinin gerektiğidir.

Dünyayı etkileyen sözleneren sözlerden çok bulunulan eylemlerdir. “Bir vaaz işitmekten ise bir vaaz görmeyi tercih ederim diye yazan Edgar Guest değil miydi? Ve yine çok iyi bilinen bir vecize vardır:”Böyle yüksek ses ile konuştuğun şeyi, söylediğini işitemem!”

Bir vaiz hakkında şunlar söylenir: Bu vaiz kürsüde konuşur iken, kişiler onun kürsüden ayrılmasını hiç bir zaman istemezler. Ama aynı vaiz kürsüden indikten sonra da kişiler onun kürsüye bir daha çıkmasını asla istemezler.

H.A.Ironside şöyle dedi:” Dudakları yaşam kadar kilitleyen başka hiç bir şey yoktur.” Henry Dummond da benzer konuda şunları yazdı: “Mesaj, insanın kendisidir.” Carlyle tanıklığına şu sözleri ekledi: “Kutsal yaşam bir gerçek çağında Tanrı için konuşan tek gerçek kanıttır. Sözlerin arkasında bir insan olduğu zaman, sözlerin ağırlığı olur.” E.Stanley Jones ise şöyle dedi: “Söz, bizim aracılığımız ile güç haline gelmeden önce, beden haline gelmesi gerekti.” Eğer doğru olanı vaaz eder ama doğru olanı yaşamaz isem, o zaman Tanrı hakkında gerçek olmayan bir şey yaşamış olurum.” Bu söz sözler Oswald Chambers'e aittir.

Öğrettiği şeyi elbette yalnızca Rab İsa'nın mükemmel şekilde uygulayabileceğini biliriz. O'nun mesajı ve yaşamı arasında hiç bir karşıtlık mevcut değildir. Yahudiler O'na, “Sen kimsin?” diye sordukları zaman, İsa onlara şu yanıtı verdi: “Başlangıçtan beri size ne söyledi isem ben O'yum.” (Yuhanna 8:25) O'nun davranışları söyledikleri ile uyumlu idi. Bizim davranışlarımızın da zaman içinde böyle gelişmesi gerekir.

İki erke kardeşin ikisi de doktor idi; biri bir vaiz diğeri ise bir tıp doktoru idi. Bir gün, dertli bir kadın vaizi görmeye geldi, ama geldiği yerde doktorlardan hangisinin oturduğundan emin değil idi. Vaiz kapıyı açtığı zaman, kadın ona şu soruyu sordu: “Siz vaaz veren doktor musunuz yoksa uygulayan doktor mu?” Kadının bu sorusu vaizi derinden etkiledi ve öğrettiklerine canlı bir örnek olma konusundaki gerçeği hatırlattı.

“Bunlara şimdiden kavuştuğumu ya da yetkinliğe eriştiğimi söylemiyorum.” (Filipeliler 3:12)

Dün yaptığımız çalışmada davranışlarımızın ağızımızdan çıkan sözler ile uyumlu olmaları gerektiğini gördük. Ama bu konuda tam denge sağlamak için iki düşünce daha eklememiz iyi olacaktır.

Öncelikle kabul etmemiz gereken şey şudur: Bu dünyada bulunduğumuz sürece Tanrının gerçeğini tam ve dolu olarak asla uygulayamayız. Elimizden gelenin en iyisini yaptıktan sonra yine de yararsız hizmetkarlar olduğumuzu söylememiz gerekmektedir. Ancak bu gerçeği, başarısızlığı hatta bayağılığı bahane olarak kullanmamamız gerekir. Bize düşen, ağızlarımız ve yaşamlarımız arasındaki uçurumu kapatmak için sürekli gayret göstermemiz gerektiğidir.

Üzerinde düşünmemiz gereken ikinci nokta şudur: Mesaj, her zaman mesajı getiren kişi kim olursa olsun, ondan daha büyüktür. Andrew Murray’ın sözlerini aktaralım, “Biz, Rabbin hizmetkarları er ya da geç bizim kendimizin yerine getiremeyeceğimiz sözleri vaaz etmek zorunda kalacağız. *“Abide in Christ (Mesih’te kal)* adlı kitabı yazdıktan otuz beş yıl sonra Andrew Murray şunları yazdı: “Bir hizmetkarın ya da Hıristiyan yazarın tecrübe ettiklerinden çok daha fazlası hakkında sık sık konuşmaya yönlendirilebileceğini anlamanızı isterim. O zamanlar *(Mesih’te Kal)* adlı kitabı yazdığı zaman, yazdıklarımın hepsini tecrübe etmemiştim. Ve hepsini tecrübe ettiğimi de hala söyleyemem.”

Tanrının gerçeği her şeyden üstündür ve yücedir. Tanrının gerçeği öylesine göksel ve yüksektir ki, Guy King’in yazdıklarında bu konuya net olarak değinilir: “Tanrının gerçeği kişiyi ona dokunarak bozmayacak kadar bilge kılmalı ve kişi Tanrının gerçeğini bozmaktan korku duymalıdır.” Ama en kibirli üst noktalarına ulaşamadığımız için Tanrının gerçeği sonsuza kadar duyurulmadan kalmak zorunda mıdır? Aksine, Tanrının gerçeğini duyuracağız. Böyle yapmakla kendimizi mahkum ediyor olsak bile yine de duyuracağız. Kendimiz bu gerçeği tecrübe etme konusunda ne kadar başarısız olsak da, bunu yüreklerimizin arzusu haline getireceğiz.

Bu düşüncelerin Kurtarıcıya layık olmayan davranışı mazur göstermek için asla kullanılmamaları gerektiğini bir kez daha vurgulamamız gerekiyor. Ama bunu yapar iken, verdiği mesaj bazen kendisinin ulaşamadığı yüksekliklere çıktığı için gerçek bir Tanrı adamını haksız yere mahkum etmekten kaçınmamız gerekir. Eğer Tanrının tüm öğütlerini tam olarak yerine getiremedi isek bile, Tanrının öğütlerini kendimizden esirgemememiz gerekir. Tanrı yüreklerimizi bilir. O, bizlerin uygulama yapan iki yüzlüler mi yoksa tutkulu arzulara sahip kişiler mi olduğumuzu bilir.

12 Temmuz

“Savaş sizin değil, Tanrınıdır.” (2.Tarihler 20:15)

Eğer bir kişi çarmıhın bir askeri ise, er ya da geç kendisine saldırılmasını bekleyebilir. İmanlı kişi Tanrının gerçeğini ne kadar cesur bir şekilde duyuruyor ise ve kendi yaşamında bu gerçeğe ne kadar düzgün bir şekilde örnek oluyor ise, o kadar çok saldırıya maruz kalacaktır. Yaşlı bir Püriten şöyle demiştir: “Komutanına yakın duran asker, düşman okçularının kesin hedefidir.”

Yapmamış olduğu hatalar ile suçlanacaktır; kendisi hakkında dedikodu yapılacak, iftira atılacak ve haksızlığa maruz bırakılacaktır ve arkasından kötü konuşulacaktır. Bulunduğu toplumdan çıkartılacak ve alay konusu edilecektir. Ona bu şekilde davranacak olan dünyadır, ama ne üzücüdür ki, bu tür davranışlar bazen diğer imanlı kardeşler tarafından da ortaya konmaktadır.

Bu tür zamanlarda, savaşın bize değil, Tanrıya ait olduğunu hatırlamak, büyük önem taşır. O zaman hemen Mısır’dan Çıkış 14:14 ayetini hatırlamamız ve bu ayetteki gerçeğe sahip çıkmamız gerekir. “Rab sizin için savaşacak, siz sakin olun yeter.” Bu ayetin anlamı şudur: ‘Kendimizi savunmamız ve savaşa savaşıyor karşılık vermemiz gerekmez.’ Rab, uygun zamanda bizi haklı çıkaracaktır.

F.B.Meyer şöyle yazar: “Tek bir sözcük aracılığı ile ne kadar çok şey kaybedilir.” Sakin olun, sessiz durun. Eğer bir yanağınıza vururlar ise, öbür yanağınızı da uzatın. Hiç bir zaman kötü söz ile karşılık vermeyin. İyi ününüze ya da karakterinize hiç bir zaman karşı çıkacak şekilde davranmayın. İyi ününüz ve karakteriniz onun ellerindedir ve siz bunları elinizde tutmakla onları lekelemiş olursunuz.”

Yusuf, bu konuda güzel bir örnek teşkil eder; haksız yere suçlandığı zaman kendisini haklı çıkarmaya çalışmadı ve davasını Tanrının eline bıraktı ve Tanrı onun adını temize çıkartıp akladı ve ona büyük bir onur ve yücelik sağladı.

Mesih’in yaşlı bir hizmetkari, ömrü boyunca defalarca haksızlığa uğratıldığına tanıklık etti. Ama o, Augustine’in sözleri ile şöyle dua etti: “Rab, beni, kendimi daima haklı çıkarma tutkusundan kurtar.” Rabbini onu her zaman haklı çıkardığını ve onu karalayan suçlu kişileri ortaya çıkarttığını söyledi.

Rab İsa, elbette bu konudaki en üstün Örnek’tir. “Kendisine sövüldüğü zaman, sövgü ile karşılık vermedi, acı çektiği zaman kimseyi tehdit etmedi; davasını adalet ile yargılayan Tanrıya bıraktı” (1.Petrus 2:23)

O halde, bu günün mesajı şudur: Haksız yere suçlandığımız zaman, kendimizi savunmamız gerekmez. Savaş Rabbindir. Biz esenliğimize sahip çıkarırken, Rab bizim için savaşacaktır.

“Sevgili kardeşlerim, her ruha inanmayın. Tanrıdan olup olmadıklarını anlamak için ruhları sınavın. Çünkü bir çok sahte peygamber dünyanın her yanına yayılmış bulunuyor.” (1.Yuhanna 4:1)

Mezheplerin şaşırtıcı bir hız ile yayıldığı bir çağda yaşıyoruz. Aslında yeni bir mezhep diye bir şey yok; yalnızca Yeni Antlaşma döneminde ortaya çıkan sapkın grupların çeşitlemelerinden başka bir şey değiller. Yeni gibi görünen çeşitleme oluşlarıdır, temel ilkeleri değil.

Yuhanna, ruhları ayırt etmemiz gerektiğini söylediği zaman, tüm öğretmenlerin sözlerini Tanrının Sözü aracılığı ile denememiz gerektiğini kast eder, öyle ki sahte olan her şeyi ortaya çıkarabilelim. Mezheplerin kendilerini sahte öğretişler olarak ortaya çıkarttıkları zaman, üç temel bölgenin varlığı görülür. Hiç bir mezhep, bu denemelerin üçünden birden başarı ile çıkamaz.

Mezheplerin çoğu Kutsal Kitap ile ilgili öğretişleri açısından ölümcül hatalar içermektedirler. Kutsal Kitap'ı Tanrının yanılmaz Sözü, Tanrının insana vermiş olduğu nihai açıklama olarak kabul etmezler. Kendi mezhep önderlerinin yazarlarına eşit yetkiyi tanırlar. Rabden yeni açıklamalar aldıklarını iddia ederler ve “yeni gerçek” ile övünürler. Kutsal Yazıları gerçeği çarpıtan ve saptıran şekilde tercüme ederek yayınlarlar. Geleniğin sesinin Kutsal Kitap ile eşit değere sahip olduğunu söylerler. Tanrının sözünü aldatıcı bir şekilde kullanırlar.

Mezheplerin çoğu Rabbimiz İsa Mesih ile ilgili öğretişlerinde sapkın bilgilere yer verirler. Rab İsa'nın Tanrı olduğunu ve Kutsal Üçlü birliğin İkinci Kişiliği olduğunu inkar ederler. O'nun Tanrının Oğlu olduğunu kabul edebilirler, ama bu görüşleri ile kast ettikleri Baba Tanrı ile eşitlik konusunda Rab İsa'nın Baba Tanrı ile tam olarak eşit olmadığını iddia ederler. Genellikle, İsa'nın Mesih olduğunu inkar ederler. Mesih'in, insan İsa'nın üzerine gelen tanrısal bir etki olduğunu iddia ederler. Kurtarıcının doğru ve günahsız insanlığını genellikle reddederler.

Mezheplerin hatalı oldukları bir üçüncü alan, kurtuluş yolu ile ilgili olarak verdikleri öğretişleridir. Kurtuluşun yalnızca Rab İsa'ya iman aracılığı ile lütuf yolu ile olduğunu inkar ederler. Her biri bir başka müjde öğretişi verir. Yani, iyi işler ya da iyi karakter aracılığı ile kurtuluş öğretirler.

Bu mezhepleri yayan kişiler, kapımıza kadar gelirler; bu tür durumlarda onlara nasıl karşılık vermeliyiz? Yuhanna bu konuda bize hiç bir kuşkuya yer vermeyen şu öğütte bulunur: “Size gelip de bu öğretiyi getirmeyeni evinize almayın. Ona selam bile vermeyin. Çünkü böyle birine selam veren onun kötü işlerine ortak olur.” (2.Yuhanna 10,11)

14 Temmuz

“Utanç verici gizli yolları reddettik. Hileye başvurmayız, Tanrının sözünü de çarpıtmayız. Gerçeği ortaya koyarak kendimizi Tanrının önünde her insanın vicdanına tavsiye ederiz.” (2.Korintliler 4:2)

Bir önceki sayfada mezheplerin Hıristiyan imanına uymayan ve kutsallara ilk ve son kez olarak bildirilen üç alanına dikkat çektik. Mezheplerin yalnızca farkında olmamızı gerektirmeyen ama aynı zamanda kendi Hıristiyan paydaşlıklarımızda özenle sakınmamız gereken diğer özellikleri de mevcuttur.

Örneğin, bu mezheplerin önderleri bir kişilik mezhebi olarak adlandırabileceğimiz bir grup bina ederler ve kendilerini erdemli Mesihler ve harika kişiler olarak ön plana koyarlar. Karizma sahibi bu kişiler, toplulukları üzerinde genellikle sert ve katı bir kontrol uygular ve kendilerine boyun eğilmesini talep ederler, itaat etmeyeceğini söyleyen kişileri ise ağır cezalar vermek ile tehdit ederler.

Genellikle gerçeğe sahip olan tek kişinin kendisi olduğunu iddia eden mezhep önderi, belirli farklılıklar konusunda kibirli iddialar öne sürer ve bu iddiaları kabul etmeyen tüm diğer grupları tenkit ederler. Bazıları diğer tüm öğretileri bir araya getirirler ve böylelikle nihai söze sahip olduklarını ileri sürerler. Bir kişinin onların gizemlerini kabul etmediği sürece tam olarak mutlu olamayacağını ima ederler.

Topluluk üyelerini tüm diğer öğretmenlerden ayrı tutmaya çalışırlar, ağızları ile imanlı olduklarını ikrar eden diğer kişilerden ve kendi önderlerinin yazdıkları kitaplarının dışındaki kitaplardan uzak tutmaya uğraşırlar.

Genellikle bir esaret sistemi haline gelen yasacı bir yaşam tarzından yanadırlar. Kutsallığı, insanların tanrısal yaşam aracılığı ile değil, kendi güçleri aracılığı ile elde ettikleri belirli törenler ve gözlemler ile eşit tutarlar.

Akıllıca düzenlenmiş psikolojik manipülasyonlar ile insanlardan ekonomik olarak istifade eder ya da çıkar sağlarlar. Önderler görkemli ve lüks bir yaşam sürerler, ama topluluk üyelerinin çoğu yavaş yavaş yoksullaşmaya başlarlar.

Mezheplerin çoğu, kilise dışında bulunan kişilere ulaşmak yerine diğer dini kurumlardan üyeler çalma peşindedirler.

Bir ya da birkaç öğretisi aşırı vurgularlar, ama tanrısal açıklamanın en önemli bölümlerini tamamen ihmal ederler.

Gerçeği öğreten kişilere düşman olarak davranırlar. Pavlus bu nedenle yasacı Galatyalılara şu soruyu sordu: “Peki, size gerçeği söylediğim için düşmanınız mı oldum?” (Galatyalılar 4:16)

Sağduyulu Hıristiyan paydaşlıkların içine bu tür tutum ya da eylemlerin sızması çok talihsiz bir durumdur, ama bizler bedende olduğumuz sürece, hepimiz bu tür tutum ya da eylemlere karşı gayretli bir şekilde karşı koymalıyız.

“Gidin de ‘Ben kurban değil, merhamet isterim’ sözünün anlamını öğrenin.” (Matta 9:13)

Tanrı kaç tane dini törene gittiğimiz ile değil, diğer kişilere nasıl davrandığımız ile daha yakından ilgilenir. O, kurban yerine merhameti tercih eder. O, ahlak uygulamalarını törenlerden üstün tutar. Tanrının kurban arzu etmediğini okumak garip gibi görünebilir, çünkü kurban sisteminin Kurucusu öncelikle Kendisidir. Ancak burada bir çelişki söz konusu değildir. Evet, Tanrının insanlardan kurbanlar ve sunular getirmelerini istediği doğrudur. Ancak Tanrının niyeti asla kurban ve sunuların adaletin ve iyiliğin yerini almaları değildir. “RAB Kendisine kurban sunulmasından çok, doğruluğun ve adaletin yerine getirilmesini ister.” (Süleyman’ın Özdeyişleri 21:3)

Eski Antlaşma peygamberleri, gerekli törenleri yerine getiren ama yine de komşularını aldatan ve onlara baskı yapan kişilere ateş püskürerek ağır sözler söylerler. Yeşaya onlara, Tanrının onların, öksüzün hakkını vermeden ve dul kadının hakkını savunmadan yakmalık sunular sunmalarından ve dini bayramlarından bıktığını söyledi. (Yeşaya 1:10-17) Yeşaya, onlara Tanrının istediği orucun, haksız yere zincire, boyunduruğa vurulmuş olanların salıverilmesi, ezilenlerin özgürlüğe kavuşturulması, yiyeceklerini aç olanlar ile paylaşmaları, barınsız yoksulları evlerine almaları, çıplak gördüklerini giydirmeleri olduğunu bildirdi (Yeşaya 58:6,7). Doğru yaşamlar sürmedikleri sürece, sığır boğazlayan adam öldüren, davar kurban eden köpek boynu kıran gibidir (Yeşaya 66:3).

Amos, halka dinsel toplantılarına son vermelerini söyledi, çünkü Tanrı, adalet su gibi, doğruluk ırmak gibi sürekli akmadığı sürece bu bayramlardan ve törenlerden nefret etmeye devam edecek idi. (Amos 5:21-24) Ve Mika onları şu konuda uyardı: “Ey insanlar, Rab iyi olanı size bildirdi; adil davranmanızdan ve sadakati sevmenizden ve alçakgönüllülük ile yolunda yürümenizden başka sizden ne istedi?” (Mika 6:6-8)

Rabbimizin gününde, Ferisiler dul kadınları evlerinden çıkartırlar iken, halkın gözü önünde ettikleri uzun dualar ile dindar görünmeye çalışan Ferisiler Rab tarafından azarlandılar. (Matta 23:14) Ferisiler, bahçelerinde yetişen nanenin ondalığını vermeye dikkat ederler idi, ama bu yaptıkları hiç bir zaman adalet ve imanın yerini tutamazdı (Matta 23:23). Eğer kardeşimizin bize karşı bir şikayeti var ise ve eğer biz sunakta adak sunacak isek, bunun bize hiçbir yararı olmaz (Matta 5:24); sunu yalnızca yanlış olan doğru hale getirildikten sonra kabul edilebilir hale gelir. Düzenli şekilde kiliseye gitmek, hafta içinde yapılan iş yerindeki haksız uygulamaları kapatacak bir örtü olarak hizmet edemez. Eğer annemize yıl boyunca kötü davranıyor isek, ona Anneler gününde bir kutu çukulata vermemizin hiç bir yararı olmaz. Ya da aynı şekilde babamıza bütün bir yıl sevgi ve saygı göstermiyor isek, ona Babalar Gününde bir gömlek armağan etmemizin hiç bir anlamı yoktur.

Tanrı yürekten olmayan davranışlar ya da dinsel törenler ile aptal yerine konulamaz. O, yüreği ve her gün yaptığımız davranışları görür.

16 Temmuz

“Kurtar beni ya Rab, sadık kulun kalmadı; güvenilir insanlar yok oldu.” (Mezmun 2:1)

Sadık kişiler tehlikeye atılmış insanlardır, insan soyundan hızlı bir şekilde kaybolmaktadırlar. Eğer Davut daha kendi zamanında onların yok olduğunu söyleyerek yas tutuyor ise, onun bu gün yaşamış olsa idi kendisini nasıl hissedeceğini sık sık merak ederiz.

Sadık bir kişiden söz ettiğimiz zaman, söylemek istediğimiz, o kişinin güvenilecek, dayanılacak ve emin bir kişi olduğudur. Böyle bir kişi, bir söz verdiği takdirde o sözünü yerine getirir. Eğer bir sorumluluk üstlendi ise, o sorumluluğa sahip çıkar. Eğer onurlu müttefikleri var ise, onlara sadakat ve sebat ile bağlı kalır.

Sadık olmayan kişi bir randevu verir, sonra da ya randevusuna gelmez ya da özür kabul etmeyecek bir şekilde geç kalır. Bir Pazar Okulu sınıfına öğretme kararı alır, ama sonra bu kararını yerine getiremez; sınıfa gelmez, onun verdiği sözü yerine getireceğine asla güvenemezsiniz; verdiği söz hiç bir anlam ifade etmez. Süleyman’ın söylediği şu sözlere şaşkınlık gerekmez: “Sıkıntı gününde sadık olmayan, hain birine güvenmek, çürük dişe ya da sakat ayağa güvenmek gibidir.” (Süleyman’ın Özdeyişleri 25:19)

Tanrı, Kendi işlerine ilgi duyan güvenilir kahyalar, sadık erkekler ve kadınlar aramaktadır. (1.Korintliler 4:2) Tanrı, Hıristiyan imanının büyük gerçeklerini kuşaktan kuşağa aktaracak sadık öğretmenler arzu eder. (2.Timoteos 2:2) Tanrı, Rab İsa’ya sadık olan, O’nun esinlenmiş, hatasız, yerine gelen Sözüne hiç ödün vermeden sadık kalan, O’nun reddedilişini paylaşan ve çarmıhını taşıyan, dini Çingeneler gibi bir kiliseden diğerine gitmek yerine yerel topluluğa sadık kalan Hıristiyanlar ister ve diğer imanlılara olduğu kadar henüz kurtulmamış olan kişilere de sadık kalan Hıristiyanlar arzu eder.

Tüm erdemleri ile Rab İsa bizim görkemli örneğimizdir. O, Sadık ve gerçek Tanık’tır” (Vahiy 3:14). Merhametli ve sadık bir Başkahindir (İbraniler 2:17), günahlarımızı bağışlamak ve bizi tüm kötülüklerden arındırmak konusunda sadık ve adildir (1.Yuhanna 1:9). Sözleri, gerçektir. Vaatlerini yerine getirir ve O’nun yolları tamamı ile güvenilirdir.

İnsanlar sadakat kavramına yüksek bir değer vermeseler bile, Tanrı verir. Rab İsa, öğrencilerine söylediği şu sözler ile sadakat buyurdu: “Denendiğim zamanlar benimle birlikte dayanmış olanlar sizlersiniz. Babam bana nasıl bir egemenlik verdi ise, ben de size bir egemenlik veriyorum.” (Luka 22:28,29) Ve sadakatin nihai ödülü O’nun şu övgüsünü işitmek olacaktır: “Aferin, iyi ve güvenilir köle. Gel, efendinin şenliğine katıl!” (Matta 25:21)

“Seni kutsayanları kutsayacak, seni lanetleyeni lanetleyeceğim.” (Yaratılış 12:3)

Tanrı, İbrahim’i, seçilmiş yersel halkının başı olması için ilk kez çağırdığı zaman, bu halkın dostlarını bereketlemeye ve düşmanlarını lanetlemeye söz verdi. Geçen çağlar boyunca Yahudi halkı söz ile anlatılamaz düşmanlıklar ve işkenceler ile acı çektiler, ama Tanrının laneti, Sami ırkına karşı olanların üzerinden kalkmadı.

Haman, Pers ülkesindeki Yahudi halkın yok edilmesi için tuzak kurdu. Kralı, geri alınamaz bir fermanın altına imza atması için kandırdı. Bir süre için her şey Haman’ın kurduğu tuzak lehinde gidirmiş gibi görüldü. Ancak sonra bu tuzak aleyhine engeller ortaya çıkmaya başladı. Baş suikastçı önce hayal kırıklığına sonra başarısızlığa uğrayarak şaşkına döndü ve sonunda Yahudi Mordekay için hazırlanmış olduğu darağacında kendisi idam edildi.

Adolph Hitler tarihten ders almayı öğrenmedi ve Yahudi halkını lanetlediği için felakete uğradı. Hitler, toplama kampları, gaz odaları, fırınlar ve toplu katliamlar ile Yahudileri silip yok etmek için zalim bir program hazırladı. Hiç bir şey onu durduramayacakmış gibi görünüyordu. Ama daha sonra durum değişti ve Hitler metresi ile birlikte Berlin’deki bir yer altı sığınagında sefil bir şekilde öldü.

Sami ırkına karşı olanlar, Büyük Sıkıntı zamanında dehşetli düşmanlıklarını doruğa ulaştıracaklardır. Yahudiler yakalanacak ve öldürüleceklerdir; öteki ulusların tümü Yahudilerden nefret edecektir. Çok sayıda Yahudi katledilecektir. Ama Yahudilere karşı planlanmış katliam Rab İsa Mesih’in kişisel dönüşü aracılığı ile engellenecektir. Rab İsa’nın halkına işkence etmiş olan kişiler yok edileceklerdir; Mesih’in Yahudi kardeşleri ile dost olan kişiler ise Krallığa gireceklerdir.

Gerçek hiç bir imanlı, canının Sami karşıtı bir düşmanlık ile lekelenmesine izin vermemelidir. Gerçek imanlının Rabbi, Kurtarıcısı, en iyi ve en gerçek Dostu bir Yahudi idi ve bir Yahudidir. Tanrı, Kutsal Yazıları vermek ve korumak için Yahudi halkını kullandı. Tanrı Mesih’i reddettiklerinden dolayı, Yahudi halkını bir süre için geçici olarak bırakmış olmasına rağmen, Atalar uğruna İsrail’i hala sever. Yahudilerden nefret eden hiç kimse yaşamının ve hizmetinin üzerinde Tanrının bereketini bekleyemez.

“Esenlik dileyin Yeruslaim’e: Huzur bulsun seni sevenler!” (Mezmun 122:6) aynı zamanda Yahudi halkını seven kişiler de esenlik bulacaklardır.

18 Temmuz

“Saul’un kızı Mikal’in ölene dek çocuğu olmadı.” (2.Samuel 6:23)

Davut antlaşma sandığını Yeruslaim’e getirdiği ve onu özel olarak hazırlatmış olduğu çadira yerleştirdiği zaman, coşku dolu idi. Bu olayın kariyerindeki en büyük başarılarından biri ve en görkemli anlarından biri olduğunu hissetti ve tüm gücü ile Rabbin önünde dans etti. Karısı Mikal Davut’un bu davranışının utanç verici olduğunu düşündüğu için onu küçümsedi ve bu tenkit edici tutumunun doğrudan bir sonucu olarak ölene dek hiç çocuğu olmadı.

Biz bu olaydan tenkit eden bir ruhun kısırlık ürettiği sonucuna varıyoruz. Tenkit etmekten söz eder iken elbette yapıcı bir tenkitten söz etmiyoruz. Eğer yapılan tenkit yerinde ise, onu memnuniyet ile karşılamalı ve ondan yarar sağlamalıyız. Yaşamda, bizi, bize yararlı tenkitte bulunacak kadar bizi seven çok az sayıda dost mevcuttur.

Ancak yıkıcı tenkit mahvedici olabilir. Tanrının bir kişinin yaşamındaki işini mahvedebilir. Ve yılların sürecinde gelişenleri birkaç dakika içinde bozabilir.

Davut ile ilgili olayda sandık Mesih’i temsil eder ve sandığa Yeruslaim’de verilen yer, Mesih’in insan yüreğinde kurduğu tahtı ima eder. Böyle bir olay gerçekleştiği zaman, Ruh ile dolan imanlı duyduğu coşku ve hevesi ifade etmeden duramaz. Böyle bir durum genellikle imansızların içinde bir düşmanlık duygusu yaratır ve bazen başka Hıristiyanların alay etmelerine de neden olur. Ama bu tenkit eden ruh kaçınılmaz olarak kısırlığa yol açar.

Ve yalnızca bir tek bireyin yaşamında kısırlığa yol açmaz, ama aynı zamanda bir toplulukta da kısırlığa neden olur. Örneğin, genç insanların sürekli bir tenkit akımına maruz bırakıldıkları bir paydaşlığı ele alalım; giysileri, saç şekilleri, toplu duaları ya da müzikleri tenkit edilir; onları sabır ile eğitmek var iken, önderler onlardan hemen tam bir olgunluğa erişmelerini beklerler. Tenkit edilen bu genç insanlar çok geçmeden daha doğal paydaşlıklara katılmak için topluluktan ayrılırlar ve topluluk canlılığını kaybetmeye terk edilir.

Mikal’in örneğinin bizi uyarmasına izin verelim; tenkit yalnızca kurbanlarına zarar vermez, ama aynı zamanda tenkidi yapan kişiden de öcünü alır. Ve bu öç, ruhsal kısırlıktır.

“.. O nasıl ise, biz de bu dünyada öyleyiz...” (1.Yuhanna 4:17b)

Burada saf cüreti nedeni ile bizi şok eden bir Yeni Antlaşma gerçeklerinden biri ile karşı karşıyayız. Eğer bu sözcüklerin Kutsal Kitap'ta yer aldıklarını bilmiyor olsa idik, onları söyleme cesaretini asla gösteremerdik. Ama hamdolsun ki, onlar görkemli bir şekilde gerçekler ve biz onlarla eğlenip sevinebiliriz.

Biz, bu dünyada ne şekilde Mesih gibiyiz? Zihinlerimiz nerede ise otomatik olarak önce hemen O'nun **gibi olmadığımız** şeyleri düşünürler. Biz O'nunla, her zaman her yerde olma, her şeyi bilme ve her şeye gücü yetme gibi tanrısal nitelikleri paylaşmayız. Biz günah ve başarısızlık doluyuz, O ise mutlak bir şekilde mükemmeldir. Biz O'nun sevdiği gibi sevmez ya da O'nun bağışladığı gibi bağışlamayız.

O zaman, biz nasıl O'nun gibiyiz? Ayet bu konuda açıklama yapar: “Yargı gününde cesaretimiz olsun diye sevgi böylelikle içimizde yetkin kılınmıştır. Çünkü Mesih nasıl ise biz de bu dünyada öyleyiz.” Tanrının sevgisi yaşamlarımızda öylesine çalışmıştır ki, Mesih'in yargı kürsüsü önünde durduğumuz zaman, dehşete düşmeyelim. Bu konuda güven duymamızın nedeni, Kurtarıcı ile şu aynı ortak konuya sahip olmamızdır – yargı arkamızda kalmıştır. Yargı ile ilgili konuda O'nun gibiyiz. O, Golgota'daki çarpmıta tüm günahlarımızı üstlendi ve ilk ve son kez olarak günah sorununu ortadan kaldırdı. Çünkü O, günahlarımızın cezasını üzerine aldı ve bizim artık bu cezayı üstlenmemiz asla gerekmeyecek. Güvenlik içinde şarkı söyleyebiliriz. “Ölüm ve yargı arkamda kaldı,/lütf ve yücelik önümde duruyor,/büyük ve kaba dalgaların hepsi İsa'nın üzerinden geçti,/ve orada nihai güçlerini kaybettiler.” Yargı, artık O'nun için nasıl sonsuza kadar yok oldu ise, aynı şekilde geçmiş de bizim için yok olmuştur ve bu nedenle, “Benim için mahkumiyet yoktur,/cehennem yoktur,/gözlerim asla işkence ve ateş görmeyeceklerdir,/benim için artık hüküm yoktur,/benim için ölümün dikenini yoktur:/çünkü beni seven Rab Kanadı ile bana kalkan olacaktır.”

Yalnızca yargı konusunda O'nun gibi olmak ile kalmayız, ama aynı zamanda Tanrının huzurunda kabul edilmişimiz açısından da O'nun gibiyiz. Tanrının huzurunda Rab İsa'nın sahip olduğu aynı doğruluk ile dururuz, çünkü biz Mesih'teyiz. “Tanrıya çok, ama çok yakınız, /O'nun Oğlunun Kişiliğinin içinde olduğumuz için Tanrıya bundan daha yakın olamayız,/Tanrıya Oğlunun yakın olduğu kadar yakınız.” Ve son olarak, bizler Mesih gibiyiz, çünkü Baba Tanrı Mesih'i nasıl seviyor ise, bizi de aynı O'nu sevdiği gibi seviyor. Rab İsa Başkahin olarak ettiği duada şöyle dedi: “.. Beni sevdiğin gibi, onları da sevdiğini...” (Yuhanna 17:23b). Böylelikle, şu sözleri söylediğimiz zaman abartmış olmayız: “Tanrı beni çok, ama çok seviyor, / bu sevdiğinden daha çok sevemez,/Oğlunu sevdiği sevginin aynısı ile beni de seviyor.”

Bu nedenle, “Mesih nasıl ise biz de bu dünyada öyleyiz” sözü bizi çok bereketleyen bir şekilde gerçektir.

20 Temmuz

“Yıkıma götüren dostlar vardır, ama öyle dost var ki, kardeşten yakındır insana.” (Süleyman’ın Özdeyişleri 18:24)

Her ne kadar modern çevirilerin tümü bu ayeti farklı şekilde çeviriyor olsalar dahi, King James çevirisi, dostluğun kazanılması gerektiğine ilişkin değerli gerçeği ortaya koymuştur. Dostluklara özen gösterildiği zaman büyür ve güçlenirler, ama ihmal edildikleri zaman ölürler.

Decision adlı bir magazinde çalışan bir editör, şunları yazar: “Dostluklar kendiliklerinden oluşmazlar; kazanılmaları için çalışmak gerekir – kısaca söyleyecek olur isek, dostlukların üzerinde çalışmamız gerekir. Dostluklar almak üzerine değil, vermek üzerine bina edilirler. Dostluklar yalnızca iyi günler için değildirler, aynı zamanda kötü günler için de vardırlar. Gerçek bir dosttan ihtiyaçlarımızı gizlemeyiz, aynı zamanda bir dostumuza yalnızca bize yardım etmesi için dostluk göstermeyiz.” İyi bir dost muhafaza edilmeye layıktır. İyi dost, biri sizi haksız yere suçladığı zaman yanınızda yer alır. Size, övülmeye değer yanlarınızı gösterir ve gelişmeye ihtiyaç duyduğunuz noktalarınızı gösterme konusunda da çabuk davranır. Sevinç ve üzüntülerinizi paylaşarak yıllar boyunca sizinle temasta kalır. Sizinle temasta kalması konusu önemli bir noktadır. Bu teması, mektuplar, kartlar, telefon konuşmaları ve ziyaretler aracılığı ile devam ettirir. Ama dostluk, iki yönlü bir cadedir. Eğer ben mektuplara sürekli olarak yanıt vermez isem, bu dostluğun devam etmeye layık olmadığını düşündüğümü göstermiş olurum. Ya gereğinden fazla meşgulümdür, ya da rahatsız edilemem. Ya da mektup yazmaktan nefret ederim. Sürekli ihmal edilen temaslarda çok az dostluk hayatta kalabilir. İletişim kurmayı reddetmemiz genellikle bencillikten kaynaklanır. Kendimizi, zamanımızı, çabamızı ve iletişime dahil olan bedeli düşünürüz. Gerçek dostluk diğer kişileri düşünür. Onları nasıl teşvik edebilir, rahatlatabilir, neşelendirebilir ya da yardım edebiliriz? Onlara nasıl ruhsal yiyecek hizmeti verebiliriz?

En çok ihtiyaç duyduğumuz bir anda Ruh tarafından verilen bir sözcük ile yanımıza gelen dostlara ne kadar çok şey borçluyuzdur! Hıristiyan hizmetinde yaşadığım derin bir hayal kırıklığı nedeni ile kendimi çok kötü hissettiğim bir zaman dönemi geçirdim. İçinde bulunduğum hayal kırıklığını bilmesi imkansız olan bir arkadaşım, Yeşaya 49:4 ayetini dahil ettiği, beni teşvik etmek için bir mektup yazmıştı, “Ama ben, ‘Boşuna emek verdim, gücümü boş yere bir hiç için tükettim. Rab yine de hakkımı savunur, Tanrım yaptıklarımın karşılığını verir.” Mektuptaki bu ayet, benim ayağa kalkmam ve tekrar işe koyulmam için ihtiyaç duyduğum ayet idi.”

Charles Kingsley şunları yazdı: “Bizi sonuna kadar teşvik eden, yarışımız için gayrete getiren bir dostu unutabilir miyiz? Bir yüzü unutabilir miyiz? Tanrıya benzeyen bu canlara borcumuz ne kadar büyüktür! İstesek bile unutmamız mümkün değildir.”

Çoğumuzun yaşamda yalnızca birkaç yakın dostu vardır. Böyle olduğu için bu dostlukları güçlü ve sağlıklı tutmak için elimizden gelen her şeyi yapmamız gerekir.

“Tüm kaygılarınızı O’na yükleyin, çünkü O sizi kayırır.” (1.Petrus 5:7)

Bir imanlı olarak uzun, çok uzun bir zaman yaşamak ve yine de kaygılarımızı O’na yüklemeyi öğrenmemek mümkündür. Bu ayeti ezberleyebilir, hatta diğer kişilere dahi vaaz edebiliriz, ama kendi yaşamlarımızda yine de bu ayeti gerçekten uygulamamız mümkündür. Teolojik olarak Tanrının bizimle ilgilendiğini, ilişkilerimize alaka gösterdiğini ve hayal edebileceğimiz en büyük kaygılarımız işle başa çıkabilecek gücü olduğunu biliriz. Ama yine de geceleri yatağımızda sağa sola döner, korkar, kaygı duyar ve en kötüyü hayal ederiz.

Bu şekilde olmaması gerekir. Ben hepimizden çok daha fazla sorun ve baş ağrısı ile karşı karşıya olan bir arkadaşına sahibim. Eğer bu arkadaşım bu yüklerin hepsini kendisi taşımış olsa idi, ruhsal bir küfe haline gelirdi. Bu arkadaşım ne yapar? Tüm kaygılarını Rabbe götürür ve orada bırakır, dizlerinin üstünden kalkar, yatağına girer, birkaç ayeti ilahi olarak söyler ve anında uyuyakalır.

Bill Bright bir kez LeRoy Eims’e şöyle dedi: “LeRoy, ben 1.Petrus 5:7 ayetinde büyük rahatlık buldum. Ve yaşamımdaki yükleri ya benim ya da İsa’nın taşıması gerektiği sonucuna vardım. Bu yükleri ikimiz birden taşıyamayız ve ben bu yükleri O’na yüklemeye karar verdim.”

Eims bu söyleneni denemeye karar verdi. Ve şunları yazdı: “Odama gittim ve dua etmeye başladım. Bill’in bana söylediklerini, elimden gelen en iyi şekilde yaptım. Aylar boyunca midemde ağır bir düğüm taşıyıştım. Şimdi bu düğümün gitmekte olduğunu gerçekten hissedebiliyordum. Tanrının kurtarışını tecrübe ettim. Hayır, sorun bitmedi ve bu gün de hala sürüyor. Ama yük kalktı, artık uykusuz geceler geçirmedim ya da uyuyana kadar ağlamadım. Yüklerle, içtenlikle sevinçli bir ruh ile ve yüreğimle şükran ile yüz yüze gelebiliyorum.”

Çoğumuz kendimizi şu sözleri yazan kişi ile özdeşleştirebiliriz:”yüklerimi her gün O’na vermem O’nun isteğidir. O, aynı zamanda benden güvenimi kaybetmememi de ister. Ama ah! Ben nasıl da akılsızca hareket ederim; Tanrıya güvenimi kaybeder ve tüm yüklerimi taşıyım.”

Ve Kurtarıcı bize her zaman şunları söyler:

*Tek bir kaygıyı bile sen taşıma,
Bir tanesi bile senin için gereğinden fazla ağır.
İş benim, yalnızca benimdir.
Senin işin, ‘Ben’de dinlenmektir.’*

2 Temmuz

“Ya Rab, bir kimseden haksızlık ile bir şey aldım ise, dört katını geri vereceğim.” (Luka 19:8)

Zakay yüreğini Rab İsa’ya açar açmaz, tanrısal bir sezgi ona geçmişteki hatalarını telafi etmesi gerektiğini bildirdi. Metin okunduğu zaman Zakay’ın ifadesinde herhangi birine bir haksızlık yaptığı kesin olarak yer almasa bile, kullandığı “eğer” sözcüğü, kendisinin zengin bir vergi memuru olması nedeni ile “bu yüzden” anlamına geldiğine inanmak mantıklıdır. Zakay insanlardan adaletsiz davranarak para almıştı, kendisi bunu biliyordu ve bu konuda bir şeyler yapması gerektiği konusunda kararlı idi.

Bir şeyi sahibine geri verme ya da zararı ödeme, iyi bir Kutsal Kitap öğretisi ve iyi bir Kutsal Kitap uygulamasıdır. Rabbe iman ettiğimiz zaman, haksızlık ile aldığımız şeyleri, onu hak eden sahibine geri ödememiz gerekir. Kurtuluş, iman eden kişiyi geçmişteki hatalarını düzeltmemesi konusunda özgür kılmaz. Eğer kurtulmadan önce para çaldı ise, Tanrının lütfundaki gerçek anlam bu paranın geri ödenmesini talep eder. Kişinin iman etmediği zamanlardaki yasal borçları dahi yeniden doğması aracılığı ile iptal edilmez.

Yıllar önce, Belfast’da W.P.Nicholson’un verdiği vaazlar aracılığı ile yüzlerce kişi kurtulduğu zaman, yerel fabrikaların yeni iman eden kişiler tarafından geri verilen çalınmış eşyaların konması için çok büyük depolar inşa etmeleri gerekmişti.

Yalnızca Silahlı Kuvvetlerin almış oldukları ganimetlerin konması için bu ülkede dev depolara ihtiyaç duyulacaktı. Bu konudan söz eder iken, fabrikalardan, bürolardan ve depolardan yasa dışı olarak ve sürekli alınan araçlardan, malzeme ve ticari eşyalardan bahsetmiyoruz bile.

Bir imanlının geçmişte neden olduğu bir zarar ödendiği zaman, ideal olan, bunun Rab İsa’nın adı ile yapılmasının gerekli olduğudur. Örneğin, “Yıllar önce senin için çalıştığım zamanlarda senden bu aletleri çaldım, ama geçenlerde kurtarıldım ve yaşamım Rab İsa Mesih tarafından değiştirilmiş bulunuyor. O, bu aletleri sana geri vermem ve senden af dilemem gerektiğini söyledi.” Bu şekilde yücelik, yüceliğin tek Sahibi olan Kurtarıcıya verilmiş olur.

Bir Hıristiyan tanıklığı konusu olarak çalınmış olan paranın faizinin ödenmesi gereken durumlar söz konusu olabilir. Eski Antlaşma’daki günah sunuları bu konu ile ilgili ön bilgi verebilirler. Verilen zararın beşte birinin yapılan ödemeye eklenmesi gerekir.

Tüm bunlara ek olarak söylemek istediğimiz, geçen zaman ya da değişen koşullar nedeni ile artık zarar ödemenin mümkün olmadığı durumların da ortaya çıkabileceğidir. Rab, böyle durumlardan haberdardır. Eğer günah itiraf edilir ise, Rab zarar ödeme konusundaki içten arzuyu kabul eder – ama dediğimiz gibi bu koşul, ancak zarar ödeme ya da telafi etmenin imkansız hale geldiği durumlar için söz konusu olur.

“Bütün bunların sonucu, yoldan geçen Petrus’un, hiç değil ise gölgesi bazılarının üzerine düşsün diye halk hasta olanları caddeye çıkartıp şilteler ve döşekler üzerine yatırır oldu.” (Elçilerin İşleri 5:15)

İnsanlar, Petrus’un hizmetinin güç ile dolu bir hizmet olduğunun farkına vardılar. Petrus’un gittiği her yerde hastalar şifa buluyorlardı. Halkın, Petrus’un gölgesinin üzerlerine düşmesini istemelerine şaşırılmamak gerek! Petrus, muazzam bir etki kullandı.

Her birimiz bir gölge düşürür. İlişkide olduğumuz kişilerin yaşamlarını kaçınılmaz ölçüde etkileriz. Herman Melville şöyle yazdı: “Yalnızca kendimiz için yaşayamayız. Yaşamlarımız göz ile görünmeyen binlerce iplik aracılığı ile birbirine bağlıdır ve eylemlerimiz bu sempatik bağların uzantıları ile nedenler olarak ilerlerler ve bize sonuçlar olarak geri dönerler.

Bir müjde yazıyorsunuz,/ her gün bir bölüm,/ o gün yaptığınız işleri,/ o gün söylediğiniz sözleri kaydediyorsunuz,/ İnsanlar sizin yazdıklarınızı okuyorlar,/ sadakat ile ya da gerçek ile./ Söyleyin! Size göre müjde nedir?/

Bir kişiye müjdelerden hangisini en çok sevdiği sorulduğu zaman, bu kişi şu karşılığı verdi. “Anneme göre Müjde.” Ve John Wesley bir kez şu sözleri söylemişti: “Ben Hıristiyanlık hakkında annemden İngiltere’deki tüm teologların verebileceği bilginin çok daha fazlasını aldım.”

Bir kişinin bizlerden her birine baktığı zaman ve “İşte bir Hıristiyan’ın aynı böyle olması gerekir” diye düşündüğü zaman, farkındalık kazanırız ve bu sözler bizi ayıltmış olur. Bu kişi, bir oğul ya da bir kız evlat, bir dost ya da bir komşu, bir öğretmen ya da bir öğrenci olabilir. Siz, bu kişinin kahramanı olur, ona model ya da örnek teşkil eder ve idealindeki kişi haline gelirsiniz. Bu kişi, sizi sizin düşündüğünüzden çok daha yakından inceler. İş yaşamınız, kilise yaşamınız, aile yaşamınız, dua yaşamınız- tüm bunların hepsi bu kişinin sizi taklit etmesi için bir model oluşturur. Sizin gölgenizin onun üzerine düşmesini ister.

Genel olarak gölgelerin hiç bir şey olduklarını düşünürüz. Ama üzerlerine düşen ruhsal gölgemiz gerçek bir olgudur. Bu nedenle, kendimize şu soruyu sormamız gerekir: “Karşılaştığım yaşamları en fazla ne kadar ekleyebilirim? Bu etkim onların yaşamlarında sevinç mi keder mi uyandırıyor? Rab, onların adları ve zamanları ve yerleri ile ilgili kayıtlarına baktığı zaman ne diyecek? ‘Çok bereketli bir etki mi, yoksa kötü izler bırakan bir etki mi?’” (Strickland Gillilan).

Robert G.Lee şunları yazdı: “Ne olduğunuza, ne söylediğinize ve ne yaptığınıza bakarak diğer kişileri nasıl etkilediğinizi artık bilebilirsiniz; gölgenizin üzerlerine düşen kişiler güneş ışığında olmalıdırlar. İçinizde ne var ise, hırslı bir ifade olmadan, dışarıdan görünecek olan şey ile aynı olacaktır. Yalnızca konuşmanın ve güçlü bir şekilde ikna etmenin ifade etmek için güçsüz olacağı bir etkiyi göstereceksiniz.

24 Temmuz

“Kimi bir günü başka bir günden üstün sayar, kimi her günü bir sayar. Herkesin kendi görüşüne tam güveni olsun.” (Romalılar 14:5)

“Bir saymak” sözcüğünün bu ayette atlanmış olması gerekirdi, ayete çevirmenler tarafından eklenmiştir. “kimi her güne değer verir” şeklinde çevrilmesi doğru olurdu. Yani, her güne kutsal olarak bakılması gerekir.

Yasa altında yaşayan Yahudiler için Şabat ya da yedinci gün özellikle kutsal idi. Yasa o gün çalışılmasını yasakladı ve yolculuk yapılmasını da sınırladı. O gün, diğer sunulara ek sunular talep edilirdi.

Lütuf altında yaşayan Hıristiyanlar, Şabat gününü tutmak için asla buyruk almamışlardır. Onlar için her gün kutsaldır; yine de haftanın yedi gününden birinde dinlenmek Söz’de yer alan bir ilkedir. Hıristiyanlar, Şabat günü konusunda yargılanamazlar. (Koloseliler 2:16)

Haftanın ilk günü, yani Rabbin Günü çeşitli nedenlerden dolayı Yeni Antlaşma’da ön planda yer alır. Rab İsa haftanın ilk gününde dirildi (Yuhanna 20:1). Rab dirildikten sonra öğrencileri ile iki Pazar günü üst üste görüştü (Yuhanna 20:19,26). Kutsal Ruh ilk gün, Pentikost’ta verildi; Pentikost İlk Ürün Bayramından yedi Pazar günü geçtikten sonra meydana geldi (Levililer 23:15,16; Elçilerin İşleri 2:1); bu, Mesih’in dirilişini sembolize eden bir olgudur (1.Korintoslular 15:20,23). Öğrenciler, haftanın ilk günü ekmek bölmek için bir araya toplandılar. (Elçilerin İşleri 20:7). Ve Pavlus, Korintoslulara haftanın ilk günü özel bir sunu ile ilgili talimat verdi (1.Korintliler 16:1,2). Ancak, bu talimat yine de Şabat günü gibi özel bir sorunluluk günü değil, özel bir ayrıcalık günü idi. Pazar günü normal işimizden özgür olduğumuz için bu günü diğer günlerde adanmadığımız bir şekilde Rabbe tapınmak ve hizmet etmek amacı ile adamamız mümkündür.

Her günü eşit şekilde kutsal kabul etmek konusunda özgürlüğe sahip olmamıza rağmen, Pazar günü diğer kişilerin sendelemesine neden olabilecek herhangi bir şey yapma özgürlüğüne sahip değildir. Eğer evde iş yapmak, araba tamir etmek ya da futbol oynamak bir kardeşin sürçmesine neden olacak ise, o zaman yasal bir hak olarak görebileceğimiz bir davranıştan sakınmamız gerekir. Pavlus’un söylediği gibi: “Onun için artık birbirimizi yargılamayalım. Bunun yerine hiç bir kardeşin yoluna sürçme ya da tökezleme taşı koymamaya kararlı olun.” (Romalılar 14:13)

Yasa altındaki Yahudiler, bir çalışma haftasının sonundaki günü dinlenmeye ayırırlardı. Lütuf altındaki Hıristiyanlar haftalarına bir dinlenme günü ile başlarlar, çünkü Mesih kurtuluş işini tamamlamıştır.

C.I.Scofield Rabbin gününün gerçek karakterinin Rabbimizin onu kullandığı şekilde resmedildiğine işaret etmiştir: “O, ağlayan Meryem’i teselli etti.; zihni karışmış iki öğrenci ile on bir km. yol yürüdü; yürürken onlara Kutsal Kitap’tan ayetler verdi; diğer öğrencilere mesajlar gönderdi, hata yapmış olan Petrus ile özel olarak görüştü ve üst kattaki odada bulunan kişilere Kutsal Ruh’u verdi.”

“Ve Rab Lea’nın sevilmediğini görünce, çocuk sahibi olmasını sağladı.” (Yaratılış 29:31)

Yaşamda bir telafi ya da tazmin yasası vardır. Bu yasaya göre, bir konuda eksiği olan kişilere bir başka konuda dengeleyici bir yarar verilir. Yasa, herkesin her şeye sahip olmasına engel olur. Bir kişide güzellik eksik ise, pratik bilgeliğe sahip biri olabilir. Atletizm için uygun olmayan bir insan, iyi huylu biri olabilir. Şairler her zaman pratik kişiler değildirlir ve sanatçılar her zaman bütçelerini düzgün yöneten kişiler değildirlir.

Tanrı, Yakup’un Raşel’i Lea’dan daha çok sevdiğini gördüğü zaman, Lea’nın daha doğurgan olmasını sağladı. Yıllar sonra telafi yasası Hanna ve Peninna ile aynı şekilde çalıştı. Elkana, Hanna’yı Peninna’dan daha çok sevdi, ama Peninna’nın çocukları vardı ve Hanna’nın ise çocuğu yok idi. (1.Samuel 1:1-6)

Fanny Crosby’nin görme armağanı olmamasına rağmen, kendisine en üstün derecede şarkı söyleme armağanı verilmiş idi. Onun ilahileri kiliseye kalan en büyük mirastır. Alexander Crudens bunalım konusunda ciddi anlamda sıkıntı çekti ama kendi adını taşıyan bir dizin üretmek için güce sahip oldu.

Alçakgönüllü bir Hıristiyan vaaz veremeyebilir ve diğer kişilere sunacak hiç bir armağanı yoktur, ancak mekanik konusunda bir dehadır ve hamdolsun ki, vaizin arabasının çalışır durumda olmasını sağlayabilir. Vaiz mekanik konusunda çaresizdir. Arabası ile ilgili bir sorun çıktığı zaman, yapabileceği tek şey, motor kapağını kaldırmak, başını kapağın altına sokmak ve orada dua etmektir.

Eğer biri telafi yasasının bu yaşamda mükemmel bir şekilde çalıştığına dair bir itirazda bulunur ise, bunu kabul etmek zorunda kalırız. Eşitsizlikler ve adaletsizlikler mevcuttur. Ama bu yaşamın hepsi bu kadar değildir! Yaşamın son bölümü henüz yazılmamıştır. Tanrı perdeyi geri çekip bize perdenin arkasındaki dünyayı gösterdiği zaman, yapılan sayıların eşit olduğunun ve her şeyin değiştiğinin farkına varırız. Örneğin, İbrahim’in varlıklı adama şu sözleri söylediğini işitiriz: “Oğlum, yaşamın boyunca senin iyilik payını, Lazar’ın da kötülük payını aldığını unutma. Şimdi ise o burada teselli ediliyor, sen ise azap çekiyorsun.” (Luka 16:25).

Bu arada yaşam ile ilgili dengeli bir görüşe sahip olmamız bizim için iyidir. Eksiklik ve hatalarımıza odaklanmak yerine, daha fazla iyilik payı almış gibi görünen kişilerin sahip olmadıkları ve Tanrı tarafından bize verilmiş olan nitelikleri ve yetenekleri hatırlamamız gerekir. Böyle yaptığımız takdirde, değersizlik, yetersizlik ve imrenme gibi kötü duygulardan etkilenmekten korunmuş oluruz.

26 Temmuz

“Çünkü ben baba ile oğlun, anne ile kızın, gelin ile kaynananın arasına ayrılık sokmaya geldim. İnsanın düşmanı kendi ev halkı olacak.” (Matta 10:35,36)

Rabbimiz burada, gelişi ile ilgili olan doğrudan amacı hakkında konuşmamaktadır, gelişinin neden olacağı kaçınılmaz sonuçtan söz etmektedir. Kişiler ne zaman Kendisini izledikleri takdirde, akraba ve dostlarından acı davranışlar görebilirler. Rabbimiz, bu anlamda, barış getirmek için değil kılıç getirmek için geldi.(ayet 34)

Tarih, peygamberlik sözlerini yerine getirmiştir. İnsanlar her nerede diri, sevecen Rabbe geri döndüler ise, orada taciz ve düşmanlık ile karşılaşmışlardır. Kendileri ile alay edilmiş, mirastan mahrum bırakılmışlar, evden atılmışlar, işlerinden kovulmuş ve pek çok durumda ise öldürülmüşlerdir.

Bunun aksi tamamen akıl dışıdır. Oğlu uyuşturucu bağımlısı olan bir baba vardır. Ama şimdi bu oğul uyuşturucuya sırt çevirmiştir ve aktif olarak Mesih'e hizmet etmektedir. Babanın bu durum nedeni ile çok mutlu olduğunu düşüneceksiniz. Ama hayır! Öfkeden köpürmektedir. Ne yazık ki, bu baba oğlunun eskisi gibi uyuşturucu bağımlısı olmasının daha iyi olacağını söylemiştir.

Alkolden, suç işlemekten, cinsel sapıklıktan ve büyüclük gibi kötü durumlardan kurtulmuş diğer kişiler de vardır. Bu kişiler saf bir şekilde akrabalarının kurtuldukları için yalnızca sevinç ile coşmayacaklarını, ama aynı zamanda Hıristiyan olmak isteyeceklerini dahi düşünmüşlerdir. Ancak maalesef durumlar bu şekilde gelişmez. Rab İsa'nın gelişi, aileye bölünme getirir.

Mesih uğruna anne ve babanın inancından vazgeçmek en derin tutkuları alevlendirir. Örneğin, bir aile yalnızca ismen Yahudi olabilir, ancak bu ailenin bir üyesinin dahi Hıristiyan olması şiddetli duygusal patlamaları tahrik eder. Gücendiren kişi, dinden dönmüş biri ve bir hain olarak adlandırılır ve Yahudilerin en büyük düşmanı olan Hitler ile eşit görülür. Hıristiyan'ın yalvarmaları ve karşı koymaları akrabalarının bir kulağından girer, diğer kulağından çıkar.

Pek çok Müslüman ülkede Mesih'e iman eden kişiler ölüm cezası ile katledilirler. İnfaz, hükümet tarafından değil, kendi aileleri tarafından yerine getirilir. Örneğin bir eş, kocasının yemeğine cam tozu dahi koyabilir.

Ve yine de yeni iman edenlerin cesur iman ikrarları ve sabretmeleri, gördükleri nefret ve zulme Mesih'inkine benzeyen bir katlanış göstermeleri aracılığı ile diğer kişiler kendi yaşamlarının ve kendi inançlarının boş olduğunu fark eder hale gelirler ve tövbe ve iman ile Rab İsa Mesih'e dönerler. Ve bu şekilde fertler gördükleri karşıtlık aracılığı ile büyürler ve zulüm aracılığı ile güç bulur ve kuvvetlenirler.

“Sen onlar için güzel ses ile sevgi ezgileri okuyan, iyi çalgı çalan biri gibisin. Sözlerini dinliyor ama dediklerini yapmıyorlar.” (Hezekiel 33:32)

Rabbin sözlerini ilan etme ile ilgili işitilen kinayelerden biri insanların genellikle konuşmacının verdiği mesajı uygulamak yerine mesajı yalnızca dinlemek ile yetinmeleridir.

Bu konu, toplum önünde verilen vaazlar için geçerlidir. İnsanlar vaize hayranlık duyarlar. Onun yaptığı şakaları ve verdiği örnekleri hatırlarlar. Telaffuzu dikkatlerini çeker. Örneğin bir kadın şöyle demiştir: “Çobanım ne zaman o kutsanmış söz olan ‘Mezopotamya’ sözcüğünü söylese, nerede ise ağlayacak hale geliyorum. Ancak söz konusu olan durum itaat etmek olunca adeta felce uğramış gibi davranırlar. Eyleme karşı muaf kılınmış gibidirler. Kulağa hoş gelen sözler onları anestezi verilmiş hale getirir.

Bu konu, danışmanlık hizmeti sürdüren kişiler için bilinen bir sendromdur. Kendilerine danışmanlık hizmeti verilen kişilerden bazıları bu durumdan gizli bir doyum alırlar. Bir saat ya da kısa bir süre için ilgi merkezi haline gelmekten hoşlanırlar. Danışman ile yapılan paylaşıktan öylesine keyif alırlar ki, kronik olarak danışmanlık hizmeti alan kişiler haline gelirler.

Görünürde öğüt almak için gelmişlerdir. Ama aslında gerçekten öğüt almak istemezler. Onlar zaten zihinlerinde karar vermişlerdir. Ne yapmak istediklerini bilirler. Eğer danışmanın öğüdü onların kendi istekleri ile uyuşur ise, o zaman güç bulurlar. Eğer uyuşmaz ise, o zaman danışmanın öğüdünü reddedecek ve kendi seçtikleri yolda inatçı bir tutum ile devam edeceklerdir.

Kral Herod, eğlence için özel bir şey ile ilgilenen kişilerden idi. Vaftizci Yahya’yı dinlemekten keyif alırdı (Markos 6:20), ama o bu konu ile suni olarak, yani eğlence kabilinden uğraşıyordu. Duyduğu mesajın yaşamını değiştirmesine izin vermek gibi bir niyeti yok idi.

Erwin Lutzer şöyle yazar: “Danışmanlık hizmeti almak için gelen kişilere yardım konusunda en çok cesaret kıran sorunun, insanların çoğunun değişmek istemedikleri olduklarını keşfettim. Elbette, özellikle eğer davranışları başlarını derde sokuyor ise, bazı küçük uyarlamalar yapmaya hazırlar. Ama çoğu, kontrol kaybedilmediği sürece günahlarının içinde rahatlar. Ve genellikle Tanrının yaşamlarındaki Eylemini en düşük düzeyde tutmasını tercih ederler.”

Bazı danışmanlar, işitmek ve yerine getirmek arasındaki uçuruma bir köprü olması amacı ile hileli bir oyun geliştirmişlerdir. Danışmanlık hizmeti alan kişiye belirli bir görev verirler – kişi, bu ödevini bir sonraki oturuma gelmeden önce tamamlamak zorundadır. Böylece ciddi olmayan kişiler kendiliklerinden elenmiş olurlar. Danışmanlık oturumları için boşa harcanan zaman böylelikle engellenmiş olur.

Yaşamda Tanrının Sözüünü işittiğimiz ve bu Söz tarafından harekete geçirilmediğimiz bir aşamaya ulaşmak ciddi bir konudur. Rabbin sesine karşı sürekli duyarlı olmak ve O’nun her söylediğini yerine getirmeye hazır bulunmak için dua etmemiz gerekir.

28 Temmuz

“Kötü kişi yolunu, fesatçı düşüncelerini bıraksın; Rabbe dönsün, merhamet bulur, Tanrımıza dönsün, bol bol bağışlanır.” (Yeşaya 55:7)

Korkudan dehşete düşmüş günahkar Tanrının onu kabul etmeyeceğinden korkar. Günaha düşmüş olan pişman kişi, Tanrının asla unutamayacak olmasından kuşku duyar. Ama buradaki ayetimiz bize şunu hatırlatır: Rabbe dönen kişiler merhamet bulur ve bol bol bağışlanırlar.

Bu konu, yıllar boyu periyodik olarak ortaya çıkan bir örnek ile resmedilir- bu öyküde ayrıntılar değişir ama mesaj aynen verilemeye devam eder. Bu öykü, evini terk ederek New York’a giden, orada günah ve utanç içinde yaşayan ve sonunda hapis haneye giren isyankar bir oğul hakkındadır. Dört yıl hapis yattıktan sonra serbest bırakıldı ve çaresizlik içinde evine dönmek istedi. Ama babasının kendisini kabul etmeyeceğini düşünüyor ve duyduğu bu korkudan dolayı işkence çekiyordu. Reddedilmiş olmanın getirdiği hayal kırıklığı ile yüz yüze gelmek istemiyordu.

Sonunda bulunduğu yerin adresini bildirmeden babasına mektup yazdı ve ona bir sonraki Cuma günü hareket eden tren ile geri döneceğini bildirdi. Eğer ailesi onu geri istiyor ise, ön avludaki meşe ağacına beyaz bir mendil bağlamalarını gerektiğini yazdı. Eğer tren evinin önünden geçer iken, meşe ağacının üstünde bağlı bir beyaz mendil görmediği takdirde trenden inmeyecek ve yoluna devam edecek idi.

Sonra trene bindi; başına gelebilecek en kötü şeyden korkarak, kasvetli duygular ile dolu olarak içine kapanık bir şekilde yola çıktı. Bir de baktı ki, trende yanındaki koltukta bir Hıristiyan oturuyor. Hıristiyan pek çok kez başarısız denemelerde bulduktan sonra, sonunda onun kendisine içini dökmelerini ve öyküsünü anlatmasını sağlamayı başardı. O anda oğul evine yaklaşık kırk kilometre uzaklıkta idi. Geri dönmekte olan kaybolan oğul korku ve umut duyguları arasında gidip geliyordu. Otuz kilometre. Anne ve babasına verdiği utancı ve onların yüreklerini nasıl yaraladığını düşündü. Yirmi kilometre. Onlardan ayrı yaşadığı boşa geçmiş olan yıllar aklından geçiyordu. On kilometre. Beş kilometre.

Sonunda ev görüldü; kaybolan oğul şaşkınlıktan sersemledi. Ön avludaki meşe ağacı rüzgarın esintisi ile bir o yana bir bu yana uçuşan bir çok beyaz kumaş parçası ile dolu idi. Yerinden kalktı, bavulunu indirdi ve istasyonda inmeye hazırlandı.

Buradaki ağaç, elbette çarmıh ile ilgili bir örnektir. Her iki yana açılmış kolları ve sayısız bağışlama vaatleri ile örtülü olan, pişman olmuş günahkara eve dönmesi için çağrıda bulunur. Baba evine gelen için ne kadar güzel bir karşılama! Evden ayrılan eve döndüğü zaman gösterilen bağışlama ne kadar sınırsızdır.

“Kötülere yardım edip Rabden nefret edenleri mi sevmen gerekir? Bunun için Rabbin öfkesi senin üstünde olacak.” (2.Tarihler 19:2)

Kral Yehoşafat Suriyelilere karşı yapılan savaşta kötü kral Ahav'ın yanında yer aldı. Bu tutumu nerede ise yaşamına mal olacak kutsal olmayan bir ittifak idi. Suriyeliler Ahav'ı Yehoşafat sandılar ve hatalarının farkına vardıkları anda tam Yehoşafat'ı öldürmek üzere idiler. Yehoşafat Tanrıya yakardı ve öldürülmekten kurtuldu, ama peygamber Yehu'dan iğneleyici bir azar işitmekten kurtulamadı. Tanrı, Halkı Kendisinden nefret edenleri sevdiği zaman ve kötülere yardım ettiği zaman, kızar.

Böyle bir durum bu gün nerede meydana gelir? Ağızları ile imanlarını ikrar eden müjdeciler Hıristiyanlar büyük dini seferlerde beyanda bulunan özgürlük yanlıları ile bir araya geldikleri zaman, böyle bir durum ortaya çıkar. Bu özgürlük yanlıları Hıristiyan imanının büyük temel öğretilerini inkar ederler. Kutsal Yazıların otoritesini kuşkuyla ve inkarları ile yok etmeye çalışırlar. Hıristiyan konumunda görünmelerine rağmen, aslında Mesih'in Çarmıhının düşmanlarıdır. Tanrıları mideleridir. Ayıpları ile övünürler. Ve yalnız bu dünyayı düşünürler (Filipeliler 3:18,19). Mesih'in davasının onların hor görmeleri yüzünden yararlı olması mümkün değildir. Bu şekilde Mesih'in davası yalnızca acı çekecektir.

Evrensel kilise akımı momentum kazanır iken, Kutsal Kitap'a inanan Hıristiyanlar Hıristiyanlığın içindeki Tanrıya karşı olan her kötü unsur ile birlikte yakın saflarda giderek artan bir baskı ile karşı karşıya kalacaklardır. Bunu reddettikleri takdirde, kendileri ile alay edilecek, küçük görülecekler ve özgürlükleri engellenecektir. Ama Mesih'e olan sadakatları onların ayrı bir yolda yürümelerini gerektirecektir.

Tüm yaraların içindeki en kötü yaralardan biri, gerçek Hıristiyanlar kötüler ile birlikte iş birliği yapmayı reddeden kardeşlerini küçük görmeleridir. Hıristiyan önderlerin, dini konularda aşırı tutucu kişilere (fundamentalistlere) hücum eder iken, modern görüş yanlılarından takdir ile söz etmeleri bilinen bir konudur. Liberal bilim adamlarına dalkavukluk ederler, liberal yazarları onaylayarak onlardan alıntılar yaparlar ve liberallerin sapkınlıklarına sevecen bir hoşgörü gösterirler. Bu Hıristiyan önderlerin doğrular ve kötüler arasında açık seçik sınırlar çekmek isteyen dini konulardaki aşırı tutucu kardeşlerine alaycı hakaretlerden başka verecekleri bir şey yoktur.

Tanrı düşmanlarının iyiliği için dalkavukluk etmek ya da onların yardımını istemek bir politika ya da ihanettir. Mesih'e sadakat O'nun ödün vermeyen izleyicileri ile birlikte düşmana karşı durmayı talep eder.

30 Temmuz

“Sizin bu söylediklerinizi kim kabul eder? Savaşa giden ile eşyanın yanında kalanın payı aynıdır. Her şey eşit olarak paylaşılacak.” (1.Samuel 30:24)

Davut Ziklak kentini Amaleklilerin elinden geri aldığı zaman, adamlarından bazıları, savaş ganimetini, Besor Vadisinde durarak eşyanın yanında geride kalmış olan iki yüz adam ile paylaşmak istemediler. Davut ise, bunu kabul etmedi ve her şeyin savaşa giden ve eşyanın yanında kalmış olan arasında eşit olarak paylaşılacağını söyledi.

Savaşa katılan her asker gibi, savaş saflarının arka planında hizmet veren pek çok kişi vardır. İkinci dünya savaşı sırasında Amerikan ordusunda görevli kişilerden yalnızca yaklaşık %30'u savaşan birliklere dahil idi. Diğer görevliler destek veren personel grubuna dahil idiler ve mühendislik, iaşe subaylığı, askeri gereç ve silahlar dairesi, kimyasallar, ulaşım ve askeri yönetim gibi alanlarda hizmet veriyorlardı.

Rabbin içinde de bu konuya benzer bir durum mevcuttur. Evet, tüm Hıristiyanlar askerdirler, ama buna rağmen hepsi savaşın ön safhasında yer almazlar. Herkes vaiz, ya da müjdecı, ya da öğretmen ya da önder değildir. Hizmet eden imanlıların hepsi dünya savaşlarının ön cephelerinde değildirler.

Tanrı, ordusunda destek veren bir personel grubuna da sahiptir. Tanrının, savaşın gidişatı yön değiştirenceye kadar her gün acı içinde dua eden sadık dua savaşçıları da vardır. Tanrının aynı zamanda Kendisine adanmış ve ön cephede savaşanlara daha fazla para gönderebilmek için fedakar bir yaşam süren kahyaları da mevcuttur. Düşman ile yüz yüze çatışma içinde bulunan kişiler için yiyecek ve kalacak yer temin eden kişiler de vardır. Ayrıca bir gün uzak ülkelere mesajı götürecek olan metinleri yazan kişileri düşünün. Hıristiyan edebiyatını tercüme eden, düzelten ve basan kişileri aklınıza getirin. Kral'a hizmet etmek için evlerinde çalışan, oğullar ve kızlar yetiştirerek görev yapan o harika kadınları hatırlayın. Savaşın orta yerinde bulunan herkesin yanı sıra, destek veren personel olarak hizmet eden pek çok başka kişi bulunur.

Ödüller dağıtıldığı zaman, destek veren konumda olan kişiler savaş alanında görev yapan kahramanlar ile eşit payı alacaklardır.Savaş hatlarının gerisinde sessizce hizmet veren kişiler, müjde yayan ünlü kişiler ile birlikte eşit bir onur paylaşacaklardır.

Tanrı her şeyi çözüme ulaştıracak güçtedir. O, herkesin bulunduğu katkının önemini tam olarak ölçebilir. O gün geldiği zaman, çok büyük sürprizler ile karşılaşacağız. Bizim önemsiz olduğunu düşündüğümüz göze çarpmayan kişiler, çok önemli konumlara sahip olan kişiler olarak ortaya çıkacaklardır. Onlar olmasa idi, bizler güçsüz kişiler olurduk.

31 Temmuz

“Benim ve Müjdenin uğruna evini, kardeşlerini, anne ya da babasını, çocuklarını ya da topraklarını bırakıp da şimdi bu çağda çekeceği zulümler ile birlikte yüz kat daha fazla eve, kardeşe, anneye, çocuğa, toprağa ve gelecek çağda sonsuz yaşama kavuşmayacak hiç kimse yoktur.” (Markos 10:29,30)

Tüm yatırımların içindeki en büyük yatırım kişinin yaşamını İsa Mesih’e yatırmasıdır. Herhangi bir yatırım hakkındaki en önemli düşünceler ana paranın güvenliği ve getirdiği faizdir. Konu hakkında bu temel üzerinde bir hükme vardığımız zaman, hiçbir yatırım Tanrı için yaşanan bir yaşam ile kıyaslanamaz. Ana para kesinlikle güvendedir, çünkü O, bizim O’na adadığımızı koruyacak güçtedir (2.Timoteos 1:12). Gelir konusuna gelince, gelir, yoğunluğu aracılığı ile zihni ürkütür.

Bu günkü bölümde, Rab İsa yüz katını geri ödemeyi vaat eder. Bu oran, faiz oranının %10.000 katına denk gelir – dünyada şimdiye kadar asla duyulmamış olan bir şey! Ama hepsi bu kadar da değildir!

Rab İsa’ya hizmet etmek için bir evin rahatlığından vazgeçmiş olan kişilere, pek çok evin sıcaklığı ve rahatlığı vaat edilir – burada kendilerine İsa uğruna Tanrının iyiliği gösterilecektir.

Bir evliliğin ve bir ailenin keyiflerinden vazgeçen kişiler ya da Müjde uğruna önemli yersel bağları ciddiye almayan kişilere, dünya çapında bir aile vaat edilir; aslında bu kişilerin çoğu bize kan bağımlı olan akrabalarımızdan daha yakın olacaklardır.

Ülkelerini terk edenler, vaat edilen topraklardır. Bu kişiler bir kaç dönümlük arazilere sahip olma ayrıcalığını geride bırakırlar ve İsa’nın değerli adı uğruna sahip çıktıkları ülkelerin ve hatta kıtaların sahip olunamayacak kadar büyük ayrıcalığını kazanırlar.

Aynı zamanda vaat edilen zulümler de söz konusudur. İlk bakışta bu durum normalde uyumlu olan bir senfonide var olan eksik bir noktaya benzer. Ama İsa zulümleri bir kişinin yaptığı yatırıma olumlu bir geri dönüş olarak dahil eder. Mesih uğruna aşağılanmak, Mısır hazinelerinden daha büyük bir zenginliktir (İbraniler 11:26).

Onlar, bu yaşamdaki kar paylarıdır. Sonra Rab şu sözleri ekler, “...çünkü alacağınız ödülü düşünün.” Bu ifade, tam bir doluluk içinde sonsuz yaşama doğru bakmayı belirtir. Sonsuz yaşam kendi başına, iman aracılığı ile bir armağan olmasına rağmen, sonsuz yaşamın tadını çıkarma konusunda farklı kapasiteler söz konusu olacaktır. İsa’yı izlemek için her şeyden vazgeçen kişiler, Dörtgen Kent’te daha büyük bir ödül payına sahip olacaklardır.

Tanrı için yatırılan bir yaşamın üstün geri dönüşleri üzerinde düşündüğümüz zaman, bu yatırıma iştirak eden kişilerin neden daha fazla sayıda olmadıkları gariptir. Borsa ve hisse senetleri konusunda yatırım yapan kişilerin sayısı oldukça çok iken, yatırımların en iyisi olan bu yatırıma gösterilen ilginin düşüklüğü gerçekten tuhaftır.

1 Ağustos

“Yerinde söylenen söz, gümüş oymalardaki altın elma gibidir.” (Süleyman’ın Özdeyişleri 25:11)

Gümüş bir oyma içindeki altın elmaların birleşimi çok hoş bir birleşimdir. Her ikisi birlikte göze çok hoş görünürler. Bu durum aynı tam en uygun zamanda söylenen altın değerinde bir sözcük ile aynıdır.

“Uygun yanıt sahibini mutlu eder, yerinde söylenen söz ne güzeldir!” (Süleyman’ın Özdeyişleri 15:23)

Kıdemli bir görevli hanım bilinci yerinde olarak ama konuşamayacak kadar bitkin bir şekilde bir kanser koğuşunda yatıyordu. Akşam ziyaret saatleri sona ermek üzere iken, kilisenin yaşlı ihtiyarlarından biri onun yatağının yanına gelir. Ona doğru uzanır ve Ezgiler Ezgisi 8:5 ayetinden alıntı yaparak şu sözleri söyler: “Kim bu sevgilisine yaslanarak çölden çıkan?” Kız kardeş gözlerini açar ve gülümser. Bu hareketi onun inleyen ve acı çeken dünya ile olan son temasıdır. Şafak sökmeden önce, Sevgilisine yaslanarak bu çölden ayrılır. İşte tam yerinde söylenen bir söz!

Bir aile sevdikleri birinin kaybı nedeni ile duyduğu kederden uyuşmuş bir haldedir. Dostları başsağlığı mesajları ile ailenin etrafındadır, ama söylenen hiç bir söz duyulan yürek acısına teselli vermemektedir. Daha sonra Dr. H.A. Ironside Mezmur 30:5 ayetine yer verdiği bir mektup gönderir. “Gözyaşlarınız belki bir gece akar, ama sabah ile sevinç doğar.” Bu sözün, üzüntü halkasını kırmak için Rabden gelen bir söz olduğu kanıtlanır.

Genç Hıristiyanlardan oluşan bir grup uzun bir yolculuğa çıkmıştır; aralarından biri kolejde gördüğü derslerden aklına gelen Kutsal Yazılar ile ilgili bazı kuşkularını paylaşmaya başlar; gruptaki daha sessiz ve daha unutulabilir yolculardan biri, konuşulanları bir süre dinledikten sonra grubun diğer üyelerini ezberinden Süleyman’ın Özdeyişleri 19:27 ayetini söyleyerek şaşkına çevirir: “Oğlum, uyarılara kulaklarını tıkır isen, bilgi kaynağı sözlerden sapsarsın.” Bu sözler, gümüş oymadaki bir altın elma gibidir!

Ayrıca Ingersoll’ün şu tanıdık öyküsü de mevcuttur; büyük bir dinleyici topluluğunun önünde durdu ve eğer bir Tanrı var ise bu Tanrının beş dakika içinde kendisini öldürmesini isteyerek Tanrı’ya kafa tuttu. Beş dakika çok ağır bir bekleyiş içinde geçti. Ingersoll’ün hala sağ olması bir Tanrının var olmadığı düşüncesine yol açmak üzere iken, dinleyiciler arasından kolay tanımlanamaz bir Hıristiyan ayağa kalktı ve şu soruyu sordu: “Bay Ingersoll, Tanrının merhametini beş dakika içinde tüketebileceğinizi mi düşünüyorsunuz?” Bu sözler, tam hedefi vuran sözler idi.

Uygun zamanda söylenen uygun söz, gerçekten Tanrı’dan gelen bir armağandır. Böyle bir armağana imrenebiliriz, öyle ki Tanrının Ruh’u bizi uygun rahatlatıcı, teşvik edici, uyarıcı ya da azarlayan sözcüğü söyleyebilmemiz için bizi kullanabilsin.

“... bulut onları sarınca korktular...” (Luka 9:34)

Petrus, Yakup ve Yuhanna İsa ile birlikte dağda idiler. Bu olayın tarihte çok önemli bir olay olduğunu hissettiler ve bir şekilde o anın yüceliğini korumayı arzu ettiler. Petrus üç çardak kurmayı teklif etti – biri İsa, biri Musa ve diğeri İlyas için. Bu yapıldığı takdirde anlamı elbette Rabbi, iki Eski Antlaşma kutsalı ile aynı seviyeye yerleştirmek olacak idi. Tanrı, bir bulut gönderip onlara gölge salarak bu plana engel oldu. Luka, bize, “bulut onları sarınca korktuklarını” anlatır.

Aslında korku duymamaları gerekirdi. Bu bir yargı değil, yücelik bulutu idi. Yaşamın kalıcı bir gerçeği değil, geçici bir fenomen idi. Tanrı, göz ile görülmüyor olmasına rağmen, bulutun içinde idi.

Bulutlar sık sık yaşamlarımıza gelirler ve bizler de aynı elçiler gibi, bu bulutlardan biri bizi sardığı zaman korkarız. Örneğin, Tanrı bizi yeni bir hizmet alanına çağırdığı zaman, genellikle bilinmeyen korkusunu yaşarız. Tehlikeler, rahatsızlıklar ve kabul edilemeyen durumlar ile karşı karşıya kaldığımız zaman, aklımıza en kötüyü getiririz. Aslında yalnızca bir bereketten korkuyoruzdur. Bulut ayrıldığı zaman, Tanrının isteğinin iyi ve kabul edilebilir ve mükemmel olduğunu anlarız.

Hastalık bulutuna girdiğimiz zaman, korkarız. Zihinlerimizde keskin alarm zilleri çalmaya başlar. Doktorun her sözünü ve yüzündeki her hareketi bir felaketin habercisi olarak yorumlarız. Her belirtinin ölümcül bir hastalığa işaret ettiği tanısını koyarız. Ama hastalık geçip gittiği zaman, mezmur yazarı ile birlikte şu sözleri söyleriz:” İyi oldu acı çekmem, çünkü kurallarını öğreniyorum.” (Mezmur 119:71) Tanrı bulutun içinde idi ve biz farkına varmadık.

Üzüntü bulutu bizi sardığı zaman korku duyarız. Bu gözyaşlarından, can çekişmesinden ve yastan nasıl bir iyinin ortaya çıkacağını sorarız kendimize. Tüm dünyamız etrafımızda enkaz halinde yere çökmüş gibi görünür. Ama bulutun içinde bilgi vardır. Rabbin bizi teselli ediş şekli ile diğer insanları nasıl teselli edeceğimizi öğreniriz. Tanrı Oğlunun gözyaşlarını başka türlü asla anlayamayacağımız bir şekilde anlamayı öğreniriz.

Yaşamın bulutlarına girdiğimiz zaman, korku duymamıza gerek yoktur. Bu bulutlar eğiticiidir. Bu bulutlar geçicidir. Ve yıkıcı değildirler. Rabbin yüzünü gizleyebilirler, ama O’nun sevgisini ve gücünü gizleyemezler. Bu nedenle William Cowper’in şu sözlerinden cesaret almamız gerekir:

Ey siz korkan kutsallar, taze bir cesaret bulun;

Sizi bu kadar çok korkutan bu bulutlar

Merhamet yüklüdürler ve

Bereketler halinde başınıza yağıacaklardır.

3 Ağustos

“Ne de insanın yiğitliğinden (bacaklarından) hoşlanır.” (Mezmun 147:10)

Ne kadar ilginç bir yaklaşım! Yüce ve üstün Tanrı bir insanın bacaklarından hoşlanmaz!

Bu konu hakkında atletizm dünyası ile bağ kurarak düşünebiliriz. Yıldız koşucu, kıvrak ve süratli, elleri zafer coşkusu ile yukarı kalkmış olarak bitiş çizgisini geçiyor. Basketbol oyuncusu zaferi getiren son sayıyı, yani basketi atmak üzere sahada hızla ilerliyor. Kaslı ve güçlü futbol kahramanı durdurulması imkansız bir şekilde çizgiden ileri doğru koşuyor.

Seyirci çılgın gibi; sıçırıyorlar, bağırıyorlar ve keyifli bir şekilde alkışlıyorlar (ya da arada sırada yuh alıyor ve ıslıklıyorlar). Bu kişiler her oyuna duyguları ile müdahil olan fanatik izleyiciler. Onların bir insanın bacaklarından hoşlandıkları, yani oyuncunun oyunu oynama yeteneğinden hoşlandıkları söylenebilir.

Buradaki ayetimiz, atletizme duyulan ilgiyi engellemek amacını gütmemektedir. Kutsal Kitap bölümlerinden birinde beden spor yapmasının değerinden olumlu bir şekilde söz edilir. Ancak Tanrının bir insanın bacaklarına ilgi duymaması konusu bize, ayrıcalıklarımızı dengeli bir şekilde korumamız gerektiğini hatırlatmalıdır.

Genç bir imanlı için bir spor ile ona, yaşamının tutkusu haline getirecek kadar öncelik tanınmasıdır. Bu konumdaki birinin en iyi çabaları en üstün seviyeye ulaşmayı hedeflemiştir. Zamanını, yediği yiyecekleri ve uykusunu kontrol altına alır ve disipline sokar. Akla gelebilecek her sporda ustalığını mükemmel kılmak için uzun saatler çalışır. Bir spor diyeti uygular, amacı en üstün fiziksel kondisyonu korumaktır. Yaptığı spor hakkında sanki bu spor onun yaşamını teşkil ediyormuş gibi düşünür ve konuşur. Ve belki de gerçekten de bu spor onun yaşamı haline gelmiştir.

Bazen böyle bir genç Hıristiyan Tanrının bir insanın bacaklarından hoşlanmadığını fark ettiği zaman, hızını keser. Eğer Tanrı ile paydaşlık içinde yürümek istiyor ise, o zaman Tanrının bakış açısına uyarlanması gerektiğini anlar.

O zaman, Tanrının hoşlandığı şey nedir? 147. Mezmurun on birinci ayeti, bize şunu söyler: “Rab kendisinden korkanlardan, sevgisine umut bağlayanlardan hoşlanır.” Başka bir deyiş ile, Tanrı fiziksel olandan ziyade ruhsal olana ilgi gösterir. Elçi Pavlus şu sözleri ile aynı değer sistemini yansıtır: “Bedeni eğitmenin biraz yararı var; ama şimdiki ve gelecek yaşamın vaadini içeren Tanrı yolunda yürümek her yönden yararlıdır.” (1. Timoteos 4:8)

Bu günden yüz yıl sonra coşkulu seyirci öldüğü zaman, stadyum boşaldığı zaman ve yapılan sayılar unutulduğunda, gerçekten önemli olan tek şeyin Tanrının egemenliğinin ve O’ndaki doğruluğun ardından yürümek olduğu anlaşılacaktır.

“Çünkü Rab doğrudur, doğruları sever.”

Rabbin Kendisi doğrudur ve halkının doğru davranışlar ile hareket ettiğini görmeyi sever. İmanlılar içgüdüsel olarak tanrısal ya da ahlaksal yasa ile uyumlu seçimler yaptıkları zaman, Tanrı bu durumdan hoşlanır.

Ama yaşadığımız dünya gibi bir yerde her zaman böyle davranmak hiç de kolay değildir. İyilik etmek ve ahlak gibi konularda ödün vermek için sürekli olarak ayartma ile karşılaşırız. Ayartmaların bazıları açık ve aşikardır; bazıları ise gizli ve sinsidirler. Doğru çizgide yürümek hem kararlılık hem de karakter gücü gerektirir.

Sorunlu alanların hepsini sınıflandırmak mümkün olmayacaktır, ama belki seçici bir liste, gelecek ile ilgili kararlar verme konusunda bir temel sağlayacaktır. Rüşvetler ve ters tepki göstermek, kötülüğe ait davranışlardır. Bir ticari firmanın kararını etkilemek için verilen bir armağan da doğru bir davranış değildir. Hesapta yeterli para olmamasına rağmen, ödeme tarihi gelmeden yeterli parayı sağlama umudu ile çek imzalamak da yanlıştır. Ticari bir paketin içine posta ücreti ödenmemiş bir mektup koymak ve paketi bu şekilde postalamak da yasal değildir. Patron yakınında oturur iken, onu telefon ile arayan birine patronun büroda olmadığını söylemek de aldatici bir davranıştır. Şirketteki çalışma zamanını herhangi bir şekilde kötüye kullanmak ya da iş ile ilgisi olmayan kişisel harcamaları şirket masrafı listesine geçirmek de doğru değildir. Ve ayrıca elbette bir de çok yaygın görülen şu önemli konu mevcuttur: gelir ve giderleri doğru göstermeyip gelir vergisi ile ilgili ödemeleri yanlış göstermek. Sigorta formunu yanlış bilgiler ile doldurmak çok üst düzeylere ulaşmış bir kötü davranıştır. İş yavaşlatmak ve standardın altında çalışma yapmak yanlıştır. Ve belki de en sık görülen tacizlerden biri, kişisel işleri halletmek için işverenin zamanını yetkiye uygun olmayan bir şekilde kötüye kullanmaktır.

Hatalı oldukları aşikar olan dostlar ve akrabaların yanında yer almak doğru değildir. Bu tür bir davranış, yanlış yönlendirilmiş bir sevgi ve sahte sadakattir. Suçlu olan kişi kim olur ise olsun, günaha karşı gerçekten yana olduğumuz zaman, doğruluk amacına hizmet etmiş oluruz.

Benzer şekilde gücendiren kişinin bir dostu olması gerekçesi ile duygusal davranarak topluluk dışı bırakılmış olan birinin yanında yer almak da yanlıştır. Bu tür bir davranış yalnızca kilisede bölünme yaratan ve gücendiren kişinin kötülüğünü sürdürmesi gibi bir sonuç getirir.

Son olarak söyleyeceğimiz şudur: birinin yapmadığı bir şey için başka birinin yerine utancın sorumluluğunu yüklenmesi asla doğru değildir. Suçlu kişinin öne çıkıp suçunu itiraf etmesi gerektiği zaman, utancı üstlenmeye istekli olan bazı barışsever canlar mevcuttur. Barış fedakarlık ederek kazanılmaz.

Cesaret kardeşim, sendeleme!

Yolun gece kadar karanlık olsa bile

Alçakgönüllülere rehberlik eden bir yıldız vardır:

“Tanrıya güven ve doğru olanı yap.”

Norman MacLeod

5 Ağustos

“Çünkü insanın öfkesi Tanrının istediği doğruluğu sağlamaz.” (Yakup 1:20)

Örnek, bize yabancı olan bir örnek değildir. Kilise ile ilgili bir iş hakkında bir toplantı süreci söz konusudur. Bir karar alınması gerekmektedir. Verilecek karar, iman ile ilgili önemli bir öğretim hakkında değildir, ama belki ek bir bina yapmak, ya da mutfağı boyamak ya da bazı bağışlar konusunda katkı sağlamaktır. Bir anlaşmazlık ortaya çıkar, öfke yükselir, kontrol kaybedilir ve patlamalar yaşanarak konuşmalar bağırıma dönüşür. Bir kaç düşüncesinde kararlı ve bildiğinden şaşmayarak sesini yükselten birey sonunda üstün duruma gelirler ve sonra da Tanrının işini ileri götürdüklerini sanarak toplantıdan ayrılırlar. Tanrının işini ileri götürmemişlerdir ya da O'nun isteğini yerine getirmemişlerdir; insanın gazabı, tanrının istediği doğruluğu sağlamaz.

Emerson ile ilgili şöyle bir öykü anlatılır: Emerson bir çok tartışma ve zihinsel çatışmanın yaşandığı bir komite toplantısından hızla dışarı koşar. Halen öfke içinde kıvrınmaktadır, ama sanki yıldızlar ona şu sözleri söylemektedirler: “Neden bu kadar öfkelisin, küçük adam?” Leslie Weatherhead bu konuda şu yorumu yapar: “Görkemli güzellikleri içindeki yıldızların sessizliği ne kadar harikadır! Sanki şu sözcükleri söyleyerek ruhlarımızı yatıştırmak istemektedirler, ‘Tanrı, seninle ilgilenecek yeterli güce sahiptir’ ve ‘Senin canını sıkan hiç bir şey görüldüğü kadar önemli değildir.’ Elbette doğru öfke için de bir zaman olduğunu biliriz. Tanrının onuru tehlikeye atıldığı zaman öfke doğrudur. Ama bu ayette Yakup, insanın öfkesinden söz eder iken, düşündüğü konu bu değildir. Yakup, kendi yolunda gitme konusunda ısrar eden ve kendisine engel olduğu zaman, öfke ile patlayan kişidir. Yakup burada kendi düşüncesinin doğru olduğuna karar vermiş ve bu yüzden kabullenme konusunda hoşgörülü davranmayan kibirli kişiden bahseder.

Bu dünyaya ait bir kişi için, çabuk öfkelenen bir yapı bir güç belirtisidir. Bu kişi için öfke onun önderliğinin bir işaretidir, saygı gösterilmesini buyuran bir araçtır. Böyle bir kişi yumuşak huylu olmanın güçsüzlük ya da zayıflık anlamına geldiğini sanır.

Ama Hıristiyan bu konu ile ilgili gerçeği bilir. Öfkesine hakim olamadığı zaman, saygınlığını yitirdiğinin farkındadır. Her öfke patlaması bir başarısızlıktır. Öfke, Ruh'un ürünü değildir, benliğin işidir. Mesih, Hıristiyan'a daha iyi bir yol öğretmiştir. Bu yol, özdenetimdir; Tanrının öfkesine yer bırakmaktır ve tüm insanlara yumuşak huylu davranmaktır. Yanlışa sabır ile katlanma ve diğer yanağı çevirmedir. Hıristiyan öfkesini sergilemek ile Tanrının işine engel olduğunu bilir, kendisi ve imansız kişi arasında göz ile görülen herhangi bir fark kalmaz ve tanıklığı ile ilgili olarak ağızını mühürlemiş olur.

“Ey sizler, yoldan geçenler, sizin için önemi yok mu bunun (ya da bunlar sizin başınıza da gelmesin)? Bakın da görün, başıma gelen dert gibisi var mı? Öyle bir dert ki, Rab öfkесinin alevlendiği gün başıma yağdırdı onu.” (Ağıtlar 1:12)

Bazen Rabbin sofrasında oturur iken kendime şu soruyu sormam gerekir: “Bana ne oluyor? Burada oturuyor ve Kurtarıcının acısı üzerinde düşünüyorum ve neden gözyaşı dökmüyorum?”

Adı bilinmeyen bir şair aynı sorular ile karşılaştı ve şunları yazdı: “Ben taş değilim ki dayanabileyim, ben bir insanım/ ey Mesih, Çarmıhının altındayım ve yavaş yavaş akan kanını damlalarını sayıyorum, nasıl ağlamayayım? / Bir gece yarısı gökyüzünde yüzlerini gizleyen güneş ve ay gibi yapamam,/ yeryüzü şiddet ile sarsılır iken ve inerken – yine de yalnızca ben etkilenmemiş ve kederlenmemiş gibi görünebiliyorum./ yüce Tanrı, böyle olmamam gerekir ya da O’nun üzerine aldığı gazabı anlamam gerekir./Ey Rab, Senden dönmeni ve bir kez daha bakmanı diliyorum, dön, bak ve bu kayaya yani yüreğime vur.”

Bir başka şair benzer bir ruh ile şunları yazdı: “Kendime nasıl da şaşıyorum/ Sen, sevecen, kanını akıtan ve ölen Kuzu,/ gizemini inceden inceye tetkik edebileyim ve Seni daha çok sevmek için harekete geçebileyim.”

Ölmekte olan Kurtarıcının acıları ile yürekleri parçalanan ve ağlayan duyarlı canlara hayranlık duyuyorum. Hıristiyan olan berberim Ralph Ruocco aklıma geliyor. Onun dükkanına gittiğim zaman benimle ilgilenir iken genellikle Kurtarıcının katlandığı acılar hakkında konuşur ve sonra üzerime koyduğu berber örtüsünün üstüne gözyaşları damlar ve şöyle der: “Benim için ölmeye neden istekli olduğunu bilmiyorum. Ben çok sefil biriyim. Ama O yine de, Çarmıh üzerindeki bedeninde benim günahlarımı üstlendi.”

Kurtarıcının ayaklarını gözyaşları ile yıkayan günahkar kadını düşünüyorum. Sonra O’nun ayaklarını saçları ile kuruladı ve onları öptü ve değerli yağı üzerlerine sürdü.(Luka 7:38) Bu kadın çarmıhın öte tarafında yaşıyordu, ama buna rağmen benim sahip olduğum üstün bilgi ve ayrıcalıklara sahip olmaksızın çarmıh konusunda benden daha duygusal davrandı.

Ben neden böyle bir buz gibi soğuğum? Bunun nedeni acaba erkeklerin ağlamasının ayıp olduğu bir kültürde yetiştirilmiş olmam olabilir mi? Eğer böyle ise, o zaman böyle bir kültürü hiç tanımamış olmayı isterdim. Golgota’nın gölgesinde ağlamak bir utanç değildir; asıl utanç ağlamamaktır.

Yeremya’nın sözlerinden alıntı yaparak şu şekilde dua etmeliyim: “Keşke başım bir pınar, gözlerim bir gözyaşı kaynağı olsa! Ağlasam gece gündüz!” (Yeremya 9:1); günahımın günahsız Kurtarıcımın üzerine koyduğu acılar ve ölüm için ağlamak¹ Ve Isaac Watts’ın şu ölümsüz sözlerini kendi sözlerim olarak kabul ediyorum: *O’nun biricik çarmıhı göründüğu zaman, ben utanç içindeki yüzümü saklamalıyım; yüreğim şükran ile dolmalı ve gözlerimden yaşlar akmalı.*

Rab, gözleri kuru bir Hıristiyanlığın lanetinden kurtar.

7 Ağustos

“Kül yerine çelenk, yas yerine sevinç yağı, çaresizlik ruhu yerine onlara övgü giysisini vermek için..”
(Yeşaya 61:3)

Bu yücelik ile dolu bölümde Mesih Kendisini kabul eden kişilere getirdiği bazı harika değiş tokuşları tanımlıyor. Kül yerine çelenk, yas yerine sevinç yağı ve çaresizlik ruhu yerine övgü giysisi veriyor.

Biz O’na yanan bir yaşamın küllerini, likör ya da uyuşturucular yüzünden mahvolmuş bir beden küllerini getiririz. Çölde boşa geçen yılların küllerini ya da kırılmış umutların ve bozulmuş düşlerin küllerini getiririz. Ve bunların karşılığında o bize ne verir? O, bize, güzelliği, pırlıl pırlı parlayan bir gelinlik tacının güzelliğini verir. Ne muhteşem bir değiş tokuş! “Günahtan perişan olmuş zavallı bezgin, kutsal Tanrının eşi olmak ile onurlandırılır.” (J.H.Jowett) Yedi cin tarafından kontrol altında tutulan Mevdelli Meryem yalnızca kurtarılmak ile kalmaz, ama aynı zamanda bir Kral kızı haline getirilir. Korintte yaşayan halk tüm sefilliği ile O’na gelir ve yıkanır, kutsal kılınır ve aklanır.

Ona keder nedeni ile dökülen gözyaşlarını getiririz. Bu gözyaşlarının dökülmesine neden olan günah, yenilgi ve başarısızlıktır. Felaketlerin ve kayıpların neden oldukları gözyaşları. Parçalanmış evlilikler ve kaybolan çocuklar için dökülen gözyaşları. O, bu tuzlu ve sıcak gözyaşları ile bir şey yapabilir mi? Evet, O, bu gözyaşlarını silebilir ve onların yerine bize sevinç yağını verir. Bağışlanmanın sevincini, kabul edilmenin sevincini, O’nun ailesinin sevincini, var oluşumuzun nedenini bulmuş olmanın sevincini verir. Kısaca söyleyecek olur isek, O, bize, “can sıkıcı felaket yerine düğün şöleninin sevincini” verir.

Son olarak, O, bizdeki ağırlık ruhunu alır. Hepimiz bu ruhun – suç yükü, pişmanlık, utanç ve aşağılanma – nasıl bir ruh olduğunu biliriz. Yalnızlık ruhu, reddedilme ya da ihanet. Korku ve kaygı ruhu. O, tüm bunların hepsini alır ve bize övgü giysisi verir. Ağzımıza yeni bir övgü şarkısı koyar, tanrımıza bir övgü ilahisi koyar.” (Mezmun 40:3) Şikayet eden kişi şükran ile ve küfreden kişi tapınma ile doldurulur.

Güzel bir şey, iyi bir şey,

O benim tüm zihin karışıklığımı anladı.

O’na yalnızca kırıklığımı ve mücadelemi sunmuştum

Ve O bunları alıp benim yaşamımı güzel bir hale getirdi.

(Gaither)

“... iyilik yapın, hiç bir karşılık beklemeden ödünç verin..” (Luka 6:35)

Rabbimizin bu buyrukları, iman etmiş ya da iman etmemiş tüm insanlara, karşı olan davranışlarımıza işaret eder; ama biz bu konuyu tüm insanlar, özellikle bireysel Hıristiyanlar arasındaki parasal ilişkiler ile ilgili olarak düşüneneğiz. Ne yazık ki, imanlılar arasındaki en ciddi çatışmaların bazılarının para konuları ile ilgili olduklarını söylemek zorundayız. Elbette bu durumun bu şekilde olmaması gerekir, ama ne yazık ki, şu eski atasözü halen geçerlidir: para, kapıdan içeri girince, sevgi pencereden dışarı çıkar.

Bu konuya getirilebilecek en basit çözüm, kutsallar arasındaki tüm para ile ilgili ilişkileri yasaklamak olabilir. Ancak, Kutsal Kitap'ın şu sözleri nedeni ile bunu yapamayız, “Sizden bir şey dileyen herkese verin, malınızı alandan onu geri istemeyin” ve “.. hiç bir şey beklemeden ödünç verin.” (Luka 6:30,35) Bu nedenle, hem Tanrının sözüne itaat etmemizi sağlayacak hem de çekişmeden uzak kalmamızı ve arkadaşlarımızın bozulmasını engelleyecek çeşitli ilkeler uyarlamamız gerekir.

İhtiyacın gerçekten var olduğu her durumda vermemiz gerekir. Armağanın koşulsuz olması gerekir. Koşulsuz bir armağan, armağanı verdiğimiz kişinin, bir kilise toplantısında ne bizim için oy vermesine ne de hata yaptığımız zaman bizi savunmasına neden olmamalıdır. “İyiliklerimiz” ile insanları “satın almaya” çalışmamalıyız.

Sizden dileyen herkese verin ifadesindeki buyruk belirli istisnalar ile uygulanır. Hiç kimseye, kumar oynaması, içki ya da sigara içmesi için para vermemeliyiz. İnsanın açgözlülüğüne tedarikte bulunan bazı akılsızca zengin olma planlarını destekleyen bir girişimin masrafını ödemek için vermememiz gerekir.

Değerli bir dava uğruna ödünç verdiğimiz zaman, paramızı geri alıp alamayacağımız konusunda bir kaygı içinde olmamamız gerekir. Paranın geri ödenmemesi durumunda dostluğumuz etkilenmeyecektir. Ve bizden borç alınan paradan faiz istemememiz gerekir. Eğer yasa altında yaşayan bir Yahudi, bir başka Yahudiden faiz alamıyor ise (Levililer 25:35-37), lütuf altında yaşayan bir Hıristiyanın imanlı kardeşinden faiz almayacağı çok daha kesindir.

İhtiyacın gerçek olup olmadığından emin olamadığımız bir durum ortaya çıkar ise, ihtiyacı karşılamaya çalışmak genelde daha iyi bir davranış olacaktır. Eğer Hata yapmamız gerekecek ise, o zaman bu hatayı lütuf tarafında yapmak daha iyidir.

Diğer kişilere verir iken, bağış alan kişilerin genellikle bağışta bulunan kişiye karşı güceniklik duygusu hissedecekleri gerçeği ile yüzleşmemiz gerekir. Bu, ödemek için istekli olmamız gereken bir bedeldir. Disraeli'ye bir gün, belirli bir kişinin kendisinden nefret ettiği hatırlatıldığı zaman, şu sözleri söyledi: “Neden bunu yapıyor bilmiyorum. Son zamanlarda onun için hiç bir şey yapmadım.”

9 Ağustos

“O da kalktı ve her şeyi bırakıp İsa’nın ardından gitti.” (Luka 5:28)

Levi’nin ana caddenin yanında oturduğunu ve yoldan geçen kişilerden vergi topladığını gözünüzün önünde canlandırın. Eğer Levi tipik bir vergi görevlisi idi ise, topladığı vergi paralarının büyük bir kısmını küçümsenen Roma yönetimine vermek yerine kendi cebine attığı düşünülebilir.

O belirli günde İsa yoldan geçiyordu ve ona şöyle dedi: “Ardımdan gel!” Levi’nin yaşamında müthiş bir uyanış meydana geldi ve Levi günahlarının ortaya çıktığını gördü. Yaşamının boşluğunun farkına vardı. Daha iyi şeyler ile ilgili vaadi işitti. Levi,

Aldığı çağrıya hemen o anda karşılık verdi. “Kalktı, her şeyi bıraktı ve İsa’nın ardından gitti.” Böyle yapmak ile Amy Carmichael’in ilerdeki şu sözlerine katılmış oldu: “O’nun çağrısını işittim, ‘ardımdan gel!’ /Hepsi bu idi./ Yersel altınımın ışıltısı söndü./ Canım O’nun ardından gitti./ Kalktım ve O’nu izledim./ Hepsi bu idi./ O’nun çağrısını duyan/ kim O’nun ardından gitmez?”

Ama Levi ya da daha çok bilinen adı ile Matta’nın o gün, Mesih’in çağrısını yanıtladığı zaman, bu çağrıya itaat ettiği için meydana gelecek olan büyük olayların varlığından haberi bile yoktu.

Her şeyden önce elbette tecrübe ettiği, kurtuluşun paha biçilmez bereketi idi. Matta o günden itibaren sandaletlerini tabanlarının üstünde değil, ayak parmaklarının üstünde giydi. O günden itibaren, üzüntülü olduğu zamanlarda bile eskiden sevinçli olduğu zamanlardan daha sevinçli olmuştu. O günden itibaren George Wade Robinson’un şu sözlerini onunla birlikte söyleyebildi, “Mesih’siz gözlerin asla görmemiş olduğu bir şey, her bağrıışmanın içinde yaşıyor.”

Ve sonra Matta da On İki Elçiden biri haline geldi. Rab İsa ile birlikte yaşadı. O’nun kıyas kabul etmez öğretilerini işitti, O’nun dirilişinin bir tanığı oldu, görkemli çağrıyı duyurarak devam etti ve sonunda Kurtarıcı uğruna yaşamını feda etti.

Matta’ya ilk müjdeyi yazmak gibi söz ile anlatılamaz bir ayrıcalık verildi. Matta’nın her şeyi bırakarak Rabbin ardından gittiğini söyledik. Ama Rab onun kalemını yanına almasına izin verdi. Ve bu kalem Rab İsa’yı Yahudilerin gerçek kralı olarak resmetmek için kullanıldı.

Evet, Matta her şeyi bıraktı, ama böyle yapmakla her şeyi kazandı ve varoluşu ile ilgili gerçek amacı buldu.

Mesih’in çağrısının her erkeğe, kadına, erkek çocuğa ve kız çocuğa gelişinin bir anlamı mevcuttur. Bu çağrıya yanıt verebilir ya da bu çağrıyı reddedebiliriz. Eğer karşılık verir isek, bizi en büyük hayallerimizin dahi çok ötesinde bir şekilde bol bereketler. Eğer reddeder isek, ardından gelecek diğer kişileri bulur. Ama biz ardından gideceğimiz daha iyi bir Mesih’i asla bulamayız.

“Orada duran ve bunu işiten kalabalık ‘Gök gürledi’ dedi.” (Yuhanna 12:29)

Tanrı biraz önce gökyüzünden açık bir ifade şekli ve tonu ile konuşmuştu. Bazı kişiler gök gürlediğini söylediler. Bu kişiler, tanrısal ve mucizevi olan şeyler için doğal bir açıklama getirdiler.

Bu günümüzde de mucizelere karşı takınılan bir tutumdur. Onlara doğal bazı olaylardan başka hiç bir şey olmadığını açıklamaya çalışabiliriz.

Ya da çok net bir şekilde mucizeler döneminin sona erdiğini söyleyebiliriz. Mucizeleri hasıraltı eden bir düzeni uygun bir şekilde belirleyebiliriz.

Üçüncü tutum ise, diğer aşırı uca gitmek ve aslında canlı bir hayal ürününden başka bir şey olmayan mucizelerin tecrübe edildiğini iddia etmektir.

Uygun yaklaşım, Tanrının günümüzde de mucizeler yapabildiğini ve yaptığını kabul etmektir. O, egemen Rab olarak Kendisini hoşnut eden her şeyi yapabilir. Kendisini açıklamak için bir araç olarak mucizelerden vazgeçmiş olması gerektiğine dair Kutsal Kitap’ta yer alan hiç bir ayet yoktur.

Bir kişi yeniden doğduğu zaman, bir mucize meydana gelmiş olur. Ruh’tan doğmak, Ruh’tan doğan o kişinin karanlığın krallığından kurtarılarak Tanrının Oğlunun sevgisinin krallığına aktarıldığını gösteren güçlü bir tanrısal kudretin sergilenişidir. Tıp biliminin çare bulamadığı ve tüm insan umudunun yok olduğu zaman, şifa mucizesi görülür. O zaman Tanrı iman ile edilen duaya yanıt olarak bedene dokunmayı ve kişiye şifa vermeyi seçer.

Cüzdaneler bomboş olduğu zaman, sağlıklı mucizesi gerçekleşir. Yol çaprazlarında durduğumuz ve hangi yoldan gideceğimizi bilmediğimiz zamanlarda Tanrı rehberlik eder ve mucizesini gösterir.

Ya da biri, örneğin, bir zamanlar otomobil olarak kullanılan bir hurda yığınının en ufak bir çizik dahi almadan çıktığı zaman, Tanrının koruma mucizesine tanık oluruz.

Evet, Tanrı hala mucizeler yapar. Ama bu mucizelerin ille de aynı mucizeler olmaları gerekmez. Tanrı Mısır’ın üzerine gönderdiği on belayı yeniden tekrar etmeyi asla seçmemiştir. İsa Mesih dün, bugün ve sonsuza kadar hep aynı olmasına rağmen, bu, O’nun yöntemlerinin her zaman aynı olduğunu göstermez. Yeryüzünde iken ölüleri dirilttiği gerçeği, O’nun bu gün ölüleri dirilteceği anlamına gelmez. Bitirmeden son bir söz daha söyleyelim! Her mucize tanrısal değildir. Şeytan ve cinleri de mucizeler yapabilirler. Gelecekteki bir günde, Vahiy kitabının on üçüncü bölümünde yer alan ikinci canavar yapacağı mucizeler ile yeryüzünde yaşayanları aldatacaktır. Bu gün bile gösterilen tüm mucizeleri Tanrının Sözü aracılığı ile ve bu mucizelerin insanları hangi yöne götürdükleri ile kontrol etmemiz gerekir.

11 Ağustos

“Eğer kendimizde değil isek, bu Tanrı içindir. Aklımız başımızda ise bu sizin içindir.” (2.Korintliler 5:13)

Tanrı, ordusunda çetecilere sahiptir ve genellikle en büyük zaferleri kazanan kişiler bu çetecilerdir. Rab için gösterdikleri gayretlerinde alışılmışın dışında davranırlar. Geleneksel yöntemlere yapışıp kalmak yerine orijinal yöntemler kullanırlar. Her zaman beklenmeyi söylerler ve yaparlar. İngilizce dilini katledebilir ve vaaz ve öğretilerle ilgili bilinen her türlü kuralı ihlal ederler, yine de Tanrının Krallığı uğruna büyük kazançlar tecrübe ederler. Genellikle dramatik davranırlar, hatta heyecan dahi verebilirler. İnsanlar çok geçirirler, ama onları asla unutmazlar.

Bu çeteciler temkinli, ağırbaşlı ve geleneksel olan, kültürel normların ihlal edilmesi düşüncesi ile korkudan titreyen kişiler için sürekli bir utanç kaynağı olurlar. Diğer Hıristiyanlar onları değiştirmeye, normal hale getirmeye ve ateşin içinden çıkartmaya çalışırlar. Ama ne yazık ki kilise için gösterdikleri bu çabaları genellikle yararsız kalır.

Bizim için Rabbimizin, dönemindeki çağdaşlarına garip görüldüğüne inanmak zordur. “O, işinde öylesine gayretli idi ki, çoğu zaman yemek yemeye dahi zamanı yoktu ve O’nun annesi ve kardeşleri O’nu eve götürmek için geldiler, çünkü O’nun “aklını kaybedeceğini” düşündüler. O’nun için “kendinden geçmiş, çılgın” gibi sıfatlar kullandılar, ama sağlıklı olan kişi kardeşleri değil, O’nun Kendisi idi.” (W.Mackintosh Mackay)

İnsanların elçi Pavlus’u garip olmak ile suçladıkları aşikardır. Onların bu suçlamalarına karşılık Pavlus’un yanıtı şu idi: “Eğer kendimizde değil isek, bu, Tanrı içindir.” (2.Korintliler 5:13)

Hepimiz Tanrının ordusundaki çetecilerden birinin önünde ve arkasında yazılar bulunan bir sandviç masası taşıdığını biliriz. Masanın önünde, ‘Ben, Mesih uğruna bir akılsızım’ yazar. Arkasında ise ‘Sen kimin uğruna akılsızsın?’ sorusu bulunur.

Çoğumuz ile ilgili soru, bizlerin Tanrı uğruna toplumda herhangi bir iz yaratmak için gereğinden fazla sıradan olmamızdır. Birinin söylediği gibi, “Sıradanlığı olduğu yerde bırakıyoruz. Bizler, Mesih’in yargılandığı yerde, dışarıda durup yalnızca ‘kendimizi ısıtan’ Petrus gibiyiz.

Ünlü Londralı vaiz Rowland Hill alışlagelmişin dışında biri idi. C.T.Studd da onun gibi idi. Ve Billy Bray. Ve İrlandalı müjdeci W.P. Nicholson da öyle idiler. Bu kişilerin olduklarından farklı olmalarını ister miydik? Hayır, Tanrının onları nasıl kullandığını düşündüğümüz zaman, isteyeceğimiz tek şey onlara daha çok benzeyen kişiler olmak olurdu. “Etki bırakmayan sıradan kişiler olmak yerine etkin ve garip olmak bin kat daha iyidir. İlk sevgi bazen garip olabilir, ama Tanrıya şükürler olsun ki, etkilidir; ve bazılarımız bunu yitirmişizdir” (Fred Mitchell)

“Birinci ve ikinci uyarıdan sonra bölücü kişi ile ilgini kes. Böyle birinin sapmış olduğundan ve günah işlediğinden emin olabilirsin; o, kendi kendini mahkum etmiştir.” (Titus 3:10-11)

Sapmış bir kişi hakkında düşündüğümüz zaman, genellikle imanın büyük temel gerçeklerine karşı olan görüşlere sahip olan ve bunları yayan birini düşünürüz. M.S. ikinci ve üçüncü yüz yıllarda yaşayan Arius, Montanus, Marcion ve Pelagius gibi kişiler aklımıza gelir.

Sapkınlık tanımını reddetmeyi değil, ama genişletmeyi teklif ediyorum. Yeni Antlaşma’daki anlamı ile bir sapkın, aynı zamanda ikinci derecede bir öneme sahip olsa dahi, inat ederek bir öğretişin değerini artıran herhangi biri olabilir; bu tür bir tutum kilisede bölünmeye neden olacaktır. Bu kişi, temel öğretişlere sadık olabilir, ama yine de çatışmaya neden olan bazı diğer öğretişler üzerinde ısrar edebilir, çünkü bu öğretiş, kişinin içinde bulunduğu paydaşlıkta kabul edilen inançtan farklılık göstermektedir.

Modern çevirilerin çoğu, “sapkın kişi” ifadesi yerine, “hizipçi ya da bölücü kişi” ifadesine yer verirler. Hizipçi kişi, kilisede bir bölünmeye neden olsa bile kendisinin merakla izlediği konudaki öğretişini sürdürme konusunda inatçı bir kararlılığa sahiptir. Konuşmalarında kaçınılmaz olarak sürekli bu çok ilgilendiği konuya yer verir. Kutsal Kitap’ın hangi bölümüne baksa, kendi görüşünü destekleyen ayetler bulunduğunu görür. Söz’ü herkesin önünde paylaşır iken, bu konuyu ortaya koymadan hizmet edemez. Zihni tek bir konuya takılmış olan kişidir. Kemanında yalnızca tek bir teli vardır ve o bu tel üzerinde yalnızca tek bir nota çıkartarak kemanını çalar.

Davranışı had safhada sapkındır. Kutsal Kitap’ta kutsalları imanları konusunda bina eden bin bir tane öğretiş tamamen göz ardı eder ve yalnızca bir hizip yaratılması için hizmet eden düzene aykırı bir ya da iki öğretiş üzerinde yoğunlaşır. Peygamberliğin belirli bazı görünümleri üzerinde ısrarla durabilir. Ya da Kutsal Ruh’un armağanlarından birini gereğinden fazla vurgulayabilir. Ya da takıntılı olduğu nokta Kalvinizm’in beş ilkesi ile ilgili olabilir.

Kilise önderleri, kendisini bu irade savaşına son vermesi için uyardıkları zaman, bu davranışından vazgeçmez. Bu konuları öğretmediği takdirde Rabbe sadık kalmamış olacağını söyler. Böyle bir kişi susturulamayacaktır. Kendisine karşı söylenen her kanıt için olağanüstü ruhsal bir yanıtla sahiptir. Kilise içinde çatışma ve bölünmeye neden olduğuna ilişkin gerçek, onu hiç bir şekilde durdurmaz. “Kim Tanrının tapınağını yıkarsa Tanrı da onu yıkacak” (1.Korintliler 3:17) ayetindeki tanrısal buyruktan hiçbir şekilde etkilenmemiş gibidir.

Kutsal Yazılar böyle bir kişinin harap edici olduğunu söyler; günah işlemekte ve kendini mahkum etmektedir. Harap edicidir, çünkü bir “ahlaki çarpıtma” yapmaktadır (Phillips), “çarpık bir zihne” sahiptir (NEB), “doğru yoldan sapmıştır” (NIV). Günah işlemektedir, çünkü Kutsal Kitap bu tür davranışı mahkum eder. Ve bu kişinin kendisi de, dindarca karşı koymalarına rağmen, günah işlediğini bilir. Topluluk, ona iki kez uyarıda bulunduktan sonra ondan sakınmalıdır; kendisi ile ilişki kestikten sonra belki bunun o kişinin sapkınlığını terk etmesi için bir neden sağlayacağını ümit ederek ondan uzak kalmalıdır.

13 Ağustos

“Nerede iki ya da üç kişi benim adım ile toplanır ise, ben de orada, aralarındayım.” (Matta 18:20) İsa bu sözleri söylediği zaman, tövbe etmeyi reddeden günah işlemiş bir üye ile ilgilenmek için yapılan bir kilise toplantısına işaret etmektedir. Gücendiren kişi ile ilgilenmek için sarf edilen diğer çabalar başarısız kalmıştır ve bu kişi şimdi kilisenin önüne getirilir. Eğer hala tövbe etmeyi reddediyor ise, o zaman topluluktan çıkartılması gerekir. Rab İsa Mesih kilise içindeki disiplin ile ilgili olarak yapılan bir toplantıda bizzat bulunacağını vaat eder.

Ancak bu ayetin elbette daha geniş bir anlam ifade ettiği kesindir. Bu ayet, O'nun adında her yerde ve her zaman toplanmış olan iki ya da üç kişi için geçerlidir. O'nun adında toplanmak, bir Hıristiyan topluluğu olarak bir araya gelmek anlamını taşır. O'nun yetkisi aracılığı ile, O'nun adında hareket ederek bir araya toplanmak demektir. “Kendilerini elçilerin öğretişine, paydaşlığa, ekmek bölmeye ve duaya adadılar” ayetinde (Elçilerin İşleri 2:42) belirtildiği gibi, ilk Hıristiyanların uyguladığı şekilde uyumlu bir biçimde bir araya gelmekten bahseder. Mesih'i merkez alarak O'nda toplanmak anlamına gelir (Yaratılış 49:10; Mezmur 50:5).

“.. ben orada aralarında olacağım.” Yerel topluluğun tüm toplantılarına neden sadık bir şekilde katılmamız gerektiğine dair en güçlü neden budur. Rab İsa'nın kendisi özel bir şekilde o toplantıda bulunur. Bizler, pek çok kez O'nun bize vaat etmiş olduğu bu Varlığını bilinçli şekilde hissetmeyebiliriz. Bu gibi zamanlarda bu gerçeği O'nun vaadini temel alan iman aracılığı ile kabul ederiz. Ama yine de O'nun kendisini bize alışılmışın dışında gösterdiği diğer başka zamanlar vardır. Gökyüzünün çok aşağılara eğilir gibi görüldüğü zamanlar. Tüm yüreklerin Söz'ün etkisi altında kalarak yere eğildiği zamanlar. Rabbin yüceliğinin yeri, insanları saygılı bir huşu duygusu ile sınıksız kavradığı ve gözyaşlarının özgürce aktığı zamanlar. Yüreklerimizin içimizde yandığı zamanlar.

Bizler bu kutsal ziyaretlerin ne zaman yapılacağını asla bilmeyiz. Bize önceden bir bildiri yapılmadan ve hiç beklemediğimiz zamanlarda yapılırlar. Eğer o anda orada değil isek, bu ziyaretleri kaçırabiliriz. O zaman Tomas'inkine benzer bir durumu paylaşmak zorunda kalırız. Dirilmiş ve yüceltilmiş Rab İsa, dirildiği günün akşamında öğrencilerine görüldüğü zaman, Tomas diğer öğrenciler ile birlikte orada değildi (Yuhanna 20:24). O an, bir daha asla geri alınamayacak olan bir yücelik anı idi.

Eğer Halkı O'nun adında bir araya toplandıysa zaman Mesih'in Halkının arasında bulunduğuna gerçekten inanıyor isek, o zaman Başkan'ın orada olacağını bildiğimiz için toplantıya katılmayı istemekten çok daha fazla bir istek duyarak toplantıya katılma konusunda kararlı olmamız gerekir. Ölüm ya da ölümcül hastalık dışında hiç bir şey toplantıdaki varlığımıza engel olmayacaktır.

“Senin kabul ettiğin kurban alçakgönüllü bir ruhtur, alçakgönüllü ve pişman bir yüreği hor görmezsin, ey Tanrı.” (Mezmun 51:17)

Tanrının ruhsal yaratılışında, gerçekten alçakgönüllü bir ruh sergileyen bir imanlıdan daha güzel hiç bir şey olamaz. Tanrının Kendisi bile böyle bir kişiyi dayanılmaz çekici bulur. Tanrı kibirlilere karşıdır, ama alçakgönüllülere lütfeder (Yakup 4:6), ama pişman bir yüreğe ve alçakgönüllü bir kalbe karşı koyamaz.

Doğal halimiz ile hiç birimiz kırılmış pişman yüreklere sahip değilizdir. Yabani bir eşeğin sıpasına – isyankar, inatçı, sert ve düşünmeden hareket eden - benzeriz. Tanrı isteğinin gemine, dizginine ve semerine karşı dururuz. Yalnızca kendi yolumuzdan gitmek isteyerek koşum takımının üzerimize vurulmasını reddederiz. Yüreğlerimiz kırılıp pişman olmadığı sürece hizmet için uygun olamayız. Değişim, kırılma sürecinin başlangıcına benzer. Pişman olan günahkar şu sözleri söyleyebilir: “Şimdiye kadar atmış olan en kibirli yürek beni baskı altında tuttu,/ Senin davan ile alay etmek ya da düşmanlarına yardım etmek,/ bir yürekte yükselebilecek en vahşi istektir,/ Ey Tanrım, bu yüreği ancak sen yumuşatabilirsin!” Değişim içinde, Mesih’in boyunduruğunu üzerimize takarız. Ancak yine de, hem bir imanlı olmak hem de dizginlere rağmen kendisinin doğru bildiği yönde gitmek isteyen pişman olmamış bir sığa gibi davranmak da mümkündür. Yaşamın dizginlerini Rab İsa’ya devretmeyi öğrenmemiz gerekir. Tekme atmadan, sıçrayıp itaatsizlik etmeden, O’nun yaşamlarımız için öngördüğü yöne boyun eğmemiz gerekir. Aşağıdaki şu sözleri söyleyebilmeliyiz:

O’nun yolu en iyisidir

Gereksiz planlar yapmaktan vazgeçmeli

Ve yaşamımızın yönetimini O’na teslim etmeliyiz.

Kırılmış ve yumuşamış yüreklerimizi yalnız Tanrıya karşı değil, aynı zamanda diğer kişilere karşı da uygulamamız gerekir. Bu sözler, kibirli, iddiacı ve gurulu olmayacağımız anlamına gelirler. Haksız yere suçlandığımız zaman, haklarımızı ya da kendimizi savunmak için bir mecburiyet hissetmeyeceğiz. Bize hakaret edildiği zaman, bizimle alay ettiklerinde, tacize uğradığımız zaman ya da iftira atıldığında geri dönüp bunları yapan kişiler ile savaşmayacağız. Yüreği kırılmış kişiler yanlış bir şey söyledikleri ya da yaptıkları zaman, özür dileme konusunda çabuk davranırlar. Kin tutmazlar ya da kendilerine yapılan kötülüklerin hesabını tutmazlar. Diğer kişilere bakar iken, onları kendilerinden daha iyi olarak görürler. Ertelemeler, gecikmeler, kesintiler, hayal kırıklıkları, kazalar, program değişiklikleri ve sinir çöküntüleri ile yüz yüze geldikleri zaman, taşkınlık, panik, histeri ya da zihin karışıklığı ile karşılık vermezler. Yaşamın krizli dönemlerinde sakin ve dingin kalırlar.

Eğer evli bir çift gerçekten kırılmış yüreklere sahip ise, boşanmak için mahkemeye gitmeye asla gerek duymayacaklardır. Yüreği yumuşamış anne babalar ve çocuklar asla bir kuşak uçurumu tecrübe etmezler. Alçakgönüllü komşuların bahçelerinin aralarına asla çit kurmaları gerekmez. Yumuşak yürekli olmayı öğrenmiş olan kilise üyeleri sürekli olarak uyanık tecrübesi yaşarlar.

Rabbin Sofrasına geldiğimiz ve Rabbin, ‘Bu, sizin uğruna kırılmış olan bedenimdir’ sözlerini işittiğimiz zaman, bu sözlerle vereceğimiz tek uygun karşılık, “Rab İsa, işte yaşamım, senin uğruna kırılmıştır” sözleri olacaktır.

15 Ağustos

“Dikkatli olun! Her türlü açgözlülüğten sakının.” (Luka 12:15)

Açgözlülük, zenginlik ya da mal mülk için duyulan yoğun arzudur. İnsanları pençesine düşüren, her zaman giderek çok daha fazlasını istemelerine neden olan aşırı bir düşkünlüktür. Açgözlülük, aslında insanların gerçekten ihtiyaç duymadıkları şeyler için şiddetli bir arzu duymalarına neden olan bir hastalığa benzer.

Örneğin, asla tatmin olmayan bir iş adamında açgözlülük görürüz. Böyle bir iş adamı belli miktarda bir parayı bir araya getirdikten sonra duracağını söyler, ama o zaman geldiğinde, daha fazlasını toplamak için duyduğu açgözlülük artmıştır.

Açgözlülüğü, elindeki tüm parayı alış verişte harcayan ev hanımında da görürüz. Tavan arası, deposu ve garajı yığılmış bir çok eşya ile doluncaya kadar tonlarca şey satın alır.

Noel armağanları ve doğum günü armağanları ile ilgili gelenek konusunda da açgözlülüğe rastlarız. Hem gençler hem yaşlılar başarıyı topladıkları kazancın miktarına göre tanımlarlar.

Açgözlülüğü gördüğümüz başka bir alan bir malın paylaşılması konusu ile ilgilidir; Biri öldüğü zaman akrabaları ve dostları törensel bir şekilde gözyaşı dökerler ve sonra ortadaki yemi paylaşmak için akbabalar gibi yeme doğru alçalırlar ve genellikle süreç içinde yasal bir savaş başlatılır.

Açgözlülük putperestliktir (Efesliler 5:5; Koloseliler 3:5). Açgözlülük, Tanrının isteği yerine kendi isteğini koyar; Tanrının vermiş olduğu ile tatmin olmadığını ifade eder ve bedeli ne olur ise olsun daha fazlasını almak için kararlıdır.

Açgözlülük, mutluluğun maddesel şeylere sahip olmak ile bulunduğu izlenimini yaratan bir yalandır.

Bir adam hakkında şu öykü anlatılır: bu adam, istediği her şeyi yalnızca arzu ederek elde edebilen bir adamdır: büyük bir ev, hizmetkarlar, bir Cadillac bir yat istedi veanında istediklerini elde etti!

Başlangıçta bu durum adam için çok heyecan verici idi, ama artık aklına yeni fikirler gelmemeye başladığı zaman, bu durum onu tatmin etmemeye başladı. Sonunda şöyle dedi: “Bu durumdan kurtulmak istiyorum, bir şey yaratmak istiyorum, bir şeyler için acı çekmek istiyorum. Burada olmak yerine cehennemde olmayı tercih ederim.” Adamın yanında bulunan kişi ona şöyle dedi: “Nerede olduğunu sanıyorsun ki?”

Açgözlülük, insanları istedikleri şeyi elde etmeleri için ödün vermeye, aldatmaya ve günah işlemeye yönlendirir.

Açgözlülük, kilisede önderlik yapacak olan bir kişi için hiç de uygun değildir (1.Timoteos 3:3). Ronald Sider şu soruyu sorar, “Kilise disiplini obur açgözlülükleri kendilerini ‘yaşlılar heyetine seçilmek yerine ekonomik başarıya’ yönlendirmiş olan kişilere uygulamak Kutsal Kitap’ a daha uygun olmaz mıydı?”

Açgözlülük zimmete geçirmek, gasp etmek ya da diğer toplum skandalları gibi noktalara ulaştığı zaman, kiliseden uzaklaştırma gerektirir (1.Korintliler 5:11).

Ve eğer açgözlülük itiraf edilmez ve vazgeçilmez ise, Tanrının Krallığından mahrum edilmeye kadar götürülebilir.

“Ve yiyeceğimiz ve giyeceğimiz var ise bunlar ile yetiniriz.”

Bu sözleri ciddiye alan çok az Hıristiyan vardır. Ancak bu sözler yine de Yuhanna 3:16’da olduğu gibi Tanrının gerçek sözleridirler. Bize, yiyecek ve giyecek ile tatmin olmamızı söylerler. Bu “giyecek” sözcüğü, üzerimize giydiğimiz giysiler kadar başımızı sokacak bir çatı anlamına da gelir. Başka bir deyiş ile, elzem ihtiyaçlarımızın karşılanması ile tatmin olmamız gerekir ve bunun dışındaki her şeyi Rabbin işine katkıda bulunmak için kullanmalıyız.

Gönlü hoşnut olan kişi, paranın satın alamayacağı bir şeye sahiptir. E.Stanley Jones şöyle dedi: “Her şey, birkaç şey istemeyen kişiye aittir. Hiçbir şeye sahip olmamak ile, yaşamda, yaşamın kendisi dahil olmak üzere her şeye sahiptir. İsteklerinin azlığı ile, sahip olduklarının bolluğundan daha fazlasına sahiptir.”

Yıllarca önce Rudyard Kipling, McGill Üniversitesi’nde bir mezuniyet sınıfına konuşma yaptığı zaman, maddesel zenginliğe çok fazla önem vermemeleri konusunda uyarıda bulundu. Ve şöyle dedi: “Bir gün bu tür şeyler ile hiç ilgilenmeyen birine rastlayacaksınız ve o zaman kendinizin ne kadar yoksul olduğunuzu anlayacaksınız.”

“Yeryüzündeki bir Hıristiyan’ın en mutlu durumu birkaç isteğinin olması gerektiği bir durum gibi görünür. Eğer bir kişi yüreğinde Mesih’e sahip ise, cennet gözlerinin önünde ise, ve yaşamda kendisini güvenle taşıyacak olan ihtiyaç duyduğu geçici bereketlere yeterince sahip ise, o zaman acı ve üzüntü konusunda çok az çaba gösterecektir; böyle bir kişinin kaybedeceği çok az şey vardır.” (William C.Burns)

Bu gönül hoşnutluğu ruhu Tanrının pek çok devini tanımlıyor gibidir. David Livingston şöyle dedi: “Tanrının Krallığı ile ilişkisi olmasının dışında sahip olduğum hiç bir şeye bakmamaya kararlıyım.” Watchman Nee ise şöyle yazdı: “Kendim için birkaç şey istemiyorum; istediğim her şey Rab için.” Ve Hudson Taylor, “İlgileneceği bir kaç şeye sahip olmanın lüksünden” keyif aldığını söyledi.

Bazı kişiler için gönül hoşnutluğunun anlamı, güdü ve hırsla sahip olmamaktır. Bu kişiler gönlü hoşnut olan bir insanı, başkasının sırtından geçinen biri ya da bir otlakçı olarak tanımlarlar. Ancak bu tanımlama, tanrısal bir gönül hoşnutluğu değildir. Gönlü hoşnut olan Hıristiyan, çok sayıda güdüye ve hırsla sahiptir, ama bunlar maddesel olana değil, ruhsal olana yöneliktirler. Gönlü hoşnut Hıristiyan bir otlakçı olmak yerine ihtiyaç içinde olan kişilere verebilmek için çalışır. Jim Elliots’ın sözlerine göre, gönlü hoşnut kişi, Tanrının “sımsıkı kavrayan elin tansiyonunu gevşetmiş olduğu” kişidir.

17 Ağustos

“.. beni onurlandıranı ben de onurlandıracam..”

Rabbi onurlandırabileceğimiz pek çok yoldan bir tanesi, tanrısal ilkelere sadık kalmak ve ödün vermeyi sürekli olarak reddetmektir.

Adam Clarke, gençlik yıllarında bir ipek tüccarının yanında çalıştı. Bir gün patronu ona bir müşteri için kumaş ölçtüğü zaman, ipek kumaşı nasıl esnetmesi gerektiğini gösterdi. Adam, patronuna şu yanıtı verdi: “Efendim, sizin ipek kumaşınız esneyebilir, ama benim vicdanım esnemeyecektir.” Tanrı, yıllar sonra bu dürüst kişiyi, kendi adını taşıyan bir Kutsal Kitap yorumu yazması için destekleyerek onurlandırdı.

Eric Lidell Olimpiyat Oyunlarında koşacağı 100 m. için gün almıştı. Ama koşacağı günün Pazar gününe denk geldiğinin farkına vardığı zaman, müdüre o gün koşmayacağını söyledi. Rabbin gününü onurlandırmadığı takdirde, Rabbin Kendisini de onurlandırmamış olacağını hissetmişti. Bunun üzerine büyük bir eleştiri fırtınası başladı. Eric Lidell, ülkesini yarı yolda bırakan bir oyunbozan ve dindar bir fanatik olmak ile suçlandı. Ama kararından vazgeçmeyecekti.

220 m.lik koşunun hafta içi bir günde yapılacağını öğrendiği zaman, bu kategoride olmamasına rağmen menajerinden 220 m. Koşmak için izin istedi. İl ve ikinci koşuyu kazandı ve yarı finalde de başarılı oldu. Final koşusunun yapılacağı gün, başlangıç yerine doğru ilerler iken, biri eline küçük bir kağıt parçası sıkıştırdı. Eric Lidell, kağıtta yazanları göz ucu ile okudu: “Beni onurlandıranı ben de onurlandıracam.” Ve o gün yalnızca yarışı kazanmak ile kalmadı, ama aynı zamanda yeni bir dünya rekoru da kırdı.

Rab, ona Uzak Doğu’daki elçilerinden biri olarak hizmet vermek gibi daha büyük bir onur sundu. II. Dünya savaşı sırasında Japonlar tarafından yakalandı ve bir toplama kampında öldü ve böylece şehitlik tacını kazandı.

Adam Clarke ve Eric Lidell, Tanrıyı onurlandıran ve Tanrı tarafından bir kıtlık zamanında halkının kurtarıcısı yapılarak onurlandırılan Yusuf gibi kişilerin örnek listesinde yer aldılar. Musa gibi bir adamın sadakati Tanrı tarafından İsrail ulusunu Mısır esaretinden kurtarma onuru ile ödüllendirildi. Daniel gibi bir adam, inancından ödün vermeyi reddettiği için Pers Krallığında üstün bir konuma getirildi. Ve – herkesten en büyük olan – Babasını hiç kimsenin onurlandırmadığı bir şekilde onurlandıran Rab İsa’ya her adın üstünde olan bir Ad verildi.

“Zırhını kuşanmadan önce değil, kuşandıktan sonra övünsün.” (1.Krallar 20:11)

Bu sözler kötü kral Ahav tarafından söylenmiş olmasına rağmen, gerçeğe ait olan sözlerdir. Bazen tanrısaymaz insanlar bile gerçeğe gömülürler.

Suriye kralı, Ahav’dan, itaat etmediği takdirde askeri bir felakete uğrayacağı tehdidi ile ona hakaret eden ve onu küçük düşüren taleplerde bulunmuştu. Ancak bu durumu izleyen savaşta Suriyeliler geri çekilmek zorunda kaldılar ve kralları da yaşamını kurtarmak için kaçmaya mecbur oldu. Kralın gücü ve kibiri birbirleri ile uyumlu değildiler.

Bu gün yazdığımız metin, aynı zamanda Golyat için de iyi bir öğüt olmuştur. Golyat, Davut’un kendisine yaklaştığını gördüğü zaman, şöyle dedi: “Bana gelsene! Bedenini gökteki kuşlara ve kırdaki hayvanlara yem edeceğim.” (1.Samuel 17:44) Ama Davut sapan ile fırlattığı bir taş ile onu kolayca yere düşürdü. Dev çok övünge davranmıştı.

Genç imanlılar olduğumuz zaman, kendi gücümüzü abartmak bizim için çok kolaydır. Dünyayı, benliği ve şeytanı sanki tek elimiz ile devirecekmiş gibi hareket ederiz. Hatta, daha yaşlı imanlıları müjdeyi dünyaya duyurma konusunda başarısız olduklarını söyleyerek azarlayabiliriz dahi. Onlara bu işin nasıl yapılacağını göstermek isteriz. Ama bu övünge zamanından önce yapılan bir davranıştır. Savaş yalnızca başlamıştır ve bizler sanki savaş sona ermiş gibi hareket ederiz.

Resmi olmayan bir imanlılar toplantısında bir akşam, tüm dikkatler orada bulunan genç ve zeki bir vaiz üzerinde toplanmıştı. Bu genç vaiz ilgi odağı olmaktan oldukça hoşnut idi. Bu grupta aynı zamanda, onun yaşamı üzerinde derin bir etki bırakmış olan bir Pazar okulu öğretmeni de bulunmakta idi. Biri bu öğretmene şöyle dedi: “Eski öğrenciniz ile oldukça gurur duyuyor olmalısınız.” Öğretmen şu karşılığı verdi: “Evet, eğer sonuna kadar iyi devam eder ise.” O zaman bu sözleri duyan genç vaiz şöyle düşünmüş idi: “Her şeyin yolunda gittiği bir akşam bu tür sözler söylenirse daha iyi olur idi.” Ama daha sonra, geçen yılların getirdiği anlayış ile, eski öğretmenin haklı olduğunun farkına vardı. Önemli olan, zırhınızı nasıl giyindiğiniz değildir. Önemli olan, savaşı nasıl bitirdiğinizdir. Aslında bu yaşamda savaş, asla bitmez. Cennetteki yüce Komutanımızın önünde duruncaya kadar, savaş bitmeyecektir. O zaman O’nun hizmetimiz ile ilgili onayını işiteceğiz – gerçekten önemli olan tek onayı. Ve O’nun onayı ne olur ise olsun, biz övünmek için bir temele sahip olmayacağız. Yüreğimizde hissettiğimiz alçakgönüllülük ile şöyle diyeceğiz: “Biz değersiz kullarız, sadece yapmamız gerekeni yaptık.” (Luka 17:10)

19 Ağustos

“Tanrıya sövmeyeceksiniz, halkınızın önderine lanet etmeyeceksiniz.” (Mısır’dan Çıkış 22:28)
Tanrı Musa’ya yasayı verdiği zaman, yetki konumuna sahip olan kişilere karşı sövgü ya da lanet dolu sözler sarf edilmesine yasak koydu. Bunun nedeni aşıkardır. Bu egemen kişiler ve önderler Tanrının temsilcileridirler. “Herkes, baştaki yönetime bağlı olsun. Çünkü tanrıdan olmayan yönetim yoktur.” (Romalılar 13:1) “Çünkü yönetim senin iyiliğin için Tanrıya hizmet etmektedir. (Romalılar 13:4) Sözü edilen önder Rabbi kişisel olarak tanımıyor olsa bile, yine de Rabbin hizmetinde olan bir kişidir. Tanrı ve insan önderler arasındaki bağlantı öylesine yakındır ki, O, bazen onlara tanrılar olarak işaret eder. Böylece bu günkü ayetimizde şunu okuruz: “tanrılara sövmeyeceksiniz”; buradaki anlamı ile yönetimdeki yetkililere sövmeyeceksiniz denmektedir. Ve Mezmur 82:1,6 ayetlerinde Rab, onlardan kuruldaki ilahlar olarak söz eder – ama onların tanrılar olduklarını ifade etmez, ama yalnızca Tanrının temsilcileri olduklarını belirtir.

Kral Saul’un Davut’u öldürmek için yaptığı saldırılara rağmen, Davut adamlarına krala hiçbir şekilde zarar vermemeleri için uyarıda bulundu, çünkü kral Rabbin mesh etmiş olduğu kişi idi.(1.Samuel 24:6) Elçi Pavlus, baş kahini tanımayarak onu azarladığı zaman, hemen tövbe etti ve şu sözleri söyleyerek özür diledi: “Kardeşler, baş kahin olduğumu bilmiyordum. Nitekim, ‘halkını yönetenleri kötüleme’ diye yazılmıştır.” (Elçilerin İşleri 23:5)

Yetkililere saygı gösterme konusu ruhsal alanda bile uygulanır. Bu ilke, Başmelek Mikael tarafından da uygulanır; Mikael Musa’nın cesedi konusunda İblis ile çekişip tartışır iken, söverek onu yargılamaya kalkışmadı ve yalnızca, “seni Rab azarlasın” dedi. (Yahuda 9)

Son günlerdeki sapkınların belirtilerinden biri de, bu küstah, dik başlı kişilerin yüce varlıklara sövmekten korkmamalarıdır. (2.Petrus 2:10)

Buradan alacağımız ders aşıkardır. Politikalarını kabul etmiyor olsak bile ya da onların kişisel karakterlerini onaylamasak dahi, önderlerimize Tanrının resmi hizmetkarları olarak saygı göstermemiz gerekir. Hiç bir koşul altında politik bir kampanyanın harareti sırasında bir imanlının söylediği şu sözleri söylemememiz gerekir: “Başkan alçak bir haindir.”

Ayrıca, “Tanrı yoluna tam bir bağlılık ve ağırbaşlılık içinde sakin ve huzurlu bir yaşam sürelim diye, krallar ile tüm üst yöneticiler dahil, bütün insanlar için dilekler, dualar, yakarışlar ve şükürler sunmamız” gerekir. (1.Timoteos 2:2)

“Terbiye edilmek uğruna acılara katlanmalısınız. Tanrı size oğullarına davranır gibi davranıyor. Hangi oğul babası tarafından terbiye edilmez?”

Terbiye etmek sözcüğü farklı gramer yapıları ile İbraniler¹². Bölümün ilk 11 ayetinde yedi ez yer almaktadır. Bu nedenle, sıradan bir okuyucunun bu konuda yanlış bir izlenim edinmesi zor değildir. Tanrıyı kolayca, çocuklarını sonsuza kadar kırbaçlayan öfkeli bir Baba olarak gözünün önüne getirebilir. Bu yanlış anlayış terbiye etme konusunu sadece ceza verme olarak gören bir düşünceden kaynaklanır.

Terbiye etmek sözcüğünün Yeni Antlaşma’da bundan çok daha geniş bir anlama sahip olduğunu öğrenmek çok rahatlatıcıdır. Terbiye etmenin gerçek anlamı çocuk eğitmektir ve bir çocuğun yetiştirilmesi ile ilgili var olan her tür anne baba eylemini içine alır. Kittel terbiye etmeyi şöyle tanımlar: “Olgunluğa doğru büyümekte olan ve yönlendirilmeye, öğretilmeye ve eğitime ihtiyacı duyan çocuğa uygulanan disiplin ya da hatta döverek cezalandırma şeklindeki belirli ölçüde bir zorlayış.”

İbraniler kitabının yazılmış olduğu Hıristiyanlar zulüm görek acı çekiyorlardı. Yazar, bu zulümden Rabbin terbiyesinin bir bölümü olarak söz eder. Yazarın bu ifadesi, zulmü Tanrının gönderdiği anlamına mı gelir? Kesinlikle hayır! Bu görüş müjdenin düşmanları tarafından uydurulmuştur. Tanrı, günahları nedeni ile Hıristiyanlara ceza mı vermektedir? Hayır, zulüm görmelerinin nedeni büyük olasılıkla O’na ettikleri sadık tanıklıktır. O zaman, zulme Tanrının bir terbiyesi olarak bakmak hangi şekilde mümkündür? Şöyle düşünebiliriz; zulüm görmelerine Tanrı izin verdi ve sonra da bu zulmü Halkının yaşamındaki eğitici planının bir kısmı olarak kullandı. Başka bir deyiş ile Tanrı, çocuklarının Oğlu’nun benzerliğine dönüşmeleri için bu zulmü onları temizlemek ve olgunlaştırmak amacı ile kullandı.

Bu tür bir döverek cezalandırma hiç kuşkusuz, uygulandığı anda hiç de hoş değildir. Keski, sert bir şekilde mermere şekil verir; fırının yoğun kızgınlığı altını arıtır. Ama mermerin içinden insan yüzü ortaya çıktığı zaman ve altın maden cürufundan arındığında, çekilen bütün sıkıntıya değer.

Rabbin terbiyesini küçümsemek ya da terbiye görür iken zayıf düşüp bayılmak, insan yenilgisi ile eş değerdedir. Hatırlanması gereken tek uygun tutum, Tanrının bu durumu eğitici bir plan olarak kullandığıdır ve daha sonra bu durumdan en üstün yararı sağlayacaktır. Yazar, “Böyle eğitilenler için bu sonradan esenlik veren doğruluğu üretir” derken kast ettiği anlam budur. (İbraniler 12:11b)

21 Ağustos

“Ama imanlılar topluluğunda diller ile on bin söz söylemekten ise, başkalarını eğitmek için zihninden beş söz söylemeyi tercih ederim.” (1.Korintliler 14:19)

Burada sözü edilen konu elbette dillerin kilise toplantılarında tercüme edilmeden kullanılmalıdır. Pavlus, bu tür bir uygulamaya karşıdır; konuşulan dillerin tercüme edilmesi konusunda ısrar eder, çünkü aksi takdirde hiç kimse gelişemez.

Ama bu ayet daha geniş bir anlamda uygulanabilir. Konuştuğumuz zaman, herkesin işitebilmesi için duyulacak kadar yüksek ses ile konuşmamız gerekir, aksi takdirde yalnızca yabancı bir dilde konuşuyor oluruz. Hemen hemen her dinleyici topluluğunda ağır işiten kişiler var olacaktır. Eğer konuşan kişinin sesi çok alçak olur ise, konunun düşünce düzenini kaçırlar ve bu onlar için sıkıntılı bir duruma neden olur. Çünkü sevgi, kendisini değil, diğerlerini düşünür, konuşur iken herkesin işitebilmesi için yeterli olacak bir ses tonu ile konuşur.

Sevgi, aynı zamanda sıradan bir insanın da anlayabileceği kadar basit sözcükler kullanarak konuşur. Biz büyük bir mesaja, tüm dünyadaki en büyük mesaja sahibiz. İnsanların mesajı işitmeleri ve anlamaları önemlidir. Eğer belirsiz, karmaşık ve teknik bir dil kullanarak konuşur isek, kendi iyi amacımıza karşı çıkmış oluruz.

Bir vaiz, oradaki halka hizmet etmek için Uzak Doğu'ya gitti ve elbette yanında bir tercümanı vardı. Konuşmasındaki mesajın ilk cümlesi şu idi: “tüm düşünce iki sınıfa ayrılabilir: somut ve soyut.” Dişsiz büyükannelerin ve huzursuz çocukların bulunduğu dinleyici topluluğuna bakan tercüman, bu cümleyi şöyle tercüme etti: “Amerika gibi uzak bir yerden buraya gelmemin nedeni size Rab İsa'yı anlatmaktır.” O noktadan itibaren mesaj tamamen meleklerin ellerinde idi.

Bir Hıristiyan dergisinin son sayısında şu tür ifadeler ile karşılaştım: tarih ötesi bir kategorinin kural teşkil eden başlangıç noktası; çeşitli sistem ve kaynaklardan derlenmiş olmayan, ama var oluş uygunluğuna sahip olan bir iş; bilinç halinin dikey düzlemde bir süreklilik arz etmesi; onaylamanın kanonikal dili; ölçünün aşırı sınırlarındaki klasik nedensellik. Bu tür dinsel bir karışık ve anlamsız sözün içinde ağır ve güçlük ile ilerlemeleri istenen zavallı insanlara ne yazık! Sınırsız cümleler kullanarak hiç bir şey söylememek gibi can sıkıcı ve zihin yorucu bir yola sahip olan bu tür kişilerden hepimiz esirgenelim!

Ortalama TV ya da radyo programının üçüncü derecede bir eğitim almış olan kişileri hedeflediğini duyarız. Bu bilgi, dünyaya kurtuluş mesajı ile ulaşmak isteyen Hıristiyanlar için bir ipucu olsun.”Mesajı net ve sade kılmanız gerekir: MESİH GÜNAHLI İNSANLARI KABUL ETTİ” şeklinde bir ifade yeterince kolay anlaşılırdır. Hiç kimsenin anlamadığı bir dilde on bin sözcük kullanmak yerine beş sözcük söylemek ve anlaşılacak çok daha iyidir.

“Bana dokunma, çünkü daha Babanın yanına çıkmadım.” (Yuhanna 20:17)

Çocuklar tarafından çok sevilen ilahilerden birinde şöyle der: “O eski, tatlı öyküyü okuduğum zaman, şunu düşünürüm: İsa burada insanların arasında iken, küçük çocukları kuzuları olarak ağılına çağırıyor, o zaman benim de onlarla birlikte olmam gerekir.” Her birimiz büyük olasılık ile bu duygulu arzuyu zaman zaman hissetmişizdir; Tanrının Oğlu’na yeryüzündeki hizmeti sırasında kişisel olarak eşlik etmenin ne kadar keyif verici olacağını düşünmüştür.

Ancak farkına varmamız gereken şey şudur: O’nu Söz aracılığı ile Kutsal Ruh tarafından açıklandığı şekilde bilmek çok daha iyidir. O yeryüzünde iken O’nun yanında olamayışımız bir dezavantaj değildir, aslında bizler öğrencilerden daha ayrıcalıklıyız. Bu konuya şu açıdan bakalım: Matta İsa’yı, Matta’nın gözleri ile gördü, Markos, Markos’un gözleri ile, Luka, Luka’nın gözleri ile ve Yuhanna, Yuhanna’nın gözleri ile. Ama bizler İsa’yı, dört Müjdecinin gözleri aracılığı ile görüyoruz. Ve bu düşünceyi eğer bir adım daha ileriye taşıyacak olur isek, o zaman Rab İsa ile ilgili Yeni Antlaşma’nın tamamında yer alan daha derin bir açıklamaya, O yeryüzünde iken yanında bulunan öğrencilerin hepsinin sahip olduğundan daha çok sahibiz.

İsa’nın döneminde O’nunla birlikte yaşamış olan kişilerden daha ayrıcalıklı olduğumuz konusunda bir başka ek avantaja daha sahibiz. İsa, Nasıra ya da Kefernahum’daki kalabalığın içine karışmış iken, bazı kişilere mecburen diğerlerinden daha yakın idi. Yuhanna, üst kattaki odada İsa’nın göğsüne yaslandı, oysa diğer öğrenciler O’ndan daha farklı mesafede idiler. Ama bu durum şimdi değişmiştir. Kurtarıcımız, şimdi tüm imanlılara eşit şekilde yakındır. O, yalnızca bizimle birlikte değildir; O, bizim içimizdedir.

Meryem dirilmiş Rab ile karşılaştığı zaman, O’na daha önceden yapmaya alışık olduğu şekilde dokunmak istedi. O’nun fiziksel, bedensel varlığını kaybetmek istemedi. Ama İsa ona şöyle dedi: “Bana dokunma, henüz Babanın yanına çıkmadım-” (Yuhanna 20:17) İsa aslında şunu demek istiyordu: “Meryem, Bana yersel ve fiziksel anlamda dokunma. Babamın yanına çıktığım zaman, Kutsal Ruh yeryüzüne gönderilecek. Sizler O’nun hizmeti aracılığı ile Beni şimdiye kadar tanımış olduğunuzdan çok daha dolu, açık ve yakın bir şekilde bileceksiniz.”

Tüm bunlardan çıkan sonuç şudur: İsa yeryüzünde iken O’nunla birlikte olmayı arzu etmek yerine sevinçli bir şekilde şimdi O’nunla birlikte olmanın daha iyi olduğunun farkına varmamız gerekir.

23 Ağustos

“Çünkü halkım iki kötülük yaptı: Beni diri suların pınarını bıraktı, kendilerine sarnıçlar, su tutmayan çatlak sarnıçlar kazdılar.” (Yeremya 2:13)

Bir pınarı, sarnıçlar, hem de su tutmayan çatlak sarnıçlar ile değış tokuş etmek çok kötü bir pazarlıktır. Bir pınar yerin altından fıskıran serin, duru ve tazeleyici bir su kaynağıdır. Bir sarnıç ise su depolamak için kullanılan bir su haznesidir. Sarnıcın içindeki su, durgunlaşabilir ve kirli hale gelir. Sarnıç çatladığı zaman, içindeki su dışarı sızar ve dışarıdaki kir de içeri sızar.

Rab, diri suların Kaynağıdır. O'nun halkı O'nda kalıcı doyum bulabilirler. Dünya bir sarnıçtır ve aynı zamanda çatlak bir sarnıçtır; zevk ve mutluluk umudu sunar, ama onda doyum arayan kişilerin hayal kırıklığına uğramaları kaçınılmaz bir durumdur. Mary, Tanrının Sözü'nün okunduğu ve ezberlendiği bir evde büyüdü. Ama anne ve babasının yaşam biçimlerine karşı isyan etti ve kendi hayatını sürmeye kararlı olarak evden ayrıldı. Dans, yaşamının tutkusu haline geldi. Hıristiyan geçmişinin tüm anılarını bastırmaya çalışarak kendini dansa verdi.

Bir gece, partneri ile birlikte dans pistinde kayarak dans eder iken, küçük bir kız olduğu zamanlarda öğrenmiş olduğu bir Kutsal Kitap ayeti aklına geldi: “Çünkü halkım iki kötülük yaptı: Beni, diri suların pınarını bıraktı, kendilerine sarnıçlar, su tutmayan sarnıçlar kazdılar.” Dansın tam orta yerinde günahına ikna edildi. Yaşamının boşluğunu fark ederek Rabbe döndü ve iman etti. Dans etmeye devam etmekten vazgeçti, salondan ayrıldı ve bir daha da asla geri dönmedi.

O andan itibaren kendisini şu mısraları yazan bir şair ile özdeşleştirdi:” Rab, ben çatlak sarnıçları denedim. Ama ah! Sular istediğim gibi değildi. Yine de içmek istedim, ama sular önümden kaçtılar ve ben ağlar iken benimle alay ettiler. Ama şimdi biliyorum ki yalnızca Mesih tatmin edebilir. Benim için O'nun adından başka bir ad yoktur. Rab İsa sende yalnızca sevgi ve yaşam ve kalıcı sevinç vardır.

Mary Kurtarıcının şu sözlerindeki gerçeği tecrübe ederek yaşamış oldu: “Bu sudan her içen yine susayacak, ama benim vereceğim sudan içen sonsuza dek susamaz. Benim vereceğim su, içende sonsuz yaşam için fıskıran bir pınar olacak.” (Yuhanna 4:13,14)

“Rab diyor ki, sesini ağlamaktan, gözlerini yaş dökmekten alıkoy, çünkü verdiğin emek ödüllendirilecek. Halkım düşman ülkesinden geri dönecek.” (Yeremya 31:16)

Stephen anne ve babası görev alanında hizmet verdikleri sırada yetiştirildi. Çok erken bir yaşta Mesih'e olan imanını ikrar etti ve bir çok kişinin Rabbe yönlendirilmesine aracılık etti. Bir koleje devam etmek için Amerika'ya ilk kez geldiği zaman, iyi bir tanıklığa sahipti. Ama sonra bulunduğu noktadan geriye doğru kaymaya başladı. İcini soğukluk kapladı. Günaha ödün verdi. Ve çok geçmeden Doğu inançları ile ilişki kurmaya başladı.

Anne ve babası ilkelerine dönme iznini kullanarak Amerika'ya geldikleri zaman, yüreklerinden vurulmuş gibi oldular. Oğullarına yalvardılar, onu makul olmaya çağırdılar ve rica ettiler, ama onu ikna edemediler. Sonunda Stephen'in üç kişi ile birlikte yaşadığı yere gidip onu ziyaret ettiler. Orada gördükleri onları perişan etti. Eve dönüp acı acı ağladılar.

Yatmaya gittiler ve uyumaya çalıştılar ama hiç bir yararı olmadı. Sonunda, sabaha karşı saat dörtte, kalkmaya ve Rab ile sabah paylaşımlarını yapmaya karar verdiler. Normal olarak o gün Yeremya 31.bölümü okuyacaklardı, ama Stephen'in babası ağlayan peygamberin onları teselli edemeyeceğini düşünerek, “Hayır, Yeremya'dan okumayalım!” dedi. Ama Kutsal Ruh üstün geldi ve Yeremya 31. Bölümü açtılar. 16.ayete geldikleri zaman, şu sözleri okudular:” Sesini ağlamaktan, gözlerini yaş dökmekten alıkoy, çünkü verdiğin emek ödüllendirilecek. Halkım düşman ülkesinden geri dönecek.”

Bu gün binlerce Hıristiyan anne ve baba isyan eden oğulları ve kızları için yas tutan kırık yüreklere sahiptirler. Dua ettikleri zaman, gökyüzü sanki işitmiyor gibidir. Tanrının yoldan sapan imanlıyı restore edip edemeyeceğini ya da restore edip etmeyeceğini merak etmeye başlarlar.

Bu anne ve babaların hatırlamaları gereken şudur: Rab için zor olan hiç bir şey yoktur. Şükran sunmaya dikkat ederek duaya devam etmeleri gerekir. Tanrının Sözündeki vaatleri davalarının yanıtı olarak göstermeleri gerekir.

Anne, Yeremya 31:16 ayetine sahip çıkarak onu iddia ettiği takdirde beraat edip etmeyeceğini merak eder iken, Yeşaya 49:25 ayetini okudu: “Seninle çekişenle ben çekişeceğim, senin çocuklarını ben kurtaracağım.”

25 Ağustos

“Dayanabileceğimizden çok daha ağır bir yük altında idik. Öyle ki, yaşamaktan bile umudumuzu kesmiştik. Ölüme mahkum olduğumuzu içimizde hissettik. Ama bu, kendimize değil, ölüleri dirilten Tanrıya güvenmemiz için oldu.” (2.Korintliler 1:9)

Pavlus, Asya ilinde ölümden kıl payı kurtulmuştu. Orada tam olarak ne olup bittiğinden tam olarak emin olamayız, ama durum öylesine ciddi idi ki, eğer ona, “yaşam ile mi yoksa ölüm ile mi sonuçlanacak?” diye sormuş olsa idik, bize vereceği yanıt:“Ölüm ile” olurdu.

Tanrının kullandığı insanların çoğu yaşamlarında bir kez ya da birden çok kez benzer bir tecrübe yaşamışlardır. Tanrının büyük insanların yaşam öyküleri hastalıktan, kazalardan ve kişisel saldırılardan Tanrının harika kurtuluşlarını kaydederek.

Tanrı bazen bu tür bir tecrübeyi kişinin dikkatini çekmek için kullanır. Belki de böyle bir kişi maddesel refah ile ilgili olarak zirvededir, her şey yolunda gitmektedir. Sonra bu kişi aniden zirveden dibe iner. Cerrah kanserli bağırsakların çoğunu keserek alır. Bu olay kişinin yaşamını yeniden değerlendirmesine ve ayrıcalıklarının yeniden gözden geçirmesine neden olur. Yaşamın ne kadar kısa ve belirsiz olduğunun farkına vararak, yaşamının geri kalanını Rabbe adamaya karar verir. Tanrı onu ayağa kaldırır ve onun ömrüne pek çok yıl ya da verimli hizmet ekler.

Pavlus’un olayında durum farklı idi. O yaşamını zaten Rabbe hizmet etmek için teslim etmişti. Ama tehlikeli bir olasılık söz konusu idi: Rabbe kendi gücü ile ve kendi aklı ile hizmet etmeye çalışabilirdi. Bu yüzden, Rab, kendisine değil, diriliş Tanrısına güvenmesi için onu mezarın kıyısına kadar getirdi. Pavlus’un gürültülü ve kargaşalı kariyerinde insanın çözümlemesinin imkansız olduğu durumlar ile çok sık karşılaştığını görürüz. İmkansız mümkün kılan Tanrının yeterliliğini daha önceden kanıtlamış olarak, yılmayacak ve gözü korkmayacaktı.

Ölüm ile burun buruna gelmek gibi bu tür durumlar aslında kılık değiştirmiş bereketlerdir. Bu durumlar bize ne kadar zayıf olduğumuz gösterirler. Bize bu dünyanın değerlerinin ne kadar ahmakça olduğunu hatırlatırlar. Bize, yaşamın hiç beklenmedik bir anda sona erebilecek kısa bir öykü olduğunu öğretirler. Ölüm ile yüz yüze geldiğimiz zaman, bizi Gönderen’in işlerini henüz gündüz iken yapmamız gerektiğinin farkına varırız, çünkü hiç kimsenin artık çalışamayacağı zaman olan gece yaklaşmaktadır. Bir anlamda her birimiz kendimizi ölüme mahkum hissederiz – Mesih’in ilgilerini ön plana almamız ve O’nun gücüne ve O’nun bilgeliğine bağımlı olmamız gerektiği konusunda sağlıklı bir hatırlatma.

26 Ağustos

“Ellerimizin emeğini boşa çıkarma.” (Mezmur 90.17)

New American Standard Bible’ın sayfa kenarında şunu okuruz: “... ellerimizin işine istikrar ver.” Bu düşünce üzerinde düşünmeye değer bir düşüncedir ve yanıt almak için dua etmeye değer bir dilektir! Yaşamlarımızı kalıcı olanı yapmak konusunda geçirmek için bunu isteğimiz haline getirmemiz gerekir.

Bu konu, Rab İsa’nın şu sözleri ile Yeni Antlaşma’da yansır. “Siz beni seçmediniz, Ben sizi seçtim. Gidip meyve veresiniz, meyveniz de kalıcı olsun diye sizi Ben atadım.” (Yuhanna 15:16.

F.W.Boreham her birimizin kendisine bedeni mezarda yatarken yapabileceği bazı onurlu ilgi alanları sağlaması gerektiğini söyledi. Ama bizim bu mezarın ötesindeki düşünceden ilerisine gitmemiz ve her birimizin sonsuzluk için bina etmemiz gerektiğini söylememiz doğrudur.

Geçici öneme ve kalıcı olmayan değere sahip olan modern aktivite ile ilgili olarak söyleyeceklerimiz bu kadar. Geçen gün, yaşamını bir Bartlett incisinin derisinde bulunan ve buharlaşma özelliğine sahip elli kimyasalın kimyevi analizine adayan bir adamdan söz edildiğini duydum. Hıristiyanlar bile kumdan kaleler yapma, balon köpüklerinin ardından gitme ve önemsiz şeyler konusunda uzmanlar haline gelme tuzağına düşebilirler. Birinin söylemiş olduğu gibi, yaşamlarımızı yanan bir evin içindeki tabloları düzeltmek ile geçirme hatasını işleyebiliriz.

Sonsuz değere sahip olan pek çok iş çeşidi vardır ve bizler dikkatimizi bu tür işlere vermeliyiz. Bu işlerden ilki, Hıristiyan karakterinin gelişmesidir. Karakterimiz, cennete birlikte götüreceğimiz birkaç şeyden biridir. Ve şimdiden yetiştirilmesi gerekir.

Mesih için kazanılan canlar, kalıcı değere sahiptirler. Bu canlar sonsuza kadar Tanrının Kuzusuna tapınan kişiler olacaklardır.

Gerçeğin sözünü öğretenler, genç imanlılara destek olanlar ve Mesih’in koyunlarını besleyenler, sonsuza kadar sürecek olan yaşamları için biriktirirler. Oğullarını ve kızlarını Krallığa hizmet etmeleri için yetiştiren anne ve babalar işlerinin sürekli olacağından emindirler.

Paraları ile Mesih ve O’nun davası için yatırım yapan kişiler, başarısız olması imkansız olan bir hizmet yapmaktadırlar.

Kendilerini dua işine adanmış olan kişiler, bir gün, ettikleri her duanın Tanrının zamanında ve Tanrının belirlemiş olduğu şekilde yanıtlandığını göreceklerdir.

Tanrı halkına hizmet edenlerin her biri, sonsuzluk için yapılan bir iş ile ilgilidir. Mesih’in en alçakgönüllü hizmetkarı dünyanın en bilge adamlarının sahip olduğu vizyondan daha üstün vizyona sahiptir. Diğerlerinin hizmetleri mantar şeklinde yükselen bir bulut gibi yükselip gider iken onun yaptığı iş kalıcı olacaktır.

27 Ağustos

“Rab, çadırına kim konuk olabilir? Kutsal dağında kim oturabilir? Kendi zararına ant içse bile andından dönmeyen.” (Mezmun 15:1,4)

15. Mezmurda Yüce Tanrıya yakın olacak olan kişinin özelliğini tanımlar. Bu adamın karakterinin görünüşlerinden biri, kendisine büyük kişisel zarar verecek olsa bile verdiği söze sadık kalması ve onu yerine getirmesidir. Eğer bir söz verir ya da ant içer ise, bu sözüne ya da andına bağlı kalır.

Örneğin burada, evini satan bir Hıristiyan'ın durumu üzerinde düşünelim. Bir alıcı gelir ve istenen fiyatı ödemeyi kabul eder. Evini satan bu kişi ile anlaşma yapmayı kabul eder. Herhangi bir kağıt imzalanmadan önce, bir başka alıcı gelir ve ev için 5000 dolar daha fazla ödemeyi teklif eder. Evini satan kişi belki yasal açıdan ilk teklifi reddedebilir ve böylelikle sevinin satışından 5000 dolar daha fazla kazanmış olur. Ama ahlaki açıdan ağzından çıkan söze sadık kalmak zorundadır. Burada söz konusu olan, onun güvenilir bir Hıristiyan olarak ettiği tanıklıktır.

Ya da yirmi yaş dışı iltihaplanmış olan bir başka imanlıyı düşünelim. Bu imanlının diş hekimi onu, diş antibiyotik ile tedavi eden ve sonra diş çekimi için ona randevu veren bir ağız cerrahına gönderir. Hıristiyan cerraha tanıklık ettikten sonra onun muayenehanesinden ayrılır. Yolda bir arkadaşına rastlar ve arkadaşı ona dişini yarı fiyatına daha ucuza çektirebileceği bir başka cerrah tanıdığını söyler. Şimdiye kadar yapmış olduğu iş için kendi cerrahına para ödeyeceğine kuşku yoktur. Sonra da arkadaşının söylediği diğer cerraha gidebilir. Ama böyle yapması mı gerekir?

Sue, yaşlı bir çiftin akşam yemeği davetini henüz kabul etmiştir; sonra telefonu çalar ve kendi yaşındaki genç insanların katılacağı sade bir akşam yemeğine davet edilir. Sue, iki arada kalmıştır. Yaşlı çifti hayal kırıklığına uğratmayı istememektedir, ama genç insanlar ile bir arada olmayı da çok istemektedir.

Bu gibi konularda ortada çok büyük parasal rakamlar söz konusu olduğu zaman, karar vermek en zor olanıdır. Ama paranın miktarı ne olur ise olsun, sözümüzden dönmemize, bağlılığımızdan vazgeçmemize neden olmamalı ve Hıristiyan tanıklığımızı leke sürmemelidir; Rabbin adına saygısızlık edilmesine sebep olmamalıdır. Bedeli ne olur ise olsun, Voltaire'in kötü niyet ile söylemiş olduğu sözlerin doğru olmadığını kanıtlamamız gerekir: “Söz konusu olan para olduğu zaman, insanların hepsi aynı dindedir.”

Tanrı insanı, “kendisine neye mal olur ise olsun, vaatlerini her zaman yerine getirir” (TEV; “bir vaadini, kendisinin mahvolmasına neden olsa dahi yerine getirir.” (LB)

“Günahınızın gelip sizi bulacağından emin olun.” (Çölde Sayım 32:23)

Tanrı, içinde yaşadığımız bu dünyaya değiştirilemez, belli bazı ilkeler inşa etmiştir. Ve insanın tüm yaratıcılığı bu ilkelerin yerine gelmesine engel olamaz. Bu ilkelerden biri, günah işlediğiniz zaman, bunun sonuçlarından kaçınamayacağınızdır.

Bazılarımız bu ilkenin işleyişini erken yaşlarda öğrenmişizdir; reçel ya da bazı başka yiyecekleri aşırığımız zaman, arkamızda annemizin yaptığımız şeyin kolayca farkına varmasına neden olan izler bırakırız. Ama bu gerçek, yaşamın tamamı için geçerlidir ve her gazete tarafından bu gerçeğe tanıklık edilir.

“Eugene Aram’ın Rüyası” adlı şiir, bu konu ile ilgili dikkat çekici bir örnektir. “Mükemmel bir suç” işleyeceğini düşünen Aram bir adam öldürdü ve bu adamın bedenini ağır ağır akan, bir mürekkep kadar koyu rengi olan ve derinliği çok fazla bir nehre attı. Ertesi sabah suçu işlemiş olduğu nehir kıyısına gitti

Ve siyah renkli lanetli suyu

*Vahşi ve korku dolu gözler ile araştırdı;
Ve nehrin yatağında, ölü adamı gördü,
Çünkü nankör akıntı kurumuş idi.*

Bedeni, çok büyük yapraklar ile örtmeye çalıştı, ama o gece bölgede çok şiddetli bir rüzgar çıktı ve ceset tamamen görünür hale geldi.

O zaman yere yüz üstü yıkıldım

*Ve önce ağlamaya başladım.
Çünkü anladım ki benim saklamaya çalıştığımı
Toprak gizlemeyi reddetmiş idi;
Karada ya da suda ve ne kadar derinde olur ise olsun.*

Sonunda kurbanını uzaktaki bir mağaranın içine gömdü, ama yıllar sonra iskelet bulundu; işlediği suç için mahkemeye gitti ve cezası infaz edildi. Günahı gelip onu bulmuştu.

Ama günahın gelip bizi bulduğu bir başka yol daha mevcuttur. E.Stanley Jones bize şunu hatırlatır: “Günah içsel varlığı bozar, iç cehennemde kendine saygı duyamazsın ve seni çıkışı olmayan labirentlerin içinde yaşamaya zorlar.”

Ve hatta eğer bir kişinin günahı bu yaşamda ortaya çıkmadan kalsa bile, diğer yaşamda kişinin karşısına çıkacağı kesindir. Günah, Mesih’in kanı aracılığı ile temizlenmediği takdirde, Yargı Gününde ışığa getirilecektir. Günah, bir eylem, bir düşünce, bir motif ya da bir niyet olabilir, ne olduğu hiç fark etmez; kişi onunla suçlanacak ve cezası ilan edilecektir. Bu ceza, elbette, sonsuz ölüm olacaktır.

29 Ağustos

“Mesih her şeydir.” (Koloseliler 3:11)

Biz Hıristiyanların şöyle bir eğilimimiz vardır: zamanımızın çoğunu, bir şekilde bize, günlük yaşamımızın iniş ve çıkışlarından kalıcı zaferi ya da özgürlüğü garanti edecek olan yeni ruhsal deneyimler aramak amacı ile geçirmek. Yaşamın katı yerlerini yumuşatacak olan kolay ele geçmez sihirli bir formül bulmak amacı ile kongreler, konferanslar, seminerler ve atelyelerin peşinde telaşla gezinir dururuz. Parlak broşürler bize, Dr. Falan Filan’ın bizi Kutsal Ruh ile radyo aktif hale getirecek olan yeni ve çok önemli bir hamle konusunda paylaşımında bulunacağını garanti ederler. Ya da bazı gayretli komşularımız, son zamanlarda bol yaşama götüren kestirme bir yol keşfedildiğini işitmemiz için bizi Belediye Toplantı Salonu’na götürmek için ısrarlı davranırlar.

Yemlerin sayısı çoktur. Bir vaiz doyuma götüren kraliyet yolunu sunar. Bir diğeri zaferin üç yönlü sırrının reklamını yapar. Bu gün, daha derin bir yaşam sağlayan anahtarların ne olduğunu anlatan bir seminere gideriz. Ertesi hafta kutsallığa ulaştıran beş kolay adım ile ilgili bir toplantı yapılacağını duyarız. Kutsal Ruh’un doluluğunu almak için öne çıkararak sunağa çağrıldığımız bir tecrübe ile birden yükseliriz. Ya da sanki yaşamdaki en önemli şey imiş gibi, bedenın şıfası ile takıntılı bir halde ilgilenmeye başlarız. Bir an, Hıristiyanlığa özgü bir psikolojik karşı durma tecrübesi yaşarız, ondan sonraki an hatıraların şıfa bulması konusu ile ilgileniriz. Bazı yeni ruhsal yükseklikler bulmak için kara ve deniz çevresinde dolarız.

Hiç kuşkusuz bu konuşmacıların çoğu içten kişilerdir ve söyledikleri şeylerin bazılarında bir değer mevcuttur. Ama kutsallığa giden kestirme bir yol bulunmadığını, sorunların hala mevcut olduğunu ve gün be gün Rabbe bağımlı olarak yaşamamız gerektiğini anlamak için yaşamın gerçek yüzüne geri döneriz.

Sonunda öğrenmemiz gereken, tecrübelerden çok Rab İsa’nın Kendisi ile ilgilenmemizin daha iyi olduğudur. O’nda hiç bir hayal kırıklığı yoktur. O’nda ihtiyacımız olan her şeye sahibiz. O, her konuda yeterli Olan’dır.

A.B.Simpson yaşamının ilk kısmını tecrübelerin peşinde koşmak ile geçirdi, ama tecrübelerin doyum vermediğini anladı. Sonra, “O’nun Kendisi” adlı bir ilahi yazdı; bu ilahinin ilk bölümünü aşağıda okuyabilirsiniz:

Bir zamanlar bereket idi, şimdi Rab;

Bir zamanlar duygu idi, şimdi O’nun Sözü;

Bir zamanlar istediğim O’nun armağanları idi, şimdi yalnızca O’nun Kendisi.

İsa, her şeyde her şeydir, ben bu şarkıyı söyleyeceğim;

Her şey İsa’da ve İsa her şey.

“Kendine ve öğretişine dikkat et.” (1.Timoteos 4:16)

Tanrı Sözü'nün pek çok dikkat çeken özelliklerinden biri öğretiş asla görevden ayırmayıdır. Örneğin filipeliler 2:1-13 ayetlerini ele alalım. Bu bölüm, Yeni Antlaşma'daki Mesih ile ilgili klasik bölümlerden biridir. Bu bölümde şunu öğreniriz: Mesih, Baba Tanrı ile eşittir, O'nunla aynı öze sahiptir. Ama kul özünü alıp insan benzeyişinde doğarak Kendini boş kıldı. İnsan biçimine bürünmüş olarak ölüme, çarmıh üzerinde ölüme bile boyun eğip Kendini alçalttı. Bunun için de Tanrı O'nu pek çok yükseltti ve O'na her adın üstünde olan adı bağışladı. Ama bu konu, bilimsel bir inceleme olarak değil, Filipelilere bir hitap olarak ve bize Mesih'in zihnine sahip olduğumuz göstermek için sunulur. Eğer biz de O'nun yaptığı gibi başkaları için yaşar isek, bu tutumumuz çekişmeyi ve boş gururu yok edecektir. Eğer biz de O'nun yaptığı gibi kendimizi alçaltır isek, uygun zamanda Tanrı bizi yüceltecektir. Bölüm çok yoğun bir pratikliğe yer verir.

Ben sık sık sistematik teoloji ile ilgili kitaplar okuduğum zaman, bu konu hakkında düşünürüm. Bu tür kitaplarda yazarların yapmak istedikleri şey şudur: Kutsal Kitap'ın iman öğretiş hakkında öğrettiği her şeyi, yani Tanrı, Mesih, Kutsal Ruh, melekler, insan, günah, kefare v.b. her konuyu bir araya toplamak. Yapmak istedikleri bu şey sınırsız bir değere sahiptir, ancak tanrısal yaşamdan uzak kalarak yapıldığı takdirde, çok soğuk ve katı kalabilir. Bir kişi, önemli öğretişler konusunda zihinsel açıdan yeterli olabilir ama yine de Hıristiyan karakteri söz konusu olduğu zaman, üzüntü verecek şekilde yetersiz kalabilir. Eğer Kutsal Kitap'ı tanrının bize verdiği şekilde inceleyecek olur isek, öğretiş ve görev arasında asla bir ikiye bölünme elde etmeyiz. Her ikisi her zaman çok hoş bir şekilde aralarında dengeye sahiptirler ve birbirlerine örülmüşlerdir.

Belki de kişisel sorumluluğumuzdan en ayrı olan öğretiş konusu peygamberlik ile ilgili olandır. Peygamberlik konusu, gereğinden fazla olarak, merakı tatmin edecek olan bir yol olarak sunulmuştur. Mesih karşıtının kimliği ile ilgili olay çıkmasına neden olan spekülasyonlar kalabalıklara çekici gelebilirler, ama kutsallık geliştirmezler. Peygamberliğin amacı, kulaklara çekici gelen bir merak konusunu gidermek değildir; peygamberliğin amacı, Hıristiyan karakterini biçimlendirmektir. George Peters, görev ve karakter öğretişimizi etkilemek için hesaplanmış olan Mesih'in İkinci gelişine ilişkin 65 olay sıralar ve benim bu konuda 65 rakamının üzerinde olayın mevcut olduğuna dair hiç kuşum yok.

Burada öğreneceğimiz ders teolojiyi, pratik tanrısayarlıktan asla ayırmamız gerektiğidir. Kendi kişisel çalışmamızda ve diğerlerine Söz'ü öğretir iken, Pavlus'un Timoteos'a verdiği şu öğüdü vurgulamamız gerekir, “Kendine ve öğretişine dikkat et....”

31 Ağustos

“ama benim için kazanç olan her şeyi Mesih uğruna zarar saydım. Dahası var; uğruna her şeyi yitirdiğim Rabbim İsa Mesih’i tanımanın üstün değeri yanında her şeyi zarar sayıyorum, süprüntü sayıyorum, öyle ki Mesih’i kazanayım.” (Filipeliler 3:7,8)

Bir imanlı Mesih uğruna büyük fedakarlıkta bulunduğu bu her zaman ziyadesi ile iyidir. Armağanlarının kendisine varlık ve ün getirdiği ama yine de tanrısal çağrıya itaat ederek itaatini sürdüren ve bunları Kurtarıcının ayaklarına bırakan bir kişi düşünelim. Ya da sesi sayesinde kendisine dünyanın en büyük konser salonlarının kapılarının açıldığı bir kadını akla getirelim. Ama bu kadın şimdi bir başka dünya için yaşaması gerektiğini hissetmektedir, bu nedenle Mesih’i izlemek için müzik kariyerinden vazgeçer. Ne olur ise olsun, hiçbir şey ile kıyaslanamaz bir değer olan Mesih’i kazanmanın yanında yersel ün ya da zenginliğin ne önemi olabilir?

Ian MacPherson şu soruyu sorar: “Armağanlar ile yüklü bir insanın tüm bunları hissizce ve hayranlık içinde Kurtarıcının ayaklarının dibine bırakmasından daha etkileyici bir görünüm nerede olabilir? Ve ayrıca zaten bu armağanlar olmaları gereken yerde değil midirler? Yaşlı bilge bir Gal’li imanlının şu sözlerine kulak verelim: ‘İbranice, Grekçe ve Latince kendi yerlerinde bir arada çok itidirler; ama onların yerleri, Pilatus’un onları koyduğu yer değildir; yani onların İsa’nın başına değil, ayaklarının dibine konulmaları gerekirdi.”

Elçi Pavlus zenginliği, kültürü ve dini konumu bıraktı ve onları Mesih uğruna zarar saydı. Jowett şu yorumu yapar: “Elçi Pavlus aristokratik mülkiyetlerini büyük kazançlar olarak düşündüğü zaman, Rabbi asla görmemiş idi; ama ‘Rabbin yüceliği’ onun şaşkın gözleri üzerinde parladığı zaman, tüm bunların hepsi gölgede kaldı ve hatta yok oldular. Ve Rabbin ihtişamında değerlerini kaybedenler ve elçinin ellerinde süprüntü olarak nitelendirdiği şeyler yalnızca daha önceki kazançları değil idi; elçi artık onları düşünmüyordu bile. Bir zamanlar en üstün ve en kutsal olarak düşündüğü şeyler elçinin zihninden tamamen silinmişler idi.”

Ne gariptir ki, bir kişi Mesih’i izlemek için her şeyinden vazgeçtiği zaman, bazı kişiler onun aklını yitirdiğini düşünürler. Bazı kişiler ise bu tutum karşısında şok geçirirler ve neden böyle davrandığını bir türlü kavrayamazlar. Bazıları bu duruma üzülmüş ve farklı yönler teklif ederler. Bazıları ise mantık ve sağduyu temelinde tartışırlar. Böyle bir durumu çok az kişi onaylar ve derinden sarsılırlar. Ama bir kişi iman ile yürüyor ise, diğer kişilerin düşüncelerini uygun bir şekilde takdir edecek güce sahiptir.

C.T.Studd yaşamını görevli hizmetine adanmak için özel servetinden ve değerli evinden vazgeçti. John Nelson Darby müjdeyi yaymak, öğretmen ve Tanrının peygamberi olmak için harika bir kariyere sırtını çevirdi. Ekvator’daki beş şehit Auca kabilesine Mesih’i götürmek için Amerika Birleşik Devletlerinin refahını ve materyalizmini terk ettiler.

İnsanlar bunun çok büyük bir fedakarlık olduğunu söylediler, ama bu bir fedakarlık değildir. Biri, Hudson Taylor’ın Mesih için yaptığı fedakarlıkları yorumlamaya çalıştığı zaman şöyle dedi: “Ben, yaşamımda asla bir fedakarlık yapmadım.” Ve Darby şöyle dedi: “Reddetmekten vazgeçmek, büyük bir fedakarlık değildir.”

“Ellinci yılı kutsal ayacak, bütün ülke halkı için özgürlük ilan edeceksiniz. O yıl sizin için özgürlük yılı olacak. Herkes kendi toprağına ve ailesine dönecek.” (Levililer 25:10)

İsrail’in takvimindeki her ellinci yıl özgürlük yılı olarak bilinirdi. O yıl ekilmeyecek, ürünün ardından süren biçilmeyecek, budanmamış asmanın ürünleri toplanmayacaktı. Özgürlük yılında herkes kendi toprağına dönecekti. Köleler özgür bırakılacaktı. Özgürlük yılı, sevinçli bir özgürlük, lütuf, kurtuluş ve dinlenme yılı idi.

Biri bir tarla satın aldığı zaman, özgürlük yılının yakınlığını hesaba katmak zorunda idi. Örneğin, toprak, eğer bir sonraki özgürlük yılından önce kırk beş yıllık bir zaman var ise, daha da değerli hale gelecekti. Ama eğer özgürlük yılına yalnızca bir yıl kaldığı takdirde, tarlanın satın alınması açısından hemen hemen hiç bir değeri kalmamış olacaktı. Tarlayı satın alan kişi yalnızca bir ürün toplayabilirdi.

Bu gün, imanlılara göre Rabbin gelişinin özgürlük yılına denk geleceğine dair bir sezgi mevcuttur. İmanlılar Baba’nın evindeki sonsuz dinlenmeye gireceklerdir; ölümlülüğün zincirlerinden özgür kılınacaklar ve yüceltilmiş göksel bedenlerini alacaklardır. Kahyalar olarak kendilerine emanet edilen tüm maddesel şeyler gerçek sahibine geri verileceklerdir.

Sahip olduğumuz maddesel değerlere takdir biçer iken, bu konuyu hesaba katmamız gerekir. Binlerce dolar değerinde mala, yatırıma ve banka hesaplarına sahip olabiliriz. Ama eğer Rab bu gün gelecek olsa, bizim için hiç bir değerleri kalmayacaktır. O’nun gelişi ile ilgili zamana ne kadar çok yaklaşır isek, sahip oldukları değerlerin gerçeği o kadar çok azalacaktır. Bunun anlamı elbette şudur: sahip olduğumuz maddesel değerleri bu gün Mesih’in davası ve insanlık ihtiyacının karşılanması için kullanıma koymamız gerekir.

Aynı özgürlük yılının bir boru çalınışı ile devreye girmesi gibi, Rabbin dönüşü de “son bir boru” sesi ile ilan edilecektir. Tüm bunlardan kendimize çok güzel bir ders çıkartırız. Eğer yüreklerimiz Rabbin gelişi ile ilgili olarak kalıcı bir umut ile coşuyor ise, tüm yersel değerler gözümüzde bir şey ifade etmemelidirler. Oğul’un göklerden gelmesini bekliyor isek, o zaman şimdiki dünyaya bağlı bir tutum içinde bulunmamız ahlaki açıdan mümkün değildir. Mesih’in dönüşünü sürekli olarak bekleyen bir tutum içinde yaşayan biri, kendisini, O geldiği zaman, yargılanacak olandan ve yıkılacak olandan ayrı tutmak zorundadır. Yüreklerimiz bu gerçekten etkilensin ve tutumumuz bu en değerli ve kutsal kılan gerçek aracılığı ile her değerden etkilensin.” (C.H.Mackintosh)

2 Eylül

“Nereye gidersen, senin ardından geleceğim.” (Luka 9:57)

Bazen Mesih’in Rablığı, O’na tamamen adanmak ve kesin olarak teslim olmak konusunda fazla düşünmeden kolayca konuştuğumuzu ve şarkılar söylediğimizi düşünüyorum. Bir papağan gibi hiç durmadan şu klişe haline gelen sözleri tekrar edip dururuz, “Eğer O her şeyin Rabbi değil ise, o zaman Rab değildir.” Şu tür sözleri olan şarkılar söyleriz: “Her şeyi İsa’ya teslim ediyorum, her şeyi özgürce O’na veriyorum. Tam adanmışlık, sanki her Pazar günü kilise toplantısına katılmaktan biraz daha fazlasını içeriyormuş gibi hareket ederiz.

Böyle yapar iken samimiyetsiz davranmayız; yalnızca bu konuya dahil olan her şeyin farkına varamamışızdır. Eğer Mesih’in Rablığını kabul eder isek, o zaman bunun anlamı yoksullukta, reddedildiğimiz zaman, sıkıntıda ve hatta ölümden O’nu izlemekte istekli olduğumuzdur.

“Bazı kişiler kan gördükleri zaman, bayılırlar. Bir gün genç ve coşkulu bir genç yüreğinde mevcut olan tüm olası amaçların en iyisi ile İsa’ya geldi ve şöyle dedi: “Rab, sen nereye gidersen, ben de senin ardından geleceğim.” Bu söylediğinden daha güzel bir şey söyleyemezdi. Ama İsa, genç adamın bu sözlerinden etkilenmedi. Genç adamın verdiği söze her şeyi dahil etmemiş olduğunu anlamadığını biliyordu. Bu yüzden ona şu sözleri söyledi: “tilkilerin ini var, kuşların da yuvası, ama Benim başımı yaslayacak bir yerim yok.” Belki de, dağın yamacında yemek yemeden uyumak zorunda olabileceğini de kast ediyordu. İsa, ona, üzerinde biraz koyu kırmızı renkler olan çarpmı gösterdi. Ve gencin iddia ettiği tüm gayretin gerçek olmadığını ortaya koymuş oldu. İsa’yı izlemenin bedeli, bu gencin ödemeye istekli olduğunu söylediği şeyden çok daha büyüktü. Bu konu, genellikle her zaman böyledir. Bazılarının savaşın içinde değilsiniz; bunun nedeni, Mesih’in çağrısının size çekici gelmeyişi değildir, nedeni şudur; az da olsa kan dökmekten korkarsınız. Bu yüzden sızlanarak şöyle dersiniz: “Bu kötü silahlar olmasa idi, asker olurum.” (Chappell)

Eğer İsa, Luka 9.bölümdeki genç adam tüm yolu O’nunla birlikte gitmeye gönüllü olduğunu söylediği zaman, bundan etkilenmiş olsa idi, Jim Elliot günlüğünde şu yazdıklarını okuduğu zaman da etkilenirdi: “Eğer yaşam kanımı esirgeyecek olsa idim, Rabbimin sunmuş olduğu örneğe karşı onu bir fedakarlık olarak dikedim – sonra Tanrının yüzünün sertliğini benim amacıma karşı olarak hissetmem gerekirdi. Ey Tanrım yaşamımı al, evet, kanımı al, eğer istiyor isen onu al ve Senin saran ateşin ile yakıp tüket. Onu korumuyor ve esirgemiyorum, çünkü korumam için benim olması gerekirdi, o benim değil, Senin. Al Rab, hepsine sen sahip ol. Yaşamımı dünya için bir adak olarak dök. Yalnızca senin sunaklarından akan Kan’ın değeri var.”

Bu tür sözleri okuduğumuz zaman ve Jim’in kanını Ekvator’da bir şehit olarak döktüğünü hatırladığımız zaman, aramızdan bazıları mutlak teslimiyet hakkında ne kadar az şey biliyor olduğumuzun farkına varırlar.

“Ne var ki, Tanrının armağanı Adem’in suçu gibi değildir. Çünkü bir kişinin suçu yüzünden bir çokları öldü ise, Tanrının lütfu ve bir tek adamın yani İsa Mesih’in lütfu ile verilen bağış bir çokları yararına daha da çoğaldı.” (Romalılar 5:15)

Romalılar 5:12-21 ayetlerinde, Pavlus, insan soyunun iki başı olan Adem ve Mesih’i karşılaştırır. Adem ilk yaratılışın başı idi; Mesih ise yeni yaratılışın başıdır. İlk insan doğal idi; ikincisi ise ruhsal idi. Pavlus burada üç kez “çok daha” sözcüklerini kullanır; bunu yapmaktaki amacı, Adem’in günahının neden olduğu kayıpları, Mesih’in yaptığı işten akan bereketlerin bolluk ile telafi ettiğini vurgulamaktır. Pavlus, “Adem oğullarının Mesih’te babalarının kaybetmiş oldukları bereketlerden çok daha fazlası ile övündüklerini” söyler. İmanlılar, Mesih’te, düşmüş bir Adem’de olduklarından çok daha iyi bir konuma aktarılmışlardır.

Bir an için şöyle bir varsayımda bulunalım: Adem günah işlemedi ve yasaklanmış meyveyi yemek yerine karısı ile birlikte Tanrının sözünü dinlemeye karar verdi. O zaman yaşamlarında nasıl bir sonuç ortaya çıkardı? Bildiğimiz kadarı ile Aden bahçesinde sonsuza kadar yaşamaya devam edeceklerdi. Ödülleri, yeryüzünde uzun bir yaşama sahip olmak olacak idi. Ve aynı durum onların çocukları için de geçerli olacak idi.

Adem ve Havva’nın çocukları da günah işlemeden yaşamaya devam edecek olsalar idi, Aden’de sonsuza kadar yaşayacaklardı ve ölmeyeceklerdi.

Ama bu masumiyet durumunda bir gün cennete gitme gibi bir konuma sahip olmayacaklar idi. Kutsal Ruh’un içlerinde konut kurması ve onları mühürlemesi gibi bir vaat olmayacak idi. Hiç bir zaman Tanrının mirasçısı ve İsa Mesih ile ortak mirasçı olmayacaklar idi. Tanrının Oğlu’na benzemek gibi bir umutları asla olmayacak idi. Ve her zaman günah işlemek ve Aden’de tadını çıkarttıkları yersel bereketlerden vazgeçmek zorunda kalmak gibi korkunç bir ihtimal söz konusu olacak idi.

Bunun aksini düşünelim; İsa’nın kefareti eden işi aracılığı ile bizler için kazanmış olduğu üstün konumu aklımıza getirelim. Mesih ile birlikte göksel yerlerdeki her tür ruhsal bereket ile bereketlendik. Sevgili’de kabul edildik; Mesih’te Tanrının doluluğuna sahibiz, kurtarıldık, barıştık, bağışlandık, aklandı, kutsal kılındık, yüceltildik, Mesih’in bedeninin üyeleri haline getirildik. Kutsal ruh içimizde konut kurdu, O’nun tarafından mühürlendik ve Kutsal Ruh mirasımızın garantisi oldu. Mesih’te sonsuza kadar güvendeziz. Bizler Tanrının çocukları ve oğullarıyız ve Tanrının mirasçıları ve İsa Mesih’in ortak mirasçılarıyız. Tanrıya O’nun Sevgili Oğlu kadar yakınız ve Tanrı bizi Sevgili Oğlu’nu sevdiği kadar çok seviyor. Ve bundan çok çok daha fazlası da var. Ancak tüm bu yazdıklarımız, imanlıların bu gün Mesih’te, masum bir Adem’de sahip olabileceklerinden çok daha iyi bir konumda bulduklarını göstermek açısından yeterlidir.

4 Eylül

“Çalmadığım malı nasıl geri verebilirim?” (Mezmun 69:4)

Mezmun 69’daki konuşma Rab İsa’ya aittir. 4.ayette , insanın günahlarının neden olduğu kayıplar için kurtuluş konusunda yaptığı görkemli işi aracılığı ile Tanrıya kefarete ödediğini söyler. Kendisini gerçek günah sunusu olarak resmettiğine dair hiç kuşku yoktur.

Bir Yahudi bir başka Yahudi’den bir şey çaldığı zaman, günah sunusu yasası ondan çaldığı miktarı geri ödemesini ve bu miktara malın değerinin beşte birini de eklemesi ve bu şekilde ödemesi gerektiğini talep eder.

Bu durumda Tanrıdan da insanın günahı aracılığı ile çalınmıştır. Tanrıdan çalınan, hizmet, tapınma, itaat ve yüceliktir. Aynı zamanda hizmet de çalınmıştır çünkü insan Tanrının yetkisini reddetmiştir. Tanrıdan yücelik de çalınmıştır çünkü insan Tanrıya ait olan onuru O’na verememiştir.

Rab İsa Kendisinin çalmadığını restore etmek için geldi.

*Tanrısız yüceliğinden soyundu,
Çamurdan bir giysi ile Tanrılığını örttü,
Ve asla Kendisinin almadığı şeyi restore ederek harika sevgisini gösterdi.*

O, yalnızca insanın günahı aracılığı ile çalınmış olanı restore etmek ile kalmadı, ama aynı zamanda bu restorasyona daha fazlasını da ekledi. Çünkü Tanrı Mesih’in tamamladığı iş aracılığı ile, Adem’in günahı nedeni ile kaybettiğinden daha fazla yücelik geri aldı. “O, günah yüzünden yaratıkları kaybetti, ama lütuf sayesinde evlatlar kazandı.” Tanrı, Kurtarıcının tamamladığı iş aracılığı ile düşmemiş Ademlerin yer aldığı bir sonsuzlukta yüceltilebileceğinden çok daha fazla yüceltildi.

Belki de burada “Tanrının neden dünyaya girmesine izin verdi?” sorusuna bir yanıt bulabiliriz. Tanrının, insanı, özgür ahlak seçimi olmaksızın yaratabilecek olduğunu biliyoruz. Ama Tanrı onları kendi özgür seçimleri ile O’nu sevmeleri ve O’na tapınmaları için güç vererek yaratmayı seçti. Ve elbette bu seçim şu anlama da geliyordu: insanın Tanrıya itaatsizlik etme, O’nu reddetme ve O’na sırtını çevirme gibi konularda da gücü vardı. İnsan, büyük bir günah felaketine neden olarak Tanrıya itaatsizlik etmeyi seçti. Ancak Tanrı yarattıklarının günahı nedeni ile yenilgiye uğramaz. Rab İsa, ölümü, gömülmesi, dirilişi ve göğe yükselişi ile günah, cehennem ve Şeytan üzerinde zafer kazandı. Yaptığı iş aracılığı ile, Tanrı daha büyük bir yücelik elde etti; ve kurtarılmış insan, içine günahın girmemiş olduğu bir dünyada elde edebileceğinden daha zengin bereketler elde etmiştir.

“O dünyada idi, dünya O’nun aracılığı ile var oldu, ama dünya O’nu tanımadı. Kendi yurduna geldi, ama kendi halkı O’nu kabul etmedi. Kendisini kabul edip adına iman edenlerin hepsine Tanrının çocukları olma hakkını verdi.” (Yuhanna 1:10-12)

O dünyada idi. Yaşam ve yücelik Rabbinin bu minik gezegende yaşamak için gelmesi müthiş bir lütuf idi. Herhangi birinden “O dünyada idi” diye söz etmek, hiç de önemli bir haber olmaz idi. İnsanlar dünyaya gelip gelmeme konusunda bir kontrole sahip değillerdir. Ama Rab İsa için dünyaya gelmek bir sevgi eyleminin özgürce bir seçimi idi.

Ve dünya O’nun aracılığı ile yaratıldı. Mucize daha da büyüyor! Dünyada olan dünyayı yaratan idi. Evreni dolduran Tanrı, Kendisini bir bebeğin, bir gencin, bir erkeğin bedenine sığdırdı ve bu bedende Tanrının tüm doluluğu konut kurdu.

Ve dünya O’nu tanımadı. Bu tutum asla mazeret kabul etmez bir umursamazlık idi. Yaratıkların, Yaratan’ın farkında olmaları gerekir. Günahkarların, O’nun günahsızlığı karşısında şok geçirmeleri gerekir. O’nun sözleri ve işleri nedeni ile yalnızca bir insandan çok daha fazlası olduğunu bilmeleri gerekir idi.

O, kendi yurduna geldi. Dünyada var olan her şey O’na aitti. Yaratan olarak, yarattığı her şey üzerinde sınırsız bir hakka sahip idi. Geldiği dünya, başka birine ait bir mülk değil idi.

Ve kendi halkı O’nu kabul etmedi. O’na yapılan en büyük hakaret işte bu idi. Yahudi halkı O’nu reddetti. O, beklenen Mesih’in tüm özelliklerine sahip idi, ama Yahudi halkı O’nun egemenliğini kabul etmedi.

Ama O’nu kabul edenler oldu. Burada sınırsız bir davet söz konusudur. Bu davet, hem Yahudiler hem de diğer uluslar için geçerlidir. Tek koşul, O’nu kabul etmeleridir.

Rab İsa onlara Tanrının çocukları olma yetkisini verdi. Nasıl da hak edilmemiş bir onur! Bir sevgi ve lütuf mucizesi aracılığı ile isyankar günahkarlar Tanrının çocukları oldular!

O’nun adına iman edenlere.. Buradaki bu ifade bundan daha basit olamaz idi. Tanrının çocukları olma yetkisi kesin bir iman eylemi aracılığı ile İsa Mesih’i Rab ve Kurtarıcı olarak kabul eden herkese ihsan edilmiştir.

Bu nedenle, hem üzücü hem de sevinçli haber mevcuttur. Önce üzücü habere bakalım: “dünya O’nu tanımadı” ve “kendi halkı O’nu kabul etmedi”. Şimdi de sevinçli haberi okuyalım: “Kendisini kabul edip adına iman eden herkese Tanrının çocukları olma hakkını verdi.” Eğer O’nu henüz kabul etmedi iseniz, neden bu gün O’nun adına iman etmiyorsunuz?

6 Eylül

“Rab Tanrı Aden bahçesine bakması ve onu işlemesi için onu oraya koydu.” (Yaratılış 2:15)

Bazı kişilerin düşüncelerinin aksine, çalışmak bir lanet değildir. Çalışmak bir berekettir. Günah, daha dünyaya girmeden çok önce Tanrı Adem’i Aden bahçesine bakması için görevlendirdi. Tanrı, toprağı insan günah işledikten sonra lanetledi; ama Tanrı çalışmayı lanetlemedi. Toprak ile çalışarak yaşamını kazanmak için uğraşan insan, üzüntü, emek, hayal kırıklığı ve alın teri ile karşılaşacak idi (Yaratılış 3:17-19).

Eski bilge biri şöyle dedi: “Kutsanmış çalışma! Eğer Tanrının lanetine katlanıyor isen, o zaman kim bilir bereketi ne kadar iyidir?” Ama çalışmak Tanrının lanetini taşımaz. Çalışmak temel varlığımızın bir parçasıdır. Çalışmak, yaratıcılık ve öz değer ihtiyacımızın bir kısmıdır. Eğer başıboş ve aylak yaşarsa isek, günah işleme tehlikesi had safhaya çıkar. Ve genellikle aktif bir yaşamdan emekli olduğumuz zaman, parçalara ayrılmaya başlarız.

Tanrının, halkına çalışmalarını emrettiğini unutmamamız gerekir (“Haftanın altı günü çalışacaksın” Mısır’dan Çıkış 20:9). İnsanlar bunu görmezlikten gelmeye eğilimlidirler ve buyruğun yedinci günde dinlenmelerini emreden diğer kısmını vurgulamaya meraklıdırlar.

Yeni Antlaşma, çalışmayan kişiyi, düzensiz ya da kuralı bir kişi olarak belirtir ve çalışmayan kişi için aç kalması dahi söylenir (2.Selanikliler 3:6-10).

Rab İsa bize, çok çalışan Biri için en büyük Örnek’tir. “O’nun günleri ne kadar da zahmetli geçti! O, uzun geceler dua ederek çalıştı! Hizmet verdiği üç yıl O’nu yaşlı bir kişi haline getirdi. ‘Sen daha elli yaşında bile değilsin’ diyerek insanlar O’nun yaşı ile ilgili çok kabaca ve yanlış olan bir tahminde bulundular. Elli mi? O, yalnızca otuz yaşında idi. Bu konuyu gizlemeyeceğim.” (Ian MacPherson)

Bazı kişiler, çalışma konusunda alerjik bir durum geliştirmişlerdir, çünkü işleri bazı kabul edemedikleri özelliklere sahiptirler. Bu kişilerin, hiç bir işin tamamen ideal olmadığını farkına varmak zorundadırlar. Her meslekte bazı zor özellikler vardır. Ama Hıristiyan yaptığı işi Tanrının yüceliği için yapabilir, “herhangi bir şekilde değil, ama zaferli olarak.”

İmanlı, yalnızca kendi ihtiyaçları için değil, ama aynı zamanda ihtiyaç içinde olan diğer kişilere yardım etmek için de çalışır (Efesliler 4.28). Bu tür bir yaklaşım çalışma konusuna yeni ve bencil olmayan bir amaç ekler.

Sonsuzlukta bile çalışacağız, çünkü “O’nun hizmetkarları O’na hizmet edeceklerdir” (Vahiy 22:3).

Bu arada geçen zaman zarfında Spurgeon’un öğüdünü izlememiz gerekir: “Kendinizi çalışarak öldürün ve sonra kendinizi tekrar diriltmek için dua edin.”

“Bu nedenle, ‘imansızların arasından çıkıp ayrılın’ diyor Rab, ‘murdara dokunmayın, ben de sizi kabul edeceğim.’ Her Şeye gücü Yeten Rab diyor ki, “Size Baba olacağım, siz de oğullarım ve kızlarım olacaksınız.” (2.Korintliler 6:17-18)

Bir Hıristiyan kendisini giderek daha özgür ve modern hale gelen bir kilisede bulduğu zaman ne yapması gerekir? Bu kilise, Kutsal Kitap’ın ve imanın tüm diğer öğretilerinin hatasız olduğuna inanan kişiler tarafından kurulmuştur. Müjde yayma ateşi ve hizmet gayreti göstermiş olan görkemli bir tarihçeye sahiptir. Bu kilisenin hizmetkarlarının çoğu, iyi tanınan bilginler ve Söz’ün sadık vaizleri idiler. Ama mezheplere özgü seminerlerin yapılması sonucu yeni öğretiler türer ve bu hizmetkarlar artık kendilerini kaybederek sosyal bir müjde vaaz etmeye başlarlar. Vaazlerinde hala Kutsal Kitap’a özgü terimler kullanırlar, ama bu vaazlerinde tamamen farklı bir anlama sahip olan şeyler anlatırlar. Temel Kutsal Kitap öğretilerini küçük görürler, mucizeler hakkında doğal açıklamalar yaparlar ve Kutsal Kitap’a özgü ahlak ile alay ederler. Radikal politikaları ve tahrip edici davaları savunma konusunda kendilerini öne çıkarırlar. Protestanlıkta aşırı tutucu kişilerden alaylı bir dil ile söz ederler.

Bir Hıristiyan’ın ne yapması gerekir? Belki de ailesi kuşaklardan beri bu kiliseye devam etmektedir. Hıristiyan’ın kendisi yıllar boyu cömert bir şekilde davranmış ve bu kiliseye katkılarda bulunmuştur. En yakın dostları bu kilisededir. Bu kiliseden ayrılması gerektiği takdirde, öğretmenlik yaptığı Pazar okulundaki küçük çocuklara ne olacağını merak eder ve endişelenir. Bu Hıristiyan’ın kilisede kalması ve mümkün olduğu kadar uzun bir zaman için Tanrının bir sesi olması gerekmez mi?

Düşünceleri kendisine makul görünür. Ama yine de insanların her hafta kiliseye gelip ekmek istediklerini, ama ekmek yerine taştan başka bir şey bulamadıklarını gördüğü zaman doğru canı sıkıntı çeker. Oradaki görevlerini değerlendirir ve yine de Kurtarıcısının sönük bir övgü ile mahkum edildiğini işitmek onu üzer ve kızdırır.

Ne yapması gerektiği konusunda hiç bir kuşku yoktur. Kiliseden ayrılması gerekir. Tanrının bu konudaki Sözü çok nettir. Eğer kendisini bu uygunsuz boyunduruktan kurtarır ise, Tanrı onun davranışının tüm sonuçları ile ilgilenecektir. Pazar okulu öğrencileri ile ilgili sorumluluğu Tanrının Kendisi üstlenecektir. Tanrı ona yeni dostlar sağlayacaktır. Aslında Tanrının Kendisi, O’na, yalnızca hiç sorgulama yapmadan itaat eden kişiler tarafından bilinebilen bir yakınlık içinde Baba olmayı vaat eder. “Gerçekten Tanrı için ayrılmış olmanın bereketliliği, yüce Tanrının Kendisinin görkemli refakatinden daha azı değildir.”

8 Eylül

“Tanrıya adak adayınca yerine getirmekte gecikme. Çünkü O akılsızlardan hoşlanmaz. Adağın yerine getir!” (Vaiz 5:4)

Hepimiz, çok zor bir durumda kaldığı zaman Tanrıya adak adayan bir kişiden söz edildiğini duymuşuzdur. Tanrıya şöyle söz verir: “eğer beni kurtarır isen, Sana güveneceğim, Seni seveceğim ve Sana sonsuza kadar hizmet edeceğim.” Ama sonra, içinde bulunduğu krizden kurtulduğu zaman, verdiği söz hakkındaki her şeyi unuttur ve yine eski yaşamını sürdürmeye devam eder.

Bir Hıristiyan’ın adadığı adakların, yaşamındaki yerleri nedir? Ve Söz’de bu konu hakkında hangi ana hatlar verilmiştir?

Her şeyden önce, adak adamak gerekli olmayan bir konudur. Adak adanması buyrulmamıştır, ama Rabbin iyiliklerine bir şükran karşılığı olarak genelde gönüllü vaatlerde bulunulur. Bu nedenle, Yasa’nın Tekrarı 23:22 ayetinde şunu okuruz: “ama adak adamaktan çekinirsen, bu, günah sayılmaz.”

İkinci olarak, adak adama ile ilgili olarak çabuk davranmamaya özen göstermemiz doğru olur, yani, daha sonra yerine getiremeyeceğimiz ve belki de sonradan pişmanlık duyabileceğimiz sözler verme konusunda acele etmemeliyiz. Süleyman bizi bu konuda şöyle uyarır: “Ağzını çabuk açma, Tanrının önünde hemen konuya girme, çünkü Tanrı gökte ve sen yerdesin, bu yüzden az konuş.” (Vaiz 5:2)

Ama eğer bir adak adanmış isek, bu adağı yerine getirme konusunda özen göstermemiz gerekir. Eğer bir adam Rabbe adak adar ya da ant içerek kendini yükümlülük altına sokar ise, verdiği sözü bozmayacak, ağzından çıkan her sözü yerine getirecek” (Çölde Sayım 30:2). “Tanrınız Rabbe bir dilek adağı adadığınız zaman, yerine getirmeyi savaştırmayın. Tanrınız Rab sizden kesinlikle bunu isteyecektir. Yerine getirmez iseniz, bu size günah sayılacaktır.” (Yasanın Tekrarı 23:21)

Adak adayıp da yerine getirememekten ise, hiç adak adamamak daha iyidir. “adamamak, adayıp da yerine getirememekten iyidir.” (Vaiz 5:5)

Ancak, bir adağı yerine getirmek yerine onu bozmanın daha iyi olacağı bazı istisnai durumlar da ortaya çıkabilir. Bir kişi, tövbe etmeden önce, yanlış bir inanç içinde iken adak adanmış olabilir ya da gizli bir kardeşlik cemiyetinde iken bir söz vermiş bulunabilir. Eğer bu vaatleri yerine getirmek Tanrının Sözüne aykırı olacak ise, o zaman adaklarını bozma bedeline dahi razı olarak Kutsal Yazılara itaat etmesi gerekir. Eğer bu vaatler belli bazı sırları ifşa etmeme konusunda ise, o zaman eski düzeni ile bağlarını kopartmış olarak yaşamının sonuna kadar bu sırlar ile ilgili olarak sessiz kalması doğru olur.

Belki de günümüzde en çok ihlal edilen vaat, evlilik konusunda olan vaattir. Tanrının huzurunda verilen ciddi vaatlerin sanki hiçbir önemi yok imiş gibi davranılır. Ama Tanrının hükmü kesin olarak durur: “Tanrınız Rabbe bir dilek adağı adadığınız zaman, yerine getirmeyi savaştırmayın. Tanrınız Rab sizden kesinlikle bunu isteyecektir. Yerine getirmez iseniz size günah sayılacaktır.” (Yasanın Tekrarı 23:21)

“İyi kişi, torunlarına miras bırakır.” (Süleyman’ın Özdeyişleri 13:22)

Bu ayeti okuduğumuz zaman, hemen burada yazılı olanın ekonomik bir miras olduğu sonucuna varmamamız gerekir. Tanrının Ruhunun burada ruhsal bir mirasa işaret ettiğini düşünmek çok daha anlamlıdır. Bir kişi, yoksul ama tanrısal bir anne ve baba tarafından büyütülmüştür ve bu kişi Kutsal Kitap’ı her gün okuyan, bir aile olarak toplanıp dua eden ve ona Rab korkusunu ve hayranlığını aşıl原因 bir çevrede yetişmiştir, buna rağmen anne ve babası öldüklerinde ona tek bir kuruş bile bırakmamışlardır. Ruhsal bir miras, mirasların en iyisidir.

Aslında bir oğul ya da bir kız, çok büyük bir miras devir alır ise, ruhsal açıdan yıkıma uğrayabilir. Aniden gelen varlık, genellikle zehirleyici bir özelliği olduğunu kanıtlamıştır. Çok büyük bir zenginliği çok az kişi bilgece yönetebilir. Çok büyük mirasa sahip olan kişilerin çok azı Rab ile olan ilişkisini bozmadan yaşamına devam edebilir.

Bu konudaki bir diğer düşünce de şudur: bir mülk bölündüğü zaman aileler genellikle kıskançlık ve çekişme yüzünden birbirlerine düşman olurlar. “bir vasiyetin bulunduğu yerde akrabaların sayısı çoktur” sözlerindeki ifade gerçektir. Yıllarca barış içinde yaşamış olan aile bireyleri birkaç parça mücevher ya da Çin porseleni ya da mobilya yüzünden aniden düşman haline gelirler.

Hıristiyan anne ve babalar servetlerini genellikle kurtulmamış çocuklara, yanlış inançlara sahip akrabalara ya da nankör çocuklara bırakırlar; oysa bu servet Müjdenin yayılması için kullanılsa daha iyi olur idi.

Bazen, bu çocuklara para bırakma işi, bencilliğin örtülü bir şeklidir. Anne ve babalar genellikle servetlerini, mümkün olduğu kadar uzun süre kendilerinin elinde bulundurmaya isterler. Ölümün bir gün bu serveti ellerinden alacağını bilirler, bu nedenle onu çocuklarına miras olarak bırakma geleneğini izlerler.

Ama şimdiye kadar yasal ücretler tarafından ihlal edilemeyen ya da kemirilemeyen hiç bir vasiyet icat edilmemiştir. Bir ebeveyn bu dünyadan ayrıldıktan sonra isteklerinin yerine getirileceğinden emin olamaz.

Bu nedenle, bu konuda izlenecek en iyi politika, ebeveynin henüz hayatta iken, servetini cömert bir şekilde Rabbin işi için harcamasıdır. Aynı şu atasözünde söylenmiş olduğu gibi: “Henüz yaşar iken verin; o zaman verdiklerinizin nereye gittiğini bilirsiniz.”

Ve bir vasiyet yapmanın en iyi yolu, şöyle demektir: “Sağduyulu hareket ederek, henüz yaşar iken paramı Tanrının işi için harcadım. Çocuklarıma bıraktığım miras, bir Hıristiyan’ın geçmişi, Mesih’in onurlandırıldığı bir yuva ve Tanrı Sözü’nün saygı gördüğü bir mirastır. Onlara Tanrı Sözü’nü ve Tanrı lütfunu bıraktım; bunlar çocuklarıma bina edebilir ve onlara kutsal kılınmış olan herkesin arasında bir miras verebilir.”

10 Eylül

“Düşmanlarınızı sevin, size zulmedenler için dua edin.” (Matta 5:44)

Bazen bir örnek, bir ayet için yapılabilecek en iyi yorum yerine geçer.

7 Aralık 1941 yılında Pearl Harbour’a düzenlenen saldırıyı yöneten Komutan Mitsuo Fuchida bir Japon pilotu idi. Gelen mesaja gönderdiği yanıt şu idi: “Tora, Tora, Tora”, bu sözler ile ifade ettiği, görevinin tam başarıya ulaşmış olduğu idi. Ama II. Dünya savaşı bitmemiş idi. Çatışma şiddetlendi; sonunda Amerika Birleşik Devletleri zafer kazanıncaya dek savaşın yönü sürekli değişim gösterdi.

Savaş sırasında Japonlar Filipinler’de hizmet veren yaşlı bir görevli çifti öldürdüler. Öldürülen bu çiftin Amerika’daki kızı haberi aldığı zaman, Japon savaş esirlerini ziyaret etmeye ve onlarla Müjdenin iyi haberini paylaşmaya karar verdi.

Japon savaş esirleri kıza kendilerine neden bu kadar iyi davrandığını sordukları zaman, kızın yanıtı şöyle oldu: “Öldürülmeden önce anne ve babamın ettikleri dualar nedeni ile.” Kızın söylediği sözler sadece bunlardan ibaret kaldı.

Savaş bittikten sonra Mitsuo Fuchida öylesine acı bir nefret duyuyordu ki, Amerika Birleşik devletlerini savaşta yaptıkları canavarlıklar için uluslar arası bir mahkemenin önünde dava etmeye karar verdi. Kanıt toplamak amacı ile yaptığı bir girişimde Japon savaş esirleri ile görüştü. Amerika birleşik devletlerinde tutulan savaş esirlerini sorgulamak için yaptığı bir görüşmede işittikleri yüzünden ümidi kırıldı, çünkü kendisine Amerikalıların canavarlıklarından değil, anne ve babası Filipinlerde öldürülmüş olan bir Amerikan hanımın kendilerine göstermiş olduğu iyilikten söz edildi. Mahkumlar Mitsuo Fuchida’ya bu hanımın kendilerine nasıl Yeni Antlaşma adlı bir kitap sağladığını anlattılar ve anne ve babasının, öldürülmeden önce bilinmeyen bir dua etmiş olduğundan söz ettiler. Fuchida’nın işitmek için peşinde olduğu şey bu değil idi, ama yine de bu duyduklarını zihninin bir köşesine not etti.

Öyküyü defalarca işittikten sonra, dışarı çıktı ve kendisi için bir Yeni antlaşma satın aldı. Matta’nın Müjdesini okuduğu zaman pür dikkat kesildi. Sonra Markos’u okudu ve ilgisi daha da derinleşti. Luka 23:34 ayetini okuduğu zaman, ışık canının içini doldurdu. “Baba, onları bağışla, çünkü ne yaptıklarını bilmiyorlar.” Ve aniden, öldürülen yaşlı çiftin öldürülmeden önce ettikleri duanın ne olduğunu anladı.

“Artık hem Amerikalı kadını hem de Japon savaş esirlerini düşünmekten vazgeçmişti; yalnızca Mesih’in korkunç bir düşmanı olan kendisini düşünüyordu. Çarmıha gerilen Kurtarıcının duasına bir yanıt olarak kendisini bağışlamak için hazır olan Tanrıyı düşünüyordu. Tam o anda Mesih’e iman aracılığı ile bağışlanmayı ve sonsuz yaşama sahip olmayı istedi ve istediklerine kavuştu.”

Uluslar arası dava konusundaki planları parçalandı. Mitsuo Fuchida yaşamının sonuna kadar pek çok ülkede Mesih’in ulaşılabilir zenginliklerini duyurdu.

“Tanrınız Rabbi unutmamaya dikkat edin. Her şeyiniz arttığında Tanrınız Rabbi unutmamaya dikkat edin.” (Yasanın Tekrarı 8:11,13)

Tanrının halkı genel bir kural olarak maddesel zenginliğe tahammül edemezler. Zorluklar ve karıştırlıklar altında çok daha iyi güçlenerek büyürler. Musa, ayrılmadan önceki son şarkısında İsrail’in mülkünün onları ruhsal açıdan mahvedeceğini önceden bildirmiş idi: “Yeşurun semirdi ve sahibini tepti. Doyunca yağ bağlayıp ağırlaştı, kendisini yaratan Tanrıya sırt çevirdi, Kurtarıcısını, Kaya’yı küçümsedi” (Yasanın Tekrarı 32:15).

Bu peygamberlik, Rab, “Onları doyurduğum zaman zina ettiler, fahişelerin evlerine doluştular” (Yeremya 5:7) şeklindeki ifadesi ile şikayet ettiğinde, Yeremya’nın zamanında yerine geldi.

Aynı konuda Hoşea 13:6 ayetinde şunları okuruz: “Otlaklara sahip olunca doydular, doyunca gurura kapıldılar; bu yüzden unuttular beni.” (Hoşea 13:6)

Levililer, sürgünden döndükten sonra İsrail’in Tanrının onun için yapmış olduğu her şeye uygun bir şekilde karşılık vermediğini itiraf etti: “Yediler, doydular ve beslendiler ve onlara yaptığın büyük iyiliklere sevindiler. Ama halkın söz dinlemedi, sana baş kaldırdı. Yasana sırt çevirdiler. Sana dönmeleri için kendilerini uyaran peygamberleri öldürdüler. Seni çok aşağıladılar.” (Nehemya 9:25b,26)

Maddesel refaha, kim olduğumuz ve ne yaptığımız ile ilgili Rabbin onayının inkar edilemez bir kanıtı olarak bakmaya eğilim gösteririz. İş yerimizde yaptığımız kar arttığı zaman şöyle deriz: “Rab beni gerçekten bereketliyor.” Aslında elde edilen bu karlara bir deneme olarak bakmak büyük olasılık ile daha doğru olurdu. Rab bizim elde ettiğimiz bu kar ile ne yapacağımızı görmek için bekler. Bu karı kendimizi hoşnut etmek için mi harcayacağız? Ya da güvenilir kahyalar olarak hareket edecek ve onları iyi haberi yeryüzünün en uç köşelerine göndermek için mi kullanacağız? Bu kazancı bir servet oluşturmak amacı ile biriktirecek miyiz? Yoksa onu Mesih ve O’nun davası uğruna bir yatırım olarak mı değerlendireceğiz?

F.B Meyer’in sözlerini aktaralım: “Eğer bir karakter için en ciddi denemenin güneş ışığı ya da fırtına, başarı ya da zorluklar olup olmadığı hakkında bir tartışma yapılması gerekse idi, insan doğasının en anlayışlı ve zeki gözlemcileri büyük olasılık ile şu yanıtı verirlerdi: gerçek karakterimizi tam olarak ortaya çıkartan tek şey, zenginliktir, çünkü bu konu, tüm denemelerin içinde en ciddi olanıdır.”

Yusuf’un bu sözler ile hemfikir olacağı kesindir. Yusuf’un bu konuda ne dediğini okuyalım, “Tanrı sıkıntı çektiğim ülkede beni verimli kıldı.” (Yaratılış 41:52) Tanrı bana zenginlikten çok zorluklar ile yarar sağladı, ancak her iki koşulda da bana iyilik etti.

12 Eylül

“Küçük İsa Yeruşalim’de kaldı. Bunun farkına varmayan annesi ve babası çocuğun yol arkadaşları ile birlikte olduğunu sanarak bir günlük yol gittiler.” (Luka 2:44)

İsa on iki yaşında iken, Fısıh Bayramını kutlamak için anne ve babası ile birlikte Nasıra’dan Yeruşalim’e gitti. Hiç kuşkusuz onlarla birlikte yolculuk eden daha pek çok kişi vardı. Aynı yaştaki erkek çocukların şölenler sırasında birlikte arkadaşlık etmeleri kaçınılmaz bir durum idi. Bu nedenle, Nasıra’ya geri dönmek için yola çıktıkları zaman, Yusuf ve Meryem’in İsa’nın diğer çocuklar ile birlikte kervanın bir bölümünde bulunduğunu sanmaları normal idi. İsa’nın kervanda olmadığını farkına vardıkları zaman, bir günlük yol gitmişler idi. Yeruşalim’e geri dönmek zorunda kaldılar ve O’nu buldukları zaman en son gördüklerinin üzerinden tam üç gün geçmiş idi.

Bu bölümde yazılanlar hepimiz için önemli bir derstir. İsa, bizim topluluğumuzda olmadığı zaman O’nun bizimle olduğunu sanmamız mümkündür. O’nunla paydaşlık içinde yürüdüğümüzü düşündüğümüz zamanlarda aslında canlarımız ve Kurtarıcımız arasına günah girmiş olabilir. Ruhsal bir sapma sinsidir, gizlenebilir. Soğukluğumuzun bilincinde olamayabiliriz. Her zamanki gibi aynı olduğumuzu düşünürüz.

Ama diğer insanlar bizim aynı olmadığımızı söyleyebilirler. Konuşmalarımız aracılığı ile ilk sevgimizden düştüğümüzü ve dünyasal ilgilerin ruhsal ilgilerden daha üstün geldiğini söyleyebilirler. Diğer kişiler, Mısır’ın pırasaları, soğanları ve sarımsağı ile beslendiğimizin farkına varırlar. Eleştiren bir tutum edindiğimizi görürler, oysa bir zamanlar sevecen davranır ve iyilik yapardık. Siyon dilini kullanmak yerine kaba sözler kullanarak konuştuğumuzu fark ederler. Onlar farkına varsın varmasın, biz şarkımızı kaybetmişizdir. Mutsuz ve bezginizdir ve diğer kişileri de bezginleştirme eğilimi gösteririz. Hiç bir şey yolunda gitmiyor gibi görünür. Cüzdanlarımızdaki para eriyip gider. Eğer Kurtarıcı için tanıklık etmek ister isek, kişiler üzerinde çok az bir etkiye sahip oluruz. Kendileri ve bizim aramızda öyle çok büyük bir fark olduğunu görmezler.

Genellikle, İsa’nın yanı başımızda olduğu konusundaki farkındalığı bize açıklamak için bir tür kriz gerekir. Mesh edilmiş bazı vaazlar aracılığı ile Tanrının sesini işitebiliriz. Ya da bir dost kolunu omzumza atar ve bizi düşük ruhsal durumumuz ile yüz yüze getirir. Ya da bir hastalık, sevdiğimiz birinin ölümü ya da bir trajedi aklımızı başımıza getirebilir.

Böyle bir durum gerçekleştiği zaman, Yusuf ve Meryem’in yaptığını yapmamız gerekir – O’nu en son gördüğümüz yere geri dönmek. O’nunla olan paydaşlığımızı ihlal eden bir günahın bulunduğu yere geri dönmemiz gerekir. Günahımızı itiraf ederek ve ondan vazgeçerek bağışlanma bulur ve İsa yanı başımızda olarak bir kez daha yolculuğumuza devam etmeye başlarız.

“Rab ile konuştuğu için yüzü ışıldıyordu, ama kendisi bunun farkında değildi.” (Mısır’dan Çıkış 34:29)

Musa Sina Dağından elinde On Buyruğun yazılı olduğu iki taş levha ile aşağı indiği zaman, ortada dikkat çekici iki özellik mevcut idi. Her şeyden önce Musa’nın yüzü parlıyordu; Rabbin huzurunda bulunmuştu ve Rab, ona Şekma olarak bilinen, aydınlık, parlayan bir yücelik bulutu içinde Kendisini açıklamış idi. Musa’nın yüzündeki ışıltı, ödünç alınmış bir parlaklık idi. Musa Tanrı ile konuştuktan sonra, yasayı veren, yüceliğin görkem ve ışığının birazını edinmiş idi. Musa, bir değişime uğrama deneyimini yaşamış idi.

İkinci dikkat çeken özellik, Musa’nın, yüzünün parladığının farkında olmayışı idi. Rab ile yaşadığı paylaşım sonucu edindiği bu eşsiz kozmetiğin kesinlikle farkında değildi. F. B. Meyer bu konuda şöyle bir yorum yapar: “Bu değişimin taçlandırıcı yüceliği, Musa’nın bu değişimin farkında olmayışı idi.

Bir anlamda, Musa’nın yaşadığı deneyimi biz de yaşayabiliriz. Rabbin huzurunda zaman geçirdiğimiz zaman, bu durum belli olur. Genellikle yüzlerimizden anlaşılabilir, çünkü ruhsal ve fiziksel olan arasında yakın bir bağlantı mevcuttur. Ama ben burada fiziksel olanı vurgulamıyorum, çünkü bazı mezhepçilerin genellikle şefkatli ifadeye sahip yüzleri vardır. Burada önemli olan nokta, Tanrı ile olan paydaşlığının bir kişiyi ahlaki ve ruhsal açıdan değiştirdiğidir. Pavlus’un 2.Korintliler 3:18 ayetinde öğrettiği önemli nokta budur: “Biz hepimiz peçesiz yüz ile Rabbin yüceliğini görerek yücelik üstüne yücelik ile O’na benzer olmak üzere değiştiriliyoruz. Bu da Ruh olan Rab sayesinde oluyor.”

Ancak bu yüceliğin taçlandırıcı görkemi, bizlerin bunun farkında olmayışımızdır. Bunu diğer insanlar söyleyebilirler. İsa ile birlikte olduğumuzu onlar bilirler. Ancak bu değişim bizim gözlerimizden gizlenmiştir.

Ama nasıl olur da yüzümüzün parladığının farkında olmayız? Nedeni şudur: Rabbe ne kadar yaklaşır isek, kendi günahkarlığımızın, değersizliğimizin ve sefilliğimizin o kadar farkında oluruz. O’nun varlığının görkeminde, kendimizden tiksine ve derin bir şekilde tövbe etmeye yönlendiriliriz.

Eğer kendi parlıtınızın farkında olsanız idik, bu durum gurura kapılmamıza neden olurdu ve bu parlıtının yerini anında çirkinlik alırdı, çünkü guru çirkindir ve tiksinti verir.

Bu nedenle, dağda Rab ile birlikte olmuş olanlar ve ödünç alınmış parlıtı taşıyanlar için yüzlerindeki ışıltının farkında olmamaları bereketli bir durumdur.

14 Eylül

“Yaşayan Rabbin adı ile derim ki, bundan sana bir kötülük gelmeyecek.” (1.Samuel 28:10)

Saul krallığının başlangıcında, tüm medyumların ve falcıların ülkeden atılmaları gerektiğini buyurmuş idi. Ama daha sonra Saul’ün kişisel ve toplumsal yaşamında işleri kötüden daha kötüye gitmeye başladı. Samuel’in ölümünden sonra, Filistliler Gilboa dağında Saul’ün ordusuna karşı toplandılar. Saul Rab’den bir söz alamayınca, kılık değiştirerek Eyn-Dor’daki bir cinci kadına danıştı. Ama kadın korku içinde ona şu karşılığı verdi: “Saul’ün neler yaptığını, cincilere ve ruhlara danışanları ülkeden kovduğunu biliyorsun. Öyle ise neden beni öldürmek için tuzak kuruyorsun?” O zaman Saul, cinci kadına bir kötülük yapmayacağına dair ant içti: “Yaşayan Rabbin adı ile derim ki, bundan sana bir kötülük gelmeyecek.” (1.Samuel 28:10)

Burada, alınacak ders aşikardır. İnsanlar yalnızca kendilerine uygun olduğu sürece, Rabbe itaat etme eğilimine sahiptirler. Eğer Rabbin isteği artık kendileri için uygun değil ise, kendi istedikleri şeyi yapmak için her zaman mazeretler uydurabilirler.

Biraz önce “onlar” mı dedim? Belki de “biz” demem gerekir idi. Hepimiz Kutsal Yazılarda kaçamaklı yollar aramaya eğilim gösteririz. İtaat etmek istemediğimiz zaman, onların anlamlarını çarpıtabiliriz ya da onlara farklı açıklama getiririz.

Örneğin, kadınların kilisedeki rolleri ile ilgili bazı basit talimatlar mevcuttur. Ancak bunlar günümüzdeki feminizm akımı ile çelişir gibi görünürler.

O zaman ne yapmamız gerekir? Buyrukların o günün kültürünü temel aldığını söyleriz ve buyrukları günümüzde uygulamayız. Bu ilkeyi bir kez kabul ettiğimiz zaman elbette Kutsal Kitap’ta bulunan hemen hemen her şeyden kaçınmamız mümkündür.

Bazen Rab İsa’nın öğrencilik ile ilgili sözlerinde bazı katı ifadeler ile karşılaşırız. Eğer bu sözlerin, bizden gereğinden fazlasını talep ettiğini hisseder isek, şöyle deriz: “İsa, bu sözleri ile bunları yapmamız gerektiğini söylemedi, yalnızca onları yapmamız için istekli olmamız gerektiğini kast etti.” İsa’nın sözlerini yerine getirmek için hiç bir isteğimiz olmadığı zaman, istekli olduğumuzu söyleyerek kendimizi aldatırız.

Gücendiren kişilerin Söz’ün katı talepleri ile uyumlu olarak disiplin edilmelerini talep etme konusunda biz de çok katı olabiliriz. Ama bu gücendiren kişi bir akrabamız ya da bir dostumuz olduğu zaman, taleplerin esneyebileceği ya da tamamen dikkate alınmayacağı konusunda ısrarlı olabiliriz.

Bir başka kötü huyumuz ise, Kutsal Yazılardaki buyrukları, “önemli” ya da “önemsiz” şeklinde bir sınıflandırmaya tabii tutmaktır. “Önemli değil” kategorisinde yer alan buyruklar göz ardı edilebilir ya da en azından bizim kendimize söylediğimiz sözler bunlardır.

Tüm bu sahte mantıklarda aslında Kutsal Yazılar ile kendi yıkımımıza neden olacak şekilde güreşiriz. Tanrı, bize uygun olsa da uygun olmasa da O’nun Sözü’ne itaat etmemizi bekler. Bereketi götüren yol budur.

“Umut düş kırıklığına uğratmaz. Çünkü bize verilen Kutsal Ruh aracılığı ile Tanrının sevgisi yüreklerimize dökülmüştür.” (Romalılar 5:5)

Hıristiyan terminolojisinde bazen, sözcükler sıradan kullanımda olduğundan daha farklı bir anlama sahiptirler. “Umu” sözcüğü de bu sözcüklerden bir tanesidir.

Dünyanın bakış açısından umut sözcüğü genellikle şu anlama gelir: yerine geleceğinden emin olmadan görünmeyen bir şeyi beklemek. Büyük ekonomik sıkıntıya sahip olan bir kişi şöyle diyebilir: “Umarım her şey yoluna girecektir.” Ama her şeyin düzeleceği konusunda güvencesi yoktur. Umudu, gerçekleşmesini istediği düşüncelerinden başka hiç bir şey olmayabilir. Aynı zamanda Hıristiyan umudu da görünmeyen bir şeyi beklemektedir. Pavlus bu konuyu Romalılar 8:24 ayetinde bize şöyle hatırlatır: “Görülen umut, umut değildir. Gördüğü şeyi kim umut eder? “ Umudun tamamı, gelecek alanı içersindedir.

Ancak Hıristiyan umudunu farklı kılan şey, umudun, Tanrının Sözündeki vaatleri temel aldığıdır ve bu nedenle kesinliği mutlaktır. “Canlarımız için gemi demiri gibi sağlam olan bu umut, perdenin arkasındaki iç bölmeye geçer.” (İbraniler 6:19) Umut, “Tanrının sözüne tutunan imandır ve Tanrının vaat ettiği ya da önceden bildirdiği sözün güvencesini şimdiden yaşamaktır.” (Woodring) Dikkat ederseniz, umut sözcüğünü “kesinlik” anlamında kullanıyorum. Kutsal Yazılarda “umut”, ne olur ise olsun gerçekleşecek olan gelecekteki olaylara işaret eder. Umut, ruhlarımızı su yüzüne çıkarmak için ve bizi kaçınılmaz bir yazgıya körü körüne gitmekten alıkoymak için var olan bir hayal değildir. Umut, tüm Hıristiyan yaşamının temelidir. Umut, nihai gerçekliği temsil eder.” (John White)

İmanlının umudu Tanrının vaadini temel aldığı için asla hayal kırıklığına uğratamaz ya da utandıramaz (Romalılar 5:5). “Tanrının vaatleri olmaksızın umut, boş ve yararsızdır. Ve hatta genellikle küstah ya da kibirlidir. Ama Tanrının vaatlerini temel aldığı zaman, Tanrının karakterine dayanır ve hayal kırıklığına uğratması mümkün değildir.” (Woodring)

Hıristiyan umudundan, iyi bir umut olarak söz edilir. Rabbimiz İsa ve Babamız Tanrı bizi sevdi ve bize “lütfu ile sonsuz bir cesaret ve sağlam bir umut verdi” (2.Selanikliler 2:16).

Umut, genellikle Mesih’in gelişine işaret eden kutlu bir umut olarak adlandırılır. “Bu arada mübarek umudumuzun gerçekleşmesini, ulu Tanrı ve Kurtarıcımız İsa Mesih’in yücelik içinde gelmesini bekliyoruz.” (Titus 2:13)

Ve umuttan yaşayan bir umut olarak söz edilir. “Rabbimiz İsa Mesih’in Babası ve Tanrısına övgüler olsun. Çünkü O, büyük merhameti ile yeniden doğmamızı sağladı. İsa Mesih’i ölümden diriltmek ile bizi yaşayan bir umuda kavuşturdu.” (1.Petrus 1:3)

Hıristiyan’ın sahip olduğu umut, onun sonu yokmuş gibi görünen gecikmelere, zulme, sıkıntıya ve hatta şehit olmaya dayanması için güçlü kılar. Hıristiyan, bu tür denemelerin gelecek olan yücelik ile karşılaştırılamayacak kadar ufak deneyimler olduklarını bilir.

16 Eylül

“Henüz umut var iken çocuğunu eğit, onun yıkımına neden olma.” (Süleyman’ın Özdeyişleri 19:18)

Keyfi hareket eden bir toplumda yaşıyoruz. Özellikle çocuk eğitimi konusunda keyfi hareket ediliyor. İnsanlar çocuklarını yetiştirirken Tanrının Sözü yerine psikolog ve sosyologların sözlerini dinleyip onların öğütlerine kulak vererek davranmaktalar. Kendilerini disiplin etmeye cesaret eden anne ve babalar tarafından yetiştirilen pek çok yetişkin, çocuklarının özgür ve kendilerini ifade eden bireyler olarak yetişmeleri konusunda kararlılar. Bu tür davranışın sonucu ne olmaktadır?

Bu tür yetiştirilen çocuklar derin bir güvensizlik duygusu ile büyürler. Toplum içinde uyum sağlayamazlar. Sorun ve sıkıntılar ile başa çıkma konusunda zorlanırlar ve uyuşturucu ve alkol kullanarak sorunlarına çözüm ararlar. Birkaç yıllık bir disiplin onların yaşamlarını kendileri için daha kolay yaşanır hale getirebilirdi.

Disiplinsiz yaşamlar sürmeleri hiç de şaşırtıcı değil. Kişisel görünüşleri, yaşam alanları ve kişisel alışkanlıklarının tümü onların özensiz ve düzensiz zihinsel tutumlarını ortaya koymaktadır.

Sıradan bir yaşam ya da bundan daha azı ile tatmin olurlar. Spor, müzik, sanat, çalışma hayatı ve yaşamın diğer alanlarında ilerleme güdüleri eksiktir.

Bu tür çocuklar anne ve babalarından uzaklaşırlar. Onları böyle yetiştiren ebeveynleri onlardan ceza esirgemek ile, onların ölümsüz sevgilerini kazanacaklarını düşünmüşlerdir. Ama bunun yerine çocuklarının nefretini kazanırlar.

Bu çocukların ebeveyn yetkisine karşı gösterdikleri isyankar tutum, yaşamın okul, iş hayatı ve yönetim gibi alanlarına da yansır. Eğer anne ve babalar önceden farklı bir irade ile hareket etmiş olsalar idi, çocuklarının yaşamın normal alanlarında boyun eğmelerini daha kolay hale getirmiş olacaklar idi.

Baş kaldırma, Kutsal Yazılarda yer alan ahlak ölçütlerine de yayılır. Genç isyankarlar, saflık ile ilgili tanrısal buyrukları açıkça küçümserler ve kendilerini gevşek ve kayıtsız bir yaşam tarzına teslim ederler. İyi olan her şeye karşı derin bir tiksinti ve doğal olmayan, garip ve sinsi her şeye karşı sevgi sergilerler.

Sonunda, disiplin aracılığı ile çocuğun iradesini kırma konusunda başarısız kalan anne ve babalar bu çocuğun kurtulmasını daha zor hale getirirler. Tövbe, Tanrı kuralına karşı baş kaldıran iradenin kırılmasını kapsar. Susannah Wesley bu yüzden bu konuda şu sözleri ifade etmiştir: “Çocuğunda öz irade teslimiyetini işleyen anne ve baba bir canın yenilenmesi ve kurtarılması için Tanrı ile birlikte çalışır. Bunun aksini yapan ebeveyn ise şeytanın görevini yerine getirmiş olur. Dini pratik olmaktan uzaklaştırır, kurtuluşu elde edilemez hale getirir ve çocuğun canını ve bedenini sonsuza kadar felakete uğratar.

“Küçük büyük, zengin yoksul, özgür köle, herkesin sağ eline ya da alınına bir işaret vurduruyordu. Öyle ki, bu işareti, yani canavarın adını ya da adını simgeleyen sayıyı taşımayan kişi ne bir şey satın alabilsin ne de satabilsin.” (Vahiy 13:16,17)

Canavarın işareti! Büyük Sıkıntı dönemi sırasında güçlü ve kötü bir önder yükselecek ve herkese sağ elinde ya da alınında bir işaret taşımasını buyuracak. Bu buyruğa uymayı reddedenler canavarın gazabına uğrayacaklar. Bu buyruğa uymayı kabul edenler ise Tanrının gazabı ile karşılaşacaklar. Buyruğa uymayı reddedenler Mesih ile birlikte O'nun bin yıllık yüceliğinde egemenlik sürecekler. Buyruğa boyun eğenler ise kutsal meleklerin ve Kuzu'nun huzurunda ateş ve kükürt ile işkence görecekler.

Bu yazılanları okur iken, tüm bunların gelecekte gerçekleşeceğini bilerek ve kilisenin bu arada gökteki yuvaya alınacağına inanarak kendimizi bu olup bitecek olan olaylardan oldukça uzak hissedebiliriz. Ama yine de canavarın işaretinin şimdiden bizimle olduğuna ilişkin bir sezgiye sahibiz. Yaşamda öyle zamanlar vardır ki, Tanrıya sadık kalma ve Tanrıya karşı olan bir sisteme boyun eğme arasında seçim yapmak için zorlanacağımız zamanlar mevcuttur.

Örneğin, bir işe girmek için uğraştığımız zamanlarda, bizden tanrısal ilkelere açıkça aykırı düşen koşulları kabul etmemizin isteneceği zamanlar söz konusu olabilir. Bu tür durumlarda mantığa göre hareket etmek kolay olur. Çalışmadığımız takdirde yiyecek satın alamayız. Ve eğer yiyecek almaz isek, hayatta kalamayız. Ve yaşamak zorundayız, öyle değil mi? Bu yanlış mazeret ile davranarak talepleri kabul ederiz ve böylece aslında canavarın işaretini kabul etmiş oluruz.

Yiyecek desteğimizi ya da süren varlığımızı tehdit eden her ne ise, bizi paniğe düşürür ve bu tehditte kurtulmak için nerede ise hemen hemen her şeyi feda etmek için ayartılma ile karşılaşırız. Büyük Sıkıntı döneminde canavara tapmayı doğru kılmak için insanların kullanacakları mazeretler, bu gün Tanrının gerçeği ve kendi yaşamlarımız arasında seçim yapmamız gerektiği zaman, bize kendilerini gösterecek olan mazeretler ile ayırdılar.

Yaşamamız gerektiği düşüncesi sahtedir. Yapmamız gereken şey Tanrıya itaat etmek ve yaşamlarımızın ölmesi konusunda kaygı duymamaktır.

F.W.Grant şunları yazdı: “Gerçeği sattığımız paranın üstünde ne kadar sönük olur ise olsun Mesih karşıtının benzeyişi mevcuttur.” Bu yüzden mesele, “Büyük Sıkıntı döneminde yaşadığım takdirde canavarın işaretini kabul etmeyi reddedecek miyim?” meselesi değildir; asıl mesele, “Şimdi, gerçeği satmayı reddediyor muyum?” meselesidir.

18 Eylül

“İyileşenler on kişi değil miydi? Öbür dokuzu nerede?” (Luka 17:17)

Rab İsa on cüzamlı kişiyi iyileştirdi, ama O’na teşekkür etmek için yalnızca bir tanesi geri döndü ve geri dönen bu kişi hor görülen bir Samiriyeli idi.

Yaşamda bizim için değerli olan deneyimlerden bir tanesi nankörlük ile yüz yüze gelmektir. Çünkü o zaman Tanrının parçalanmış yüreğini bir az da olsa paylaşabiliriz. Cömertçe verdiğimiz zaman ve bunun karşılığını görmediğimiz zaman, biricik Oğlunu nankör bir dünya uğruna vermiş olan Tanrıyı daha iyi takdir edebiliriz. Kendimizi diğer kişiler için zahmetli bir hizmet vermeye adanmış zaman, nankör bir soy uğruna bir kölenin yerine geçen Kişi’nin paydaşlığına katılmış oluruz.

Nankörlük ya da yapılan iyiliğe teşekkür etmemek düşmüş insanın sevimsiz özelliklerinden biridir. Pavlus bize, putperest dünyanın Tanrıyı bildiği zaman, O’nu Tanrı olarak yüceltmediğini ve O’na şükran duymadığını hatırlatır. (Romalılar 1:21) Brezilya’da hizmet veren bir görevli, iki kabilenin “teşekkür ederim” sözcüğünü ifade eden bir kelimeye sahip olmadıklarını fark etti. Bu iki kabile halkı kendilerine bir iyilik yapıldığı zaman, şu karşılığı veriyorlardı: “İstedğim şey bu idi” ya da “Bu işime yarayacak.” Kuzey Afrika’da çalışan başka bir görevli ise, hizmet verdiği kişilerin kendisine asla teşekkür etmediğinin farkına vardı, çünkü bu kişiler ona Tanrı gözünde bir sevap işleme fırsatı verdiklerini düşünüyorlardı. Teşekkür etmesi gereken kişinin hizmet eden kişi olması gerektiği duygusuna sahiplerdi, çünkü hizmet eden bu kişi onlara yaptığı iyilik sayesinde sevap kazanıyordu.

Nankörlük, tüm toplumun içine işlemiştir. “Naklen İş Merkezi” adlı bir radyo programı, 2500 kişi için iş bulma konusunda başarı gösterdi. Protokol müdürü, daha sora 2500 kişiden yalnızca on tanesinin kendisine teşekkür etmek için zaman ayırdığını rapor etti.

Adanmış bir okul öğretmeni yaşamının elli yılını sınıf öğrencileri uğruna harcamıştı. Bu öğretmen seksen yaşına geldiği zaman, eski öğrencilerinden birinden bir mektup aldı; bu öğrenci öğretmene, kendisine sağladığı yardımlar için ne kadar çok müteşekkir olduğunu yazıyordu. Bu öğretmen elli yıl boyunca öğretmişti ve tüm yaşamı boyunca aldığı takdir mektubu yalnızca bir tane idi.

Bize nankörlük edilme tecrübesini yaşamamızın iyi olduğunu söyledik. Çünkü bu durum bize Rabbin her zaman tecrübe ettiklerine ilişkin sönük de olsa bir yansıma verir. Nankörlük deneyiminin neden değerli bir tecrübe olduğuna dair bir başka neden bize kendimize müteşekkir olmamızın önemini gösteriyor olmasıdır. Genellikle Tanrıdan isteklerimiz şükranımızdan daha ağır basar. Tanrının bize verdiği bereketlerin değeri üzerinde fazla durmayız. Ve yine genellikle konukseverlik, bilgi verme, ulaşım sağlama, tedarik etme ve iyilik etmenin sayısız türleri ile ilgili olarak birbirimize takdirlerimizi ifade etme konusunda başarısız oluruz. Bize bu iyiliklerin yapılmasını neredeyse onları hak ettiğimizi düşünerek bekleriz.

On cüzamlı ile ilgili konu, bize sürekli olarak bir hatırlatıcı görevini üstlenmelidir; bazı kişiler teşekkür etmek için büyük nedenlere sahiptirler, ancak çok az yürek bu gerçeği kabul eder. Bizler bu çok az kişiler arasında olacak mıyız?

“Evet, biz daha çaresiz iken, Mesih belirlenen zamanda tanrısızlar için öldü.” (Romalılar 5:6)

Mesih doğru kişileri çağırmak için gelmedi ve aynı zamanda iyi kişiler için de ölmedi. Mesih’in çarmıha gitmesinin nedeni, dürüst, saygıdeğer ve saf insanlar uğruna ölmek için değildi. O, tanrısızlar için öldü.

Tanrının bakış açısına göre elbette tüm insanlık tanrısızdır. Her birimiz günah içinde doğduk ve çaresizlik içinde şekil aldık. Kaybolmuş koyunlar gibi her birimiz bir yana dağıldık ve kendi yollarımıza saptık. Tanrının mutlak saf gözlerinde hepimiz bozuk, murdar ve isyankarız. Doğru olanı yapma konusundaki en iyi çabalarımız, kirli bez parçalarından başka bir şey değildirler.

Sorun, insanların çoğunun tanrısız olduklarını kabul etme konusunda istekli olmayışlarıdır. İnsanlar, toplumda işlenen suçlar ve suçlular ile kendilerini karşılaştırırlar ve kendilerinin diğer insanlara kıyasla cennet için daha uygun olduğunu düşünürler. Bu tür kişiler, yardım kurumlarına yaptıkları bağış ve katkılar ile gurur duyan seçkin üst sınıfın orta yaşlı ev kadınları gibidirler. Hıristiyan komşusu böyle bir hanıma tanıklık ettiği zaman, hanım, komşusuna kurtarıma ihtiyacı hissetmediğini söyledi; yaptığı iyi işler kendi gözünde yeterli idi. Komşusuna bir kiliseye üye olduğunu ve kuşaklar boyunca “Hıristiyan” olan bir aileden geldiğini söyledi. Hıristiyan komşu bir parça kağıt alıp, kağıdın üzerine büyük harfler ile TANRISIZ yazdı ve ona, “Bunu bluzunuzun üzerine iliştiğim için bir sakınca var mı?” diye sordu. Hanım, TANRISIZ sözcüğünü gördüğü zaman, tüyleri diken diken oldu ve çok öfkelenildi. “Elbette sakıncası var!” diye karşılık verdi. “Hiç kimse bana tanrısız olduğumu söyleyemez.” O zaman komşusu ona, günahlı, kaybolmuş ve umutsuz konumunu kabul etmeyi reddetmek ile kendisini Mesih’in kurtarma işinin sağladığı yararlardan yoksun bıraktığını açıkladı. Eğer bu hanım tanrısız olduğunu itiraf etmez ise o zaman Mesih’in O’nun için ölmediğini söylemiş olmaktadır. Eğer kayıp değil ise, o zaman kurtarılamaz. Eğer sağlıklı olduğunu düşünüyor ise, o zaman büyük Doktor’a ihtiyacı yoktur.

Büyük bir belediye toplantı salonunda bir zamanlar özel bir toplantı yapıldı. Bu toplantı kör, sakat ya da herhangi bir şekilde özürlü çocuklar ile ilgili idi. Çocuklar tekerlekli iskemleler ile, koltuk değnekleri ile ve ellerinden tutup yürütülerek toplantıya geldiler.

Toplantı devam eder iken bir devriye polisi, binanın önündeki merdivenlerde ağlayan bir küçük erkek çocuğu buldu.

Ona, sempatik bir şekilde, “Neden ağlıyorsun?” diye sordu.

“Çünkü içeri girmeme izin vermiyorlar.”

“İçeri girmene neden izin vermiyorlar?”

Küçük çocuk hıçkırdı, “Çünkü bende herhangi bir sorun yok.”

İşte bu yüzden, Müjde için de aynı durum geçerlidir. Eğer sizde bir sorun yok ise, içeri giremezsiniz. İçeri kabul edilmeniz için bir günahkar olduğunuzu kanıtlamak zorundasınız. Tanrısız olduğunuzu kabul etmeniz gerekir. Mesih tanrısızlar için öldü. Robert Mungar’ın da dediği gibi: “Kilise, dünyada, üyenin değersizliğinin üye olmak için tek koşul olduğu yegane paydaşlıktır.”

20 Eylül

“Böbürlenmeyin. Aksine, hor görülenler ile arkadaşlık edin. Bilgiçlik taslamayın.” (Romalılar 12:16)

İnsandaki doğal eğilim üst sınıftaki kişiler ile arkadaşlık etmektir. Her insan yüreğinde seçkin, varlıklı ve aristokrat kişiler ile zaman geçirme tutkusu yer alır. Bu nedenle Pavlus’un Romalılar 12:16 ayetindeki öğüdü, insan doğası ile tam bir çelişki teşkil eder. Pavlus şöyle der: “Böbürlenmeyin, hor görülenler ile arkadaşlık etmek için istekli olun.” Kilisede sınıf farkı mevcut değildir. Hıristiyanların sınıf ayrımı gibi bir kavramın çok ötesinde yaşamaları gerekir.

Fred Elliot bu konuyu resmeden bir öykü anlatır. Bir sabah kahvaltı masasında ailesi ile birlikte kutsal Kitap paylaşmaktadır. Avludan gelen gürültülü bir patırtı sesi duyar. Çöp toplayıcısının geldiğinin farkına varır. Ve Kutsal Kitap’ını kapatmadan masanın üstüne koyar, pencereye doğru gider ve pencereyi açar ve neşeli bir şekilde çöpçüye selam verir ve sonra paylaşımına devam etmek için kahvaltı masasına geri döner. Fred Elliot için çöpçüye selam vermek, Kutsal Kitap okumak ile aynı derecede kutsal bir davranıştır.

Rabbin bir başka hizmetkârı daha metnimizin içeriğini hemen hemen birebir şekilde uygulamıştır. Jack Wyrzten her yaz New York’taki Schroon gölü kenarında bir Kutsal Kitap kampı düzenler idi. Yetişkinlerin düzenlediği konferanslardan birine, ciddi bir fiziksel sakatlığa sahip biri geldi. Bu kişi, ağız kaslarını kontrol edemediği için yiyeceklerin tamamını yutacak güce sahip değildi. Yediklerinin çoğu ağzından geri çıkıyor ve göğsüne ve kucağına koyduğu gazetelerin üzerine dökülüyordu. Bu görüntü hiç de hoş değildi ve bu yüzden bu konuk genellikle masada tek başına yemek yiyordu.

Jack Wyrzten, işlerinin yoğunluğu nedeni ile yemek salonuna genellikle geç gelirdi. Ne zaman yemek salonunun kapısında görünse, içerdekiler coşkulu bir şekilde ona el sallar ve gelip masalarına oturması için onu davet ederler idi. Ama Jack, hiç bir zaman onların masalarına gitmezdi. Her zaman masasında tek başına oturan bu konuğun yanına giderdi. Hor görülen bu kişiye alçakgönüllü davranmış olurdu.

“Bir defasında Hıristiyan bir komutan yaşlı ve yoksul bir kadın ile konuşur iken görüldü. Yanında bulunan dostları onu şu sözler ile uyardılar: “Rütbenize uygun davranmanız gerekir.” Komutan yanındakilere şu karşılığı verdi: “Eğer Rabbin rütbesine uygun davranırsa idi ne olurdu?” (Choice Gleanings)

Robert Burns “En iyi not” adlı şiirinde yaşamı alçak bir konumda dahi olsa bir kişinin Rab İsa’nın tamamladığı iş sayesinde en iyi nota sahip olduğunu anlatır. Rab’de özgür zihinli bir kişinin ipekler içindeki akılsızların cicili bicili kumaş gösterisine gülebileceğini söyler.

Kurtarıcımızın alçak konumdaki bizlere nasıl lütfettiğini düşündüğümüz zaman, bizim de diğer kişilere böyle davranmak konusunda başarısız olmamızın saçmalık olduğunu anlarız.

“Bundan böyle doğruluk tacı benim için hazır duruyor. Adil yargıç olan Rab o gün bu tacı bana, yalnız bana değil, O'nun gelişini özlem ile beklemiş olanların hepsine verecektir.” (2.Timoteos 4:8)

“.. O'nun gelişini özlem ile beklemiş olanların hepsine..” Ben uzun yıllar boyunca bu ifadenin Rabbin gelişine ilişkin iyi ve duygusal hisler bekleyen imanlılara işaret ettiğini düşündüm. Bu tür kişiler bir doğruluk tacı ile ödüllendirilecekler idi, çünkü Göğe Alınış'ı düşündükleri zaman yürekleri sıcacık oluyordu.

Ama bu ayetin anlamı kesinlikle bundan daha fazlasıdır. O'nun gelişini özlem ile beklemek demek, O'nun gelişinin ışığında ve O sanki bu gün gelecekmiş gibi düşünerek yaşamak anlamına gelir.

Bu nedenle, O'nun gelişini özlem ile beklemek ahlak saflığı içinde yaşamak anlamına gelir. Çünkü, Yuhanna'nın da bize hatırlattığı gibi, “Mesih'te bu umuda sahip olan, Mesih pak olduğu gibi kendini pak kılar.” (1.Yuhanna 3:3)

O'nun gelişini özlem ile beklemek, bu yaşamın değerlerinden uzak durmak anlamına gelir. Yeryüzündeki değil, gökyüzündeki değerleri düşünmemiz gerekir. (Koloseliler 3.2)

O'nun gelişini özlem ile beklemek, Tanrının halkına “onlara vaktinde yiyecek vererek” hizmet etmek anlamına gelir. (Matta 24:45) Rab, böyle yapan kişilere, geldiği zaman, özel bir bereket vereceğini duyurur.

Kısaca O'nun gelişini özlem ile beklemenin anlamı şudur: O geldiği zaman, O'nun hoşlanmadığı bir şeyi yapmak istemeyeceğiz. O geldiği zaman, utanç duyulmasına neden olacak bir yere gitmeyeceğiz. O'nun huzurunda O'nu gücendirecek hiç bir şey söylemeyeceğiz.

Eğer bir hafta sonra Mesih'in geleceğini biliyor olsanız, bu kalan günleri nasıl geçirirdiniz? Yani, yaptığınız işi bir kenara bırakıp bir dağ tepesine çıkar ve orada tüm günü Kutsal Kitap okuyarak ve dua ederek mi geçirirdiniz? Ya da gece gündüz vaaz vererek ve öğreterek tam zamanlı bir Hıristiyan işine mi başladınız?

Eğer bu gün gerçekten Rab ile birlikte yürüyor isek ve O'nun isteğinin merkezinde yaşıyor isek, O'nun gelişini özlem ile beklemenin anlamı, her zaman yaptığımız şeyleri yapmaya devam ediyor olmamızdır. Ama eğer kendimiz için yaşıyor isek, o zaman bazı devrimsel nitelikte değişimlerin yapılması gerekir.

Kurtarıcının dönüşü ile ilgili iyi düşüncelere sahip olmak yeterli değildir. Doğruluk tacı, gerçeği, onun yaşamlarını eritmesine izin verecek kadar çok seven kişiler için ayrılmıştır. O'nun gelişine ilişkin gerçeğe sahip çıkmak yeterli değildir; gerçeğin bize sahip olması gerekir.

22 Eylül

“...amin desin..” (1.Korintliler 14:16)

“Amin” söylenen şeyin yürekten onaylandığını ifade etmek için kullanılan çok yararlı bir sözcüktür. Pek çok topluluk toplantılarında bu sözcüğü daha sık kullanmayı başarabilirlerdi.

Amin sözcüğü Kutsal Kitap'ta 68 kez bulunur. 1.Korintliler 14:15,16 ayetlerinden anlaşıldığına göre “amin” sözcüğünün ilk kilisenin toplantılarında kullanıldığı aşikardı. Bu nedenle, “amin” kelimesinin kullanımının Kutsal Kitap'a tamamen uygun olduğundan emin olabiliriz.

Yalnızca bu kadarı da değil, sözcük buyurgan bir anlam da taşır. İlgilendiğimiz gerçeklerin yüce doğası coşkulu bir takdirin zeki ifadesini talep eder. Bu tür gerçekleri işitmek ve onlara hiç bir zaman söz ile bir karşılık vermemek nankörlük gibi görünür.

Bir vaiz verdiği mesajda etkili bir nokta belirttiği zaman, mesajının bu noktalarında dinleyicileri “amin” dedikleri zaman, daima büyük teşvik alır. Bu “amin” sözcükleri vaize, dinleyicilerin kendisini dinledikleri ve onun ruhsal ve duygusal coşkunluğunu paylaştıklarını anlatır.

Ve aynı durum “amin” diyen kişi için de geçerlidir. Paylaşımı dikkatli bir şekilde dinlemesini sağlar. Bu, onun hayret etmesi gerektiği zaman, kendisini duygusuz ve kayıtsız hale gelmekten korur.

“Amin” denmesinin başka iyi bir yanı da o anda toplulukta bulunan dışarıdan gelmiş kişilere sağladığı yararadır; Hıristiyanların coşkulu kişiler olduklarını, imanlarından keyif aldıklarını ve inandıkları şeye gerçekten inandıklarını sezerler. “Amin” kelimesinin kullanımı yaşam ve coşku ifade eder. Bu sözcük söylenmediği zaman, kasvet ve cansızlık kendini gösterir.

Kutsal Kitap'ta uluslar arası olan üç sözcükten bir tanesi de “Amin” sözcüğüdür. Dillerin çoğunda bu sözcükler aynıdır. Bu yüzden, gittiğiniz hemen hemen her yerde, “Maranata!Halleluya! Amin!” dediğiniz zaman, insanlar sizin, “Rab geliyor! Rabbe övgüler olsun! Söylendiği gibi olsun!” dediğinizi anlayacaklardır.

“Amin” sözcüğü, elbette, ayırım yaparak kullanılması gerekli olan bir sözcüktür. Bu sözcüğü kaza, felaket ya da üzüntü konularında coşku ifade etmek için kullanmak uygunsuz olacaktır. Bazı Hıristiyanların “Amin” sözcüğünü artık kullanmamaları aslında uyanılacak bir durumdur, çünkü bu sözcük aşırı duygusallığa yer veren toplantılarda taciz edilmiştir. Her iyi şey gibi, bu sözcük de ya kullanılır ya da aşırıya kaçılarak taciz edilir. Ama birkaç kişi bu sözcüğü ayırım yapmadan kullandığı için onun Kutsal Kitap'a uygun kullanımının bizden çalınmaması gerekir.

“Ey canım, onların gizli tasarılarına ortak olma.” (Yaratılış 49:6)

Bu sözcükler, Yakup’un oğullarını bereketler iken kullandığı sözcüklerin bir kısmıdır; Şimon ve Levi’nin Şekem halkına yaptıkları zulmü düşündüğü zaman, Yakup şöyle dedi: “ey canım, onların gizli tasarılarına ortak olma.”

Ben bu sözcükleri ödünç almak ve onları daha geniş bir anlamda kullanmak isterdim. Asla bilinmemesi daha iyi olan günah ile bağlantılı sırlar mevcuttur.

Ayartma, yüzüne en iyi maskesini takar ve bize bu sırları bilene kadar hiç bir zaman mutlu olamayacağımızı iddia eder. Ayartmanın bize sunduğu, heyecan, fiziksel mutluluk, duygusal yükselmeler ve bilinmeyenin çekiciliğidir.

Pek çok kişi, özellikle sığınak atında bir yaşam sürdürmüş olanlar, bu çekiciliklerden etkilenirler. Gerçek zevklerden mahrum kaldıkları gibi bir duyguya kapılırlar. Kendilerinin dezavantajlı bir durumda olduklarını düşünürler. Dünyanın tadını bir kez olsun almadan asla doyuma ulaşamayacaklarını sanırlar.

Sorun, günahın tek başına gelmeyiştir. Gömülü tehlikeler ve bunun süren sonuçları da beraberinde getirir. Herhangi bir günahı ilk kez tecrübe edeceğimiz zaman, bir acı ve pişmanlık selini de serbest bırakmış oluruz.

Ayartmaya teslim olmak günaha olan direncimizi düşürür. Bir kez bir günah işlediğimiz zaman, daha sonra aynı günahı işlemek her zaman daha kolaydır. Çok geçmeden günah konusunda uzman hale geliriz. Hatta alışkanlık zincirleri tarafından bağlanmış olarak günahın köleleri haline dahi geliriz.

Ayartmaya teslim olduğumuz an, gözlerimiz daha önce hiç tecrübe etmediğimiz bir şekilde bir günahlilik duygusuna açılırlar. Günah kodunu ihlal etmenin coşkusu, yerini çok korkunç bir ahlak çıplaklığı duygusuna bırakır. Günahın itiraf edilebileceği ve bağışlanacağı doğrudur. Ama yaşamın devamı boyunca her zaman önceden birlikte günah işlenen kişiler ile karşılaşmanın utancını yaşamak gibi bir durum söz konusudur. Akılsızlık yaptığımız yerleri kaçınılmaz olarak yeniden ziyaret ettiğimiz zaman, yaralayıcı anılar ile karşılaşacağız. En kutsal anlarımız sırasında, kirlî olaylar bizi geçmişe götürdüğü zaman, istemediğimiz durumlar ile yüz yüze geliriz – bedenlerimiz bir yürek olup çarpar ve dudaklarımız bir inilti sesini boğmaya çalışır.

Bu günahlar ile ilgili olarak Tanrının bağışlamasını tecrübe etmek harika bir şey olsa bile, onların sırlarına hemen girmemek yine de en iyisidir. Çekici bir sır gibi görünen bir şey, bir süre sonra bir kabus olduğunu kanıtlar. Zevk, çok geçmeden dehşete dönüşür ve bir anlık bir tutku bir ömür boyu pişmanlık ile sonuçlanır.

Deneme saati sırasında vereceğimiz karşılığın şöyle olması gerekir: “Ey canım, onların gizli tasarılarına ortak olma.”

24 Eylül

“Tecrübe ile anladım ki...” (Yaratılış 30:27)

Lavan, tecrübe ile Rabbin onu Yakup’un uğruna bereketlemiş olduğunu öğrenmişti. Bu, öğrenilecek iyi bir ders idi. Tecrübe, büyük bir öğretmendir.

Bu arada ben, tecrübenin Kutsal Kitap’taki ayetleri anlamamız için genellikle bize nasıl yardımcı olduğunu görmekten etkilendim. Bizler, ayetleri zihinsel olarak tanıyor olabiliriz, ama bazı yeni tecrübelerden geçtiğimiz zaman, ayetler canlı hale gelirler. Neon ışıkları gibi parlamaya başlarlar. Onları yeni bir bakış açısı ile değerlendiririz.

Martin Luther’in karısı eğer Tanrı kendisini belirli bazı sıkıntıların altına sokmadığı takdirde, Mezmurlardaki bazı ayetlerin ne anlama geldiklerini asla öğrenememiş olacağını söylemiş idi.

Daniel Smith ve karısı Çin’de görev yaparlarken, bir gece bir soyguncu çetesi evlerinin bir duvarında bir delik açtılar. Smith ailesi uyurken, soyguncu çete çekmeceleri ve dolapları boşalttı. Eğer Tanrının bu hizmetkarları çok derin bir uykuda olmasalar idi, öldürülmüş olabilirlerdi. Bay Smith, daha sonra olay hakkında konuşurken, şunları anlattı: “O sabaha kadar Habakkuk 3:17,18 ayetlerinin ne anlama geldiklerini asla anlamamıştım. “tomurcuklanmasa incir ağaçları, asmalar üzüm vermese, boşa gitse zeytine verilen emek, tarlalar ürün vermese de, boşalsa da davar ağılları, sığır kalmasa da ahırlarda. Ben yine Rab sayesinde sevineceğim, kurtuluşumun Tanrısı sayesinde sevinçten coşacağım.” (Habakkuk 3:17,18) Bu ayetlerdeki anlam elbette şudur: Habakkuk’un tanımladığı türdeki bir kaybı tecrübe edene kadar, ya da böyle bir kayıp sizin başınıza gelinceye kadar, Habakkuk’un felaket anındaki sevincine tam olarak iştirak edemezsiniz.

Corrie Ten Boom bir temerküz kampında kaldı, bir yargıcın önüne çıkması gerekti. “Yargıcın görevini yerine getirmesi gerekiyordu ve bir gün bana yalnızca benim değil, ama aynı zamanda ailemin de ölüm kararları anlamına gelebilecek bir takım kağıtlar gösterdiği bir gün geldi.”

Ve bana, “Bu kağıtları açıklayabilir misin?” diye sordu. Ben, “Hayır, açıklayamam” dedim. Yargıç aniden tüm kağıtları aldı ve hepsini fırına atarak yaktı. Alevlerin bu mahkum eden kağıtları yalayıp yuttuğunu gördüğüm zaman, tanrısal güç tarafından korunduğumu anladım ve Koloseliler 2:14 ayetini o güne kadar asla göremediğim şekilde kavradım. “Kuralları ile bize karşı ve aleyhimizde olan yazılı antlaşmayı ya da borç belgesini sildi, onu çarmıha çakarak ortadan kaldırdı.”

Yaşamın tecrübeleri aracılığı ile Kutsal Yazılardaki ayetlerden kazandığımız yeni anlayışlar, bu tecrübelere muhteşem bir değerlilik katmaktadır.

“Peki, size gerçeği söylediğim için düşmanınız mı oldum?” (Galatyalılar 4:16)

Pavlus’un Galatya’daki imanlılar ile yaşadığı tecrübe bize şunu hatırlatır: dostlarımıza gerçeği söylediğimiz zaman, genellikle onları düşmanlarımız haline getiririz. Elçi, bu kişileri Rabbe takdim etti ve onları imanda besledi. Ama daha sonra sahte öğretmenler imanlı toplulukların içine sızdıkları zaman, Pavlus’un imanlıları şu konuda uyarması gerekli hale geldi: Yasa için Mesih’ten vazgeçiyorlar idi. Bu sözler, onların imandaki babalarına karşı bile düşmanlar haline gelmelerine neden oldu.

Aynı olay Eski Antlaşma zamanları döneminde de yaşandı. İlyas, Ahav’a gönderdiği mesajlarında her zaman içten ve dürüst idi. Ama yine de bir gün Ahav onunla karşılaştığı zaman, Ahav, İlyas’a şöyle dedi: “Ey, İsrail’i sıkıntıya sokan adam, sen misin?” dedi. (1.Krallar 18:17) “İsrail’i sıkıntıya sokan adam?” Neden? İlyas, İsrail’in şimdiye kadar sahip olduğu en iyi dostlarından biri idi. Ama sadakati nedeni ile ettiği teşekkürler onun sıkıntı veren bir adam olarak itham edilmesine neden oldu.

Mika, korkusuz peygamberlerden bir tanesi idi. Yehoşafat, Rabbin danışabilecekleri bir peygamberi olup olmadığını sorduğu zaman, İsrail kralı şöyle dedi: “evet, böyle bir adam var. İmlah’ın oğlu Mika. Onun aracılığı ile Rabbe danışabiliriz. Ancak ben ondan nefret ediyorum; çünkü o benimle ilgili hiç bir iyi peygamberlikte bulunmaz. Hep kötü şeyler söyler.” Bu kral gerçeği istemiyordu ve ona gerçeği konuşan kişiden nefret ediyordu.

Yeni Antlaşma’da Vaftizci Yahya’nın Herod’a şu sözleri söylediğini okuruz: “Kardeşinin karısı ile evlenmen Kutsal Yasaya aykırıdır. (Markos 6:18) Bu sözler doğru idi, ama Yahya’nın bu cesur tavrı onun çok geçmeden öldürülmesine neden oldu.

Rabbimiz, imansız Yahudilerin nefretini ortaya çıkardı. Bu nefrete neden olan şey ne idi? Çünkü Yahya onlara gerçeği söylemiş idi. Ama şimdi Tanrıdan işittiği gerçeği bildiren beni öldürmek istiyorsunuz.” (Yuhanna8:40)

Thomas Jefferson’un yazdıklarına kulak verelim: “Eğer istediğiniz kötülükten kaçmak ise, o zaman kendinizi düzenli görevin uykulu çizgisi içinde sınırlamanız gerekir. Her meselenin iki yönü mevcuttur. Ve eğer karar verir ve bu kararınızı etkili bir şekilde uygular iseniz, o zaman diğer yönü kabul etmiş olan kişiler elbette bu etkiyi hissettikleri zaman, bunun ile orantılı olarak düşmanınız kesileceklerdir.”

Gerçek, genellikle can yakar. İnsanlar gerçeğe boyun eğmek yerine genellikle gerçeği konuşan kişiye lanet ederler. Rabbin gerçek hizmetkarı, bunun bedelini zaten hesaba katmıştır. Gerçeği konuşmak zorundadır, aksi takdirde ölür. Düşmanın öpücükleri aldatıcıdır, ama dostun seni iyiliğin için yaralar. (Süleyman’ın Özdeyişleri 27:6)

26 Eylül

“Baal’in önünde diz çökmemiş yedi bin kişiyi kendime ayırdım.” (Romalılar 11:4)

Tanrı Kendisini asla tanıksız bırakmaz. En karanlık günlerde bile O’nun adına net ve kesin tonlar kullanarak konuşan bir ses her zaman mevcuttur. Kendi adından cesaret ile söz etmesi için hiç beklenmedik bir kişiyi ortaya çıkartır.

Tufandan önceki günlerde, yeryüzüne şiddet ve ahlaksızlık hakim idi. Ama Nuh, Rab adına sağlam bir duruş ile yeryüzünde bulunuyor idi.

İlyas’ın bakışına göre İsrail’in tamamı ahlaksızlık ve putperestliğe gömülmüş idi, ama Tanrı yine de Baal’e boyun eğmemiş olan yedi bin kişiyi Kendisine ayırmış idi.

Ruhsal ölümün ve ahlak çöküntüsünün ortasında John Hus, Martin Luther ve John Knox En Yüce Olan’ın davasını savunmak için tarih sahnesinin önüne çıktılar.

Daha sonraki bir tarihte telgraf keşfedildiği zaman, Tanrı yüceltili. Telgraf ile gönderilen ilk mesajın içeriği şöyle idi: “Tanrı nelere kadirdir!”

“Apollo 8, 1968 yılında bir Noel akşamı aya gönderilen ilk insanlar ile yeryüzüne döner iken, astronotlar sıra ile Yaratılış 1:1-10 ayetlerini okudular ve sonra şu ifadede bulundular: “Ve biz Apollo 8 ekibi, siz tüm yeryüzünde bulunanlara, ‘Tanrı sizi bereketlesin!’ diyoruz.

İmansızların öfkeli protestolarına rağmen, Amerika Birleşik Devletleri Posta Servisi, üzerinde Yaratılış 1:1 ayetinden sözler bulunan bir Apollo 8 pulu bastırdı, “Başlangıçta....”

Amerika Birleşik Devletlerinin geçerli parası üzerinde, “Güvenimiz Tanrı’dadır” ifadesi yer alır.

Tarih dönemlerini belirtmek için kullanılan A.D (M.S. ya da İ.S.) kısaltması bize bunun Rabbin yılı olduğunu hatırlatır (Anno Domini). Gökteki yıldızlara ait dünyada bazı yıldızların bir bakireye, bir insan-çocuğa, bir yılan ve bir çarمیha benzemeleri bir rastlantı mıdır? – kurtuluş öyküsünde yer alan tüm önemli bölümler.. Müjde yıldızlarda yer almakta mıdır?

Ateistler bile bazen farkında olmadan Tanrıyı anarlar. Ateist bir önder 1979 yılında Avusturya’daki bir zirve toplantısında, “Eğer başarısızlığa uğrar isek, Tanrı bizi affetmeyecektir” demiş idi.

Evrende Tanrının herkes tarafından kabul edilmesini onaylayan belirli bir ahlak buyruğu mevcuttur. Öğrenciler, Rabbin adı ile gelmiş olan Rab İsa’yı Kral olarak övdükleri zaman, Ferisiler, Mesih’ten, öğrencilerini paylaşmasını istemişler idi. Ama Rab İsa onlara şöyle dedi: “Size şunu söyleyeyim, bunlar susacak olsa, taşlar bağıracaktır.” (Luka 19:40)

Bir gün gelip de Tanrının adının söylenmeyeceğini ya da O’nun onuruna kayıtsız kalınacağını düşünerek korkuya kapılmamız gereksizdir. İnsanları tam O’nun öldüğünü ilan ettikleri anda, Tanrı düşmanlarını şaşırtmak ve dostlarını rahatlatmak için mutlaka bazı tanıklar ortaya çıkartacaktır.

“Ama korkak, imansız, iğrenç, adam öldüren, fuhuş yapan, büyücü, putperest ve bütün yalancılara gelince, onların yeri, kükürt ile yanan ateş gölüdür. İkinci ölüm budur.” (Vahiy 21:8)

Büyük olasılık ile bu ayeti okuyan herhangi biri bir çok geçirecektir; edebe aykırı davranan kötü günahkarlar ile birlikte listede korkak ve imansızların da adlarının geçmesi ve onların da diğerleri ile birlikte tüm sonsuzluk boyunca aynı cezayı paylaşacak olmaları düşüncesi gerçekten de ürkütücüdür.

Yine büyük olasılık ile bu şoka eklenen bir diğer sürpriz ise, korkakların adının listenin en başında geçiyor olmasıdır. Korkaklıklarının önemsiz bir konu olduğunu sanıp buna mazeret bulanlar için bu durumun müthiş bir şekilde mantıklı olması gerekir. Belki de arkadaşları ne der diye düşünerek ya da kendileri doğal olarak çekimser kaldıkları için Rab İsa’yı kabul etmeye korkarlar. Tanrı, bu konuyu önemsiz bir durum olarak düşünüp hoş görmez. Tanrının gözünde bu durum mahkum eden bir korkaklıktır.

Aynı zamanda bu konu listede ikinci sırada yer alan imansızlar açısından da mantıklı bir durum arz eder. İnsanların, “İnanamıyorum” ya da “Keşke inanabilse idim” dediklerini işitiriz. Ancak bu sözler içten olmayan ifadelerdir. Kurtarıcının, Kendisine inanmalarını imkansız kılacak ya da inanmalarına engel olacak hiç bir özelliği yoktur. Sorun, insanın zihninde değil, iradesindedir. İmansızlar O’na inanmak istemezler. İsa Mesih, Kendi dönemindeki imansız Yahudilere şöyle dedi: “Öyle iken, siz, yaşama kavuşmak için bana gelmek istemiyorsunuz.” (Yuhanna 5:40)

Korkak ve imansız kişiler hiç kuşkusuz kendilerinin dürüst, kültürlü ve ahlaklı kişiler olduklarını düşünürler. Bu yaşamdaki katiller ile, ahlaksızlar ile ya da büyü işleri ile uğraşan kişiler ile hiç bir işlerinin olmasını istemezler. Ama buradaki alaylı tutum sonsuzluğu onlar ile birlikte geçirecekleridir, çünkü kurtulmak için asla Mesih’e gelmemişlerdir.

Onların yeri “kükürt ile yanan ateş gölüdür ve ikinci ölüm budur.” Bu, elbette ki, felaketlerin en büyüğüdür. İnsanlar cehennemin varlığı konusunda ve sonsuz cezanın gerçekliği hakkında tartışmalar yapabilirler, ama Kutsal Kitap’ın bu konudaki sözleri çok kesindir. Mesihsiz bir yaşamın sonunda cehennemin varlığı mutlaktır.

Bu durumu daha da üzücü yapan şey, ne korkakların ne de imansızların ne de ayetimizdeki listede sıralanan diğerlerinin ateş gölüne gitmek zorunda olmamalarıdır. Bu tür bir yazgı kesinlikle gereksizdir. Eğer yalnızca korkularından, kuşkularından ve diğer günahlarından tövbe etseler ve basit ve güvenen bir iman ile Rab İsa’ya dönseler, bağışlanırlar, aklanırlar ve cennet için uygun hale getirilirler.

“Kötülüğe yenilme, kötülüğü iyilik ile yen.” (Romalılar 12:21)

Eğer bu ayet esin almamış kişiler tarafından yazılmış olsa idi, şöyle derdi: “İnsanların senin üzerine basıp geçmelerine izin verme. Onlara kendi ilaçlarının aynısından bir doz yuttur.” Dünya intikam ve öç alma kavramları ile düşünerek hareket eder.

Ama bizler Mesih’in okulunda farklı bir ders öğreniriz. Düşmanın bizden güçlü olması konusunda kendimize izin vermememiz gerekir. Bunun yerine kötüyü yenmek için iyi olanı kullanmamız doğrudur.

Assisi’li Francis’e atfedilen bir öyküde bu konu ile ilgili bir örnek yer almaktadır. Francis küçük bir çocuk iken evinin çevresinde oyun oynuyordu ve bağırdığı zaman sesinin yankı yaptığının farkına vardı. Bu, onun yankı konusundaki ilk deneyimi idi, bu nedenle bunu tecrübe etmeye devam etmek için karar aldı. “Nefret ediyorum” diye bağırdı ve bu mesaj aynen “nefret ediyorum” şeklinde geri geldi. Sesini daha da yükseltti ve yine, “Nefret ediyorum” diye haykırdı ve sözcükler daha yüksek bir ton ile “Nefret ediyorum” diye geri geldiler. Üçüncü kez ve tüm gücü ile “Nefret ediyorum” diye bağırdı ve sözcükler büyük bir şiddet ile “Nefret ediyorum” diye yuvarlanarak geri geldiler. Bundan fazlasına dayanamayacak idi. Evine doğru koştu ve hıçkırma hıçkırma ağlamaya başladı. Avluda bulunan annesi onun yüksek ses ile bağırdığını işitmiş idi, ama yine de, “Canım, ne oldu?” diye sordu. Francis’in karşılığı şu oldu: “Dışarıda benden nefret eden küçük bir oğlan çocuğu var.” Annesi bir an için düşündü ve sonra şöyle dedi: “Bak, şimdi ben sana ne yapacağını söyleyeyim. Dışarı git ve o küçük çocuğa onu sevdiğini söyle.”

Francis tekrar dışarı koştu ve “seni seviyorum” diye bağırdı. Elbette sözcükler net ve nazik bir şekilde geri geldiler: “Seni seviyorum.” Francis daha yüksek ses ile tekrar bağırdı. “Seni seviyorum.” Ve yine, bir kez daha, “seni seviyorum” yanıtını duydu. Üçüncü kez çok büyük bir içtenlik ile, “seni seviyorum” diye bağırdı ve sözler yumuşak bir şekilde ona geri geldiler, “Seni seviyorum.”

Ben bunları yazar iken, dünyanın her yerindeki insanlar birbirlerine, “senden nefret ediyorum” diye bağırırmaktalar ve sonra da tansiyonlarının neden yükseldiğine hayret etmekte. Uluslar diğer uluslara olan nefretlerini ifade ediyorlar. Dindar gruplar bir savaşa kilitlenip kalmış durumdadır. Farklı soylardan gelen kişiler birbirleri ile mücadele etmekte. Komşular arka bahçedeki çitlerinin üzerinden birbirleri ile tartışıyorlar. Aynı şekilde aileler de tartışma ve acılıklar yüzünden parçalanmış durumdadır. Bu insanlar, kötünün kendilerini fethetmesine izin veriyorlar, çünkü nefret nefret üretir. Eğer nefret yerine sevgi ile karşılık vererek stratejilerini değiştirebilseler idi, kötüyü iyilik ile yenebilirlerdi. Sevginin sevgi ürettiğinin farkına varabilirlerdi.

Ellerimizin biçeceği tohumlar konusunda asla

Yeterince özenli davranamayız;

Sevgiden sevgi biçileceği kesindir.

Nefretin de nefret ile büyüyeceği gerçektir.

“Kurtuluş Senden gelir, ya Rab.” (Yunus 2:9)

Her birimiz, kuşku duyulmayan olasılıkların yakasına yapışarak onları bir kurtuluş formülü aracılığı ile yönlendiren ve sonunda ondan kurtulmak için ağızları ile iman ikrarında bulunana kadar kişilerin canlarını sıkan ve etrafta hızla koşuşan gayretli “can kazanıcıları” tanırız. Bu tür kişiler biri tövbe ettiği zaman bir sayı daha kaydederler ve sonra çevrelerine bakınıp daha çok sayı yapmak için başka başlar ararlar. Müjdeyi duyurmak böyle bir şey midir?

İtiraf etmemiz gerekir ki, böyle bir şey değildir. Bu tür davranışlar dinsel rahatsızlık vermenin bir biçimini oluşturan davranışlardır. Benliğin enerjisi kullanılarak yapılan herhangi bir hizmet iyilikten çok zarara yol açar.

John Stott şu sözleri yazmak ile çok yerinde davranmıştır: “Anahtarlara sahip olan Mesih’tir. Kapıları O açar. O zaman hala kapalı olan kapıların arasından geçmek için kendimize yol açmaya çalışmayalım. Bize kapılar açması için O’nu beklememiz gerekir. Kaba ya da yüksek sesli tanıklıklar nedeni ile Mesih’in davasına sürekli olarak zarar verilmektedir. Evdeki ve iş yerindeki dostlarımızı ve akrabalarımızı Mesih için kazanmayı arzu etmemiz gerçekten de çok doğrudur. Ama bazen Tanrıdan daha çabuk hareket ederek aceleci davranırız. Sabırlı olun! Sürekli dua edin ve çok sevin ve tanıklık fırsatı için ümit ile bekleyin.”

Dietrich Bonhoeffer’in öğretisinin çoğunu kabul etmek istemeyebiliriz, ama hiç kuşkusuz onun şu sözlerini yüreğimiz kabul edecektir: “Kurtuluş sözünün sınırları vardır. Kurtuluş sözünün diğer kişileri zorlamak açısından ne gücü ne de yetkisi yoktur. Müjdeyi zorla kabul ettirmek için yapılan her girişim; kişilerin ardından koşmak ve onları kendi inancımıza çevirmek ve diğer kişilerin kurtuluşunu düzenlemek için kendi kaynaklarımızı kullanmak, hem yarar sağlamaz hem de tehlikelidir. Yalnızca sert ve karanlık yüreklerin kör öfkesi ile yüz yüze geliriz ve bu yarar sağlamaz, aksine zararlı olur. Ucuz lütfun kolay yolculuğu, dünyada tiksinti uyandıracak kadar can sıkır, öyle ki, sonunda olay zorlamada bulunan kişilerin aleyhine döner.”

Gerçek tövbe, Kutsal Ruh’un sağlayacağı bir iştir. İnsan iradesine bağlı değildir; bir insan kurtuluşu kendi gayretleri aracılığı ile üretemez, niyeti ne kadar iyi olur ise olsun bunu yapması mümkün değildir. Kendi iradeleri tam razı olmadan Mesih’i kabul etmeleri için zorlanan kişiler hayal kırıklığına uğrarlar, kötü şekilde etkilenirler ve genellikle Mesih’in çarmihına düşman hale gelirler.

Kutsal ruh, bizi bir başka kişinin kurtuluşu için kullandığı zaman, bu yaşamımızdaki en büyük deneyimlerden biri olacaktır. Ama biz bunu kendi gücümüz ile yapmaya çalıştığımız zaman, durum garipleşir ve kaba bir şekil alır.

30 Eylül

“Andreas önce kendi kardeşi Simun’u buldu ve onu İsa’ya götürdü.” (Yuhanna 1:41,42)

Mesih için tanıklık edecek olan Hıristiyanların kişisel müjdeciliğindeki normal yöntem, günlük yaşamlarının çevre ve koşulları içinde gerçekleşir. Bu, Tanrının “dobra dobra söylenen” yaklaşımını asla kullanmayacağı anlamına gelmez. Yani, hiç tanımadığınız kişilere doğru yürümeniz ve onlara Müjdeyi takdim etmeniz. Tanrı bu tür yaklaşımda da bulunur. Ama bir imanlı kendisini tanıyan ve Mesih’in yaşamında nasıl değişiklik yaptığını görebilen kişilere tanıklık yaptığı zaman, tanıklığı çok daha ikna edici olur! Simun da böyle yaptı.

Walter Henrichsen kolej kampüsünde tanıklık etme konusunda haddinden fazla gayret gösteren genç bir adamdan söz eder. Henrichsen ona şu soruyu sorar: “Joe, kampüste kaç kişiyi şahsen tanıyorsun? Bu soru ile kast ettiğim, seni gördükleri zaman senin adını bilen kaç kişi var?” Birkaç aydır orada bulunan Joe, yalnızca iki ya da üç kişiyi şahsen tanıyordu.

Henrichsen Joe’ya şöyle dedi: “Joe, senden önümüzdeki dört hafta içinde kampüste mümkün olduğu kadar çok kişi ile tanışmanı istiyorum. Hatta sana en az elli öğrenci diye bir hedef de koyalım. Onlara tanıklık etmen gerekmiyor. Hatta onlara bir Hıristiyan olduğunu söylemene bile gerek yok. Yapacağın tek şey onlar ile tanışmak olacak. Kaldıkları odalara uğra ve onlar ile sohbet et. Onlar ile ping pong oyna. Atletizm ile ilgili konularda onlara katıl. Birlikte yemek yeyin. Ne istersen onu yap, ama elli kişi ile mutlaka tanış, bu günden itibaren bir ay sonra ben geri döndüğüm zaman, bu elli kişinin her birini bana isimlerini söyleyerek tanıştı.”

Henrichsen bir ay sonra Joe ile görüştüğü zaman, Joe, altı kişiyi Mesih için kazanmıştı. “elli kişi ile tanışıp tanışmadığı konusunda hiç konuşmadık. Bu konuda konuşmamız gerekmedi bile. Joe’nun kendisi, “vergi görevlileri ve günahkarlar ile” dost olduğu zaman, Rab ona, imanını paylaşması için doğal olarak fırsatlar sağlamış idi.

Müjdeyi duyurma konusunda bu yöntem ile ilgili olarak günlük yaşamlarımızın çevre ve koşulları içinde iki gözlemde bulunulması gerekir. Birinci gözlem, kişisel işçinin yaşamının önemli olduğudur. Kişi, Rabbe yakın yürüdüğü takdirde bu davranışı bir farklılık yaratacaktır. Önceden hazırlanmış bir mesajı sunma konusunda imanlı fazla düşünmeden süratle konuşuyor olabilir, ama eğer yaşamı kutsal değil ise, mesajını iptal edecektir.

İkinci gözlem, bu yöntemin vurguyu ani sonuçlar üzerinde yapmadığıdır ve yöntemin iyi tarafı da budur. İsa, kurtuluş sürecini bir tohumun büyümesine benzetti; tohumu ektiğiniz aynı günde ürünü biçmezsiniz. Bazı insanların müjdeyi ilk duydukları anda kurtuldukları doğrudur, ama bu tür kişiler toplam içinde çok az bir bölüm oluştururlar. Genel olarak konuşulduğu zaman, mesajı bir süre işittikten sonra olur, kişi günahlı olduğu konusunda ikna olur ve Kutsal Ruh’un sesine karşı duramaz.

“Yaşamınız nedir ki? Kısa süre görünen sonra yitip giden buğu gibisiniz.” (Yakup 4:14)

Kutsal Ruh’un ısrarlı sesi Kutsal Yazılarda sık sık ölümlü insana yaşamının ne kadar kısa olduğunu hatırlatır. Rabbin Ruhü teşbihlerin sürekli kullanımı aracılığıyla günlerimizin sınırlı olduğu ve çok çabuk geçtiği konusunda üzerimizde etki yapar.

Örneğin, yaşamı, bir dokumacın mekiğine benzetir (Eyüp 7:6), günlerimiz dokumacının mekiğinden hızlıdır; dokumacı mekiği bir insan gözünün izleyebileceğinden çok daha hızlı bir şekilde ileri geri hareket eder.

Eyüp yaşamdan bir soluk olarak söz eder (Eyüp 7:7). İşte bir daha geri dönmek üzere bir dakika geçti bile, ve bir ikincisi daha.. Mezmur yazarı, bu konudaki aynı duyarlılığı şu ifade ile yansıtır: “Geçip giden, dönmeyen bir rüzgar gibi”. (Mezmur 78:39)

Bildat Eyüp’e gereksiz olarak “yeryüzündeki günlerimizin sadece bir gölge olduğunu” hatırlatır (Eyüp 8:9). Mezmur 102:11 ayetinde aynı örnek tekrarlanır: “günlerim akşam uzayan gölge gibi yitmekte.” Bir gölge, ömrü kısa olan geçici bir şeydir- kısa sürede geçip gider.

Eyüp, yaşamını bir yaprak ile kıyaslar (Eyüp 13:25); kırılğan, zayıf ve solup giden, rüzgarın önünde sürüklenen bir yaprağa; kuru samana benzeyen ve rüzgar tarafından savrulan bir yaprağa. Yeşaya Rabbe, “suçlarımızın bizi rüzgar gibi sürükleyip götürdüğünü hatırlatır ve O’ndan merhamet diler. (Yeşaya 64:6).

Davud günlerini, bir karış kadar kısa olarak tanımlar (Mezmur 39:5). Yaşama bir yolculuk olarak bakıldığı zaman, Tanrının önünde bir hiç gibi kalır.

Tanrı adamı Musa, yaşamı bir uyku olarak tanımlar (Mezmur 90:5), öyle ki, zaman bu uykunun içinde biz farkında olmadan geçip gider. Aynı bölümde Musa, insanlardan ve onların yaşamlarından şöyle söz eder:” İnsanları bir düş gibi silip süpürürsün; sabah biten ot misali filizlenir büyürler, akşama solar ve kururlar.” (Mezmur 90:5,6) Yüzlerce yıl sonra Davud aynı konuda geçici ömürlerimizi tanımlar iken, aynı ifadeleri kullanır:”İnsana gelince ota benzer ömrü, kır çiçeği gibi serpilir; rüzgar üzerine esince yok olur gider, bulunduğu yer onu tanımaz.” (Mezmur 103:15,16) Spurgeon’un dediği gibi: “ot ekilir, büyür, rüzgar tarafından sürüklenir, orak ile biçilir, yok olur gider.” Ve işte yaşamın kısa özeti budur.

Son olarak Yakup yaşamın kısa bir süre görünen sonra yitip giden bir buğuya benzediğini ekler tanıklığına. (Yakup 4:14) Yaşam kısa bir süre için görünür ve sonra kaybolup gider.

Bu teşbihlerin hepsi bir arada iki şey yapmak için tasarlanmışlardır. Birincisi, iman etmemiş kişinin zamanın kısalığı ve Tanrı ile görüşmeye hazır olmanın önemi üzerinde düşünmesi için onu yönlendirmek içindir. İkincisi, yine iman etmemiş kişilerin yüreklerinin bilgelik kazanması için onlara günlerini saymayı öğretmektir. (Mezmur 90:12) Bunun sonucu olarak yaşamlar Mesih’e bağlanacak ve sonsuzluk için sürdürülecek olan yaşamlar ile Mesih’e adanacaklardır.

2 Ekim

“Aranızda oğlunu ya da kızını ateşte kurban eden falcı, büyücü, muskacı, medyum, ruh çağırın ya da ölülerin ruhlarına danışan kimse olmasın.” (Yasanın Tekrarı 18:10,11)

Tanrı, halkı İsrail’i büyücülük dünyasındaki herhangi bir iş ile uğraşmamaları konusunda uyardı. Bu güne ait ayetlerde listelenen tüm eylemler, kötü ruhlar ile bağlantılıdır ve bu nedenle bu tür eylemlerden uzak durulmalıdır. Buradaki uyarı Eski Antlaşma’daki imanlılar için olduğu kadar bu günkü imanlılar için de geçerlidir.

Falcılık, gelecekte haber vermektir. Falcılar kristal küreler kullanır, göz ile görülmeyen şeyleri görürler, el falına bakarlar, frenoloji, kahve ya da çay falı ve gelecek ile ilgili bilgi vermek için diğer benzeri her türlü çabayı gösterirler.

Zamanlar konusunda gözlemler yapan bir astrolog insanların ilişkileri üzerindeki etkilerini belirtmek için yıldızların ve gezegenlerin konumu ile ilgilenip bu konuları değerlendirirler. Gazetelerdeki günlük yıldız falları zodyakın belirtileri kullanıldığı için astroloji ile bağlantılıdır.

Bir büyücü diğer kişileri büyüler ve sihirler ile etkileyen kişidir.

Bir cadı ise, cinler ile temas kurmak aracılığı ile doğaüstü güçler uygulayan bir kadındır. Bu tür temaslar mutlak şekilde kötüdürler ve zarar verirler.

Büyü yapan biri, diğer insanlar üzerine lanet okuyan kişidir ve bu lanetlerin yerine gelmesi için gerekli olan cinlerin gücüne sahiptir. (Bu tür lanetlerin imanlılar üzerinde hiç bir etkileri yoktur.)

Medyumlar kötü ruhların dünyası ile temas kurabilen ve onlara danışan kişilerdir. Bu ruhlar genellikle medyumlara danışan kişilerin ölmüş akrabalarını taklit eden kötü ruhlardır.

Bir büyücü, ispiritizma alanında büyüye ezgi işler kullanan kişidir. Bazen bir büyücü, cadının erkeğidir.

Bir sihirbaz, geleceği açıklamak ya da olayları etkilemek için ölülerin ruhlarından ricada bulunduğu ağzı ile ikrar eden kişidir.

Hıristiyanların tüm bu kötü şeylerden kendilerini sakınmaları gerekir, aynı zamanda ispiritizmanın görünüşleri olan yoga, fizik ötesi meditasyon, Hare Krişna, ruh çağırma seansları, kara büyü, beyaz büyü, hipnotizma, su falı, büyü ile şifa, numeroloji ve ölülere dua etme ve onlardan dilek dileme konularında da çok dikkatli olup bunlardan uzak durulmalıdır. Aynı zamanda Hıristiyanların şunları da bilmeleri gerekir: aşağıda belirtilen konular da büyücülük kapsamına girerler: zihin genişleten uyuşturucular, ispiritizma seanslarına mahsus üzerinde alfabe harfleri ya da işaretler bulunan iki tahtadan ibaret tertibat, oyun kartları, Tarot kartları, zar, pandantifler, madalyonlar, muskalar, nazarlıklar, dominolar, bastonlar ve kemikler (mistik amaçlı olarak kullanıldıkları zaman).

3 Ekim

“İsa çeşitli hastalıklara yakalanmış bir çok kişiyi iyileştirdi, bir çok cini kovdu. Cinlerin konuşmasına izin vermiyordu, çünkü onlar kendisinin kim olduğunu biliyorlardı.” (Markos 1:34)

Bazı Hıristiyanlar, cine tutsaklığın Rabbimiz yeryüzünde iken var olduğunu ama artık günümüzde böyle bir durumun mevcut olmadığını düşünmeye eğilim gösterirler. Bu anlayış, düzeltilmesi gereken bir yanlış anlaşılımdır. Hemen hemen her gün yayınlanan gazetelerde cinlerin esinlediği ima edilen pek çok korkunç suç haberi içerir. Cine tutsaklık olayını tespit edebilmemiz ve bu olayı zihinsel hastalıklardan ayırt edebilmemiz için cine tutsaklık ile ilgili belirli belirtiler mevcuttur.

Her şeyden önce bir cin kurbanını sonunda mutlaka vahşete ve yıkıma yönlendirir. Bir cinin amacı her zaman yıkıp yok etmektir.

Cine tutsak bir kişi iki ya da daha fazla kişiliğe sahiptir- kendi kişiliği ve cin ya da cinlerin kişiliği. Böyle bir kişi farklı sesler ile konuşabilir ve kendisini farklı isimler ile tanımlayabilir.

Böyle bir kişi, doğaüstü gücün başarılarına ya da bilginin doğaüstü güçlerine muktedirdir.

Zaman zaman Rab İsa hakkında büyüklük taslayarak konuşabilmesine rağmen, normal davranışı, Rab İsa’dan söz edildiği zaman ya da dua edildiğinde ya da Mesih’in kanı ya da Tanrının sözü söz konusu olduğu zaman, küfretmek ya da vahşi bir reaksiyon vermek olacaktır.

Cine tutsak kişinin davranışı, aşırı derecede garip, kararsız ve huzursuzdur. Diğer kişiler onu ne anlayabilirler, ne de kontrol edebilirler; iyileştiremezler de. İntihara eğilimli olabilir ve korkuya ve batıl itikatlara tutsak olarak yaşayabilir.

Cine tutsaklık, genellikle sanrıya kapılmaya neden olan uyuşturucuların kullanımı ile yakından ilgilidir. Bu uyuşturucular kişiyi fizik ötesi bölgeye götürür ve onun varlığını kötü ruhların hükmüne açık hale sokarlar. “Büyücülük” “cadılık” ya da “sihirbazlık” olarak çevrilen sözler, Grekçe’de, uyuşturucular anlamına gelen “pharmakia” sözcüğünden tercüme edilmişlerdir.

Cine tutsak olan kişi genellikle sadisttir, sıra dışı zihinsel ya da fiziksel zalimlik sergiler ve bazen kurbanlarının bedenlerini sakat bırakır ve uzuvlarını bedeninden ayırır.

Diğer cine tutsak kişiler hastalıklı olabilirler, sık sık mezarlıklara giderler, kafatasları ya da diğer kemikleri toplarlar ya da dehşet dolu öykülerden takıntılı biçimde hoşlanırlar.

Güneş ve ay özellikle yeni ay, dünyadaki kötü ruhlar ve satanizm üzerinde derin bir etki uygulurlar. Bu nedenle imanlılara Söz’de şu vaat garanti edilmiştir: “Gündüz güneş, gece ay sana zarar vermez.” (Mezmur 121:6)

Kötü ruhlar dua ve Rab İsa’nın adının yetkisi ile kişiden çıkartılabilirler. Ama kişinin kalıcı kurtuluşu yalnızca bu kişi Kurtarıcıya iman aracılığı ile yeniden doğduğu zaman gerçekleşir.

4 Ekim

“Gözlerimi boş şeylerden çevir.” (Mezmun 119:37)

Bu kısa duanın ilk ve son sözleri İngilizce TV sözcüğünün ilk harfleri (İngilizce’de Turn...Vanity..) ile başlarlar. Ve bu ayet televizyona uyarlandığı zaman özellikle uygun anlam taşımaktadır.

Televizyondaki programlardan çoğu boş şeylerdir. Var olmayan ya da gerçek olmayan bir dünyayı resmederler ve gerçeklikten tamamen uzak bir yaşamı aktarırlar.

Televizyon, değerli zamandan çalan bir hırsızdır. İzleyenler, bir daha asla geri alamayacakları saatleri harcamış olurlar. Genel olarak konuşmamız gerekir ise, televizyon, Kutsal Kitap okuma konusunu aksatan bir neden haline gelmiştir ve bu şekilde Tanrının sesini kısar ve izleyicileri farkında olmadan onların ruhsal sıcaklıklarını düşürür.

Televizyonun çocuklar üzerindeki zararlı etkileri herkes tarafından çok iyi bilinir. Çocukların ahlakları bozulur, çünkü vahşet yüceltilir, seks parlak bir hale getirilir ve pornografinin reklamı yapılır. Çocuklar okumak ve yazmak için ne zaman bulurlar ne de okumayı ve yazmayı arzu ederler ve bu yüzden eğitim konusunda zarar görürler. Değer kavramlarını ekranda izledikleri şeyler oluşturur ve Hıristiyan karşıtı propagandalar çocukların tüm zihnine şekil verir.

Televizyonda sunulan mizah kirlidir ve programların çoğu kötü imalar ile doludur.

Reklamlar ise yalnızca ahmakça değil, ama aynı zamanda ahlaki açıdan da yıkıma uğraticıdır. Görünen odur ki, Hollywood fahişelerinden oluşan bir kadınlar grubunun anatomilerinin büyük bölümünü teşhir etmeden ve şehveti tahrik eden bir beden dili kullanmadan herhangi bir şeyin satılması mümkün değildir.

Televizyon pek çok ailede iletişim kopukluklarına neden olmuştur. Aile üyeleri programlara öylesine tutsak olmuşlardır ki, artık birbirleri ile yapıcı konuşmalar yapmaktan vazgeçmiş gibidirler.

Müzik alanına gelince şarkıların sözleri genellikle çok büyük itirazlara neden olacak türdendir. Şehveti yüceltirler, zina ve homoseksüelliği geçerli yaşam biçimleri olarak görürler. Ve şiddet uygulayan bir erkeği bir kahraman haline getirirler.

Televizyonda sağlıklı Hıristiyan programlarının da var olduğu dile getirilerek bu konuda itirazda bulunan olur ise, yanıt bu programların yalnızca zehirli bir hapin üzerini kaplayan şekerli kaplamalardan ibaret olduklarıdır. Televizyonun zararlı etkisine ilişkin basit gerçek, onun ruhsal canlılığı yıkıma uğratmasıdır.

Bir Hıristiyan evine teslim edilmek üzere bir televizyon seti siparişi vermişti. Teslimat yapmak için evinin önüne gelen kamyoneti gördüğü zaman, üzerinde yazılı olan şu reklam sloganı dikkatini çekti: “Televizyon, dünyayı oturma odanıza getirir.” Kendisine gerekli olan tek şey bu sloganı okuması idi. Televizyon setini mağazaya geri gönderdi.

Televizyon setine yapışmış olarak önünde oturan ve onu izleyen kişi Tanrı için hiç bir zaman önemli şeyler yapamayacaktır. Günümüzdeki ruhsal bozukluğun temel nedenlerinden biri budur.

“Musa’ya söylediğim gibi, ayak basacağınız her yeri size veriyorum.” (Yeşu 1:3)

Tanrı, Kenan diyarını İsrail halkına vermişti. Tanrısız vaat aracılığı ile bu ülke İsrail halkına ait idi. Ancak İsraililerin yine de Kenan diyarına sahip çıkıp onu kendi ülkeleri haline getirmeleri gerekiyordu. Vaat edilen diyarı işgal etmeleri gerekiyordu. Sahip çıkma kuralı şu idi: “Ayak basacağınız her yeri size veriyorum.”

Tanrı bize pek çok büyük ve değerli vaatler vermiştir. Kutsal Kitap bu vaatler ile doludur. Onlara iman aracılığı ile sahip çıkmamız gerekir. Ancak o zaman, gerçekten bizim olurlar.

Örneğin, kurtuluş ile ilgili vaatleri ele alalım. Rab sürekli olarak şunu vaat eder: “Günahlarından tövbe eden ve İsa Mesih’i Rab ve Kurtarıcı olarak kabul eden herkese sonsuz yaşam verecektir.” Ama biz günahkarın Kurtarıcısına güvenmek aracılığı ile bu vaade sahip çıkıncaya kadar bu vaadin bize hiç bir yararı olmaz.

Bir adım daha ileri gidelim! Bir kişi, Rab İsa Mesih’e içtenlikle inanabilir ve yine de kurtuluş garantisinin tadını çıkartamaz. Örneğin, kurtulduğunu söylemesinin bir küstahlık olduğunu düşünebilir. Ve böylece kuşku ve karanlık içinde yoluna devam eder. Söz, Tanrı Oğlunun Adına iman edenlerin sonsuz yaşama sahip olduklarını vaat eder (1.Yuhanna 5:13). Ancak, bu kurtuluşun tadının çıkartılması için ona iman aracılığı ile sahip çıkılması gerekir.

Tanrı, Kendisine güvenilmesini sever. O’na sözünü hatırlatmamızdan ve Sözünü ciddiye almamızdan hoşnut olur. Gerçekleşme olasılığı en düşük olan vaatlere sahip çıktığımız ve onları daha şimdiden yerine getirilmiş saydığımız zaman, Tanrı onurlandırılmış olur.

“Napolyon, bir gün ordusunu teftiş eder iken, bindiği at öyle vahşice bir harekette bulundu ki, İmparator atın üzerinden yere düşme tehlikesi ile karşı karşıya kaldı. Askerlerinden biri, hemen öne koştu, dizginleri tuttu ve atı sakinleştirdi.

Napolyon kendisine yardım eden kişinin hiçbir rütbesi olmayan bir asker olduğunun tamamen farkında olarak, askere, “Çok teşekkür ederim, Yüzbaşı!” dedi. Asker, Napolyon’un söylediği söze güvenerek ona şu yanıtı verdi:” Hangi alayın, Efendim?”

Daha sonra bu asker, olayı diğer arkadaşlarına anlattığı zaman, arkadaşları onun bir yüzbaşı olduğuna inanması konusundaki güveni ile alay ettiler. Ama askerin güveni doğru idi. İmparator böyle söylemiş idi ve askeri anında yüzbaşılığa terfi ettirmiş idi.

İmanlının durumu da buna benzer. Bir yüzbaşı olabilir ya da bir asker olarak kalabilir. İsa Mesih’te kendisine ait olan zenginliklerin keyfini çıkarabilir ya da gerçek olmayan bir yoksulluk içinde yaşayabilir. “Bizler, Tanrıdan ne kadar ister isek o kadar alabiliriz. Mesih, hazine odasının anahtarını elimize koyar ve bizden istediğimiz her şeyi almamızı rica eder. Eğer bir kişi, bir bankanın külçe altınların bulunduğu kasasına girme izni aldı ise ve kendisine bu altın külçelerinden istediği kadar alması söylendi ise ve bu kişi buna rağmen kasadan hiç bir şey almadan dışarı çıkar ise, bu kişinin yoksul olmasındaki suç kime aittir? İmanlı kişilerin genelde, Tanrının karşılıksız zenginliklerinden çok az paylara sahip olmalarının hatası kimindir?” (McLaren)

6 Ekim

“Tepeden tırnağa güzel. İşte böyledir sevgilim, işte böyledir yarım, ey Yerus alim kızları.” (Ezgiler Ezgisi 5:16)

 ulamlı kızın sevgilisine olan adanmış, sadık ve değişmez sevgisi, bizim canlarımızın Sonsuz Sevgilisine duyduğumuz sevginin nasıl olması gerektiğini resmeder. Aşağıda belirtilen özel noktalara dikkat edin.

 ulamlı kız, öncelikle, sevgilisi ile ilgili olan her şeyi sevdi. Sevgilisinin cildini, tenini, başını, kak llerini, gözlerini, yanaklarını, dudaklarını, ellerini, gövdesini, bacaklarını, boyunu posunu ve ağzını  ver (5:10-16). Bizler elbette Rab İsa’nın fiziksel özellikleri üzerinde düşünmeyiz. Ama O’nun ahlak özelliklerini  ver iken, bu özellikleri aynı şekilde açıkça ifade etmemiz gerekir.

 ulamlı kız sevgilisini gece gündüz hiç durmadan düşünüyordu. Bağda çalışır iken, ya da gece yattığı zaman dinlenir iken, hatta uykusunda rüya bile görür iken, gözlerinin önünden sevgilisi hiç gitmiyor ve aklı sürekli onunla meşgul oluyordu. Eğer Rab İsa’ya olan sevgimiz yüreklerimizi sabahtan akşama kadar dolduracak kadar büyük ise, bize çok yararı olacaktır.

 ulamlı kızın gözleri sevgilisinden başka hiç kimseyi görmüyordu. Başka kişiler parlak hayranlık sözleri ile ona kur yaparak onu kazanabilmeye gayret ediyorlardı. Ama  ulamlı kız kendisine yapılan övgüleri düzelterek sevgilisine geri yolluyor ve hepsini kendi sevgilisi için uyarlıyordu. Aynı şekilde dünyanın sesi bizi kendisine çekmeye çalıştığı zaman, bu sese şöyle karşılık vermemiz gerekir: “Ey dünyasal ihtişam ve görkem, senin çekiciliğinin görüntüsü boştur. Ben seninkinden daha tatlı bir öykü işittim, seninkinden daha gerçek bir kazanca sahibim. Mesih’in hazırlamış olduğu yer, benim en çok sevdiğim yerdir. Ben orada Tanrı ile birlikte oturacağım.”

 ulamlı kız sevgilisi hakkında konuşmak için çok hazır idi. Ağzı yüreğinden taşanı söylüyordu, dudakları yazmaya hazır olan bir yazarın kalemi idi. İdeal olan bizim de Rabbimiz hakkında konuşmaya hazır olmamız gerektiğidir ve bu konuda herhangi bir konuda olduğundan çok daha güzel sözler söylememiz lazımdır. Ama ne yazık ki, bu her zaman gerçekleşmeyen bir durumdur.

 ulamlı kız kendi değersizliğini çok derinden hissetti. Dağınık ve düzensiz görünümü ve sevgilisine karşılık vermeyişi nedeni ile özür diledi. G nahkarlığımızı, doğru yoldan sapma konusundaki eğilimimizi ve itaatsizliğimizi düşündüğümüz zaman, Mesih’in nasıl olup da bizimle ilgilendiğine şaşırmamız için daha da çok neden ortaya çıkmaktadır.

 ulamlı kızın aldığı en büyük zevk, sevgilisi ile birlikte olmak idi. Onu gelini olarak kendisine almak için geleceği zamanı  zlem ile bekliyor idi. Bizim, Göksel Damadımız ile sonsuzluk boyunca birlikte olabilmemiz için O’nun tekrar gelişini çok daha büyük bir  zlem ile beklememiz gerekmez mi?

Bu zaman gelene kadar  ulamlı kız, çaresiz bir tutsak gibi görünüyordu ve aşk hastası olduğunu itiraf etti. Artık kendisini daha fazla katlanabilecek gibi hissetmiyor idi. İsa tarafından tutsak edilmiş yüreklere sahip olmak gibi daha yüksek amaçlar edinelim ve bu yürekler O’na olan sevgi ile dolup taşsınlar!

“Kardeşler kendimi bunu kazanmış saymıyorum.” (Filipeliler 3:13)

Elçi Pavlus kendisinin kazanmış ya da varmış olduğunu düşünmüyordu, bizlerin de aynı düşüncede olmamız gerekir. Hepimizin değişmeye ihtiyacı var. Liu Shao-chi şöyle dedi: “İnsanların ihtiyaç içinde olduklarının ve değiştirilebileceklerinin farkında olmaları gerekir. Kendilerinin değişmez, mükemmel ve kutsal olarak ya da reform yaşamının ötesinde olarak görmemeleri lazımdır. Aksi takdirde, insanlar gelişme gösteremezler.”

Sorun, çoğumuzun kendimizde olacak değişikliklere karşı koymamızdan kaynaklanır. Ancak başka kişilerin değiştiklerini çok büyük bir istek ile görmeyi arzu ederiz. Kişilikleri bizi kızdırır ve yenilenmelerini isteriz. Ama ya kendi huylarımızdan haberimiz yoktur ya da onları devam ettirmek ile doyum buluruz. Başka birinin gözündeki kıymığı çıkartmak isteriz, ama kendi gözümüzdeki merteye hayranızdır. Diğer kişilerin hataları ve başarısızlıkları korkunçtur, ama bizim hata ve başarısızlıklarımız gözümüze hoş görünürler.

Sorun kendi irademizde bulunur. Eğer gerçekten ister isek, değişebiliriz. Karakterimizde bazı istenmeyen özelliklere sahip olduğumuz gerçeği ile yüzleştığımız takdirde, daha iyi kişiler olma konusunda bir başlangıç yapmış oluruz.

Ancak ne tür değişikliklerin gerektiğini nasıl bilebiliriz? Bu konuda başvuracağımız yollardan biri, Tanrının Sözü'nün bir ayna olarak iş görmesine izin vermektir. Tanrı Sözü'nü okudukça ve çalıştıkça ne olmamız gerektiğini ve olması gerekenden ne kadar uzak düşmüş olduğumuzu görürüz. Kutsal Kitap hatalı olduğumuz bir konuda bizi mahkum ettiği zaman, bu gerçek ile cesaretle yüzleşmemiz ve bu konuda bir şeyler yapmaya karar vermemiz gerekir.

Mesih'e benzemediğimiz konuları öğrenmemizin bir başka yolu da akrabalarımızın ve dostlarımızın sözlerine özenle kulak vermektir. Onların önerileri bazen kadife bir eldiven şeklinde bazen de bir balyoz şeklinde gelirler. Uyarılar gizli ya da açık olabilir, ama mesajı almamız ve onu minnettarlık ile kabul etmemiz gerekir.

Aslında, dostların sevgi dolu eleştirilerini beslemek, çok yararlı bir uygulamadır. Örneğin, şöyle diyebiliriz: “Umarım kendini, kişiliğindeki herhangi istenmeyen bir özelliği ya da diğer kişileri sinirlendiren tavırları bana söyleyecek kadar özgür hissediyorsundur.” Gerçek bir dost bu söylediğinizi yapacaktır.

Yaşamlarını kilisede, evde ya da toplulukta sıkıcı kişiler olarak geçirenleri düşündüğümüz zaman üzülürüz; çünkü kimse onlarla arkadaşlık etmez ve değişmeye istekli değillerdir.

İnsanlara yanlış davrandığımız alanları bulup ortaya çıkarmak için zaman ayırdığımız ve bunun için uğraştığımız takdirde ve bu alanlarda olumlu adımlar attığımız takdirde, birlikte yaşanması daha kolay insanlar haline geleceğiz.

8 Ekim

“Kardeşlerim, birbirinizi yermeyin.” (Yakup 4:11)

Kutsal Kitap’ın King James çevirisinde “dedikodu” sözcüğü bulunmamasına rağmen, buradaki düşüncenin birinin arkasından konuşmak, kötü sözler söylemek ve fısıldamak gibi sözcükleri kapsadığı kesindir. Uygulamanın her zaman aynı tarzda mahkum ettiğini söylemek gereksizdir.

Dedikodunun anlamı şudur: bir başka kişi hakkında tasarlanan kötü sözler aracılığı ile bilgi açıklaması yapmak. Başka bir deyişle, bu bilgi kabadır ya da nazik değildir. Genellikle bu sözler ile aktarılan bilginin bir sır olması ya da gizli kalması unsuru esastır; dedikoduyu yapan kişi, adının verdiği bilgi ile birlikte aktarılmasını istemez.

Brooklyn’de iki kadın konuşuyorlardı. Biri şöyle dedi: “Tilly bana sana onun hakkında ne söylediğimi söyledi, oysa ben sana bunu ona söylememeni söylemiştim.” İkinci kadın şu karşılığı verdi: “Tilly ne kadar kaba biri imiş. Ona, sana söylediğimi ona söylememesini söylemiştim.” O zaman birinci kadın şu yanıtı verdi: “Peki o zaman, ben Tilly’e, onun bana söylediğini sana söylemeyeceğimi söylemiştim, bu nedenle sana söylediğimi ona söyleme.”

Dünyada bir başka kişi hakkında asla olumsuz bir şey söylemeyen az sayıda canlar mevcuttur. Ben bu tür kişiler tanıdım ve onlara duyduğum hayranlığı tanımlayacak güce sahip değilim. Biri bana şöyle dedi: “Eğer bir kişi hakkında herhangi iyi bir şey söyleyemiyor isem, hiç bir şey söylemem.” Bir başkası ise şöyle dedi: “Ben diğer imanlılarda her zaman bana İsa Mesih’i hatırlatan bir özellik görmeye çalışırım.” Bir başkası ise üçüncü bir şahıs hakkında olumsuz bir şey söylemeye başladı. Sonra cümlesinin tam orta yerinde kendisine müdahale etti ve şöyle dedi: “Hayır, bu, iyi bir örnek olmayacak.” (O gün bu gün ne söyleyecek olduğunu merak edip durmuşumdur.)

Pavlus, Korintliler arasında çekişmeler olduğunu işitmiş idi; onlara aralarındaki çekişmeleri Kloî’nin ev halkından öğrenmiş olduğunu belirtti (1.Korintliler 1:11). Kloî’nin ev halkının dedikodu yapmadığı kesin idi. Onların amacı, sorunun çözülebilmesi için bu bilgiyi Pavlus ile paylaşmak idi.

Elçi Pavlus aynı zamanda Himeneos, İskender ve Filitos hakkında da bazı sert sözler yazdı (1.Timoteos 1:20; 2.Timoteos 2:17), çünkü bu kişiler Mesih’in davasına zarar veriyorlar idi. Pavlus Timoteos’u aynı zamanda Figelos ve Hermogenis ile Dimas hakkında da uyardı (2.Timoteos 1:15; 4:10). Anlaşılan o ki, bu kişiler ellerini sabana koyduktan sonra bu dünyayı sevdikleri için arkalarını dönüp gitmişler idi. Ama bu sözler dedikodu değil idi. Ortak bir savaşa dahil olan imanlıların bu bilgiye sahip olmaları önemli idi.

Bir gün biri, tanınmış bir vaize dikkat çekecek bir dedikodu ile geldiği zaman, vaiz siyah bir not defteri çıkardı ve bu not defterine yazacağı dedikoduyu, bu dedikoduyu yapan kişinin adı ile birlikte yazacağını ve olaya dahil olan kişiye de bu bilgiyi iletceğini söyledi. Bu vaizin siyah not defterini yüzlerce kez açtığı, ama deftere asla tek bir kelime yazmadığı söylenir.

“Üzerinize iyilik gelsin diye bu gün size bildirdiğim buyruklarına, kurallarına uyun.” (Yasanın Tekrarı 10:13)

Bu günkü ayetin ilk üç sözcüğüne dikkat edin. “Üzerinize iyilik gelsin diye”. Rabbin tüm buyrukları bizim iyiliğimiz içindir. Pek çok kişi bunun farkına varmaz. Tanrıyı, yaşamdaki tüm eğlenceyi elimizden alan kurallar ve düzenlemeler koyan katı bir Yargıç olarak düşünürler. Ama gerçek böyle değildir. Tanrı bizim refahımız ve eğlencemiz ile ilgilenir ve tüm yasalarını bu sona doğru planlamıştır.

Örneğin, şimdi On Buyruk’tan bir kaçını ele alalım. Tanrı neden başka tanrılarımızın olmaması gerektiğini söyler? Çünkü insanların tapındıkları nesnelere haline dönüştüklerini ve sahte tanrıların insanları yoksunluğa götürdüklerini bilir.

Neden oyma putlar yapmamamızı söyler? Çünkü putperestliğin cinler ile çok yakından bağlantısı vardır. “Putperestler kurbanlarını Tanrıya değil, cinlere sunuyorlar” (1.Korintliler 10:20). Ve cinlerin amacı her zaman yıkıp yok etmektir.

Tanrı, neden yedi günden birini dinlenme için ayırmıştır? Çünkü insanı yaratan O’dur ve insanın yapısının çalışmaya ara verip dinlenmesi gerektiğini bilir. Haftanın yedi günü çalışma konusunda denemeler yapan uluslar bu üretkenliğin aniden düştüğünü görmüş ve bu denemeden vazgeçmek durumunda kalmışlardır.

Tanrı neden çocuklara anne ve babalarına itaat etmelerini buyurur? Çünkü çocuklar itaat ettikleri zaman, yaşamları dikkatsizlikten ve isyandan korur ve hatta onları erken ölümden kurtarır.

Tanrı neden zinayı yasaklar? Çünkü bilir ki, zina hem yuvayı hem de aileyi yıkmak ile kalmaz, aynı zamanda aile bireylerinin mutluluğunu da yok eder.

Tanrı neden cinayeti yasaklar? Çünkü cinayet, suçluluğa ve pişmanlığa ve hapisaneye, bazen de ölüm cezasına çarptırılmaya neden olur.

Tanrı neden açgözlülüğü mahkum eder? Çünkü günah, önce zihinde başlar. Eğer orada kalmasına göz yumarsak, sonunda eylemi yerine getiririz. Kaynağı kontrol etmediğimiz sürece, bu kaynaktan çıkan akıntıyı kontrol etmemiz mümkün değildir.

Aynı şey diğer günahlar için de geçerlidir. Tanrının adını boş yere ağzına almak, hırsızlık yapmak, sahte tanıklıkta bulunmak v.b. Onlardan kurtulamayız. Ruhlarımızı, canlarımızı ve bedenlerimizi ele geçirirler. Her günah kendi hareketi içinde acı veren refleks eylemlere neden olur ve kişinin esenliğini, sevincini ve doyumunu çalar. Ne eker isek, onu biçeriz. Tavuklarımız geceleme için eve dönerler.

Yıllar önce, biri, “Tanrının İyi Yasaları” adını verdiği bir kitap yazdı. Yasalar gerçekten iyidirler, çünkü bizim kendi iyiliğimiz için tasarlanmışlardır.

10 Ekim

“Her kötü niyet ile birlikte her türlü kin, öfke, kızgınlık ve bağırma ve iftira sizden uzak olsun.”
(Efesliler 4:31)

Yaşam bir kişinin kendisini kaybetmesine neden olacak pek çok tahrik edici durum ile doludur. Belki de aşağıdaki senaryolardan bazılarını kendiniz ile özdeşleştirebilirsiniz. Bir garson üzerinize kızgın kahve döker ya da yemeğinizin gelmesini çok uzun bir süre beklersiniz. Kendinize bir şey satın alırsınız ve eve geldiğiniz zaman, satın aldığınız şeyin kusurlu olduğunun farkına varırsınız. Alınmış bir şeyi geri vermeye çalıştığınız zaman, satıcının küstahlığı ile karşı karşıya kalırsınız. Ya da size, uçağınızı kaçırmaya neden olan yanlış bir bilgi verilmiştir. Yeni arabanızı aldıktan bir hafta sonra, dikkatsiz bir sürücü arabanızın kapısını çizer. Sonra bir mağaza satın aldığınız bir şeyi size teslim etmek için belirli bir tarih verir. Oturup evde beklersiniz, ama hiç kimse gelmez. Teslimat konusunda tekrar edilen vaatler hep ihlal edilir. Süpermarketteki eleman sizden fazla para alır ve sonra siz kendisini uyardığınız zaman sizinle kaba bir şekilde konuşur. Komşunuz sizin çocuğunuz ve kendi çocuğu arasındaki çok önemsiz bir çekişmeden abartarak bahsederek sizi rahatsız eder. Ve aslında hatalı olan çocuğun komşunuzun çocuğu olduğu aşıkardır. Bir başka komşu, yüksek ses ile müzik dinler ya da çılgın partiler düzenler. Birlikte çalıştığınız bir iş arkadaşınız sözünüzü keser ya da sizi soru yağmuruna tutar ve bunu belki de bunu bir Hıristiyan olarak ettiğiniz tanıklıktan dolayı yapar. Bilgisayar aylık hesabınızda hata yapar ve sonra siz devamlı olarak telefon edip uyarıda bulunmanıza rağmen, aynı hata ileriki aylarda yeniden yapılmaya devam eder. En sevdiğiniz spor dalında bir hakem çok kötü bir çağrıda bulunur. Ya da evinizin oturma odasında televizyon izler iken, hangi kanalın izleneceği konusunda farklı seçimler ortaya çıkar.

İnsanın sinirini bozan böyle durumlardan bazılarında sakınmanız için hiç bir yol yoktur. Ama imanlı için önemli olan bu tür durumlara nasıl karşılık verdiğinizdir. Doğal olan yol öfkeye kapılmak ve sizi gücendiren kişiye iyi seçilmiş birkaç sözcük söylemektir. Ama bir Hıristiyan kendisini kaybettiği zaman, tanıklığını da kaybeder. O durumda öfke ile dolar, gözleri delici bir çeliğe benzer, dudakları titreyip durur. Rab İsa hakkında söyleyebileceği tek bir sözcük yoktur. Dünyaya ait bir kişi gibi davranmaktadır. Arık bir Kutsal Kitap değildir, onur kırıcı bir iftira gibidir.

Buradaki feci durum, belki de kendisine kötülük eden kişinin Müjdeye ihtiyacı olduğudur. Belki bu kişinin imanlıyı sinir eden davranışının nedeni özel hayatında yaşadığı bir krizden dolayıdır. Eğer kendisine yalnızca sevgi ve anlayış gösterilse, belki de Kurtarıcı için kazanılabilir.

Kişinin kendisini kontrol edemeyişi, bir imanlı olarak tanıklığını yok eden en önemli davranıştır. Ve bu tür davranışlar Rabbin adına leke sürerler. Çılgın bir imanlı, iman için çok zayıf bir reklamdır.

“İnsanlar ile yarışa girip yorulduysen, atlar ile nasıl yarışacaksın? Güvenli bir ülkede sendeler isen, Şeria çalılıkları ile nasıl başa çıkacaksın?” (Yeremya 12:5)

Gereğinden fazla çabuk ve gereğinden fazla kolay vazgeçmek için ayartıldığımız zaman, bize meydan okuma konusunda yararı çok olan bir ayettir bu. Eğer önemsiz güçlükler ile yüz yüze gelemiyor isek, büyük güçlükler ile yüzleşmeyi nasıl bekleyebiliriz? Eğer yaşamın küçük darbeleri altında eğilir isek, ağır darbelere nasıl katlanacağız? Biri kendilerini gücendirdiği için somurtan ve yüzünü ekşiten Hıristiyanlardan söz edildiğini işitiriz. Bazıları ise, biri onları eleştirdiği için üzülmeye geri çekilirler. Yine de bazı kişiler gözde bir fikir seçilmiş olduğu için diğer fikirlerin pabucunu dama atırırlar.

Çok önemsiz bazı fiziksel sorunları olan kişiler genellikle yaralı bir ayının ulumasına benzer şekilde tepki verirler. İnsan onların korkunç bir hastalık ile karşılaştıkları zaman ne yapacaklarını elinde olmadan merak eder. Eğer bir iş adamı günlük sorunlar ile başa çıkamıyor ise büyük sorunlar ile karşılaştığı zaman onlarla başa çıkamayacağı bellidir.

Hepimizin belli ölçüde katı bir zihniyete sahip olması gerekir. Bu sözler ile anlatmak istediğimiz kaba ya da duyarsız olmamız gerektiği değildir elbette. Aksine, söylemek istediğimiz şudur: darbeler geldiği zaman eğilmeyi bilmemiz gerekir. Geri sıçrayan ve devam eden bir esnekliğe sahip olmamız gerekir.

Belki bu gün bir kriz ile karşı karşıya bulunuyor olabilirsiniz. Kriz, o anda çok heybetli gibi görünebilir. Vazgeçmek için ayartılıyor olabilirsiniz. Ama yine de bu kriz, üzerinden bir yıl geçtikten sonra size hiç önemli görünmeyecektir. İşte o zaman mezmur yazarı ile birlikte şu sözleri söylemeniz gerekir: “Desteginle akıncılara saldırır, seninle surları aşarım, Tanrım” (Mezmur 18:29)

İbranilere Mektubun adı bilinmeyen yazarı sonuna kadar dayanmaları için meydan okumada bulunduğu İbranilere ilginç bir gözlemini aktarır. “Verdiğiniz mücadelede henüz kanınızı akıtacak kadar dayanmış değilsiniz.” (İbraniler 12:4) Başka bir deyiş ile, nihai bedeli – şehitlik – ödemediniz. Eğer imanlılar kırılan bir tabak ya da kaybolan bir kedi ya da hayal kırıklığı ile sonuçlanmış bir aşk ilişkisi nedeni ile paramparça olurlar ise, şehit olmak ile yüz yüze geldikleri takdirde, o zaman ne yapacaklar?

Çoğumuz eğer duygularımıza teslim olsa idik, çoktan vazgeçmiş olurduk. Ama Hıristiyan savaşında vazgeçmezsiniz. Düştüğünüz yerden kendinizi kaldırır, üzerinizdeki tozu silkeler ve çatışmanın üzerine doğru harekete geçersiniz. Küçük ve önemsiz çatışmalarda elde edeceğimiz zafer bize büyük ve önemli savaşları kazanmamız için yardımcı olacaktır.

12 Ekim

“Ama ateş yakan, alevli oklar kuşanan sizler, hepiniz, ateşinizin aydınlığında, tutuşturduğunuz alevli okların arasında yürüyün. Benden alacağınız şudur: azap içinde yatacaksınız.” (Yeşaya 50:11)

Yapılan her şeyin bir doğru bir de yanlış yapılma şekli vardır. Ve hiç kuşkusuz bu konu rehberlik elde etme konusu için de geçerlidir. Bu günkü ayet yanlış yapılma şeklinden söz eder. Örnek olarak açık havada ateş yakan ve sonra yaktığı bu ateşi ve kıvılcımlarını yürüdüğü yola ışık sağlaması için kullanan bir kişiyi verir.

Dikkat ederseniz burada Rabbe danışmaktan söz edilmez. Örnek verilen kişinin rehberlik konusunu bir dua konusu haline getirdiğine dair bir öneriden hiç bahis yoktur. Örnekteki kişi kendisinin en iyi yolu bildiğine dair sınırsız bir güvene sahiptir; kibirli bağımsızlığı içinde kendi anlayışına güvenir. Henley’in sözlerine göre, kendi yazgısının efendisi ve kendi canının kaptanıdır.

Ama kötü sonuca dikkat edin lütfen! “Benim elimden alacağınız şudur: azap içinde yatacaksınız.” Kendi rehberliğini kendi üreten kişi sıkıntıya doğru yol almaktadır. Bu şekilde dik başlı ve kendi iradesine göre hareket eden kişi, bu yüzden yaşadığı sürece pişmanlık duyacaktır. Yaşadığı deneyimlerin sonucunda Tanrının yolunun en iyi yol olduğunu öğrenecektir.

Bir önceki ayet (ayet 10), bize rehberlik konusundaki doğru yolu anlatır. Ve şöyle der: “Aranızda Rabden korkan, kulunun sözünü dinleyen kim var? Karanlıkta yürüyen, ışığı olmayan, Rabbin adına güvensin, Tanrısına dayansın.” Örnekteki kişi ile ilgili üç şeye dikkat edin: Bu kişi, her şeyden önce, Rabden korkar, şöyle ki, korkusu O’nu hoşnut etmemek ve O’ndan bağımsız yürümektir. İkinci olarak, Tanrının Kulu, Rab İsa’nın sesine itaat eder. Üçüncü nokta, bu kişinin karanlıkta yürüdüğünü ve ışığa sahip olmadığını kabul etme konusunda istekli olmasıdır. Hangi yoldan gitmesi gerektiğini bilmediğini itiraf eder.

Böyle bir kişinin ne yapması gerekir? Rabbin adına güvenmesi ve Tanrısına dayanması gerekir. Başka bir deyişle, kendi bilgisizliğini kabul etmesi, Rabden kendisine rehberlik etmesini istemesi ve tanrısal rehberliğe tamamen bağımlı olması gerekir.

Tanrımız sınırsız bir bilgelik ve sevgi Tanrısı’dır. O, bizim için neyin en iyi olduğunu bilir ve yalnızca bizim için en iyi olanı tasarlamıştır.

O bilir, O sever, O ilgilenir.

Bu gerçeği gölgeleyebilecek hiç bir şey yoktur.

Seçimi O’na bırakan kişiler için

En iyi olanı yapar.

“Hanginiz kendisinden ekmek isteyen oğluna taş verir?” (Matta 7:9)

Bu soru olumsuz bir yanıtı gerektirir. Normalde hiç bir baba oğluna ekmek yerine taş vermez. O zaman böyle bir şeyi Göksel Babanın asla yapmayacağı çok daha kesindir.

Ama üzücü gerçek şudur ki, bizler bunu bazen yaparız. İnsanlar bize derin ruhsal ihtiyaçlar içinde gelirler. Belki de biz onlara gerçekten neyin sıkıntı verdiği konusunda duyarsız davranmaktayızdır. Ya da onlarla Rab İsa’yı paylaşmak yerine, onlara yüzeysel, her derde dav cinsinden bir çözüm ile başımızdan savarız.

E.Stanley Jones, bu konuyu kendisi hakkında anlattığı bir öykü ile resmeder.(bir kişinin kendisi hakkında bir başarısızlığı ortaya koyan bir öykü anlatması, cesaret isteyen bir konudur.) “(Hint) Kongresi üyelerinin yeni elde ettikleri güçlerini ülkenin yararı yerine kendi çıkarları için kullandıkları bazı zamanlar Jawaharlal Nehru’nun buna katlanması zor oldu. Başbakanlıktan istifa etmeyi ve kendi içsel ruhunu tekrar kazanmak için bir kenara çekilmeyi istediğini söyledi. Ben kendisi ile o tarihlerde bir görüşme yaptım ve görüşmemizin sonunda kendisine içinde bilinen tüm vitaminleri içeren tahlil türü otlar ile yapılmış bir tablet şişesi sundum. Bana teşekkür ederek vitamin şişesini aldı ama bana şu sözleri söyledi: “Benim sorunum fiziksel değil, (bu sözleri ile sorununun ruhsal olduğunu ima ediyor idi).” Ona lütuftan söz etmek ve lütfu önermek yerine çözüm olarak otlar sunmuştum. O, ekmek istemiş idi ve ben ona bir taş vermiştim. Yanıtı sahip olduğumu biliyordum, ama bunu nasıl söyleyeceğimi bilememiş idim. Bu önemli kişiyi gücendirmekten korkmuştum. Sat Tal Aşram duvarındaki yazıyı hatırlamam gerekirdi: “İçinde İsa’nın bulunmadığı hiç bir yer mevcut değildir.” Ama ben bu yazıyı hatırlamadım. Tereddütlerimi hatırladım ve onlar üstün geldiler.

O aslında lütfu ihtiyaç duyuyordu ve ben ona vitamin tabletleri teklif ettim. Oysa onun yüreğine şifa olacak olan lütfu ve lütfunun gücü idi. O zaman şu sözleri söyleyebilirdi: “yüreğim şifa buldu. Şimdi dünya, çözülmesi imkansız sorunlar ile dolu o dünya karşıma çıksın. Ben hazırım.”

Dr.Jones’un sorunları, korkarım ki, çoğumuz için gereğinden fazla bilinen sorunlardır. Derin ruhsal ihtiyaçlara sahip insanlar ile karşılaşırız. Onlara Mesih’in hizmetini sunmak için bizlere ardına kadar açılmış bir kapı sağlayan birkaç sözcük söylerler. Ama biz bu fırsattan yararlanma konusunda başarısız oluruz. Onlara ya ruhsal bir yaranın üzerine bir yara bandı koymalarını teklif ederiz ya da önemsiz bir değere sahip bir başka konu ile asıl konuyu geçiştiririz.

Dua: Rab, bana her fırsatı tanıklık etmek için değerlendirmek ve her açık kapıdan içeri girmek için yardım et. Tereddütlerimin üstesinden gelmek ve ihtiyaç duyulan yerde ekmek ve lütfu vermem için yardımcı ol.

14 Ekim

“Gerçeği bileceksiniz ve gerçek sizi 6zg6r kılacak.” (Yuhanna 8:32)

Kişiler genellikle bu ayetin koşulu olan bir vadin bir kısmı olduğunu unutarak bu ayeti alıntı olarak kullanırlar. Bir 6nceki ayette şunlar yazılıdır: “Eğer Benim s6z6me bağlı kalırsanız, gerçekten 6ęrencilerim olursunuz.” Ve bu s6zlerden sonra vaat gelir: “Ve gerçeği bileceksiniz ve gerçek sizi 6zg6r kılacak.” Başka bir deyiş ile, gerçeğin 6zg6r kılan g6c6, bizim O’nun s6z6ne bağlı kalmamıza dayanır.

Gerçeği yalnızca zihinsel bir anlayış içinde bilmek yeterli değildir. Gerçeğe itaat etmemiz ve onu uygulamamız da gerekir. Kutsal Kitap’ın s6ylediklerine uygun bir şekilde yaşar isek, kendimizi sayısız k6t6l6kten 6zg6r kılmış oluruz.

M6jde çağrısına itaat etmeye başlar başlamaz, suçluluk ve mahkumiyetten 6zg6r kınılırsınız ve Tanrı çocuklarının 6zg6rl6ęine kavuşuruz.

Daha sonra g6nahın 6zerimizdeki efendiliğinden 6zg6r kınılırsınız. G6nah artık yaşamlarımızın ilk sırasında yer alamaz.

Biz yasadan 6zg6r6z. Bunun anlamı yasadış kişiler olduğumuz değildir, bunun anlamı, artık Mesih’in yasasına bağlı olduğumuzdur. Bu nedenle kutsallık konusundaki motivasyonumuz ceza alma korkusu değil, Kurtarıcımızın bize olan sevgisidir.

Korkudan 6zg6rl6ę6n tadını çıkartırız, 6nk6 m6kemmek sevgi korkuyu dışarı atar. Tanrı artık bizim için sert bir Yargıç değil, bizi seven g6ksel Babamızdır.

şeytanın esaretinden de 6zg6r6z. O artık bizim irademizi y6nlendiremez.

şehvet aracılığı ile d6nyayı bozan cinsel ahlaksızlıktan ve onun 6r6m6řl6ę6nden de 6zg6r6z.

Yanlış 6ęretiřlerden de 6zg6r6z. Tanrının S6z6 gerçektir. Ve Kutsal Ruh Tanrının halkını t6m gerçeğe y6nlendirir ve onların gerçeği hatadan ayırmalarına yardımcı olur. O’nun s6z6ne bağlı kalanlar batıl itikatlardan ve k6t6 ruhların egemenliğinden 6zg6rd6rlar. Bu ne kadar b6y6k bir 6zg6rl6kt6r – şeytani g6lerin g6c6nden 6zg6r kınılmak!

Bizler 6l6m korkusundan da 6zg6r kınıldık. Dehşet kralı artık insanın canını Rabbin huzurundan ayıramaz. 6lmek, kazançtır.

Bizi tutsak almış alışkanlıklardan, para sevgisinden ve hayal kırıklığından ve umutsuzluktan 6zg6r kınıldık. Bu nedenle y6reğimiz şu dilde konuşur:

Rab İsa, senin ayaklarının dibinde alçalmak; benim için en iyi yer burasıdır.

Ben burada tatlı dersler aldım, gerçek beni 6zg6r kıldı.

Rab İsa, sen beni benden ve insanların yollarından 6zg6r kıldın;

Bir zamanlar beni bağlayan d6ř6nce zincirleri beni bir daha asla bağlayamayacaklar.

15 Ekim

“Ey Yeruslim! Peygamberleri öldüren, kendisine gönderilenleri talayan Yeruslim! Tavuğun civcivlerini kanatları altına topladığı gibi ben de kaç kez senin çocuklarını toplamak istedim, ama siz istemediniz.” (Matta 23:37)

İnsanlar kendilerine verilen dini fırsatları kötü değerlendirdiler. Yani, harika bir ziyareti, görkemli bir fırsatı iyi kullanamadılar ve ona sahip olma konusunda başarısızlığa uğradılar.

Yeruslim’in yaşadığı durum ite böyle bir durumdur. Tanrının beden almış Oğlu Yeruslim’in tozlu sokaklarında yürüdü. Kentin aı boyalı binaları Yararıcıyı ve evrenin varlığını Sürdüren’i gördüler.Halk, O’nun eşsiz sözlerini iitti ve O’nun o güne kadar hiç kimsenin yapmadığı mucizeleri yaptığını gördüler. Ama O’nu takdir etme konusunda başarısız oldular. O’nu kabul etmediler.

Ama eğer O’nu kabul etmiş olsalardı her Şey onlar için çok farklı olacaktı. Koşullar aynen Mezmur 81:13-16 ayetlerinde söylenen Şu sözler gibi olacak idi: “Keşke halkım beni dinlese idi, İsrail benim yollarımda yrse idi, düşmanlarını hemen yere serer, hasımlarına el kaldırdım! Benden nefret edenler bana boyun eğerdi, bu böyle sonsuza dek sürerdi. Oysa sizleri en iyi buğday ile besler ve kayadan akan bal ile doyururdum.”

Yeşaya da aynı Şekilde bu konudan söz eder: “Keşke buyruklarına dikkat etseydiniz. O zaman esenliğiniz ırmak gibi, doğruluğunuz denizin dalgaları gibi olurdu.” (Yeşaya 48:18)

Bret Harte, Şunları yazdı: “Dilin ya da kalemin tüm sözcükleri arasında en üzücü olan sözler Şunlardır: “Yapmak isterdim!”

Müjde çağrısını reddetmiş olan o kişileri dnn. Nasıralı İsa, yanlarından geçti, ama onlar O’nu kaçırdılar. Ve Şimdi boş yaamlar sürüyorlar ve feci bir sonsuzluk ile karşı karıyalar.

Ya da Mesih’in belli alanda bir hizmete çağırdığı ama bu hizmete gitmeyen bazı imanlıları aklınıza getirin. Bu kişilerin mevcut bereketler ve kaçırdıkları sonsuz ödüller konusunda en ufak bir fikirleri dahi yoktur.

Fırsatın kapıyı yalnızca bir kez çaldığı bazen doğrudur. Fırsat her ne kadar en Őekin hazineler ile dolu olsa da o anda kişisel planlar ya da kişisel fedakarlık yapma gibi konulardan feragat edilmez; çünkü o anda onlarla elikide imiş gibi görünür. Fırsat, Tanrının bizim için en iyisini temsil eder, ama kendimize özgü nedenler yüzünden fırsatın elimizden kaçıp gitmesine izin veririz. Tanrının en iyisini reddederiz ve O’nun ikinci en iyisi ile idare ederiz. O her zaman Şu sözleri söyler: “Ben istedim, ama siz istemediniz.”

16 Ekim

“Haksızlık ile gerçeğe engel olan insanların bütün tanrısızlığına ve haksızlığına karşı Tanrının gazabı gökten açıkça gösterilmektedir.” (Romalılar 1:18)

Tanrı, insanlık tarihinin seçilmiş zamanlarında insanların işlediği belirli günahlara karşı duyduğu had safhadaki hoşnutsuzluğu göstermek için yargılarda bulunmuştur. Elbette, bu günahların işlendiği her seferinde insanları öldürmedi. Eğer öldürmüş olsa idi, o zaman dünya nüfusu korkunç bir şekilde azalır. Ama yine de Tanrı böyle zamanlarda, bu tür bir tanrısızlığın ve kötülüğün cezasız kalmayacağını bildirmek ve insanlığı uyarmak için yapılan kötülükleri kaydetti. Eğer insanlığın bu kötülükleri ile şimdi ilgilenmiyor ise de, sonsuzlukta ilgileneceği kesindir. Tanrı yeryüzüne baktığı zaman insanın kötülüklerini ve yeryüzünün çürümüşlük ve vahşet ile olduğunu gördüğü zaman, dünyayı mahveden insanlığa son veren korkunç bir tufan gönderdi. (Yaratılış 6:13) Bu tufandan yalnızca sekiz kişinin yaşamı kurtuldu.

Daha sonra Sodom ve Gomora kentleri homoseksüelliğin merkezi haline geldiler (Yaratılış 19:1-13). Sodom aynı zamanda, gurur günahından, ekmeğe doymuşluğundan ve umursamazlıktan suçlu idi (Hezekiel 16:49). Tanrı, bu kentlerde olup bitenlere karşı gazabını gökten ateş ve kükürt yağdırarak onları sonsuza kadar ortadan kaldırdı.

Nadav ile Avihu Sina Çölünde Rabbin önünde yabancı (kurallara aykırı) bir ateş sunar iken öldüler. (Çölde Sayım 3:4) Sunaktaki ateşi kullanmaları gerekir idi (Levililer 16:12). Ama onlar Tanrıya başka bir şekilde yaklaşmaya karar verdiler. Rab onları o anda öldürmek ile gelecek kuşakları şu konuda uyarış oldu: Tanrıya yaklaşırken, Tanrının belirlemiş olduğu yolun dışında başka herhangi bir yol ile Tanrıya yaklaşma girişiminde bulunmamaları.

Babil kralı Nebukadnezar insanların yaşadıkları olaylarda egemen olan EN YÜCE OLAN'ı kabul etme konusunda başarısız oldu. Ve Babil'in görkemi konusundaki tüm itibarı kendisi üstlendi. Tanrı kral Nebukadnezar'ı delilik ile cezalandırdı. Kral, insanlar arasından kovuldu. Öküz gibi ot ile beslendi. Bedeni göğün çiyiyle ıslandı. Saçı kartal tüyü ve tırnakları kuş pençesi gibi uzadı. (Daniel 4:33)

Hananya ve karısı Safira Rabbe bir sunu olarak bir mülk sattılar, ama paranın bir kısmını kendilerine saklayarak gerisini getirip elçilerin buyruğuna verdiler. (Elçilerin İşleri 5:1-11) Her ikisi de tapınma ve hizmet konusunda samimi davranmadıkları için yaptıkları hata için bir uyarı olarak aniden öldüler.

Bir süre sonra Herod yüceliği Tanrı'ya vermek yerine kendisine tapınılmasını kabul etti. Herod içi kurtlar tarafından kemirilerek can verdi. (Elçilerin İşleri 12:22-23)

Günahkar insanlar Tanrının görünürdeki sessizliği ve eylemsizliğine bakıp da günah işleme cüretinde bulunmamalıdır. Tanrı, günahı anında cezalandırmadığı için, bu O'nun günahı hiç bir zaman cezalandırmayacağı anlamına gelmez. Yıllar boyunca, gözden uzak olaylar ile ilgili olarak Tanrı Kendi hükmünü vermiştir ve bu hükmünü izleyen cezalarını açıklamıştır.

“Gerçeği satın al ve satma.” (Süleyman’ın Özdeyişleri 23:23)

Tanrının gerçeğini elde etmek için her zaman genellikle ödenmesi gereken bir bedel vardır. Ve bizler bu bedel her ne olur ise olsun bedeli ödeme konusunda istekli olmalıyız. Gerçeği bir kez elde ettiğimiz zaman, ondan bir daha asla vazgeçmememiz gerekir. Bu ayetin, Kutsal Kitap ve Hıristiyan edebiyatı satın alabileceğimiz, ama hiç bir koşulda onları satamayacağımız şeklinde birebir ifade ile anlaşılması gerektiği anlamına gelmez. Gerçeği satın alma ifadesinin anlamı burada tanrısal ilkelerin bilgisine ulaşmak için büyük fedakarlıklarda bulunmak anlamına gelir. Bir kişinin, ailesinden düşmanlık görmesi, işini kaybetmesi, dini bağlardan ayrılması, ekonomik kayıplar, ya da hatta fiziksel taciz anlamlarına da gelebilir.

Gerçeği satmak, gerçekten ödün vermek ya da ondan tamamen vazgeçmek anlamına gelir. Bunu yapma konusunda asla istekli olmamamız gerekir.

Arnot, Evde Kilise adlı kitabında şunları yazdı: “Kolay gelen bir şeyin yine kolay gittiği” ifadesi insan doğasının genel bir yasasıdır. Zorlu bir mücadele vererek kazandığımız bir şeyi, bu şey şansımız ya da imanımız olsun, elimizde daha sıkı tutarız. Kendi çaba ya da zahmetleri olmaksızın büyük bir servet elde eden kişiler genellikle bu serveti ellerinde tutamazlar ve yoksulluk içinde ölürlere. Büyük çabalar sonucu bir servet kazanan kişinin kazandığı bu serveti boşuna harcadığı çok ender görülen bir durumdur. Aynı şekilde, Hıristiyanlığa giden yolda emek veren ya da savaşıyan bir Hıristiyan’ı örnek alalım; eğer varlıklı yere ateş ve sudan geçerek ulaştı ise, o zaman bu zengin mirasından kolay kolay vazgeçmeyecektir.”

Tüm çağlarda, kutsallar, doğru kapıdan geçmek ve dar kapıda yürümek için ailelerine, ünlerine ve servetlerine sırt çevirmişlerdir. Elçi Pavlus gibi, onlar da Rab İsa Mesih’i tanımanın üstün bilgisini kazanmanın yanında diğer tüm şeyleri sadece kayıp saymışlardır. Rahav gibi onlar da putperestliğin tanrılarını reddetmişler ve Yahve’yi , bu davranışları kendi halklarına ihanet olarak görülse bile, tek gerçek Tanrı olarak kabul etmişlerdir. Daniel gibi onlar da kana susamış aslanların inine atılma pahasına gerçeği satmayı reddetmişlerdir.

Öyle bir dönemde yaşıyoruz ki, şehitlik ruhu ortadan kalkmış gibidir. İnsanlar imanları adına acı çekmek yerine imanlarından ödün verir hale gelmişlerdir. Peygamber sesi duyulmamaktadır ve iman zayıflamıştır. Gerçek ile ilgili kanaatler dogmatizm olarak mahkum edilirler. Bir birlik beraberlik gösterisi elde etmek için insanlar temel öğretilerden fedakarlık etmeye isteklidirler. Gerçeği satarlar ve satın almazlar.

Ama Tanrı gerçeğin gizli hazinesine değer veren bu seçkin canlara her zaman sahip olacaktır; bu canlar gerçeği satın almak için sahip oldukları her şeyi satmaya hazır ve istekli olacaklardır ve bir kez gerçeği satın aldıkları zaman, onu ne fiyata olur ise olsun satmaya istekli olmayacaklardır.

18 Ekim

“bütün öğretmenlerimden daha akıllıyım, çünkü öğütlerin üzerinde düşünüyorum. Yaşlılardan daha bilgeyim, çünkü senin koşullarına uyuyorum.” (Mezmun 119:99,100)

Bu ayetleri ilk kez okuduğumuz zaman, bunların olgun olmayan övünge bir kişinin ya da tam bir egoistin sözcüklerini iştir gibi oluruz. Aslında, bu tür övünge ifadeleri Kutsal Kitap'ta bulmak çok şaşırtıcı olur idi. Bu ifadeler, daha çok ikincil Hıristiyan ifadelerini andırırlar.

Ama yine de, bu ayetleri daha yakından incelediğimiz zaman, güçlüğü ortadan kaldıran bir anahtar bulmuş oluruz. Mezmun yazarı üstün bir anlayışa sahip olmasının nedenini bize açıklar ve şöyle der:“.. çünkü senin koşullarına uyuyorum (çünkü senin tanıklıkların üzerinde derin düşünüyorum).” Başka bir deyişle mezmun yazarı şöyle söylemektedir: kendisi, Kutsal Yazıları bilmeyen öğretmenlerinden daha fazla anlayışa sahiptir. Yalnızca dünyevi bilgiye sahip olan atalarından daha fazla şey anlamaktadır. Mezmun yazarı kendisini diğer imanlılar ile karşıt düşüncelere sahip biri olarak bildirmez, o, yalnızca bu dünyanın insanları ile karşıt düşüncelere sahiptir.

Ve elbette ki bu konuda haklıdır! Dizlerinin üstündeki en alçakgönüllü imanlı, ayak parmaklarının ucunda yükselmiş en bilgili imansızdan çok daha fazla şey anlayabilir. Bu konu ile ilgili birkaç örnek verelim:

Belirli bir yöntem yönünde hareket edildiği takdirde dünyada barış sağlanacağını garanti eden bir önderi örnek verelim. Uzak bir köyde yaşayan Hıristiyan bir çiftçi bu önderin radyodan yaptığı konuşmayı iştir. Çiftçi, Esenlik Prensi yeryüzünde krallığını kuruncaya dek barışın asla sağlanamayacağını bilmektedir. Esenlik Prensi krallığını kurmadıkça insanlar kılıçlarını kınlarına sokmayacaklardır ve savaştan vazgeçmeyi öğrenmeyeceklerdir. Çiftçi, diplomattan daha fazla anlayışa sahiptir.

Şimdi de ünlü bir bilim adamını örnek verelim: bu bilim adamı, evrenin Tanrı olmadan var olduğunu öğretmektedir. Ders verdiği sınıfta Mesih'e yeni iman etmiş bir imanlı da bulunmaktadır. Bu öğrenci iman aracılığı ile evrenin Tanrının buyruğu ile yaratıldığını, böylece görülenlerin görünmeyenlerden oluştuğunu anlamaktadır.(İbraniler 11:3) Öğrenci, bilim adamının sahip olmadığı anlayışa sahiptir.

Bunlara ek olarak şimdi de bir psikologu örnek verelim: psikolog insan davranışını açıklamayı arzu eder, ama insanın günah içinde doğduğu gerçeğini kabul etme konusunda istekli değildir. Tanrının Sözü'nü bilen imanlı, her insanın bir kötülüğü miras aldığı farkındadır ve bu gerçeğin fakına varılması konusundaki başarısızlık, insanın içinde bulunduğu sorunlara yalnızca yararsız çözümler getirecektir.

Bu nedenle, görüyoruz ki, mezmun yazarı tüm öğretmenlerinden daha fazla anlayışa sahip olduğunu söylediği zaman, kibirli bir övünge içinde değildi. İman ile yürüyen kişiler, göz ile görünene göre yürüyen kişilere kıyasla daha iyi bir görüşe sahiptirler. Tanrının tanıklıkları üzerinde derin düşünen kişiler bilge ve sağduyu sahibi imansız kişilerden gizlenmiş olan gerçekleri görebilirler.

“Ne karşılık verebilirim Rabbe, bana yaptığı onca iyilik için?” (Mezmur 116:12,13)

Canımızın kurtuluşu ile ilgili konuda bu kurtuluşu kazanmak ya da hak etmek için yapabileceğimiz hiç bir şey yoktur. Tanrının borcumuz ile ilgisi yoktur, O’na geri ödeme yapamayız. Çünkü kurtuluş Tanrının bir lütuf armağanıdır.

Tanrının karşılıksız verdiği sonsuz yaşam armağanına verilecek en uygun karşılık bu kurtuluşu iman aracılığı ile kabul etmektir. Sonra, Rabbin adını çağırmamız gerekir, yani, söz ile anlatılmayan armağanı için O’na teşekkür etmemiz ve O’nu övmemiz gerekir.

Kurtulduktan sonra bile Rabbin bize sağladığı yararların karşılığı olarak O’na geri ödeyebileceğimiz hiç bir şey yoktur. “Eğer tüm doğa alanı bana ait olsa idi, bu bile gereğinden fazla küçük bir sunu olurdu.” Ama yine de, verebileceğimiz uygun bir karşılık vardır ve bu karşılık, yapabileceğimiz en uygun davranıştır. “Ah sevgi, böylesine şaşırtıcı, böylesine tanrısal. Canımı, yaşamımı, her şeyimi talep ediyor.”

Eğer Rab İsa bedenini bizim için verdi ise, bizler de en azından bedenlerimizi O’nun için verebiliriz.

Ugandalı Pilginkton şöyle dedi: “Eğer O Kral ise, her şey üzerinde hakka sahiptir.” C.T.Studd, şöyle dedi: “Ben İsa Mesih’in benim için öldüğünü anladığım zaman, O’nun uğruna her şeyden vazgeçmek bana zor görünmedi.”

Yale’li Burden şöyle dua etti: “Rab İsa, Yaşamım ile ilgili her alandan kendi ellerimi çekiyorum. Yüreğimdeki tahta Seni oturtuyorum.

Betty Scott Stam, ise şöyle dua etti: “Kendimi, yaşamımı, her şeyimi, sonsuza kadar Senin olmak üzere, tamamen Sana veriyorum.”

Charles Haddon Spurgeon şöyle dedi: “Kendimi, Kurtarıcıma teslim ettiğim o gün, O’na bedenimi, canımı ve ruhumu verdim; sahip olduğum ve zaman ve sonsuzluk boyunca sahip olacağım her şeyi O’na verdim. Tüm yeteneklerimi, tüm gücümü, tüm melekelerimi, gözlerimi, kulaklarımı, vicdanımı, uzuvlarımı, duygularımı, yargımı, insanlığımı ve insanlığımdan kaynaklanabilecek her şeyi, bana ihsan edilebilecek olan taze kapasite ya da yeni muktedirliği O’na verdim.”

Sonunda, Isaac Watts bize şunu hatırlatır: “Üzüntü gözyaşları, borçlu olduğum sevgiye asla geri ödeyemezler.” Sonra bu sözlerine şunu ekler: “Sevgili Rab, yapabileceğim tek şey kendimi Sana vermek.”

İsa’nın çektiği acılar – O’nun kanayan elleri ve ayakları, O’nun yaraları, O’nun gözyaşlarının talep ettiği tek uygun karşılık: Yaşamlarımızı O’nun uğruna feda etmek.

20 Ekim

“Davut, özlem ile, ‘Keşke biri Beytlehem’de kapının yanındaki kuyudan bana su getirse!” dedi.
(1.Tarihler 11:17)

Beytlehem, Davut’un doğduğu yer idi. Davut, Beytlehem’in her caddesini ve sokağını, Pazar yerini ve halkını çok iyi bilirdi. Ama şimdi Filistliler Beytlehem’de ordugah kurmuşlar idi ve Davut Adullam mağarasında saklanıyordu. Davut’un adamlarından üç tanesi, onun Beytlehem’deki kuyunun suyundan içmek istediğini duydukları zaman, düşman saflarından içeri girdiler ve ona istediği kuyudan su getirdiler. Davut, onların bu cesur sevgi ve adanmışlık eylemlerinden öylesine etkilendi ki, getirdikleri suyu içemedi ve suyu kendisi içmek yerine onu Rabbi onurlandırmak için yere döktü.

Davut’u burada Rab İsa’nın bir örneği olarak düşünebiliriz. Nasıl Beytlehem Davut’un yeri ise, aynı şekilde tüm yeryüzü, “Rabbe aittir.” Davut’un tahtta oturuyor olması gerekir idi, ama o buna rağmen bir mağarada saklanmakta idi. Aynı şekilde Rabbimiz de dünya tarafından tahta oturtulmalı idi, ama bunun yerine dünya O’nu reddetti ve O’na sahip çıkmadı. Davut’un suya duyduğu özlemi, Kurtarıncının dünyanın her yerindeki canlılara olan susamışlığına benzetebiliriz. O, yarattıklarının günahtan, dünyadan ve benlikten kurtulduklarını görerek tazelenmek ister. Davut’un üç cesur askeri, Komutanlarının arzusunu yerine getirmek için kişisel rahatlık, güvenlik ve kolaylık gibi düşünceleri bir kenara bırakan Mesih’in bu yiğit askerlerini resmederler. İyi haberi tüm dünyaya taşırlar. Sonra iman eden kişileri Rablerine bir sevgi ve adanmışlık armağanı olarak sunarlar. Davut’un bu duygusal karşılığı, her oymak ve her ulustan toplanarak Kendisine gelen koyunlarını gördüğü zaman Kurtarıncının verdiği karşılığı anımsatır. O, canının semeresini görür ve doyum bulur (Yeşaya 53:11).

Davut’un durumunda, askerlerine emir vermesi onları tatlı sözler söyleyerek ikna etmesi ya da aldatması gerekmedi. Onların ihtiyaç duydukları tek şey, kendilerine bir imada bulunulması idi. Bu imayı komutanlarının verdiği bir buyruk olarak memnuniyet ile kabul ettiler.

O zaman, biz Kendi değerli Kanı ile satın aldığı kişiler için Mesih’in yüreğindeki özlemi bildiğimiz zaman ne yapacağız? Hizmet etmek için yapılan ağır baskılar ve sunu çağrılarını işitmeye ihtiyacımız var mıdır? O’nun şu sözlerini duymuş olmamız yeterli değil midir? “Kimi göndereyim? Bizim için kim gidecek?” Davut’un adamlarının onun için yapmaya istekli oldukları şeyi, bizim Komutanımız için yapmaya istekli olmadığımız mı söylenecek hakkımızda? Ya da O’na şöyle mi dememiz gerekir? “Senin en küçük bir özlemin benim için bir emirdir.”

“Dar kapıdan girin. Çünkü yıkıma götüren kapı geniş ve yol enlidir. Bu kapıdan girenler çoktur. Oysa yaşama götüren kapı dar, yol da çetindir. Bu yolu bulanlar azdır.” (Matta 7:13,14)

Bu gün dindar dünyaya baktığınız zaman, çok sayıda din, mezhep ve tarikatlar görürsünüz. Ama aslında temelde yalnızca bu günkü metinde belirtilen iki din mevcuttur. Biri, geniş kapı ve enli yoldur; rahat yolculuk edilen bu yol yıkıma götürür. Diğeri ise, dar kapı ve çetin yoldur; yaşama götüren kapı dardır. Tüm dinler bir ya da başka bir kategori altında sınıflandırılabilirler. İkisini birbirinden ayıran özellik şudur: bir din, insanın kurtuluşu kazanmak ya da hak etmek için insanın ne yapması gerektiğini söyler; diğeri ise Tanrının insan için kurtuluş sağlamak için ne yaptığını anlatır.

Gerçek Hıristiyan imanı insanları iman aracılığı ile sonsuz yaşam almaya çağırma konusunda eşsizdir, tektir. Diğeri dinlerin tümü, insanların kurtuluşlarını işleri ya da karakterleri aracılığı ile kazanmaları gerektiğini söylerler. Müjde, bize kurtuluşumuz için gerekli olan işi Mesih’in nasıl tamamladığını anlatır. Diğeri sistemlerin hepsi insanlara kendilerini kurtarmaları için ne yapmaları gerektiğini söyler. İman, YAPMAK ile YAPILMIŞ OLAN arasındaki farklılıktır.

İyi insanların cennete ve kötü insanların cehenneme gidecekleri hakkındaki rağbet gören düşünce insanların kurtuluşu kazanmaları gerektiği yönündedir. Kutsal Kitap, doğru olan bir kişinin bile bulunmadığını ve cennete gidecek olan kişilerin sadece Tanrının lütfu aracılığı ile kurtulan günahkarlar olduklarını öğretir. Hıristiyan müjdesi övünmeyi ortadan kaldırır; insanın, zayıflık ve günah içinde ölü olduğu için Tanrının iyiliğini kazanabilmesi için işe yarayacak hiç bir şey yapamayacağını anlatır. Diğeri dinlerin hepsi kendisini kurtarabileceği bir şey olduğunu ya da kurtuluşuna yardım edebileceği imalarında bulunarak insanın gururunu okşar.

Tüm sahte dinler, “insana düz gibi görünen”, ama aynı zamanda sonu ölüm olan yollardır (Süleyman’ın Özdeyişleri 14:12). Rab İsa Mesih’e inanarak kurtulmak insanlara “gereğinden fazla kolay” görünür. Ama yaşama götüren tek yol budur. Sahte dinlerde Mesih ya hiç bir şeydir ya da birazcık bir şeydir. Gerçek Hıristiyan imanında Mesih her şeydir.

Diğeri dinlerde kurtuluş ile ilgili gerçek bir güvence mevcut olamaz. Çünkü bir kişi hiç bir zaman yeterince iyi ya da doğru işler yapıp yapmadığını asla bilemez. Mesih’teki imanlı kurtulduğunu bilebilir, çünkü kurtuluşu kendisinin işleri ile ilgili bir konu değildir; Mesih’in onun için yaptığı iş geçerlidir.

Yalnızca iki inanç vardır – biri yasa diğeri ise lütuf. Biri işler, diğeri ise iman. Biri işlere, diğeri imana dayanır. Biri insan çabasıdır, diğeri ise Tanrıya güvenmek. İlki, suçluluk ve ölüme, ikincisi ise aklanma ve sonsuz yaşama götürür.

22 Ekim

“Nun oğlu Yeşu bilgelik ruhu ile dolu idi. Çünkü Musa ellerini üzerine koymuş idi. İsraililer onu dinliyor ve Rabbin Musa’ya verdiği buyruklar uyarınca davranıyorlardı.” (Yasanın Tekrarı 34:9)

Bu ayetten elde ettiğimiz önemli bir anlayış şudur: Musa Yeşu’yu kendisinden sonra görevi devralacak kişi olarak atadı, çünkü kendi hizmetinin bir gün sona ereceğini biliyordu. Böyle yaparak, ruhsal önderlik konumunda olan diğer kişiler için iyi bir örnek oldu. Bazı kişiler bu konunun vurgulanmasının çok temel olduğunu düşünebilirler, ama aslında görevi devralacak kişiler yetiştirmek ve hizmeti onlara devretmek gibi konularda genellikle büyük başarısızlıklar ile karşı karşıya kalınabilir. Yerimizin başka biri tarafından doldurulabileceği düşüncesine dair benliğimizde doğuştan gelen bir direnç söz konusudur.

Bazen yerel topluluktaki bir ihtiyar bu tür bir sorun ile karşı karşıya kalır. Bu kişi, belki de uzun yıllar boyunca sadakat ile hizmet etmiştir. Ama artık sürüye çobanlık edemeyeceği o gün yaklaşmaktadır. Ama yine de yerini devretmek için genç bir kişiyi eğitmek durumunda kalması ona zor gelebilir. Genç imanlıları kendi yerini tehdit eden kişiler olarak görebilir. Ya da onların tecrübesizliğini kendi olgunluğu ile kıyaslayabilir ve onların bu hizmet için oldukça uygunsuz kişiler oldukları sonucuna varabilir. Bir zamanlar kendisinin de ne kadar tecrübesiz olduğunu unutmak bu kişi için kolaydır; hali hazırdaki olgunluğuna bir yetkili tarafından hizmet konusunda eğitilerek gelmiş bulunduğunu hatırlamaz.

Bu durum aynı zamanda hizmet alanında da bir sorun haline gelebilir. Hizmet eden kişi, yerel imanlıları önderlik konumuna geçmeleri için eğitmesi gerektiğini bilir, ama onların bu hizmeti kendisi kadar iyi yapamayacaklarını düşünür. Yerel imanlılar öylesine çok hatalar yapmaktadırlar ki.... Eğer tüm paylaşımı kendisi yapmaz ise, toplantılara katılanların sayısı düşecektir. Ve ayrıca, yerel imanlılar nasıl yöneteceklerini de bilmezler. Tüm bu konuların yanıtı, hizmet alanındaki bu ihtiyarın kendisi hakkında “harcandığını” düşünmesine neden olabilir. O ülkedeki imanlıları eğitmesi ve kendisi o belirli alanda bir hizmet yolu buluncaya dek onlara yetki vermesi gerekir. Boş hizmet alanları her zaman her yerde mevcuttur. Kendisinin hizmetten yoksun kalması asla gerekmez.

Musa’nın yerine Yeşu geçtiği zaman, bu geçiş çok yumuşak bir şekilde oldu. Bir önderlik boşluğu söz konusu olmadı. Tanrının davası bir travma nedeni ile sıkıntıya uğramadı. Olması gereken şekil budur.

Tanrının tüm hizmetkarları, genç imanlıların önderlik konumlarına geçtiklerini gördükleri zaman bundan sevinç duymaları gerekir. Kendi bilgilerini ve deneyimlerini bu öğrenciler ile paylaşmayı kendileri için büyük bir ayrıcalık olarak görmeleri ve sonra ölümün eli tarafından zorlanmadan önce hizmeti onlara devretmeleri gerekir ve Musa’nın başka bir olay karşısında “Tanrı Rabbin tüm halkının peygamberler olmasını istemez mi idi?” dediği zamanda sergilediği bencillığe yer vermeyen davranışın aynısı ile davranmaları gerekir.

“Kutsal Ruh kendiliğinden konuşmayacak. Yalnız duyduklarını söyleyecek ve gelecekte olcakları size bildirecek.. O, Beni yüceltecek. Çünkü Benim olandan alıp size bildirecek.” (Yuhanna 16:13b,14)

Rab İsa Kutsal Ruh’un kendiliğinden konuşmayacağını söylediği zaman, Ruh’un O’ndan hiç bir şekilde söz etmeyeceğini kastetmedi. Aksine burada vurgulanan düşünce, Kutsal Ruh’un kendi yetkisine dayanarak ya da Baba Tanrıdan bağımsız olarak konuşmayacağıdır. Bu düşünce, ayette yer alan şu düşünce ile ortaya konur: “Yalnız duyduklarını söyleyecek.” New American Standard Bible bu ayeti şöyle tercüme etmiştir: “O, kendi inisiyatifi ile konuşmayacak.”

Ama bunları söyledikten sonra eklememiz gereken şudur: Kutsal Ruh genellikle Kendisi hakkında konuşmaz. O’nun hizmetinin en önemli niteliklerinden biri Mesih’i yüceltmektir. İsa bu konuda şöyle dedi: “O, Beni yüceltecek, çünkü benim olandan alıp size bildirecek.”

Bunun anlamı şudur: Rab İsa’yı yücelten bir hizmetten söz edildiğini duyduğumuz zaman, o hizmetin ruh tarafından esinlendiğinden emin olabiliriz. Öte yandan, Rabbi değil de konuşan kişiyi yücelten mesajlar işittiğimiz zaman, Kutsal Ruh’un kederlendiğinden emin olabiliriz. Kutsal Ruh aynı anda hem bir insanın yüceliğine hem de Rab İsa’nın yüceliğine tanıklık edemez.

“En ruhsal öğretim, her zaman Mesih’in tam ve sürekli olarak sunulması aracılığı ile karakterize edilecektir. Bu tür bir öğretimin yükünü her zaman Kutsal Ruh şekillendirir. Kutsal Ruh İsa’dan başka hiç bir şeyin üzerinde durmaz; yalnızca O’ndan söz etmekten hoşlanır. O’nun işlerini ve üstünlüklerini dile getirmekten zevk alır. Bu nedenle, bir insan Tanrının Ruhunun gücü aracılığıyla hizmet ettiği zaman, hizmetinde her zaman ön planda söz edeceği Mesih olacaktır. Bu tür bir hizmette insan mantığı ve düşüncesi için çok ama çok az yer ayrılmış olur. Ruh’un tek konusu, Mesih’e her zaman ön planda yer vermek olacaktır.” (C. H.Mackintosh)

Bu bağlamda müjde duyuran dünyanın yeniden gözden geçirmesi gereken şeyler olacaktır: akademik başarı ve teolojik onurların müsrif beyanları aracılığı ile konuşmacıların sunulmasındaki uygulama. Bir insanı göklere çıkartarak övmek ve sonra ondan Kutsal Ruhun gücü ile vaaz etmesini beklemek gerçekçiliğe uyan bir beklenti değildir.

Yazılı hizmet ile ilgili önemli bir deneme şudur: bu yazılı hizmet Rab İsa’yı yüceltiyor mu, yüceltmiyor mu? Ben, Kutsal Ruh’un işi ve Kişiliği ile ilgili okuduğum bir kitap hatırlıyorum. Önce, bu kitabın garip olduğunu düşündüm, çünkü kitabın yazarı Mesih’in ahlak üstünlüklerinden çok Kutsal Ruh hakkında daha çok şey yazıyor gibi idi. Sonra farkına vardım ki, bu kitap, Ruh’un Kişiliğine ve işine ilişkin gerçek olan görüşü sunmakta idi.

Jim Elliot günlüğünde şu sözleri yazdı: “Eğer insanlar Kutsal Ruh ile dolu olsalar idi, o zaman Kutsal Ruh hakkında değil, Kutsal Ruh’un açıklamak üzere gelmiş olduğu Kişi ile ilgili kitaplar yazarlardı. Mesih ile ilgilenmek, Ruh’un doluluğu değil, Tanrının objesidir.”

24 Ekim

“Adı yaşam kitabına yazılmamış olanlar ateş gölüne atıldı.” (Vahiy 20:15)

Cehennem konusu insan yüreğinde muazzam bir direniş oluşturur. Bu direniş genellikle, en çok şu soru ile kendisini ifade eder: “Sevgi Tanrısı sonsuza kadar kalıcı bir cehennemi nasıl destekleyebilir?” Eğer Pavlus bu soruya yanıt verebilecek olsa idi, büyük olasılıkla ilk sözleri şunlar olacaktı: “Sen kim oluyorsun da Tanrı’ya karşılık veriyorsun?” ya da “Herkes bir yalancı olsa bile Tanrı güvenirlidir.” Bu sözlerin anlamı: “Yaratığın Yaratan’a soru sormaya gerçekten de hiçbir hakkı yoktur.” Eğer Tanrı sonsuza kadar kalıcı bir cehenneme razı ise, böyle yapması için geçerli nedenlere sahiptir. O’nun sevgisini ve adaletini sorgulamak için hiçbir hakka sahip değiliz. Ama yine de Kutsal Kitap’ta bize bu konuda Tanrı’yı haklı çıkartmak için yeterli bilgi verilir.

Her şeyden önce, Tanrının cehennemi insan için değil, şeytan ve şeytanın melekleri için hazırlamış olduğunu biliriz. (Matta 25:41)

Aynı zamanda Tanrının hiç kimsenin mahvolmasını istemediğini ve herkesin tövbe etmesini arzu ettiğini de biliriz. (2.Petrus 3:9) Eğer bir kişi cehenneme gider ise, bu durum Tanrının yüreğinde büyük bir üzüntü oluşturur.

Soruna neden olan şey, insanın günahıdır. Tanrının kutsallığı, doğruluğu ve adaleti günahın cezalandırılmasını talep eder. Tanrısal buyruk şudur: “Ölecek olan, günah işleyen candır.” (Hezekiel 18:4) Bu Tanrı açısından keyfi bir konu olarak görülmez. Kutsal bir Varlığın günaha karşı tek tutumu ancak bu olabilir.

Tanrı bu konuyu olduğu yerde bırakabilirdi. İnsan günah işledi, bu nedenle ölmesi gerekir.

Ama Tanrının sevgisi bu konuya müdahale etti. İnsanın sonsuza kadar mahvolmaması için konuyu olduğu yerde bırakmadı ve insanın mahvolmamasını sağlayacak bir kurtuluş yolu bulma konusunda doruk noktasına kadar gitti. Biricik Oğlunu günahlı insanların yerine geçerek ölmesi ve onların cezasını ödemesi için gönderdi. Kurtarıcı’nın çarmıhta Bedeninde insanın günahlarını taşıması harika lütuf idi.

Tanrı şimdi günahlarından tövbe eden ve Rab İsa Mesih’e iman eden herkese karşılıksız bir armağan olarak sonsuz yaşam sunuyor. Tanrı, insanları insanların iradelerine karşı gelerek kurtarmaz. İnsanların kendi yaşam şekillerini kendilerinin seçmeleri gerekir.

Kısaca, Tanrının yapabileceği hiç bir şey yoktur. Zaten beklenebilecek olanın çok daha fazlasını yapmıştır. Eğer insanlar O’nun karşılıksız merhamet teklifini reddederler ise, geriye başka hiç bir seçenek kalmaz. Cehennem, cenneti reddeden kişilerin kendi seçimleridir.

Tanrıyı sonsuza kadar kalıcı bir cehennemi destekleme konusunda suçlamak, tamamıyla adaletsiz bir tutumdur. Böyle bir yanlış tutum, yeryüzünün en kötüsünün ateş gölünün işkencelerini asla bilmemesi için Tanrının cennetten En İyi Olan’ı gönderdiği gerçeğini görmezden gelir.

5 Ekim

“Öyle bir dost var ki, kardeşten yakındır insana.” (Süleyman’ın Özdeyişleri 18:24b)

İsa’nın dostluğu O’nun her yerdeki Halkının yüreğinde sıcacık duygular uyandıran bir konudur. İsa yeryüzünde iken, Kendisinden “vergi görevlileri ve günahkarlar ile dost olan obur ve ayyaş adam” olarak söz edildi. (Matta 11:19) ancak Hıristiyanlar bu kötü sözü alıp onu bir onur ünvanı haline dönüştürdüler.

Rabbimiz çarmıha gitmeden önce, öğrencilerine “dostlarım” diyerek hitap etti.”Artık size kul demiyorum. Çünkü kul efendisinin ne yaptığını bilmez. Size dost dedim, çünkü Babam’dan tüm işittiklerimi size bildirdim.” (Yuhanna 14:14-15)

En çok sevdiğimiz ilahilerden bazıları bu konuyu dile getirirler; örneğin, “İsa’da öyle bir Dost’a sahibiz ki”; “Yumuşak huylu İsa gibi hiç bir dost yoktur”; ve “Öyle bir dost, ah, öyle bir dost buldum ki!”

İsa’nın dostluğunun böyle yoğun bir ilgi görmesinin nedeni nedir? Bence ilk neden pek çok kişinin yalnız olmasıdır. İnsanların çevrelerinde başka insanlar vardır, ama yine de bu insanlar dost değildirler. Ya da diğer kişiler ile ilişkilerini büyük oranda kesmiş olabilirler. Bu durum genellikle akrabalarından daha uzun yaşamış olan yaşlı kişiler için söz konusudur.

Yalnızlık zalimdir. Bir kişinin fiziksel, duygusal ve zihinsel sağlığı için kötü bir durumdur. İnsanın moralini kemirir, sınırlarını gerer ve onu yaşamından bezdirir. Genellikle kişileri öylesine bir umutsuzluğa sürükler ki, kişiler günaha ödün vermeye ya da saçma davranışlara yönelirler. İsa’nın dostluğu bu tür kişilere Gilead merheminin şifa veren özellikleri gibi yarar sağlar.

İsa’nın dostluğunun bu kadar çok takdir edilmesinin bir başka nedeni, bu dostluğun asla hayal kırıklığına uğratmayışıdır. İnsan dostlarımız bizi genellikle hayal kırıklığına uğratırlar ya da yaşamlarımızdan bezdirirler, ama bu Dost gerçek olduğunu ve değişmediğini kanıtlar.

Yersel dostlar başarısız olabilir ve bizi terk edebilirler,

Bir gün bizi teskin ederler, bir başka gün ise üzerler;

Ama bu Dost bizi asla aldatmayacaktır. Ah, O bizi ne kadar da çok sever!

İsa, kardeşten yakın olan Dost’tur. O, her zaman seven Dost’tur. (Süleyman’ın Özdeyişleri 17:17) Rab İsa’nın bedence yanımızda bulunmadığı gerçeği, O’nun dostluğunun gerçekliğini sınırlamaz. Bize konuştuğu Söz aracılığı ile ve bizim O’na konuştuğumuz dualar ile Kendisini bize ihtiyacımız olan Dost olarak gerçek haline getirir. Duaları yanıtlama şekli bu biçimdedir.

*Rab İsa, bana Kendini yaşayan, parlak bir gerçeklik halinde göster,
Herhangi bir yersel nesnenin görüldüğünden daha fazla şekilde iman görümü ile yanımda ol,
Yeryüzündeki en yakın bağdan daha yakın, daha sevgi dolu ol bana.*

26 Ekim

“Sevgili kardeşler, size yalvarırım, cana karşı savaşan benliğin tutkularından kaçının, çünkü bu dünyada yabancı ve konuksunuz.” (1.Petrus 2:11)

Petrus, okuyucularına, bu dünyada yabancılar ve konuklar olduklarını hatırlatır; günümüzde en çok ihtiyaç duyulan hatırlatma budur. Konuklar, bir ülkeden diğerine yolculuk eden konuklardır. İçinden geçtikleri ülke kendi ülkeleri değildir; o ülkede yabancıdırlar. Gitmekte oldukları ülke kendi vatanlarıdır.

Bir yolcunun kalite işareti, bir çadırıdır. Bu nedenle, İbrahim’in İshak ve Yakup ile birlikte çadırlarda kaldığını okuduğumuz zaman, onun Kenan ülkesini yabancı bir ülke olarak gördüğünü anlamamız gerekir (her ne kadar Kenan ülkesi ona vaat edilmiş olsa da). İbrahim geçici bir konutta yaşadı, çünkü “mimar ve kurucusu Tanrı olan temelli kenti bekliyordu” (İbraniler 11:10). Böylece bir yolcunun yerleşik biri olmadığını anlıyoruz. Yolcu, hareket halinde olan bir insandır.

Yolcu uzun bir yola çıktığı için yanında fazla eşya taşımaz. Kendisinin sahip olduğu maddesel pek çok şey ile yüklenmesine izin vermez. Gereksiz valizler taşıyarak ağırlık yüklenmeye katlanmayacaktır. Hareket özgürlüğüne engel olan her şeyi üzerinden atmalıdır.

Bir yolcunun bir diğer özelliği ise, evindeki çevresinde olan kişilerden farklı oluşudur. Onların yaşam tarzlarına, alışkanlıklarına ya da hatta tapınma şekillerine uyum göstermez. Hıristiyan yolcunun durumunda bunun anlamı, Petrus’un öğüdüne kulak vererek “canına karşı savaşan bedensel tutkuların uzak durmasıdır.” Karakterinin çevresi tarafından eritilmesine izin vermez. O, bu dünyadadır, ama bu dünyadan değildir. Yabancı bir ülkeden o ülkenin alışkanlıklarını ve değer yargılarını kendisine uyarlamadan geçmektedir.

Eğer yolcu düşman bir bölgeden geçiyor ise, düşman ile anlaşma yapmama konusunda özenli davranmalıdır. Aksi takdirde, Önderine sadakatsizlik göstermiş olur. O’nun davasına ihanet etmiş sayılır.

Hıristiyan yolcu düşman bir bölgeden geçmektedir. Bu dünya, Önderimize bir çarmıh ve bir mezardan başka bir şey vermemiştir. Böyle bir dünya ile dostluk kurmak Rab İsa’ya ihanet etmektir. Mesih’in çarmıhı, dünyanın bizi tutsak ettiği her bağı kırmıştır. Dünyanın övgüsüne imrenmeyiz ya da onun suçlamasından korkmayız.

Yolcu, yolculuğundaki her günkü yürüyüşünün onu evine daha çok yaklaştırdığını bilerek destek bulur. Bir kez hedefine ulaştığı zaman, yolda karşılaştığı tüm sıkıntıları ve tehlikeleri çabucak unutacağını bilir.

“Artık ne Yahudi ne Grek, ne köle ne özgür, ne erkek ne dişi ayrımı var. Hepiniz Mesih İsa’da birsiniz.”
(Galatyalılar 3:28)

Böyle bir ayet okurken bu ayetin ne anlama geldiğini ya da ne anlama gelmediğini bilmek son derece büyük önem taşır. Aksi takdirde kendimizi, Kutsal Yazıların bölümlerine ve yaşamın gerçeklerine aykırı konumlarda bulabiliriz.

Bu ayetin anlamının anahtarı “Mesih İsa” sözcüklerinde bulunur. Bu sözcükler bizim konumumuzu belirlerler, yani, Tanrının gözünde kim olduğumuz açıklarlar. Bizim her günkü uygulamamıza işaret etmezler, yani, kendi başımıza ne olduğumuzu ya da yaşadığımız toplumda kim olduğumuzu ifade etmezler.

Bu durumda ayetin söylediği şey, Tanrının önündeki konumları açısından Yahudinin de Grek’in de aynı olduklarıdır. Hem iman eden Yahudi hem de iman eden diğer uluslardan olan kişi Tanrının huzurunda aynı iyiliğe sahip konumda olan kişiler olarak yer alırlar. Birinin diğeri üzerinde üstünlüğü yoktur. Bu durum, fiziksel farklılıkların ya da huylar ile ilgili ayrılıkların kayboldukları anlamına gelmez.

Mesih İsa’da ne köle ne de özgür ayrımı vardır. Köle, Mesih’in Kişiliği ve işi aracılığı ile özgür insan ile aynı kabulü görür. Ama yine de buna rağmen, günlük yaşamda sosyal ayrılıklar devam eder.

Mesih İsa’da ne erkek ne de dişi ayrımı vardır. İman eden bir kadın Mesih’te bütündür, Sevgili’de kabul edilmiştir, karşılıksız aklanmıştır – aynı iman eden bir erkek gibi. Bir erkek gibi kadının da aynı şekilde Tanrının huzuruna çıkmak için özgür girişi vardır.

Ancak bu ayet, her günkü yaşama işaret etmek için kullanılmamalıdır. Erkeklik ve dişilik gibi cinsel farklılıklar kalır. Anne ve baba olarak üstlenilen roller kendilerine özgüdürler. Yetki ve bu yetkiye bağlı olma gibi Tanrı tarafından atanan konumlar kalıcıdır. Erkeğe baş olma konumu ve kadına ise erkeğin bu yetkisine bağımlı olma konumu verilmiştir. Hatta Yeni Antlaşma kadının ve erkeğin kilisedeki görevleri ile ilgili farklılıklardan da söz etmektedir (1.Timoteos 2:8; 2:12; 1.Korintliler 14:34,35). Kadının ve erkeğin kilisedeki görevlerinde farklılık olmadığını ileri süren kişiler Kutsal Yazıları çarpıtmış olurlar ve elçi Pavlus’un sözlerinin değersiz olduğunu ileri sürmüş olurlar ya da hatta onun bu bölümlerdeki bu sözlerinin esin olup olmadığını dahi tartışmış olurlar.

Onların anlamaları gereken şey, bu ayette kast edilenin yani ırksal, sosyal ve cinsel farklılıkların Tanrının önünde bir ayrıma sahip olmadıkları hakkındadır; günlük yaşamda bu ayrılıklar ortadan kaybolmazlar. Aynı kişilerin farkına varması gereken bir başka konu ise, bu farklılıkların herhangi bir aşağılık duygusu ile uzaktan yakından ilişkileri olmadıklarıdır. Diğer uluslardan olan yani Yahudi olmayan, köle ve kadın Yahudiden, özgür insandan ya da erkekten daha aşağı bir konumda değildirler. Pek çok açıdan onlardan üstün olabilirler. Tanrının yaratılışında ve ilahi takdirinde mevcut olan düzeni yeniden yazmak yerine bu düzeni kabul etmeleri ve bu düzen içinde sevinç ile yaşamaları gerekir.

28 Ekim

“Eli açık olan daha çok kazanır, hak yiyenin sonu ise yoksulluktur.” (Süleyman’ın Özdeyişleri 11:24)

Kutsal Ruh burada, çok zevk veren bir sırrı öğrenmemize izin verir. Bu sözler beklentimizin tamamen aksidirler, ama değişmez bir şekilde gerçeklerdir. Sırrın açıklaması şudur: ne kadar çok verir isen, o kadar daha çoğuna sahip olursun. Ne kadar çok şey biriktirir isen, sahip olduğun şeyler o kadar azalır. Cömertlik kendi kendini çoğaltır. Cimrilik ise yoksulluk üretir. “Verdiğim şey, sahip olduğum şeydir. Harcadığıma sahibimdir, elimde tuttuğumu ise kaybetmişimdir.

Bu sözler, ektiğiniz madeni paranın aynı miktarını biçeceğiniz, sadık ve güvenilir kahyanın sonunda maddi açıdan çok zengin olacağı anlamına gelmez. Güvenilir kahya milyonla ekebilir ve canlar biçebilir. İyilik ekebilir ve dostlar kazanır. Sevgi ekebilir ve sevgi biçebilir.

Bu ifadenin anlamı şudur: cömert bir kişi diğer kişilerin bilemeyecekleri ödülleri biçebilir. Gelen mektubunu açar ve göndermiş olduğu para armağanının doğru zamanda ve tam doğru miktarda çok önemli bir ihtiyacı karşıladığını öğrenir. Genç bir imanlı için satın aldığı bir kitap aracılığı ile Tanrı’nın o kişinin yaşamının tüm yönünü değiştirdiğini haber alır. Rab İsa’nın adında göstermiş olduğu bir iyiliğin o kişinin kurtuluş zincirinde bir halka olduğunu iştir ve çılgınlar gibi sevinir. Sevinci sınır tanımaz. Kendisinden daha fazlasına sahipmiş gibi görünen kişiler ile yerini asla değiştirmez. Gerçeğin diğer yüzünde biriktirmenin yoksulluğa neden olduğu hakikati yer alır. Bankadaki hesapta yatan para bize gerçekten zevk sağlamaz. Bu para bizi bir tür sahte güvenlik duygusu ile tatmin edebilir, ama gerçek ve kalıcı bir zevk sağlayamaz. Bankadaki paranın getireceği herhangi bir ufak faiz miktarı Mesih’in yüceliği ve diğer kişilerin bereketi ile kıyas kabul etmez. İhtiyacından fazlasını elinde tutan kişi hatırı sayılır bir banka hesabına sahip olabilir, ama bu yaşamdaki sevinç hesabı küçüktür ve cennet bankasındaki hesabı da aynı şekilde küçüktür.

Bu günkü ayet, yalnızca tanrısal bir ilkedden söz etmek ile kalmaz, ama aynı zamanda tanrısal bir meydan okumayı da içerir. Rab bize şöyle der: “Bu gerçeği kendinize kanıtlayın. Ekmeklerinizi ve balıklarınızı Benim elime verin. Onları kendi yiyeceğiniz olarak elinizde tutma niyetiniz olduğunu biliyorum. Ama yine de onları Benim elime verir iseniz, kendiniz ve diğer binlerce kişi için yeterinden fazla yiyeceğe sahip olacaksınız. Etrafınızdaki kişiler sisi, oturmuş yemek yerken izledikleri zaman, kendinizi garip hissedeceksiniz. Ama Benim sizin yiyeceğinizi binlerce kişi için kullandığımı bildiğiniz zaman duyacağınız tatmin hissinin ne kadar büyük olacağını bir düşünün.

Kendimize harcadığımız şeyleri kaybederiz

Sonu olmayan bir hazineye sahibizdir.

Ne olur ise olsun, Rab, her şeyimizi

Bize her şeyi veren Sana ödünç veriyoruz.- Charles Wordsworth

“Dünya malına sahip olup da kardeşini ihtiyaç içinde gördüğü halde ondan şefkatini esirgeyen kişide Tanrının sevgisi olabilir mi?” (1.Yuhanna 3:17)

Tıp alanındaki çevrelerde kanser için bulunmuş olan bir tedavi yönteminin var olması ve buna rağmen bu tedavi yönteminin dünyadaki kanser hastaları ile paylaşılmaması düşünülemez. Böyle bir tedavi yöntemini bu hastalardan esirgemek, çok sinsî ve insanlıktan uzak bir sevgi yoksunluğunun belirtisi olurdu.

Elçi Yuhanna buna benzer bir örneği ruhsal alan için işlemiştir. Ağzı ile imanlı olduğunu ikrar eden ve oldukça büyük bir varlık biriktirmiş bir kişiyi ele alalım. Yaşamı kolay, lüks ve refah içindedir.

Çevresinde ise büyük bir ruhsal açlık çeken ve fiziksel ihtiyaca sahip olan bir dünya mevcuttur.

Dünyada var olan milyonlarca kişi, Müjdeyi hiçbir zaman duymamıştır. Karanlık içinde, batıl ihtiyaçlara sahip olarak ve umutsuzluk çekerek yaşarlar. Bu kişilerin çoğu kıtlık, savaş ve doğal afetler nedeni ile acı çekmektedirler. Varlıklı kişinin tüm bu ihtiyaçlardan haberi yoktur. Oysa bu kişi, hıçkırıklar içinde acı çeken bu kişilerin iniltilerini susturabilecek durumdadır. Eğer ister ise onlara yardım edebilir, ama o parasını elinde tutmayı tercih eder.

Yuhanna işte bu noktada bombasını patlatır. Şu soruyu sorar: “Böyle bir kişide Tanrının sevgisi nasıl var olabilir?” Buradaki soru, elbette böyle bir kişide Tanrının sevgisinin var olmadığını ima eder. Ve eğer bu kişide Tanrının sevgisi yok ise, o zaman bu kişinin gerçek bir imanlı olduğu konusunda kuşku duymak için geçerli neden mevcuttur.

Bu, çok ciddi bir konudur. Günümüzde kilise insanın zenginliğini yüceltir, böyle bir kişiyi yaşlı önderler heyetine atar ve gelen ziyaretçilere onu över. Duygular, “zengin Hıristiyanlar görmek iyidir” düşüncesini üstün tutar. Ama Yuhanna şu soruyu sorar: “Eğer bir kişi gerçek bir Hıristiyan ise, çevresinde pek çok insan açlıktan ölür iken, nasıl olur da elindeki fazla parayı onlardan esirger?”

Bana öyle geliyor ki, bu ayet bizi iki eylemden birine yönlendirmeye zorlar. Bir yandan Yuhanna'nın sözlerindeki bu basit anlamı reddedebilir, vicdanın sesini susturabilir ve böyle bir mesajı vaaz etme cüretini gösteren kişiyi yargılayabiliriz. Ya da öte yandan, Yuhanna'nın bu sözlerini alçakgönüllülük ile kabul edebilir ve varlığımızı kardeşimizin ihtiyacını karşılamak için kullanabilir ve Tanrının ve insanın önünde huzursuzluk barındırmayan bir vicdana sahip olabiliriz. Her şeyin Rabbin işine gidebilmesi için alçakgönüllü bir yaşam tarzı ile tatmin olan imanlı, Tanrı ile ve ihtiyaç içindeki kardeşi ile esenlik içinde yaşayabilir.

30 Ekim

“Benim için, çocuklarımın gerçeğin izinden yürüdüklerini duymaktan daha büyük bir sevinç olamaz.”
(3 Yuhanna 4)

Elçi Yuhanna'nın kişilerin canını kazanmanın sevincinden habersiz olmadığı kesinlikle ortadadır. Bir günahkarı Rab İsa'ya getirmek, insanda muazzam bir ruhsal coşku yaratır. Ama Yuhanna için aslında bundan daha da büyük bir sevinç vardır; onun için aslında en büyük sevinç çocuklarının gerçeğin izinde yürüdüklerini duymaktır.

Dr. M.R.De Haan şunları yazdı: “hizmetimde çok sık şu sözleri söylediğim bir zaman oldu: ‘Bir Hıristiyanın duyabileceği en büyük sevinç bir canı Mesih'e getirmektir.’ Yıllar geçtikçe bu düşüncemi değiştirdim. İman ikrarında buldukları zaman sevinç duyduğumuz pek çok kişi, çok geçmeden yolun kenarında düştüler ve bizim duyduğumuz sevinç nihai bir yasa ve üzüntüye dönüştü. Ama aradan yıllar geçtikten sonra bir yere geri gelmek ve tövbe eden kişilerin lütufta büyüdüklerini ve gerçeğin izinde yürüdüklerini görmek...işte en büyük sevinç budur.”

LeRoy Eims kendisine yaşamda en büyük sevinç sağlayan şeyin ne olduğu sorulduğu zaman, şöyle dedi: “Mesih'e getirdiğiniz kişinin büyüdüğünü ve diğer kişileri Mesih'e getirmeye devam eden ve aynı zamanda onlara yardım da eden adanmış, ürün veren ve olgun öğrenciler olarak yetiştiklerini ve geliştiklerini görmektir.”

En büyük sevinci sağlayan şeyin bu olması şaşırtıcı değildir. Ruhsal olgular doğal olgulara benzerler. Bir bebek doğduğu zaman büyük sevinç duyulur, ama her zaman akıldan çıkmayan bir soru vardır. “Nasıl biri olacak?” Anne ve baba çocuklarının üstün bir karaktere ve başarılarla sahip kişiler olduklarını gördükleri zaman, ne kadar da mutlu olurlar. Bu nedenle Süleyman'ın Özdeyişleri 23:15,16 ayetlerinde şu sözleri okuruz: “Oğlum, bilge yürekli olur isen, benim yüreğim de sevinir. Dudakların doğru konuştuğu zaman, gönlüm de coşar.”

Tüm bunlardan çıkartabileceğimiz pratik ders ise, müjdeciliğin ve öğrenciliğin suni yöntemleri ile tatmin olmamız gerektiğidir. Eğer gerçeğin izinden yürüyen ruhsal çocuklar istiyor isek, yaşamlarımızı onların yaşamlarına dökmeye hazır olmamız gerekir; bu değerli süreç ise dua, eğitim, teşvik, öğüt verme ve düzeltmeyi içerir.

“Bilge çocuk babasını sevindirir, akılsız çocuk annesini üzer.” (Süleyman’ın Özdeyişleri 10:1)

Bir çocuğun bilge ya da akılsız mı olacağını belirleyen nedir? Onun bir Yuhanna mı yoksa bir Yahuda mı olacağını belirleyen unsurlar nelerdir?

Anne ve baba tarafından verilen eğitimin çok önemli olduğu kesindir. Bu eğitime Kutsal Yazılar ile ilgili sağlam bir temelin verilmesi de dahildir. Söz’ün kutsal kılan etkisi asla yeterince vurgulanamaz.

Bu konuda dua ile güçlendirilen bir yuva da çok önem taşır. Çok sevilen bir müjdecî vaizin annesi, oğlunun ahlak ve öğretiş ile ilgili kötülükten kaçınması için “çocuğu için dua etmekten dizlerinin paralandığını” dile getirmiştir.

Çocuğun itaat etmeyi öğrenmesi ve yetkiye boyun eğmesi için sağlam bir disiplin uygulanması gereklidir. Günümüzde katı disipline karşı olan yüksek sesler işitmekteyiz. Ama değneğin kullanılması aracılığı ile pek çok yaşamın kayıtsızlıktan kurtarıldığını biliyoruz. (Süleyman’ın Özdeyişleri 13:24; 23:13,14)

Bunun anlamı şudur: çocuğa sevildiğini bilme güvencesi sağlamak. Disiplinin bir öfke eylemi değil, bir sevgi eylemi olduğunu anlatmamız gereklidir.

Bu, anne ve babanın ağızları ile ikrar ettiklerine uyum sağlayan örnek yaşamlar sergilemelerini gerektirir. İnanç konusundaki iki yüzlülük Hıristiyan anne babaların çocuklarına engel teşkil eden bir sürçme taşı olduğunu kanıtlamıştır.

Ama aynı zamanda bu konuda çocuğun iradesi ve isteğinin de olması gerekir. Çocuk evden ayrıldığı zaman, kendi kararlarını alma konusunda özgürdür. Aynı evde ve aynı koşullar altında büyütülen çocukların farklı davranışlarda buldukları sık görülen bir durumdur.

Yaşamın gerçekleri ile yüz yüze gelinmesi gerekir. Bunlardan bir tanesi, pek çok kişinin dünyayı tek başlarına tatmaları gerektiğidir. Diğer ise, pek çok kişinin öğrenmeyi bilge öğütleri kullanarak değil, utanmak zorunda kalarak yapmayı tercih etmesidir.

Bilge anne babalar çocuklarına iman ikrarında bulunmaları için baskı yapmazlar. Eğer çocuklar Rabbe gelmek isterler ise, bu konuda teşvik edilmeleri elbette uygundur. Ama eğer sahte bir iman ikrarında bulunurlar ve yıllar sonra bu iman ikrarlarından vazgeçerler ise, Mesih için kazanılmaları daha zor hale gelir.

Eğer Hıristiyan anne babalar Rab korkusu ve bağlılığı konusunda yetiştirmek için ellerinden geleni yaptılar ise ve bu yalnızca sonradan çocuklarının bir enkaza dönüşmesine yol açtı ise, o zaman ne olacak? Hatırlamaları gereken en önemli şey, son bölümün henüz yazılmamış olduğudur. Rab için zor olan hiç bir durum olamaz. Gayret ile dua etmeye devam etmek ve iletişim kanallarını açık tutmayı sürdürmek aracılığı ile pek çok kaybolan oğlun geri döndüğü görülmüştür. Diğer durumlarda, anne ve babaların duaları, kendileri Rab ile birlikte olmak için eve döndükten sonra yanıtlanmıştır.

1 Kasım

“Tohumunu sabah ek, akşam da elin boş durmasın. Çünkü bu mu iyi şu mu, yoksa ikisi de aynı sonucu mu verecek, bilemezsin” (Vaiz 11:6)

Tanrının hizmetimizi nasıl ve ne zaman kullanacağı konusu ise bizi fırsatları değerlendirirken yorulmamamız için harekete geçirmelidir. Rab, genellikle, bizim beklentimiz en alt düzeyde iken çalışır ve işleri alışılmışın dışında olaylar ile sayılamayacak kadar çoktur.

Bir denizcilik hava üssünde görevli bulunan Hıristiyan bir gemici bir hangarın köşesine yakın bir yerde durmuş bir arkadaşına tanıklık yapıyordu. Onların buldukları köşeden görülmeyen bir üçüncü gemici ise, bu arada Müjde’yi işitti ve günahkar olduğuna ikna oldu, böylece sağduyulu bir şekilde tövbe etti. Mesajın doğrudan hitap ettiği kişi ise mesaja karşılık vermedi.

Yeni bir toplantı salonunun ses düzenini kontrol eden bir vaiz yüksek ve kalın bir ses ile Yuhanna 1:29 ayetini söyledi. “İşte dünyanın günahını ortadan kaldıran Tanrı Kuzusu.” Görünürlerde söylediklerini dinleyen hiç kimse yoktu. Mikrofon ve ses düzeni kontrolünü sürdürerek Vaftizci Yahya’nın aynı zamandan bağımsız sözlerini tekrar etti. “İşte, dünyanın günahını ortadan kaldıran Tanrı Kuzusu!” Salonda hiç kimse yoktu ama birinci balkonda bulunan bir işçi duyduğu bu mesaj ile yüreğinden vuruldu ve bağışlanmak ve yeni yaşam almak için Tanrı Kuzusu’na döndü. Amerikalı bir Kutsal Kitap öğretmeni, Pans’taki bir tren istasyonunda bulunan genç bir Amerikalı turist ile konuşuyordu. Her ikisi de Amerika’da aynı kentte ve aynı mahallede oturuyorlardı. Genç adam kendisine anlatılan konu nedeni ile sinirlendi ve şu sözleri söyledi: “Beni Pans’taki bir tren istasyonunda kurtaracağını mı düşünüyorsun?” Kutsal Kitap öğretmeni ona şu karşılığı verdi: “Hayır, seni ben kurtaramam, ama yaşamda olan hiç bir şey bir tesadüf değildir. Burada bir tesadüf sonucu karşılaşmadık. Ben, Tanrı’nın burada şimdi sana konuştuğunu düşünüyorum ve bence söylediklerimi dinlersen iyi edersin.” Bu olayı izleyen diğer günlerde bu yolcu Viyana’ya giderken, bir başka Hıristiyan ile karşılaştı, Amerika’ya dönüş yolculuğunda ona tanıklık yaptı ve aynı imanlı bu kişiyi Colorado’daki bir Hıristiyan çiftliğine davet etti. Bu kişi çiftliği ziyaretinin son gününde tek başına yüzme havuzunun kenarında duruyordu. Çok geçmeden bir başka misafir havuza yüzmek için gelerek ona katıldı, sakın bir şekilde ona Rab’den söz etti. Ve onu Kurtarıcı’ya getirmenin büyük sevincini yaşadı. Yıllar sonra Amerikalı Kutsal Kitap öğretmeni, bir toplantının sonunda gayretli bir genç öğrenci ile tanıştırdı. Bu genç öğrencinin adı kendisine yabancı gelmedi. Hemen hatırladı; bu genç öğrenci Pans’taki bir tren istasyonunda konuşmuş olduğu turist idi. Bu öyküden alacağımız ders elbette, sabah ve akşam, zamanlı ve zamansız Mesih için gayret göstermemiz gerektiğidir. Graniti hangi darbenin kıracağını ya da yaşam veren sözün hangi söz olacağını hiç bir zaman bilemeyiz.

“Bu nedenle sevgili kardeşlerim, Rab yolunda verdiğiniz emeğin boşa gitmeyeceğini bilerek dayanın, sarsılmayın, Rabbin işinde her zaman gayretli olun.” (1.Korintliler 15:58)

Rabbe hizmet eden bir kişi için cesaretinin kırılması ya da hizmetten vazgeçmek istemesi gibi durumlar olağandır. Çoğumuzun bir ya da bir kaç kez bu tür bir ayartma ile karşı karşıya kaldığımızı düşünüyorum. Bu nedenle, bu günkü okuma bölümümüzde beni müthiş bir şekilde teşvik eden ve hizmetten vazgeçmeme engel olan dört bölüm paylaşmak isterim. sBu dört bölümden ilki Yeşaya 49:4 ayetidir: “ama ben, ‘boşuna emek verdim’ dedim, gücümü bir hiç için boş yere tükettim: Rab yine de hakkımı savunur, Tanrım yaptıklarımın karşılığını verir.” Ne yazık ki enderdirler, ama yine de Rab için yıllarca verilen hizmet bir hiç için tüketilmiş gibi görüldüğü zamanlar vardır. Tüm hizmetimiz boşa harcanmış bir çaba gibi görünür. Sevginin emekleri sanki boşuna verilmiş gibi zannedilir. Ama gerçek böyle değildir! Buradaki ayetimiz bize, Tanrının adaletinin bizim sadık bir şekilde ödüllendirileceğimizi garanti etmektedir. Tanrı için yapılan hiç bir şey asla boşa gitmez. İkinci bölüm Yeşaya 55:10,11 ayetlerinde yer alır: “Gökten inen yağmur ve kar toprağı sulamadan, yeri yeşertmeden, ekinciye tohum, yiyene ekmek vermeden nasıl göğe dönmez ise, Ağzımdan çıkan söz de öyle olacaktır: Bana boş dönmeyecek, isteğimi yerine getirecek, yapması için onu gönderdiğim işi başaracaktır.” Tanrının yaşayan sözünü yaymakla ilgilenen kişiler için başarı garantilenmiştir. Sonuçlar kesindir. Tanrının Sözüne karşı konulamaz. Dünya orduları nasıl yağmur ve karın yağmasına engel olamazlar ise, aynı şekilde tüm cinlerin ve insanların orduları da Tanrının Sözü'nün işini tamamlamasına engel olacak güçte değildirler ve Tanrının sözünün insanların yaşamlarında devrimler meydana getirmelerine mani olamazlar. Bizler kazanan zaferli ordulara dahiliz. Bir de Matta 40:10 ayetinde dikkat çeken şu teşvik mevcuttur. “Sizi kabul eden beni kabul etmiş olur. Beni kabul eden de beni göndereni kabul etmiş olur.” Hıristiyan tanıklığınız nedeni ile hiç hakir görüldüğünüz, ya da toplum dışı edildiğiniz veya alay edildiğiniz, hatta taciz edildiğiniz oldu mu? Biri, bu tanıklığınız nedeni ile yüzünüze kapı çarptı mı? Pekala, bu tür konuları gereğinden fazla kişisel olarak algılamayın. Siz reddeden insanlar aslında sizi değil, Rabbi reddetmektedirler. İnsanların size davranış şekilleri aslında Rabbe olan davranış şekilleridir. Tanrının Oğlu ile bu kadar yakın bir bağ içinde bulunmak ne kadar harika bir şey! Ve elbette bir de 1. Korintliler'deki 15:58 ayeti vardır (yukarda alıntısı yapılmış olan). Pavlus, diriliş gerçeğini ortaya koymaktadır. Eğer her şey bu yaşamdan ibaret olsa idi, o zaman tüm emeğimiz boşa gitmiş olur idi. Ama her şeye rağmen sonsuz yücelik, mezarın ötesinde bulunur. Rabbin adında yapılan her şey daha sonra ödüllendirilecektir. Sevgi ile yapılan hiç bir hizmet ürünsüz kalmayacaktır ve boşa gitmeyecektir.

Hıristiyan hizmeti tüm çağrılarının en görkemli olanıdır. Vazgeçmek için hiç bir zaman geçerli bir neden mevcut değildir. Tanrı Sözü'nün sağladığı teşvikler, vazgeçmemize ya da geri dönmemize engel olmaya yeterlidirler.

3 Kasım

“Ne var ki, Tanrının attığı sağlam temel ‘Rab kendine ait olanları bilir’ ve ‘Rabbin adını anan herkes kötülükten uzak dursun’ sözleri ile mühürlenmiş olarak duruyor.” (2.Timoteos 2:19)

Elçilerin dünyada yaşadıkları günlerde bile, inanç dünyasında çok büyük bir karmaşa söz konusu idi. Örneğin iki kişi imanlıların dirilişinin geçmişte kaldığı gibi garip ve yanlış bir öğretiyi vermekte idiler. Böyle bir düşünce bizim açımızdan çılgınlıktır. Ancak yine de bu yanlış öğretiyi bir çok kişinin imanını alt üst etmeye yetecek kadar ciddi etki yaptı. Burada doğal olarak şu soru ortaya çıkar: “Bu iki kişi gerçek Hıristiyan mı idi?”

Bu gün aynı soru ile sık sık karşılaşmaktayız. Ne yazık ki, Bakireden doğumu inkar eden herkes tarafından tanınan ruhban sınıfına ait bir kişi dahi mevcuttur. Bir seminer profesörü ise Kutsal Kitap’ta hatalar bulunduğunu öğretmektedir. Bir kolej öğrencisi iman aracılığı ve lütuf ile kurtulduğunu söyler ama yine de Şabat günü kurallarına kurtuluş için elzem olan bir konu olarak bağlı kalır. Bir iş adamı yeniden doğduğuna ilişkin deneyiminden söz eder, ama buna rağmen dini ayinler aracılığı ile kurtuluşu öğretirken putlara saygı gösteren bir kiliseye devam eder ve bu kilisenin önderinin iman ve ahlak gibi konularda hatasız olduğunu iddia eder. Bu tür kişiler gerçek Hıristiyanlar mıdır?

Çok içten olmamız gerekir ise, bu tür durumlar bir kişinin Hıristiyanlığının içten mi ya da sahte mi olduğunu tam olarak bilemeyeceğimiz durumlardır. Gerçek ve sahte, beyaz ve siyah arasında gri bir alan mevcuttur. Bu alanda emin olmak imkansızdır. Bunu yalnızca Tanrı bilebilir.

Bir belirsizlik dünyasında kesin olan, Tanrı temeldir. Tanrı’nın bina ettiği her şey sağlam ve dayanıklıdır. Tanrı’nın attığı temelde bir mühür vardır ve bu mühür üzerinde iki kayıt vardır. Bu kayıtlardan bir tanesi tanrısal yönü, diğeri ise insani yönü temsil eder. Birinci yön beyan eden, ikinci yön ise buyurandır.

Tanrısal yön, Rabbin, Kendisine ait olanları bildiğidir. Tanrı, Kendisine ait olan kişilerin davranışları her zaman olması gereken şekilde olmasa dahi kimlerin Kendisine içtenlikle ait olduğunu bilir. Öte yandan, Tanrı yine tüm sahtelik ve iki yüzlülüklerin farkındadır, O kimlerin içsel gerçekliğe sahip olmadan dışsal gösteriş ile davrandıklarını bilir. Bizler, koyunları keçilerden ayıramayabiliriz ama Tanrı ayırabilir ve ayırır da.

İnsani yön, Rabbin Adını anan herkesin günahtan ayrılması gerektiğidir. Bir kişi, ağız ile ikrar ettiği imanının gerçekliğini bu şekilde kanıtlayabilir. Günah işlemeye devam eden biri Hıristiyan olduğuna ilişkin iddiası ile ilgili tutarlılığını kaybeder.

O zaman buğday ve deliceler arasındaki farkı ayırt etmekte zorlandığımız zaman, başvurmamız gereken kaynak bu olmalıdır. Rab, Kendisine ait olanları bilir. Rabbe ait olduğunu iddia eden herkes bunu diğer kişilere günahtan ayrı durarak gösterebilir.

“Doğru olanı yapmayan ve kardeşini sevmeyen kişi, Tanrıdan değildir. İşte Tanrının çocukları ile İblisin çocukları böyle ayırt edilir.” (1.Yuhanna 3:10)

Yıllarca önce hemen hemen her evin oturma odasında büyük bir aile fotoğrafları albümü bulunurdu. Bu albüm altın yaldızlı kabartma ile süslenmiş dolgun bir deri kapağa sahipti. Bir oyuğun içindeki deri şerit arka kapağın sağ köşesinden çıkarak şeridin, yuvasına sağlam bir şekilde oturtulduğu üst kapağın sağ tarafına doğru uzanırdı. Albümün sayfaları, katı ve parlak cilalı idi ve çiçek süslemeleri ve yaldızla bezenmişti. Bir sayfanın her iki yanında içine fotoğrafların yerleştirildiği dört köşeli bölümler bulunurdu. Ziyaretçi konuklar albüme baktıkları zaman genellikle şunu söylerler idi: “Josh aynı büyükbabasına benziyor” ya da “Sarah’ın ailesine benzediği kesin.”

Yuhanna’nın ilk mektubu bana böyle bir eski aile albümünü hatırlatır, çünkü Tanrı’nın ailesinin üyelerini resmeder ve aile benzerliğinin nasıl olduğuna değinir. Ancak yine de burada söz konusu olan fiziksel benzerlikten çok bir ruhsal ve ahlaki benzerlik olduğudur.

Hıristiyanların ruhsal olarak birbirlerine benzedikleri en azından sekiz yol vardır. Bunlardan ilki, hepsinin İsa hakkında aynı şeyi söylüyor olmalarıdır. Hepsi O’nun Mesih yani Meshedilmiş Olan olduğunu ikrar eder. (1.Yuhanna 4:2; 5:1) Onlar için İsa Mesih birdir ve aynı Kişi’dir.

Tüm Hıristiyanlar Tanrı’yı severler (5:2). Bu sevgi genellikle zayıf ve tereddütlü olsa dahi, bir imanlının Tanrının yüzüne bakıp da “Seni sevdiğimi biliyorsun” diyemediği bir an asla mevcut değildir.

Tüm Hıristiyanlar kardeşlerini severler (2:10; 3:10,14; 4:7,12). Bu kardeş sevgisi yaşamdan ölüme geçmiş olan herkesin adeta bir kalite işaretidir. Tanrıyı sevdikleri için Tanrıdan doğmuş olanı da severler. Tanrıyı ayırıcı nitelikte olarak seven kişiler O’nun buyruklarına da uyarlar (3:24). İtaat etmeleri, cezalandırılma korkusundan dolayı değildir; kendileri için Herşey’ini Veren’i severler.

Hıristiyanlar günah işlemeye devam etmezler (3:6,9; 5:18). Evet, günah işledikleri doğrudur, ama yaşamlarında egemen olan güç, günah değildir. Günahsız değildiler, ama az günah işlerler. Tanrı ailesinin üyeleri doğruluk uygularlar (2:29; 3:7). Yalnızca her zaman günah işlememek ile kalmazlar – çünkü bu olumsuz ve pasif olabilirdi.

Tanrı ailesinin üyelerinin yedinci özelliği dünyayı sevmemeleridir (2:15). Dünyanın, insanlar tarafından Tanrıya karşı olan bir sistem olarak bina edildiğinin farkına varmışlardır. Ve dünya ile dostluğun Tanrıya düşmanlık demek olduğunu bilirler.

Son olarak, Hıristiyanlar dünyayı imanları aracılığı ile yenerler (5:4). Onlar geçici olan şeylerin sahteliğinin ötesine geçerek sonsuz olan şeyleri görürler. Onlar göz ile görünmeyen şeyler için yaşarlar.

5 Kasım

“İmana ve temiz vicdana sarıl.” (1.Timoteos 1:19)

Vicdan Tanrının insana doğru davranışı onaylamak ve yanlış davranışa karşı çıkmak için vermiş olduğu bir düzen koruyucu mekanizmadır. Adem ve Havva günah işledikleri zaman, vicdanları onları suçladı ve çıplak olduklarının farkına vardılar.

İnsan doğasının diğer tüm parçaları gibi, vicdan da günahın girişinden etki gördü, öyle ki, her zaman tamamen güvenilir olmasın. Eski bir deyiş olan “vicdanınız rehberiniz olsun” sözü, değişmez bir kural değildir. Her şeye rağmen, hatta en umutsuz durumlarda bile vicdan hala kırmızı ve yeşil ışıklar göndermeye devam eder.

Tövbe ettiği zaman, bir kişinin vicdanı Mesih’in kanı aracılığı ile ölü işlerden temizlenir (İbraniler 9:14). Bunun anlamı şudur: Tövbe etmiş kişi artık Tanrının huzurunda durmak için yeterli konuma sahip olmak amacı ile kendi işlerine bağlı değildir. Yüreği kötü vicdandan arınmıştır (İbraniler 10:22), bunu bilir ve aynı zamanda Mesih’in tamamladığı iş ile günah sorununun ilk ve son kez olarak sonsuza kadar çözümlendiğinin farkındadır. Artık vicdanı suçluluk duygusu ve vicdanın mahkumiyeti gibi konular ile ilgili olarak kendisini yargılamaz. Bu yüzden imanlı Tanrının ve insanın önünde suçluluk duygusundan uzak bir vicdana sahip olmayı arzu eder (Elçilerin İşleri 24:16). Temiz bir vicdana sahip olmak ister (1.Timoteos 1:5,19; İbraniler 13:18; 1.Petrus 3:16). Dileği saf ve arınmış bir vicdana sahip olmaktır (1.Timoteos 3:9)

İmanlının vicdanının Tanrı sözü aracılığı ile Kutsal Ruh tarafından eğitim görmeye ihtiyacı vardır. Bu şekilde Hıristiyan davranışının tartışılan ya da sorgulanan alanlarında giderek artan bir duyarlılık geliştirecektir.

Bir davranışın doğru ya da yanlış olup olmadığı ile ilgili konularda aşırı titiz davranan imanlılar zayıf bir vicdana sahip olan imanlılardır. Eğer bu şekilde davranmaya devam eder ve vicdanlarının suçlayacağı bir şey yaparlarsa, günah işlerler (Romalılar 14:23) ve vicdanlarını kirletirler (1.Korintliler 8:7).

Vicdan elastik bir banda benzer. Bu elastik bandı ne kadar çok gererseniz, bandın elastikiyeti o kadar çok azalacaktır. Aynı şekilde, vicdan da katılaşabilir. Bir kişi yanlış davranışı için o kadar çok bahaneler bulabilir ki, vicdanına kendi isteği olan her şeyi söyletebilir.

İmansızlar, sanki kızgın bir demir ile dağlanmış gibi bir vicdana sahip olabilirler (1.Timoteos 4:2).

Vicdanın sesinin sürekli reddedilişi nedeni ile kendilerini sonunda duygularının üstüne geçmiş bir durumda bulabilirler. Günah işledikleri zaman artık vicdanları acımaz (Efesliler 4:19).

Tanrı, insanları vicdanlarına göre yaptıkları davranışlardan sorumlu tutar. Tanrı tarafından verilmiş hiç bir armağan kişisel bir dokunulmazlık olarak taciz edilemez.

“Rabbin kurtardıkları dönecek, sevinç ile haykırarak Siyon’a varacaklar. Yüzlerinde sonsuz sevinç olacak. Onların olacak coşku ve sevinç, üzüntü ve inilti kaçacak.” (Yeşaya 51:11)

Yeşaya’nın bu peygamberliği söylendiği ortam, Tanrının seçilmiş halkının Babil’deki yetmiş yıllık sürgünden sevinçli dönüşlerine işaret eden bir ortamdır.

Bu peygamberlik sözleri aynı zamanda Mesih’in tüm İsrail halkını dünyadan toplayarak geri getireceği zamanı, yani halen gelecekte yer alan bir zaman dönemine işaret ediyor da olabilir. Bu dönem de çok büyük coşkulu bir kutlama zamanı olacaktır.

Ama bu ayeti en geniş anlamı ile uygulayacağımız alan kilisenin göğe alınmasına ilişkin alan olacaktır ve bu konuda haklıyız. Rabbin bağırması, Baş meleğin sesi ve Tanrının çaldırıldığı boru sesi ile tüm çağlarda kurtarılmış olan kişilerin bedenleri buldukları mezarlardan dirileceklerdir. Henüz yaşamakta olan imanlılar göz açıp kapayana kadar geçen kısa bir süre içinde değiştirilecekler ve onlar ile birlikte Rabbi havada karşılamak üzere onlara katılacaklardır. Ve ondan sonra Baba’nın evine doğru büyük bir alay ile yolculuk başlayacaktır.

Tüm bu yolculuk esnasında bu alaya melekler ordusunun da refakat edeceği çok büyük bir olasılıktır. Bu alayın başında ölüm ve mezar üzerinde görkemli zaferi kazanmış olan Kurtarıcının Kendisi yer alacaktır. Sonra ise her oymak, dil, halk ve uluslardan oluşan kurtarılmışlar topluluğu Kurtarıcıyı izleyecektir. Tahtın çevresinde sayıları binlerce binler, on binlerce on binler olacak ve yüksek ses ile şöyle diyeceklerdir: “Boğazlanmış Kuzu, gücü, zenginliği, bilgeliği, kudreti, saygıyı, yüceliği ve övgüyü almaya layıktır.”

Bu topluluğun içindeki her bir kişi, Tanrının harika lütfunun bir kupasıdır. Her biri günah ve utançtan kefaretle kurtarılmış ve İsa Mesih’te yeni yaratık yapılmıştır. Bazıları imanları nedeni ile derin sıkıntıdan geçmişlerdir, bazıları ise İsa Mesih uğruna hayatlarını feda etmişlerdir. Ama şimdi tüm yaralar ve bozulmalar yok olmuştur ve kutsallar ölümsüz ve yüceltilmiş göksel bedenlerine kavuşmuşlardır.

İbrahim ve Musa, Davut ve Süleyman, hepsi oradalar. Sevgili Petrus, Yakup, Yuhanna ve Pavlus da oradalar. Martin Luther, John Wesley, John Knox ve John Calvin de oradalar. Ama onlar artık Tanrının saklı olanlarından olarak dikkat çekmiyorlar, yeryüzünde tanınmıyor olsalar bile cennette çok iyi tanınmaktalar.

Şimdi kutsallar Kral’ın sarayına doğru yürümekteler. Üzüntü ve inilti artık sonsuza kadar yok oldular ve yüzlerinde sonsuza kadar kalıcı sevinçli coşku var. İman, göz ile görünür hale geldi ve umut uzun zamandır süren beklentisine kavuştu. Yeryüzünde birbirlerini seven kişiler, aileler coşku dolu kucaklamalar ile birbirlerini kucaklamaktalar. Sevinç ve coşku her şeyden üstün. Herkes kendisini günahın derinliklerinden yüceliğin böylesine muhteşem doruğa getirmiş olan bu şaşırtan lütuf nedeni ile huşu içinde.

7 Kasım

“Evine, yakınlarının yanına dön. Rabbin senin için neler yaptığını ve sana nasıl merhamet ettiğini onlara anlat.” (Markos 5:19)

İlk kurtulduğumuz zaman, kurtuluşun öylesine basit ve öylesine harika olduğunu düşünürüz ki, bu konuyu akrabalarımıza anlattığımız zaman, hepsinin Kurtarıcıya inanmak isteyeceğini düşünürüz. Ama pek çok durumda bunun tam aksi olarak onların bize gücendiklerini, bizden kuşku duyduklarını hatta bize düşmanca davrandıklarını görürüz. Bize, sanki onlara ihanet etmişiz gibi davrandığımızı düşünürler. Kendimizi böyle bir ortam içinde bulduğumuz zaman, genellikle aslında onların Mesih’e gelmelerine engel olacak şekilde davranırız. Bazen üzerlerine gideriz, bazen onlardan uzak dururuz, değişik ruh durumları içine girer. Bazen ise tamamen geri çekiliriz. Ya da onların Hıristiyan yaşamı standartlarını uygulayabilmeleri için gerekli olan tanrısal güce sahip olmadıklarını unutarak bir Hıristiyan yaşam tarzı sürdürmedikleri için eleştirilerde bulunuruz. Bu tür koşullar altında onlara bizim kendimizi onlardan üstün gördüğümüz gibi bir etki yaratmak kolaydır. Onlar zaten bizi, “ben senden daha kutsalım” şeklindeki tavrımız nedeni ile suçlamaya hazırlar iken, onlara bunu yapmaları için bir bahane vermeme konusunda dikkatli davranmamız gerekir.

Genelde yaptığımız bir diğer hata, Müjdeyi boğazlarından aşağı tıktırmaktır. Onlara duyduğumuz sevgi ve canlarının kurtulması için sahip olduğumuz istekli gayret yüzünden müjde duyururken onları gücendirir ve müjdeden uzaklaşmalarına neden oluruz.

Bir davranış diğer davranışa neden olur. Anne ve babamıza sevecen bir itaatsizlik göstermekte başarısız oluruz; Hıristiyan imanımız sanki bizi onlara olan itaat zorunluluğumuzdan özgür kılmış gibidir. Daha sonra gittikçe artan bir şekilde kendimizi ailemizden uzaklaştırırız, zamanımızın çoğunu kilise toplantılarında diğer imanlılar ile birlikte geçirmeye başlarız. Bu duruma karşılık olarak ailemizin kiliseye ve Hıristiyanlara olan güvenliği artmaya başlar. İsa, cinli adamı iyileştirdiği zaman, ona evine gitmesini ve yakınlarına onun için Rabbin neler yaptığını anlatmasını söylemiş idi. Kurtulduktan sonra yapmamız gereken ilk şey budur: kurtuluşumuza dair basit, alçakgönüllü ve sevgi dolu bir tanıklık vermek.

Daha sonra bu tanıklığın değişmiş bir yaşam ile desteklenmesi doğru olandır. Işığımız insanların önünde öylesine parlamalıdır ki, iyi işlerimizi görerek göklerdeki Babamızı yüceltsinler (Matta 5:16). Tüm bu sözlerin anlamı, anne ve babamıza yeni bir onurlandırma, boyun eğme, sevgi ve saygı göstermek ve Kutsal Yazılar ile çatışmadığı sürece onların öğütlerini uygulamaktır. Evin içinde, daha önce olduğumuzdan daha yardıma istekli davranmamız gerekir; odamızı temizlemek, bulaşıkları yıkamak, çöpü dışarı çıkarmak ve tüm bunları bizden yapmamız istenmeden yapmamız gerekir. Eleştirileri, güvenmeden sabır ile karşılamamız doğru olur. Anne ve babamız, özellikle eğer daha önce tanık olmadılar ise, alçakgönüllü davranışlarımız nedeni ile hoş bir şaşkınlık yaşamalıdır. Birazcık iyilik, çıkacak çatışmalara engel olur; takdir mektupları, kutlama kartları, telefon ile aramak ve armağan vermek iyidir. Kendimizi anne ve babamızdan uzaklaştırmak yerine, çaba göstererek onlar ile zaman geçirmemiz gerekir, öyle ki, ilişkimiz güçlensin. O zaman onları bizim ile birlikte kiliseye gelmeleri için davet ettiğimiz zaman, bu davetimizi daha çabuk kabul edebilecekler ve sonunda kendilerini Rab İsa Mesih’e vermek isteyeceklerdir.

“Herkes ne durumda çağrıldı ise, o durumda kalsın.” (1.Korintliler 7:20)

Bir kişi Hıristiyan olduğu zaman, daha önceki yaşamı ile bağlantılı olan her şeyden kesin olarak ayrılması gerektiğini düşünebilir. Elçi Pavlus bu düşünceyi düzeltmek için bir kişinin çağrıldığı durumda yani, tövbe ettiği zamanki durumunda kalması gerektiğinin genel bir kural olduğunu bu ayet ile ortaya koymaktadır. Biz şimdi bu kuralı gözden geçirelim ve hem ne anlama gelmesi gerektiğini hem de ne anlama gelmemesi gerektiğini belirtelim.

İlk bakışta ayet, bulunduğu çevre ve koşullar içinde özel bir evlilik ilişkisine uyarlanabilir. Bu durumda eşlerden biri kurtulmuştur, diğeri ise kurtulmamıştır. İmanlı olan eşin ne yapması gerekir? Eşinden boşanması mı gerekir? Pavlus bu soruya ‘hayır’ karşılığını verir. İmanlı eş, kendi yapacağı tanıklık aracılığı ile imansız olan eşin tövbe edeceği umudu ile evlilik ilişkisini sürdürmesi gerekir.

Pavlus’un bu kuralı genel olarak Kutsal Yazılar’da yasaklandığı bildirilmeyen kurtuluştan önce var olan ilişkilerin ve beraberliklerin aniden kesilmesini ya da zor kullanarak sona erdirilmesini talep etmez. Örneğin, bir Yahudinin, Yahudiliğinin fiziksel işaretini yok etmek için bir ameliyat geçirmesi gerekmez. Aynı şekilde diğer uluslardan olan iman etmiş biri kendisinin putperestlerden ayırt edilmesi için sünnet gibi bazı fiziksel değişimlere boyun eğmemelidir. Fiziksel özellikler ya da işaretler gerçekte önemli olmayan konulardır. Tanrının görmek istediği şey, buyruklarına itaat edilmesidir.

Yeniden doğduğu zamanda köle olan bir insan efendisine hizmetinde isyankar davranmamalı ve bu yüzden başına dert ve ceza almamalıdır. Bu kişi iyi bir köle olabilir ve aynı zamanda iyi bir Hıristiyan da olabilir. Sosyal konumların ya da sınıf farklılıklarının Tanrı ile ilgileri yoktur. Ama buna rağmen yine de bir köle eğer yasal yollardan özgürlüğünü elde edebilir ise, bunu yapması doğru olmalıdır.

Pavlus’un kuralı ile ilgili olarak söyleyeceklerimiz bu kadar. Bu kuralın önemli istisnalarının bulunduğunun bilinmesi gerekir. Örneğin, bu kural, tanrısal olmayan bir iş yapan birinin bu işini devam ettirmesi gerektiği anlamına gelmez. Eğer bir kişi barmen ise, ya da bir genelev veya kumar oynatılan bir gazino işletiyor ise, ruhsal içgüdü aracılığı ile bir değişiklik yapması gerektiğinin farkına varacaktır. Bu genel kural ile ilgili bir diğer istisna dini kuruluşlar ile ilgilidir. Yeni tövbe etmiş bir imanlının Hıristiyan imanının önemli temellerinin inkar edildiği herhangi bir sisteme devam etmemesi gerekir. Kurtarıcıya saygısızlık eden bir kiliseden kendisini uzaklaştırması gerekir. Aynı şey Mesih’in adının yasak edildiği ya da hatta hoş karşılanmadığı sosyal klüplerde üyelikten de vazgeçilmesi gerekir. Tanrı Oğluna sadakat bir imanlının tüm bu tür durumlardan vazgeçmesini talep eder. Özetleyecek olur isek, kural, yeni bir imanlının çağrısının günahlı ve Rabbe saygısızlık etmeyen bir çağrı olduğu sürece o imanlının çağrıldığı zamanki durumunda kalması uygundur. Tanrı Sözü tarafından kesin bir şekilde yasaklanmadıkları sürece bir imanlının geçmişteki ilişkilerinden vazgeçmesi gerekmez.

9 Kasım

“Kardeşlerim, bir kimse iyi eylemleri yok iken, imanını olduğunu söyler ise, bu neye yarar? Böylesi bir iman onu kurtarabilir mi?” (Yakup 2:14)

Bu günkü ayette Yakup ayette sözü geçen kişinin imanını olduğunu söylemez. Kişinin kendisi imanını olduğunu söyler. Ama bu kişi eğer gerçekten kurtaran imana sahip olmuş olsa idi, aynı zamanda iyi eylemleri de olur idi. Bu ayetteki kişinin imanını yalnızca sözcüklerden ibarettir. Ve bu tür bir iman hiç kimseyi kurtaramaz. Sözcükler, iyi eylemler ile birlikte olmadan ölüdürler.

Kurtuluş iyi eylemler ile olmaz. Yine, kurtuluş, imana ek olarak iyi eylemler gerektirmez. Kurtuluş daha çok, iyi eylemler ile sonuçlanan bir türdeki iman ile gerçekleşir.

O zaman Yakup neden 24.ayette bir kişinin iyi eylemler ile amlandığını söylüyor? Bu sözler, Pavlus’un iman aracılığı ile amlandığımızı söyleyen öğretisi ile tam bir tezat oluşturuyor mu? Aslında burada bir tezat mevcut değildir. Her ikisi de doğrudur. Aslında Yeni Antlaşma’da aşağıda belirtilen altı farklı aklanma görünümü söz konusudur:

Tanrı tarafından aklanırız (Romalılar 8:33) – bizi doğru sayan Tanrı’dır.

Lütuf aracılığı ile aklanırız (Romalılar 3:24) – Tanrı, aklanmayı bize karşılıksız ve hak edilmemiş bir armağan olarak vermiştir.

İman aracılığı ile aklanırız (Romalılar 5:1) – bu armağanı Rab İsa Mesih’e iman ederek elde ederiz.

Kan aracılığı ile aklanırız (Romalılar 5:9) – Mesih’in değerli kanı aklanmamız için ödenen bir bedeldir.

Tanrının gücüne güvenerek aklanırız (Romalılar 4:25) – Rabbimiz İsa’yı ölümden diriltten güç, aklanmamızı mümkün kılan güçtür.

İyi eylemler aracılığı ile aklanırız (Yakup 2:24) - iyi eylemler gerçekten aklanmış olduğumuza dair herkesin göreceği dışsal kanıtlardır. Bir tövbe deneyimine tanıklık etmek yeterli değildir. Bu deneyimi, yeniden doğuşu kaçınılmaz bir şekilde izleyen iyi eylemler aracılığı ile sergilememiz gerekir.

İman göz ile görünmez. İman, can ve Tanrı arasında meydana gelen göz ile görünmeyen bir iletişimdir. İnsanlar imanımızı göz ile göremezler. Ama kurtaran imanın ürünü olan iyi eylemleri göz ile görebilirler. İyi eylemlerimizi görünceye dek imanımızdan kuşku duymaları için yeterli nedene sahiptirler. İbrahim’in iyi eylemi, oğlunu Tanrı’ya bir sunu olarak ölmek konusundaki istekliliği idi (Yakup2:21). Rahav’ın iyi eylemi kendi vatanına ihanet etmesi idi (Yakup 2:25). Tüm bunların “iyi eylemler” olarak adlandırılmalarının nedeni, Yehova’ya olan imanının bu kişiler tarafından sergilenmesi idi. Aksi takdirde, bu eylemler kötü eylemler olacak idi, yani, cinayet ve ihanet...Ruhtan ayrılmış olan beden ölüdür. Yani ölüm şudur: ruhun bedenden ayrılması. Bu nedenle, iyi eylemleri olmayan iman da ölüdür. Böyle durumlarda iman cansız, güçsüz ve işlevsel değildir. Yaşayan bir beden içinde göz ile görülmeyen bir ruhun konut kurmuş olduğunu sergiler. Bu nedenle, iyi eylemler kişinin içinde konut kurmuş bulunan kurtaran imanının her ne kadar göz ile görünmüyor olsa dahi kesin belirtisidir.

“Ruhsal gayretinizi eksiksiz olarak koruyun” (Romalılar 12:11 Moffat versiyonu)

Fiziksel alanda işleyen yasalardan biri değerlerin önemlerini kaybetme ya da gevşeme veya yok olma gibi eğilimlere sahip olmalarıdır. Bu durum, yasanın bilimsel bir ifadesi değildir, ama genel fikri verir. Örneğin, bize güneşin kızgın bir değer oranında yandığı ve uzun bir zaman devam edebilecek olmasına rağmen zaman süresinin sınırlı olduğu söylenir.

Bedenler yaşlanırlar, ölürlar ve toprağa geri dönerler. El ile hareket ettirilen bir sarkaç yavaşlar ve sonra da durur. Bir saati ya da kol saatini kurarız, ya da içlerinde pilleri vardır ve kısa bir süre sonra ya pillerinin yenilenmeleri ya da tekrar kurulmaları gerekir. Sıcak suyun ısı derecesi bulunduğu odanın sıcaklığına iner. Madenler kararır ve soluk renk alırlar. Renkler solar. Kalıcı olan hiç bir şey yoktur ve aynı şekilde sürekli bir devinim mevcut değildir. Değişim ve çürüme her şeyi etkiler.

Dünyanın kendisi de yaşlanır. Kutsal Yazılar, gökyüzü ve yeryüzünden söz ederken şöyle derler: “Onlar yok olacak, ama sen kalıcısın. Hepsi bir giysi gibi eskiyecek. Bir kaftan gibi düreceksin onları, bir giysi gibi değiştirilecekler. Ama sen hep aynısin, yılların tükenmeyecek.” (İbraniler 1:11,12)

Ne yazık ki, ruhsal alanda da buna benzer bir ilke var gibidir. Bu ilke, bireyler, kiliseler, akımlar ve kurumlar için de geçerlidir.

Bir kişi, Hıristiyan yaşamına harika bir şekilde başlasa bile, her zaman için gayretinin azalması, güçten düşmesi ve görüşünü kaybetmesi gibi tehlikeler var olacaktır. Bizler yoruluruz, halimizden memnun oluruz, gayretimiz soğur ve yaşlanırlar.

Aynı şey kiliseler için de geçerlidir. Pek çok kişi Kutsal Ruh’un büyük bir hareketinin doruğunda bir başlangıç yapmışlardır. Ateş, yıllarca parlak bir şekilde yanmaya devam eder. Sonra devreye bozulma girer. Kilise ilk sevgisinden ayrı düşer (Vahiy 2:4). Balayı sona ermiştir.

Müjdecilik ateşi yerini rutin ve cansız hizmetlere bırakır. Öğretim saflığı değersiz bir ünite için feda edilebilir. Sonunda boş bir bina içindeki yüceliğin ayrılmış olduğu bir sessiz tanık haline dönüşür.

Çeşitli akımlar ve kurumlar bozulmaya mahkumdurlar. Önce çok güçlü bir müjdecilik etkisi ile başlayabilirler, ama sonra sosyal hizmetlere öylesine çok önem vermeye başlarlar ki, Müjde büyük ölçüde ihmal edilir. Ya da Kutsal Ruh’un teşviki ve dürtüsü ile başlayabilirler, ama sonra soğuk, cansız törenlere dönüşür ve formalite şeklini alırlar. Ruhsal bozulmaya karşı uyanık olmamız gerekir.

Norman Grubb’un sürekli uyanık olarak ifade ettiği deneyime ihtiyacımız vardır. “Ruhsal gayretimizi eksiksiz olarak korumamız” gerekir.

11 Kasım

“Dinlemeden yanıt vermek, ahmaklık ve utançtır.” (Süleyman’ın Özdeyişleri 18:13)

Kutsal Kitap’ın Living Bible adlı İngilizce versiyonu bu ayeti şöyle yazar. Bu sözler önemli bir derse işaret ederler. Tüm gerçekleri işitmeden önce zekice bir karar veremezsiniz. Ne yazık ki, bir çok Hıristiyan bir konuyu iki taraftan da dinlemeyi beklemezler. Taraflardan birinin anlattıklarını temel alarak bir yargıda bulunurlar. Ve genellikle bu yargıları tamamen yanlıştır.

1979 yılında ünlü bir isim olan Gary Brooks müjde yayan bir kilisenin Diyakoz Heyetinde yer alan bir üye idi. Kendisi çok ilgi çeken bir kişi idi. Sıcak ve dışa dönük bir kişiliğe sahip idi. Ne zaman içi insanlar ile dolu bir odaya girse sanki odaya ışık girmiş gibi olurdu. Onu diğer kişilerden ayıran fark, kendisinin bulunduğu kilisenin üyeleri ne zaman yardıma ihtiyaç duysalar onlara verdiği hizmet idi. O her zaman topluluk içinde bulunan diğer üyelere karşı özen gösterirdi. Eşi ve iki oğlu da kilisedeki kişilerin ihtiyaçları ile yakından ilgilenirlerdi. Brooks ailesine örnek bir aile gözü ile bakılırdı.

Bu nedenle, kilisedeki ihtiyar heyetinin Gary’e disiplin cezası vererek onu diyakozluk görevinden azletmeleri ve toplantılara katılmasına engel oldukları haberi duyulduğu zaman, bu haber adete patlayan bir bombanın etkisini yaptı. Gary’nin dostları onu savunmak için yarıştılar ve kilisenin diğer üyelerini ihtiyar heyetinin almış olduğu bu karara karşı çıkmaya davet ettiler. İhtiyar heyeti kendilerinin bildikleri her şeyi başkalarının duymasını istemedikleri için zor durumda kaldılar. Bu nedenle, aynı öykünün bir başka yanı daha olduklarını bilerek Gary hakkında kendilerine anlatılan iyi şeyleri dinlemek zorunda kaldılar. Ve bu geçen süre içinde gerçekten hatırı sayılır bir üzüntü yaşadılar. İhtiyar heyetinin bildiği şey ne idi? Bildikleri şu idi: Gary’nin evliliği sallantıda idi, çünkü Gary sekreteri ile bir ilişki sürdürmekte idi. Kilise kasasını sürdürdüğü pahalı yaşam tarzı yüzünden zarar veren bir şekilde kullanmış olduğunu bilmekte idiler. Aynı zamanda yine Gary’nin ahlaka uygun olmayan bazı işler ile ilgilendiğinden ve iş dünyasında olumsuz bir tanıklık verdiğinden haberdardılar. Aynı zamanda hatalarını ona kanıtlar ile gösterdikleri zaman Gary’nin kendilerine yalan söylediğini biliyorlardı. Gary, ihtiyar heyetinin disiplinine boyun eğmek yerine kilisede bölünme riski yaratacak olmasına rağmen, arkadaşlarını kendisini arkadaşlarının önünde savunmaları için organize etti. Sonunda Gary’i izleyen kişilerden birkaç tanesi ihtiyar heyetinden bir kişi ile görüştü ve üzücü gerçeklerden bazılarını öğrendi, ama sonra öncekinden farklı bir davranış içine girmekten utandılar ve bu yüzden Gary’nin yanında onun için savaşmaya devam ettiler.

Tüm bunlardan bizim için çıkan üç değerli ders şunlardır: İlki, tüm gerçekleri bilmeden asla bir yargıda bulunmaya kalkmayın. İkincisi, eğer tüm gerçekleri elde edemedi iseniz, o zaman bir yargıda bulunmaya kalkışmayın. Son olarak ise, dostluk bağlarının sizi haksız bir savunma içine sokmasına izin vermeyin.

“Duruşmada ilk konuşan haklı görünür, başkası çıkıp onu sorgulayana dek.” (Süleyman’ın Özdeyişleri 18:17)

Bu ayetin ilk kısmı genellikle hepimizin yaptığı bir hataya işaret eder – Kendimizi mümkün olan en iyi ışık altına yerleştirmek ile ilgili her zaman değişmez olarak kanıtlar ortaya koyarız. Böyle yapmamız bize oldukça doğal bir davranış olarak görünür. Örneğin, bize zarar vereceği kesin olan gerçekleri gizler ve iyi taraflarımıza odaklanırsınız. Kendimizi başarısızlıkları daha göz önünde olan diğer kişiler ile karşılaştırırız. Kendi eylemlerimiz ile ilgili utancı diğer kişilerin üzerine atarız. Kendi eylemlerimize diğer kişilerin tamamen hatalı olduklarını öne süren dindar motifler ekleriz. Olup bitenler gerçeklik ile yalnızca soluk bir benzerliğe sahip olana dek onları çarpıtır ve bozarız. Daha iyi bir resim çizmek için duygusal olarak renkli sözcükler kullanırız.

Adem Havva’yı ve Tanrı’yı suçladı: “Yanıma koyduğün kadın ağacın meyvesini bana verdi, ben de yedim.” (Yaratılış 3:12) Havva ise şeytanı suçladı: “Yılan beni aldattı. O yüzden yedim.” (Yaratılış 3:13) Saul Amalekliler’in koyun ve sığırlarını şu dindar düşünce ile koruyarak kendi itaatini savundu: “Askerler en iyi davar ve sığırları Tanrın Rabbe kurban sunmak üzere aldılar.” (1.Samuel 15:21) Saul aynı zamanda elbette şu düşüncesini de belirtti: eğer suçlanacak biri var ise o kendisi değildi, askerleri idi.

Davut silah almak için Ahimelek’e şu sözleri ile yalan söyledi: “Kralın işi acele idi.” (1.Samuel 21:8)

Aslında Davut o sırada kralın görevinde hizmet vermiyordu; kral Saul’den kaçmakta idi.

Kuyu başındaki kadın gerçeği gizledi. “Kocam yok” dedi (Yuhanna 4:17). Aslında daha önce beş kocası olmuş idi. Ve şimdi evli olmadığı bir adam ile beraber yaşıyordu

Bu konu böylece devam edip gider! Düşmüş Adem tabiatımız nedeni ile bir konudaki davranışımızı sunduğumuz zaman, tamamen yansız davranmak bizim için zordur. Kendimizi en iyi ışıkta resmetmeye eğilim gösteririz. Başka birinin işlediği günahları acımasızca yargılar iken, kendi hayatımızdaki günahlara karşı daha hoşgörülü bir tutuma sahip olabiliriz.

“Davasını ilk kez öne süren haklı gibi görünür, ama sonra komşusu gelir ve onun söylediklerine eklerde bulunur”, yani, komşusunun aynı konuda tanıklık etme fırsatı söz konusu olduğu zaman, o, gerçekler ile ilgili daha doğru bir sunumda bulunur. Komşusu ört bas edilmiş olan tüm gizli girişimleri ve kendini haklı çıkarmayı ifşa eder; öyküyü hiç bozmadan ya da çarpıtmadan anlatır.

Nihai olarak, Komşumuz Tanrı’dır – karanlıktaki gizli şeyleri açığa getiren ve yüreğin düşüncelerini ve niyetlerini açıklayan Kişi. Tanrı ışıktır ve O’nda asla karanlık yoktur. Eğer O’nunla tam bir ışıkta birlikte yürüyecek isek, içten olmamız ve tüm tanıklığımızda hilesiz davranmamız gerekir. Bu davranışımızın sonuçları bizim mahvolmamıza neden olacak olsa bile böyle davranmaktan vazgeçmememiz doğrudur.

13 Kasım

“Elde edemiyorsunuz, çünkü Tanrı’dan dilemiyorsunuz.” (Yakup 4:2)

Bu ayet ilginç bir sorunun ortaya çıkmasına neden olur. Eğer dilemediğimiz için elde edemiyor isek, o zaman yalnızca isteklerimiz için dua etmememiz nedeni ile yaşamda ne kadar büyük şeyler kaçıırıyoruz demektir?

Benzer bir soru Yakup 5:16 ayetinde ortaya çıkar: “Doğru kişinin yalvarışı çok güçlü ve etkilidir.” Eğer bu doğru kişi dua etmiyor ise, o zaman bundan çıkacak sonuç, bu doğru kişinin dileklerini elde edemeyişi olacaktır.

Çoğumuzun yaşadığı sorun, yeterince dua etmeyişimiz ya da dua ettiğimiz zaman, çok az şey isteyişimizdir. Bizler, C.T.Studd’ın söylediği gibi, “imkansız olanı tutan kişiler olmak yerine mümkün olanı kemiren” kişiler olmaktayız. Dualarımızın cesur ve cüretkar olmaları gerekir iken, bunun aksine dualarımız korkakça edilen dualardır ve hayallerimizi içermezler.

Daha büyük şeyler için dua ederek Tanrı’ya onurlandırmamız gerekir. John Newton’un söylediği sözleri okuyalım.

Bir Kral’ın huzuruna geliyorsunuz,

O’ndan büyük ricalarda bulunun.

Çünkü O’nun lütfu ve gücü büyüktür,

Hiç kimse hiç bir zaman yeterince fazla isteyemez.

Büyük ricalarda bulunduğumuz zaman Tanrı’ya yalnız onurlandırmak ile kalmayız; ruhsal olarak kendimizi de zenginleştirmiş oluruz. Tanrı bizim için göğün hazinelerini açmayı sever, ama bu günkü ayet Tanrının bize göğün hazinelerini yalnızca dualarımıza yanıt olarak açtığını ifade etmektedir. Bana öyle geliyor ki, bu ayet çok sık işittiğimiz bir soruyu yanıtlamaktadır. Bu soru şudur: dua gerçekten ancak edildiği zaman mı Tanrı’ya harekete geçirir ya da dua bizi yalnızca Tanrının nasıl olsa yapacağı bir şey ile uyum haline mi getirir? Burada verilecek yanıt net gibidir: Tanrı dua ile istenmediği takdirde yerine getirilmeyecek olan dilekleri duaya yanıt olarak yerine getirir. Bu konu üzerinde düşündüğümüz zaman, zihnimizde canlanan şeyler iki yönde ilerleyebilirler. Öncelikle, duanın doğrudan bir sonucu olarak gelmiş olan muazzam başarılar üzerinde düşünebiliriz. İbraniler 11:33,34 ayetlerini ödünç alarak, iman ile “krallıkları ellerine geçirenleri, adaleti sağlayanları, vaat edilenlere kavuşanları, aslanların ağızlarını kapatanları, kızgın ateşi söndürenleri, kılıcın ağzından kaçıp kurtulanları, güçsüzlükte kuvvet bulanları, savaşta güçlenenleri ve yabancı orduları bozguna uğratanları” hatırlayalım.

Ama aynı zamanda eğer yalnızca dilemiş olsa idik, bizim kendimizin Mesih için neler başarabileceğimizi de düşünebiliriz. Tanrı’nın Sözünde yerine gelmeyen aşırı büyük ve değerli pek çok vaadi düşünebiliriz. Güçlü olabileceğimiz zaman, güçlü olduk. Binlerce ya da hatta milyonlarca yaşama dokunabilecek iken, bir kaç yaşama dokunduk. Kıtaları dileyebileceğimiz yerde tarlalar diledik. Servetinden dolayı aşırı nüfuzlu kişiler olabilecek iken, ruhsal fakirler olduk

“Sizin aranızda böyle olmayacak. Aranızda büyük olmak isteyen ötekilerin hizmetkarı olsun.” (Matta 20:26.27)

Yeni Antlaşma’da iki tür büyük yücelik vardır ve onların birbirlerinden ayırt edilmeleri yararlı olur. Bir tür büyüklük kişinin konumu ile bağlantılıdır ve diğer tür büyüklük ise, bireyin kişisel karakteri ile ilgilidir.

İsa, Vaftizci Yahya’dan söz eder iken, ondan daha büyük bir peygamber olmadığını söyledi (Luka 7:28). Kurtarıcı burada Vaftizci Yahya’nın konumunun büyüklüğü hakkında konuştu. Ondan başka hiçbir peygamber Mesih’in yolunu hazırlama gibi bir ayrıcalığa sahip değil idi. Bu sözler, Yahya’nın diğer Eski Antlaşma peygamberlerinin herhangi birinden daha iyi bir karaktere sahip olduğu anlamına gelmez. Ama o dünyanın günahını ortadan kaldıran Tanrı Kuzusu’nu takdim etme gibi eşsiz bir göreve sahipti.

Yuhanna 14:28 ayetinde İsa, öğrencilerine şöyle dedi: “Babam Benden daha büyüktür.” Babasının kişisel olarak daha büyük olduğunu mu kast etti? Hayır, çünkü Tanrılığın tüm üyeleri eşittirler. İsa’nın burada kast ettiği şu idi: Kendisi yeryüzündeki insanlar tarafından küçümsenerek reddedilir iken, Babası, göksel yücelikte taht üzerinde idi. Öğrencilerin, İsa’nın, Babasına geri döneceğini bildikleri için sevinmeleri gerekiyordu. Çünkü o zaman İsa, aynı Babası gibi görkemli konuma sahip olacak idi. Tüm imanlılar, İsa Mesih ile özdeşleşmeleri sonucu, yüce bir konuma sahip olmaktan dolayı sevinirler. İmanlılar, Tanrının çocukları, Tanrının mirasçılarıdır ve İsa Mesih ile birlikte ortak mirasçılardır. Ama Yeni antlaşma daha sonra aynı zamanda kişisel büyüklükten de söz eder. Örneğin, Matta 20:26,27 ayetlerinde İsa şöyle der: “Sizin aranızda böyle olmayacak. Aranızda büyük olmak isteyen ötekilerin hizmetkarı olsun. Aranızda birinci olmak isteyen, ötekilerin kulu olsun.” Burada sözü edilen büyüklük kişisel karaktere dair sözü edilen büyüklüktür; bu büyüklük diğer kişilere verilen hizmet aracılığı ile sergilenir.

Dünyada yaşayan pek çok kişi yalnızca konumları ile ilgili olan büyüklükleri ile ilgilenirler. Rab İsa, şu sözleri ile bu kişilere hitap eder: “Ulusların kralları kendi uluslarına egemen kesilirler. İleri gelenleri de kendilerine iyilik sever ünvanını yakıştırırlar” (Luka 22:25). Ama konu kişisel karakterleri ile ilgili olunca büyüklükten tamamen uzak olabilirler. Zina eden kişiler, zimmetlerine para geçiren insanlar ve alkolik kişiler olabilirler.

Hıristiyan karakter büyüklüğü olmaksızın bu konum ile ilgili büyüklüğün değersiz olduğunun farkına varmıştır. Önemli olan, insanın iç varlığında ne olduğudur. Ruh’un meyvesi, bir şirketin merdivenindeki yüksek bir yerden daha önemlidir. Yıldızların listesinde yer almaktan ise, kutsalların arasında yer almak daha iyidir.

15 Kasım

“...Ancak şunu yapıyorum..Geride kalan her şeyi unutup ilerde olanlara uzanıyorum..” (Filipeliler 3:13b)

Normal olarak bu sözcükleri okuduğumuz zaman, Pavlus’un geçmişteki günahları ile ilgili konuştuğunu düşünmeye eğilim gösteririz. Pavlus, bu günahların bağışlandığını, Tanrının onları arkasına attığını ve onları bir daha asla hatırlamayacağını biliyordu. Bu nedenle, Pavlus da geçmişteki günahlarını unutmaya ve “geride kalan her şeyi unutup ilerde olanlara uzanarak Tanrının Mesih İsa aracılığı ile yaptığı göksel çağrıda öngörülen ödülü kazanmak için hedefe doğru koşma “ konularında kararlı idi.

Ben bunun bu ayet için hala geçerli bir uygulama olduğunu düşünüyorum. Ama Pavlus bu bölümde günahları hakkında düşünmüyor. Aksine, geldiği soy, daha önceki inancı, gayreti ve kişisel yasal doğruluğu gibi övünebileceği şeyler hakkında düşünüyor ve bu şeylerin artık kendisi için hiç bir şey ifade etmediğini belirtiyor. Onları unutmaya konusundaki kararlılığını ifade ediyor.

Bu konu bana, eğitim için Amerika’ya gelmiş olan adanmış Çinli müjdecisi John Sung’ı hatırlatıyor. John Sung Çin’e gitmek üzere geri döner iken, Leslie Lyall şunları yazıyor: “bir gün, gemi yolculuğu sona ermek üzere iken, John Sung aşağı inerek kabinine girdi ve çantasından diplomalarını, madalyalarını ve kendisine verilmiş olan kardeşlik cemiyeti anahtarlarını aldı ve hepsini güverteden denize attı; atmadığı tek şey doktora diploması idi, çünkü onu babasının tatmin olması için babasına götürecekti. Bu diploma daha sonra çerçevesiz olarak onun eski evinin duvarına asıldı. Vaiz W.B.Cole yaklaşık 1938 yılında bu diplomayı orada gördü. Dr.Sung bir gün vaiz Bay Cole’ün bu diplomaya baktığını gördü ve şöyle dedi: “Bunun gibi şeyler boş. Benim için hiç bir anlamları yok.”

“Eğer büyük Hıristiyan kariyerleri olacaksa, o zaman büyük fedakarlıkların da olması gerekir!” Dr. Denney’in bu sözcükleri kendisi John Sung’ı düşünür iken yazılmış olabilirler. John Sung’ın kariyerindeki en büyük sır belki de budur: bu dünyanın çok değer verdiği şeylerden bu şekilde vazgeçebilmesi.

Tanrım Mesih’in Çarmıhından başka

Bir şey ile övünmemi yasakla, Rabbim.

Bana en çekici gelen tüm boş şeyleri

O’nun kanı uğruna feda ediyorum.

İnsanlar, geçici ve boş şeylere değer verirler. Bu gibi şeyler bir an için çekicidirler, sonra tozlanır giderler. Bizim tüm yüceliğimiz, Çarmıh’tır. Çarmıh, uğrumuza ölen ve tekrar dirilen Rabbimizi hoşnut edecek olan tutkumuzdur. Önemli olan tek şey, O’nun “aferin!” dediğini işitmek ve Tanrı tarafından onay görmektir. Ödülü kazanmak için her şeyden vazgeçmeye istekliyiz.

“..bilgisiz ve kararsız kişiler öbür Kutsal Yazıları olduğu gibi bunları da çarpıtarak kendi yıkımlarını hazırlıyorlar.” (2.Petrus 3:16b)

Dr. P.J. Van Gorder tahta işi yapan bir dülgerin dükkanının üzerine astığı levha ile ilgili şunu anlatırdı: “Burada her tür çarpıtma ve dönüş yapılır.” Bu gibi konularda usta olan yalnızca dülgerlik yapan kişiler değildirler. Ağızları ile iman ikrarında bulunan pek çok Hıristiyan kendilerine uygun geldiği takdirde Kutsal Yazıları çarpıtırlar ve değiştirirler. Hatta bu günkü ayetimizde söylendiği gibi pek çok Hıristiyan Kutsal Yazıları çarpıtmak ile kendi yıkımlarını da hazırlarlar.

Mantık ile sonuca varma konusunda hepimiz oldukça uzman olmuşuzdur. Örneğin, eylemlerimize makul açıklamalar ya da göze değerli görünen motifler katmak aracılığı ile günahlı itaatsizliğimizi mazur gösteririz. Davranışlarımız ile uyum sağlaması için Kutsal Yazıları sık sık eğip bükme için gayret sarf ederiz. Davranış ya da tutumlarımız için görünüşte makul ya da haklı olan ama gerçekten uzak nedenler ileri süreriz. Bu konuya dair bir kaç örnek verelim.

Bir Hıristiyan iş adamı bir başka imanlıya dava açmasının doğru olmadığını bilir (1.Korintliler 6:1-8).

Ancak yine de bu konuda bir meydan okuma ile karşılaştığı zaman, şöyle der: “Evet, doğru, ama o kişi kesinlikle hatalı idi ve Tanrı onun bu şekilde hiç ceza görmeden bu işten sıyrılmasını istemez.”

Jane, John’un bir imanlı olmadığını bilmesine rağmen yine de onunla evlenmeyi planlamaktadır. Bir imanlı dostu, Jane’e, böyle bir evliliğin 2.Korintliler 6:14 ayeti tarafından yasaklandığını söylediği zaman, Jane şöyle der: “Evet, ama Rab bana onu Mesih’e getirebileyim diye onunla evlenmemi söyledi.”

Glen ve Ruth ağızları ile imanlı olduklarını söylerler. Ama yine de evlenmeden birlikte yaşamaktadırlar. Glen’in bir arkadaşı ona bunun fuhuş olduğunu ve fuhuş yapan hiç kimsenin Tanrının Egemenliğine giremeyeceğini (1.Korintliler 6:9,10) ifade ettiği zaman, Glen ona şu karşılığı verir: “Bunu sen söylüyorsun. Ruth ve ben birbirimizi gerçekten seviyoruz ve biz Tanrının gözünde evliyiz.”

Pavlus’un sade yaşamlar sürmemiz ve yiyecek ve giysi ile yetinmemiz gerektiğini söyleyen öğüdüne (1.Timoteos 6:8) rağmen, lüks ve görkem içinde yaşayan imanlı bir aileyi ele alalım. Sürdükleri yaşam tarzını şu basmakalıp yanıt ile haklı çıkartırlar: “Tanrının halkı için hiç bir şey yeterince iyi değildir.”

Ya da açgözlülük ile büyük varlık biriktirmek isteyen hırslı bir iş adamını örnek verelim. Onun düşünce biçimi şudur: “Para konusunda bir sorun yoktur. Kötülüğün kökü paranın kendisi değil, paraya duyulan sevgidir.” Para sevmek gibi bir hata işleyebileceği asla aklına gelmez.

İnsanlar, günahlarını Kutsal Yazıların izin verdiğinden daha iyi bir şekilde yorumlamak için gayret sarf ederler. Ve Söz’e itaatsizlik etmeye kararlı oldukları zaman, bir bahane bir diğeri kadar iyidir (ya da kötüdür).

17 Kasım

“Kör hayvanı kurban etmek kötü değil mi? total ya da hasta hayvan kurban etmek kötü değil mi? Böyle bir hayvanı kendi valine bir sun bakalım! Senden hoşnut kalır mı, ya da seni kabul eder mi? Böyle diyor Her Şeye Egemen Rab.” (Malaki 1:8)

Tanrının, kesilen kurbanların özellikleri ile ilgili ne talep ettiği konusunda hiç bir soru yoktur. Kurban edilecek hayvanların lekesiz ya da kusursuz olmaları gerekiyordu. Tanrı, halkından, Kendisine, sürülerindeki ya da ağıllarındaki en iyi hayvanları sunmasını bekliyordu. Tanrı, en iyisini ister. Ama buna karşılık İsraililer ne yapıyorlardı? Tanrı’ya kör, total ve hasta hayvanları sunuyorlardı. Ellerindeki iyi hayvanları pazarda yüksek bir fiyata satabilirlerdi ya da onları çiftleştirmek için kullanmak istiyorlardı. Bu nedenle, değersiz hayvanlar seçip sundular ve bu davranışları ile aslında söyledikleri şu idi: “Herhangi bir hayvan Rab için yeterlidir.”

İsraililerin bu yaptıklarına çok şaşırarak ya da onları küçümseyerek bakmadan önce, biz yirminci yüz yıl Hıristiyanlarının O’na en iyiyi vermeyerek O’na saygısızlık edebileceğimizi de düşünmemiz gerekir. Yaşamlarımızı bir servet biriktirmek, kendimize ün edinmeye gayret etmek, kent dışında büyük bir evde yaşamak ve güzel şeylerden keyif alarak sürdürmek için geçiririz, sonunda da Tanrı’ya tükenmiş bir yaşamın sonunu veririz. En iyi yeteneklerimiz işler ve meslekler için kullanılır ve Rabbe tüm bunlardan arta kalan akşamlarımızı ve hafta sonlarımızı veririz.

Çocuklarımızı dünya için yetiştirir, onları çok para kazanmaları, iyi evlilikler yapmayı ve her türlü modern konfora sahip olan ayrıcalıklı bir eve sahip olmaları için teşvik ederek büyütürüz. Onlara Rabbin işini yaşamlarını adamaları gereken arzu edilebilir bir yol olarak hiç bir zaman sunmayız. Hizmet alanı diğer kişilerin çocukları için uygundur, bu alan bizim çocuklarımıza göre değildir. Paramızı pahalı arabalara, eğlence kabilinden araçlara, yelkenli teknelere ve lüks spor donanımlarına harcarız, sonra da Rabbin işi için bir kaç kuruş veririz. Pahalı giysiler giyeriz, sonra da elimizde arta kalan son kuruşları Kurtuluş Ordusuna bağış olarak verdiğimiz zaman, kendimizi aşırı derecede zinde hissederiz.

Aslında burada söylediğimiz şey, herhangi bir şeyin Tanrı için yeterince iyi olduğudur. Ama kendimiz için en iyisini isteriz. Ve Rab bize şöyle der: “Git ve yeterince iyi olmayan bir şeyi Başkan’a sun ve bak bakalım bu sunduğundan hoşnut olacak mı?” Başkana hakaret edilmiş olur. O zaman, aynı şey hali ile Rab için de geçerli olacaktır. Başkana davranmayı düşünmeyeceğimiz bir şekilde Tanrı’ya nasıl davranırız?

Tanrı, en iyiyi ister. O, en iyiyi hak eder. Şimdi gelin, tüm içtenliğimiz ile O’nun en iyimize sahip olacağına karar verelim.

“İşte sizi, koyunlar gibi kurtlar arasına gönderiyorum. Yılan gibi zeki, güvercin gibi saf olun.” (Matta 10:16)

Uygulamalı bilgeliğin önemli bir unsuru anlayışlı olmaktır. Bunun anlamı şudur: güceniklikten sakınmak ve iyi ilişkilerin temelini atmak için ne yapmak ya da ne söylemek konusunda hassas bir duyarlılık geliştirilmesi gerekir. Anlayışlı kişi, kendisini diğer kişinin yerine koyar ve kendisine şu soruyu sorar: “aynı şeyin bana nasıl söylenilmesini ya da nasıl yapılmasını isterdim?” Anlayışlı kişi, diplomatik, düşünceli, lütufkar ve zeki davranmaktan yanadır.

Ne yazık ki, Hıristiyan imanını anlayışsız kişilerden payını almıştır. Bu konuda bilinen bir örnek verelim: küçük bir orta batı kentinde imanlı bir berber vardır. Bir gün şanssız bir müşteri bu berberin dükkanına girer ve tıraş olmak istediğini söyler. Berber onu koltuğa oturtur ve her zaman yaptığı gibi beyaz örtüyü alır ve adamın boynuna koyar, sonra da koltuğu geriye indirir. Müşteri dükkanın tavanında şu sözlerin yazılı olduğunu görür: “Sonsuzluğu nerede geçireceksin?” Berber, tıraş sabununu köpürtür ve sonra usturayı bilemeye başlar, aynı zamanda müjde için tanıklığına şu soru ile başlar, “Tanrı ile karşılaşmaya hazır mısınız?” Müşteri, üzerindeki örtü ile birlikte anında koltuktan fırlar ve kendini dükkandan dışarı atar- ve kendisinden bir daha hiç bir haber alınamaz.

Bir de tek başına müjde yaymak için bir gece sokağa çıkan gayretli bir öğrenciden söz edelim. Karanlık sokaktan aşağı yürür iken, önündeki gölgelerin içinde yürüyen genç bir hanım görür. Ona yetişmeye çalışır ve hızlı yürür, o sırada genç hanım koşmaya başlar. Genç hanım hızlandıkça müjdeci öğrenci de hızlanır. Genç hanım sonunda bir şok yaşayarak bir evin verandasına doğru koşar ve evinin anahtarlarını bulmak için çantasını karıştırmaya başlar. Öğrenci, verandadaki genç hanımın yanına vardığı zaman, genç hanım korkudan çığlık atamayacak hale gelmiş, adeta felç geçirmektedir. Öğrenci gülümseyerek genç hanıma elindeki broşürü uzatır ve bir günahlı kişiye daha Müjdeyi ulaştırmış olmanın mutluluğu ile onun yanından ayrılır.

Hastaları ziyaret etmek için büyük anlayışa gerek duyulur. “gerçekten de hasta görünüyorsun” ya da “aynı hastalığı olan bir kişi tanıyorum-geçenlerde öldü” gibi sözler hastaya yarar sağlamaz. Bu tür ahmakça söylenmiş sözler ile kim teselli edilir?

Aynı zamanda yas tutan kişileri de ziyaret ettiğimiz zaman, anlayışlı olmamız önem taşır. Katledilmiş bir politikacının dul eşine, “Yalnızca şunu düşün, bu olayın Texas’ta mı olması gerekiyordu, bir bu eksikti!” diyen bir Texaslı gibi davranmamalıyız.

Tanrı, her zaman lütufkar ve uygun sözü söylemeyi bilen seçkin kutsalları bereketlesin. Ve Tanrı bize anlayışsız acemiler olmak yerine anlayışlı diplomatlar olmayı öğretsin.

19 Kasım

“Sıkıntılarını, yoksulluğunu biliyorum.” (Vahiy 2:9)

Rab İsa, Asya ilindeki yedi kiliseye yazdığı mektuplarında yedi kez “biliyorum” der ve bu sözcükler genellikle olumlu anlamda kullanılırlar. “İşlerini.. emeğini..sabrını..sıkıntılarını...yoksulluğunu ve yaptığın iyilikleri...ve imanını biliyorum.” Bu “biliyorum” sözcüklerinde Tanrı halkı için muazzam bir teselli ve sempati ve teşvik mevcuttur.

Lehman Strauss İsa'nın “biliyorum” derken hangi sözcüğü kullandığına işaret eder: “İsa, *ginoske* sözcüğünü kullanmadı; bu sözcüğün genel anlamı şudur: bilgide geçirilen süreç aracılığı ile farkında olarak bilmek. İsa burada *oida* sözcüğünü kullandı; bunun anlamı bilginin tamlığıdır, yalnızca gözlem sonucu değil, tecrübe ederek, yani mükemmelen bilmektir. Acı çeken kutsallar dünya tarafından tanınmasalar ve nefret edilseler bile, Rab tarafından tanınır ve sevilirler. Mesih, Kendisine ait olan kişilerin sıkıntılarını ve çektikleri yoksulluğu bilir; dünyanın onlara hangi göz ile baktığını da bilir. Pek çok yorgun, tükenmiş ve sıkıntı içindeki kutsal O'nun “biliyorum” ifadesindeki bu sözcük ile güçlenmiş ve teşvik olmuşlardır. Kurtarıcımızın ağzından çıkan bu sözcük, sıkıntılarımıza Tanrının gülümseyişi ile dokunur ve bize “bu anın acılarını, gözümüzün önüne serilecek yücelik ile karşılaştırılmaya değmeyeceğini” açıklar. Romalılar 8:18.

Sempati içeren sözcükler vardır. Yüce Baş Kahinimiz çektiğimiz sıkıntıları bilir, çünkü aynı sıkıntılardan Kendisi de geçmiştir. O acılar Adamı olmuş ve yasın ne olduğunu tatmıştır. Ayartılarak acı çekmiştir. Paylaşım sözcükleri vardır. Rab İsa, bedenın Başı olarak bedenın üyelerinin denemelerini ve zulümlerini paylaşır. “Yüreği acıtan her darbeden, acılar Adamı olarak payını almıştır.” O, ne tür sıkıntılardan geçtiğimizi yalnızca zihni ile bilmek ile kalmaz, ama aynı zamanda anlık bir tecrübe konusu olarak da bilir. Bunları hisseder.

Vaat edilen yardım sözleri vardır. Yardımcımız olarak yüklerimizi taşımak ve akan gözyaşlarımızı silmek için yanımıza gelir. Her zaman yaralarımızı sarmaya ve düşmanlarımızı bizden uzaklaştırmaya hazırdır.

Son olarak, garanti edilmiş ödül sözcükleri vardır. O, yaptığımız her şeyi bilir ve O'nun ile özdeşleşmiş olduğumuz için çektiğimiz her sıkıntıyı bizim ile birlikte çeker. Her sevgi, itaat ve sabır eyleminin özenli olarak kaydını tutar.Yakınlarda bir gün bunların hepsini kat kat geri ödeyecektir.

Eğer şu anda bir üzüntü ya da sıkıntı vadisinden geçiyor iseniz, size, “Biliyorum!” diyen Kurtarıcının sesini ve söylediğini işitin. Yalnız değilsiniz, O da sizinle birlikte vadidedir; ve sizi güvenilir bir şekilde buradan kurtaracak ve arzu ettiğiniz hedefe doğru salimen götürecektir.

“Dikkatli olun. Mesih’e değil de insanların geleneğine, dünyanın temel ilkelerine dayanan felsefe ile boş ve aldatıcı sözler ile kimse sizi tutsak etmesin.” (Kolosaliler 2:8)

Phillips versiyonunun “münevverlik” olarak tercüme ettiği burada kökünü bizim “felsefe” olarak aktardığımız sözcükten alır. Temel anlamı, bilgelige duyulan sevgidir. Ama daha sonra farklı bir anlam kazanmış ve gerçeklik arayışı ve yaşamın amacı olarak algılanmıştır.

İnsan felsefelerinin çoğu karışık ve zor anlaşılır bir dil ile ifade edilirler. Bu düşünceler, sıradan bir insanın düşüncelerinin çok ötesindedirler. Bu düşünceler, zihinsel güçlerini insan spekülasyonlarını anlaşılması çok zor olan sözcükler kullanarak ifade etmekten hoşlananlar kişilere hitap ederler. Özetleyecek olur isek, insani düşünceler yetersizdirler. Phillips tercümesi bu insan felsefelerinden “münevverlik ve şatafatlı saçmalık” olarak söz eder. Bu düşünceler, insanların değerler hakkındaki düşüncelerini temel alırlar ve Mesih’i göz ardı ederler. Bertrand Russell gibi ünlü bir düşünür bile yaşamının son döneminde söylediği şu sözleri ile anılır: “Felsefe bana bir bitkinlik olduğunu kanıtladı.” Bilge imanlı, modern münevverliğin şatafatlı saçmalığından etkilenmez, insan bilgeliliğinin türbesinin önünde eğilmeyi reddeder. Bunun yerine, bilgelik ve bilginin tüm hazinelerinin Mesih’te bulunduğu farkındadır. Tüm insan düşüncelerini Tanrının sözü aracılığı ile kontrol eder ve dener. Ve Kutsal Yazılara aykırı olan her düşünceyi reddeder.

Filozoflar ya da düşünürler bazı yeni ataklar ile Hıristiyan düşüncesine saldırdıkları zaman, bundan etkilenmez. Onlardan bu gibi düşüncelerden daha iyisini bekleyemeyecek olduğunu fark edecek bir yargı olgunluğuna sahiptir.

Düşünürler ile pek çok hecelerden oluşan sözcükler aracılığı ile sohbet edemeyeceği ya da onların mantıklarını izleyemeyeceği için kendisini değersiz hissetmez. Düşünürlerin fikirlerini sade bir dil ile ifade etme konusundaki yetersizliklerinden kuşku duyar ve dünyada yolculuk eden insanlar akılsız olsalar bile Müjdeyi kavrayabilecek olmaları ile sevinir. Modern felsefelerde yılanın oltasına taktığı yemlerin varlığını ortaya çıkarır, “..tanrı gibi olacaksınız..” (Yaratılış 3:5)İnsan, kendi zihnini, Tanrının zihninin ötesine yükseltmek için ayartılır. Ama bilge imanlı şeytanın yalanını reddeder, kabul etmez. Ve safsataları, Tanrı bilgisine karşı diklenen her düşünceyi tutsak edip Mesih’e bağımlı kılar. (2.Korintliler 10:5)

21 Kasım

“Öyle ki, İsa'nın adı anıldığı zaman, gökteki, yerdeki ve yer altındakilerin hepsi diz çöksün ve her dil Baba Tanrının yüceltilmesi için İsa Mesih'in Rab olduğunu açıkça söylesin.” (Filipeliler 2:10,11)
Burada yazılanların gerçekleştiği bir sahne ne kadar da harika olacak! Evrendeki her dizin İsa'nın kutsal adının önünde diz çökmesi! Tanrı bunu buyurmuştur ve bu buyruğunun yerine geleceği kesindir.

Bu, evrensel bir kurtuluş değildir. Pavlus burada yaratılmış olan her varlığın sonunda Mesih'i diri, sevgili Rableri olarak kabul edip O'nu kucaklayacaklarını belirtmiyor. Burada kast ettiği bu yaşamda büyük iman ikrarında bulunmayı reddedenlerin bu iman ikrarını bundan sonraki yaşamda yapmak zorunda kalacaklarını bildiriyor. İşte o zaman evrensel bir boyun eğiş söz konusu olacak.

İsa Rab'dir adlı mesajlarından birinde John Stott şunları anlatır: “Westminster Abbey'de Majesteleri Kraliçe'nin taç giyme töreni sırasında en heyecanlı anlardan biri, tacın Kraliçe'nin başının üzerine konuldu andı ve ayrıca ülkenin baş vatandaşı olan Canterbury Başpiskopos'u Abbey'deki pusulanın her noktasına doğru kuzeye, güneye, batıya ve doğuya doğru dört kez seslendi: “Efendiler, size bu bölgenin kuşku duyulmayan Kraliçesini takdim ediyorum. Ona itaat etmek için istekli misiniz?” Westminster Abbey'in yüksek, uzun ve dar orta kısmından aşağı doğru dört kez evet onayı geldiği zaman, ancak o zaman tacı Kraliçe'nin başına yerleştirdi. “

John Stott daha sonra şu sözleri ekler: “Ve baylar ve bayanlar, ben size bu gece İsa Mesih'i kuşku duymayacağınız Rabbiniz ve Kurtarıcınız olarak takdim ediyorum. O'na itaat etmeye istekli misiniz?” Bu ısrarlı soru yüzlerce yıldır kulaklarda çınlar durur. Pek çok kişiden yüksek bir evet yanıtı yükselir: “İsa Mesih Rabbimizdir!” Diğer kişilerden yükselen cüretkar karşılık ise: “Bu adamın üzerimizde egemenlik sürmesine izin vermeyeceğiz.” Sıkılmış olan yumruk bir gün açılmaya zorlanacak ve çökmeyen diz de aynı şekilde Adı her adın üstünde olan Ad'a boyun eğecek. Ama buradaki trajedi o zaman çok geç kalınmış olacaktır. Tanrının lütuf günü sona ermiş olacaktır. Günahkarların Kurtarıcısına güvenme fırsatı ortadan kaybolmuş olacaktır. Rabliği inkar edilmiş olan O, o zaman büyük bir beyaz tahtın önünde oturmuş olarak Yargıçlık yapacaktır.

Eğer O, bu gün sizin Rabbiniz değil ise, o zaman O'nu Rabbiniz olarak kabul edin. O'na itaat etmeye istekli olun!

“İnsanların ve meleklerin dilleri ile konuşsam, ama sevgim olmasa, ses çıkaran bir bakırdan ya da çınlayan zilden farkım kalmaz.” (1.Korintliler 13:1)

Genç bir soprano opera sahnesinde ilk konserini vermişti; bir eleştirmen onun eşsiz performansının, eğer konserinde sevgi ile şarkı söylemiş olsa idi daha da iyi olacağını yazdı..Bu eleştirmen sevginin var olmadığına farkına varmış idi. Genç soprano teknik olarak doğru şarkı söylemişti, ama şarkılarında sevginin sıcaklığı yok idi.

Yaşamımız, her şeyi kurallara uygun olarak yapan kişiler olarak devam eder. İçten, güvenilir, doğru, enerjik ve alçakgönüllü olabiliriz. Ama yine de tüm bu erdemler, eksik olan sevginin yerini tutamazlar. Çoğumuz, sevgiyi nasıl vereceğimiz ve sevgiyi nasıl alacağımızı bilmek konusunda zor zamanlar yaşarız. Geçenlerde ünlü birinin şu sözleri yazdığını okudum: “bir kişi sevdiği insanlar hakkında ne hissettiğini ifade etmenin dışında her şeyi yapabilir.”

John White, ‘dua eden Kişiler’ adlı kitabında şunları yazar: “yıllarca sevmekten korktum. Sevgi vermeye karşı değildim (ya da verdiğimin sevgi olduğunu düşünüyordum), ama herhangi biri, bir erkek, bir kadın ya da bir çocuk bana çok fazla sevgi gösterdiği zaman, hemen hastalanıyordum. Ailemizde sevgi konusunda nasıl davranacağımızı hiç bir zaman öğrenmedik. Sevgiyi gösterme ya da kabul etme konusunda pek uzman olduğumuz söylenemezdi. Birbirimizi sevmediğimizi ya da birbirimize olan sevgimizi gösterme konusunda yollar bulamadığımızı söylemek istemiyorum. Ama bizler fazla İngiliz idik. Ben on dokuz yaşında iken ve savaşa gitmek için evden ayrıldığı zaman, babam oldukça beklenmedik bir davranışta bulundu. Ellerini omzuma koydu ve beni öptü. Şaşkınlıktan afallamıştım. Ne söyleyeceğimi bilemediğim gibi ne yapacağımı da bilemedim. Bu durum benim için çok utandırıcı idi, oysa babam için çok üzücü olmuş olmalı.”

Bir gün Mesih’in onun önünde çivi delikli ellerini ona uzatmış olarak durduğuna dair bir görüm gördüm. Önce Mesih’in sevgisini kabul etmek konusunda çaresizlik hissetti. Sonra şöyle dua etti: “Ey Rab, ellerini kavramak istiyorum. Ama yapamıyorum.”

“Bu sözleri izleyen sessizlikte, çevremde örmüş olduğum savunma duvarının giderek kaybolduğuna dair üzerime bir güven hissi geldi ve Mesih’in sevgisinin çevremi sarmasını ve beni doldurmasını öğreneceğimi anladım.”

Eğer çevremizde, sevginin bize ve bizden akışına engel olan savunma duvarları bina etti isek, Rabbin bu duvarları yıkmasına ve bizleri soğuk imanlılar yapan korkulardan kurtarmasına izin vermemiz gerekir.

23 Kasım

“..hainlerin yolu ise yıkıma götürür.” (Süleyman’ın Özdeyişleri)

Eğer hainlerin yolunun yıkıma götürdüğüne ilişkin bir kanıt ihtiyacı duyulsa idi, o zaman yalnızca sıradan bir günlük gazeteye bakmamız yeterli olur idi. Ve bu konuda bol bol örnek görebilirdik. Ben bunu sadece bir tecrübe edinmek için yaptım ve işte elde ettiğim sonuçlar:

Yakalanıp tutuklanmamak için Güney Amerika’ya kaçan ve orada otuz beş yıl yaşayan bir Nazi savaş suçlusunu intihar etmişti. Yakalanma korkusu ve akabindeki olası infaz düşüncesi daha fazla yaşamasını çekilmez hale getirmişti.

Yetmiş dört yaşındaki yaşlı bir adam, oğlundan \$90.000 para isteyen üç adam tarafından silah zoru ile kaçırılmış idi. Yaşlı adamın oğlu bir uyuşturucu kaçakçısı idi ve polisten ve federal uyuşturucu ajanlarından kaçıyordu.

U.S. House of Representative üyelerinden biri politik bir iyilik ihsan etme vaadi yüzünden rüşvet kabul etmişti ve bu nedenle üyelikten atılmıştı. Görünüşe göre üyelikten çıkartılması kalıcı olacak idi.

Afgan isyancılar istilacı Rus birliklerine karşı savaşmaya devam ederler. Gazetede haber, Afganistan yönetiminin ülkedeki tek Hıristiyan kilise binasını buldozer ile yerle bir ettiği gerçeğinden söz etmez.

Acaba bu Rus istilası tanrısal bir geri ödeme olabilir mi?

Bir polis şefi yalan yere, arabasının çalındığına dair rapor verdi. Beklentisi sigortadan para almaktı.

Kendisine değerli bir memur gözü ile bakılırdı. Ama şimdi şeflik yaptığı polis gücü tarafından tutuklandı ve hakkında soruşturma açıldı.

Bazen bizler de Mezmur yazarı gibi, kötülere imrenme konusunda ayartılırız. Dünya sanki onların istirdyesi gibidir ve her şey onların yararına gelişir. Ama onların kaçınılmaz bir suçluluk, utanç ve korku ifşası hasadı biçecek olduklarını unuturuz. Genellikle şantaj ve zorbalığa uğrama kurbanları haline gelirler. Kendi yaşamlarının ve aile bireylerinin yaşamlarının sona ermesi korkusu ile yaşarlar. Modern ve pahalı koruma sistemlerine sahip olmak zorunda kalırlar. Her zaman tutuklanma, ceza ödeme ya da hapse atılma gibi konular ile yüz yüze yaşarlar. Yaşamları umut ettikleri düş yerine bir kabusu dönüşür.

Bu dersi iyi öğrenmiş olan bir adam, vaiz Sam Jones’a derin bir inanç duyarak şu sözleri söylemiştir: “Kutsal Yazılar’da bir ayet biliyorum ve bu ayetin doğru olduğunu da biliyorum: ‘hainlerin yolu yıkıma götürür.’” Bu adam, günahın bina etmiş olduğu sonuçların kaçınılmaz olduklarını ve had safhada nahoş şeyler olduklarını kanıtlamıştır.

“Sonra lanet okumaya ve ant içmeye başladı.” (Matta 26:74)

Bir gün bir piskopos bahçesinde tek başına yürüyor ve geçen hafta olan olaylar üzerinde düşünüyordu. Çok utanç verici bir olayın anısı zihninde bir flaş gibi patladığı zaman, düşündüklerini kaba bir şekilde dışarı vurarak yüksek sesle söyledi. Yüksek bahçe duvarının öte tarafında yürümekte olan kilise üyelerinden biri b,r vaize yakışmayan bu sözleri işitti ve kulaklarına inanmadı.

Bu mahrem ağız bozukluğu, Tanrının gayretli pek çok çocuğunun yaşamında yürek parçalayıcı bir denemedir. Yüzlerce kişi bu sinsî alışkanlığın baskısı altında inilti çekerler, bu davranışın Rabbe nasıl saygısızlık ettiğinin ve kişinin yaşamını nasıl kirlettiğinin farkındadırlar. Ancak bu kötü alışkanlığı yenme konusundaki tüm çabaları sonuçsuz kalır.

Hoşa gitmeyen bu sözler genellikle kişi tek başına iken (ya da tek başına olduğunu sanırken) ve sinirsel bir gerilim içine girdiği zaman, ortaya dökülürler. Genellikle ani öfkenin sözlü bir ifadesidirler. Bazen hayal kırıklığına uğrayan duygular sonucu ağızdan dökülürler. Buradaki örnekte piskoposun durumunda olduğu gibi, duyulan utanç hissine karşı verilen bir reaksiyon idiler.

Mahrem küfür etmenin verdiği acıdan daha büyük olan acı, bir gün bu kötü sözlerin herkesin önünde ağızdan kaçacak olmasıdır. Ya da uykuda iken. Ya da bir hastanede anestezi altında bulunduğu zaman. Bu eski alışkanlık kendisini Petrus'ta Rabbin denendiği gece gösterdi. Celile'de İsa'nın öğrencilerinden biri olduğu söylendiği zaman, O'nun öğrencisi olduğunu lanet okuyarak ve ant içerek inkar etti. (Matta 26:74) Gergin bir durumda olmadığı takdirde böyle bir şeyi asla yapmazdı. Ama şimdi zor durumda kalmıştı ve büyük bir baskı altında idi. Ve bu sözler ağızından tövbe etmemiş olduğu günlerde olduğu gibi aniden çıkıverdiler.

En iyi niyetlerimize ve en gayretli çabalarımıza rağmen, sözcükler ağızımızdan, biz düşünecek bir fırsata sahip olmadan aniden çıkıverirler. Bizi tamamen korunmasız bir şekilde iken ele geçirirler. Yaşamlarımızdaki bu Golyat'ı bir gün yenme konusunda umutsuzluğa kapılmamız gerekir mi? Hayır, tüm ayartmalar için olduğu gibi bu ayartma konusunda da zaferli olduğumuza dair vaat mevcuttur (1.Korintliler 10:13). Öncelikle her düştüğümüz zaman günahı itiraf etmemiz ve ondan vazgeçmemiz gerekir. Sonra Tanrıya dudaklarımıza bir bekçi koymazı için yalvarmamız gerekir. Yaşamın hoş olmayan koşullarına sessizce ve sakinlik ile karşılık verebilmek için Tanrıdan güç istemeliyiz. Bazen bir başka imanlıya hatayı itiraf etme eylemi güçlü alışkanlığın gücünü kırma konusunda yararlı olur. Son olarak her zaman hatırlamamız gereken şey şudur: diğer yeryüzündeki kişiler bunu işitmeyebilirler. Ama göksel Babamız göklerden işitir. Bunun O'nun gözünde ne kadar gücendirici olduğunun hatırlanması bizlere güçlü bir yardımcı olarak hizmet etmelidir.

25 Kasım

“..şükredici olun!” (Kolosaliler 3:15)

Şükran dolu bir yürek yaşamın tamamına ışıltı ekler. Bir akşam yemeğinin sonuna doğru, masadaki çocuklardan biri şöyle dedi: “Anne, bu iyi bir yemekti.” Bu takdir, zaten mutlu olan bir evin sıcaklığında yeni bir sıcaklık hissi yarattı.

Genellikle teşekkürlerimizi ifade etme konusunda başarısız oluruz. Rab İsa on cüzamlı kişiyi iyileştirdi, ama bu kişilerden yalnızca bir tanesi teşekkür etmek için geri döndü. Ve bu kişi bir Samiriyeli idi. (Luka 17:17) Buradan alınacak iki ders vardır. Günahlı kişilerin dünyasında takdir etmek ender rastlanan bir durumdur. Ve takdir etme görüldüğü zaman, genellikle en az beklenen kaynaklardan gelir.

Diğer kişilere iyilik yaptığımız zaman bu iyiliğimize bir teşekkür ile dahi karşılık vermemeleri bizi çok üzer. Aynı şekilde, biri bize iyilik yaptığı zaman, eğer kendisine teşekkür etme nezaketini göstermedi isek, o kişinin kendisini nasıl hissedeceğini düşünmemiz gerekir.

Kutsal Kitap'ta yapılacak gelişi güzel bir inceleme bile bize Kutsal Yazılarda Tanrıya teşekkür etmemiz ile ilgili olarak pek çok öğüt ve şükran örneği görebiliriz. O'na şükran duymak için o kadar çok nedene sahibiz ki. Bu nedenlerin hepsini yazarak listelememiz dahi imkansızdır. Yaşamlarımızın tamamının O'na teşekkür eden mezmurlardan oluşması gerekir.

Binlerce on binlerce değerli armağan için

Her gün teşekkür ederim;

Bu armağanları sevinç ile tatmak

Her neşeli yüreğin arzudur.

Aynı zamanda biz insanlar birbirimize teşekkür sunma alışkanlığını geliştirmeliyiz. Sıcak bir el sıkma, bir telefon etme ya da bir mektup yazma – insanların yüreklerine ne kadar da büyük sevinç getirir. Yaşlı bir doktor, hastalarından biri kendisine ödeme yaptığı zaman. Bu ödemeye bir de teşekkür notu iliştimişti. Doktor, bu notu en çok değer verdiği eşyalarının arasına koydu ve onu sürekli orada muhafaza etti; bu not, bu güne kadar almış olduğu ilk teşekkür mektubu idi.

Aldığımız armağanlar, bize gösterilen konukseverlik, ücretsiz ulaşım, ödünç aldığımız araçlar ya da donanım, projelerimize yapılan yardım ve bize gösterilen her iyilik ve sunulan hizmet için şükranlarımızı ifade etme konusunda çabuk davranmalıyız.

Sorun, bu gibi şeyleri genellikle takdir etmeye gerek duymadan kabullenmemizdedir. Ya da oturup bir teşekkür mektubu yazamayacak kadar öz disiplinden uzağızdır. Bu durumda, teşekkür etme alışkanlığını kazanmak için çalışmamız gerekir. Sahip olduğumuz için minnettar olmamız gereken bir farkındalık geliştirmeliyiz. Sonra, kendimizi bu konuda çabuk başarı kazanma konusunda eğitmemiz gerekir. Başarının çabukluğu, teşekkürü ikiye katlar.

“Tanrısal esinden yoksun olan halk sınır tanımaz olur(mahvolur). Ne mutlu Kutsal Yasa’yı yerine getirene!” (Süleyman’ın Özdeyişleri 29:18)

Bu günkü ayetin ilk kısmında, “eğer tanrısal görüş yok ise, halk mahvolur” ifadesi yer alır. Bu ifade, genellikle kişilerin ulaşmak için uğraştıkları hedeflerinin olması gerektiğini ima eden bir ifade olarak düşünülür. Zihinlerinde arzu ettikleri sonuçların net bir resmine ve onları bu sonuca ulaştıran kesin bir programa sahip olmaları gerekir.

Ama buradaki görüşün anlamı, “Tanrı tarafından verilen bir esin”dir. Ve mahvolmak sözcüğünün anlamı, “sınır tanımamak”tır. Bu nedenle düşünce şudur: “Tanrının Sözü’nün bilinmediği ve saygı görmediği yerde, kişiler kendilerini kaybederler.

Ayetin ikinci yarısında bir çelişki yer alır: “Ne mutlu Kutsal Yasa’yı yerine getirene!” Başka bir deyiş ile, bereket yolu Söz’de yer aldığı gibi Tanrının sözüne itaat etmekten geçer..

Gelin, şimdi ayetin ilk kısmı üzerinde düşünelim, insanların Tanrı bilgisini terk ettikleri yerde, tutumları sınır tanımaz. Örneğin şöyle bir olayın gerçekleştiğini var sayalım: bir ulus Tanrıya sırtını çevirir ve her şeyi evrim sürecini temel alarak açıklamaya kalkar. Bunun anlamı, insanın saf doğal süreçlerin sonucu var olduğu ve doğaüstü bir Varlığın yarattığı olmadığıdır. Eğer bu doğru ise, o zaman ahlak ölçütleri için bir temel mevcut olamaz. Tüm davranışlarımız, doğal sürecin kaçınılmaz bir sonucudur. Lunn ve Lean’in Yeni Ahlak’ta işaret ettikleri gibi, “Eğer ilk canlı hücre, yaşam olmayan bir gezegenin yüzeyinde saf doğal bir süreç aracılığı ile gelişti ise, eğer insan zihni aynı bir volkan gibi doğal ve maddesel güçlerin bir ürünü olarak var ise, o zaman, lav püskürttüğü için bir volkanı suçlamak ile, ırk ayrımı yaptıkları için Güney Afrikalı politikacıları suçlamak aynı derecede mantık dışı bir durumdur.”

Eğer Tanrının sözü reddedilir ise, o zaman doğru ve yanlış ölçütlerine ilişkin mutlak bir standart mevcut değildir. Ahlaki gerçekler, onlara sahip olan bireylere ya da gruplara bağımlıdır. Kişiler kendi davranışlarının yargıcı haline gelirler. Felsefeleri şudur: “Eğer kendini iyi hissediyorsan, o zaman yap.” İhtiyaç duyulan ya da gerekli olan tek aklanma “bunu herkes yapıyor” gerçeğidir.

İnsanlar bu şekilde yıkıma giderler. Kendilerinin fuhuş, zina ve homoseksüelliğe terk ederler. Suç ve vahşet alarm veren seviyelere yükselir. İş hayatında ve yönetimde çürüklük yayılır. Yalan söylemek ve aldatmak kabul edilen davranış şekilleri haline gelirler. Toplumun kumaşı parçalar ayrılıp dağılır. “...ama Kutsal Yasa’yı yerine getiren, mutludur.” Hatta dünyanın tamamı baş kaldırdığı zaman bile, bireysel imanlı iyi yaşamı Tanrının sözüne inanmakta ve ona itaat etmekte bulur. Gidilecek olan tek yol budur.

27 Kasım

“Evet, tez geliyorum.” (Vahiy 22:20)

Çağın sonuna yaklaştığımız bu dönemde, pek çok kişinin İsa'nın her an geri dönebileceğine dair umudu terk edecekleri peygamberlik edilmiştir. Ama insanlar gerçeği kabul etseler de etmeseler de gerçek hala mevcuttur.

Rab İsa'nın her an gelebilecek olması bir gerçektir. Damadımızın Gelini için geri döneceği günü ya da saati bilmeyiz; yani bu, O'nun bu gün gelebileceği anlamına gelir. O'nun bağırmasını, baş meleğin sesini ve Tanrının boru sesini işitmeden önce yerine gelmesi gereken bir peygamberlik yoktur.

Kilisenin yeryüzündeki zamanı sırasında zulüm görmeyi beklediği doğrudur, ama Büyük Sıkıntı döneminin dehşetleri kilisenin yazgısına ait değildir. Eğer kilisenin büyük sıkıntı döneminden geçmesi gerekiyor ise, bu, Rabbin en azından yedi yıl gelemeyeceği anlamına gelirdi. Çünkü şimdi Büyük Sıkıntı döneminde olmadığımız kesindir. Ve bu dönem geldiği zaman, yedi yıl sürecektir. Bize, Kurtarıcının görünmesine her zaman hazır olmamız gerektiğini bildiren pek çok ayet mevcuttur. Bu ayetleri aşağıda sıralayalım:

“..ilk iman ettiğimiz zamandakinden daha yakındır.” (Romalılar 13:11)

“Gece ilerledi, gündüz yaklaştı” (Romalılar 13:12).

“Rabbin gelişi yakındır.” (Filipeliler 4:5)

“Artık gelecek olan, pek yakında gelecek, gecikmeyecek.” (İbraniler 10:37)

“... Rabbin gelişi yakındır.” (Yakup 5:8)

“İşte yargıç kapının önünde duruyor.” (Yakup 5:9)

“Ama her şeyin sonu yakındır” (1.Petrus 4:7) Bu ayetler, zihinde Rabbin gelişinin çok yakında olacağına dair bir izlenim yaratmak için tasarlanmış gibi görünürler. Rabbin gelişi, izlememiz ve beklememiz gereken bir olaydır. Sadık bir şekilde kahyalığımızı sürdürerek, O'nun hizmet etmekle meşgul olmamız gerekir.

R.A.Torrey bir defasında şöyle demişti: “Rabbimizin çok yakındaki dönüşü, saf, bencil olmayan, adanmış, dünyevi olmayan ve aktif bir hizmet yaşamını gerektiren, büyük bir Kutsal Kitap konusudur. Vaazlerimizin çoğunda kişileri kutsal yaşamaya ve gayretle çalışmaya zorlarız, çünkü ölüm hızla gelecektir. Ama Kutsal Kitap'ın büyük konusu asla bu değildir. Kutsal Kitap'ta önemle söz edilen konu, her zaman Mesih'in gelecek oluşudur; O geldiği zaman hazır olmamızdır.”

Sorumluluğumuz aşıkardır. Kuşaklarımız belimize bağlı ve kandillerimiz yanar durumda hazır olmalıyız ve Rablerini bekleyen kişiler gibi davranmalıyız. (bakınız Luka 12:35,36) O'nun her an gelmesini beklemeye hakkımız olmadığını öğreten kişiler önünde mağlup olmamalıyız. Aksine, O'nun çok yakındaki gelişine inanalım, coşku içinde bunu öğretilim ve gerçeğin yaşamlarımızda parlamasına izin verelim.

“Neysem, Tanrının lütfu ile öyleyim.” (1.Korintliler 15:10)

Yaşamda insanın kendisine çektiği acılardan biri, olması asla tasarlanmayan bir kişi olmaya gayret etmesidir. Herkes, Tanrının eşsiz bir yaratığıdır. Biri, söylediği şu sözlerde çok haklıdır: “O, bizi yarattıktan sonra, modeli çöpe attı.” Tanrı, bizi yarattığı modeli değiştirmeye çalışmamıza asla niyetlenmedi.

Maxwell Maltz şu sözleri yazdı: “Sizin, bir kişilik olarak başka herhangi bir kişilik ile yarışmanız imkansızdır, çünkü yeryüzünde sizin gibi olan bir başka insan daha yoktur. Siz başlı başına bir bireysiniz. Eşsizsiniz. Siz, bir diğer kişi gibi değilsiniz ve asla bir diğer kişi gibi olamazsınız. Sizin başka biri gibi olmanız gerekmez ve aynı şekilde bir başkasının da sizin gibi olması gerekmez.

Tanrı insanları yaratır iken bir ölçü kullanmadı ve herkesi aynı standart ile yaratmadı. Her kar tanesini nasıl bireysel ve eşsiz yarattı ise, insanı da aynı şekilde bireysel ve eşsiz yarattı.

Her birimiz Tanrı sevgisinin ve bilgeliğinin bir ürünüyüz. Tanrı, bizi olduğumuz gibi yaratmak ile ne yaptığını tam olarak biliyordu. Görünümümüz, zekamız ve yeteneklerimiz O'nun bizim için yaptığı en iyiyi temsil eder. Sınırsız bilgiye ve sınırsız sevgiye sahip olan herhangi biri de aynı şeyi yapardı. Ayrıca başka biri olmayı arzu ettiğimiz takdirde, Tanrıya hakaret etmiş oluruz. Bu tür bir arzu Tanrının bir hata yapmış olduğunu ya da bizim iyiliğimiz için olan bir şeyi bizden esirgemiş olduğunu ileri sürmüş gibi oluruz.

Başka biri gibi olmayı arzu etmek yararsızdır ve boştur. Tanrının bizi nasıl yaratmış olduğu ve bize ne vermiş olduğu hakkında bir nihailik mevcuttur. Diğer kişilerin erdemlerini elbette taklit edebiliriz, ama burada üzerinde düşündüğümüz konu, bizim Tanrının yarattığı olarak ne olduğumuzdur.

Yaşamlarımızı Tanrının yaşamlarımız ile ilgili tasarısından hoşnut olmayarak geçirdiğimiz takdirde, aşağılık duygusu tarafından felce uğratılırız. Ancak konu, yine de bir aşağılık duygusu konusu değildir.

Bizler aşağılık değiliz – yalnızca bireysel ya da kendimize özgü ve eşsiziz.

Başka biri olmak için yapılan girişim başarısızlık ile sonuçlanmaya mahkumdur. Bu küçük bir parmağın, kalbin yaptığı işi yapmaya çalışmasına benzer. Böyle bir şey Tanrının tasarımı değildir ve işe yaramayacağı kesindir.

Buradaki doğru tutum Pavlus ile birlikte şu sözleri söylemek olacaktır: “Neysem Tanrının lütfu ile öyleyim.” (1.Korintliler 15:10) Tanrının farklı bir tasarımı olarak halimizden keyif almalı ve bunu ve sahip olduğumuzu en üst derecede O'nun yüceliği olarak kullanmak için kararlı olmamız gerekir. Yapamayacağımız pek çok şey vardır, ama diğer kişilerin yapamayacağı başka şeyleri biz yapabiliriz.

29 Kasım

“Ben kendiliğimden hiçbir şey yapamam.” (Yuhanna 5:30)

Rab İsa Yuhanna 5. Bölümde iki kez Kendiliğinden hiç bir şey yapamayacağını söyler. 19.ayette şöyle der: “Size doğrusunu söyleyeyim, Oğul Babanın yaptıklarını görmedikçe, kendiliğinden bir şey yapamaz.” Daha sonra 30.ayette ise şunları söyler: “Ben kendiliğimden hiç bir şey yapamam.”

Bu ayetleri ilk kez okuduğumuz zaman, hayal kırıklığı hissetmeye eğilim gösteririz. Bu ayetler, sanki İsa'nın aynı bizim gibi kendi gücü ile hiç bir şey yapamayacağını ya da gücünün sınırlı olduğunu ifade eder gibi görünürler. Ama İsa eğer iddia ettiği gibi Tanrı ise, o zaman gücünün her şeye yetmesi gerekir. O zaman nasıl oldu da kendiliğinden hiç bir şey yapamayacağını söyleyebildi? Müjdenin düşmanları bu ayetleri, İsa'nın insanların tüm sınırlanmalarına sahip olan yalnızca bir insan olduğunu göstermek için kullanmışlardır.

Ama konuya daha yakından bakalım! Rabbimiz burada kendi fiziksel gücünden söz etmiyordu.

Üzerinde ısrar ile durduğu konu şu idi: O, Babasının isteğine öylesine adanmıştı ki, kendi inisiyatifi ile hiç bir şey yapamazdı. Ahlaki açıdan öylesine mükemmeldi ki, kendi isteği ile hareket edemezdi. O, Tanrının isteğinden başka hiç bir şey istemiyordu.

Sizler ve ben, kendiliğimizden hiç bir şey yapamayacağımız söyleyemeyiz. Çok sık Rabden bağımsız olarak hareket ederiz. O'na danışmadan kararlar alırız. Günah işlediğimizi tam olarak bilmemize rağmen, ayartmaya boyun eğeriz. Tanrının isteği yerine kendi isteğimizi seçeriz. Rab İsa bunlardan hiç birini yapamazdı.

Bu yüzden Rab İsa'nın zayıf ve sınırlı olduğunu ileri sürmek yerine, ayetler bunun tam aksini kanıtlarlar – O, tanrısal mükemmelliğe sahiptir. Ayetleri orta yerinde durarak okuyup karar vermek yerine tamamen okuduğumuz zaman O'nun tanrısal mükemmelliğe sahip olduğunu görürüz. İsa'nın 19.ayette söylediği şudur: “Oğul, Babanın yaptıklarını görmedikçe kendiliğinden bir şey yapamaz. Baba ne yaparsa Oğul da aynı şeyi yapar.” Başka bir deyişle, Oğul, Babadan bağımsız hareket edemez, ama Babanın yaptıklarını yapabilir. Bu ifade Tanrı ile eşitliği bildirir.

Sonra tekrar 30.ayette İsa şöyle der: “Ben kendiliğimden hiç bir şey yapamam. İşittiğim gibi yargılarım ve benim yargım adildir. Çünkü amacım kendi istediğimi değil, beni gönderenin istediğini yapmaktır.” Bunun anlamı şudur: O, yalnızca Babasından aldığı talimatların temelinde kararlar aldı ve Tanrının isteğine olan tam boyun eğişi, aldığı bu kararların doğru olduğunu garanti etti.

J.S.Baxter bu bölümün Mesih'in Tanrı ile eşit olduğunu iddia ettiği yedi farklı ifade içerdiğine işaret eder. Çalışmada eşit (ayet 19), bilgide eşit (ayet 20), diriltmekte eşit (ayetler 21,28,29), yargıda eşit (ayetler 22,27), onurda eşit (ayet 23), yeniden yaratmakta eşit (ayetler 24,25), kendiliğinden var oluşta eşit (ayet26). Kurtarıcımız gücü sınırlı olan, zayıf ve kırılğan bir yaratık değildir, aksine bedende görünen gücü her şeye yeten Tanrıdır.

“Birbirinizin ağır yükünü taşıyın, böylece Mesih’in yarasını yerine getirirsiniz...çünkü her kişi kendine düşen yükü taşımalı.” (Galatyalılar 6:2,5)

Bu iki ayeti gelişigüzel bir şekilde okuyan bir kişi, ayetler arasında bağırarak bir karşıtlık olduğu konusunda kolayca ikna edilebilir. İlk ayet, bir başka kişinin yükünü taşımamız gerektiğini söyler, ikincisi ise kendimize düşen yükü kendimizin taşıması gerektiğini söyler.

İkinci ayette “yükler” olarak tercüme edilen sözcüğün anlamı şudur: Bir kişiyi, ruhsal, fiziksel ve duygusal açıdan aşağı çeken her şey. Ayet, içinde bulunduğu çevre ve koşullar içinde, kişinin, yaşamına bir hata ile soktuğu ağır suçluluk ve umutsuzluk yüküne işaret eder (ayet 1). Bu durumdaki bir kardeşin omzuna sevecen kolumuzu attığımız zaman, ona yardım etmiş olur ve onu tekrar Tanrı ve Tanrının halkı ile paydaşlık içinde olan bir yaşama yeniden kazandırmış oluruz. Ama yükler aynı zamanda acıları, üzüntüleri, denemeleri ve yaşam ile birlikte hepimize gelen hayal kırıklıklarını da kapsarlar. Birbirimizi teselli ve teşvike ettiğimiz zaman, maddesel varlığımızı paylaştığımız ve yapıcı öğütler verdiğimiz zaman, birbirimizin yüklerini taşımış oluruz. Bunun anlamı, kendimizi diğer kişilerin sorunlarına ödeyeceğimiz bedel ne kadar büyük olur ise olsun dahil etmemizdir. Bunu yaptığımız zaman, Mesih’in yarasını yerine getirmiş oluruz; bu yasa, birbirimizi sevmektir. Kendimizi harcamak ve başkaları için harcanmak aracılığı ile sevgimizi uygulamalı olarak göstermiş oluruz

“Yük” ile ilgili olarak 5.ayette farklı bir sözcük kullanılır. Buradaki anlam, yükün ağır mı yoksa hafif mi olduğuna dair hiç bir imada bulunulmaksızın taşınması gereken herhangi bir şeydir. Pavlus’un burada söylediği şey, Mesih’in yargı kürsüsü önünde herkesin kendi sorumluluğunun yükünü taşımak zorunda kalacağıdır. O zaman diğer kişiler ile aramızda nasıl bir kıyaslama yapacağımız söz konusu olmayacaktır. Kendimizle ilgili kayıtların temeli uyarınca yargılanacağız ve ödüller de buna uygun olarak dağıtılacak.

Bu iki ayet arasındaki bağlantı bununla ilgili gibi görünür. Hata yapmış birini kaldıran bir kişi, kendisinin üstün olduğuna dair bir duygu tuzağına düşer. Hataya düşmüş bir kardeşin yüklerini taşıdığı için kendisinin ruhsal açıdan daha yüksek bir seviyede olduğunu düşünebilir. Günah işleyen kutsal ile kendisi arasında bir kıyaslama yaptığında kendisinin daha iyi bir kutsal olduğunu düşünür. Pavlus ise ona şunu hatırlatır: kendisi Rabbin önünde durduğu zaman, diğer kişi için değil, kendisi, kendi yaptıkları ve kendi karakteri için hesap vermek zorunda olacaktır. Kendisi ile ilgili yargı yükünü taşımak zorunda kalacaktır.

Böylece görüldüğü gibi, bu iki ayet birbirleri ile çelişki içinde değildirler. Aksine, olabilecek en yakın uyum içinde birlikte yaşarlar.

1 Aralık

“Duyarsanız, araştırarak, inceleyecek, iyice soruşturacaksınız; duyduklarınız gerçek ise ve bu olay kanıtları ise...” (Yasanın Tekrarı 13:12,14)

Eğer İsrail’deki bir kentin halkının putlar için Tanrıyı terk etmiş olduğuna dair bir söylenti duyarsanız, herhangi bir cezai eyleme başvurmadan önce yoğun bir araştırma ve soruşturma yapmanız gerekir. Bir söylenti ya da dedikodu duyduğumuz zaman, çok dikkatli olmamız ve şu altı testi uygulamamız gerekir: Bu haber bir dedikodu mu? Bu haberi soruşturdum mu? Bu konuda bir araştırma yaptım mı? Gayretli bir incelemede buldum mu? Haber gerçek mi? Doğruluğu kesin bir haber mi? Aslında, zaman zaman dini çevrelerde ortaya çıkan duygusal konuda haberler hakkında yargıda bulunmadan önce de aynı titizliği ve tedbiri kullansaydık, harika bir fikri uygulamış olur idik. Size bir kaç örnek vereyim:

Kısa bir süre önce Yeruşalim’deki tapınağın inşa edilmesi için New York’taki bir limanda taşların depolandığı haberi duyuldu. Bu taşlar uygun zaman geldiğinde gemi ile İsrail’e götürülmek üzere hazır bekletilmekte idiler. Bu taşların Indiana kireç taşından oldukları söylendi. İmanlılar coşkulu bir şekilde bu haberi duyurdular, ama daha sonra bu haberin gerçek olmadığını öğrendikleri zaman, utanç içinde kaldılar. Yine bir başka defasında bilim adamlarının insanlık tarihinin hikayesi ile ilgili yoğun veriyi bir bilgisayara yükledikleri ve sonuçların Yeşu’nun tecrübe ettiği o uzun gün ile ilgili Kutsal Yazılar’daki öyküyü onayladığına dair bir haber ortaya atıldı. Kutsal Kitap’ı onaylayan herhangi bir haber için deli olan imanlılar bu haberi hemen dergilerde yayınladılar ve ağızdan yaydılar. Ama sonra gerçek ortaya çıktı. Ve öykünün sağlam hiç bir temele dayanmadığı anlaşıldı. Daha da kısa bir süre önce matematiksel bir hesaplama rağbet görmeyen bir halk kahramanının Mesih karşıtı olabileceği ile bağlantılı olarak kullanılmıştır. Bu hesaplamayı kısaca açıklayalım: bu kişinin adının her bir harfi için sayısal bir değer belirlendi. Ve sonra bir dizi toplama, çıkartma, çarpma ve bölme işlemlerini izlemek aracılığı ile ortaya 666 sayısı çıkartıldı. Elbette ki bu, hiç bir şeyi kanıtlamaz. Matematiksel hesaplamalar hemen hemen herkesin adı için 666 rakamını verecek şekilde düzenlenebilirler. Charles Darwin ile ilgili bir yazı okudum ve orada onun yaşamının son günlerinde evrim kuramından vazgeçtiği ve Kutsal Kitap imanına geri döndüğü yazılı idi. Bu yazılanlar doğru olabilir. Ve ben bunların doğru olduklarına inanmayı isterim. Belki bir gün bu duyduğumun doğru olduğunu öğreneceğim. Ama bu geçen süre zarfında bu haber için bir kanıtı sahip değilim ve bu kanıtı sahip olana dek böyle bir haberin doğrulundan emin olmam. Eğer bu günkü ayete bu altı testi uygulayacak olur isek, kendimizi utanca düşürmeyiz ve Hıristiyan imanını lekelenmekten koruruz: Bu bir söylenti mi? Soruşturdum mu? Gayretli bir şekilde araştırdım mı? Gerçek mi? Kesin mi?

“Birbirinize, mezmurlar, ilahiler, ruhsal ezgiler söyleyin; Rabbe yürekten ezgiler, mezmurlar okuyun.”
(Efesliler 5:19)

Burada şarkı söylemek ile kast edilen şarkı söylemek Rab ile dolu olmanın kesin sonuçlarından biri olduğu için Ruh ile dolu olmak anlamına gelir. Belki de bunun için tarihteki en büyük uyanışlardan birinin şarkı söylemek aracılığı ile başarılmış olmasıdır. İskoçya’daki uyanış bu konu ile ilgili dikkat çekici bir örnektir.

İmanlılar kadar şarkı söylemek için nedeni olan hiç bir kimse yoktur. Ve hiç kimse imanlıların sahip olduğu derecede büyük bir mezmur, ilahi ve ruhsal şarkılar mirasına sahip değildir. İmanlılar olarak ilahilerimiz sık sık hissettiğimiz ama ifade edemediğimiz görkemli bir dil ile ifade edilirler. Bazı ilahiler bizim düşüncelerimizin çok ötesinde olabilecek düşünceler iletirler – “Rab İsa, her şeyi Sana teslim ediyorum” ilahisinde görülen tam adanmışlık gibi. Bu tür durumlarda yüreklerimizden gelen nameler olarak söyleyebiliriz.

Ruhsal şarkılar söylerken önemli olan, şarkının ritmi ya da melodisi ya da armonisi değildir. Önemli olan mesajın yürekten gelmesi ve Kutsal Ruh’un gücü ile Tanrıya yükselmesidir. Mary Bowley bu gerçeği şu şarkı sözleri ile ifade eder:

Ey Rab, şarkının ne kadar tatlı olduğunun önemli olmadığını biliyoruz;

Senin için önemli olan melodi, yüreğin değil, Ruh’un öğrettiği melodidir.

Tanrının Ruhu vaaz edilen Söz’ü nasıl kullanabiliyor ise şarkı söylemeyi de aynı şekilde kullanabilir.

Grattan Guinness’in annesi, tarlasını sürerken şarkı söyleyen bir çiftçinin sesini duydu ve kendini nehre atarak boğulmayı planlarken intihar etmekten vazgeçti. Dr Guinness daha sonra şunları söyledi: “Ben Tanrı için ne isem, bunu alçakgönüllü işini yaparken Tanrıya övgü şarkıları söyleyen adanmış bir imanlıya borçluyum.”

Hıristiyan müziği hizmetinde görevli olan kişiler iki tehlikeye karşı dikkatli olmak zorundalar. İlk tehlike kendileri ile övünme konusunda karşılarına çıkar. İnsanlara verilen diğer hizmetlerin şekillerinde de dev bir ego tehlikesi ile karşılaşmak söz konusudur. Tanrının yüceliği ve Tanrı halkının bereketi için şarkı söylemek yerine diğer insanları etkilemek için şarkı söylemeye çalışmak gibi bir ayartma her zaman söz konusudur. İkinci tehlike, eğitici olmak yerine eğlendirici olma tehlikesidir. Büyük bir müzikal ustalık ile şarkı söylemek mümkündür, ama amaç dinleyicilerin yüreklerine mesajın iletilmesidir. Ve insanları şarkı söylerken duygusal olarak etkilemek mümkündür.

Farklı kültürlerin farklı müzik zevkleri vardır, ama tüm kültürlerde şarkıların öğretiş açısından doğru, saygın ve ruhsal olarak eğitici olmaları gerekir.

3 Aralık

“Bir zamanlar bize zulmeden adam, önceleri yıkmaya çalıştığı imanı şimdi yayıyor.” (Galatyalılar 1:23) Tarsuslu Saul tövbe ettikten sonra Yahudiye’deki Kiliseler daha önceden Hıristiyan imanına zulmeden bu kişinin şimdi ateşli bir vaiz ve imanın savunucusu haline geldiğini duydular. Bu gerçekten dikkat çeken bir dönüşümdü.

Daha yakın tarihlerde insanların benzeri davranışlar gösterdikleri pek çok olay olmuştur.

Lord Littleton ve Gilbert West Kutsal Kitap’ı savunan kişilerin imanını alt üst etme konusunda birlikte hareket etme kararı aldılar. Littleton Saul’ün tövbesine ilişkin kanıtların asılsızlığını ispat edecekti, West ise Mesih’in dirilişinin bir mit olduğunu kanıtlamaya uğraşacaktı. Her ikisi de Kutsal Kitap ile ilgili kayıtlar konusunda tecrübesiz olduklarını kabul ediyorlardı. Ama şöyle bir karar aldılar: “Eğer içten olmamız gerekiyor ise o zaman en azından kanıtı araştırmamız gerekir. Çalışmaları sırasında ilgilendikleri konuları sık sık aralarında paylaşırlardı. Bu paylaşımlardan birinde Littleton yüreğindeki arkadaşına açıkladı ve bu işin içinde bir iş olduğunu hissetmeye başladığını söyledi. West ona araştırmasının sonuçlarından kendisinin de biraz etkilendiği karşılığını verdi. Sonunda, her ikisinin de kitabı bittiğinde her iki adam bir araya geldiler ve konuları ile ilgili olarak karşıt yazılar yazmak yerine konuları tasdik eden kitaplar yazdıklarını bildirdiler. Yasal uzmanlar olarak her tür kanıtın peşinden gittikten sonra Kutsal Kitap’ın kayıtlarının her iki konuda da gerçeği yazdığını kabul etmekten başka çareleri olmadığını itiraf ettiler.” (Frederick P.Wood) Lord Littleton’un kitabının adı Aziz Pavlus’un Tövbesi oldu. West’in kitabının adı ise, İsa Mesih’in Dirilişi oldu. İmansız bir yazar olan Robert C.Inngersoll bir agnostik olan Lew Wallace’a, İsa Mesih ile ilgili olan kaydın sahte olduğunu gösteren bir kitap yazması için meydan okudu. Wallace, yıllarını konuyu incelemek ile geçirdi; Metodist olan eşi bu yüzden çok üzüldü. Wallace yıllarca yaptığı incelemelerden sonra sonunda yazmaya başladı. Yaklaşık dört bölüm tamamladığı zaman, Mesih ile ilgili kayıtların gerçek olduğunun farkına vardı. Tövbe ederek pişmanlık içinde dizlerinin üstüne kapandı ve Mesih’e Rabbi ve Kurtarıcısı olarak güvendi. Daha sonra Ben Hur adlı Mesih’i Tanrının Oğlu olarak tanıtan kitabını yazdı. Frank Morison Mesih ile ilgili bir öykü yazmak istiyordu, ama mucizeye inanmadığı için kendisini çarşıdan önceki yedi gün ile ilgili konuları araştırmak için sınırlamaya karar verdi. Ama yine de buna rağmen Kutsal Kitap ile ilgili kayıtları inceler iken, konuyu diriliş konusuna kadar genişletti. Artık Mesih’in gerçekten dirildiğinden emin olarak O’nu Rabbi ve Kurtarıcısı olarak kabul etti ve “Taşı Kim kaldırdı?” adlı kitabı yazdı. Kitabın ilk bölümünün başlığı ise “Yazılması Reddedilen Kitap” oldu. Kutsal Kitap diridir ve güçlüdür ve iki ucu keskin kılıçtan daha keskindir. Kutsal Kitap kendi kendisinin en iyi kanıtıdır. Ona saldırıda bulunanların ve saçma olduğunu ileri sürenlerin, bir gün ona inanma ve onun adanmış şampiyonları olma olasılığı ile yüzleşmeleri gerekir.

“Beceri, anlayış, bilgi ve her türlü ustalık vermek için onu ruhumla doldurdum.” (Mısırdan Çıkış 31:3)
Bu günkü metin, tapınağın inşası için özellikle seçilen, Kutsal Ruh tarafından donatılmış Besalel’e işaret eder. Besalel altın, gümüş ve tunç işleyerek ustaca yapıtlar üretir ve taş kesme ve kakmada ağaç oymacılığında ve her türlü sanat dalında çalışırdı. Tanrının Ruh’u onu b tür uygulamalı el sanatlarında bir usta yapmıştı.

The Choice Gleanings takvimi E.Tramp’ın şu sözlerini alıntı yaptı: “Hem tarlada hem fabrikada, hem evde hem de büroda, bir imanlı günlük işleri için Kutsal Ruh’tan yardım talep edebilir. Tanıdığım bir kişi fabrikasındaki bankı bir sunak haline getirmiş idi. Aramızda yaşayan bir Martha mutfağındaki masayı bir “Rabbin sofrası” yapmış idi. Bir başka imanlı ise bürosundaki masasını otururken ve konuşurken Kral’ın işine dair ilişkileri değerlendirdiği bir kürsü yapmıştı.

İsrail’deki Nasıra kentinde öncelikle Araplara hizmet veren bir imanlı hastanesi bulunur. Bu hastanenin zemin katında küçük bir kilise vardır. Ama bir vaiz konuşmak için ayağa kalktığı zaman bir kürsünün arkasında durup konuşmaz. Bunun yerine cilalı tahtadan bir marangoz tezgahının arkasında durur. Bu kürsü Rabbimizin Nasıra’da bir marangoz olarak çalıştığını hatırlatan güzel ve gerekli bir örnektir, çünkü bir anlamda bu marangoz tezgahı O’nun kürsüsü idi.

Orta batıda yaşayan bir doktor insanların bedenlerini olduğu gibi canlarını da iyileştirmek istedi. Kliniğe gelmiş bir hasta ile konuştuktan ve onu tam olarak muayene ettikten sonra hastalığın fiziksel bir sorundan çok ruhsal bir sorundan kaynaklandığını gördü. Ve o gece bu hastanın evine gidip kapısının zilini çaldı. Hasta, doktoru evinin kapısında gördüğü zaman, önce çok şaşırdı, ama doktor hemen nazikçe şöyle dedi: “Buraya sizi görmek için geldim ama bir doktor olarak değil, sizi ziyaret etmek isteyen bir doktorunuz olarak. Sizinle bir konu hakkında konuşmak istiyorum. İçeri girmemde bir sakınca var mı?” Kişi için elbette bir sakınca yoktu, doktor böylece içeri girdi ve onunla ruhsal ihtiyacı hakkında konuştu. Ve sonra ona Rab İsa’nın bu ihtiyacı nasıl karşıladığını anlattı. Hastaların çoğu yaşamlarını Rabbe verdiler ve iyileşerek O’na hizmet etmeye devam etmeye başladılar. Pek çok kişi hastalarının yalnız bedenleri ile değil, ama canları ile de ilgilenen bu sevgili doktorun hizmeti için sonsuza kadar müteşekkir kalacaklar.

Rab bu gün dünya üzerinde alışılmamış pek çok kürsüye sahiptir. Tramp’ın da söylemiş olduğu gibi, pek çok kişinin sıradan işleri nasıl Tanrının işleri haline getirileceğini öğrendiğini söyler.

5 Aralık

“Düşman azgın bir ırmak gibi geldiği zaman, Tanrının Ruh’u onu kaçirtacak.” (Yeşaya 59:19b)
Şeytan en güçlü silahlarının tümünü Rabbin halkı üzerine gönderdiği zaman, yaşamda insanı çaresizlik içinde bırakan kriz dönemleri yaşanır. Gökler kararır ve yeryüzü sarsılır ve tek bir umut ışını yokmuş gibi görünür. Ama Tanrı böyle zamanlarda halkının üzerine güç göndereceğini vaat etmiştir. Rabbin Ruhü, tam zamanında şeytana karşı gelir ve onu kaçirtır.

Mısırlı zorba tarafından esaret altında tutulan İsrail halkının durumu çok kötü idi. Angaryacı köle efendilerinin kırbaçları altında büyük zulüm görmekte idiler. Ama Tanrı onların iniltilerine karşı kayıtsız kalmadı. Firavun ile görüşmesi ve sonunda halkını özgürlüğe kavuşturması için Musa’yı çıkardı.

Hakimler döneminde yabancı istila orduları İsrail oymaklarını egemenlikleri altına aldılar. Ama Rab yine de en karanlık saatte düşmanı geri püskürtmek ve bir esenlik dönemi başlatmak için silahlı askerleri yardıma gönderdi.

Sennaherib, Yerusulim’e karşı savaşıyor Asur ordusuna önderlik etti. Yahuda kentinin ele geçirileceği kesin görünüyordu. İnsani bakış açısından konuşacak olur isek, istila etmek için gelmiş bu orduları durdurmanın hiç bir yolu yoktu. Ama buna rağmen Rabbin meleği gece Asurluların kamp kurduğu yere girdi ve 185.000 adamı öldürdü.

Ester Pers Krallığında kraliçe iken, düşman ülkeye akın etti ve ülkedeki Yahudilerin hepsinin öldürülmesi için değiştirilmesi imkansız bir buyruk çıkartıldı. Tanrı, Medlerin ve Perslerin bu buyruğu aracılığı ile büyük bir bozguna mı uğrıtılacak idi? Hayır, Tanrı olayları öyle bir düzenledi ki, hemen bir başka buyruk çıkartıldı ve bu buyruk o yazgı gününde Yahudilere kendilerini savunmaları için izin veriyordu. Sonunda Yahudiler elbette üstün bir şekilde galip geldiler.

Savonarola Floransa’da yoksulluk, baskı ve adaletsizlik gördüğü zaman, reform getirmek için Ruh’un ellerinde bir aracı haline geldi.

Martin Luther cennetin para ile satılması ve kilisenin diğer günahlarına karşı sesini yükseltmeye başladığı zaman, sanki karanlık bir çağın içinde bir ışık parlamış gibi oldu.

Kraliçe Mary İngiltere ve İskoçya’daki gerçek Hıristiyan imanına zarar veriyor idi. Ama Tanrı çaresizliğin hüküm sürdüğü bu zamanda John Knox adlı bir adam ortaya çıkardı. Knox, Tanrının önünde kendisini yüz üstü toprağa atarak bütün gece Tanrıya, seçilmişlerinin öcünü alması ve İskoçyayı kurtarması için yalvardı, aksi takdirde öleceğini söyledi. Rab ona İskoçyayı verdi ve kraliçeyi tahtından indirdi.

Şu anda yaşamınızın en büyük krizlerinden biri ile karşı karşıya olabilirsiniz. Asla korkmayın. Rabbin Ruhü size güç gönderecek ve sizi geniş ya da ferah bir yere çıkartacaktır. Siz, sadece O’na güvenin, yeter!

“Efrayim konuştuğu zaman herkes titrerdi, yücelmişti İsrail’de. Ama Baal’e taparak suç işleyince öldü.” (Hoşea 13:1)

Doğru bir kişinin söylediği sözlerde müthiş bir güç ve yetki mevcuttur. Doğru kişi konuştuğu zaman, diğer kişilerin yaşamları üzerinde etki yapar. Söylediği sözlerde ağırlık vardır. İnsanlar ona baktıkları zaman saygı duyar ve onun sözünü dinlerler.

Ama bu aynı kişi eğer bir gün günaha düşer ise, diğer kişiler üzerinde yarattığı tüm bu olumlu etkisini yitirir. Konuşurken sesinde mevcut olan o yetkili ton duyulmaz olur. İnsanlar artık öğüt almak için ona başvuramazlar. Eğer o insanlara öğüt vermeye kalkar ise, insanlar ona küçümseyen bir göz ile bakar ve şunları söylerler: “Doktor, sen önce kendini iyileştir” ya da “Önce kendi gözündeki mertegi çıkar, o zaman başkasının gözündeki çöpü görebilirsin.” Kişinin dudakları mühürlenir.

Bu durum başından sonuna kadar süreklilik gösteren bir tanıklık muhafaza etmenin önemini vurgular. İyi başlamak önemlidir ama yeterli değildir. Geçen süre zarfında tanıklığımızı korumayı sürdürmediğimiz takdirde ilk günlerin görkemi onursuzluğun sisleri içinde ortadan kaybolacaktır.

“Efrayim konuştuğu zaman insanlar titrerdi.” William şu yorumu yapar: “Efrayim, Yeşu’nun günlerinde olduğu gibi Tanrı ile yürüdüğü zaman, yetki ile konuşurdu ve insanlar titrerdi ve bu nedenle Efrayim saygın ve güçlü bir konuma sahip idi. Ama daha sonra putperestliğe dönüş yaptı ve ruhsal olarak öldü. İmanlının yüreği tamamen Mesih tarafından yönetiliyor ise ve her tür putperestlikten özgür ise, imanlı ahlak gücüne ve saygınlığa sahiptir.

Gidyon bu konuda verilecek bir başka örnektir. Rab, bu güçlü adam ile birlikte idi. Gidyon yalnızca 300 kişilik bir ordu ile Midyanlıların 135.000 güçlü adamını yenilgiye uğrattı. İsrailoğulları Gidyon’u kral yapmak istedikleri zaman, o bilgece davranarak bunu reddetti, çünkü gerçek Kral’ın Yehova olduğunun farkına varmış idi. Büyük zaferler kazandı ve büyük ayartmalara zafer ile karşı koydu, ama bizim çok önemsiz olduğuna düşünebileceğimiz bir konuda hata yaptı. Askerlerinden, İsmailoğullarından ganimet olarak alınmış olan altın küpeleri kendisine vermelerini istedi. Ve bu küpeler ile bir efod (bir tür ayin giysisi) yaptırdı ve bu giysi İsrail halkı için bir put haline geldi ve Gidyon’un kendisi ve ailesi için bir tuzak oldu.

Hata yaptığımız zaman Tanrıya gidebileceğimizi, tövbe ederek bağışlanma bulacağımızı elbette biliyoruz. O’nun hatta çekirgelerin yemiş oldukları yılları bile restore edebileceğini biliyoruz, yani O bize boşa harcanmış zamanımızı yenileyecek gücü sağlayabilir. Ama herkes kesinlikle şunu kabul edecektir: düştükten sonra iyileşmektense, düşmekten sakınmak daha iyidir. Parçalanmış tanıklığımızın parçalarını tekrar bir araya getirmek için onları yapıştırmaya çalışmaktansa tanıklığımızı parçalamamak daha iyidir. Andrew Sonar’ın babası ona şöyle dedi: “Andrew, dua et ki, her ikimiz de sonuna kadar iyi bir şekilde devam edebilelim!” Bu nedenle dua edelim ki, önümüze konan yarışı sevinç ile tamamlayabilelim.

7 Aralık

“Ve bunların en üstünü sevgidir.” (1.Korintliler 13:13)

Nefret, çekişme ve bencillik dolu bir dünyadaki en üstün güç *sevgidir*. Sevgi, başka hiç bir erdemini başaramayacağını başarır ve bu anlamda lütufların kraliçesidir. Sevgi, taciz edilmeye iyilik ile karşılık verir. Kendisini öldürenlere merhamet edilmesi için dua eder. Çevresindeki herkes kendi hakları için bağırıp çağırırken sevgi bencil davranmadan hareket eder. Verebileceği bir şey kalmayınca kadar vermeye devam eder.

Bir Hintli cadde boyunca bindiği filinin üstünde gitmektedir. Ve onu daha hızlı yürümesi için kırbaçlar. Çelik kırbaç aniden Hintlinin elinden kayar ve yüksek şangırtı sesi çıkartarak kaldırımın üstüne düşer. Fil geri döner, hortumu ile kırbaçı yerden kaldırır. Ve onu efendisine uzatır. İşte sevgi böyledir.

Esop'un (Lafonten) öykülerinden birinde güneş ve rüzgar bir yarışmaya girerler; konu, hangisinin bir adamın ceketini çıkartacak güce sahip olduğudur. Rüzgar şiddetle eser ve şiddetini ne kadar artırırsa arttırsın, adam ceketini çıkartmadığı gibi ceketine daha da çok sarılır. Sonra güneş, adamın üstüne parlamaya başlar ve adam bir süre sonra ceketini çıkartır. Güneş sıcaklığı ile adamı değiştirmiştir. İşte sevgi böyledir.

Sir Walter Scott bir kez bir sokak köpeğine tüm gücü ile ve hızlı bir şekilde bir taş atar ve köpeğin bacağı kırılır. Scott pişman bir halde orada durur iken, köpek topallayarak ona doğru gelir ve adamın kendisine taş atan elini yalar. İşte sevgi böyledir.

Stanton, Lincoln'a “alçak sinsi palyaço” ve “gerçek goril” şeklinde kaba sözler söyleyerek acı hakaretler etti; Springfield'da bir gerçek goril bulunduğu için goril görmek amacı ile hiç kimsenin Afrikaya gitmesine gerek olmadığını, Afrikaya bu yüzden gitmenin ahmakça olacağını dahi söyledi. Lincoln ona diğer yanağını çevirdi. Aslında Lincoln daha sonra Stanton'ı bu iş için en yetenekli insan olduğu konusunda ısrar ederek Savaş Bakanı yaptı. Lincoln vurulduğu zaman, Stanton, onun cansız bedeninin yanında durdu ve herkesin gözü önünde ağlayarak şunu dedi: “Burada dünyanın şimdiye kadar görmüş olduğu en büyük önderi yatıyor.” Lincoln diğer yanağını çevirerek galip gelmişti. İşte sevgi budur.

E.Stanley Jones şunları yazdı: “Diğer yanağı çevirerek düşmanınızın silahını elinden almış olursunuz. O sizin yanağınıza vurur ve siz diğer yanağınızı çevirerek onun yüreğine vurursunuz. Düşmanlığı çözülür. Düşmanınız yok olup gider. Düşmanlığınızdan vazgeçerek düşmanınızdan kurtulursunuz. Dünya, geri vurma gücüne sahip olan kişinin değil, geri vurma gücüne sahip olmayan Kişi'nin ayakları altındadır. Güç budur – nihai ve gerçek güç.”

Bazen sert bir söz kullanarak daha fazla şey başarılabilceği, kötülüğe kötülük ile karşılık vererek ve haklarını savunarak daha iyi sonuç elde edilebileceği sanılır. Bu yöntemler belli ölçüdeki bir güce sahiptirler. Ama güç dengesi sevgi tarafındadır, çünkü düşmanlığı derinleştirmek yerine sevgi ile düşmanları dostlar haline dönüştürmek mümkündür.

“Suçlu çabuk yargılanmaz ise, insanlar kötülük etmek için cesaret bulurlar.” (Vaiz 8:11)

Ben bu satırları yazarken, ülkemizde dev gibi yükselen suç oranı ile ilgili olarak halktan büyük bir öfke dalgası yükselmektedir. İnsanlar yasa ve düzen istemektedirler. Yasalarımız ve mahkemelerimiz sanki suçlular lehine hareket eder gibidirler. Suçlu kurbanlarının hakları ise ya çok az yerine gelir ya da hiç gelmez. Mahkeme davaları çok uzun sürer ve genellikle bir suçluyu savunan bir avukat haklı olmadığı davada yasanın bazı saçma boşluklarından yararlanarak davayı kazanabilir.

Genel düzensizliğe ek olarak ayrıca liberal sosyologların, psikiyatristlerin ve diğer “uzmanların” itiraz kabul etmez şekilde salahiyet ile konuşurlar. İdam cezasının mantıksız ve insanlık dışı olduğu konusunda ısrar ederler. Suçun cezalanması ile ilgili korkunun suçluları durdurma etkisine sahip olmadığını iddia ederler. Çözümün suçluları cezalandırmak değil, onları tedavi etmek olduğunu söylerler.

Ama hata yapmaktadırlar. Bir kişi “yaptığının yanına kar kalacağından ne kadar emin olur ise” suç işlemek için o kadar hazır olacaktır. Ya da eğer cezasının hafif olacağını hisseder ise, yakalanma riskini dahi göze alır. Ya da eğer davanın uzun süre devam edeceğini düşünüyor ise, bundan teşvik dahi alacaktır. Ve diğer kişilerin savundukları tüm iddialara rağmen, ölüm cezası suça engel olan bir etkiye sahiptir.

Artan suç oranını analiz eden herkes tarafından beğenilen bir dergide şunlar yazıldı: “Bu durumun nedenlerinden biri, Amerika’nın yetersiz adalet sistemidir. Tüm yetkililer, eğer ölüm cezası etkili olacak ise, o zaman bu ölüm cezasının çabuk olması gerektiği konusunda hem fikirdirler. Ancak bekleyen yüklü davalar nedeni ile Amerikan hukuk sistemi bunu uygulayamamaktadır.”

Kriminoloji konusundaki bir uzman, erdeme olan sevgisi nedeni ile erdemli olan her bir kişi karşısında 10.000 kişinin ceza korkusu yüzünden iyi olduğunu beyan etti. Ve Chicago Üniversitesindeki Isaac Ehrlich istatistiklerin bir katilin idam edildiğine ilişkin bir haberin diğer 17 katilin suç işlemesine engel olduğunu gösterdiğini bildirir.” Reform ve rehabilitasyon sorunun çözümü değildirler. Bunlar insanları değiştirme konusunda sürekli başarısızlığa uğrayan yollardır. Biz, yalnızca Tanrının Ruhu aracılığı ile yeniden doğmanın bir günahkarı bir kutsala çevirebileceğini biliriz. Ama ne yazık ki, yetkililerden yalnızca bir kaçının dışında bu gerçeği hiç kimse ne kendisi ne de mahkumları için kabul etmeyecektir. Durum bu olduğuna göre yapabilecekleri en iyi şey, bu günkü ayeti ciddiye almak olacaktır.” Çünkü suçlu çabuk yargılanmaz ise, insanlar kötülük etmek için cesaret bulur.” Ceza, çabuk ve adil bir şekilde uygulanmadıkça, suç işleme oranlarında bir düşüş görmeyeceğiz. Çözüm, yalnızca Kutsal Kitap’tadır – eğer insanlar bunu kabul ederler ise.

9 Aralık

“Rabbimiz İsa Mesih aracılığı ile bizi zafere ulaştıran Tanrı’ya şükürler olsun!” (1.Korintliler 15:57)
Yaratılmış olan hiç bir zihin Rab İsa’nın Golgota’daki çarmıhta kazanmış olduğu zaferin boyutlarını asla kavrayamaz. Rab İsa dünyayı yendi (Yuhanna 16:33). Bu dünyanın prensi olarak adlandırılan Şeytan’a galip geldi (Yuhanna 16:11). O, yönetimler ve hükümler üzerinde zafer kazandı (Kolosaliler 2:15). Ölümü öyle bir yendi ki, ölüm yok oldu (1.Korintliler 15:54,55,57).

Ve O’nun zaferi bizimdir. Aynı Davut’un Golyat’a karşı kazandığı zaferin tüm İsrail için geçerli olması gibi, Mesih’in görkemli zaferi de aynı şekilde O’na ait olan herkese ait oldu. Bu nedenle Horatius Bonar ile birlikte şu şarkıyı söyleyebiliriz:

Zafer bizimdir! Güçlü Olan kudret içinde bizim için geldi;

Savaşı bizim için savaştı ve zaferi kazandı; Zafer bizimdir.

Bizler bizi seven Mesih aracılığı ile “galiplerden de üstünüz”, çünkü ne ölüm, ne yaşam, ne melekler, ne yönetimler, ne şimdiki ne gelecek zaman, ne güçler, ne yükseklik, ne derinlik ne de yaratılmış başka bir şey bizi Rabbimiz Mesih İsa’da olan Tanrı sevgisinden ayırmaya yetecektir.” (Romalılar 8:37-39)

Guy King istasyonda genç bir delikanlı ile konuşuyordu; bir tren istasyona girdi, trende o kentlin önemli bir maçtan sonra kente geri dönen yerel futbol takımı da vardı. Genç delikanlı trenden ilk inen kişiye doğru koştu ve soluk soluğa şu soruyu sordu: “Kim kazandı?” Sonra tren istasyonunun platformu boyunca hızla koşmat-ya ve sevinçli bir coşku ile bağırmaya başladı: “Biz kazandık! Biz kazandık!” Bay King genci izlerken kendi kendine şöyle düşündü: “Bu genç futbol maçında zafer kazanmak için ne yaptı ki? Futbol sahasındaki mücadele ile ne ilgisi oldu ki?” Yanıt elbette şudur: “Hiç bir şey yapmadı.” Ama bu genç aynı kentten olduğu için kendisini kentlin yerel futbol takımı ile özdeşleştirdi ve takımın kazandığı zaferi kendine mal etti.

Bir kez vatandaşlığını değiştirmek sureti ile yenik bir durumdan zaferli bir duruma geçmiş olan bir Fransız’dan söz edildiğini duydum. İngiltere’nin Demir dükü olarak adlandırılan Wellington Waterloo’da Napolyon üzerindeki ünlü zaferini kazandı. Fransız ilk önce yenilenlerin tarafında idi ama bir İngiliz vatandaşı olur olmaz, Wellington’un zaferini kendi zaferi olarak talep edebilirdi.

Doğumumuz itibarı ile hepimiz şeytanın krallığına ait kişileriz ve bu yüzden kaybeden taraftayız. Ama Mesih’i Rabbimiz ve Kurtarıcımız olarak kabul ettiğimiz anda yenilgiden zafere geçmiş oluyoruz.

“..onlar Tanrı yolunu ona daha doğru biçimde açıkladılar.” (Elçilerin İşleri 18:26b)

Kurtuluş yolunu diğer kişilere açıklar iken, bu kurtuluş mesajını, insanların zihnini karıştırabilecek herhangi bir şeyden sakınarak “net ve sade bir hale getirmek” çok büyük bir önem taşır. İnsanların zaten genellikle yeterince zihinleri karışıktır, çünkü şeytan “iman etmeyenlerin zihinlerini kör etmiştir” (2.Korintliler 4:4)

Size, iman etmemiş kişilerin kulaklarına garip gelebilecek şeyleri nasıl söyleyeceğinize dair bir örnek vereyim. Var sayalım ki, ilk kez tanışmış olduğumuz bir genç delikanlıya tanıklık etmeye başlayacağız . Mesajımızda ilerlemeden önce bu kişi sözümüz keser ve şöyle der: “Ben dine inanmıyorum, dinin bana hiç bir yararı olmadı.” Böyle bir ifade karşısında hemen şu yanıtı verme eğiliminde bulunuruz: “Ben de dine inanmıyorum ve din vaaz etmiyorum.”

Aman bu noktada durun lütfen! Böyle bir yanıt verdiğiniz zaman, bunun amacımızı nasıl çelişkiye düşürdüğünü düşünebilir misiniz? Aslında biz bu kişiye dindar olduğu aşikar olan konular anlatıyoruz ve buna rağmen yine de ona dine inanmadığımızı söylüyoruz. Böyle bir yanıt verdiğimiz zaman zihni patlayacaktır.

Bizim bu yanıtı verirken ne kast ettiğimizi elbette biliyoruz. Biz bu kişiden bir dine ya da mezhebe katılmasını istemiyoruz, ona söylemek istediğimiz Rab İsa ile bir ilişkiye girmesidir. Ağız ile bir iman ikrarında bulunmasını istemiyoruz, bir Kişi ile ilişkiye girmesini istiyoruz. Ona reformasyonu değil yeniden doğmasını savunuyoruz. Bir insana yeni bir giysi giydirmeye çalışmıyoruz; yeni bir insanı bu giysiye sokmaktan söz ediyoruz.

Ama bu kişi din hakkında düşündüğü zaman, aklına Tanrıya tapınma ve O’na hizmet ile ilgili olan her şey gelecektir. “Din” sözcüğü pek çok kişiye insanın Tanrı ile olan ilişkisi ile bağlantılı olan bir inançlar sistemi ve farklı bir yaşam tarzı sürmek gibi konuları düşündürür. Bu nedenle kendisine bizim dine inanmadığımızı söylediğimiz zaman, onun aklına hemen gelecek olan tek düşünce bizlerin putperest ya da ateist kişiler olduğumuzdur. Daha biz ne söylemek istediğimizi açıklama fırsatı bulamadan onlar bize hemen din ile ilişkisi olmayan kişiler etiketini koymuşlardır. Aslında bizim dine inanmadığımızı söylememiz gerçek değildir. Hıristiyan imanının temel öğretilerine elbette inanırız. Mesih’e iman ettiğini ağız ile ikrar eden kişilerin bunu yaşamları aracılığı ile göstermeleri gerektiğine inanırız. Baba tanrının gözünde temiz ve kusursuz dindarlık, kişinin sıkıntı çeken öksüzler ve dullar ile ilgilenmesi ve kendisini dünyanın lekelemesinden korumasıdır. (Yakup 1:27)

İnanmadığımız şey ise, dinin kurtarıcı yerine konmasıdır. Yalnızca yaşayan Mesih kurtarabilir.

Hıristiyanlığın bu gün gündemde olan sulandırılmış çeşitlemelerine inanmayız. İnsanları cennete iyi işleri ya da kendi çabaları aracılığı ile düşündürmek için teşvik eden herhangi hiç bir sisteme inanmayız. Ancak bu gerçekleri insanlara onlara “ben de dine inanmıyorum” şeklindeki çarpıcı ifadeler ile onları hayrete düşürerek açıklama yapmamayı başarabilmeliyiz. Canlar söz konusu olduğu zaman lütfen sözcükler ile oyunlar oynamayalım.

11 Aralık

“Bu sözlerimi aklınızda ve yüreğinizde tutun. Bir belirti olarak ellerinize bağlayın, gözlerinizin önünde duracak olan bir alın sargısı olarak takın.” (Yasanın Tekrarı 11:18)

Bu günün ayeti onu izleyen diğer üç ayet olmadan eksiktir ve bu nedenle o üç ayeti buraya yazmak isterim: “Onları çocuklarınıza öğretin. Evde oturur iken, yolda yürürken, yatarken, kalkarken onlardan söz edin. Evlerinizin kapı sövelerine ve kentlerinizin kapılarına yazın. Öyle ki, Rabbin atalarınıza vermeye söz verdiği topraklar üzerinde sizin de çocuklarınızın da ömrü uzun olsun ve yeryüzünün üstünde gökler olduğu sürece orada yaşayasınız.”

Burada Tanrı sözünün Tanrı halkının yaşamlarında yer alması gerektiğine dair çok önemli bir gerçeğe yer verildiğini görüyoruz. Bu koşullar yerine geldiği zaman imanlılar cennet günlerini yeryüzünde iken tecrübe edeceklerdir.

Önce Söz’ü ezberlememiz gerekir ya da metinde yer aldığı gibi, Sözü yüreklerimize ve canlarımıza yerleştirmeliyiz. Kutsal Yazılardan pek çok ayet ezberleyen kişi kendi yaşamını zenginleştirir ve diğer kişileri bereketleme potansiyelini arttırır.

Bundan sonra şu konuya değinilir: Sözün ellerimize ve alınlarımıza bağlanması gerekir. Bu ifade, bazı kişilerin düşündüğü gibi muskalar kullanmak anlamına gelmez, bu ifade ile anlatılmak istenen eylemlerimizin (eller) ve arzularımızın (gözler), Mesih’in Efendiliği altında olmaları gerektiğidir.

Tanrı Sözü, evde yapılan konuşmaların merkez konusu olmalıdır. Ayrıca buna ek olarak her evde bir aile sunağının var olması gerekir; bu sunakta her gün Kutsal Yazılar okunur ve ev halkı birlikte dua eder. Hiç kimse Kutsal Kitap’ın böyle bir evdeki etkisine karşı koyamaz.

Bu aynı Söz’ün yolda yürürken, yatarken ve kalktığımız zaman zihin ve yüreklerimizi meşgul etmesi gerekir. Başka bir deyişle, Kutsal Yazılar’ın yaşamlarımızın öyle bir parçası haline gelmeleri gerekir ki, bulunduğumuz her yerde ve yaptığımız her işte yaptığımız konuşmalarımızda yer alsınlar.

Konuşmalarımızda Kutsal Kitap’ın dilini kullanmamız gerekir. Kapı sövelerimize ve kent duvarlarımıza ayetler mi yazmamız gerekir? Harika bir fikir! Pek çok imanlı evinde ön kapı üzerinde Yeşu 24:15 ayeti yazılıdır: “Bana ve ev halkıma gelince, biz Rabbe hizmet edeceğiz.” Ve pek çok başka evin odalarının duvarlarında da Kutsal Yazılardan ayetler asılıdır.

Kutsal Yazılara hak ettikleri uygun yeri verdiğimiz zaman, kendimizi yalnızca basit konuşmalar ile zaman harcamaktan kurtarmış oluruz ve kendimizi gerçekten önemli olan sonsuz sonuçlara ait olan konular ile meşgul ederiz ve evlerimizde bir Hıristiyan atmosferini muhafaza etmiş oluruz.

“Tanrının olan Rabbi denemeyeceksin.” (Matta 4:7)

Rabbi denemek ne anlama gelir? Rabbi denediğimiz zaman suç mu işleriz?

İsrailoğulları, çölde suları kalmadığı zaman, şikayet ederek Rabbi denediler. (Mısırdan Çıkış 17:7) “Rab bizimle birlikte mi, değil mi?” dediler ve bu sözleri ile yalnızca O’nun tanrısal Varlığından kuşku duymakla kalmadılar, ama aynı zamanda O’nun halkının ihtiyaçları ile ilgilenmediğini de ima etmiş oldular. Şeytan, tapınağın tepesinden atlaması için Rabbe meydan okuyarak O’nu ayartmaya çalıştı (Luka 4:9-12). Eğer İsa şeytanın dediğini yapmış olsa idi, Baba Tanrıyı denemiş olacaktı, çünkü o zaman Babasının isteğinin dışında bir davranışta bulunmuş olacak idi. Ferisiler Sezar’a vergi vermenin yasal olup olmadığını sorarak Rabbi ayartmak istediler (Matta 22:15-18). Ferisiler, Rabbin vereceği yanıt her ne şekilde olur ise olsun, O’nun ya Romalıları ya da şiddetli bir şekilde Romalıları karşı olan Yahudileri kıskırtacağından emin idiler. Safira bir mülk satmış ve paranın bir kısmını kendine saklayarak gerisini getirip elçilerin buyruğuna vermişti. (Elçilerin İşleri 5:9). Petrus Yeruşalim’deki konseye şöyle dedi: “Öyle ise ne bizim ne de atalarımızın taşıyamadığı bir boyunduruğu öğrencilerin boynuna geçirerek şimdi neden Tanrıyı deniyorsunuz?” (Elçilerin İşleri 15:10) Tanrıyı denemek, “Tanrı yargılamadan önce yapılanın ne kadarının yanımıza kar kalacağını anlamaya çalışmaktır; O’nun verdiği sözü yerine getirip getiremeyeceğini küstahça denemek ya da sözünü yerine getiriyor mu yoksa getirmiyor mu diye bakmaktır veya O’nu yargının son sınırlarına kadar zorlamaktır. (Yasanın Tekrarı 6:16; Matta 4:7)” (Toussaint) Mırıldandığımız ya da şikayet ettiğimiz zaman Tanrıyı denemiş oluruz. Çünkü aslında böyle yapmak ile O’nun varlığından, gücünden ya da iyiliğinden kuşku duyuyoruz demektir. Tanrının koşullarını bilmediğimizi, bizimle ilgilenmediğini ya da bizi kurtaracak gücü olmadığını söylemiş olmaktayız. Kendimizi gereksiz yere tehlikeye açık tuttuğumuz ve O’nun bizi kurtarmasını beklediğimiz zamanlarda da O’nu denemiş oluruz. Yanlış yönlendirilmiş imanlıların zehirli yılanlar tuttuklarını ve bunun bir sonucu olarak öldüklerini ne yazık ki sık sık işitiriz. Markos 16:18 ayetinde yazılı olan: “Yılanları elleri ile tutacaklar” ifadesindeki Tanrı vaadini yaptıklarının mantıklı olduğunu ileri sürmek için kullanırlar. Ancak bu ifade yalnızca Tanrı Kendi isteğini bizde ve bizim aracılığıyla yerine getirmek istediği gerekli zamanlarda yapacağımız mucizeleri doğrulamak için söylenmiş bir sözdür. Yalan söylediğimiz zaman Tanrıyı denemiş oluruz ve bunu aslında yüreğimizde niyet ettiğimizden daha büyük bir adanma, fedakarlık ve bağlılık sözü verdiğimiz zaman yaparız. Ferisiler Mesih’i nasıl iki yüzlülükleri aracılığı ile denediler ise, biz de aynı şekilde kendi iki yüzlülüğümüz aracılığı ile O’nu denemiş oluruz. Son olarak değineceğim konu şudur: Kendimizi ne zaman O’nun isteğinin dışına çıkartır ve kendi irademiz ile hareket eder isek, Rabbi denemiş oluruz. Bir yaratığın Yaratıcısını denemek için istek duyması ya da buna cüret etmesi ya da bir günahkarın bu şekilde Kurtarcısına hakaret etmesi çok şaşırtıcı bir durumdur.

13 Aralık

“Bunun üzerine Rabden korkanlar birbirleri ile konuştular. Rab dediklerine kulak verip duydu. Rabden korkup O’nun adını sayanlar için O’nun önünde bir anma kitabı yazıldı.” (Malaki 3:16)

Canlarımızın kısırlaşmasına neden olacak kadar meşgul olmamız mümkündür. Gereğinden fazla aktivite işimiz ile aşırı meşgul olmamıza ve Rabbimiz ile yeterli zaman geçiremememize neden olur. Rab ile tek başlarına kalarak meditasyon ve Rab ile paydaşlık yapamayan vaizler kısa bir süre sonra çok az ya da hiç ruhsal gücü olmayan mesajlar vermeye başlarlar. Her birimizin şöyle dua etmemiz gerekir: “Rab, beni meşgul bir yaşamın kısırlığından kurtar.” Pek çok imanlı tek başlarına kalmaktan korkarlar. Sürekli diğer kişiler ile birlikte olmak, onlarla konuşmak, çalışmak ya da yolculuk etmek isterler. Sessiz düşünmek için hiç bir zaman vakit ayırmazlar. Modern yaşamın baskıları bizi üstün başarı elde etmek için bizi hiperaktif olmamız için teşvik ederler. Bizler de bir akitvite momenti bina ederiz ve ondan sonra yavaşlamamız zor olur. Yaşam sürekli bir “it,it,it ve şimdi git,gıt,gıt” tarzında bir çaba ve koşuşturma tarzı haline gelir. Ve bunun sonucu olarak derin ruhsal kökler geliştiremeyiz. Yirmi yıl önce kişiler ile paylaşmış olduğumuz aynı dindar eylemleri sürdürüp dururuz. Yirmi yıl içinde hiç bir gelişme olmamıştır!

Ama buna rağmen yine de, kendilerini bu saçma yarıştan kurtarmak için, davetleri reddeden, Rab ile tek başına zaman geçirebilmek için ikincil eylemleri bir kenara bırakan yani, kendilerini bu konuda disiplin altına alabilen kişiler vardır. Dua ederek derin düşünmek için ayıracakları zaman onlar için ilk planda gelir. Rab İsa ile birlikte yalnız kalabilmek için dünyanın sesini kısıbabilecekleri bir sığınakları mevcuttur. Bu kişilerin Rab ile içsel bir iletişimleri vardır. “Rab kendisinden korkanlar ile paylaşır sırrını, onlara açıklar antlaşmasını.” (Mezmur 25:14) Tanrı onlara, bizlerin meşgul yaşamlarımızda hiç bilmediğimiz sırlar ile ilgili açıklamalar yapar. Rehberlik ile ilgili tanrısal düşüncenin bir iletişimi, ruhsal alanda olup biten olaylar hakkında ve gelecek ile ilgili bir haberleşme gerçekleşir. Tanrının tapınağında konut kurmuş olanlar genellikle tapınağın dışında yaşayan kişilerin hiç bir zaman bilmedikleri Tanrıdan gelen görümlere sahiptirler. İsa Mesih ile ilgili Vahiy’in verilmiş olduğu kişi, Kurtarıncının göğsüne uzanıp yatan kişi ile aynı kişi idi.

Cecile’in şu sözlerini sık sık düşünürüm: “Her yerde ve herkese şunu söylerim: ‘Tanrı ile paylaşımında bulunmak zorundasınız, aksi takdirde canınız ölecektir. Tanrı ile birlikte yürümeniz doğru olandır, aksi takdirde şeytan sizinle birlikte yürüyecektir. Lütüfta büyümelisiniz yoksa onu yitirirsiniz ve bunu zamanınızın bir kısmını bu konu için ayırmak ile yapamazsınız. Bazı imanlıların nasıl olup da Tanrı ile zaman geçirmediklerini bir türlü anlayamıyorum. Bu çağın ruhunun güçlü bir engel olduğunu biliyorum. Zihnimi ruhsal konulardan alıyor ve beni doğal bir doğanın çamur ve kirinin içine sokuyor. Düzenli olarak kendimi geri çekmek zorunda kalıyorum ve yüreğime şu soruları soruyorum: “Sen ne yapıyorsun? Şu anda neredesin?”

14 Aralık

“Yüceliğim için yaratıp biçim verdiğim, adım ile çağrılan herkesi, evet, oluşturduğum herkesi..”
(Yeşaya 43:7)

Var oluşumuzun en büyük facialarından biri, erkelerin ve kadınların boşa harcanan zamanlar geçirdiklerini görmektir. Her şeyden önce insan, Tanrının suretinde ve benzeyişinde yaratıldı. İnsan için yapılan plan, onun bir taburede değil bir tahtta oturması idi. İnsan günahın bir kölesi olmak için değil, Tanrının bir temsilcisi olmak için yaratıldı. “İnsanın yaratılma amacı nedir?” adlı soruya Shorter Catechism şu hatırlatma ile yanıt verir: “İnsanın yaratılma amacı Tanrıyı yüceltmek ve O’ndan sonsuza kadar zevk almaktır”. Eğer bu gerçeği kaçırmış isek, her şeyi kaçırmış oluruz. J.H.Howett ağlar çünkü pek çok kişinin yıllar sonra vardığı noktanın şu olduğunun farkına varır: “Bir insan bir amipten farklı değildir.” Hiç bir şey olma noktasına gelmiş olan kişileri gördüğü zaman üzülür ve bir insanın mezar taşında yazılı olan şu sözlerden aktarma yapar: “İnsan olarak doğdu ve bir bakkal olarak öldü.” F.W.H.Myers insanlık üzerinde yaptığı inceleme sonucu şu sözleri yazar,

Burada gördüğüm halk arasındaki canlar fethetmesi gereken canlar iken yenilmiş, Krallar olması gerekir iken, köleler olmuş, boş bir merak ile tek umutlarını işiten

Üzücü bir şekilde bir gösteriden ibaret olan şeylere razı olmuşlar.

Watchmen Nee genç bir adam iken, çok yetenekli bir tahta oymacı ustasını acımasız bir işverenin elinde harcandığını gördü ve çok üzüldü. Eski kentin sarı vernikli caddesindeki dükkanlardan birinde adı bilinmeyen bir usta olarak altı yılını geçirmiş olan bu tahta oymacı ustası dört yapraklı bir tezgaha doğal tahtadan çiçek motifleri oyardı. Yaptığı bu iş için kendisine günde sekiz sent ödenirdi; yağmurda, güneşte ve tatillerde, kısaca dükkan sahibinin emrettiği her zaman az bir yiyecek ile gerektiğinde sokakta yatarak çalıştırılırdı. Bu iş çok büyük bir ustalık gerektirirdi ve aynı zamanda çok zahmetli ve yorucu ve sinir bozucu bir iş idi, usta olmasına rağmen sokaktaki bir dilenciden farkı yok gibi idi. Günümüz yaşamındaki facia insanların çağrıldıkları yüksek görevi takdir etmekte başarısız olmalarıdır. Yaşamlarını en alttaki değerlere sarılarak sürdürürler. Uçmak yerine sürünürler. Birinin söylemiş olduğu gibi, üzerlerinde duran meleğin kendilerine sunduğu tacı göremezler ve sıkıntı içinde yaşamaya razı olurlar. Zamanlarını bir yaşam yapmak yerine az da olsa bir kazanç yapmakla geçirir ve bununla yetinirler. Bu gün çok kişi doğal kaynakların bozulması ile ilgilenirler, ama asla insan kaynaklarının daha büyük olan kaybını akıllarına bile getirmezler. Türü azalmakta olan kuşları, balıkları ve hayvanları kurtarmak için pek çok kampanya yapılır, ama yaşamları mahvolan insanlara bakarlar ve bundan etkilenmezler. Tek bir insanın yaşamı tüm bir dünyadan daha önemlidir. Bu yaşamı boşa harcamak sözle ifade edilemeyecek bir felakettir. Bir kadın şöyle dedi: “Ben yetmiş yaşındayım ve yaşamım ile ilgili hiç bir şey yapmadım.” Bu sözlerden daha feci ne olabilir?

15 Aralık

“Gözyaşları içinde ekenler, sevinç çığlıkları ile biçecek; ağlayarak tohum çuvalını taşıyıp dolaşan, sevinç çığlıkları atarak demetler ile dönecek.” (Mezmun 126: 5,6)

126. Mezmurda İsrailoğulları Babil’deki sürgün dönemlerinden sonra tekrar ülkelerine döndükleri için coşku içindedirler. Kendilerini bir rüya aleminde imiş gibi hissetmektedirler. Kahkahalar atmakta ve şarkılar söylemektedirler. Putperest komşuları bile Rabbin kendileri yani Tanrının halkı olan İsrailoğulları için ne yüce işler yapmış olduğu konusunda yorumlar yapmaktadırlar.

Şimdi tekrar kendi ülkelerine geri döndüklerine göre tohum ekmeye başlamaları gerekir. Ama bu durum bir soruna yol açar. Dönerler iken yanlarında yalnızca sınırlı sayıda tohum getirmişlerdir. Bunu şimdi bir yiyecek olarak da kullanabilirlerdi; ne de olsa, tarlalarında hasadını biçecekleri ürünleri yoktu. Ya da tohumları yemeyecek ve onları gelecek olan günlerde bol bir hasat elde etme umudu ile toprağa ekeceklerdi. Eğer çoğunu tohum olarak kullanmak için karar vermiş olsalardı bu hasat zamanı gelene kadar çok dikkatli ve fedakarlık ederek yaşamaları gerekeceği anlamına gelecek idi. İkinci düşünceyi uygulamaya karar verdiler.

Çiftçi tarlasına gittiği, elini tohum torbasına daldırdığı ve tohumları sürülmüş olan tarlasının üzerine fırlatmaya başladığı zaman, hasat zamanı gelene kadar kendisinin ve ailesinin katlanmak zorunda kalacağı yoksunlukları düşünerek gözyaşı dökülecek idi.

Ama daha sonra tarlalar altın başaklar ile doldukları zaman, bu döktüğü gözyaşları olgun başakları depoya koyduğu zaman sevinç gözyaşlarına dönüşecek idi. Ev halkının göstermiş olduğu tüm fedakarlıklar bol bir şekilde ödüllendirilmiş olacaklar idi.

Aynı konuyu bizim maddesel değerlerimiz ile ilgili kahyalığımız ile bağlantılı olarak düşünebiliriz. Rab her birimize sınırlı miktarda para emanet eder. Bu parayı kendimiz için canımızın istediği şeyleri alarak harcayabiliriz. Ya da fedakarlık ederek bu parayı Rabbin işi için yatırım olarak değerlendiririz – yabancı ülkelerdeki hizmet görevleri, Hıristiyan edebiyatı, Müjde duyuran radyo yayınları, yerel kilisede ve pek çok başka biçimde müjde yayma çalışmaları. Bu durumda bunun anlamı alçakgönüllü bir yaşam tarzı benimsemektir, öyle ki canlar Müjde ihtiyaçları karşılanmadığı için mahvolmasınlar.

Ama hasat biçme zamanı geldiği zaman, fedakarlık etmemizin bir sonucu olarak cennette erkekler ve kadınlar gördüğümüz zaman, bu tür fedakarlıklardan söz etmeye bile değmeyecektir. Tüm sonsuzluk boyunca Tanrının Kuzusu’na tapınanlardan biri olmak için cehennemden kurtarılan bir kişi, şimdi yapabileceğimiz her türlü fedakarlıktan daha değerlidir.

“Rabbe övgüler sun ey canım, iyiliklerinin hiç birini unutma. Bütün hastalıklarını iyileştiren O’dur!”
(Mezmun 103:2,3b)

Tanrının en önemli adlarından biri, Yehova-Rapha’dır. Anlamı ise, “Seni iyileştiren Rab Ben’im” dir (Mısırdan Çıkış 15:26b). Bize şifa veren Rab’dır. O, bizi her tür hastalıktan iyileştirir ve sonunda bizi hastalığın her şeklinden sonsuza kadar nihai olarak kurtaracaktır.

Tanrı bizi bazen bedenlerimize yerleştirmiş olduğu muazzam şifa sağlayan güçler aracılığı ile iyileştirir. Doktorlar bu yüzden sık sık şu ifadeyi kullanırlar: “Sabaha kadar pek çok şey daha iyi olacaktır.” Tanrı bazen ilaçlar ve ameliyat aracılığı ile de iyileştirir. Ünlü Fransız doktoru Dubois, şöyle dedi: “Cerrah yarayı sarar; Tanrı yarayı iyileştirir.” Tanrı bazen mucizevi bir şekilde iyileştirir. Bu gerçeği Müjdede okuduklarımızdan ve kendi kişisel yaşamlarımızdaki tecrübelerden biliyoruz.

Ama yine de her şeye rağmen Tanrının isteği her zaman iyileştirmek değildir. Eğer öyle olsa idi, o zaman hiç kimse ne yaşlanır ne de ölürdü. Ama er ya da geç herkes ölür – Rab gelene kadar. Tanrı, Pavlus’un fiziksel sıkıntısını ondan uzaklaştırmadı. Ama ona bu sıkıntıya dayanması için lütuf verdi. (2.Korintliler 12:7-10)

Genel bir anlamda tüm hastalıklar günahın bir sonucudur. Başka bir deyişle eğer günah hiçbir şekilde var olmamış olsa idi, o zaman hiç bir hastalık olmaz idi. Hastalık bazen bir kişinin yaşamındaki günahın doğrudan bir sonucu olarak ortaya çıkar. Örneğin, alkolizm bazen karaciğer rahatsızlığına, sigara içmek kansere, cinsel ahlaksızlık bazı cinsel hastalıklara ve kaygı ise bazen ülser hastalığına neden olur. Ama her hastalık kişinin her zaman kendi günahının doğrudan bir sonucu değildir. Şeytan Eyüp’ün ciddi bir hastalığa yakalanmasına neden oldu (Eyüp 2:7) ve yine de buna rağmen biz Eyüp’ün dünyadaki en doğru kişi olduğunu biliyoruz (Eyüp 1:8; 2:3). Şeytan adı bilinmeyen bir kadının belkemiğinin eğrilmesine neden olarak ona sıkıntı verdi (Luka 13: 11-17). Ve Pavlus’un bedendeki dikenine neden oldu (2.Korintliler 12:7). Yuhanna 9:2,3 ayetlerinde sözü geçen kişinin doğuştan kör olmasının nedeni, bu kişinin kendi günahı olamazdı. Epafroditus ise ciddi anlamda hasta idi, ama bunun nedeni günah değildi; o Mesih’in işi uğruna aşırı yorgun düşmüştü (Filipeliler 2:30). Gayus ruhsal açıdan sağlıklı idi ama fiziksel olarak sağlıklı değildi (3 Yuhanna 2).

Son olarak, iyileşme ya da şifa bulma konusundaki başarısızlığın nedeninin ille de iman eksikliği belirtisi olmadığını söylememiz doğru olur. Yalnızca Tanrı şifa vereceğine dair bir vaatte bulunduğu zaman, iman şifa talebinde bulunur. Aksi takdirde kendimizi diri ve bizi seven Rabbimize teslim ederiz ve O’nun isteğinin olması için dua ederiz.

17 Aralık

“Odun bitince, ateş söner..” (Süleyman’ın Özdeyişleri 26:20)

İki kişi tartışmaktadırlar. Bir tanesi öfkeli bir söz söyler ve diğeri de bu söze keskin ve şiddetli bir tepki verir. Diğeri yine kızgınlıkla karşılık verir ve ikinci kişi ona aynı şiddette kızgınlıkla bağırır. Yanıt vermemeleri ya da sessiz kalmaları zayıflık ya da yenilgi olarak sayılacağı için ikisi de bu tartışmayı sona erdirmeyi istemez. Ve bu yüzden yangın yoğunlaşır ve alevler harlayarak büyürler.

Ama bir de başka bir örneği düşünelim. Adamın biri diğere sözle bir hakarete bulunur ama karşılığında hiç bir öfkeli söz işitmez. Yine de buna rağmen karşısındaki kişiyi tahrik etmeye, kızdırmaya, ona hakaret etmeye ve onu utandırmaya devam eder. Ama tüm bunlara karşın diğeri bu çirkin oyuna alet olmayı reddeder. Kavga çıkartan kişi sonunda zamanını boşa harcadığının farkına varır, bu nedenle homurdanarak ve lanet ederek kavga etmekten vazgeçer. Yangın söner, çünkü diğeri kişi yangına benzin dökmeyi reddetmiştir.

Dr.H.A.Ironside yaptığı konuşmalar konusunda kendisi ile tartışma yapmak isteyen kişiler ile toplantısı bittikten sonra bir araya gelir ve konuşurdu. Bu kişiler genellikle temel öğretiler hakkında tartışmak yerine önemsiz şeyleri konu alan tartışmalara eğilimli kişilerdir. Dr.Ironside onları sabır ile dinler ve sonra durmadan konuşan kişi soluk almak için ara verdiği zaman, ona şöyle derdi: “Cennete gittiğimiz zaman ikimizden birinin hatalı olduğunu göreceğiz ve belki de bu hatalı kişi ben olacağım.” İyi yürekli doktor bu yanıtı ile her zaman başarılı olur ve bir ikinci kişi ile konuşmaktan kurtulurdu.

Eleştirilere nasıl karşılık vermemiz doğru olur? Kendimizi savunalım mı, bize yapılan haksızlığa aynı şekilde mi karşılık verelim, diğeri hakkında her zaman beslediğimiz eleştiri içeren düşüncelerin tümünü özgür mü bırakalım? Ya da sakın bir şekilde, “Kardeşim, beni daha iyi tanımadığın için mutluyum, çünkü eğer daha iyi tanımış olsaydın, o zaman eleştireceğin çok daha fazla şey olur idi.” Bu tür bir yanıt bek çok yangının sönmesini sağlamıştır.

Sanırım hepimizin belli zamanlarda bizi yerin dibine sokan mektuplar aldığımız olmuştur. Böyle zamanlarda gösterdiğimiz doğal reaksiyon kalemimizi asit hokkasına batırarak can yakıcı bir yanıt yazmak olmuştur. Bu reaksiyonumuz ateşe benzin döker ve çok geçmeden zehirli kalemlerin ucundan çıkan mektuplar gidip gelmeye başlarlar. Oysa böyle kötü bir mektuba şu basit ifadeye yer veren bir mektup ile karşılık yazmak ne kadar iyi olurdu!

Yaşam, öz savunma, tartışma ya da öfkeli sözler ile geçirilemeyecek kadar kısadır. Tüm bunlar bizi ilk öneme sahip olan şeylerden ayırırlar. Ruhsal gücümüzü aşağı çekerler ve tanıklığımızı leke sürerler. Diğeri kişiler ellerindeki meşaleyi bilerek ve isteyerek bir yangın çıkartmak için ellerinde taşırlar, ama biz benzini kontrol ederiz. Yangına benzin dökmeyi reddettiğimiz zaman, yangın sönüp gider.

“Kötüye iyi, iyiye kötü diyenlerin, karanlığı ışık, ışığı karanlık yerine koyanların, acıya tatlı, tatlıya acı diyenlerin vay haline!” (Yeşaya 5:20)

Tanrı, ahlak standartlarını tersine çevirenlere, günahı saygın hale getirenlere ve saflığın arzu edilebilir bir erdem olmadığını söyleyenlere ‘vay haline’ diyor. Herbert Vander Lugt insanların ahlak ayrılıklarını nasıl değiştirdiklerine ilişkin üç tane çağdaş örnek aktarmıştır. Önce pornografinin kötü sonuçlarını hafife alan bir yazı okudum, ama bu yazı “tutucu kişilerin sofı davranışını” beğenmiyordu. İkinci olarak, bir gazete haberinde şunu okudum: Kaygılı bir grup anne ve baba evli olmayan hamile bir öğretmenin işinden uzaklaştırılmasını talep ediyordu. Haberin yazarı bu öğretmeni güzel bir insan olarak tanımlıyordu ve anne ve babalardan ise hainler ve alçaklar olarak söz ediliyordu. Ve üçüncü olarak, bir televizyon programındaki konuğun hard rock müziğini, sarhoşluğu ve uyuşturucu kullanımını savunan sözlerini dinledim; bir hard rock konserinde uyuşturucu kullandıkları için ölen pek çok genç insanla ilgili haberi bilmesine rağmen bu şeytani konuları savunuyordu. Bu konuk bey, sosyal sorunlarımızın sorumluluğunu bu tür topluluklardan hoşlanmayan bireylerin üzerine yıktı.”

Neden ahlak çöküntüsünün artan dalgalarına tanık olduğumuza dair iki neden belirteyim. Her şeyden önce, insanlar Kutsal Kitap’ta bulunan mutlak değerleri terk etmişlerdir. Ahlak kavramı şimdi kişinin kendi yorumuna bağlı bir konu haline gelmiştir. İkinci olarak, insanlar ne kadar çok günah işlerler ise, günahın haklı bir davranış olduğuna dair daha fazla mantık yürütmeleri ve böylece kendilerini haklı çıkartmaları gerekecektir. Günahı aklamayı güç bulan bazı kişiler **ön yargı ve tutkularına hitap eden** kanıtlara başvururlar. Düşmanın sorularını yanıtlamak yerine onun karakterine saldırırlar. Bu nedenle, yukarıda verilen örneklerde olduğu gibi özgürlük yanlıları, “tutucu kişilerin sofı davranışlarına” saldırmış oldular. Anne ve babaları alçak hainler yerine koydular ve sosyal sorunların sorumluluğunu sarhoşluğa, uyuşturuculara ve pek çok genç insanın öldürüldüğü bir hard rock konserine yüklediler. Ayrıca ahlak ölçülerini tersine çeviren bu kişilere ek olarak onları lekelemek ile kendilerini tatmin eden kişiler de vardır. Ne yazık ki bu kişilerin çoğu dini önderlerdir. Tam bir netlik ile Kutsal Kitap’ın tarafına geçmek yerine ve günahlarının adlarını doğru koyarak kabul etmek yerine ne de olsa gerçekten o kadar fazla kötü olmadıklarını ima ederek kendi fikirlerini belirtmezler. Sarhoşluk bir hastalıktır. Cinsel sapıklık bir yaşam tarzıdır. Evlilik dışı cinsel ilişki kültürel açıdan kabul edilebilir olduğu takdirde, izin verilen bir durumdur. Kürtaajlar, çıplaklar kampları ve fahişelik engellenmemesi gereken kişisel haklardır.

Böylesine zihin karıştırıcı düşünceler ahlaki zeka konusundaki ciddi eksikliği ortaya koyar. Bu sapık düşünceler insanları sonunda mahva sürükleyen şeytanın yalanlarıdır.

19 Aralık

“Yer ve gök ortadan kalkacak, ama benim sözlerim asla ortadan kalkmayacaktır.” (Luka 21:33)
Tanrı Sözü yalnızca sonsuz değildir; yerine geleceği mutlak kesindir. Matta 5:18 ayetinde İsa her şey gerçekleşmeden Kutsal Yasadan ufacak bir harf ya da noktanın bile yok olmayacağını söyler. Ufacık bir harf İbrani alfabesinde bir virgül ya da bir tepeden virgül anlamında kullanılır. Bir nokta bir İbranice harfin bir çizgisidir; bunu büyük E harfindeki, E harfini F harfinden ayıran dip çizgi ile karşılaştırabiliriz. Başka bir deyişle, İsa, Tanrı Sözü’nün en ince detayına kadar yerine geleceğini söylüyordu.

İ.S. 331-36 yılları arasında yaşayan bir roma imparatoru olan din değiştirmiş Julian Kutsal Kitap’ın hatalı olduğunu ve Hıristiyanlığın hükmü olmadığını kanıtlamaya karar verdi. Bu kararını uygulamak için seçmiş olduğu özel bölüm Luka 21:24 ayeti idi. “Kılıçtan geçirilecekler, tutsak olarak bütün uluslar arasına sürülecekler. **Yeruşalim, öteki ulusların dönemi tamamlanana dek onların ayakları altında çiğnenecektir.**” Julian, işe tapınağı yeniden inşa etmeleri için Yahudileri teşvik etmek ile başladı.

“Roma İmparatorluğunun Gerilemesi ve Çökmesi” adlı kitapta Gibbon’a göre Yahudiler gayret ile çalışmaya başladılar, aşırı zenginlikleri ile kazılarda gümüş kürekler bile kullandılar ve çıkan toprakları mor kumalar içinde taşıdılar. Ama çalışmaları sırasında bir deprem oldu ve işleri engellendi ve topraktan çıkan ateşten toplar Yahudilerin kazıya son vermelerine neden oldular. Ve Yahudiler böylece bu projeden vazgeçmek zorunda kaldılar.

Mesih’ten yaklaşık 600 yıl önce, Hezekiel Yerusulim’in doğuya bakan dış kapısının kapanacağını ve “prens” gelene dek kapının kapalı kalacağını önceden bildirdi (Hezekiel 44:3). Pek çok Kutsal Kitap öğrencisi “prens” sözünün Mesih anlamına geldiğini düşünürler. Sonunda, Altın Kapı olarak adlandırılan bu kapı İ.S. 1543 yılında Sultan Süleyman tarafından kapatıldı. Kaiser Wilhelm’in Yerusulim’i ele geçirme planında Wilhelm bu kapı aracılığı ile kente girmeyi ümit ediyordu, ama bu umudu suya düştü. Kapı kapalı olarak durur.

Voltaire Kutsal Kitap’ın 100 yıl sonra ölü bir kitap olacağını söyleyerek bu sözleri ile kibirlenen bir övünge idi. Aradan yüz yıl geçtiği zaman, Voltaire öldü ve evi de Cenevre Kutsal Kitap topluluğunun merkez bürosu haline gelmiş idi. Ingersoll buna benzer bir kibir gösterisi yaptı. Kutsal Kitap’ın 15 yıl sonra morgda olacağını söyledi. Ama morga giden Kutsal Kitap değil, Ingersoll’un kendisi oldu. Kutsal Kitap kendisini eleştiren kişilerin hepsinden çok daha fazla yaşar.

Siz belki insanların Kutsal Kitap’ın Tanrının Sözü olduğuna ve asla ortadan yok olmayacağına dair bu gerçeği fark edeceklerini düşünebilirsiniz. Ama Jonathan Swift’in şu sözünü aktaralım: “Hiç kimse görmek istemeyen kişiler kadar kör değildir.”

“Ben her durumda elimdeki ile yetinmeyi öğrendim.” (Filipeliler 4:11)

Bize genellikle, önemli olanın yaşam koşulları olmadığı söylenir; asıl önemli olan bizlerin bu koşullara nasıl karşılık verdiğimizdir. Bu doğrudur. Her zaman koşullarımızı değiştirmeye çalışmak yerine kendimizi değiştirmek konusunda daha fazla düşünmemiz gerekir. İnsanların aksi durumlara verdikleri farklı tepkiler mevcuttur. İlk tepki stoacı tepkidir; bu şu anlama gelir: kişiler aksi olaylar karşısında tamamen pasif kalırlar, dişlerini sıkırlar ve hiç bir duygu belirtisi göstermezler. Uyguladıkları politika, “kaçınılmaz olan ile iş birliği yapmaktır.”

Diğer kişiler isterik bir tepki verirler. Yüksek ses ile bağırlar, gözyaşı dökerler ve herkesin önünde fiziksel gösterilerde bulunurlar. Duygusal açıdan paramparça olurlar. Bazıları **yenilgi** tepkisi verirler. Kesin bir umutsuzluğa kapılarak vazgeçerler. Aşırı durumlarda bu tepki intihar vakalarına dahi dönüşür.

Normal imanlı yolu, aksi olaylara boyun eğerek tepki vermektir. İmanlı şöyle bir mantık yürütür: “Tanrı yaşamıma giren her şeyi kontrol ettiği için bu olay bir tesadüf değil. Tanrı bir hata yapmadı. Tanrı bu olaya Adına yücelik vermek için izin verdi, bu olayı başkalarına berekete çevirecek ve bana da iyilik edecek, şimdi O’nun planının tamamını göremiyorum, ama her şeye rağmen O’na güvенеceğim. Bu nedenle O’nun isteğine boyun eğiyorum ve O’nun Kendisini yüceltmesi ve bana öğretmek istediği şey ne ise onu öğretmesi için dua ediyorum.”

Bazı seçkin kutsalların verdiği bir başka tepki daha vardır: **üstün bir zafer duygusu içine girerler** ve ben bu kişilerin arasında yaşıyor olsam bile, kendimi onlar gibi saymaya cesaret edemiyorum. Bu kişiler aksi durumları zafere ulaşmak için bir basamak taşı olarak kullanırlar. Acı olanı tatlıya, külü ise güzelliğe çevirirler. Koşulların kendilerini kontrol etmesine izin vermezler, aksine koşulların kendilerine hizmet etmesini sağlarlar. Bu bağlamda bu kişiler “galiplerden de üstündürler.” Size bu konuda bir kaç örnek vereyim: Yaşamı hayal kırıklığı ve umutsuzluk ile dolu bir imanlı kadın vardı. Ancak bu kadının yaşamını kaleme alan yazar şunları yazdı: “O, Tanrının vermediği dileklerinden harika çiçek buketleri yaptı.” Doğudaki bir ülkede yaşayan imanlılar öfkeli bir grup tarafından taş yağmuruna tutularak saldırıya uğradılar. Bu aynı imanlılar o aynı ülkeye tekrar geri döndükleri zaman, kendilerine atılmış olan taşlardan bir ufak kilise binası inşa ettiler. Bir adam bir ev satın aldı ve evi satın aldıktan sonra evin bahçesinin tam ortasında çok büyük bir kaya parçası buldu. Ve bir kaya bahçesi yapmaya karar verdi. E.Stanley Jones şöyle der: “Reddedildiğiniz konuları kullanın ve onları kapılara dönüştürün.” Ya da bir başka kişinin dediği gibi, “Yaşam size limon verdiği zaman, siz de bu limonlardan limonata yapın.”

Benim en çok beğendiğim öykü doktorunun kendisine bir gözünü kaybedeceği ve yerine camdan bir gözün takılmasının gerektiğini söylediği zaman bu adamın doktoruna hemen o anda verdiği şu karşılıktır, “Göz kırabilen bir camdan göz yerleştireceğinizi garanti edin.” Koşulların üstüne çıkararak yaşamak diye işte ben buna derim.

21 Aralık

“Mesih.. kiliseyi sevdi ve Kendisini kilisenin uğruna feda etti.” (Efesliler 5:25)

Kilise, Mesih’in zihninde çok önemli bir yer tutar ve aynı şeyin bizim için de geçerli olması gerekir.

Kilisenin önemini Yeni Antlaşma’da kendisine verilen büyük değeri görerek anlayabiliriz. Kilise aynı zamanda elçilerin yaşamlarında da önemli bir yere sahip idi. Örneğin, Pablus, bu iki yönlü hizmetten söz etmiştir; Müjdeyi vaaz etmek ve kilise gerçeğini duyurmak (Efesliler 3:8,9). Elçiler kiliseden büyük bir coşku ile söz ederler; aynı coşkuyu bu gün ne yazık ki göremeyiz. Elçiler gittikleri her yerde kiliseler bina ettiler, oysa bu günkü eğilim Hıristiyan organizasyonları bina etmektir.

Kilise gerçeği, Kutsal Yazılar’a özgü açıklamanın kapak taşını biçimlendirdi. (Koloseliler 1:25,26) Kilise gerçeği, açıklanması gereken son büyük öğretim idi.

Kilise, göksel varlıkların da öğrenmek istedikleri bir konu idi (Efesliler 3:10). Tanrının çok yönlü bilgeliği kilise aracılığı ile göksel yerlerdeki yönetimlere ve hükümlerlere şimdiki dönemde bildirilecek idi. Kilise, yaşayan Tanrının yeryüzündeki topluluğu idi ve Tanrı kiliseyi imanını desteklesin ve savunsun diye seçmiştir. (1.Timoteos 3:15) Tanrı, kiliseden gerçeğin temeli ve direği olarak söz eder. Bizler kendilerini müjdenin duyurulmasına ve imanlıların eğitilmesine adanmış olan kilise organizasyonları için müteşekkirimiz, ama bu organizasyonlar kendi üyelerinin yaşamlarında yerel kilisenin yerini aldıkları zaman, işte o zaman bu bir hatadır. Tanrı, ölümler diyarının kiliseye karşı duramayacağına dair söz verdi (Matta 16:18). Ama aynı sözü kilise organizasyonlarına hiç bir zaman vermedi.

Pavlus, kiliseden her şeyi dolduranın doluluğu olarak söz eder (Efesliler 1:20-23). Harika bir lütuf ile Baş, Üyeleri olmadan Kendisini hiç bir zaman tam olarak görmez.

Kilise, yalnızca Mesih’in bedeni değildir (1.Korintliler 12:12,13); kilise aynı zamanda Mesih’in gelinidir de (Efesliler 5:25-27,31,32). Beden, Mesih’in Kendisini bu dönemde dünyaya ifade etmek için seçmiş olduğu bir araçtır. Kilise, Gelin olarak kilise, Mesih’in egemenliğini ve yüceliğini paylaşmak için hazırladığı özel bir sevgi objesidir.

Tüm yukarıda okuduklarımızdan şu sonucu çıkarmak zorunda kalırız: Mesih’in gözünde, en zayıf imanlı topluluğu dünyadaki en büyük imparatorluktan daha anlamlıdır. Mesih kiliseden söz eder iken, yumuşak bir dil ve seçkin bir saygınlık ifade eden kelimeler kullanır. Vardığımız bir diğer sonuç da aynı zamanda yerel bir toplulukta bulunan bir ihtiyarın Tanrının gözünde bir başkandan ya da bir kraldan daha değerli ya da anlamlı olduğudur. Yeni Antlaşma’da nasıl daha iyi bir önder olunacağına dair çok az öğüt yer alır, ama bir ihtiyarın görevi için hatırı sayılır bir yer ayrılmıştır. Eğer kiliseyi bir kez Rabbin gördüğü gibi görür isek, bu görüş yaşamlarımızda ve hizmetlerimizde devrim yaratacaktır.

“Gerçeği öğrenip benimsedikten sonra, bile bile günah işlemeye devam eder isek, günahlar için artık kurban kalmaz. Geriye sadece yargının dehşetli beklenişi ve düşmanları yiyip bitirecek kızgın ateş kalır.” (İbraniler 10:26,27)

Bu ayet, Yeni Antlaşma’da içten ve adanmış pek çok imanlının zihnini karıştıran ayetlerden bir tanesidir. Bu ayet hakkında şöyle bir mantık yürütürler: Ben günah işlemek için bir ayartma ile karşı karşıya kaldım. Bu günahın yanlışı olduğunu biliyorum. Onu yapmamam gerektiğini biliyorum ama yine de yoluma devam ediyor ve onu her şeye rağmen yapıyorum. Bilerek itaatsizlik ediyorum. Bana öyle geliyor ki, ben isteyerek günah işliyorum. Bu yüzden bu ayeti okuduğum zaman bana kurtuluşumu kaybettim gibi geliyor.

Bu sorun ortaya çıkar, çünkü bu ayeti ayetin içinde yer aldığı çevre ve koşulların dışına çıkartarak yorumlarlar ve ayette asla söylenmeyen bir şeyin söylendiğini sanırlar. Ayetin içeriği, inançtan vazgeçmek günahı ile ilgilidir. Bir süre için bir imanlı olduğunu ağız ile ikrar eden ve sonra Hıristiyan imanını reddeden ve genellikle kendisini Mesih’e karşı olan bir sistem ile özdeşleştiren kişinin işlediği günah. İnançtan dönen kişi 29.ayette şu şekilde tanımlanır: Eğer bir kimse Tanrının Oğlunu ayaklar altına alır ve kendisini kutsal kılan antlaşma kanını bayağı sayar ve lütufkar Ruh’a hakaret eder ise, bundan ne kadar daha ağır bir cezaya layık görülecek sanırsınız? Mesih’e karşı yaptığı bu acı dönüş aracılığı ile hiç bir zaman yeniden doğmamış olduğunu gösterir.

Bir kişinin müjdeyi işittiğini ve Hıristiyan imanına karşı sıcak duygular geliştirdiğini var sayalım. Atalarının inancını terk eder ve içtenlik ile tövbe etmeden kendisine bir Hıristiyan etiketi takar. Ama sonra zulüm ya da sıkıntı başladığı zaman, bir Hıristiyan olarak tanınmış olması ile ilgili düşünceleri ikinci plana geçer. Sonunda yine eski inancına geri dönmeye karar verir. Ama bu o kadar kolay olmaz. Önderler bu kişinin geriye dönüşünü kabul etmeye istekli olmadan önce, kişinin küçük bir törenden geçmesi gerekir. Önderler bir domuzun kanını alırlar ve bu kanı yere serperler. Sonra şöyle derler: “Bu kan Mesih’in kanını temsil ediyor. Eğer anne ve babanın dinine geri dönmek istiyor isen, o zaman bu kanın üzerine basarak yürümen gerekiyor.” Ve kişi bu söyleneni yapar. Aslında Tanrının Oğlunu ayakları altına almaktadır ve O’nun kutsal kanını bayağı saymaktadır. Böyle bir kişi imandan dönen bir kişidir. Bağışlanmayacak günahı işlemiştir.

Gerçek bir imanlı bu bağışlanmayacak günahı işleyemez. Yanlışı olduğunu bilmesine rağmen, başka bir çok günah işleyebilir. Bilerek ve isteyerek vicdanını ihlal edebilir. Bu tür bir davranış Tanrının gözünde ciddi bir durumdur ve böyle bir durum için hiç bir bahane söylemememiz gerekir. Ancak kişi yine de buna rağmen günahını itiraf ettiği ve günahından vazgeçtiği zaman, bağışlanacaktır. Ancak inançtan dönen kişi için aynı şey geçerli değildir. Onun için verilen hüküm, artık bu kişinin günahları için kurban kalmadığıdır (ayet 26b) ve onu tekrar tövbeye getirmek imkansızdır (İbraniler 6:6).

23 Aralık

“Mesih’te yaşayan günah işlemez. Günah işleyen O’nu ne görmüştür, ne de tanımıştır.” (1.Yuhanna 3:6)

Dün içten imanlılara ciddi bir sıkıntı yaşatan bir ayet üzerinde durmuş idik. Bu gün Yuhanna’nın ilk mektubunda yer alan ve günahkar olduklarının fazlası ile farkında olan imanlıları aynı şekilde rahatsız eden üç başka ayete bakacağız. Önce yukarda sayfanın üzerinde alıntısı yapılmış olan ayete bakacağız. Sonra 1.Yuhanna 3:9 ayetini inceleyeceğiz: “Tanrıdan doğmuş olan günah işlemez. Çünkü Tanrının tohumu onda yaşar. Tanrıdan doğmuş olduğu için günah işleyemez.” Ve 1.Yuhanna 5:18: “Tanrıdan doğmuş olanın günah işlemediğini biliriz. Tanrıdan doğmuş olan İsa Mesih onu korur ve kötü olan ona dokunamaz.” Bu ayetler, birebir anlamları ile ele alındıkları zaman, her birimizin gerçek bir imanlı olup olmadığımız konusunda pekala kendimizi sorgulamamıza neden olurlar.

Ve yine de buna rağmen, bu aynı mektuptaki diğer ayetler imanlının günah işlediğinin farkındadırlar. Örneğin, 1:8-10; 2:1b.

Sorun genelde çevirinin şeklinden kaynaklanır. Yeni Antlaşma’nın orijinal dilinde arada bir günah işlemek ve günahı bir yaşam tarzı olarak uygulamak arasında bir fark vardır. İmanlı günah işler, ama günah onun yaşamını karakterize eden bir tarz değildir. İmanlı, günahın kendisine efendi olmasından özgür kılınmıştır.

The New International Version bu ayetlerdeki fiillerin şimdiki zaman fiili olarak adlandırabileceğimiz fiil zamanlarını içerdiklerini gösterir. Şöyle ki, “Mesih’te yaşayan hiç kimse günah işlemeye devam edemez. Günah işlemeye devam eden kişi, O’nu ne görmüş ne de O’nu tanımıştır.” (3:6) “tanrıdan doğan hiç kimse günah işlemeye devam etmeyecektir, çünkü Tanrının tohumu onda kalır; günah işlemeye devam edemez, çünkü Tanrıdan doğmuştur.” (3:9) “Tanrıdan doğmuş olan kişinin günah işlemeye devam etmeyeceğini biliriz; Tanrıdan doğmuş olan İsa Mesih onu korur ve kötü olan ona dokunamaz.” (5:18)

Günah işlemediğini söyleyen bir imanlı günahın ne olduğu konusunda yanlış görüşlere sahiptir. Tanrının mükemmellik standardından eksik olan herhangi bir şeyin günah olduğunu fark etmediği aşıkardır. Gerçek şu ki, bizler her gün düşüncede, sözde ve eylemde günahlar işleriz. Ama Yuhanna istisnai olan ve alışkanlık haline gelmiş olan arasında bir ayrım yapar. Günah, gerçek kutsal için bir yabancıdır ve doğruluk ise gerçek kutsalın özelliğidir.

Bunu anladığımız zaman, bizi kurtuluşumuz konusunda kuşkuya düşüren bu ayetler aracılığı ile kendimize işkence etmemize gerek yoktur. Basit gerçekler şunlardır: Tanrının isteği günah işlemememizdir. Ne yazık ki günah işleriz. Ama günah artık yaşamlarımızdaki egemen güç değildir. Artık kurtulmadan önce yaptığımız şekilde günah işlemeyiz. Eğer günah işler isek, bu günahı itiraf ederek ve bu günahımızdan vazgeçerek bağışlanma alırız.

“Zengin servetini bir kale, aşılmaz bir sur sanır.Nasıl da hayalcidir!” (Süleyman’ın Özdeyişleri 18:11 Living Bible)

Luka’nın müjdesindeki akılsız zengin o kadar büyük bir servete sahipti ki, bu serveti ile ne yapacağını bilmiyordu. Bu nedenle ambarlarını yıkıp daha büyüklerini yapmaya, bütün tahıllarını ve mallarını oraya yığmaya karar verdi. Ondan sonra rahat edeceğini ve yaşamın tadını çıkartacağını düşünüyordu. Ama bu bina etme projesi tamamlanır tamamlanmaz öleceğini bilmiyordu. Serveti onu ölümden ve mezardan kurtaramayacaktı.

Sider şöyle der: “Buradaki zengin budala açgözlü bir insanın örneğidir. İhtiyacı olmadığı halde her zaman çok, daha çok isteyen açgözlü ve hırslı bir kişidir. Tahıllarını ve mallarını yığmak için ambarlar yapmak istemesi maddesel varlıkların onun ihtiyaçlarının hepsini karşılayacağını düşünmesi idi. Ama tanrısal bakış açısına göre bu davranış, çılgınlıktan başka bir şey değildir. O, zavallı bir budaladır.”

Borsada zengin olmak isteyen bir adam hakkında bir efsane anlatılır. Biri ona istediği her şeye sahip olabileceğini söylediği zaman, o, bir yıl sonraki gazete haberlerini görmek istediğini söyledi. Aklından geçen düşünce elbette ki şu idi: o bir yıl boyunca borsada yükselecek olan hisseleri satın alarak bir servet yapabiliirdi. Bir yıl sonra aynı güne ait gazete kendisine gösterildiği zaman, ne kadar zengin olduğunu görüp sevindi. Ama sonra gözü ölüm ilanlarına ilişti ve o ilanlar arsında kendi ölümünün haberi de vardı.

Mezmun yazarı zengin insanların zenginliğini küçümseyen şu satırları yazar: “Mezarları sonsuza dek evleri, kuşaklar boyu konutları olacak. Topraklarına kendi adlarını verseler bile.” (Mezmun 49:11) Ama zenginler de ölür ve servetlerini başkalarına bırakırlar. “Bütün gösterişine karşın geçicidir insan, ölüp giden hayvanlar gibi.” (Mezmun 49:12)

Paranın cennet dışında her yere gitmek için evrensel bir pasaport olduğu ve evrensel sağlayış gerçekleştirdiği ifadesi doğrudur. Ama mutluluk satın alamaz.

Hiç bir zengin insan, her ne kadar para yaşamının en büyük tutkusu olsa dahi, mezar taşına bir para biriminin işaretini kazıtmamıştır. Eğer yaşarken kendisi için en önemli sembol olan para birimini mezarına dikerdi. Ama ölürken bir inanç sembolü olan çarmıhı seçer. Bu, yaptığı en son iki yüzlülüktür. Doğrular bakarlar ve şöyle derler: “İşte bu adam Tanrıya sığınmak istemedi. Servetinin bolluğuna güvendi, başkalarını yıkarak güçlendi!” (Mezmun 52:7) Ve Tanrı bu kişinin mezar taşına yazar: “Kendisi için servet biriktiren ama Tanrı katında zengin olmayan kişinin sonu böyle olur.” (Luka 12:21)

25 Aralık

“Kuşkusuz Tanrı yolunun sırrı büyüktür. O, bedende göründü.” (1.Timoteos 3:16)

Sır büyüktür, sır çok gizemli olduğu için büyük değildir, büyüktür, çünkü çok şaşırtıcıdır. Gizem Tanrının bedende görüldüğüne dair şaşırtıcı gerçektir.

Örneğin, bunun anlamı şudur: Sonsuz Olan dünyadaki zamanını içine doğdu. Zamanı Yaratan ve Zamansız Olan takvimlerin ve zaman dilimlerinin olduğu bir alanda yaşadı.

Tüm yerlerde aynı zamanda var Olan, Kendisini tek bir yer ile sınırladı – Beytlehem ya da Nasıra, Kefernahum ya da Yeruslaim gibi.

Göğü ve yeri dolduran yüce Tanrının Kendisini bir insanın bedeni içine koyduğunu düşünmek harika bir şey! İnsanlar O’na baktıkları zaman, tam olarak şöyle diyebilirlerdi: “O’nda bedence Tanrının tüm doluluğu yaşıyor.”

Gizem bize Tanrının yeryüzü olarak adlandırılan bu önemsiz gezegeni ziyaret ettiğini hatırlatır. Evrenin diğer yarısı ile karşılaştırıldığı zaman yeryüzü yalnızca kozmik bir toz lekesinden ibarettir. Ama Tanrı yine de buraya yeryüzüne gelmiştir. Göklerdeki sarayından bir kulübeye, bir ahıra ve bir yemliğe! Gücü her şeye Yeten çaresiz bir Bebek oldu. Meryem’in kollarında tuttuğu Kişi’nin aslında Meryem’i Kendi kollarında tuttuğunu söylemek hiç de abartma değildir, çünkü O hem Yaratıcıdır hem de var olanı Sürdüren’dir!

Her şeyi Bilen tüm bilgeliğin ve bilginin kaynağıdır ve biz yine de buna rağmen O’nun bir çocuk iken, bilgelikte ve bilgide büyüdüğünü okuyoruz. Her şeyin Sahibi olan Tanrının Kendi halkı tarafından kabul edilmediğini düşünmek hemen hemen imkansız gibidir. Handa O’nun için boş bir oda yok idi. Dünya O’nu tanımadı. Kendi halkı O’nu kabul etmedi.

Efendi dünyaya bir Hizmetkar olarak geldi. Yücelik Rabbi et ve kandan oluşan bir bedende bu yüceliği gizledi. Yaşam Rabbi dünyaya ölmek için geldi. Kutsal Olan bir vahşi günah ormanına girdi. Yüksekliği sınırsız Olan, sınırsız şekilde alçaldı. Babanın zevk aldığı ve meleklerin tapındığı Kişi acıktı ve susadı, Yakup’un kuyusunun başında yorgunluk gidermek için oturdu, Celile’deki bir teknenin içinde uyudu, “Kendi ellerinin yaratmış olduğu dünyada evi olmayan bir yabancı” olarak dolaştı. Lüks bir yaşamdan yoksulluğa geldi, başını yaslayacak bir yeri yoktu. Bir marangoz olarak çalıştı. Hiç bir zaman bir yatağın üstünde uyumadı. Hiç bir zaman musluktan akan sıcak ya da soğuk bir suya sahip olmadı ya da bizim değerini bilmediğimiz bir çok nimetten yararlanmadı.

Ve tüm bunların hepsi sizin ve benim için idi!

O, gelin O’na tapınalım!

“Ve Sodom kralı Avram’a ‘Adamlarımı bana ver, mallar sana kalsın’ dedi.” (Yaratılış 14:21)

İstilacı ordular Sodom’a gelmişler ve Lut’u, onun ailesini esir almışlar ve büyük miktarda ganimeti ele geçirmişler idi. Avram olup bitenleri duyar duymaz, uşaklarını silahlandırdı ve istilacı orduları izledi. Sonunda Şam yakınlarında onlara yetişti ve esirleri ve kendisine ait olan malları geri aldı. Sodom kralı Avram ile buluşmak için çıktı ve onunla karşılaşınca ona şöyle dedi: “adamlarımı bana ver, mallar sana kalsın” dedi. Avram ise ona şu yanıtı verdi: “Yeri göğü yaratan yüce Rabbin önünde sana ait hiç bir şey, bir iplik, bir çarık bağı bile almayacağıma ant içerim. Öyle ki, Avram’ı zengin ettim demeyesin.” Burada Sodom kralı bir anlamda şeytanı temsil etmektedir; imanlıları maddesel şeyler ile meşgul etmeye çalışır, öyle ki, imanlılar çevrelerindeki kişileri ihmal etsinler. İbrahim bu ayartmaya karşı durdu, ama daha sonraki zamanlarda o zaman olduğu gibi başarılı olmadı. İsrailoğulları mal mülk biriktirmeye öncelik tanıdılar ve Tanrısız, Mesih’siz ve umutsuz bir sonsuzluk ile karşı karşıya olan komşularına ve dostlarına çok az ilgi gösterdiler.

İnsanlar önemlidir, eşyalar değil! Genç bir imanlı annesinin dikmiş diktiği oturma odasından içeri girdi ve ona şöyle dedi: “Anne, Tanrı bana eşyalara değil de insanlara karşı daha çok sevgi verdiği için çok mutluyum.” Genç imanlının annesi de aynı şekilde mutlu idi.

Biri çok değerli Çin malı çay takımını kırdığı zaman, ağlamanız uygunsuz gibi gelebilir, ama buna rağmen mahvolmakta olan milyonlarca can için bir damla gözyaşı dahi dökülmez. Futbol maçlarının sonuçları ile ilgili harika bir belleğe sahip olduğumuz zaman, bunun bir anlamı var gibi görünebilir, ama kişilerin adlarını hatırlama konusunda zorluk çekmemiz hiç de hoşumuza gitmez. Bir araba kazasında, diğer arabadaki yaralanmış insandan çok kendi arabamın gördüğü hasar için üzüldüğüm zaman, manevi değerlerime ihanet etmiş olurum. Önemli bir proje üzerinde çalıştığımız zaman, bu projeyi yarıda kesen müdahalelerin bizi gücendirmeleri çok kolaydır, ama buna rağmen müdahale, projenin kendisinden daha önemli olabilir

Genellikle erkeklerden ve kadınlarla ilgilenmekten daha çok altın ve gümüş ile ilgileniriz. A.T.Pierson şöyle der: “İmanlıların evlerinde 50.000 gemilik bir donanma inşa etmek ve bu gemilerin içini Kutsal Kitap’lar ve hizmet eden kişiler ile doldurmak için yeterli olacak kadar çok altın, gümüş ve yararsız mücevher bulunur: her yoksul ufak köyde bir kilise kurun ve bir kaç yıl içinde her yaşayan canı müjde ile destekleyin.” Bir başka Tanrı peygamberi olan J.A.Stewart şunları yazdı: “servetimizi ihtiyacımız olmayan pek çok lüks ile harcıyoruz. Dünyamızın diğer yerlerindeki milyonlarca kişi günahın açlığı içinde ölmekte iken, biz “havyar çeşitlerini” denemekteyiz. Ruhsal doğum mirasımızı bir tabak sebze çorbası için satmış bulunuyoruz.”Yüreğim her zaman şunu merak ediyor: biz imanlılar maddesel değerlere olan çılgınca arzularımızdan ne zaman vazgeçeceğiz ve insanların ruhsal refahına odaklanacağız? Tek bir insanın canı, dünyada var olan tüm servetten daha değerlidir. Eşyaların önemi yoktur. İnsanlar önemlidir.

27 Aralık

“Bu sizin uğruna kırılan bedenimdir.” (1.Korintliler 11:24)

Amy Carmichael Kutsal Kitap'ta kırılan dört şeyi ve bu kırılmalar sonucunda elde edilenleri sıralar:

Kırılan testiler (Hakimler 7: 19 – ve sonuç olarak çıraların ışığı söndü.

Kırılan kaymaktaşıdan kap (Markos 14:3) – sonucunda içindeki kıymetli yağ döküldü.

Kırılan ekmek (Matta 14:19) – ve açlar doyuruldu.

Kırılan bir Beden (1.Korintliler 11:24) – ve dünya kurtuldu.

Şimdi bu listeye kırılan beşinci bir şey eklemek bizim için bir ayrıcalıktır – kırılan bir irade ve bunun sonucu esenlik ve doyum ile dolu bir yaşam olacaktır.

Kurtuluş için Çarmıha gelmiş olan kişilerin çoğu hiç bir zaman orada iradelerini kırmak için bulunmadılar. Sakin ve yumuşak bir eğilime sahip olabilirler; fısıltı halindeki bir ses tonu ile konuşabilirler; dış görünümünde ruhsallığa sahip olabilirler. Ama yine de buna rağmen yaşamlarında Tanrının en iyisinin görünmesine engel olan demir gibi bir iradeye sahiptirler. Bu durum bazen birbirlerini seven ve evlilik planlayan genç insanların yaşamında görülen bir durumdur. Anne ve babalar ve dostlar olgun ve bilge yargıları ile böyle bir evliliğin asla yürümeyeceğini görebilirler. Ama inatçı çift yine de duymak istemediği her öğüdü reddeder. Onları evliliğe götüren kırılmaz iradeleri çok geçmeden onları boşanma mahkemesine de götürecektir. Kesinlikle hiçbir tecrübeleri yok iken ya da iş konusunda gerekli bilgiye sahip olmadıkları halde belirli bir işi yapma konusunda çok kararlı olan imanlılarda da aynı durumu gördük. İş bilen kişilerin öğütlerine ve uyarılarına rağmen genellikle kendilerini seven dostlarından ödünç almış oldukları parayı batırırlar. Ve kaçınılmaz olan gerçekleşir. İş başarısız olur ve alacaklılar kırılmış parçaları toplama için harekete geçerler.

İmanlı hizmetinde de kırılmamış bir iradenin parçalayıcı etkilerini görmek alışılmış bir durumdur. Kırılmamış bir irade bir kişiyi ve ailesini hizmet alanına götürür, ama sonuç yalnızca kiliseye çok büyük bir maliyet rakamına mal olarak geri dönüştür. Ne yaptıklarını bilmeyen imanlıların Tanrının düşüncesinden değil insanın düşüncesinden kaynaklanan üretken olmayacağı önceden belli olan projeleri paranın kökünü kuruturlar. Bu tür durumlar çatışmalara ve mutsuzluğa neden olurlar, çünkü bir kişi diğer kişiler ile iş birliği yaparak çalışmayı geri çevirir, çünkü her şeyi kendi bildiği gibi yapmalıdır.

Hepimizin kırılması gerekir; inatçılığımız, asiliğimiz ve tüm kendi irademiz Çarmıhın dibinde bırakılmalıdır. Her birimiz Amy Carmichael ile birlikte şöyle demeliyiz:

Ey Rabbim, sen benim için kırıldın;

Ben de senin bana olan sevgin uğruna kırılıyım Rab!

“Kendini ilgilendirmeyen bir kavgaya bulaşan kişi, yoldan geçen köpeği kulaklarından tutana benzer.”
(Süleyman’ın Özdeyişleri 26:17)

Her şeyden önce farkına varmamız gereken şey, bu ayette söz edilen köpeğin dostane ve yumuşak huylu, onu kulaklarından tutup çektiğinizde hiç tepki vermeyen bir İskoç setter’ı olmadığıdır. Bu ayette sözü edilen köpek vahşi, hırlayan bir sokak köpeğidir ve kaba ve kavgacı huyludur. Böyle bir köpeği değil kulaklarından tutmanız, ona yaklaşmanız bile büyük olasılıkla mümkün değildir. Ama eğer yaklaşp da kulaklarından tutarsanız, çaresi olmayan bir bilinmeyen ile karşılaşsınız; hem kulaklarını tutmaktan hem de kulaklarını bırakmaktan korkarsınız.

Gördüğünüz gibi, burada verilen bu örnek ile kast edilen şudur: kendisini ilgilendirmeyen bir kavgaya bulaşan bir kişinin durumu. Çok geçmeden bulaştığı kavgayı yapan iki kişi bu kez ona saldıracaktır. Her iki kavgacı da kavgalarına bulaşan bu kişinin hiç bir zafer şansı olmadığını hisseder ve kendi aralarındaki çatışmayı unuturlar ve onunla kavga etmek için bir olurlar. İskoçyalı bir adamın bilek güreşi yapan iki kişinin yanına giderek şu soruyu sorduğunu işittiğimiz zaman gülümseriz: “Bu kişiye özel bir kavga mı, yoksa herkes bu kavgaya katılabilir mi?” Ancak yine de her birimizin içinde bizi hiç ilgilendirmeyen konulara burnumuzu sokmak için bir ayartma vardır.

Polis memurları bir karı kocanın kavga ettikleri bir olaya çağrıldıkları zaman çok dikkatli olmalıdırlar. Eğer durum böyle ise, o zaman sıradan bir vatandaşın diğer kişilerin kendilerine ait çatışmalarına müdahale etmeleri konusunda ne kadar da tedbirli davranmaları gerekir!

Belki de bu günkü özdeyişin en iyi örneklerinden bir tanesi kilisede yaşanan sıkıntılardır. Sıkıntı genellikle iki kişi arasında başlar. Sonra diğer kişiler taraf tutarlar. Küçük bir kıvılcım halinde başlayan şey çok geçmeden alevlenir ve büyür. Sorun ile ilgisi olmayan kişiler sanki durumun hakemi imişler gibi kendilerince bilge olan fikirlerini söylemeye başlarlar ve bu konuda ısrar ederler. Doğal benlik ortaya çıkar, dostluklar parçalanır ve yürekler kırılır. Ve savaşın yoğunluğu arttıkça, topluluktaki kişilerde damar tıkanıklıkları, felçler, ülserler ve diğer fiziksel rahatsızlıklar görünür. Acılığın bir kökü olarak başlayan şey, pek çok kişi kirleninceye dek herkese yayılır.

Diğer kişilere ait bir kavgaya bulaşmama konusundaki uyarı, Kurtarıcının şu sözleri ile çelişiyor gibi görünebilir. “Ne mutlu barışı sağlayanlara! Çünkü onlara Tanrı oğulları denecek!” (Matta 5:9) Ama burada bir çelişki yoktur. Barış sağlamak isteyen kişinin görevi, karşıt iki tarafın bunu kabul etmesi ile başlayacaktır. Aksi takdirde müdahale eden kişi, ancak şu konuda başarılı olur: kolayca ve yara almadan kurtulamayacağı bir durumda kalmak.

29 Aralık

“Ey Davut, seniniz biz! Ey İsay oğlu, seninleyiz! Esenlik olsun sana, esenlik! Seni destekleyenlere de esenlik olsun! Tanrın sana yardım edecektir.” (1.Tarihler 12:18)

Davut’a duyulan sadakatin bu soylu ifadesi, tüm imanlılar tarafından Rab İsa Mesih’e olan adanmışlıklarının bir ifadesi olarak ödünç alınmalıdır. Kralların Kral’ına yarım yürek ile sadakat ya da bölünmüş bir bağlılık söz konusu olamaz. Kralların Kralı’nın yüreklerimizin tamamına sahip olması gerekir.

Ben her zaman, Napolyon’un yaptığı savaşıardan birinde ciddi şekilde yaralanan bir Fransız askerinin öyküsünden çok etkilenmişimdir. Doktorlar bu askerin yaşamının kurtulması için ameliyat edilmesinin gerekli olduğuna karar verdiler. O dönemde anestezi henüz yoktu. Cerrah askerin göğsüne cerrah mili ile müdahale ederken hasta cerraha şöyle dedi: “Biraz daha derine gir, doktor. O zaman orada İmparatoru bulacaksınız.” Bu sözlerin anlamı imparatorun bu askerin yüreğinde taht kurmuş olması idi. Elisabeth kraliçe olarak taç giydiği zaman henüz oldukça genç idi ve büyükannesi Kraliçe Mary ona bir sadakat mektubu yazdı ve mektubun altını şöyle imzaladı: “Seni seven büyükannen ve sana sadık tebaan.” Büyükanne böylece Taç’a olan bağlılığını ve onu taşıyana olan sadakatini ifade etmiş oluyordu.

Peki bizim durumumuza gelince? Tüm bunları kendi durumumuza nasıl uyarlarız? Matthew Henry bize şunu hatırlatır: “Amasai’nin bu ifadelerinden Rab İsa’ya olan sevgimize ve bağlılığımıza nasıl tanıklık edeceğimiz ile ilgili dersler alırız: biz hiç bir sınırlama ya da güç iptali olmadan O’na aidiz; O’nun tarafında olduğumuzu göstererek hareket etmemiz gerekir; O’nun uğruna yüreklerimizde iyi dileklere sahip olmamız gerekir. Hosanna, O’nun müjdesine ve krallığına refah olsun; çünkü O’nun Tanrısı O’na yardım etti ve yardım edecek, O tüm hükümlerini, yönetimleri ve gücü ele geçirecek O’na yardım edecek.”

Spurgeon’un sözlerine göre yaşamlarımızın şöyle konuşması gerekir: “İsa, biz seniniz. Hiç bir şeyin bizim malımız olmadığını ya da bize ait olmadığını biliyoruz. Her şey yalnızca senin kraliyet kullanımın için ayrılmıştır ve buna adanmıştır. Ey sen Tanrı Oğlu, biz senin tarafındayız. Çünkü eğer biz Mesih’e ait isek, o zaman elbette bu taraf hangi taraf olur ise olsun- din, ahlak ya da politika açısından – biz Mesih’in tarafındayız. Sana esenlik olsun. Yüreklerimiz seni selamlar ve sana esenlik sunar. Ve senin yardımcılarına, seni destekleyenlere esenlik olsun. Tüm insanlar için esenlik arzu ediyoruz. Barış sağlamak isteyenlerin esenliği için dua ediyoruz. Çünkü senin Tanrın sana yardım etti. Doğanın Tanrısının tüm güçleri lütuf Rabbine yardım etmek için çalışırlar. Dirilmiş Mesih, gökleri seni aldığı zaman yukarı baktık ve sana hayranız, sana tapıyoruz. Göğe yükselen Mesih, senin ayaklarının dibinde çöküyoruz ve söylüyoruz: “Biz seniniz. Ey Davut Oğlu, bir Prensi ve Kurtarıcı olma üzere meshedilmiş Olan.” Gelecek olan Mesih, senin görünmeni bekliyoruz ve izliyoruz. Sana ait olanlara tez gel! Amin ve amin.”

“Davut, ‘Saul’ün ailesinden daha sağ kalan, Yonatan’ın hatırı için iyilik edebileceğim kimse var mı?” diye sordu.”

Mefiboşet, defalarca Davut’u öldürmeye çalışmış olan Kral Saul’ün büyük torunu idi. Bu nedenle Davut tahta çıktığı zaman, öldürülmesi gerekli görünen asi bir aileden geliyor idi. Ayrıca buna ek olarak Mefiboşet çocuk iken dadısı tarafından yere düşürülen ve bu yüzden iki ayağı sakat olan zavallı bir çaresiz idi. “Çayır ya da otlak yok” anlamına gelen Lo-Devar adlı bir kişinin evinde yaşıyor olduğu gerçeği, onun parasız da olduğunu gösteriyor idi. Lo-Devar adlı kişi Şeria’nın doğu kenarında yaşıyordu ve bu yüzden yeri, Tanrının konutu olan Yerusulim’in “çok uzağında” idi. Davut’un ona iyilik etmesi için Mefiboşet’in hiç bir kendi çabası yoktu.

Tüm bu gerçeklere rağmen, Davut onunla ilgili araştırma yaptı ve onu bulup kraliyet sarayına getirmeleri için uşaklarını gönderdi; ona korkacağı hiç bir şey olmadığına dair güvence verdi. Atası Saul’ün tüm toprağını ona geri verdi, ona hizmetkarlar sağladı ve kralın sofrasında her zaman kralın oğullarından biri olarak yemek yiyeceğini söyledi.

Davut neden böylesine değersiz birine bu kadar çok merhamet, lütuf ve sevgi gösterdi? Yanıt, “Yonatan’ın hatırı için” dir. Davut, Mefiboşet’in babası Yonatan ile bir antlaşma yapmış idi; bu antlaşmaya göre Davut Yonatan’ın ailesine asla sonra ermeyecek olan iyiliklerde bulunacak idi. Bu, koşulsuz bir lütuf antlaşması idi (1.Samuel 20:14-17).

Mefiboşet bu durumun farkına vardı, çünkü ilk kez kralın huzuruna getirildiği zaman, yere kapanıp şöyle demiş idi: “Kulun ne ki, benim gibi ölmüş bir köpek ile ilgileniyorsun?”

Bizler için kendimizi bu resmin içinde görmek zor olmamalıdır. Bizler ölümün mahkumiyeti altındaki günahkar bir soydan bir isyankardan doğduk. Ahlaki açıdan çürümüş idik ve günah bizi felç etmiş idi. Bizler de “çayır ya da otlak olmayan” bir yerde ruhsal açıdan ölmüş olarak yaşıyor idik. Sadece lanete uğramış değildik ama aynı zamanda çaresiz ve yoksul idik, Tanrı’dan “çok uzakta” idik, Mesih’siz ve umutsuz idik. İçimizde Tanrının bizi sevmesi ve ilgilenmesi için iyi olan hiç bir şey yok idi.

Ama Tanrı yine de bizi aradı, buldu ve bizi ölüm korkusundan kurtardı ve bizi göklerdeki tüm ruhsal bereketler ile bereketledi, bizi kendi sofrasına oturttu ve bize olan sevgisinin sancağını üzerimize yükseltti.

Tanrı bunu neden yaptı? İsa’nın hatırı için. Ve dünyanın temeli atılmadan önce bizi Mesih’te seçtiği lütuf antlaşması nedeni ile bunu yaptı.

Tanrının bu lütfuna vereceğimiz karşılık O’nun huzurunda yere kapanıp şöyle demek olacaktır: “Kulun ne ki, benim gibi ölmüş bir köpek ile ilgileniyorsun?”

31 Aralık

“İşte, kapıda durmuş, kapıyı çalıyorum. Biri sesimi işitir ve kapıyı açarsa, onun yanına gireceğim. Ben onunla, o da benimle, birlikte yemek yiyeceğiz.” (Vahiy 3:20)

Yeni bir yılın çok yakınında durmaktayız. Ve sabırlı Kurtarıcı hala içeri kabul edilmesini bekleyerek insanın kapısında duruyor. Kurtarıcı çok uzun zamandır dışarıda bırakıldı. Başka biri olsa idi, çoktan vazgeçip evine geri dönmüş idi. Ama Kurtarıcı böyle değildir. O, hiç kimsenin mahvolmasını istemediği için sabırla bekler. Bir gün kapının sonuna kadar açılacağını ve içeri davet edileceğini ümit ederek bekler.

Bir kişinin Rab İsa'nın kapıyı çalmasına yanıt vermemesi şaşırtıcıdır. Eğer kapıyı çalan bir komşumuz olsa idi, kapıyı hemen açardık. Eğer kapıyı çalan bir satıcı olsa idi, biri en azından nezaket gösterip kapıyı açar ve şöyle derdi: “Bir şeye ihtiyacımız yok.” Ya da eğer kapıyı çalan bir başkan ya da bir vali olsa idi, aile bireylerinin her biri onu içeri alan kişi olma ayrıcalığına sahip olmak için yarışır. O zaman Yaraticının, her şeyin var oluşunu Sürdüren'in ve Kurtarıcının kapıda durup kapıyı çaldığı zaman, kendisine soğuk ve ilgisiz bir tutum gösterilmesi ne kadar gariptir!

Rab İsa çalmak için değil, aksine vermek için Gelen'dir. O, bol yaşam vermek için gelir.

İmanlı bir radyo spikeri bir kez kısa bir ziyaret için kendisine uğramak isteyen bir dinleyiciden gecenin geç bir vaktinde bir telefon aldı. Vaiz, bu kişinin gelmesini engellemek için her türlü bahaneyi öne sürdü, ama sonunda bu dinleyiciye yenik düştü. Sonunda ziyaretçinin neden gelmek için bu kadar ısrar ettiği ortaya çıktı; yanında radyo masraflarına yardımcı olmak için çok büyük bir para armağanı getirmiş idi. Ziyaretçi yanından ayrıldıktan sonra vaiz kendi kendine şöyle dedi: “Gelmesine izin verdiğim için çok mutluyum.”

Joe Blinco bu konu ile ilgili olarak hep şu sahneyi kullanırdı: bir evin oturma odasında canlı bir sohbet sürmektedir. Birden ön kapı çalınır. Aileden biri: “Kapıda biri var” der.

Bir diğeri hemen ayağa kalktı ve kapıyı açtı. Sonra oturma odasında bulunanlardan biri sordu: “Kimmiş?” Yanıt, kapıda duran kişiden geldi. Sonunda evin başı “Ona içeri girmesini söyle” diye bağırdı.

İşte müjde kısaca budur. Dinleyin! Kapıda Biri var. Bu Kim? Bu Kişi, yaşam ve yücelik Rabbinden başkası değil. Bizim yerimize geçerek ölen ve üçüncü gün tekrar Dirilen – Şimdi Babanın tahtının sağında oturan ve çok yakında Kendisi ile birlikte olmaları için Halkını yuvaya götürmeye geliyor. O'na içeri girmesini söyleyin!